

Giới thiệu **Buru Hãn Dân Quê**

Một vận động viên bắn súng vô tình bị xuyên không đến cổ đại lại còn vào vùng quê quanh năm với ruộng đất cuộc đời an nhàn, nhưng lại vào vài một cô gái buru hãn bị dân làng đồn tìm chồng còn khó hơn lên trời.

Thế mà lại có người cười nàng đều làm cho dân làng không tin được thế mà còn là một soái ca nữa chứ, nàng có cuộc sống vô cùng bất ngờ.

Mời các bạn đón xem ai sẽ lấy một nàng buru hãn về làm vợ và cuộc sống của nàng như thế nào qua truyện **Buru Hãn Dân Quê**.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Rút đao bảo vệ đất đai.

Giữa ngày mùa nóng nhất trong năm, ban ngày toàn bộ địa giới đều bị nắng gắt như lửa nung, ve sầu một tiếng cao hơn một tiếng kêu lên, làm người nghe cảm thấy phiền chán không chịu nổi.

Khi bóng đêm dần tới, nắng chiều hồng thâu bầu trời, nhiệt khí dần dần thối lui, rốt cục có một tia gió lạnh.

Dưới chân núi Đại Diệp nông dân đang cày cấy trên mảnh ruộng rộng lớn rốt cục khẽ thở dài một hơi, cố gắng làm việc, nghĩ trước khi trời tối về nhà ăn cơm.

Trong thôn Đại Diệp trên cơ bản đều là người nhà họ Phùng, ở cuối đường có một nhà do Phùng Quý làm chủ là nam đinh duy nhất trong nhà này, con gái lớn Cát Tường năm trước đã xuất giá, gả chính là ở dưới thôn Diệp, trong nhà còn có ba đứa con gái, theo thứ tự là Hắc Muội mười ba tuổi, Béo Nha mười tuổi, và Tứ Nha năm sáu tuổi, vợ là Tú Cô thân thể không tốt lại đang mang thai, nên nằm ở trên giường, vì thế thời tiết ngày mùa này một người của ông cày đất cho nước vào ruộng.

Hắc Muội đang ở nhà mang theo tam muội Béo Nha vo gạo nấu cháo.

Béo Nha tuy rằng chỉ mới mười tuổi, nhưng đứa nhỏ nhà nghèo sớm đã làm việc nhà, chỉ chốc lát sau nàng đã đốt lửa lên, một bên nhìn củi lửa trong lò một bên ngắt đậu sừng trong rổ, thời tiết này vườn rau quê nhà vẫn sinh trưởng rất mạnh, đúng là thời điểm qua quả nhiều vô số kể.

Hắc Muội ở trên lò vừa đảo gạo vừa nói, “Béo Nha, buổi tối chúng ta ăn phần nước cháo, phần cháo thì để cha ăn, hôm nay cha cày ruộng cả một ngày khẳng định rất đói.”

“Dạ.” Béo Nha gật đầu, suy nghĩ hồi, “Nhị tỷ, buổi tối nướng ăn cái gì?”

“Nương mang thai khẳng định không có thể ăn nước cháo, tỷ đã nấu nước trứng cho nướng, lát nữa muội bưng vào, gọi nương dậy ăn, muội cũng đừng ăn a.”

Béo Nha lại gật đầu, tiếp tục cúi đầu ngắt đậu, bỗng nhiên yên lặng nói, “Nhị tỷ, lần này nương mang thai đệ đệ hả?”

Hắc Muội sững sốt, nói, “Khẳng định là vậy, chỉ cần chúng ta chiếu cố thân thể nương cho tốt.”

Béo Nha mở to đôi mắt tròn vo nhìn Hắc Muội, nhu thuận gật đầu, bàn tay nhỏ bé mập mập tay bắt lấy con sâu trên đậu sừng, “Gà con khanh khách — “Gọi mấy con gà trong nhà đến dưới chân ăn sâu.

Hắc Muội đẩy nắp nồi lại, lau tay, sờ sờ đầu Béo Nha, “Ngoan, buổi tối tỷ cắt dưa gang cho muội và Tứ Nha ăn.”

Đang nói, Tứ Nha lác lác vào nhà bếp, giọng nói trẻ con kêu, “Nhị tỷ, tam tỷ, lúc nào thì ăn cơm?”

Hắc Muội nhìn bộ dáng chờ đợi của Tứ Nha, phỏng chừng nàng đã đói bụng, ngồi xổm xuống bế nàng, “Tứ Nha nhà ta có phải đói bụng hay không?”

Kỳ thực Tứ Nha đã hơn năm tuổi, nhưng bởi vì lúc nương mang thai nàng thân thể đã có chút suy yếu, sau đó sữa lại không đủ, cho nên Tứ Nha có vẻ đặc biệt gầy yếu, nhìn qua tưởng chừng chỉ có ba bốn tuổi.

Hắc Muội lấy ra một trái dưa chuột trong rổ rửa sạch cho nàng, “Cho, ăn xong thì uống cháo.”

Tứ Nha cầm dưa chuột lại chạy ra bên ngoài.

Hắc Muội không cần hỏi cũng biết nàng khẳng định muốn đi trong phòng chia cho nương một nửa, vội vàng kéo nàng, “Tứ Nha, muội ăn hết đi, nương cảm lạnh hiện tại không thể ăn.”

Tứ Nha thế này mới cần giòn giòn.

Một lát sau nước trứng trong nồi đã tràn ra mùi thơm, Hắc Muội bung ra trong phòng càng tràn đầy mùi trứng, Béo Nha và Tứ Nha nuốt nước miếng cúi đầu.

Trong lòng Hắc Muội thực không biết tư vị, mấy đứa nhỏ này nếu đặt ở hiện đại sớm khóc nháo lên rồi, mấy đứa nhỏ ở nông thôn cổ đại đều hiểu biết.

Hắc Muội đem nước trứng đặt ở một bên dùng nước giếng làm lạnh, một bên mở cái nắp lấy thìa quấy quấy cháo, còn chưa có nấu tốt, đập lại, Béo Nha vội vàng bỏ thêm củi vào lò.

Hắc Muội nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mặt trời đã sắp hoàn toàn xuống núi, nhưng rặng mây đỏ vẫn chiếu bên ngoài một mảnh sáng rực, nàng đánh giá hai mẫu ruộng nước, cha nàng hẳn là sắp cấy xong rồi, trong chốc lát cháo nấu xong, xào đậu, sắc cà tím, cha nàng một hồi về vừa vặn có thể ăn cơm.

Cháo lại nấu nở ra, nàng mở nắp dùng thìa tiếp tục khuấy, lại kêu Béo Nha tiếp tục cho củi vào lò, Tứ Nha ở bên cạnh Béo Nha ngồi trên mặt đất chơi gậy gộc.

Hắc Muội nhìn các nàng cười cười, bụng nước trứng đã nguội vào buồng trong.

Buồng trong một phụ nhân gầy yếu nằm trên giường gỗ, bộ dáng ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, chính là nữ chủ nhân nhà lão Phùng gia, Tú Cô nương của Hắc Muội.

Bà nhìn thấy Hắc Muội vào phòng, cười dịu dàng.

“Nương, mau ăn.” Hắc Muội đem trứng đặt lên bàn nhỏ bên giường, đặt thìa vào trong tay nương nàng.

“Hắc Muội, mệt muốn chết rồi đi!” Nói xong liền muốn đứng dậy giúp Hắc Muội lau mồ hôi trên trán, Hắc Muội cười hắc hắc, “Không mệt.”

Nàng vung tay áo liền lau mồ hôi trên trán, nói, “Nương, nương mau ăn đi, lát nữa cha về, chúng ta ăn cơm, chờ chúng ta ăn xong lại đưa cháo vào cho nương.”

Tú Cô gật đầu, trong mắt vừa vui vừa đau lòng.

Hắc Muội trở lại nhà bếp lại nhìn cháo đã nấu rất khá, nhắc nồi xuống.

Kỳ thực một nồi cháo cùng với nắp sắt rất nặng, may mắn khí lực Hắc Muội lớn, cũng đã làm quen việc này, nên không có vấn đề gì.

Lúc này Hắc Muội không thể không cảm thấy may mắn chính mình như trước giữ lại tập tính mỗi ngày rèn luyện, mặc dù ăn uống không có dinh dưỡng gì nhiều nhưng ít nhất bộ dạng của nàng vẫn vô cùng rắn chắc.

Chạy nhanh lấy cái nồi trên kệ xuống bắt đầu xào rau, Béo Nha nhu thuận nhóm lửa, Tứ Nha vừa thấy Hắc Muội bắt đầu xào rau, vội vàng chạy ra vườn rau ngắt hành, lập tức cầm một nắm hành tiến vào, Hắc Muội khen nàng hai câu tiếp tục xào rau.

Đội hai món ăn đều làm xong, nàng chuyển bàn gỗ nhỏ tới dưới đại thụ ở cửa, Béo Nha và Tứ Nha vội vàng hỗ trợ chuyển ghế, mang chén đĩa.

Hắc Muội xách thùng đi ra dòng suối nhỏ múc nước, bởi vì thùng cũng không lớn, hai tay nàng mỗi một bên xách một thùng lập tức đã trở lại, hắt hai thùng nước xuống dưới đất, như vậy lát nữa ăn cơm sẽ mát mẻ hơn.

Béo Nha đã dọn xong chén đĩa, Tứ Nha ngồi ở bên cạnh mong chờ ăn cơm.

Hắc Muội múc một chén cháo lớn cho cha, lại múc thêm một chén đặt bên cạnh chờ chút nữa đưa cho nương nàng, thế này mới đem cháo chia đều vào chén ba tỷ muội nàng, nhìn trong nồi chỉ còn lại có một chén.

Không có biện pháp, trong nhà chỉ có hai mẫu ruộng nước, còn phải bán gạo lấy tiền, lương thực còn lại càng không nhiều.

Hắc Muội lấy ra khoai lang sớm đã luộc chín, đặt lên bàn, coi như là lấp đầy bụng.

Hiện tại sẽ chờ cha về nhà cùng nhau ăn cơm.

Đội lúc này, Hắc Muội mang theo Tứ Nha đi phía trước vườn rau nhỏ cỏ, chỉ chốc lát sau đã nhỏ một rổ cỏ dại về, Béo Nha đã mang dao và thớt gỗ đặt ở phiến đá, Tứ Nha chuyển ghế đá nhỏ lại, Hắc Muội khen các nàng bắt đầu ngồi xuống cắt cỏ dại, nàng cắt vô cùng mảnh, một bên cắt một bên đùa với Béo Nha Tứ Nha.

“Tứ Nha, có muốn ăn cá tôm không?”

“Muốn.”

“Vậy sáng mai muội với tam tỷ nhỏ cô cho gà ăn giữ nhà a, tỷ với cha sẽ ra đôn cấy mạ, nếu ngày mai trời trong, sáng sớm ngày kia sẽ đi ra sông mò cá

tôm về cho muối ăn.”

“Nhị tỷ, muốn muốn ăn thịt heo luộc.”Béo Nha nói.

“Muội giữ nhà, còn mức nước cho nướng rửa mặt.”

“Ừm, Béo Nha, Tứ Nha đều ngoan.”

“Nhị tỷ, vẫn ăn cá tôm chiên sao?”

“Lân này tỷ làm bánh tôm cho các muội ăn, thế nào?”

“Tốt quá!”Béo Nha và Tứ Nha đều hoan hô .

Đúng lúc này, cách hàng rào ngoài cửa có tiếng thét lên, “Hắc Muội, cha ngươi ở ngoài đồng đang cãi nhau với người ta.”

Hắc Muội lập tức đứng dậy, người đang nói chuyện chính là người lập dị nhất thôn, thợ săn Lâm Đại, ông xem như là một nửa sư phụ của Hắc Muội, hắn đã nói như vậy khẳng định nghiêm trọng .

“Hai huynh đệ nhà Phùng Dững, lại vì chuyện tháo nước.”Phùng Đại tiếp tục nói.

Về mặt Béo Nha và Tứ Nha thấp thòm lo âu nhìn Hắc Muội.

“Cám ơn Lâm thúc, con sẽ đi xem.”

Nói xong Hắc Muội một tay cầm dao phay một tay cầm củ khoai lang trên bàn, đối với Béo Nha nói, “Béo Nha, muội ở nhà trông chừng Tứ Nha, đợi cha về ăn cơm, đói bụng thì ăn khoai lang trước đi, không cần chờ tỷ.”

Nói xong nàng rút dao phay, dưới chân như cười gió nhắm thẳng chân núi bay nhanh đến.

Hai mẫu ruộng nước nhà Hắc Muội nằm ngay dưới chân núi Đại Diệp, từ một cái hồ nước xuống phía dưới chính là ruộng bậc thang, mảnh ruộng nước không nhiều lắm nhưng xem như là mảnh ruộng có chất lượng tốt nhất thôn Đại Diệp, thu hoạch hàng năm hầu như từ mảnh ruộng này.

Thời điểm Hắc Muội đuổi tới bên cạnh hai mẫu ruộng nhà nàng đã có bảy tám người vây quanh, đều là người nhà họ Phùng ở đầu thôn, cha nàng, Phùng Quý và huynh đệ Phùng Dững Phùng Trung ba người đang lôi kéo .

Phùng Trung và Phùng Dững là người nổi danh ngang ngược ở đầu thôn, hai huynh đệ ý vào thân hình lực lưỡng và võ nghệ nên vô cùng bá đạo.

Cha nàng Phùng Quý rõ ràng bị vây trong hoàn cảnh xấu, nhưng như cũ không cam lòng hô, “Huynh đệ các ngươi không cho ta tháo nước ngày mai cây mạ làm sao bây giờ a!”

Hắc Muội đến trên khúc cong của mảnh ruộng hét lớn một tiếng, “Phùng Dững Phùng Trung, ta chém chết các ngươi!”, nói xong tựa như điên giờ dao phay lên xông về phía bọn họ.

Xa xa nhìn bóng người mạnh mẽ giờ cao dao phay chói lọi, mang theo dũng khí đập nổi dim thuyền cùng một khí thế mãnh liệt quyết liều mạng mà đến.

Bên này ba người bị hù dọa giật mình, mấy người vây xem cũng đều né tránh.

Mất thấy dao phay của Hắc Muội sắp đến trước mặt Phùng Dững Phùng Trung không có xu thế thu hồi, hai huynh đệ vội vàng né tránh, Hắc Muội không buông tha tiếp tục đuổi theo, “Chém chết hai huynh đệ thiếu đạo đức các ngươi, dám ngăn cản nhà ta tháo nước vào ruộng, ta liều mạng với các ngươi.”

Cha nàng Phùng Quý cũng bị dọa choáng váng, còn tưởng rằng con gái thứ hai điên rồi, liền như vậy nhìn ngây người, Hắc Muội quay đầu hô, “Cha, tháo nước!”

Phùng Quý thế này mới phục hồi thần trí, tranh thủ thời gian lấy cái cuốc đào đất trong thửa ruộng nhà mình dẫn nước.

Lúc này ruộng nước các nhà đều tranh thủ từ giây từ phút dẫn nước vào ruộng, để mai cấy mạ cho tốt, huống chi mảnh ruộng dưới chân núi nguồn nước duy nhất chính là hồ nước này, các nhà khẳng định tranh nhau tháo nước.

Ruộng của Phùng Dững Phùng Trung và ruộng nhà Hắc Muội ở trên một cái dốc, nhà hắc có năm sáu mẫu ruộng khẳng định vội vã dẫn nước, nên ngăn cản nhà Hắc Muội tháo nước, năm trước cũng như thế, đó là Hắc Muội đã ghi tạc trong lòng .

“Năm trước đã nhường nhịn các ngươi, năm nay chúng ta sẽ không nhịn nữa, ta chính là liều cái mạng này cũng không tiếc! Hôm nay cùng hai huynh đệ các ngươi nói trắng ra, ta chính là chém chết các ngươi, nhà chúng ta cũng còn nhiều đứa con gái thiếu đi một người, ta không sợ, một mạng đổi một mạng! Đêm nay ta sẽ ở trong này không ngủ trông chừng ruộng nhà ta, ta xem ai dám chặn nước của ta! Quân hắc là ai ta sẽ từ bỏ cái mạng này cùng hắc liều mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trận đấu cây mạ.

Đêm nay Hắc Muội thật đúng là nói được làm được, dám canh giữ ở bờ ruộng xem nước trong máng từng chút chảy trong ruộng nhà nàng, cha nàng Phùng Quý khuyên cũng khuyên không được.

“Cha, cha mau về nhà ăn cơm đi, buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai chúng ta bắt đầu cấy mạ.”

“Vậy con cũng phải về nhà ăn cơm a.”

“Cha, con mà đi nói không chừng bọn họ lại đẩy đào đất, tối hôm nay không để nước chảy đủ, ngày mai chúng ta làm sao cấy mạ.”

Phùng Quý ngẫm lại cũng đúng cuối cùng đành phải lay động tự mình về nhà ăn cơm trước.

Ông vừa trở về nhà, Béo Nha vội vàng bung nước lạnh lên, uống xong lại đưa ông đến bên thùng nước gột rửa bùn đất trên người.

Ông sờ đầu Béo Nha đầu nói, “Béo Nha hiện tại cũng giỏi giang như nhị tỷ con.”

Mặc dù một thân một mồi nhưng vẫn cảm thấy thực vui vẻ.

Tắm rửa xong chuyện đầu tiên chính là vào phòng nhìn vợ Lâm Tú Cô.

“Hôm nay cày cả một ngày, làm ông mệt chết rồi, mau đi ăn cơm đi.”

Tú Cô nhìn chồng phơi nắng đến da đen kịt trong lòng khô sở, trong thôn tuy nói rất nhiều nhà cũng không có gia súc cày ruộng đều là dựa vào sức người, nhưng trong nhà bà chỉ có Phùng Quý là một người đàn ông, thành thân suốt mười tám năm, lại không thể sinh một đứa con trai cho Phùng gia ông, cày ruộng toàn dựa vào một mình Phùng Quý, thật sự rất vất vả.

Phùng Quý dường như biết Tú Cô muốn nói cái gì đó, vội vàng nói trước, “Một chút cũng không mệt, Hắc Muội và Béo Nha hiện tại đều có thể giúp đỡ, hiện tại nàng đang mang thai, không nên nghĩ loạn, nói sau Hắc Muội làm việc nhà nông cũng không thua nam đinh, sáng mai nó sẽ cùng ta đi cấy mạ, khẳng định có thể một ngày làm xong.”

Phùng Quý mang theo hai đứa con gái nhỏ ở trong sân vô cùng cao hứng ăn cơm, chừa lại hai củ khoai lang để ở một bên.

Phùng Quý cơm nước xong đem chén cháo trước đó Hắc Muội đã lưu lại bung vào trong phòng cho vợ, thế này mới cầm hai củ khoai lang đi ra ruộng nước.

Hắc Muội tiếp nhận khoai lang ăn như hồ điệp, nàng thật đúng là đói bụng.

Phùng Quý nhìn tướng ăn của nàng cười cười, Hắc Muội này thật đúng là giống con trai.

“Cha, cha đi nói với tiểu thúc một tiếng, sáng sớm chúng ta cấy mạ, nhờ thúc ấy đến hỗ trợ, ruộng nước nhà bọn họ hôm nay không đến phiên tháo nước, ngày mai hẳn là có thể tháo nước.”

Phùng Quý gật đầu, “Vậy con ở đây trông coi, cha đi nhà bà nội con, lát nữa đến đổi cho con.”

“Dạ”

Phùng Quý từ ruộng nước hướng lên trên đường đi tắt qua sườn núi đi đến nhà đệ đệ ông Phùng Kim, cũng là nhà cũ của ông, chẳng qua lúc trước thời điểm ở riêng nhà cũ chia cho đệ đệ, ông trừ bỏ được chia hai mẫu ruộng nước trên đất gò kia, cơ hồ là cái gì cũng không có.

Nhà ở hiện tại là lấy tiền của nhà mẹ đẻ Tú Cô xây cất.

Cha Phùng Quý chết sớm, nương ông là Phùng bà bà thân thể vẫn khỏe mạnh, thật xa nhìn thấy bà Phùng Quý vội vàng hô, “Nương!”

“Đại quý, con đã đến rồi, ăn cơm chưa?”

“Nương, con đã ăn, Tiểu Kim đâu?” Phùng Quý nhìn trên bàn cơm có cháo đậu xanh còn có một chậu bánh mì thơm ngào ngạt hành dầu.

“Là đại ca đến à, huynh tìm chồng muội có chuyện gì không?” Từ trong phòng đi ra là một người phụ nữ trẻ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặc một thân quần áo rách vá, khuôn mặt xinh đẹp, nói chuyện tròn mắt quay tròn chuyển động, chính là Vương Kiều Nga vợ của Phùng Kim.

Phùng Quý vội vàng tươi cười nói, “Đệ muội, sáng mai ta cấy mạ, muốn nhờ Tiểu Kim đi giúp —— “

Ông còn chưa nói hết, Vương Kiều Nga liền tỏ vẻ xin lỗi nói, “Ai nha, đại ca thật sự là ngại a, hai ngày nay muội không thoải mái, chồng muội đi trấn trên đến nhà mẹ muội lấy thuốc.”

Phùng Quý chà xát tay không nói thêm lời nào nữa, Vương Kiều Nga liếc mắt nhìn ông một cái khỏe môi hé ra cười xoay người vào buồng trong.

Phùng bà bà nói, “Đại quý, không phải nương nói con, cô vợ ma ồm của con chính là con gà chỉ biết kêu khanh khách không biết sinh trứng, con đã ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi rồi, cho tới bây giờ ngay cả một đứa con trai cũng không có, một phòng hàng lỗ vốn, chuyện gì cũng phải dựa vào một mình con làm, nghe nương nói, con nên bỏ nó —— “

“Nương, trong nhà còn chờ con trở về , con đi đây!”

Phùng Quý luống cuống muốn về nhà.

Phùng bà bà xem xét trong phòng, tựa hồ con dâu thứ hai ở trong phòng không đi ra, vội vàng cầm lấy một miếng bánh hành khô nhét vào tay Phùng Quý, “Mau ăn.”

Thấy Phùng Quý cầm ở trong tay không ăn, quát khê, “Ăn ở trong này, đừng lại mang về cho người đàn bà vô dụng kia.”

Phùng Quý bất đắc dĩ nói, “Nương, nàng đang mang thai —— “

Phùng bà bà liếc trắng mắt nói, “Được rồi, mau trở về đi, nếu nó có thể giống Kiều Nga tiến vào cửa Phùng gia ta đã có thể sinh con trai thì con cũng đã không phải khổ cực như bây giờ.”

Nhìn cha cúi đầu ảo não đi tới, Hắc Muội khẽ hừ một tiếng, “Cha, có phải nhị thúc không ở nhà lại đi trấn trên không ?”

Phùng Quý gật đầu.

Hắc Muội cười nhạo một tiếng, kết quả như vậy nằm trong dự kiến của nàng, “Cha, lần sau bà nội kêu cha đi giúp nhà nhị thúc cấy mạ nếu cha đi con sẽ không nấu cơm , con dẫn theo Béo Nha Tứ Nha đi trấn trên làm ăn này.”

Phùng Quý thở dài, “Ai, Hắc Muội, nói như thế nào hai nhà chúng ta cũng là —— “

“Là huynh đệ ruột có phải không? Có huynh đệ nào như vậy sao?”Hắc Muội đứng lên nói, “Cha, từ lúc con biết chuyện đến nay cũng chỉ thấy cha đi giúp nhà bọn họ làm việc, bọn họ có khi nào giúp nhà chúng ta việc gì chưa, có huynh đệ như vậy sao? Dù sao hôm nay con đã nói , nếu cha lại đi giúp nhà bọn họ làm việc con sẽ mang theo Béo Nha Tứ Nha lên trấn làm ăn này, không trở lại cái nhà này nữa, con nói được thì làm được.”

Phùng Quý lại không nói lời nào, thật ra trong lòng ông cũng khó chịu, cha ông chết sớm, hồi đó chính mình là người duy nhất trong nhà lao động cực khổ làm ruộng nuôi cả nhà, đem đệ đệ Phùng Kim duy nhất này thương yêu như con mình, thậm chí còn đưa hắn đến trường tư ở trấn trên đọc sách vài năm, từ lúc hắn cưới vợ ở trấn trên đã xa lạ không ít.

Hắc Muội nhìn bộ dạng thương cảm của cha cũng không thể nói thêm gì nữa, tiếp tục ngồi ở trên bờ ruộng, cầm lá sen lớn ở trên đùi chính mình và cha nàng quạt đuổi muỗi, “Cha, cha về đi, con chờ tháo nước xong cũng trở về nhà ngủ, ngày mai chúng ta dậy sớm tranh thủ thời gian cấy mạ một ngày một đêm hẳn là không xê xích gì nhiều .”

“Nếu không hiện tại cha sẽ đem mạ rút trước, như vậy ngày mai có thể nhanh chút.” Phùng Quý suy nghĩ nói.

Hắc Muội vừa nghe nghĩ cũng đúng, dù sao hiện tại nhân rồi cũng là nhân rồi còn không bằng trước đem mạ nhổ lên, ngày mai chỉ cần cấy xuống, như vậy sẽ mau hơn.

“Được, cha với con cùng nhổ đi!”

“Con không biết, nhổ không tốt, một mình cha làm là được rồi.”

“Không biết thì con có thể học a, hai năm trước cha cũng nói con không biết cấy mạ a.”

Phùng Quý cười cười, nhớ tới tình cảnh hai năm trước.

Khi đó con gái lớn Cát Tường vừa mới đính hôn vì chuẩn bị đồ cưới ông đã không cho nàng xuống ruộng cấy mạ, thân thể Tú Cô luôn không tốt làm không được bao nhiêu việc nhà nông, ông cũng đau lòng không cho bà xuống ruộng, vì thế hai mẫu ruộng nước đều phải dựa vào một mình ông làm việc.

Khi đó Hắc Muội vừa tròn mười một tuổi nói nàng muốn cùng ông xuống ruộng làm việc, chọc ông cười, nhưng không nghĩ tới Hắc Muội là người tính tình ương ngạnh mặt trời chưa lên mọc đã ở trong ruộng nước chậm rãi học, cuối cùng ba ngày cứ thế cấy được không ít.

Hắc Muội không nói hai lời trực tiếp đi theo phía sau cha đến bên góc ruộng nước.

Nương theo chút ánh sáng mờ hồ của hoàng hôn cuối cùng có thể thấy bộ dạng mạ xanh um tươi tốt ở nơi này.

Phùng Quý thoát giầy xuống nước, khom lưng xuống từ ngoài vào trong bát đầu nhỏ mạ, một bên nhỏ một bên nói, “Duỗi ngón tay tới rế mằm miễn cho khi nhỏ bị đứt.”

Hắc Muội gặt đầu cũng vội vàng cỡi giầy vén ống quần xuống nước, học bộ dạng của cha giờ tay sờ soạng gốc mạ trong bùn, vươn hai ngón tay xuống moi móc liền đem mạ nhỏ lên.

Chỉ chốc lát sau càng nhỏ càng nhiều, càng nhỏ càng nhanh, rất nhanh đã có một bó to, lại học theo cha rút một mảnh lá mạ buộc chặt thành một bó, rế mạ hướng về phía giữa ruộng nước.

Hai người bận rộn vài canh giờ, ánh trăng mọc lên thật cao trên không trung, chiếu xuống ruộng nước tỏa sáng chói lọi.

Phùng Quý mệt đến thất lưng đều thẳng không đứng dậy.

“Cha, không sai biệt lắm, chúng ta về nhà nghỉ ngơi đi! Sáng mai lại đến.” Hắc Muội thấy tháo nước không sai biệt lắm, mạ cũng nhỏ hơn phân nửa.

Hai người về nhà rửa mặt xong lúc lên giường ngủ trăng đã nhô cao, mệt mỏi một ngày tự nhiên vừa nằm xuống liền ngủ.

Hắc Muội là bị Tứ Nha đánh thức, tiểu hài tử ngủ sớm thức dậy cũng phá lệ sớm, nàng nhìn ngoài cửa sổ, thấy sắc trời đã sáng không ít.

Nàng tuyệt đối dậy muộn, nàng vội vàng ra đồng, cha đã đi từ sớm, Béo Nha thế nhưng cũng đã đi ra phía sau núi cắt hoa ngũ vị.

“Tứ Nha, sao muội không kêu tỷ dậy sớm một chút?!”

“Cha nói đừng gọi tỷ, cho tỷ ngủ nhiều một chút.” Tứ Nha sợ đánh thức nương, nói chuyện âm thanh ép tới rất thấp.

Hắc Muội sờ sờ đầu nàng, cười cười, “Tứ Nha về sau đừng nghe cha, cha so với tỷ càng mệt, tỷ không đi làm việc thì cha phải làm một mình.”

Tứ Nha gặt đầu.

“Tứ Nha, điểm tâm sáng, chờ tam tỷ trở về, hai đứa ăn đi, ăn xong rồi thì đưa điểm tâm ra ruộng cho cha và tỷ, hâm nóng mì trong nồi lại bung vào cho nương.”

Tứ Nha một bên lên tiếng trả lời một bên đi theo phía sau Hắc Muội ra cửa, thân hình nho nhỏ ngồi xổm ở vườn rau vừa nhỏ cỏ vừa cùng nàng nói lời tạm biệt.

Hắc Muội bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi hôm qua trở thành hư không, vì những người thân đáng yêu này nàng phải mau chóng trở nên mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bắt đĩa.

Thời điểm Hắc Muội tới ruộng, cha nàng đã đem số nửa mạ còn lại nhỏ gần hết, nước trong ruộng đã đủ rồi, không cần tháo nước, chỗ đất tháo nước đã dâng lên, hiện tại nước đang hướng ruộng của hai huynh đệ Phùng Dũng Phùng Cường cách vách chảy qua.

“Cha, con đến đây.”

Phùng Quý không nghĩ Hắc Muội nhanh như vậy đã tới, cười cười, nói n, “Hiện tại con đang trong tuổi trưởng thành nên ngủ nhiều một chút.”

“Không có gì, giữa trưa con ngủ tiếp một lát.”

Hai người không nói thêm nữa vui đầu cây mạ, Phùng Quý là người có năng lực, từ khi ông mười mấy tuổi đã làm nông sống đến bây giờ, cấy mạ vừa mau vừa tốt, mạ cấy không dày không thưa, không sâu không cạn, ngay ngay thẳng thẳng, nhìn xa xa từng hàng từng hàng, chỉnh chỉnh tề tề.

Nhưng Hắc Muội cũng không thua ông, năm nay là năm thứ ba Hắc Muội xuống ruộng, trừ cấy lúa tốt ra thì chính là cấy mạ.

Cha và con gái hai người như đang thi nhau cấy.

Một mẫu ruộng một người giỏi cấy nhanh nhất cũng mất bảy tám giờ, nói cách khác hai mẫu ruộng nước nhà Hắc Muội hai cha con thế nào cũng phải bận đến giữa trưa mới có thể làm xong.

Có đôi khi hai người cũng lên bờ bắt lấy con đĩa bám vào chân hút máu bỏ vào trong ống trúc, lại uống mất ngủm nước rồi tiếp tục xuống ruộng cấy mạ.

Đợi tới lúc mặt trời lộ ra một tia đỏ rực Béo Nha đưa com đến .

Trừ bỏ cháo và bánh ngô như thường lệ ra bên trong còn có nửa cái bánh hành khô, chính là hôm qua Phùng Quý từ chỗ nương ông mang về nhà, vốn tới hôm qua ông mang về đặt ở trong nồi định sáng nay kêu Hắc Muội hâm nóng lại làm điểm tâm cho Tú Cô, không nghĩ tới bà lại đem nửa cái cho Phùng Quý.

“Hắc Muội, con ăn đi!”

Phùng Quý đem nửa cái bánh đưa cho Hắc Muội.

Hắc Muội bụng chén cháo một hơi uống xong, cầm cái bánh ngô xé ra phần nửa lại đem bánh hành khô xé xuống một miếng nhỏ nhét vào trong bánh ngô ăn , còn lại hơn phân nửa lại chia ra làm hai, một bên đặt vào chén cha nàng “Cha, tâm ý của nương cha không ăn không được.”

Nói xong lại cầm nửa miếng còn lại đưa cho Béo Nha, “Béo Nha, muội mang về nhà cùng Tứ Nha chia nhau ăn!”

Béo Nha nhìn miếng bánh hành khô trong tay nuốt nước miếng, miệng lại nói, “Nhị tỷ, tỷ và cha ăn đi, muội và Tứ Nha ở nhà không làm gì nên cũng không đói bụng!”

Hắc Muội đối với nàng cười cười, ” Béo Nha chúng ta thật sự đã trưởng thành!”

Cuối cùng miếng bánh khô dầu đó Hắc Muội đã kiên trì cho Béo Nha mang về cùng Tứ Nha ăn, lại dặn Béo Nha thu dọn chén đĩa một hồi mang thanh sắt đến chọc đĩa.

Béo Nha vui vẻ hết sức, “Nhị tỷ, năm nay lại có thật nhiều đĩa sao?”

“Đúng vậy, để Tứ Nha ở nhà với nương, muội đến đây a!”

Nói xong Hắc Muội chạy nhanh xuống ruộng tiếp tục cấy mạ, không bao lâu rất xa trên bờ ruộng có một người đi đến, ánh mặt trời lóng lánh từ phía sau nàng chiếu lại, làm nổi bật đầu tóc nàng giống như ánh lên một tầng tơ vàng, “Hắc Muội, Phùng đại ca, muội đến hỗ trợ !”

Người đến chính là Ngô mụ ở sát vách nhà Hắc Muội.

“Má Ngô, sao má đến đây?”

“Đại muội tử, chúng ta không cần muội hỗ trợ, mau trở về đi!”

Ngô mụ không để ý tới hai người từ chối trực tiếp cời giày vén ống quần xuống ruộng, có chút không quen tay tháo ra một bó mạ bắt đầu cấy.

“Đại muội tử, muội làm ta thật ngại!”

“Phùng đại ca, này có cái gì đâu, muội và Thanh Thủy ở nhà huynh, huynh một chữ cũng không thu, tới giúp hai người làm chút việc huynh còn muốn khách khí với muội!”

“Má Ngô, cảm ơn!”Hắc Muội thật ra không khách khí, ngẩng đầu đối với bà cười đến vô cùng vui vẻ.

Mặc dù Ngô mụ không am hiểu việc nhà nông nhưng có người hỗ trợ làm cho tinh thần nàng càng thêm hăng hái .

“Hắc Muội, đừng nhìn nhà của má rất nhiều năm không làm ruộng , mới trước đây má ở nhà mẹ đẻ cũng là một người tài giỏi, khi đó má đi theo cha xuống ruộng —— “

Mặt trời càng lên cao , nhưng Hắc Muội vẫn chưa cảm thấy mệt, cùng Ngô mụ nói nói cười cười , nhiều người sức lực lớn, tiến độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Ngô mụ bỗng nhiên nhảy lên bờ, hét chói tai , “Mã hoàng!”

Rất nhanh bà đã trấn định lại, bà đối với ong vò vẽ cũng không phải không quen thuộc, bà cũng là cô nương ở thôn Đại Diệp, trước kia tự nhiên đã trải qua việc nhà nông, chính là từ lúc xuất giá vào trong trấn, sinh hoạt hơn mười năm đã rất lâu không có xuống ruộng , cho nên chợt nhìn thấy mã hoàng trắng tinh ngoa nguẩy máu tươi đầm đĩa có chút không thích ứng kịp.

Hắc Muội vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống, chụp tay lên bắp chân Ngô mụ, mã hoàng một bên ăn đến béo ú một bên lui ra ngoài, Hắc Muội khê kéo mã hoàng ra ngoài.

“Giẫm chết nó, mấy con mã hoàng hút máu này là ghê tởm nhất.”Ngô mụ hung hăng nói.

“Khó mà làm được, “Hắc Muội nói xong đem mã hoàng thả vào trong ống trúc đặt bên cạnh đám cỏ ở bờ ruộng.

Ngô mụ xem xét, bên trong tất cả đều là chi chít mã hoàng đang ngoa nguẩy, bà nhìn thấy toàn thân đều run lên, “Má ơi, Hắc Muội, con bắt nhiều mã hoàng như vậy làm gì?”

Hắc Muội cười đắc ý, “Hắc hắc, đây chính là thứ tốt!”

Đang nói Béo Nha đã chạy đến, trong tay cầm thanh sắt thật dài.

Hắc Muội chỉ chỉ ống trúc, “Béo Nha, giao cho muội!” Lại cùng Ngô mụ xuống ruộng tiếp tục cấy mạ.

“Yên tâm đi nhị tỷ!” Nói xong Béo Nha ngồi xổm ở trên cỏ cầm lấy thanh sắt đâm mã hoàng thành xâu như xâu kẹo hồ lô.

“Béo Nha, bên cha còn có một đồng.” Hắc Muội ngẩng đầu nói, Béo Nha lại kích động chạy tới bên ruộng Phùng Quý.

“Hắc Muội, các con đem mã hoàng xâu lại làm chi vậy?”

“Má Ngô, mã hoàng còn gọi là đĩa, sau khi phơi khô chúng nó có thể làm thuốc Đông y, mấy y quán trong thành thu mua một hai lượng bạc.”

“Thật sự?” Ngô mụ chấn động, “Má ở trong trấn thời gian dài như vậy cũng không biết.”

“Y quán trong trấn nhỏ đương nhiên không cần thứ này.”

“Hắc Muội, sao con biết thứ này?”

“Năm kia không phải con với sư phó Lâm thúc của con đi trong thành bán da hồ ly sao, trong lúc vô tình biết được, nghĩ dù sao trong ruộng có nhiều đĩa như vậy, trước kia bắt được đều giết chết, chỉ cần xử lý một chút còn có thể bán lấy tiền, không phải rất tốt sao!”

“Vậy phải xử lý như thế nào?”

Ngô mụ hỏi.

Hắc Muội ngắm lại Ngô mụ là từ trên trời đến, tuy rằng trong nhà không ruộng người cũng thiện lương, nhưng có một điểm không tốt, chính là người miệng rộng, cái gì cũng thích đi nói khắp nơi.

Vì thế Hắc Muội nói, “Thực phiền toái, hai ba lời khó nói hết về sau lại từ từ nói với má, mau cấy mạ đi, lát nữa còn phải về nhà ăn cơm với Thanh Thủy nhà má.”

Quả nhiên, Ngô mụ vừa nghe xong nhìn thấy mặt trời đã sắp lên đỉnh, nghĩ đến Thanh Thủy đã trở về không còn tâm tư nói chuyện nữa, gia tăng tốc độ trên tay.

Hắc Muội thấy Ngô mụ nếu không nói nhiều nữa vui đầu làm việc mím môi cười cười, tốc độ cũng nhanh hơn.

Trong chốc lát Béo Nha đã gơ một xâu đĩa thật dài về nhà, đặt nằm ngang lên sào quần áo phơi khô dưới ánh nắng gay gắt.

Không bao lâu, mấy con đĩa vốn còn vắn vẹo thân hình không ngừng giãy dụa đã dần dần thành thật lại.

Béo Nha đứng ở trước cửa lòi kéo Tứ Nha nhìn xa xa nói, “Xem bọn xấu xa tụi bây còn dám hút máu của cha và nhị tỷ nữa không, đem bọn bây phơi khô sau đó đi hiệu thuốc bắc đổi tiền mua thuốc bổ cho nương ta.”

“Tam tỷ, muội cũng muốn đi bắt!” Tứ Nha nói.

“Bây giờ muội còn nhỏ, chờ muội lớn lên lại đi, hiện tại quan trọng nhất là phải chiếc cổ nương cho tốt.” Béo Nha mới mười tuổi nói lời này với Tứ Nha rất giống một bà cụ non.

Tứ Nha gật đầu, “Vậy muội vào nhà trò chuyện với nương.”

Béo Nha lại cầm mấy thanh sắt đi ruộng nước, trong ống trúc trên bờ ruộng lại đầy một đồng đĩa, nàng cao hứng kêu lên, “Nhị tỷ, ruộng chúng ta thật nhiều mã hoàng a!”

“Ruộng nhiều mã hoàng là ruộng màu mỡ!” Phùng Quý nói.

Có Ngô mụ hỗ trợ thời điểm còn một canh giờ nữa là giữa trưa hai mẫu ruộng đã cấy được không sai biệt lắm, Hắc Muội khuyên Ngô mụ về nhà.

Bà ngắm lại Thanh Thủy cũng sắp từ trường về nhà, nên không hề kiên trì, lên bờ nói, “Phùng đại ca, muội về trước nấu cơm cho Thanh Thủy a.”

“Đại muội tử, cảm ơn muội!”

“Không cần cảm ơn, đều là hàng xóm gần nhau!”

Hắc Muội cũng liên tiếp nói lời cảm tạ .

Đợi cho Ngô mục đi rồi, Béo Nha nhìn thấy ruộng nước đã sắp cấy xong, nói, “Cha, nhị tỷ, con về nhà trước hái mấy trái dưa chờ hai người về nhà ăn.”

Nói xong nhảy tung tăng về nhà , phơi mả hoàng xong, liền đến vườn rau trước cửa chỗ mấy trái dưa nằm phủ phục trên mặt đất nhô ra lớp vỏ dính bụi đất, lại vào nhà bếp từ trong vại múc ra hai gáo nước đổ vào trong chậu, đặt dưa vào trong nước lạnh.

Phùng Quý không nghĩ tới còn chưa tới giữa trưa hai mẫu ruộng nước đã cấy xong, hiện tại Hắc Muội làm việc nhà nông càng ngày càng thuần thục a!

Hai người về đến nhà, Béo Nha đã ôm dưa rửa sạch ra.

Phùng Quý nhìn nhìn nói, “Béo Nha, con đem một trái đến nhà bà nội đi!”

Béo Nha sững sốt đem dưa ôm vào trong ngực không buông tay, nhìn Hắc Muội chờ nàng lên tiếng.

Hắc Muội không mặn không nhạt nói, “Vẫn là dưa đến nhà má Ngô, giúp chúng ta cấy mạ tới trưa, ngay cả miếng nước cũng chưa mời má uống!”

Phùng Quý cái gì cũng không nói, tẩy sạch chân liền vào phòng xem Tú Cô.

Hắc Muội ra dấu, Béo Nha vội vàng ôm một trái dưa chạy như điên đến nhà Ngô mục ở cách vách.

Thanh thủy nhà Ngô mục mồ côi từ trong bụng mẹ đang từ trường tư thực Trần gia dưới thôn tan học về nhà , hấn so với Hắc Muội nhỏ hơn một tuổi, là một bé trai trắng nõn thanh tú, Béo Nha trông mong nhìn chăm chăm Thanh Thủy, “Thanh Thủy ca, muội đưa dưa đến cho huynh ăn.”

Thanh Thủy vô cùng lễ phép nhận dưa nói “Cám ơn!”

Béo Nha nhìn hấn đi tới càng gần, kẻ sát bên cạnh hấn vô cùng thân thiết kêu, “Thanh Thủy ca.”

Thanh Thủy không dấu vết nói, “Béo Nha, muội mau về nhà đi, giúp nhị tỷ muội nhóm lửa nấu cơm.”

Béo Nha chu cái miệng nhỏ nhắn không cam lòng nguyện rồi đi.

Trong nhà Hắc Muội đã bắc nồi bắt đầu nấu cơm, thấy Béo Nha đã trở lại, kêu nàng xem lửa, nàng đi vườn rau hái đồ ăn.

Trước cửa vườn rau tổng cộng có bốn năm luống đất, trồng đủ loại rau, dưới chân sào trúc cắm thành hàng rào cũng có rất nhiều loại quả, tùy ý nhìn xem có thể thấy được quả rù xuống.

Hắc Muội hái mấy trái mướp, một trái bầu và một trái bí đỏ, trở lại nhà bếp, bắt đầu bào vỏ cắt rau, đem mướp cắt thành sợi, bầu cắt thành miếng mỏng, vỏ mướp và vỏ bầu giữ lại nấu cho heo ăn.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gánh phân bón dưỡng ruộng.

Một lát sau nàng đã chuẩn bị xong đồ ăn, cơm trong nồi đã sắp nở.

Nàng mở ra nhìn nhìn, không sai biệt lắm, đặt cái nắp hơi lệch ra một chút, xách cái nồi nghiêng về một phía rót nước cơm, xong rồi đặt lên lò nấu tiếp, lấy một cái nồi khác đặt lên bếp bắt đầu xào rau .

Đang xào bầu, nghe được bên ngoài nhà bếp có tiếng gà kêu, Béo Nha nhàn tình sáng lên, “Nhị tỷ, hôm nay gà đẻ nhiều hơn một cái trứng!”

“Muội đem trứng nhặt bỏ vào trong rổ phía sau phòng, lại đếm xem hiện tại đã có bao nhiêu trứng rồi.”

“Dạ!”

Béo Nha vui vẻ đi ra ngoài đến rừng trúc nhỏ, nơi đó có căn nhà cỏ tranh dùng để làm chuồng gà, nơi đó quả nhiên lại có một trứng gà , còn nóng hổi .

Nàng thật cẩn thận nhặt lên, đem ra sau phòng, trên miệng vại gạo có một cái rổ trúc, trong rổ tất cả đều là trứng gà trắng bóng.

Béo Nha đếm từng cái , tất cả đều là dựa theo nấy con số Hắc Muội dạy Béo Nha đếm.

“Tỷ, có năm mươi bốn trứng !”

Hắc Muội một bên xào bầu, một bên khen, “Béo Nha đếm thật sự đúng, muối đem cái trứng mới đẻ sớm nhất lấy ra ba trứng, hôm nay chúng ta và nương đều ăn trứng gà.”

Béo Nha vừa nghe các nàng cũng có thể ăn trứng gà mừng như điên, chạy nhanh ra phía sau.

Hôm nay Hắc Muội quyết định ăn trứng gà cũng không phải tâm huyết dâng trào, nghĩ mấy ngày nay cha nàng cày ruộng cấy mạ thật sự vất vả, làm vài cái trứng gà bồi bổ, nói sau, lúc này thời tiết nóng, trứng gà giữ thời gian lâu qua cũng không tốt.

Hắc Muội đem mướp xào xao rồi bỏ thêm một gáo nước từ từ nấu, đợi cho thời điểm sắp chín Béo Nha đã đem ba cái trứng gà vào.

Nàng cầm cái chén lớn, đánh hai quả trứng quấy, đợi cho mướp trong nồi mở ra bên quấy bên đánh tiếp, nhất thời hiện lên một mảnh trứng hoa, thơm ngào ngạt .

Tứ Nha ngửi thấy mùi thơm chạy vào .

“Tứ Nha, giữa trưa ăn canh mướp nấu với trứng, có thích không?”

“Thích!” Con ngoroi đen nhánh của Tứ Nha tỏa ra ánh sáng kinh hi.

Vẫn theo quy củ, Hắc Muội múc một chén để nguội cho nướng vàng, thế này mới phân phó Béo Nha dọn chén đĩa ăn cơm.

Giữa trưa ăn là cơm đậu, mỗi ngày chỉ có giữa trưa mới ăn cơm khô, tự nhiên vì tiết kiệm gạo, trong cơm không phải thêm đậu thì chính là thêm một ít khoai lang bí đỏ , nhưng cũng may cuối cùng cũng khô.

Tứ Nha kêu Phùng Quý đi ra ăn cơm, bận rộn cả buổi ông đã rất đói , một chén cơm khô lớn ăn vài miếng đã hết, Béo Nha vội vàng lại bồi thêm chén cơm cho ông,

Thức ăn trên bàn, bầu xào và canh mướp đều là rau dưa tươi mới vô cùng ngon miệng, mấy người ăn hăng say.

“Cha, cơm nước xong cha bưng cơm vào phòng cho nướng, mới nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừm, Hắc Muội, ăn xong con cũng ngủ một giấc thật tốt đi.”

Cơm nước xong Béo Nha tranh phần thu dọn chén đĩa, Hắc Muội an tâm đi nhà chính nằm xuống giường trúc liền ngủ.

Ngủ một giấc đến trời đen kịt, trong giấc mơ ngọt ngào, nàng đang bắn tên vào bia, chung quanh khán đài bóng người trùng điệp, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Thăng đến giọng nói ngọt ngào trẻ con của Tứ Nha hô, “Nhị tỷ, nhị tỷ.”

Nàng mới nháy mắt tỉnh táo lại, đã lâu không nằm mơ về kiếp trước, không nghĩ tới hôm nay ngủ trưa thế nhưng lại thấy giấc mộng này, nàng lau khóe môi nhếch lên nụ cười, thấy bên ngoài mặt trời đã lặn , giấc ngủ này thật sự no đủ, hỏi “Tứ Nha, cha đâu?”

“Dưới ruộng chọn phân .”

Hắc Muội nhanh chóng vo gạo chuẩn bị cơm chiều, gọi Béo Nha nhóm lửa, nàng ngồi trên tảng đá trước cửa nhà bếp gọt bí đỏ, buổi tối nấu cháo bí đỏ.

Đợi cho nàng đem bí đỏ cắt thành khối bỏ vào trong nồi đối Béo Nha nói, “Béo Nha, muối thấy nước sôi thì đặt cái nắp hơi lệch ra, cho lửa nhỏ lại.”

Nói xong Hắc Muội cầm hai cái thùng đựng thức ăn cho heo và đòn gánh đi ra ngoài sân.

Ngoài sân sát góc phía Bắc chính là hầm cầu, phân muối quả nhiên ở nơi này, nàng chịu đựng mùi thối dày đặc múc đầy hai thùng, gánh lên đi ra ruộng.

Giờ phút này trong ruộng nước đã có rất nhiều người đang cấy mạ , ngửi thấy mùi phân mọi người vô cùng ngạc nhiên nhìn Hắc Muội gánh hai thùng phân tới.

Đại Bàn tẩu nói, “Hắc Muội, muối là một khuê nữ không thể gánh phân a.”

“Vì sao, muối gánh rất tốt vì sao không thể gánh?”

“Khuê nữ gánh phân về sau sẽ không gả ra ngoài được a!”

Hắc Muội liếc mắt, “Đại Bàn tẩu, muối không tin cái này !”

Nàng còn muốn nói cái gì đó, trưởng phu của nàng Thủy Sinh ở một bên đã nói trước, “Đừng nói bừa, bộ dạng Hắc Muội xinh đẹp như vậy về sau nhà ai cưới nàng là thật có phúc, làm sao có thể không gả đi được!”

Hắc Muội nhìn về phía Thủy Sinh nhếch miệng cười, “Thủy Sinh ca, cảm ơn lời khen của huynh!”

Trong ruộng bên kia, có một tẩu tử thấp giọng nói, “Cũng không biết xấu hổ! Thật sự là con của hồ ly tinh sinh ra!”

Ánh mắt sắc bén của Hắc Muội liếc mắt nhìn nàng một cái, là Cúc Trân thắm.

Thời điểm nàng đi qua chậm rì rì nói, “Ài, nếu con không xấu hổ cũng không làm ra chuyện cùng người ta bỏ trốn!”

Cúc Trân thắm lập tức mặt mũi sững sờ, trong lòng cả kinh tim đập thình thịch nửa ngày, con gái bà mười lăm tuổi đã cùng một tiểu tử thôn khác bỏ trốn, bà đối với bên ngoài nói là con gái đi làm nha hoàn ở một gia đình giàu có trong thành, trong thôn cũng không có ai biết tình hình thực tế, không nghĩ tới lại bị Hắc Muội nói ra trực tiếp.

Hắc Muội nhìn trên mặt bà một trận xanh một trận trắng, cười nhạo rồi đi, trong lòng nghĩ đừng tưởng rằng cha nàng không có con trai, người ta có thể liên tiếp bỏ trí nhà nàng, hơn nữa nàng hận nhất người khác nói nương nàng không đúng.

Kỳ thực Cúc Trân thắm này không phải lần đầu tiên nói bậy nhà nàng.

Phùng Quý đang gánh thùng không định đi gánh phân, thấy Hắc Muội ở phía trước đang gánh phân tới, mặt nhăn nhu nói, “Sao con lại gánh phân đến, mau về nhà đi.”

Hắc Muội tuyệt không sợ cha nàng, cười hi hi tiếp tục đi vào trong ruộng, mấy hán tử đang ở trên bờ ruộng uống nước, nhìn thấy bóng Hắc Muội vững vàng đối với Phùng Quý nói, “Đại Quý, huynh nuôi con gái thật tốt a!”

Phùng Quý cười cười, lại không nói lời nào.

Thời điểm mặt trời đã hoàn toàn xuống núi hai người đại khái gánh gần hai mươi thùng phân vào trong ruộng, bao nhiêu đó xem như đủ rồi, năm trước cũng chỉ gánh mười mấy thùng thôi.

Hắc Muội kêu cha đi về trước, “Cha về nhà tắm rửa nghỉ ngơi trước đi, con giúp nhà Đại Bàn tẩu cấy mạ một lát.”

Phùng Quý gật đầu, trong lòng hiểu rõ, Hắc Muội giúp nhà người ta cấy mạ chỉ là chuyện thứ yếu, mà mục đích thực sự chính là muốn bắt mã hoàng đi, trong túi căng phồng kia không phải là ống trúc đựng mã hoàng sao.

Ông không nói cái gì nữa, trước gánh hai thùng phân đi ra hồ nước rửa thùng.

Nhà Thủy Sinh và Đại Bàn tẩu mặc dù có bốn năm mẫu ruộng nước, xem như nhiều ruộng nhất trong thôn, nhưng nhà nàng không nhiều người lắm, hơn nữa người già trẻ nhỏ, căn bản không thể lao động gì, trên cơ bản đều là hai vợ chồng Thủy Sinh làm việc, cho nên thấy Hắc Muội tới nói hỗ trợ cấy mạ thì mừng rỡ.

Đại Bàn tẩu vô cùng cảm kích, nàng biết Hắc Muội tuy rằng tuổi không lớn nhưng làm việc đồng áng rất giỏi.

“Hắc Muội, đáng tiếc hai thằng con nhà ta quá nhỏ, nếu không ta khẳng định sẽ hướng cha muội xin muội làm con dâu.”

“Đại Bàn tẩu, khó mà làm được, đó không phải rối loạn vai vế sao, muội gọi hai người ca tẩu, chúng ta ngang hàng nhau, muốn muội làm con dâu, vậy không phải muội sẽ tụt vai vế sao.”

Một câu làm hai vợ chồng Thủy Sinh ha cười ha ha.

Hắc Muội chỉ chốc lát sau một mình đã cấy được một đồng mạ lớn, trong ống trúc mã hoàng cũng bắt tràn đầy, thẳng đến trời tối hoàn toàn Béo Nha mới tới kêu về nhà ăn cơm.

Nhìn một đồng mã hoàng, Béo Nha cũng cao hứng.

Thời điểm cơm chiều nướng nàng Tú Cô cũng khó được ngồi xuống bàn cơm dưới cây đại thụ, Phùng Quý săn sóc lót dưới móng bà một miếng đệm mềm.

“Nướng, sao nướng lại ngồi đây?”

“Năm nhiều ngày như vậy thật buồn chán đi ra ngoài ngồi một chút cũng tốt.” Tú Cô nói, nhìn chồng và mấy đứa nhỏ cười vô cùng dịu dàng.

Béo Nha vừa vịn từ buồng trong đi ra, trên người mang theo một cổ hương vị hun khói, Hắc Muội hỏi, “Xông muối trong phòng nướng sao?”

Béo Nha gật đầu.

Phương pháp xông muối ở cổ đại rất đơn giản, chính là lúc mùa thu lột vỏ cây phong phơi nắng cho khô, mùa hè có thể đốt lên xông muối, khuyết điểm chính là sương khói quá lớn, dễ bị sặc, khi xông muối trong phòng không được ở quá lâu.

Từ Nha cầm cây quạt hương bồ lớn vô cùng nghiêm túc giúp Tú Cô đuổi muối.

Cháo bí đỏ đã sớm nguội, đồ ăn giữa trưa đã chuẩn bị xong, mướp và bầu xào, tuy rằng cả hai món này phân lượng đủ.

Hắc Muội thấy nương uống cháo bí đỏ mới nhớ tới trong nồi còn nước trứng, lại đem ra cho Tú Cô, “Nương, ăn đi.”

Tú Cô vô luận là cho Tứ Nha hay Béo Nha các nàng đều rất hiểu biết không chịu nhận, cuối cùng dưới cái nhìn chăm chú của chồng và con gái trong mắt mang lệ mỉm cười ăn.

Cơm nước xong ánh trăng đã lên, cửa một mảnh ánh sáng, cả nhà tiếp tục ngồi ở cửa hóng mát.

Hắc Muội cố ý vô tình nói, “Nương, có phải Cúc Trân thăm trước kia cùng nhà chúng ta từng có va chạm hay không?!”

“Sao lại hỏi vậy?”

“Con cảm thấy thăm ấy nói chuyện thật chua chát, kỳ quái.”

Tú Cô nhìn Phùng Quý ngồi một bên cúi đầu không nói gì che miệng cười cười, Hắc Muội xem xét hai người, “Nương, xem ra thật đúng là có chuyện xưa a, mau kể đi!”

“Nương, nói mau!” Béo Nha cũng thúc giục.

Phùng Quý vội vàng đứng dậy nói, “Ta vào phòng xem xông muối tốt chưa.” Vội vàng rời đi như chạy trốn.

Tú Cô cười càng vui vẻ, ba tỷ muội Hắc Muội càng sốt ruột thúc giục nàng mau kể.

Đội nương kể xong nàng chung quy với hiểu được, thì ra hai mươi năm trước thời điểm cha nàng Phùng Quý còn là một thằng nhóc Cúc Trân thăm là một đại cô nương Trần gia ở cách vách, trong lúc vô ý nhìn thấy Phùng Quý đó là nhất kiến chung tình, phụng tâm ám hứa (tâm hồn thiếu nữ vụng trộm trao đi).

Đáng tiếc, khi đó Phùng Quý đã có người trong lòng, chính là Tú Cô, một lòng không phải Tú Cô không cưới.

Cúc Trân thăm đối với chuyện này vẫn canh cánh trong lòng.

Hắc Muội nhìn cha ra khỏi phòng như kẻ trộm cười nói, “Không thể tưởng tượng được lúc cha còn trẻ có thể trêu hoa ghẹo nguyệt a!”

Một câu nói làm cho cả nhà bao gồm Phùng Quý ở bên trong dở khóc dở cười.

“Dùng từ không đúng, dùng từ không đúng, hẳn là phong lưu phóng khoáng!”

Mọi người lại cười phá lên.

Mọi người đều trở lại phòng ngủ, Béo Nha Tứ Nha nằm ở bên cạnh nàng đang ngủ.

Trong bóng đêm khuôn mặt Hắc Muội như cũ mang theo ý cười, nàng thực cảm tạ ông trời cho nàng đầu thai vào nhà này, tuy rằng cuộc sống khó khăn, nhưng cha mẹ đều rất hòa hợp thực sự thương con cái, chưa từng vì các nàng là con gái mà khắt khe.

Chỉ cần người một nhà cười cười nói nói, kỳ thực có khổ cực cũng không có chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bị chó cắn.

Sáng sớm hôm sau Phùng Quý phải đi ra đồng nhặt mấy hạt ngô rơi trên mặt đất suốt một ngày.

Buổi chiều Hắc Muội mang theo Béo Nha cùng đi hỗ trợ đem ngô về nhà.

Phùng Quý lại suốt đêm đem ngô buộc lại rồi phơi khô.

Cứ như vậy, việc nhà nông hết một việc lại tới một việc khác.

Tiếp qua mười ngày phải đào đậu phộng, sau đó là dằm ngô bồng.

Dúm là phép đong ngày xưa cứ đếm 256 hạt gọi là một toát)

Hắc Muội một ngày này ở nhà trừ bỏ mang muối muối nấu com phơi mả hoàng còn đem vườn rau cuốc đất một lần, lại hất nước.

Lúc buổi chiều tối Hắc Muội cố ý chạy quanh trước cửa nhà bà nội nàng, hình như nhị thúc nàng Phùng Kim đã trở lại.

Buổi tối lúc hóng mát Hắc Muội nói với Phùng Quý, “Cha, hai ngày nay cũng không có gì quan trọng, ngày mai cha dậy sớm đem năm mươi cái trứng gà đến trong thành bán đi, còn có một ít rau dưa.”

“Bán ở Cẩm trấn không được sao, có thể kịp về nhà.”

“Cha, còn có thuốc Đông y a, không nên đến y quán trong thành bán, giá cả cha cũng biết rồi, trứng gà đến phía sau thành cũng có thể bán được giá tốt.”

Lúc này thời tiết nóng rất nhiều gà cũng không đẻ trứng, nhà Hắc Muội nuôi hơn mười con gà, mỗi ngày cũng chỉ có bốn cái trứng mà thôi.

“Buổi tối không phải không về được.” Tú cô hỏi.

“Vừa lúc nhà Lâm thúc ở trong trấn ở nhờ một đêm không phải rất tốt sao? Không cần vội và trở về ban đêm, còn có thể bán thêm một ít thức ăn.”

Phùng Quý ngẫm lại thấy cũng đúng, Tú Cô thấp giọng than, “Đại Quý, đều do ta không thể làm gì, cái gì cũng giúp không được, liên lụy chàng!”

“Tú Cô, đừng nói như vậy, ta chỉ cần ở cùng với nàng cho dù ăn trầu ta cũng vui.”

Hắc Muội đã dẫn Béo Nha Tứ Nha về phòng ngủ, ngày hôm sau trước khi gà gáy nàng liền tỉnh, nhanh chóng làm bánh nướng áp chảo.

Chỉ chốc lát sau, đã làm ra vài khối bánh lớn dùng vài gói lại đặt ở trong giỏ trứng gà.

Thời điểm gà gáy tiếng đầu tiên Phùng Quý đi rửa mặt, sửa sang lại giỏ xách.

Thấy Hắc Muội đang ở trong vườn hái rau, còn cầm kéo cắt, nói, “Sao tối qua không hái?”

“Cha, buổi sáng hái rau mới tươi, người trong thành rất thông minh, vừa thấy đã biết rau này mình hái khi nào!”

Phùng Quý gật đầu, từ khi con gái lớn Cát Tường xuất giá Hắc Muội nói chuyện và làm việc đều rất rõ ràng hợp lí, ông cũng là tin phục (tin tưởng và nghe theo), trên cơ bản một năm nay Hắc Muội đã làm đương gia.

Hắc Muội ở trong giỏ rau đặt một cái bao nhỏ, “Cha, đây là mả hoàng, cha nhớ bán đồ ăn trước, mới đi bán cái này, nếu thừa chút dưa chuột thì tặng cho chương quầy ở y quán.”

Phùng Quý gật đầu, cầm giỏ xách liền xuất phát.

Quả nhiên vừa ăn qua điểm tâm Phùng bà bà đã tới, hỏi Hắc Muội cha nàng đâu.

“Bà nội, bà tìm cha con có chuyện gì không?”

“Không phải nhị thúc con bắt đầu cấy mạ sao, nhị thẩm con thân thể lại không tốt, một mình hán không thể làm hết, ta định kêu cha con đi ——“

“Thực không khéo a, cha con đi trong thành, sợ là vài ngày nữa không về được.”

Hắc Muội thân nhiên nói xong, dù sao cũng là trưởng bối nàng không muốn xé rách mặt, ở cổ đại này, một cái tội danh bất hiếu có thể đập chết người, nàng sẽ không ngu đến nỗi đập đầu vào tường.

“Vậy chờ cha con trở về ta lại đến kêu hán.” Phùng bà bà vô cùng lo lắng nói xong định đi.

“Bà nội, “Hắc Muội giong già kêu Phùng bà bà, “Đậu phộng nhà con đã chín, nếu không đào sợ sẽ bị lợn rừng trên núi ăn sạch sẽ, nếu không kêu nhị thúc trước giúp con đào hai ngày đậu phộng đi, cha con không ở nhà thân thể mẹ con cũng không tốt, mấy ngày nay con đang cần giúp đỡ!”

Phùng bà bà sừng sốt một chút, nhìn Hắc Muội mặt xanh mét lại không nói lời nào, vội vàng rời đi.

Hắc Muội nhìn bóng dáng bà giương môi cười lạnh một tiếng.

Bình thường nương sẽ thương đứa con út nhiều hơn một chút, nhưng nàng thực sự chưa thấy ai thiên vị giống bà của nàng.

Buổi sáng quả nhiên nhìn thấy nhị thúc và Phùng bà bà ở trong ruộng bắt đầu cấy mạ, phỏng chừng ngóng trông Phùng Quý trở về hỗ trợ.

Nói sau chỉ cần là nông dân đều biết đạo lý, mạ không chờ người, cấy trễ một ngày sẽ chín trễ một ngày, nên tuyệt đối không thể đợi.

Ngày hôm sau con trai má Ngô ở cách vách Thanh Thủy đến tìm Hắc Muội nói chuyện.

Hắc Muội hỏi một chút tình hình học tập của hắn, kỳ thực lúc trước nàng cũng rất muốn đưa Béo Nha đi học, nàng không thêm để ý người khác nói con gái nhà nàng cũng đọc sách, chính là đến trường tuy rằng nửa năm chỉ tốn ba mươi văn tiền, nhưng nhà nàng vẫn không có khả năng.

Cũng may Hắc Muội biết chữ, từ từ dạy Béo Nha biết chữ biết đếm, hiện tại nàng thậm chí dành dụm nhiều tiền một chút đưa Tứ Nha đi học.

“Hắc Muội, người có phải đang lo lắng người hiện tại bận rộn như vậy không dạy cho Tứ Nha biết chữ được phải không?” Thanh Thủy nói.

“Đúng vậy, Tứ Nha không thể so với Béo Nha, thân thể nó yếu ớt, nếu biết chữ về sau cũng có thể tìm một nhà chồng tốt.”

Thanh Thủy trầm mặc một chút nói, “Hắc Muội, buổi chiều ta có thể rút ra hai canh giờ dạy Tứ Nha biết chữ.”

“Thật sự?” Hắc Muội cao hứng, lôi kéo ống tay áo Thanh Thủy nói, “Vậy thật sự là quá tốt Thanh Thủy.”

Thanh Thủy nhìn Hắc Muội lôi kéo ống tay áo của hắn cười cười.

Hắc Muội thật ra có cái ý tưởng này nhưng lại không tiện mở miệng.

Thanh Thủy là tính mệnh của má Ngô, bọn họ vốn ở trên trần có một căn nhà nhỏ, má Ngô vì có tiền cho Thanh Thủy đến trường, đem nhà đó cho thuê, mỗi tháng lấy tiền thuê, chính mình mang theo đứa nhỏ chạy đến trong núi ở.

Mẹ con bọn họ không có ruộng đất, tất cả chi tiêu đều dựa vào tích góp trước kia và tiền thuê nhà sống, cũng không dễ dàng a.

Cho nên khi Thanh Thủy về nhà nói với nương muốn dạy Tứ Nha biết chữ, má Ngô không vui, sợ chậm trễ thời gian của con trai mình.

Thanh Thủy khuyên can mãi nửa ngày, cuối cùng nói dạy Tứ Nha biết chữ cũng là củng cố nội dung buổi sáng hắn học được ở trường, má Ngô thế này mới không lên tiếng.

Buổi tối lúc ăn cơm Tú Cô hỏi Hắc Muội cha nàng thế nào còn không có trở về Phùng Quý vừa vặn về nhà.

Lấy ra lá sen gói một khối thịt lớn, còn có một giò heo, xem ra lần này vào thành thu hoạch không ít.

Từ trong vạt áo bên ngoài lấy ra túi tiền, Hắc Muội tiếp nhận vừa thấy trừ bỏ tiền mua thịt ra còn hai văn tiền, so với Hắc Muội dự tính nhiều hơn mười văn.

Xem ra rau quả tươi mới bán không tệ.

Hắc Muội còn không có cao hứng một hồi đã phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, chân cha nàng bị chó cắn.

“Cha, có phải bị chó nhà Diệp Đại Văn cắn.”

Diệp Đại Văn ở Hạ thôn là tên lưu manh vô lại, nhà hắn ngay tại cửa thôn, nhà ai qua đường đều phải cho hắn chút lợi ích, nếu không sẽ xui chó đi cắn người, đặc biệt chống lại người thôn họ Phùng.

Nhà có người bị chó cắn đến tìm hắn phân xử, hắn nói, “Người cũng đi cắn chó đi! Thích cắn thế nào thì cắn!”

“Ài, quên đi, cũng tại ta không chạy nhanh.” Phùng Quý là người ôn hoà không thích gây chuyện.

“Cha, chuyện này không thể liên như vậy quên đi.”

“Chúng ta còn có thể như thế nào, Diệp Đại Văn tuy nói là vô lại nhưng thúc bá hắn phản đồng chúng ta không thể trêu vào a!”

Hắc Muội lại không nói lời nào chạy nhanh ra phía sau mức một gào gạo nếp bắt đầu nấu cơm.

Thứ nhất cha nàng khẳng định còn không có ăn cơm, thứ hai cô đại bị chó cắn không có vắc-xin phòng bệnh dại, chỉ có thể dùng phương thuốc dân gian, thoa gạo nếp lên miệng vết thương.

Một bên nấu cơm, Hắc Muội một bên bắc cái nồi chuẩn bị xào thịt miễn cho trời nóng bị hỏng.

Thịt thực béo, chỉ chốc lát sau trong nồi đã đầy dầu mỡ, khắp sân đều bay mùi thịt.

Hắc Muội rất nhanh đem mỡ heo vớt lên cất giữ tốt, luyến tiếc rửa nồi, liền dùng để xào mướp đắng.

Lại thêm củi vào lò cho lửa cháy lớn, chuẩn bị hầm canh xương suốt đêm.

Rất nhanh cơm nấu xong, Hắc Muội cầm một nắm gạo nếp đi vào trong phòng.

Phùng Quý vừa vắn tắm rửa xong, nàng thoa gạo nếp lên miệng vết thương, lại đem đồ ăn bụng lên kêu nương nàng ra ăn.

Hắc Muội trở về phòng lấy túi tiền ra, lấy hai văn tiền trong đó đặt vào một cái ống trúc ở đầu giường, lại nhìn không được đem tất cả tiền trong ống trúc ra đếm, tổng cộng có sáu văn lẻ hai mươi đồng.

Còn chưa đủ một lượng bạc, hiện tại toàn bộ tiền của nàng dùng cho mục tiêu lớn nhất là phải mua một con la.

Mấy năm nay cha nàng Phùng Quý là nam đinh duy nhất trong nhà, toàn dựa vào một mình ông cày ruộng cuốc đất, trên tay đều bị chai hết lớp này đến lớp khác.

Cho dù nương nàng lần này sinh là một nam hài, đợi cho đệ đệ lớn lên có khả năng làm việc, ít nhất phải mười mấy năm về sau, trong lúc này nàng không muốn lại nhìn cha nàng vất vả như vậy nữa.

Nhưng một con la ít nhất cũng phải ba bốn lượng bạc, nàng thật sự không biết phải đến năm nào tháng nào mới đủ số tiền ấy.

Sáng sớm hôm sau, người trong nhà bị mùi canh thịt làm không chịu nổi, mùi vị đậm đặc tràn đầy khắp cả phòng.

Điểm tâm chính là một chén canh xương với bánh ngô, bởi vì có canh xương, nên hương vị bánh ngô cũng tựa hồ ngọt ngào hơn rất nhiều.

Tứ Nha và Béo Nha đem thịt trên xương rửa sạch sẽ, Hắc Muội vội vàng lấy lá mướp gói lại đặt ở một bên.

Sau khi ăn xong Béo Nha nhìn Hắc Muội dùng dây thừng cột xương lại, tò mò hỏi, “Nhị tỷ, xương đó dùng để làm gì?”

“Dùng vào việc lớn!”

Hắc Muội nói xong liền đem bao xương kiếng chân đặt ở trên đầu tủ chén.

Béo Nha còn muốn hỏi, lại nghe nhị tỷ nàng hỏi nàng có muốn ăn thịt hầm khoai tây không lập tức hai mắt phát sáng, nước miếng đều sắp chảy ra.

“Thật là bộ dạng ham ăn!” Hắc Muội khẽ chê cười khuôn mặt tiểu béo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thịt hầm khoai tây.

Ăn cơm sáng xong Phùng Quý liền thu dọn nhà cửa, đem bàn và ghế dãi dựng đứng vào tường, giữa nhà chính một mảnh đất trống.

Tuy rằng nhà ở cổ đại đều là đất bùn, nhưng vì nhà ông đã có gần mười năm, đất bùn sớm kết vững chắc, hơn nữa cảm giác đất bùn vô cùng mát mẻ.

Cũng có lẽ là ở cổ đại môi trường còn chưa bị ô nhiễm, cây cối thảm thực vật lại nhiều, cho dù hiện tại ngày đang nóng nhưng buổi tối ngủ chỉ cần một cái chăn là được, ban ngày đứng ở giữa nhà gió lạnh thổi qua từng trận.

Phùng Quý đem tất cả ngô đã phơi nắng hai ngày ở bên ngoài vào nhà chính, ước chừng đầy phòng ở, nhìn xem vô cùng khả quan.

“Cha, ngô phơi nắng tốt lắm nha?”

“Đúng vậy, thừa dịp trước khi đào đậu phộng ta nhanh chóng tách hạt ngô xuống mài thành bột, lương thực năm nay của chúng ta xem như đủ rồi!” Phùng Quý cười nói, chuyển ghế ngồi ra một bên bắt đầu làm vô cùng quen thuộc.

Hắc Muội lúi cúi kéo Béo Nha Tứ Nha đi đến chà xát ngô, bốn người vây quanh vòng tròn thật to vừa làm vừa nói chuyện.

Trong chốc lát, Tú Cô nghe thấy tiếng nhà chính náo nhiệt cũng đi ra.

Bà còn muốn tới hỗ trợ, không nghĩ tới cả trượng phu và con gái nhất trí phản đối, cuối cùng Hắc Muội đơn giản chuyển cái ghế trúc đặt ở nhà chính, còn đặt ở bên cạnh Phùng Quý.

Hắc Muội và Béo Nha hi hi cười xem Tú Cô thỉnh thoảng lại giúp Phùng Quý gãi lưng.

Lại nói tiếp Hắc Muội cảm thấy Phùng Quý và Tú Cô thật sự là thần tiên quyến lữ, mặc dù cuộc sống khó khăn, nhưng tình cảm của hai người vẫn ngọt như mật.

Nàng yên lặng nghĩ không biết đời này mình có phúc như vậy hay không cũng có thể tìm được một người cùng mình tương thân tương ái không rời không bỏ.

Cho tới trưa bốn người đã mài được rất nhiều ngô, Tứ Nha xem như góp đủ số lao động, nhưng Béo Nha rõ ràng không am hiểu làm việc nhà nông, động tác có chút ngốc ngốc, căn bản không có nhanh nhẹn như Hắc Muội, Hắc Muội thì vẫn không bằng tốc độ của Phùng Quý.

Mất thấy sắp đến giữa trưa, Hắc Muội duỗi duỗi tay chân nói, “Cha, cha nghỉ ngơi một chút đi rồi lại làm tiếp, uống miếng nước, chân đã tê rần, con với Béo Nha đi nấu cơm!”

“Ừm, dẫn theo Tứ Nha, nó ở trong này thêm phiên.”

Lời của Phùng Quý nói làm Tứ Nha mếu máo.

“Chúng ta đi, Tứ Nha, Tứ Nha sẽ giúp tỷ rửa rau nha!” Hắc Muội nói một câu Tứ Nha lại vui cười hơn hờ.

Trong phòng bếp Hắc Muội lấy gạo cho vào nồi, nấu cơm trước, sau đó hầm thịt heo.

Ngắm lại hôm nay giữa trưa có thịt ăn người nhà khẳng định ăn càng nhiều, lại chạy đến nhà chính múc một muôi ngô lớn đổ vào nồi.

Ngô trộn với cơm xem như thêm phân lượng cho cơm có khả năng xúc tiến tiêu hóa, nhất cử lưỡng tiện, bất quá Hắc Muội ngắm lại cũng hiểu được buồn cười, kiếp trước kẻ có tiền ăn gạo lúc hoa màu vì khỏe mạnh, hiện tại người nghèo ăn gạo lúc hoa màu lại chỉ là vì lương thực không đủ.

Bất quá trăm sông đổ về một biển a! Đều đối với sức khỏe có lợi!

Béo Nha đã nhóm lửa xong, Tứ Nha cũng từ sau phòng cầm vài củ khoai tây đến.

“Tam tỷ, nhị tỷ là muốn làm khoai tây hầm thịt sao?”

Béo Nha gật đầu, Tứ Nha rõ ràng nhãn tình sáng lên.

Tròng mắt hai tiểu muội quay tròn nhìn chăm chú vào trong nồi, Hắc Muội nhìn thấy áp lực càng lớn.

Trước kia nàng thật đúng là không biết nấu cơm, việc nhà cũng không, đại tỷ Cát Tường lại vô cùng am hiểu, lâu dần nàng cũng mura đảm thấm đất, nhưng nàng rõ ràng vẫn có sở trường lên núi xuống ruộng.

Nhưng hiện tại không có biện pháp, Cát Tường xuất giá, nương nàng than thở lại không tốt, trù nghệ của nàng cứ như vậy từ từ luyện ra.

Tứ Nha nhìn thấy Hắc Muội gọt khoai tây thì vô cùng có tự giác lấy bỏ vào trong bồn nước rửa.

Hắc Muội lại từ trong giỏ cầm mấy trái mướp đắng ra, trong đó có một trái mướp đắng đã rất chín, mở ra bên trong mướp đắng đều là đỏ, mau chóng lấy ra đặt vào chén nhỏ đưa cho Béo Nha nhóm lửa, “Cho! Gième pha miêu!”

(ko biết là cái gì nữa)

Béo Nha cao hứng tiếp nhận mùi ngon ăn, còn không quên cho Tứ Nha một viên.

Rất nhanh Hắc Muội đem mướp đắng cắt thành miếng nhỏ đưa cho Tứ Nha rửa, nàng cầm khoai tây cắt thành từng khối.

Lúc này mở nồi cơm ra trước, nàng chắt nước cơm, đem nồi thịt thay thế, sau đó bắc cái nồi lên bắt đầu xào rau.

Hắc Muội từ trong tủ chén bưng chén thịt xào tới hôm qua ra, lấy một ít cho vào nồi mỡ heo liền xèo xèo chảy ra, tới hôm qua đã múc một chén mỡ heo lớn không nghĩ tới hôm nay lại xào vẫn ra nhiều mỡ như vậy.

Heo ở cổ đại không giống hiện đại nuôi cho ăn cám, người cổ đại nuôi heo cho ăn cơ bản đều là rau dưa các loại, nên thịt có mùi thơm, hơn nữa độ béo gầy vô cùng hợp lý.

Tứ Nha lại lột củ tỏi, Hắc Muội cắt miếng cho vào trong dầu, nhanh chóng cho khoai tây vào, Béo Nha thêm củ vào lò cho lửa cháy lớn.

Rất nhanh mùi thịt mang theo hương vị khoai tây toả ra bốn phía, Béo Nha và Tứ Nha hưng phấn lên, Hắc Muội nhìn thấy tâm tình cũng vui vẻ, nồi xèo xào được càng vui thích.

Cảm giác xào không sai biệt lắm, khoai tây mặt ngoài đều giòn vàng, thế này mới múc chén nước cho vào nồi, bắt đầu hầm.

Lại một mùi thơm toả ra bốn phía a.

Hắc Muội cầm cái bồn lớn đến đựng đầy một bồn, bốn phần thịt sáu phần khoai tây, cũng đủ một nhà năm miệng ăn.

Vẫn là quy củ, Hắc Muội múc ra một chén cho nương, sau đó lại xào mướp đắng.

Tứ Nha đi nhà chính kêu cha mẹ ăn cơm, Béo Nha chuẩn bị chén đĩa.

Trước phòng bếp có một mảnh đất trống, lòi cái bàn nhỏ vào là được.

Khó được Tú Cô hôm nay tinh thần tốt cũng ăn cơm với cả nhà, Tứ Nha rất sẵn sóc vội vàng đặt cái gói mềm lót ở sau lưng ghế dựa cho nương.

Đợi cho đồ ăn chín, Hắc Muội bung một cái bồn lớn thom ngào ngạt thịt hầm khoai tây và mướp đắng đặt ở chính giữa bàn ăn, mọi người ngồi được hương vị nước miếng đều sắp chảy ra.

Béo Nha gấp một miếng thịt trước, Hắc Muội quét nhìn nàng chiếc đĩa vội vàng vòng vo một cái, đặt vào trong chén nương, Hắc Muội mới hướng nàng cho một ánh mắt khen ngợi.

Tứ Nha cũng học theo Béo Nha gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén nương.

“Béo Nha Tứ Nha thực ngoan, các con nhanh ăn đi!” Tú Cô nói.

Cả nhà vây quanh bàn ăn người người thỏa mãn, sắp hai tháng không ăn thịt, bữa cơm này ăn đặc biệt ngon.

“Nhị tỷ, hôm nay khoai tây thật sự ngon quá!” Trong miệng Béo Nha vừa có khoai tây vừa có thịt, than thở nói chuyện.

Tứ Nha cũng là một miệng béo ngây phụ họa gật đầu.

Hắc Muội ăn khoai tây nói, “Đó là đương nhiên, chỉ cần có thịt cho dù xào với rom rạ cũng ăn ngon.”

Phùng Quý và Tú Cô nghe xong lập tức cười, trong ý cười mang theo chút áy náy, cảm thấy đối với bọn nhỏ thật sự rất tệ, tuy nói dân quê ngày khổ chút, nhưng tốt xấu trong một tháng vẫn có chút thịt, nhưng nhà bọn họ bởi vì thân thể Tú Cô nên cơm đều khó được ăn no.

Mấy người đang cười cười nói nói, bỗng nhiên có một người tiến vào trong sân, đứng là nhị thẩm Hắc Muội, Vương Kiều Nga.

Nữ nhân này tiến vào không tiếng động, nhìn cơm thịt trên bàn trong mắt lại ngoài ý muốn tức giận, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Đại tẩu, còn nói tẩu mang thai thân thể yếu, hiện tại ăn chén thịt lớn như vậy ai tin a!”

Tú Cô vừa nghe lời này đã có thể đoán được lát nữa về nhà bà khẳng định ở trước mặt mẹ chồng Phùng bà bà thêm nắm thêm muối, sắc mặt không khỏi biến đổi, vừa định nói gì đó, Vương Kiều Nga nóng ruột vội vàng nói, “Đại ca đại tẩu ta cũng không có chuyện gì, đi thăm vườn rau sáng tiện ghé qua nhà hai người.”

Bà tự tiện mở cửa sân bên hông ra biến mất ở ngoài tường.

Bong dáng bà vừa biến mất Hắc Muội chạy nhanh bung chậu lên, bên trong thịt hầm khoai tây còn thừa một phần tư.

Nàng không nói hai lời trực tiếp đem toàn bộ chia vào chén mọi người, lại đem chén cơm của Phùng Quý trực tiếp đổ vào trong bồn, mướp đắng cũng chia xong.

“Làm cái gì vậy?” Phùng Quý hỏi.

“Cha, nhanh ăn đi, ăn xong rồi làm việc, miễn cho mọi người ngại cho ta ta cho người, khi nào thì mới có thể ăn xong a!”

Phùng Quý vừa nghe nhắc tới làm việc không nói lời nào cúi đầu ăn xong.

Hắc Muội lại thúc giục Tú Cô trở về phòng trong, nói nàng muốn thu dọn chén đĩa, vì thế Tú Cô ăn xong một chén cơm được Phùng Quý đưa vào buồng trong.

Béo Nha cùng Tứ Nha cố tình ôm chén cơm luyến tiếc đồ ăn trong chén, Hắc Muội thấy nói thẳng, “Các người nếu hiện tại không ăn nhanh, lát nữa, Hương Thảo và Tiểu Phúc nhà nhị thẩm đến, gặp các người làm sao bây giờ?”

“Nhị tỷ, bọn họ muốn tới sao?” Béo Nha vừa nghe tỷ đệ nhà nhị thúc phản xạ có điều kiện bảo vệ chén cơm.

“Lập tức sẽ đến đây, biết nhà chúng ta có thịt ăn còn không chạy bay đến sao!”

Hắc Muội đoán vừa rồi nhị thẩm vô tình thấy nhà nàng ăn thịt, lấy cớ nói đi vườn rau, nhưng khẳng định là chạy nhanh về nhà kêu con gái Hương Thảo và con trai Tiểu Phúc lại đây chiếm một chút tiện nghi.

Nếu các nàng không cho nhất định về nhà hương bà nội Phùng bà bà cáo trạng, sau đó cha mẹ tuyệt đối lại bị một trận chửi bới.

Không có biện pháp, một đôi tôn nhi cháu gái là bảo bối trong lòng Phùng bà bà, đặc biệt Tiểu Phúc, đó là được bà ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rớt.

Lần trước vì trong tay Béo Nha có một miếng bánh ngọt không cho hấn ăn, Phùng bà bà đã hung hăng nằng Tú Cô một trận, cái gì mà có nương sinh không có nương dạy đều nói ra được .

Cho nên hiện tại Hắc Muội nói như vậy, Béo Nha và Tứ Nha trong nháy mắt ngậy người sau đó động đũa, đem đồ ăn và cơm đưa vào miệng, nhanh chóng nuốt vào.

Khi Hắc Muội sắp thu dọn xong chén đũa thì hai người cũng đã ăn xong.

Lúc này quả nhiên nhìn thấy Hương Thảo và Tiểu Phúc nhà nhị thẩm vội vã chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đóng cửa đánh chó.

Chó cắn người, người không thể đi cắn chó, nhưng không trừng trị súc sinh này thật sự làm trong lòng khó chịu.

Nhìn tỷ đệ hai người bộ dạng thất vọng khi nghe nói các nàng ăn hết nói thật trong lòng Hắc Muội có chút sáng khoái.

Hai tỷ đệ vĩnh viễn, Hương Thảo so với Hắc Muội nhỏ hơn một tuổi, tiểu thiếu nữ giống bộ dáng đẹp đẽ của Vương Kiều Nga, nhưng bề ngoài tỏ ra người lớn một bộ dạng chằm chọc, “Kiếm thịt ăn kiếm tiền tâm đi!” Rõ ràng vóc dáng so với Hắc Muội thấp hơn một cái đầu lại càng muốn ngang cao đầu, mắt cao hơn đỉnh .

Hắc Muội mặc kệ nàng, để nàng ở nơi này hỗn hên nói mát, lôi kéo Béo Nha và Tứ Nha chạy nhanh vào nhà chính chà xát ngô.

Hai tỷ đệ thấy các nàng vui đầu làm việc hoàn toàn không để ý tới các nàng , liền cũng hiểu được mất mặt, không quá một hồi đã tự tiện về nhà.

Hai người về nhà nương nàng Vương Kiều Nga liền hỏi tình huống thấy con gái không chiếm được thịt cũng tức giận hỗn hên , tất nhiên là lại chỉ cây đầu mà mắng cây hòe nói một ít chuyện ma quỷ.

Buổi chiều người một nhà ở nhà chính vây quanh phơi nắng ngô đã được chà xát, Hắc Muội thỉnh thoảng lại nhìn xem sắc trời, đến lúc mặt trời ngã về tây Hắc Muội vụng trộm ra khỏi nhà .

Nàng đi đến nhà Phú Đệ ở đầu thôn, hấn là một nam hài khỏe mạnh tuổi tác tương đương Hắc Muội, người cũng thập phần siêng năng, thường xuyên đi trấn bán rau cái gì đó, đầu tháng hấn cũng bị chó nhà Diệp Đại Văn cắn qua.

“Phú Đệ, ngươi có muốn báo thù?”

“Báo thù thế nào? Nhà hấn đó chó rất hung dữ, chúng ta hai người hợp lại cũng chưa chắc đánh thắng được.”

“Ta có biện pháp!”

Hai người nói thầm nửa ngày, cùng đi thôn dưới.

Lúc này rất nhiều người đều ra đồng làm việc, Phú Đệ và Hắc Muội đi đến cửa thôn, mở một cái phòng cũi ra, ở nông thôn phòng cũi bình thường đều vô cùng cũ nát, chủ yếu dùng để chắt một ít cũi, không có gì trọng dụng, cho nên căn bản là sẽ không khóa.

Phú Đệ rất nhanh đã cột sợi dây thừng dài lên cửa phòng cũi, chính mình đứng ở trên đồng cũi xếp cao, tay cầm dây thừng một chỗ khác.

Hắc Muội dặn, “Đội ta đi lên thì kéo dây đóng cửa!”

“Nhớ rõ, ngươi cứ yên tâm đi, nung ngươi phải chạy nhanh chút a!”

Hắc Muội đi đến cửa sau nhà Diệp Đại Văn liền ném vào một cục đá, phát ra tiếng vang.

Cái con chó đen kia lập tức hỗn hên đi ra hung thần ác sát cuồng sủa , Hắc Muội lập tức quăng ra một khúc xương có cột dây, quay đầu bay nhanh về phía phòng cũi.

Quả nhiên con chó kia ở phía sau gắt gao đuổi theo, Hắc Muội dùng hết sức lực từ khi bú sữa đến nay chạy nhanh, mắt thấy chó sắp đuổi kịp khúc xương , Hắc Muội lại đem dây thừng xả gần chút, con chó điên cuồng sủa đuổi theo.

“Hắc Muội, mau, mau a!” Phú Đệ ở trên đồng cùi gấp đến độ kêu to.

Hắc Muội rút cục vào phòng cùi, nhảy lên đồng cùi, Phú Đệ nhanh chóng vươn tay kéo nàng đứng ở chỗ cao, lập tức lôi kéo dây thừng trên tay đóng chặt cửa lại, con chó vừa thấy cửa đóng lại đối với hai người ở trên đồng cùi điên cuồng sủa, vài lần còn muốn xông lên.

“Phú đệ, mau lấy sào trúc!” Hắc Muội lên tiếng, Phú Đệ mới phản ứng lại, chạy nhanh đến đồng cùi bên cạnh rút ra hai cây sào trúc dài trước đó chuẩn bị tốt.

Mỗi người cầm một cây đứng trên đồng cùi nhìn xuống quát vào con chó hung hãn, con chó vội vàng chạy trốn khác nơi, nhưng phòng cùi là nơi khá nhỏ, trốn thế nào cũng trong phạm vi gây trúc.

Chỉ chốc lát sau con chó đã ngoa ngoa kêu rên, Hắc Muội càng đánh càng hết giận, cũng càng hưng phấn, nàng mệt đến cả đầu đều là mồ hôi, tay lại một chút cũng không chịu rời lỏng.

Phú Đệ cũng giải hận, trên tay lôi kéo dây thừng cột trên cửa, hai tay càng gắng sức huy động sào trúc đuổi theo hắc cẩu đánh.

Hai người càng đánh càng hăng say, con chó cũng càng ngày càng ủ rũ, cả đầu đều là gậy gộc chạy loạn khắp phòng, chỉ chốc lát sau liền hữu khí vô lực.

Nhìn hai người không cần phải nói có bao nhiêu giải hận.

“Xem mày về sau còn chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, khi dễ người ở thôn trên bọn tao không!” Phú Đệ trừng mắt hung hăng nói.

Sào trúc trên tay Hắc Muội khắp nơi đánh vào đầu chó, “Dám cắn cha ta, ta cho mi biết tay!”

Hai người nhìn con chó bộ dạng tội nghiệp rên rĩ cười to, lau mồ hôi trên trán, Hắc Muội nói, “Phú Đệ, chúng ta đánh nó một chút, khó bảo toàn nó còn có thể cắn người.”

“Vậy người nói làm sao bây giờ?”

“Chúng ta đánh gãy chân nó, thành chó què về sau muốn cắn người cũng chạy không nhanh!”

“Chủ ý này tốt!” Phú Đệ lập tức tỏ vẻ tán thành.

Vì thế hai người chuyển đổi sách lược không hề dùng sào trúc đánh chó, mà là thoải mái dùng sào trúc đuổi theo hắc cẩu ở phòng cùi xoay quanh, trong chốc lát, cẩu liền mệt đến xụi lơ trên mặt đất, cái bụng dán trên đất liên tiếp đuổi đầu lưỡi bật hơi, vừa vận tứ chân đều lộ ra, đuôi dài ở bên ngoài.

Hắc Muội xách một khúc gỗ chắc, xem xét chuẩn lập tức ném xuống chân trước con chó.

Cái ném này vừa đúng lực lại chứng minh cảm giác bắn nhắm kiếp trước của nàng hoàn toàn vẫn còn.

Con chó nhất thời “Ô ô ô” “Kêu đứng lên, chân trước căn bản không động được.”

“Trúng, trúng!” Phú Đệ vỗ bàn tay kêu lên.

“Người đứng ở đây, ta xuống dưới xem, coi thử con chó này hiện tại có thành thật không.” Hắc Muội nói xong liền muốn xuống.

Phú Đệ một phen giữ chặt, “Vạn nhất nó lại nhào lên cắn người làm sao bây giờ?”

Hắc Muội dương dương tự đắc nắm chắc một cây cùi trong tay, nói, “Không cần lo lắng, ta ném một lần đánh gãy chân nó.”

Kế tiếp Hắc Muội cảm thấy mỹ mãn, bởi vì nàng vừa gõ vào đồng cùi một cái, hắc cẩu sợ tới mức nức nở hướng cạnh cửa chạy trốn, ánh mắt nó không còn hung ác kiêu ngạo như trước.

Hắc Muội và Phú Đệ ha ha ha ha cười to.

Hai người thế này mới mở cửa nghênh ngang mà đi.

Lúc trời sắp tối người ra đồng lục tục về thôn, mỗi nhà mỗi hộ bắt đầu nấu cơm, khói bếp lượn lờ dâng lên, tạo nên một cảnh nông thôn an bình và ấm áp.

Đáng tiếc tiếng chửi bậy không hài hòa ở đầu thôn vang lên, hai vợ chồng Diệp Đại Văn chống nạnh đứng ở cửa thôn chửi ầm lên.

“Tên mất dạy nào, dám đánh chó nhà tao, tao XX tổ tông mười tám đời nhà nó!”

Rất nhiều nhà tò mò đi ra nhòm ngó, người người lắc đầu, đây chân chính là một vô lại a, chó nhà hắn cắn người thôn thượng nhiều như vậy hắn không nói cái gì, hiện tại chó bị què, hắn một không chứng cứ hai không biết người, ngay ở cửa thôn thượng mạng tổ tông như vậy.

Nhưng phần đông thức bá nhà Diệp Đại Văn, ai cũng không dám xuất đầu nói một câu công đạo nào, chỉ nhin xuống.

Này hết thầy đều trong dự kiến của Hắc Muội, đây cũng là lý do vì sao lần này nàng không cần dùng bầy động vật.

Chỉ cần dùng bầy hoặc là tên linh tinh, Diệp Đại Văn nhất định biết không phải Lâm thúc thì chính là nàng, bởi vì toàn thôn chỉ có một mình Lâm thúc dựa vào săn thú mà sống, mà nàng đi theo Lâm thúc học bắn tên hơn nửa năm toàn bộ thôn Đại Diệp mọi người biết.

Nàng cũng không đoán được nhà Diệp Đại Văn điên cuồng trả thù.

Hiển nhiên chuyện này qua đi tâm trạng Hắc Muội thư sướng không ít.

Thời điểm về nhà làm cơm chiều vẫn ngâm nga điệu hát dân gian, lại đi tới ruộng nước nhìn xem mạ và nước trong ruộng.

Trong thôn có người thực thiếu đạo đức nhìn thấy ruộng nhà ai hát phân thì cố tình đào lỗ hồng đem nước phù sa tháo vào trong ruộng, cho nên thường xuyên có người ra canh chừng.

Trước bữa tối, Phùng Quý nghiêm mặt ngồi ở trong phòng, Hắc Muội đưa mấy miếng dưa ngọt vào phòng cho nướng ăn.

Phùng Quý bắt đắ dĩ nói, “Hắc Muội, chó nhà Diệp Đại Văn là con đánh đi!”

Hắc Muội buông dưa xuống, nghiêm trang nói, “Cha, cha có chứng cứ không? Không có chứng cứ cũng không nên vu oan con a!”

Xoay mặt cười túm tùm đối với Tú Cô nói, “Nương, ăn dưa đi, sáng mai con dẫn Béo Nha đi ra sông bắt ít cá tôm về cho nướng ăn, khai vị!”

Tú Cô bắt đắ dĩ thờ dài, “Con nha!” Nhưng cũng nói không nên lời gì.

“Lại như con vậy về sau ai dám lấy con, nếu lập gia đình làm sao bây giờ?”

Hắc Muội trực tiếp thay nướng nàng nói ra, không chút nào để ý buông sa mình đi ra ngoài, lúc gần đi còn hướng Phùng Quý và Tú Cô làm mặt quỷ.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Tú Cô cười nói.

Trong phòng, Phùng Quý vừa lên giường vừa nói “Tính tình của Hắc Muội nhà ta không biết giống ai, vừa thông minh lại hung hãn!”

Tú Cô chậm rì rì nói, “Về sau thế nào tìm nhà chồng đây!”

Phùng Quý an ủi, “Ta thấy Hắc Muội thật ra không cần chúng ta lo lắng, trong lòng nàng đều biết rõ, nói sau nàng có khả năng thật sự, về sau ai cưới Hắc Muội nhà ta đó là phần mộ tổ tiên nhà hắn biết chọn.”

“Cả chàng cũng nướng chiều khuê nữ!” Tú Cô cười ngớ ngẩn, trong chốc lát lại trầm mặc xuống.

“Có phải lại lo lắng cho Cát Tường?”

“Đúng vậy, Cát Tường là người có uất ức cũng nuốt xuống bụng, ở trong thôn lớn lâu như vậy cũng không về nhà thăm ta, xem ra ở nhà chồng ngày qua được có bao nhiêu gian nan a!”

Phùng Quý ôm bà nửa ngày không nói lời nào, một hồi lâu, mới nói, “Lại nói nhà chồng nó dù sao cũng thuộc loại địa chủ, lương thực hẳn đủ, có lẽ ăn no ăn mặc ấm!”

“Nhưng——”

Tú Cô còn muốn nói gì đó Phùng Quý vừa thấy bà lo lắng vội nói, “Không cần lo lắng, có rảnh ta sẽ đi xem nó!”

Hắc Muội an bài cho Tứ Nha lên giường ngủ xong, mang theo Béo Nha ra vườn trúc sau bếp ở dưới ánh trăng đào giun.

Béo Nha cầm cái chai, ở một bên, nhần tình vô cùng linh động nhìn chăm chăm nhảy ra từ bùn đất.

Hắc Muội một cái cuốc đào đi xuống, rất nhiều con giun bị lôi ra.

“Béo Nha, chọn đại, không cần màu đen, chuyên chọn màu phấn hồng.”

Hắc Muội nói, màu phấn hồng có lẽ là non một tí, cá nhỏ tiểu tôm thực thích loại giun có màu sắc này.

Đào vài cái, cuối cùng lại ở trong cái chai thả một ít đất, lúc này hai người mới lên giường ngủ.

Ở nông thôn ban đêm rất yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu vang càng thêm hiện ra một loại yên tĩnh tốt đẹp, ánh trăng như ngân sa xuyên thấu qua sa mảnh vẩy vào trong phòng, Hắc Muội nhìn hai muội muội ở bên cạnh ngủ say sưa, trong lòng vô cùng an tâm, mang theo thân nhiên vui sướng.

Nàng hiện tại đã rất ít nhớ tới chuyện kiếp trước, đi qua phần khích sớm trở thành hình ảnh đen trắng kiếp trước, cuộc sống hiện tại bình yên, người nhà ấm áp đã là toàn bộ trọng điểm trong cuộc sống của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Làm bánh tôm.

Tám tháng trời rạng sáng là thập phần thoải mái, gió lạnh quét vào mặt, không khí tươi mát hợp lòng người, mang theo hơi thở hoa cỏ cây cối, hít sâu một hơi làm cho người ta chỉ cảm thấy cả người sáng khoái,

Thời điểm trời tờ mờ sáng Phùng Quý đã thức dậy.

Ông vác cuốc muốn đến ruộng nước thăm dò một phen, vừa định xuất môn nhìn thấy Hắc Muội đã thức dậy.

Nàng và Béo Nha mặc quần áo rộng thùng mỗi người mang theo một lồng sắt.

Phùng Quý cũng mặc kệ các nàng, dù sao hiện tại lúc này nước sông cũng không sâu, huống chi Hắc Muội ở trong nước tựa như cá chạch sống.

Sông của thôn Đại Diệp nằm ở phía Nam, nay là mùa khô cho nên trong sông mực nước vừa tới đầu gối Hắc Muội.

Nàng ném mấy con giun vào lồng sắt từ từ đem lồng sắt ghìm xuống khúc sông hơi sâu, đem dây kéo cột trên một khúc cây, như vậy cá tôm sẽ theo dòng nước bị mồi nhử tiến vào lồng sắt.

Nàng đặt xong lồng lại chuyển sang bên kia giặt quần áo với Béo Nha.

Cái lồng sắt này nếu tìm người làm phải cần mười văn tiền, Hắc Muội luyện tiếc số tiền đó liền chiều theo trí nhớ kiếp trước làm đại, cũng may có thể dùng.

“Nhị tỷ, nước ít như vậy chúng ta có thể bắt được cá sao?” Béo Nha hỏi.

“Nước cạn thì đặt lồng xuống thấp chút, đừng lo lắng, một hồi sẽ biết, mau giặt quần áo.”

Hắc Muội nói xong phân vãi món quần áo khá sạch cho Béo Nha giặt, chính mình cầm lấy quần của cha dính đầy bùn đất bắt đầu ở trên phiến đá chà xát tẩy rửa.

Trong chốc lát, có người ra sông chào hỏi hai nàng.

“Hắc Muội, Béo Nha.”

Hai người quay đầu nhìn về phía trên sông vừa thấy là Thủy Sinh ca mang theo con trai sáu tuổi Đại Thụ của hân cũng đến sông mò cá tôm.

Thủy Sinh dùng một loại lưới khác để bắt cá tôm, mặt trên dùng hai khúc trúc gấp lại hình cung giao nhau, bốn đầu đối ứng ở bốn góc, hai khúc trúc khép lại liền thu lưới, hai bên phiến trúc mở liền mở lưới ra, đáy lưới có mồi, dùng sào trúc đảo qua đảo lại trong nước.

Nhưng loại lưới này ở trong nước lấy lên phải rất cố sức, nam tử trưởng thành mới có thể kéo dậy nổi.

“Thủy Sinh ca, huynh hôm nay cũng sớm như vậy a!”

“Đúng vậy, trong nhà tiểu tử đều la hét muốn ăn cá tôm.” Hân một bên hạ lưới một bên giải thích, hân cùng Hắc Muội thuộc loại đồng vai vế, nhưng hân sắp ba mươi tuổi, thân thể cũng đã gần sáu bảy năm, đứa nhỏ đều có hai cái.

“Đại Thụ nhà huynh bộ dạng thật tốt!” Hắc Muội nhìn con trai Thủy Sinh ca nói, Thủy Sinh nghe được có người khen con trai nhà mình tự nhiên càng cao hứng, mang theo đứa nhỏ ngồi ở bờ sông một bên chờ đợi một bên cùng Hắc Muội có một chút chuyện phiếm.

“Đại Thụ nhà ta cùng tuổi với Tứ Nha đi!”

“Đúng vậy, Tứ Nha thường xuyên nói Đại Thụ nhà huynh mang nó đi chơi. Bất quá Đại Thụ cao lớn hơn, Tứ Nha còn thấp hơn Đại Thụ một cái đầu!”

“Con gái sẽ chậm lớn một chút, chờ thêm hai năm sẽ cao vọt lên, muội xem hiện tại muội cũng sắp cao bằng cha muội rồi.”

“Hắc hắc.” Hắc Muội nghe được hân khen bộ dạng nàng cao cũng vui vẻ, thân thể nàng đời này tổ chất cũng khoẻ mạnh.

“Nói sau Tứ Nha tuy rằng nhìn nhỏ chút nhưng so với Đại Thụ nhà ta hiểu biết hơn.” Thủy Sinh nói.

“Ừm, Béo Nha Tứ Nha nhà muội đều hiểu biết.”

“Có rãnh để Tứ Nha tới chơi với Đại Thụ, ta và Đại Bàn tầu muối bận việc nhà nông nó với hần đệ đệ ở nhà cũng không có người chơi.”

“Được!”

Đợi cho giọt sương trên cỏ ở bờ sông sắp tan, Hắc Muội Béo Nha cũng sắp giặt xong quần áo, sắc trời đã sáng, phía Đông hiện ra ánh sáng đỏ rực, tiếp qua nửa nén hương mặt trời liền nhô lên.

Thủy Sinh bắt đầu thu lưới, tổng cộng sáu lưới, thu lên mọi người nhìn cá nhỏ tiểu tôm trong lưới vui vẻ, Đại Thụ ở bên cạnh hần cao hứng nhảy dựng lên.

Béo Nha cũng thúc giục Hắc Muội đi lấy lưới của các nàng, kết quả lấy ra cũng có chút cá tôm, hần là có hơn phân nửa bát, nhưng so với Thủy Sinh thì ít đến đáng thương.

Thủy Sinh là một nam nhân vô cùng hào phóng nhìn thấy cá hơn nửa thùng, Hắc Muội bên kia chỉ có chút ít như vậy, chạy nhanh nói, “Hắc Muội, lại đây ta cho các ngươi một ít.”

Hắc Muội vội vàng nói cảm ơn đi qua, Thủy Sinh từ trong thùng hốt một nắm cho nàng, Béo Nha vui vẻ như điên.

Đại Thụ ở bên cạnh cũng không phản đối, tựa hồ còn thật cao hứng, Hắc Muội sờ sờ đầu của hần, “Cảm ơn Đại Thụ a!”

Đại Thụ ngược mặt, kháu khỉnh nói, “Cho Tứ Nha ăn!”

Hắc Muội nghe xong cười đến càng vui vẻ, “Ừm, ta thay Tứ Nha cảm ơn người nhà.”

Hai người về nhà, Tứ Nha đã thức dậy, nhìn thấy hai tỷ tỷ thu hoạch nhiều cá tôm như vậy rất vui vẻ, vây quanh lưới nhìn cá tôm.

“Tứ Nha, buổi sáng tỷ làm bánh tôm cho muội ăn!”

Tứ Nha vừa nghe liềm liềm đầu lưỡi, cảm giác nước miếng đều sắp chảy ra, lại vừa nghe là Đại Thụ cho, nói, “Đại Thụ thật tốt!”

Béo Nha cầm giỏ ra sau núi cắt hoa ngũ vị, Tứ Nha liền hỗ trợ nhóm lửa.

Hắc Muội bắt đầu làm cơm, trước tiên nấu cháo ngô, sau đó lấy một cái nồi nhỏ khác thả một nắm gạo vào nấu cháo.

Nàng lấy một ít bột ngô năm ngoái đặt ở trong chậu cho vào một cái nồi nhỏ rồi đổ nước ấm bắt đầu nhào bột, nặn ra hơn mười cái bánh.

Đợi cho cháo nở ra, nàng bỏ vào một thìa nhỏ tôm cá vào nồi cháo gạo.

Kỳ thực Hắc Muội nấu chính là kiểu cháo hải sản, rất có dinh dưỡng, nàng đặc biệt làm cho nướng nàng.

Đợi cho hai nồi nở đều liền đặt một cái nồi khác lên cho vào chút dầu thả cá tôm vào xào, tôm lập tức trở nên đỏ rực, cá thì chuyển sang màu vàng, hương vị của tôm cá phá lệ mê người, khiến Tứ Nha hướng phòng bếp đuổi dài cổ.

Hắc Muội đem hai miếng bột bánh chồng lên nhau, ở giữa cho vào chút tôm, lại thả vào nồi bắt đầu chiên.

Bột ngô cùng với tôm cá hương vị thơm ngon xông vào mũi, rất nhanh toàn bộ phòng bếp đều tràn ngập mùi vị đồ ăn mê người.

Qua một hồi, Phùng Quý từ bên ngoài về, ngửi được hương vị cũng chạy tới nói, “Hắc Muội, hôm nay mò được cá tôm.”

“Đúng vậy, cha, Thủy Sinh đại ca hôm nay cũng đi mò, còn cho chúng ta một ít!”

“Vậy buổi chiều con hái hai trái dưa đưa tới nhà hần cho hai huynh đệ Đại Thụ ăn, ta không thể lấy không này nợ của người khác.” Phùng Quý là một nông dân thành thật, người khác đối với ông tốt, ông sẽ đối với người khác càng tốt.

“Đã biết, cha.”

“Làm cái gì cho nướng con ăn chưa?” Phùng Quý lại hỏi.

“Chúng ta ăn ngô cháo và bánh tôm, còn nướng thì ăn cháo cá.” Hắc Muội vừa dọn bát đĩa vừa nói.

Phùng Quý gật đầu, trước kia Hắc Muội cũng làm qua vài lần cháo cá, nướng nàng thực thích.

Béo Nha đã trở lại, chạy nhanh đem hoa ngũ vị bỏ vào chõng lợn.

Nhà nàng nuôi lợn hết năm nay có lẽ sẽ kiếm được năm mươi văn tiền, ngay tại trong rừng trúc ở phía sau phòng bếp kế bên tường dựng lều, một bên là chuồng gà một bên chuồng lợn.

Lợn này đến bây giờ phòng chừng hẳn là một trăm năm sáu mươi cân, này cũng nhờ Hắc Muội cùng Béo Nha, một ngày đúng giờ cho ăn ba bốn lần.

Sáng sớm hái hoa ngũ vị trở về cho ăn một lần, giữa trưa nấu hỗn hợp gồm nhiều thứ nào là rau cải, cám cùng với thức ăn thừa.

Chiều theo như vậy hẳn là qua năm sẽ gần ba trăm cân, bán ít nhất cũng có thể được hai lượng bạc, đối với nhà quê mà nói xem như một thu nhập rất lớn.

Cho nên Phùng Quý nhìn lợn ăn nhiều vui mừng trên mặt cũng lộ ra mỉm cười.

Phía sau Tú Cô đi ra, cũng tiến vào rừng trúc nhìn xem, Phùng Quý thấy vội vàng đỡ bà đi ra ngoài không cho bà tiến vào. Trong rừng trúc gấp ghenh, dễ bị ngã.

Lại lôi kéo ngồi ở trên bàn com, đem chén cháo tôm cá đưa cho bà, muốn bà thừa dịp còn nóng ăn.

Hắc Muội nấu nồi cháo này cho nướng vô cùng nhừ, đều thành mớ hồ, cá tôm bên trong cũng sắp rã ra, hương vị đặc sệt, cho vào miệng lập tức tan ra.

Tú Cô vốn ăn rất ít, nhưng hôm nay trọn một đêm đều uống hết, người nhà nhìn thấy rất vui vẻ.

Hắc Muội trong lòng may mắn chính mình tối nay nấu nhiều cháo.

Nương nằng thân thể không tốt đã vài năm, hiện tại lại mang thai, không bổ sung dinh dưỡng khẳng định không được.

Bữa com hôm nay tất nhiên không còn gì để nói, cháo ngô nấu hương vị rất ngọt ngào thơm ngon.

Bình thường bánh nướng áp chảo kỳ thực vị rất thô, nhưng bởi vì có thêm tôm cá nên bánh liền trở nên có mùi vị thơm ngon.

Béo Nha và Tứ Nha ăn được mùi ngon.

Hắc Muội nghĩ đến Tứ Nha ốm yếu, liền đem hai cái bánh còn thừa lại một cái cho cha nàng, một cái cho Tứ Nha.

Béo Nha tròn mắt quay tròn nhìn cái bánh trong bát Tứ Nha, nhưng không nói gì, Tứ Nha nhìn ánh mắt tam tỷ, rất hiểu biết đem bánh trong bát bẻ ra một nửa cho Béo Nha.

Được Phùng Quý cùng Tú Cô khen có chút ngượng ngùng hé miệng cười cười, nhanh chóng cúi đầu uống cháo.

Đang ăn com thì nhìn thấy ngoài tường có người trong thôn đi qua, nghiêng một giỏ nặng về nhà, ép tới đầu đều không động dậy được.

Phùng Quý ăn xong đang đứng bên cạnh hàng rào chuồng heo lấy phân, chuẩn bị lưu trữ qua hai tháng dùng.

Đến lúc đó đã là mùa thu, lúa trong ruộng chín, phải bắt đầu trồng rau xà lách, cần đất phi.

Cho nên ông cách hàng rào liền thấy được người nọ gánh một giỏ đậu phộng nặng trĩu, vừa thấy chính là đậu phộng mới nhỏ sáng này, còn rất ẩm ướt, trách không được nặng như vậy.

Phùng Quý chào hỏi thế nào sớm như vậy đã nhỏ đậu phộng.

“Không nhỏ không được, hàng năm nhỏ chậm, lợn rừng trên núi sẽ ăn sạch sẽ, làm uổng phí một năm bận rộn.” Người nọ một bên thở dốc một bên đáp, đảo mắt đã đi mấy thước.

“Cha, cha đừng lo lắng, đậu phộng nhà ta và Lâm thúc có làm cạm bẫy, lợn rừng đến chúng ta vừa vịn ăn thịt lợn rừng a!” Hắc Muội ở bên cạnh rừng trúc vừa rửa nồi vừa nói.

“Vậy thì tốt rồi!” Phùng Quý thế này mới an tâm, đậu phộng ông nhỏ chậm, ruộng nước và ngô làm ông rất bận.

“Thu hoạch đậu phộng xong phải cho Lâm thúc con một giỏ!” Phùng Quý nói.

“Dạ.”

—

Hoa ngũ vị còn được gọi là cây cú lợn – một loài cây thuộc họ Cúc, thường được dùng như một loại thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Ăn đậu đường.

Chỉ cần đề cập đến ăn , Béo Nha rất thông minh.

Giữa trưa, Ngô Bảo Nhi và Đại Thụ cùng nhau đến nhà Hắc Muội .

Nhà Ngô Bảo Nhi là hộ gia đình duy nhất trong thôn Đại Diệp họ Ngô, ở trung tâm thôn, cũng là địa chủ duy nhất thôn Đại Diệp, ở thôn Đại Diệp có bảy tám mươi mẫu ruộng nước tốt nhất.

Đại tỷ Hắc Muội là Cát Tường gả nhà chồng chính là tá điền lớn nhất Ngô gia, thuê Ngô gia hai ba mươi mẫu ruộng.

“Bảo nhi, người hôm nay thế nào chuẩn ra đây?”

Ngô Bảo Nhi là một đứa bé trắng trắng nõn nã, bằng tuổi với Béo Nha, cùng Béo Nha đứng chung một chỗ hai người giống như một đôi phúc oa trong tranh tết.

“Hắc Muội tỷ, cha đệ mua đậu đường cho đệ , đệ đến ăn với các tỷ.”Ngô Bảo Nhi nói chuyện tựa như một bé gái điềm đạm đáng yêu.

Hắc Muội nhìn thấy hấn trong lòng dấy một bao giấy nhỏ.

Béo Nha vừa nghe có đậu đường ăn hai mắt phóng lục quang , lần ăn đậu đường trước là thời điểm đại tỷ xuất giá.

Kỳ thực phía sau đồ ăn vặt rất hữu hạn, cái gọi là đậu đường có phần giống loại đậu hoa lan ở hiện đại, chính là mặt trên bao một tầng đường phấn xốp giòn.

“Vậy đệ dẫn mấy người Đại Thụ và Tứ Nha đi tới bàn nhỏ ăn đi!”

Hắc Muội nói xong chia chia cái bàn nhỏ bên cạnh chính mình đi vườn rau làm việc.

Gian ngoài, bốn tiểu hài tử Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha Đại Thụ Tứ Nha vây quanh bàn nhỏ.

Dưới ánh mắt mong chờ của vạn chúng Bảo Nhi mở giấy bao ra, bên trong có một ít đậu đường.

Ngô Bảo Nhi chỉ vào chính mình nói, “Một.” Lại chỉ Béo Nha nói “Hai.”

Cẩn thận đếm số người trên bàn, cuối cùng nói, “Có bốn người a! Chúng ta chia đậu đường.”

Ba đứa nhỏ khác vội gật đầu, Bảo Nhi bình thường ở trong thôn ít nói, nhưng không ai biết hấn từ sáu tuổi đã bắt đầu cùng cha hấn học tính số .

“Của người, của người —— “

Phân chia xong, trước mặt bốn người đã có mười viên đậu đường.

“Ăn đi!”Ngô Bảo Nhi ra lệnh một tiếng chuẩn bị ăn.

Trừ bỏ hấn ba người khác ôm lấy mười viên đậu đường nhìn trái nhìn phải luyến tiếc ăn.

Tròng mắt Béo Nha quay tròn , nhìn đậu đường trước mặt mọi người, bỗng nhiên nói, “Bảo Nhi, ta và người đổi mấy viên.”

Ngô Bảo Nhi rất sáng khoái đồng ý, “Được!”

Béo Nha vừa nghe nhanh chóng đem năm sáu viên đậu đường, đếm cho Ngô Bảo Nhi, lại từ chỗ Ngô Bảo Nhi đổi lại đủ số viên đậu đường.

Đại Thụ lập tức nói, “Bảo Nhi, nàng dùng nhỏ đổi lớn của người!”

Ngô Bảo Nhi nhìn nhìn, quả nhiên, Béo Nha tâm tư bị chọc thủng trên mặt sừng sốt, sợ Ngô Bảo Nhi đổi ý nhanh chóng bảo vệ phần đậu đường của mình vô cùng đề phòng nhìn Bảo Nhi.

Ngô Bảo Nhi cười cười, lộ ra hai lúm đồng tiền trên gương mặt mập mạp, “Không có việc gì, ta thích viên nhỏ.”

Béo Nha thể này mới trầm tĩnh lại, ăn đậu đường.

Một màn này tự nhiên dừng ở trong mắt Hắc Muội đã trở về, Hắc Muội nghĩ, Ngô Bảo Nhi tuy rằng là con địa chủ nhưng tuyệt không khinh người, ngược lại còn đặc biệt thiện lương hào phóng, đồ ăn vật đều nguyện ý chia vài phần cho mấy tiểu bằng hữu của mình ăn.

Nàng đương nhiên cũng chú ý tới Ngô Bảo Nhi đối với Béo Nha đặc biệt tốt, đứa nhỏ mười tuổi đúng là thời điểm bắt đầu có tâm tư, nếu Béo Nha về sau có thể gả cho Ngô Bảo Nhi, đó cũng không tệ, cha mẹ Ngô Bảo Nhi tuy là địa chủ, trong nhà quý củ hơi nhiều, nhưng mọi người không xấu.

Nghĩ đến đây Hắc Muội có chút rầu rĩ, cô đại kết hôn chú ý môn đăng hộ đối, Béo Nha lại không có gì, chỉ dựa vào Ngô Bảo Nhi thích nàng, nhà Ngô địa chủ khẳng định sẽ không thủ nàng vào cửa làm con dâu.

Hắc Muội nghĩ nghĩ có điểm nhụt chí, nhưng đảo mắt lại nghĩ, nếu nhà mẹ đẻ cấp đồ cưới nhiều mà nói cũng không phải không có hi vọng.

Xem ra hiện tại tất cả vấn đề đều cần bạc đến giải quyết a, nàng phải mau chóng nghĩ biện pháp làm giàu!

Lúc này nàng hoàn toàn xem nhẹ hôn sự của mình, nàng so với Béo Nha lớn hơn ba tuổi, hết năm sẽ mười bốn tuổi.

Độ tuổi này ở nông thôn không sai biệt lắm sắp bắt đầu đính hôn.

Ngô Bảo Nhi cùng Đại Thụ ở nhà nàng chơi đến giữa trưa lúc sắp ăn cơm mới về nhà.

Buổi chiều thời điểm Thanh Thủy lại đây, Béo Nha rất nhiệt tình tiếp đón hấn vào nhà ngồi.

Thanh Thủy nhìn khắp nơi không thấy Hắc Muội, Béo Nha giải thích nói nàng đến nhà Thủy Sinh ca đưa dưa ngọt.

Thanh Thủy ngồi chốc lát vẫn không thấy Hắc Muội trở về, lại sợ nương hấn ở nhà chờ sốt ruột, liền dẫn theo Tứ Nha trở về học chữ.

Béo Nha âm ỷ đòi đi, Thanh Thủy cự tuyệt, còn nói, “Béo Nha, tỷ ngại một người chiều cổ cả nhà thực vất vả, ngại hiện tại đã lớn, cần phải hiểu biết chia sẻ gia sự a!”

Thanh Thủy đã sắp mười ba tuổi, mới trước đây gia cảnh cũng không tệ lắm, ăn ngon, thân thể đáng đáp rất khá, hiện tại đã bắt đầu phát dục.

Giọng của hấn đang trong lúc đổi giọng, cổ họng có điểm bắt đầu ám ách, lại bởi vì vẫn đọc sách nên giọng nói có vẻ nho nhã, càng giống một tiểu đại nhân nhi.

Béo Nha còn muốn la hét đòi đi theo, hấn có chút không kiên nhẫn phát tay áo, nói, “Béo Nha, nam nữ thụ thụ bất thân, ngại thỉnh tự trọng.”

Béo Nha vừa nghe lời này nghiêm trọng, trong hốc mắt có chút toan chất, nước mắt ở bên trong vòng vo chuyển, về mặt ủy khuất nhìn hấn mang theo Tứ Nha rời đi.

“Thế nào mất hứng?” Hắc Muội trở về cảm giác được Béo Nha không vui.

Béo Nha nói, “Vừa rồi Thanh Thủy ca đến đây.”

Hắc Muội liền hiểu được, nửa đùa nửa thật nói, “Thanh Thủy ở trấn trên đến, lại là người đọc sách, về sau còn phải đi trong thành đọc sách thi cử, cùng nông dân chúng ta bất đồng, muội đừng cứ quần quít lấy hấn quấy rầy hấn đọc sách, nương hấn sẽ ghét muội.”

Béo Nha cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, nói, “Nhị tỷ, Thanh Thủy ca về sau có phải sẽ cưới một tiểu thư trong thành không?”

Hắc Muội nhìn nàng một bộ dạng mất mát, thực sự không đành lòng tổn thương nàng, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, lúc tiểu tâm tư của nàng đối với Thanh Thủy còn chưa sinh trưởng mạnh mẽ liền diệt.

Vì thế hung hăng nói, “Đó là khẳng định, muội gặp qua người nào đọc sách làm quan mà cưới dân quê.”

Lời này là thật, thời điểm nhân rồi má Ngô thường xuyên ở trong thôn đem một ít chuyện con trai nhà ai ở trấn đọc sách thi cử cưới một tiểu thư thật tốt, nhà ai làm quan, cưới tiểu thiếp đều là con gái gia đình giàu có, nở mày nở mặt như thế nào.

Ngu ý không cần nói cũng biết, đó chính là nàng đem phòng ở trấn trên bán đi, lại tới nơi thâm sơn cùng cốc này vất vả thuê dật kiếm tiền, còn không phải là vì một ngày kia con trai nàng Thanh Thủy có thể học thành tài, đậu tú tài cử nhân làm quan, làm rạng rỡ tổ tông không nói, về sau cũng có thể cưới một tiểu thư nhà giàu làm con dâu để hầu hạ nàng.

“Béo Nha, Thanh Thủy hiện tại cũng lớn, về sau phải tránh hiềm nghi, không có việc gì ít dính Thanh Thủy, về sau hấn thường xuyên phải đi trấn, chúng ta vẫn phải ở quê nhà sinh sống, khiến người ta đồn tiểu không tốt.”

“Dạ, muội đã biết, nhị tỷ.” Béo Nha đối với lời nói của Hắc Muội vẫn luôn nghe theo.

Béo Nha hiện tại dù sao còn nhỏ, đối với Thanh Thủy tâm tư không sâu, lúc đầu còn mất mát trong chốc lát, qua hai ngày trong lòng đã rõ ràng thoải mái, lại bắt đầu hi hi ha ha cùng Ngô Bảo Nhi chơi đùa.

Tứ Nha tắc cùng Đại Thụ ngồi dưới tàng cây xem con kiến chuyển nhà.

Hắc Muội cắt dưa ngọt cho bốn người ăn.

Ngô Bảo Nhi vô cùng thanh tú cắn một ngụm dưa cười hi hi đối với Hắc Muội nói, “Hắc Muội tỷ, dưa nhà tỷ ăn ngon hơn mấy đồ ăn nhà đệ nhiều.”

“Ồ, phải không, vậy đệ cần phải ăn nhiều một chút a!” Hắc Muội nở nụ cười.

Béo Nha bĩu môi nói, “Nhà người nhiều đồ ăn ngon như vậy, cố tình nói nhà của ta ăn ngon.”

“Béo Nha, dưa nhà người ngọt một chút, thật sự!” Ngô Bảo Nhi nghiêm trang nói, bộ dáng mập mập thấp phần đáng yêu, cùng Béo Nha bên cạnh một đôi phúc oa nhi, Hắc Muội càng xem càng thuận mắt.

Hắc Muội nhìn hai đứa chơi đùa hòa hợp trong lòng cũng rất an tâm, tận tâm cùng cha đi nhà người khác mượn đá về nhà mài bột ngô.

Đá mài bình thường làm từ hai viên đá, mài phẳng hai bên, chỗ hai lớp tiếp hợp đều có đá hoa văn, lưng thực từ lỗ hổng phía trên tiến vào giữa hai lớp, dọc theo hoa văn chuyển ra phía ngoài, ở chỗ qua hai lớp khi bị mài nhỏ, hình thành bột phần.

(Có lẽ hơi giống cái này)

Đá mài mượn ở nhà Phú Đệ, cha mẹ Phú Đệ đều là người hiền lành dễ ở chung, nghe nói cha con Phùng Quý mượn đá mài, không nói hai lời đã kêu các nàng chuyển đi, Phú Đệ còn muốn hỗ trợ các nàng đưa về, Hắc Muội từ chối, nàng không muốn để cho người khác nhìn thấy Phú Đệ giúp cha con nàng chuyển đá mài lại ngấm ngầm giết chết cha nàng không có con trai.

May nhờ Hắc Muội khí lực đại, rất kiên cường cùng cha chuyển hai cục đá mài về nhà.

Cổ đại muốn mài bột ngô, bột khoai lang, tiêu hồ đều là dựa vào sức người mài ra.

Đá mài đó dùng nhiều năm mà hợp tạo thành vô cùng tốt, Phùng Quý phụ trách quay đá mài, Hắc Muội thỉnh thoảng lại dùng thìa gỗ múc ngô đổ vào, phía dưới đá mài dùng bốn gỗ lớn đỡ, mặt trên hạt ngô chỉ cần mài thành phần sẽ rơi vào trong bồn.

Đợi đến tối bồn gỗ đã đầy bột ngô, Hắc Muội lấy túi đến đựng, lại ở bên trong thả một ít tiêu để ngừa sinh trùng, thế này mới đem treo lên ở cột gỗ phía sau.

Hai người lại bắt đầu tiếp tục mài, đánh giá ngô năm nay ít nhất có thể mài ra bảy tám túi bột, đây là đồ ăn sang năm a!

Mài hai ba ngày, tất cả ngô đều mài thành bột đựng vào túi cất giữ.

Hôm nay Phùng Quý rảnh rỗi nghỉ ngơi một ngày nói muốn đi thăm con gái lớn Cát Tường.

Hắc Muội vội vàng nói nàng cũng muốn đi, Phùng Quý vừa nghĩ tới tình cảm của Hắc Muội và Cát Tường từ bé, ông và Tú Cô trước kia vội vàng làm việc Hắc Muội trên cơ bản đều là Cát Tường nuôi lớn, nói sau nhà Cát Tường ngay ở hạ thôn Đại Diệp, chỉ đi chốc lát liền tới.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đau lòng tỷ tỷ.

Hắc Muội được Phùng Quý đồng ý đi thăm đại tỷ cao hứng vô cùng.

Nghĩ nghĩ chạy đến trong phòng nói với Tú Cô, “Nương, lát nữa con với cha đi nhà đại tỷ, nương có muốn nhắn nhủ hay mang gì cho đại tỷ không?”

“Cũng không có gì, con thay ta dặn tỷ con hầu hạ mẹ chồng và trọng phụ cho tốt.”

Hắc Muội vừa định ra khỏi cửa, bà nói, “Hắc Muội, đem theo chút dưa và trái cây, nhà bọn họ đều bận rộn chuyện ruộng nước khẳng định không có thời gian trồng mấy thứ này.”

Hắc Muội ngẫm lại cũng đúng, cầm giỏ đến vườn rau, chọn vài trái mướp và bí đao lớn, đây là mấy thứ Cát Tường thích ăn nhất.

Giữ chiều, dân quê lục tục trở về nhà nghỉ, lão nhân cùng nữ nhân bắt đầu hái rau chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm.

Cha và con gái hai người mang theo rau dưa đi ra cửa thượng thôn lại trải qua nhà Ngô địa chủ ở trung thôn, vừa vặn nhìn thấy Ngô Bảo Nhi ở trước cửa sân chuẩn bị đi ra ngoài, vừa thấy Hắc Muội hỏi, “Hắc Muội tỷ, Béo Nha ở nhà à?”

“Ừm, đệ nhanh đi tìm muối ấy chơi đi, trong nhà ta còn dưa ngọt để cho đệ ăn!”

“Hắc hắc, cảm ơn Hắc Muội tỷ!” Ngô Bảo Nhi cười hi hi nói.

Lúc này bà bà Ngô địa chủ cũng xuất môn .

Hắc Muội vội vàng chào hỏi, “Ngô phu nhân khoẻ!”

Ngô Bảo Nhi là đứa con duy nhất của Ngô phu nhân hơn ba mươi mới sinh được, cho nên hiện tại hơn bốn mươi tuổi, được bảo dưỡng tốt, nên dáng dấp vẫn tốt, nói chuyện chậm rãi có lễ, đối với Hắc Muội cười đến ôn hòa, “Bảo nhi đến nhà con nhờ con chiếu cố .”

Trong lòng bà cũng rõ Bảo Nhi rất thích đến nhà Hắc Muội chơi, nhà bà chỉ có một đứa nhỏ là Ngô Bảo Nhi nếu cả ngày chỉ quanh quẩn trong nhà khẳng định rất buồn.

“Ngô phu nhân không cần khách sáo, Bảo nhi vừa hiểu biết lại đáng yêu, là đứa nhỏ khiến người ta yêu thích.”

Hắc Muội khen Bảo Nhi như vậy, Ngô phu nhân tất nhiên là vui vẻ ra mặt, vội vàng phân phó lão bộc bên cạnh, “Đem hộp son phấn ta mua ở trấn cho Hắc Muội.”

Hắc Muội cao hứng, thời điểm tỷ nàng xuất giá được hộp son, nghe nói trấn bán hai đồng một hộp, đáng quý .

Nàng vội vàng nói, “Cảm ơn Ngô phu nhân ban tặng!” Hắc Muội nói có bài bản hẳn hoi, còn hữu mô hữu dạng tay đặt ở bên hông hai đầu gối khẽ cong cúi đầu chấp tay thi lễ.

Này chộc Ngô phu nhân cười, “A, Hắc Muội còn biết quy củ tạ lễ của nhà giàu trong thành nha!”

Hắc Muội đương nhiên sẽ không muốn dùng hộp son này, da nàng màu mặt sáp, trên mặt cho dù có thoa son cũng không nhìn ra.

Nói sau kiếp trước nàng không trang điểm, ngại phiền toái, huống chi hiện tại ở đây là nông thôn, mỗi ngày còn phải làm rất nhiều việc.

Nhưng tỷ tỷ Cát Tường của nàng không giống vậy, mặt trướng ngồng, mắt quả hạnh, ngày thường thập phần trắng nõn.

Từ lúc mười bốn tuổi đã được công nhận là hoa nhi thôn Đại Diệp, trượng phu hiện tại chính là người đầu tiên theo đuổi, nếu không phải nhà Phùng Quý khó khăn Cát Tường sẽ không bám víu nhà chồng này .

Nàng nghĩ Cát Tường thoa son này bộ dáng rất đẹp, lại nói tiếp nàng đã hai ba tháng không gặp Cát Tường, kỳ thực trong lòng có chút tưởng niệm .

Thời gian trước vốn đã muốn đi, nhưng nghĩ ngay lúc ngày mùa, nhà Cát Tường thuê nhiều đất như vậy khẳng định rất bận rộn, lúc này cảm thấy bọn họ hẳn là đã lo xong công việc .

Phùng Quý thấy Hắc Muội đem son đặt ở trong rau dưa, nói, “Hắc Muội, lát nữa con có cho tỷ con cũng không nên ở trước mặt tiểu cô nó!”

“Vì sao?”

“Son này chỉ có một hộp, con cho tỷ con, có em chồng ở đó, tỷ con khẳng định không dùng được.”

“Cha, yên tâm đi, con tự có biện pháp.”

Nhà chồng Cát Tường ở vị trí chính giữa hạ thôn, một căn nhà lớn rộng rãi có ba phòng, bên ngoài vẫn là gạch tường xây thành sân, cửa sân là cửa sắt, này ở nông thôn xem như không tệ .

Lúc trước Phùng Quý đem Cát Tường gả lại đây cũng cảm thấy nhà hẳn điều kiện không tệ lắm, Cát Tường hẳn là có thể sống những ngày nhàn hạ.

“Bà thông gia!” Phùng Quý ở ngoài sân hô.

Rất nhanh trong viện liền có người đi ra, đúng là mẹ chồng Cát Tường Diệp bà bà cùng con gái út của bà Tịch Mai.

Tịch Mai so với Hắc Muội lớn hơn một tuổi có phần giống Diệp bà bà, mắt nhỏ, môi mỏng, lúc nói chuyện đôi mắt nhấp nháy không ngừng.

“Hi a, là ông thông gia đến đây, mau mời vào.”

Nhìn thấy trên tay Hắc Muội cầm cái giỏ liền muốn nhận lấy, miệng nói, “Thật là, đã tới rồi, còn mang này nọ làm gì!”

Hắc Muội tròn mắt, lòng nghĩ cũng chưa nói đây là mang cho người a!

Nàng trực tiếp lướt qua Diệp bà bà tiến vào trong nhà, bên hô, “Tỷ!”

Nhưng trong nhà căn bản không có người, đang chuẩn bị hỏi Diệp bà bà, bỗng nhiên cửa viện hơi mở ra, vào là một đôi nam nữ hai mươi ba hai mươi

bốn tuổi, trên ống quần tất cả đều là nước bùn.

Hắc Muội nhận ra, đó là đại ca đại tẩu Cát Tường.

Theo sau vào chính là Cát Tường cùng trượng phu của nàng Diệp Bình, trên người hai người như trước tất cả đều là nước bùn, vừa thấy đã biết mới từ ngoài ruộng trở về.

Cát Tường rõ ràng so với trước kia gầy hơn, lại đen rất nhiều, trên mặt có chút tróc da do phơi nắng, một bộ dạng vô cùng mệt mỏi, nhìn thấy Phùng Quý và Hắc Muội nhân tình đỏ lên.

Hắc Muội vốn gặp được tỷ nàng cao hứng, nhưng giờ phút này trong lòng một bụng hỏa.

Nhìn bộ dạng hiện tại của Cát Tường rõ ràng là gả vào đây không những không hưởng được phúc mà còn chịu khổ.

Tỷ nàng Cát Tường bởi vì thân thể yếu đuối ở nhà cũng rất ít làm việc nhà nông, lúc trước Phùng Quý cầm tất cả tiền trong tay làm đồ cưới cho Cát Tường, Diệp bà bà lúc ấy thấy đồ cưới phong phú còn nói tuyệt đối thương Cát Tường, không để nàng liên lụy chịu khổ, nào biết hiện tại gả lại đây, hoàn toàn không giống như lúc trước nói, thế nhưng còn phải đi theo nam nhân xuống ruộng làm việc.

Đợi cho Cát Tường vào nhà, sắc mặt Hắc Muội nhất thời trầm xuống, bởi vì Cát Tường rõ ràng so với lúc còn ở nhà đen gầy rất nhiều.

Phùng Quý nhìn chằm chằm Cát Tường cũng thấy đau lòng, càng không cần phải nói là Hắc Muội, lập tức nghiêm mặt lớn tiếng nói, “Tỷ, tỷ thế nào gả đi mới nửa năm đã đen lại gầy như vậy!”

Không đợi Cát Tường rửa tay Hắc Muội đã nhào ôm, trong mắt rõ ràng cũng có chút kích động nhìn thấy người thân.

“Cha, Hắc Muội!” Nhẹ giọng gọi vào, liền không nói thêm lời nào nữa.

Hắc Muội quay đầu sắc mặt âm trầm đối với Diệp Bình rất nghiêm túc nói, “Tỷ phu, thời điểm tỷ của ta giao cho người không phải như thế!”

Diệp bà bà ở một bên không nhịn được, bụng nước trà lại đây vừa định nói chuyện, em chồng Cát Tường Tịch Mai đã nói trước, “A, không phải là đen gầy một chút thôi sao lại không có gì to tát lắm, nữ nhi nhà người cũng không phải không có đen gầy.”

Tiếng nói tuy rằng không lớn, nhưng mấy người trong phòng đều nghe được rõ ràng, nhất là Hắc Muội vừa nghe đã hiểu, không khỏi liếc mắt nhìn nàng một cái, cười lạnh một tiếng, “Cho dù đen cũng so với tướng người xấu xí đẹp mặt hơn.”

Lời này lập tức trúng chỗ đau Tịch Mai, nàng sinh cảm nhon, má cao, loại diện mạo này nếu ở hiện đại thì điển hình xinh đẹp, nhưng đây là cổ đại, mỗi người đều thích mặt tròn hoặc là mặt trứng ngỗng, cảm thấy có phúc khí.

Huống hồ Tịch Mai càng lớn quả thật càng ốm, này cũng là nỗi khổ lớn nhất trong lòng nàng, bị Hắc Muội đâm trúng chân đau thẹn quá thành giận, lập tức liền vọt tới trước mặt Hắc Muội muốn động thủ, nàng làm sao là đối thủ của Hắc Muội, Diệp bà bà cũng sớm đoán được điểm này, trước khi nàng động thủ đã giữ chặt nàng lại.

Đại tẩu Cát Tường ở bên cạnh một bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, đại ca Diệp An cùng Diệp Bình thì chạy nhanh tiến lên khuyên muội muội mình.

Phùng Quý cũng kéo kéo ống tay áo Hắc Muội ý bảo nàng thu liễm.

Hai người thật vất vả bình tĩnh, Hắc Muội lại nhìn thấy Tịch Mai lấy khăn lụa ra lau tay, khăn lụa này nàng rất quen thuộc, đây không phải đồ cưới của Cát Tường sao, do chính tay mẫu thân nàng缝, làm sao có thể ở trong tay em chồng Cát Tường.

Hắc Muội lấy hộp son trong giỏ ra nói, “Tỷ, có thích son này không?”

Cát Tường khó xử, vừa thấy nhị muội rót cục chuyện đề tài, nhanh chóng tiếp nhận, lời kéo nàng nói, “Thích, nhị muội cho ta đều thích.”

Vừa tính hỏi son này từ đâu có, Tịch Mai đã đi tới gần Cát Tường, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hộp son nói, “Nhị tẩu, cuối năm nay ta đính thân vừa vặn cần phải thoa son!”

Ngụ ý chính là muốn hộp son này, còn ánh mắt khiêu khích nhìn Hắc Muội.

Trước mặt người nhà mẹ đẻ Cát Tường còn dám trắng trợn không kiêng nể đòi này nợ như vậy, có thể thấy được bình thường ở nhà đã khi dễ Cát Tường như thế nào.

Nhưng Cát Tường là một người tính tình dịu dàng nhường nhịn.

Đáng tiếc Hắc Muội không phải, nàng không để ý tới Tịch Mai, đem son mở ra đưa cho Cát Tường ngửi, “Tỷ, muội nói với tỷ, son này là của Ngô phu nhân tự mình cho, nếu người xa lạ cũng dùng được, chẳng qua phải đến hỏi Ngô phu nhân, xem có phúc khí dùng đồ Ngô phu nhân cho không.”

Diệp bà bà vừa nghe trên mặt sùng sốt, ở thôn Đại Diệp nhà bà thuê nhiều ruộng của Ngô địa chủ nhất, bình thường cũng đi lại gần, vẫn không có nghe nói Ngô phu nhân tặng cho người ta cái gì.

Cho nên Tịch Mai vừa nghe liền có chút không dám tiếp tục tranh đoạt, Ngô địa chủ là ông chủ nhà nàg, nàg dù có kiêu ngạo cũng không dám đoạt đồ Ngô phu nhân ban tặng.

Hắc Muội lại không để ý tới hai người, lôi kéo Cát Tường đi vào phòng nàg, vừa vào phòng đã thấy trên đầu giường bày rất nhiều chỉ thêu, nàg đi qua vừa lật, bên trong thật nhiều áo gối mặt trên thêu ương nghịch nước, hoa mai gì đó.

“Tỷ, đây là thêu cho ai?”

“Ài, tiểu cô cuối năm sẽ phải đính hôn, mẹ chồng bảo tỷ hỗ trợ một chút!”

Hắc Muội vừa nghe nhất thời khí giận sôi lên.

“Tỷ, tỷ ban ngày ra đồng, buổi tối còn an bài tỷ thêu thùa cho tiểu cô? Các nàg thật sự là khinh người quá đáng!”

Cát Tường vừa thấy Hắc Muội tức giận vội vàng khuyên bảo.

“Tỷ, việc này tỷ đừng quản, hôm nay muội phải trừng trị các nàg, bằng không còn tưởng rằng nhà mẹ tỷ không có người bảo vệ tỷ!”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khua sơn chấn hổ.

Vừa ra cửa phòng Hắc Muội liền ở trong sân đối với Diệp Bình nói, “Tỷ phu, người luôn miệng nói thích tỷ của ta, sẽ thương nàg cả đời, đây chính là người thương sao?” Nói xong chỉ vào trên người Cát Tường đầy bùn mỡ hôi, “Thì ra Diệp gia các người cưới vợ chỉ dùng để làm lao động a!” Nói xong đem áo gối hướng trên mặt Diệp bà bà quăng, “Đừng nói ta bất kính trưởng bối, thật sự là người rất khi dễ người, đồ cưới của con gái mình lại muốn con dâu mới vào cửa làm, nói ra ngoài sẽ xấu hổ chết.”

Kỳ thực Hắc Muội nói như vậy là có đạo lý, gần đây Cát Tường vừa vào cửa không lâu còn không có sinh đứa nhỏ vốn ở trước khi sinh đứa nhỏ nhà chồng hẳn là ít an bài nàg làm việc, thứ hai, đồ cưới xuất giá của em chồng không có tập tục bắt buộc chị dâu làm.

Nếu đồ cưới do chị dâu làm người ta sẽ cho rằng người làm nương này rất vô dụng, ngay cả đồ cưới của con gái cũng không làm, vậy đứa con gái kia khẳng định không được nuôi dạy tốt.

Cho nên Hắc Muội xem như bắt được cái cớ.

Nói xong hơi khiến Diệp Bình xấu hổ, trên mặt Diệp bà bà cũng một trận xanh một trận trắng, có chút thẹn quá thành giận, “Con gái thông gia, lời này của người có chút quá đáng, Diệp gia chúng ta là đại tá điền Ngô gia, nhiều ruộng như thế, mọi người không tranh thủ làm thế nào có thể có thu hoạch tốt!”

“Phải không, vậy sao con gái người ở nhà mặc váy hoa, con dâu thì phải đầu đội trời chân đạp đất làm việc?”

“Tịch Mai nhà ta còn nhỏ.”

“Nhưng tỷ của ta năm trước chưa gả đến nhà các người cũng phải ra đồng làm việc, khi đó nàg so với con người bây giờ nhỏ hơn một tuổi!”

Hắc Muội cười lạnh nói, Phùng Quý lôi kéo Cát Tường ngồi ở một bên nhìn nàg trong mắt đau lòng vô cùng, trong lòng ai oán lúc trước còn nói con gái gả đến một cái khá dư dả là chuyện tốt, không nghĩ tới so với ở nhà mẹ đẻ vất vả hơn.

Diệp bà bà còn muốn biện giải, Hắc Muội nhanh chóng nhảy ra ngoài sân hô lớn, “Mọi người ở hạ thôn điệp đến phân xử giúp a!”

Vốn buổi chiều tối mọi người đều đã trở về nhà, chuẩn bị cơm tối, Hắc Muội vừa kêu mọi người đều đi ra xem náo nhiệt.

“Mọi người nói xem, tỷ của ta Cát Tường lúc trước vừa trắng lại vừa đẹp, người trong thôn Đại Điệp cũng công nhận là thôn hoa đi! Vừa đến làm dâu nhà Diệp gia, đã đen lại gầy, đem cái cô em chồng này nuôi dưỡng như tiểu thư, xem con dâu không ra gì, ở bên ngoài làm trâu làm ngựa, thật sự nhà bọn họ cưới không phải nàg dâu mà là làm công miễn phí a!”

Rất nhiều người nhón nháo vây quanh ở cửa nhà Diệp bà bà, nhìn thấy Phùng Quý cùng Diệp bà bà Diệp Bình đang khuyên nàg, nàg đơn giản đem cửa sắt khoá ngoài, tiếp tục lớn tiếng kêu mắng.

Vốn lúc trước rất nhiều người muốn thành thân với Cát Tường , cuối cùng Cát Tường gả đến nhà Diệp bà bà trong lòng có chút không thoải mái, có số người còn thấp giọng nói, “Nếu lúc trước Cát Tường gả đến nhà chúng ta, khẳng định sẽ nuôi cho trắng trắng mập mập .”

Còn có bởi vì bình thường Diệp bà bà luôn ý mình là người thuê đất của Ngô địa chủ nhiều nhất thôn Diệp gia thường xuyên khoác lác, có người cũng xem không vừa mắt, lúc này cơ hội đến , liền cũng nói vài câu, “Trách không được hai nàng dâu đến bây giờ đều không có ai mang thai, thì ra Diệp bà bà là cưới dâu làm lao động , không phải sinh con cháu a!”

Người ở chung quanh nghe âm âm cười to.

Con trai lớn của Diệp bà bà là Diệp An cùng vợ quả thật thành thân bốn năm năm vẫn không có con, Cát Tường vào cửa hơn nửa năm một chút động tĩnh cũng không có.

Hắc Muội nhìn bộ dạng hỏn hển của Diệp bà bà và Tịch Mai, một chút xấu hổ cũng không có, nghĩ thầm xem ra không dùng liều thuốc mạnh không được , vì thế xoay người đến bên cạnh hai người, tiến đến bên tai Diệp bà bà nói, “Người nói nếu ta đem chuyện người bắt con dâu làm đồ cưới cho con gái nói ra, nhà chồng Tịch Mai sẽ nghĩ như thế nào?”

Quả nhiên, Diệp bà bà biến sắc, một phen giữ chặt tay Hắc Muội , “Con gái thông gia, có chuyện chúng ta từ từ nói.”

“Thế nào là từ từ nói?”Hắc Muội thừa thắng xông lên.

“Ta để Cát Tường ở nhà làm việc nhà, chuyện ruộng đồng ta làm.”

Vốn trước kia Diệp bà bà chính mình ra ruộng làm việc , tuổi bà cũng không lớn mới bốn mươi bốn bốn mươi lăm, đáng đáp lại khoẻ mạnh, làm việc cũng là một tay giỏi, cưới dâu liền không hề ra ruộng nữa .

Nghe bà nói như vậy, Hắc Muội vẫn hướng ra ngoài cửa sân gầy gầy, Diệp bà bà nóng nảy, “Tịch Mai, mau cắt dưa hấu mời con gái thông gia ăn.”

Tịch Mai vừa thấy nương nòng nóng nảy cũng biết rõ Hắc Muội lợi hại có chút thuận theo xuống phòng bếp cắt dưa hấu.

Hắc Muội bị kéo vào nhà chính chuyện thứ nhất chính là đem áo gối uyên ương nàng vừa ném trên đất nhặt lên bỏ vào giỏ mình, nói, “Nếu ta lại thấy tỷ của ta ra đồng làm việc, ta sẽ đem thứ này đưa đến nhà chồng Tịch Mai!” Ý Hắc Muội muốn nắm nhược điểm của bọn họ trong tay.

Cuối cùng Hắc Muội dặn dò tỷ nàng vài câu, còn nói sẽ thỉnh thoảng đến thăm nàng, thế này mới cùng Phùng Quý đi về.

Trong phòng bếp nhà Diệp bà bà, về mặt Tịch Mai giận dữ, “Nương, con tiện nhân Hắc Muội đó cầm lấy mấy thứ đó, chẳng lẽ chúng ta còn phải bị nó quán chế.”

“Con gái ngốc, nhà chồng con là Trần gia, phía trên con còn có ba ca ca, chúng ta cũng là nhà giàu trong thôn Diệp gia, ta còn sợ nó?”

“Vậy mẹ vừa rồi còn lấy lòng nó.” Tịch Mai chu miệng, nàng ở nhà luôn luôn muốn gió được gió muốn mưa được mưa , làm sao ăn qua cục tức như vậy.

“Hiện tại chúng ta vẫn là theo nó, bằng không việc hôn sự của con sợ là có biến.”

Diệp bà bà vừa nói như vậy Tịch Mai quả nhiên nóng nảy, “Nương, khó mà làm được, con không nên gả đến Trần gia a!”

“Đừng nóng vội, dù sao ngày mùa cũng qua, ruộng nước cũng không có việc gì nhiều, kế tiếp thu hoạch lúa kêu đại ca đại tẩu người một chút, chỉ cần đến cuối năm việc hôn nhân của con định xuống, cho dù Hắc Muội đem chuyện đồ cưới nói ra, nhà chồng con cũng sẽ không đổi ý , nhà bọn họ coi trọng nhất danh dự .”

Nghe Diệp bà bà nói như vậy Tịch Mai thế này mới an tâm, ngoan độc hung hăng nói, “Nương, chờ con đính thân xong, sang năm chúng ta tranh thủ thuê nhiều ruộng của Ngô địa chủ, lúc ngày mùa đến kêu các chị dâu xuất ra sức lực!”

Bên này trong phòng lớn Diệp gia về mặt Diệp Bình không vui, trách Cát Tường kêu Phùng Quý cùng Hắc Muội đến.

Cát Tường cũng không muốn giải thích , càng không muốn cùng trượng phu cãi nhau, nằm ở trên ghế nghỉ ngơi.

Suốt một tháng mỗi ngày ra đồng làm việc, nàng thực sự có chút chịu không nổi, buổi tối còn phải thuê thừa cho em chồng, nàng nhớ tới lời hôm nay Hắc Muội nói, mặc dù nàng không nói xé rách mặt như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút thống khoái, bỗng nhiên nghĩ đến người nhà trong lòng chưa xót, trong hốc mắt đều có chút đã ươn ướt.

Bên kia trong nhà Phùng Quý, không khí cũng có chút trầm trọng, Hắc Muội về nhà mặt co mày cau , vẫn lo lắng Cát Tường, trong lòng nàng cũng hiểu được hôm nay Diệp bà bà đáp ứng không cho Cát Tường ra đồng làm việc chỉ là kẻ hoãn binh.

Béo Nha và Tứ Nha nghe nói đại tỷ ở nhà chồng sống không tốt cũng không vui vẻ nổi.

Trong phòng Phùng Quý và Tú Cô lại bị thương thờ dài , nhưng Phùng Quý sợ vợ tâm tình không tốt ảnh hưởng thân thể, chỉ phải đem chuyện Hắc Muội nhắc ra nói để bà bớt buồn.

“Chàng khoan hãy nói gì, chuyện mắng chửi người này chỉ có thể để Hắc Muội làm, nếu ta và chàng làm đối với con gái chúng ta sau này lập gia đình ảnh hưởng không tốt, thứ hai khiến Cát Tường mất mặt, Hắc Muội làm đối lại thích hợp.”

“Chính là thanh danh Hắc Muội buru hãn mạnh mẽ càng vang dội, về sau —— “

“Cha, nương, con không sợ, chỉ cần thật tình thích con sẽ không để ý tính tình này của con, cho dù không có người thích con thì đi trong thành làm việc cũng có thể nuôi sống chính mình.”

Nữ tử cổ đại không có quyền lợi kế thừa gia sản ruộng vườn, nói cách khác Hắc Muội vạn nhất không gả được ra ngoài sẽ không thể ở nhà mẹ đẻ ăn uống mãi.

Hắc Muội nói xong quay đầu đi xuống bếp nấu cơm.

Phùng Quý cùng Tú Cô ở trong phòng hai mặt nhìn nhau, trong lòng cũng không biết làm gì.

Quan trọng nhất là hiện tại Tú Cô còn chưa sinh được con trai, nếu hai vợ chồng bà qua đời, tài sản cuối cùng khẳng định cũng bị nhị thúc Phùng Kim chiếm đoạt.

Đêm nay, Hắc Muội suy nghĩ rất nhiều chuyện, phía trước phía sau suy nghĩ rất nhiều, nghĩ chính mình xuyên đến cổ đại nơi thâm sơn cùng cốc này sinh sống, nghĩ đến tỷ nàng Cát Tường mới trước đây bảo vệ nàng, nghĩ tới bộ dạng mệt nhọc của Cát Tường hôm nay, trong lòng thực không biết tư vị, còn nghĩ đến bà nội đối với cả nhà nàng khinh thị cùng ghét bỏ, nhị thúc nhị thẩm đối với các nàng như hồ rình mồi, trong lòng tất cả cảm khái.

Nhưng này đó cũng là sự thật trước mắt, nếu nàng muốn thay đổi chỉ có một con đường là phải cố gắng làm giàu, mới có thể không bị khi dễ, mà thoát khỏi khốn cảnh hiện tại cần nhất chính là bạc.

Hắc Muội lại đứng dậy lấy cái hòm dưới sàn ra, đếm lại tất cả số bạc bên trong, không đến hai lượng.

Nàng lại nằm trở lại giường suy nghĩ làm thế nào kiếm tiền.

Sáng sớm hôm sau nàng mượn cung lên núi, kiếp trước nàng là vận động viên bắn cung, tài năng này cũng giống như chạy xe đạp, chỉ cần học xong sẽ không quên.

Cho nên đời này nàng bảy tám tuổi đã có thể cầm cung bắn vô cùng chính xác con chim ngói trên cây.

Nhưng nàng vẫn là rất cẩn thận không có hiển lộ tài năng này, mà lấy lòng Lâm thúc hộ gia đình săn bắn duy nhất trong thôn, cầu hắn dạy nàng kéo cung bắn tên.

Vốn Lâm thúc chỉ coi nàng là đứa bé thích nghịch, dù sao hắn cũng chỉ có một người cô đơn khó được có đứa nhỏ thích quấn quýt lấy hắn, liền thử dạy.

Nào biết Hắc Muội vừa tới trưa đã học xong, hơn nữa tên pháp tinh chuẩn, rất có thiên phú, thế này mới bắt đầu từ từ mang theo nàng lên núi săn thú.

Hắc Muội sáng sớm vào núi cũng không phải muốn đi săn thú mà là đi trên núi tìm nọ, đại quý, hoa tiêu, bát giác, quế.

Đúng vậy, nàng nghĩ tới nghĩ lui, nếu nàng muốn kiếm bạc hiện tại trừ bỏ cố gắng làm ruộng ra chỉ có làm đồ chua.

Thứ nhất vườn rau nhà nàng có sẵn, thứ hai trong đồ ăn cổ đại ngoại trừ dầu muối tương dấm chua cùng hạt tiêu ra rất ít dùng đồ gia vị, rất nhiều gia vị ở hiện đại cơ hồ đều không có, giống như bát giác quế chính là làm thuốc Đông y, mà hoa tiêu lại không có người nghe qua.

Cổ đại kỳ thực vẫn có một ít đồ chua rau trộn đơn giản, phương pháp cơ bản chính là đem ớt mài thành dạng hồ, sau đó đem cải củ thả vào trong ngâm vài ngày, bình thường chỉ có dân quê mới làm, dùng khi không có thức ăn, xem như lên không được mặt bàn gì đó.

Nhưng Hắc Muội nghĩ nếu mình có thể dựa vào chút trí nhớ kiếp trước làm ra một ít hương vị trộn rau ngon hơn nữa thích hợp đóng gói hẳn sẽ mở ra con đường tiền tài lâu dài.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lần đầu thử nghiệm tay nghề.

Mùa hè núi rừng xanh um tươi tốt, ven đường trừ bỏ có mấy cây tẻ thái ra trên cơ bản đều là cây tùng, gió núi thổi qua lá cây tạo nên âm thanh tựa như sóng biển, lại giống như thiên quân vạn mã hô hào, đã thần bí lại khiến người ta an tâm, hương vị cây cối sơn dã khiến lòng người sáng khoái.

Hắc Muội dọc theo đường núi trước đây đã cùng Lâm thúc đi săn thú, chậm rãi hướng trong núi đi.

Đại khái đi một nén hương mới đến hang phiến tử (cánh quạt).

Hang phiến tử hình dạng đúng như tên, có cấu trúc dạng quạt mở rộng ra hai bên, giữa hai bên thấp, chính giữa còn có một dòng suối nhỏ chảy qua, cho nên hang phiến tử thảm thực vật rất tươi tốt, mùa thu năm ngoái Hắc Muội còn ở đây hái một đồng sơn tra núi.

Hắc Muội nhớ rõ đã ở trong này gặp hoa tiêu đại, dựa theo ấn tượng nàng tìm được vài cọng hoa tiêu, giờ phút này hoa tiêu trên cây đã kết trái, nhưng đại bộ phận đều màu xanh, nàng chọn mấy trái đã chín hồng hái một ít, lại bắt đầu tìm bát giác.

Bát giác tức là hồi hương, thường sinh trưởng nơi ướt át, trong hoàn cảnh ẩm thấp, cho nên hang phiến tử hẳn sẽ có, nàng dọc theo sau lưng dòng suối nhỏ tìm, quả nhiên thấy được.

Bát giác hồi hương một năm kỳ thực sẽ kết quả hai lần, lần đầu vào cuối tháng một đầu tháng hai, lần hai từ tháng 6-7 đến tháng 10-11, cho nên thời điểm Hắc Muội tìm vừa vặn ngay mùa trái chín.

Hắc Muội vô cùng cẩn thận hái nhánh bát giác hồi hương xuống.

Thăng đến mặt trời lên cao nàng mới trở về, bởi vì đã tìm được thứ mình muốn, cho nên trong lòng rất vui thích, kế tiếp chuẩn bị vài nguyên liệu, quế cùng đậu cà vò, trần bì, hương thảo, cam thảo này đó đều không là vấn đề, còn có lá bạc hà, chanh có lẽ ở thời đại này không có nàng chỉ có thể bỏ qua, bất quá cũng đã gần đủ rồi.

Về nhà, ăn qua điểm tâm, Béo Nha chữa lại cho nàng hai củ khoai lang cùng một chén cháo ngô.

Hắc Muội ăn như hổ đói ăn xong liền trực tiếp đi lấy quế, ngay ở sườn núi đối diện có cây quế, nàng trực tiếp bóc thật nhiều vỏ trở về.

Lại đi tới cửa sổ phòng nương nàng lấy trần bì.

Thật ra trần bì chính là vỏ quýt, dân quê thường lấy vỏ quýt phơi khô để đốt trong chậu than vào mùa đông, như vậy trong phòng sẽ có một loại hương thơm tươi mát.

Hắc Muội đem mấy nguyên liệu có thể tìm được đặt cùng một nơi có nắng gắt phơi một ngày, thời điểm buổi chiều thu hồi đã rất khô, nhân lúc đá mài còn chưa trả cho nhà Phú Đệ nàng nhanh chóng đem đi mài thành bột.

Chiều tối, nàng lấy cái nồi đưa cho Béo Nha nhóm lửa nấu cháo bí đỏ, còn mình bắt đầu chế biến đồ chua.

Buổi sáng từ vườn rau hái mấy trái khổ qua, rửa và dưa chuột đã ngâm trong nước lạnh, cắt khổ qua cắt thành mảnh nhỏ đặt vào cái sọt cho thêm một muỗng muối nhỏ vào trộn đều.

Còn rửa thì giữ nguyên vỏ bào thành sợi nhỏ, bỏ vào nước ấm lập tức lấy ra phơi khô lại.

Dưa chuột thì trực tiếp cắt thành hình bán nguyệt nhỏ.

Khi bắt đầu ướp Hắc Muội đem ba nguyên liệu đã sơ chế đặt vào ba chén khác nhau, cho muối và đậu cà vò cùng tiêu vào trước, lại cho thêm gia vị hồi chiều nàng mài vào trộn đều.

Cuối cùng cho tỏi băm và dấm chua vào.

Để như vậy cả đêm, bởi vì cho rất nhiều dấm chua và đồ gia vị trên cơ bản đều là đồ ăn vào mùa hè nên để ăn dấm ba bữa cũng sẽ không hư.

Cho nên ngày hôm sau giữa trưa cơm trưa khi Hắc Muội đem ba món đồ chua mỗi thứ một ít ra đã được cả nhà hoan nghênh, nhất là Béo Nha khen không dứt miệng, nàng vốn chính là một con mèo tham ăn, nói ăn ngon không kỳ quái, nhưng Tứ Nha luôn luôn có chút kén chọn cũng nói ăn ngon còn ăn hết một chén khoai lang lớn.

Đánh giá như vậy cho Hắc Muội cổ vũ rất lớn.

Phùng Quý nói muốn đưa cho Tú Cô nếm thử, Hắc Muội nghĩ tới bên trong có hồi hương phụ nữ có thai kỵ ăn vì thế cản lại, kỳ thực hồi hương chỉ có một chút, nếu phụ nữ có thai bình thường ăn cũng không ngại, nhưng nương sức khỏe yếu không nên mạo hiểm.

Phùng Quý vừa nghe phụ nữ có thai không thể ăn ông cũng không ăn, nói sợ có mùi đi vào phòng nương nàng không tốt.

Buổi chiều Hắc Muội lại mang số đồ chua còn lại cho Má Ngô ăn, trước kia Má Ngô cũng là con gái của một gia đình giàu, xem như có chút kiến thức, nếu bà nói ăn ngon vậy không sai biệt lắm.

Má Ngô đến thôn Đại Diệp ở nhờ tiền bán nhà, khẳng định không có ruộng đồng, ngay cả vườn rau cũng không có, bình thường dùng bữa chính là dựa vào làm thuê thuê cho người ta đổi lấy.

Bởi vì nhà gần Hắc Muội, cũng thường xuyên được chút đồ ăn, nhưng hiện tại Thanh Thủy dạy Tứ Nha biết chữ, Hắc Muội nghĩ nên đưa nhiều một chút.

Cho nên lần này Hắc Muội mang rau trộn đến nhà bà, bà mới đầu còn không có để ý, chẳng đến Hắc Muội kêu bà nếm thử ngay, bà ăn một lần mới giật mình.

“Hắc Muội, con làm thế nào vậy? vị thật đặc biệt, ta còn chưa ăn qua.”

Má Ngô nói vậy Hắc Muội trong lòng mới an tâm.

Thanh Thủy vừa dẫn Tứ Nha đi ra uống nước nghỉ ngơi, thấy Hắc Muội nhàn tình sáng lên, chạy nhanh tới tìm Hắc Muội nói chuyện.

Hắc Muội ôn hoà đáp lại vài câu, liền tiếp lời kéo má Ngô nói chuyện, không thể nào quan tâm Thanh Thủy. Thanh Thủy có chút mất mát, Hắc Muội lại như không thèm để ý, má Ngô đều nhất nhất xem ở trong mắt, cũng không nói cái gì, đợi cho Hắc Muội đi rồi lại hung hăng nằng Thanh Thủy một trận, đại ý là muốn hấn độc sách cho đảng hoàng, hiện tại cũng lớn, không được thân cận nữ hài tử quá mức, chọc người tán gẫu.

Thanh Thủy tất nhiên khó mà nói cái gì, chính là ăn rau trộn liền tiếp khen Hắc Muội.

Hắc Muội về nhà ngẫm lại mọi người đều phản ánh khổ qua ăn ngon nhất, dưa chuột cũng ngon miệng, chính là mướp bởi vì không gọt vỏ lại ngâm nước một chút cho nên không ngon lắm, xem ra tại lúc đầu ướp lâu nhất.

Vì thế sáng sớm hôm sau Hắc Muội quyết định lại làm mướp một lần nữa.

ở vườn rau chọn mấy trái mướp già đặt ngâm vào nước lạnh, vừa vặn Phùng Quý ở ngoài đồng về nhà, nhìn Hắc Muội lấy ra xoong chảo chum vại, cười cười nói, “Chỉ có con tâm địa gian xảo nhiều!”

Hắc Muội cũng không ngẩng đầu lên, nói, “Cha, đây là con bắt đầu gây dựng sự nghiệp, gây dựng sự nghiệp không có tâm địa gian xảo là không được!” Cũng mặc kệ cha có nghe hiểu hay không.

Phùng Quý đương nhiên cũng không để ý nàng kiếm mấy đồng tiền, liền mang đòn gánh đi đến giếng nước gánh hai gánh nước đổ vào trong lu.

Lúc này Hắc Muội gọt vỏ mướp, phía dưới da non vẫn giữ lại, như vậy màu sắc sẽ đẹp hơn, lại thái thành sợi mỏng, đem hong hơi khô rồi cho muối vào.

Lần này so với lần trước ướp lâu hơn mấy canh giờ, chẳng đến cơm trưa qua đi mới bắt đầu cho gia vị vào.

Như vậy để đến giữa trưa hôm sau khi ăn cơm cảm giác càng ngon miệng.

Buổi chiều lúc Bảo Nhi nhà Ngô địa chủ đến tìm Béo Nha chơi, vì lần này không có mang đồ ăn vặt đến Béo Nha có chút không quan tâm hấn.

“Béo Nha, muội thế nào có thể như vậy, người ta có ăn thái độ muội khác không có ăn thái độ lại khác, nếu muội không thích chơi với Bảo Nhi, thì đừng ăn đồ Bảo Nhi đưa nữa, nếu thích cùng hấn chơi vậy đừng để ý người khác mang đến lợi ích gì cho muội, điều bộ nịnh hót cũng không tốt.”

Hắc Muội lôi kéo Béo Nha sang một bên hung hăng mắng nằng.

Béo Nha trong lòng vẫn có chút sợ Hắc Muội, nói sau nhị tỷ nói cũng có đạo lý, nhìn Hắc Muội nghiêm mặt vội vàng làm nũng cầu xin tha thứ, thế này mới qua được.

Trò chơi lâu nhất của Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha chính là ở trong vườn rau bắt sâu, khiến mấy con gà đi theo bên ngoài vườn rau trông mong chờ bọn họ ném sâu.

Hắc Muội nhìn mặt trời bên ngoài vẫn lớn, cầm hai cái mũ rom kêu hai người mang vào lại chơi.

Đợi cho giữ trưa mặt trời xuống núi, Bảo Nhi phải về nhà ăn cơm.

Hắc Muội tự mình đưa hấn về nhà, đương nhiên mang theo một hộp mướp chua nàng làm.

Nghe nói nhà Ngô địa chủ mỗi bữa cơm đều là gạo, mỗi bữa đồ ăn đều có cá có thịt có trứng, đến cửa nhà hấn Hắc Muội cũng không đi vào, trực tiếp đem hộp đưa cho Ngô Bảo Nhi, “Bảo nhi, đệ đã nói đây là ta làm, đưa cho nương đệ ăn a!”

Không nghĩ tới sáng hôm sau Ngô Bảo Nhi học xong chạy đến nhà Hắc Muội, cầm trong tay một gói mứt hoa quả nói muốn chia cho Béo Nha Tứ Nha ăn, phía sau còn đi theo một lão phụ, đó là nô bộc bên cạnh Ngô phu nhân, trong tay xách một cái gói to.

Bà vào nhà đem gói to đặt xuống đất, Hắc Muội đoán trong gói to hấn là gạo, có vẻ bốn năm cân.

Nàng còn tưởng rằng Ngô Bảo Nhi giữa trưa muốn ăn cơm ở đây.

Năm trước cùng năm kia cũng có một lần như vậy, Ngô Bảo Nhi không chịu về nhà ăn cơm, vợ chồng Ngô địa chủ nhìn bộ dạng Bảo Nhi làm trông mắt yêu thương, thế nào có thể yên tâm hấn ở bên ngoài ăn kém đâu, cho nên trực tiếp cầm gạo đến nhà Hắc Muội.

Bởi vì người trong nhà nhiều, nhất là đứa nhỏ, bầu không khí ăn cơm rất sôi động, Ngô Bảo Nhi phá lệ ăn ba bát cơm, lão bộc bên cạnh nhìn cao hứng

về nhà vừa nói với Ngô phu nhân, Ngô phu nhân trực tiếp đem thêm hai cân gạo đưa cho Hắc Muội.

Nào biết lần này lão bộc lại nói gạo này là Ngô phu nhân cảm ơn đồ chua của Hắc Muội.

Thì ra gần đây thời tiết nóng , Ngô phu nhân có chút ăn không ngon, mỗi ngày đều ăn cháo , nào biết hộp đồ chua đã khiến bà thèm ăn , mấy ngày nay lần đầu ăn hết một chén cơm.

Hắc Muội cũng không khách khí trực tiếp nhận, còn nói muốn giữ Bảo Nhi ở nhà nàang ăn cơm trưa.

Lão bộc về nhà hỏi Ngô phu nhân sau đáp ứng.

Được Ngô phu nhân tán thành Hắc Muội càng có tin tưởng.

Đã trải qua hai lần thử làm Hắc Muội có kinh nghiệm, đã biết đại khái tỉ lệ để gia vị.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Vào thành dò đường.

Đã gần đến tám tháng , tiếp qua vài ngày sẽ lập thu .

Buổi chiều trời bỗng nhiên tối lại, mây đen dày đặc , xem ra là sắp mưa .

Tính tính cũng có hơn mười ngày trời không mưa , nước trong ruộng không còn thừa nhiều lắm , nếu không mưa phỏng chừng phải thả nước từ hồ một lần nữa.

Người trong thôn nhìn trời âm trầm lộ ra mỉm cười, mưa này rơi xuống chẳng những thời tiết lạnh chút, trọng yếu hơn là cho ruộng nước đầy nước, hoa mẫu sẽ sinh trưởng rất tốt .

Chỉ cần nước đủ, lại bón phân , lúa sẽ từ từ cao lớn, đợi cuối tháng ra bông sẽ đề con xuống .

Buổi chiều rốt cục hạ một trận mưa to, hạt mưa lớn như đậu tương rơi xuống, dày đặc che khuất tầm mắt người, tất cả cây cối trong mưa vui thích đong đưa, cả nhà Phùng Quý ngồi ở nhà chính nhìn mưa to bên ngoài, cảm nhận hơi nóng tiêu tán, từng trận cảm giác mát sảng khoái đánh úp lại.

Quay đầu thấy Tú Cô cũng đi ra , nhanh chóng lấy thêm áo mặc cho bà, sợ bà cảm lạnh .

Tú Cô cười cười, “Ta không yếu ớt như vậy.”

Phùng Quý vẫn kiên trì, hiện tại ông lo lắng nhất chính là thân thể Tú Cô.

Trận mưa to này kéo dài hai canh giờ, qua đi trời lại trong , sau cơn mưa bầu trời như được rửa sạch xanh thăm, trong không khí mang theo hương bùn đất.

Bởi vì trận mưa này, ngày hôm sau cây cối tựa hồ càng mạnh mẽ sinh trưởng lên.

Lúa tựa hồ cao không ít, đậu phộng cũng ra không ít.

Mà trong vườn rau dưa quả rõ ràng sinh trưởng tốt .

Hắc Muội mang theo Béo Nha ở trong vườn hái rau tới trưa, dưa hấu chỉ có năm sáu cái, Tứ Nha ôm dưa hấu hớn hờ chạy đi .

Mướp, bầu, dưa chuột, bí đỏ, cà tím, khổ qua, tiêu, bí đao hái được hai khuôn lớn.

Phùng Quý nghĩ Hắc Muội lại kêu ông đi trong thành bán rau.

“Cha, tuy là bán rau nhưng chúng ta đổi phương pháp bán, sáng mai con và cha cùng đi trong thành.”Hắc Muội nói được thần bí.

Cha nàang cười cười cũng không thèm để ý.

Cả một ngày Hắc Muội đều làm rau trộn, vẫn chỉ làm ba loại khổ qua, mướp, dưa chuột, đồ ăn khác vẫn để cha nàang bán đi như trước.

Đến buổi chiều Hắc Muội đã làm xong toàn bộ , sơ sơ hơn mười hộp.

Bởi vì mướp nhiều nhất, tất cả mướp còn lại toàn bộ đặt vào một cái chậu lớn, lại đặt vào trong khuôn.

Trong một đầu đòn gánh đều là rau trộn, đầu khác để cả tím hạt tiêu bầu rau dưa linh tinh.

Tối đó Hắc Muội liền chưng một ổ bánh ngô, lại dọn dồ Béo Nha Tứ Nha.

Ngày hôm sau gà vừa gáy, sắc trời còn chưa sáng Hắc Muội đã cùng cha tiến vào thành .

Phùng Quý mang một gánh này nọ tuy rằng không phải rất nặng nhưng bởi vì đường núi nhỏ hẹp, sắc trời lại không có sáng hẳn, Hắc Muội lo lắng cho cha nên kêu ông đi chậm chút, nhưng Phùng Quý một lòng muốn vội vàng về nhà trước trời tối, cho nên đi như bay.

Đi gần ba canh giờ rốt cục ra khỏi sơn đạo đến một trấn nhỏ.

Lúc này sắc trời đã sáng lên, nhưng mặt trời còn chưa có lên.

Hai người ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát, uống nước xong ăn bánh ngô không có tiến vào trấn mà tiếp tục đường chính.

Đường từ trấn đến thành tuy rằng không phải quan đạo nhưng đã là đường lớn, Phùng Quý gánh nặng đi cũng thoải mái rất nhiều.

Thời điểm nửa buổi sáng hai người rốt cục đến Thanh thành.

Thanh thành cũng không phải rất lớn, nhưng bởi vì chỗ Thanh Châu, phía nam tiếp giáp Cẩm Châu, phía bắc nối liền với tứ Phương thành, xem như Nam Bắc tất phải thông qua con đường giao thông tất yếu này, cho nên Thanh thành mặc dù không lớn nhưng phồn hoa dị thường, từ nam chí bắc người nối liền không dứt.

Đây là lần đầu trong năm nay Hắc Muội đến Thanh thành, vẫn phồn hoa như trước.

Đi đến phố Tây Thanh thành, nơi này chung quanh rất nhiều dân quê gánh đồ ở nông thôn đến bán .

Bán rau cải thực sự nhiều, Phùng Quý tìm vị trí buồng gánh xuống bắt đầu hét to.

Hắc Muội nhìn thấy bên cạnh có người bán dầu vừng , vừa hỏi giá, bảy văn tiền một cân, trả giá nửa ngày cuối cùng còn sáu văn tiền một cân, đựng trong ống trúc.

Trở lại trong gánh, đem chậu rau trộn ra nhỏ vài giọt dầu vừng lên, nhất thời hương vị toả ra bốn phía, lại đem từng hộp mở ra, trên mặt đều nhỏ vài giọt dầu vừng, đem hộp đặt vào trong, lấy ra chén lớn trước đó chuẩn bị tốt mức đầy một chén đứng ở một bên lớn tiếng hét to, “Haiz, ai lại đây coi một chút a, cam đoan người cho tới bây giờ chưa ăn qua mùi vị này, miễn phí ăn thử, không thể ăn ngai không mua, ta không nói hai lời—— “

Bộ dáng Hắc Muội xem như phát triển , bộ dáng thanh tú, ngũ quan lập thể, màu da sạm mật, giọng lại lớn, tuổi không lớn lại có tình một bộ dạng vô cùng lão luyện.

Về mặt mang theo ý cười bùng chén rau trộn lớn hương mũi người người đưa đến qua lại cái giỏ trước mặt phụ nhân, còn ân cần chuyển đưa cái xiên trúc có sẵn rau trộn cho ăn.

Chỉ cần thì thật tâm đi ra bán đồ ăn khẳng định nhện không được ném một miếng, đa số người ném thử đều nói ăn ngon, hương vị tươi mới, trước kia chưa từng ăn qua hương vị này.

Cũng có mấy người ngai hương vị nặng , nhưng đại đa số mọi người ném thử đều hỏi giá, nghe nói một chén năm văn tiền, có người chê đắt không mua, bởi vì một cân thịt lợn cũng chỉ sáu văn tiền mà thôi.

Phùng Quý thấy nhiều người ăn thử mua cũng không nhiều, mười người ném chỉ có ba người mua, liền nói, “Hắc Muội, ta bán rẻ chút đi, mấy nguyên liệu này cũng là của chúng ta có sẵn, không có tiền vốn gì. “

“Không thể nói như vậy, rau tuy là không đáng giá tiền, nhưng nguyên liệu bên trong đều thuộc loại hiếm lạ, rất đáng giá!”Hắc Muội cố ý nói rất lớn, “Chính là năm văn tiền một chén đã rẻ rồi , một chậu hương liệu này cũng mất vài đồng đấy .”

Người chung quanh vây quanh ném thức ăn tươi nghe xong thẳng chặc lưỡi.

“Cha, cha đừng lo, cha bán rau đi, rau trộn để con bán.”Hắc Muội tiến đến bên cạnh cha nhỏ giọng dặn dò.

Lại qua một canh giờ sắp đến giữa trưa một khuôn rau cải của Phùng Quý bán gần hết , nhưng tổng cộng cũng chỉ bán được hai mươi văn tiền.

Bởi vì một trái bí đao lớn cũng chỉ ba văn tiền mà thôi, cà tím thì một văn tiền ba bốn trái.

Trong chậu lớn của Hắc Muội rau trộn còn thừa một nửa, nhưng thu nhập đã có năm mươi văn, nhưng mấy cái hộp thì vẫn không có bán được một hộp.

“Cha, đừng lo lắng, buổi chiều chúng ta lại đến bán, hiện tại chúng ta đi từ lâu ăn cơm đi.”

Phùng Quý dọa nhảy dựng, “Con điên à , chúng ta có tiền đi tù lâu ăn cơm sao?”

“Đừng lo lắng, chúng ta một không ăn thịt hai không uống rượu , chỉ cần hai chén mì nước tốn không bao nhiêu tiền.”

Hắc Muội mang theo cha trực tiếp đi đến tử lâu Duyệt Lai ở phố Tây.

Đây là khách điểm lớn nhất Thanh thành, phía trước bốn tầng lầu là tử lâu, mặt sau có một hậu viện rất lớn là khách điểm, nghe nói ông chủ là người địa phương nhà ở Thanh thành, buôn bán rất lớn, vài cái thành lớn chung quanh đều có phân hào.

Lần đầu tiên đến tử lâu Duyệt Lai là hai năm trước đi theo Lâm thúc bán thịt thú, nàng còn nhớ rõ chương quây

Là một nam tử trung niên hơi béo họ Tần trên mặt tràn đầy tươi cười.

Tiến đến lầu một tử lâu Duyệt Lai, tiểu nhị liền vô cùng ân cần chạy tới tiếp đón, “Nhị vị là nghỉ trọ hay dùng cơm?”

“Tiểu nhị ca, cho hai cha con chúng ta hai chén mì đi.” Hắc Muội rất khách khí nói, hai người tìm vị trí ngồi xuống.

Phùng Quý vừa định đem gánh nặng đặt xuống chỗ góc tường, Hắc Muội ngăn lại nói, “Cha, chúng ta không có tiền gọi món ăn thì ăn rau trộn đi!”

Phùng Quý vừa nghe cũng có đạo lý, liền đem chậu đựng rau trộn ra đặt lên bàn.

Ông một đường bụng chậu từ cửa đi đến chính giữa đại đường lầu một, nhất thời hương vị đều phiêu tán đi ra, lúc này lại đúng giờ ăn cơm trưa, không nói trên lầu đây gặp khách chính là chỗ này cũng đã ngồi đầy người, nhất thời đều theo hương vị đi qua.

Hai người từ trong chậu múc một chén ra, không đợi mì nước đi lên đã cầm chiếc đũa ăn, ăn mùi ngon, thập phần ngon miệng, Phùng Quý ăn một ngụm rau trộn ăn một ngụm bánh ngô, làm cho người ta nhìn bánh ngô phảng phất giống bánh bao thịt thơm ngon.

Chỉ chốc lát sau, hai chén mì nước bụng lên, tiểu nhị đặt chén xuống ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào chậu rau trộn, còn ngửi ngửi.

Hắc Muội nhìn cười cười nói, “Tiểu nhị ca, Tần chương quây có ở đây không?”

Tiểu nhị ca vừa nghe lập tức cười càng ân cần , “A, cô nương biết Tần chương quây à, cô là hán — “

“À, tiểu nhị ca, muội không phải gì của ông ấy, chẳng qua hai năm trước thường xuyên cùng thúc thúc đến làm phiền ông ấy, hơn nửa năm không gặp nên muốn gặp mặt.”

“Cô nương chờ, chương quây ở phía sau đường để ta đi gọi.”

Một lát sau, quả nhiên từ sau đường một nam tử trung niên một thân áo dài màu nâu đơn giản đi ra.

Hắc Muội nhanh chóng đứng dậy cười tươi đón tiếp, “Tần thúc, còn nhớ rõ cháu không?”

Tần chương quây nhìn một hồi cười ha ha nói, “Ngươi không phải là nha đầu trước kia đi theo bên cạnh Lâm hán tử sao? Hiện tại lớn như vậy rồi !”

Hắc Muội thấy Tần chương quây nhanh như vậy nhận ra chính mình rất cao hứng, nói vài câu nịnh nọt rồi từ trong giỏ phía sau lấy ra hai hộp rau trộn nói, “Tần thúc, đây là rau trộn hôm nay con và cha mang đến đây bán , thuận tiện đến thăm con, trong nhà không có gì nhiều, chính mình làm mới tươi ngon, lúc này ăn vừa vặn, cho ngài nếm thử trước.”

Nói xong đem hai hộp đồ ăn đưa cho Tần chương quây .

Tiểu nhị ở một bên hỏi, “Muội tử a, trong hộp này là đồ ăn trên bàn sao?”

“Đúng vậy, đây là dựa theo bí phương tổ truyền nhà ta làm , nếu ăn ngon Tần thúc chỉ cần nói một tiếng ta sẽ đưa tới.”

Tiểu nhị quay đầu nói với Tần chương quây, “Chương quây , đồ chua này làm rất thơm, vừa mới mang ra, các thực khách của chúng ta đều ngửi hương vị bàn luận rất nhiều.”

“Ồ, vậy à, lát nữa ăn cơm ta phải nếm thử.”

Tần chương quây vốn chính là một khuôn mặt tươi cười đón khách nhân, lúc này người ta cho hắn đồ hán khẳng định cao hứng, vẻ mặt mang cười , quay đầu đối với tiểu nhị nói, “Lý Tam Nhi, đồ ăn hôm nay của cha con các nàng tính cho ta.”

“Đừng, “Hắc Muội vừa nghe nhanh chóng nói, “Tần chương quây , cũng không thể như vậy, nếu ngài như vậy lần sau chúng ta không dám ăn cơm nghỉ ngơi ở đây nữa.”

Tần chương quây thấy Hắc Muội nói chân thành như vậy cũng không lại kiên trì, nhưng ấn tượng đối với Hắc Muội rất tốt.

Chương 14: Vào thành dò đường.

Hắc Muội tính tiền mì với tiểu nhị, hai chén mì tổng cộng là sáu văn tiền, làm Phùng Quý đau lòng đến nhếch miệng, “Chỉ có hai chén mì đã hơn một cân thịt hoặc hai cân gạo, rất dọa người.”

“Cha, nơi này là tửu lâu đương nhiên cái giá này, nói sau chúng ta khó được đến một lần, tiêu thì tiêu, đừng suy nghĩ nữa, ở đây hoàn cảnh tốt nơi lại lớn, chúng ta ngồi ở chỗ này nghỉ một lát, miễn phải đi ra ngoài phơi nắng giữa trưa không tốt đâu.”

Phùng Quý ngấm lại cũng đứng, ăn chén mì đắt như vậy không ở trong này nghỉ tạm một hồi sẽ uống phí.

Vì thế hai người ngồi ở trên bàn uống nước trà nghỉ tạm.

Bởi vì cỗ đại nhà lầu đều làm bằng gỗ, tửu lâu sửa thật sự bằng phẳng hơn nữa trên bàn đá màu xanh đều có hoa văn, rất mát mẻ, một chút cũng không có cảm giác nóng, mà tửu lâu lớn phục vụ tốt, ăn xong rồi không rời đi cũng không có người nói gì, hơn nữa nước trà còn cung cấp đủ.

Dần dần, đã qua giữa trưa một lúc lâu, người tiến vào quán ăn cơm ít đi rất nhiều, nhưng người trong lâu cũng không thiếu, nhất là lâu hai vẫn nghe tiếng ồn ào, lâu một thì khách rời đi có phần im lặng.

Phòng chường rất nhiều người là tiểu thương đến này ăn cơm nghỉ tạm, ngồi ở bên cạnh bàn nhân rồi uống nước trà nói chuyện phiếm.

Hắc Muội chú ý bên cạnh tới dựa vào tường có một bàn ba bốn người nam tử, xem bộ dạng tựa hồ là tiểu thương qua đường, chỉ là y bào trên người bọn hắn rộng lớn một chút, trên hải còn có tú vấn.

Mặc dù bàn tay thực thô ráp, nhưng Hắc Muội vẫn thông qua điểm này biết mấy người này là khẳng định là người phương Nam.

Vừa vặn tiếng nói chuyện của mấy người này lại là lớn nhất, cho nên đối thoại của bọn họ đều không qua khỏi tai Hắc Muội.

“Cũng không biết, những người này đến phương Bắc chưa, ở phương Nam chúng ta thật đúng là khiến người vỗ tay trầm trồ khen ngợi a, đại địa chủ đại thế gia nhưng lại đau đầu.”

“Còn không phải sao? Đến vô ảnh đi vô tung, chuyên chọn địa chủ cùng nhà giàu cướp sạch, từ bờ biển phía Nam đến Cẩm Thành chúng ta, nghe nói tơ lụa son trang lớn nhất đều bị cướp.”

“Nghe nói đội ngũ của bọn họ càng ngày càng lớn mạnh, ngay cả triều đình cũng bắt đầu kinh động.”

“May mà bọn họ chỉ cướp địa chủ nhà giàu, đối với chúng ta không có ảnh hưởng gì.”

“Đúng vậy, bọn cướp có câu ——”

“——”

Những người này nói được vô cùng hưng phấn, bộ dáng vừa sợ lại tò mò.

Phùng Quý ở bên này ngủ gà ngủ gật, Hắc Muội lại nghe được nhất thanh nhị sở, trong lòng âm thầm đánh giá bọn chuyên cướp của nhà giàu có lai lịch gì, kiêu ngạo như vậy, từ phía Nam một đường đến phía Bắc, đây không phải thổ phi sơn tặc bình thường, chẳng lẽ là tạo phản, đến lúc đó thiên hạ đại loạn, không hay ho còn không phải nông dân bọn họ sao.

Buổi chiều thấy người trên đường lại bắt đầu đông lên, Hắc Muội thế này mới đánh thức Phùng Quý, cùng tiểu nhị chào hỏi trực tiếp đi phố Tây, tiếp tục bán rau trộn.

Vẫn thết to như buổi sáng, cũng có rất nhiều người lại nếm, qua hai canh giờ bán được năm sáu chén.

Mặt trời từ từ lặn xuống, ánh mặt trời từ chói mắt chuyển sang màu đỏ, nóng vẫn là nóng nhưng đã có chút gió lạnh.

Càng nhiều người đi mua đồ ăn, có số người buổi sáng không đi chợ nên buổi chiều đi ra mua đồ ăn rõ ràng lẻ mề nhiều chút.

Trong đó có một vị đại tầu buổi sáng đã mua một chén rau trộn, lại đây hỏi Hắc Muội, “Cô nương, tiểu thư và phu nhân nhà ta đều thích ăn thứ này, ta mua nhiều một chút cô có thể bán rẻ một chút được không?”

“Đại tẩu, có thể a, “Hắc Muội từ trong giỏ lấy ra một hộp, “Người xem một hộp này hai mươi văn tiền, tuyệt đối bằng năm chén kia.”

Đại tẩu kia liền mua một hộp, Hắc Muội vô cùng vui vẻ.

Chỉ chốc lát sau lại có một khách quen buổi sáng đến mua hai hộp, còn hỏi nàng khi nào thì lại đến bán, Hắc Muội đơn giản kêu người đó để lại địa chỉ quý phủ, nàng sẽ cách mười ngày đưa hàng tới cửa, lại có người mua chỉ cần chịu đưa địa chỉ Hắc Muội đều ghi nhớ rõ.

Hắc Muội lấy giấy và bút than ra ở bên đường viết xuống địa chỉ.

Người ta thấy nàng là một bé gái nhà quê còn có thể viết chữ cũng rất ngạc nhiên càng cảm thấy được nàng có tài năng.

Hắc Muội đem những người mua nhiều lượt một lần phát hiện đại bộ phận đều là phú hộ, hơn nữa còn là người có khẩu vị không tốt, muốn ăn chút đồ ăn tươi mới.

Phùng Quý nhìn tiền ào ào hướng vào túi Hắc Muội trong lòng cũng cao hứng hòng rồi, nếu không sẽ nói một chén năm văn tiền bán mất.

Thời điểm mặt trời xuống núi trong khuôn một chậu rau trộn lớn đã bán hết, và còn lại một hộp rau trộn.

Phùng Quý thấy mặt trời đã bắt đầu xuống núi, hiện tại trở về bởi vì không có gánh nặng hẳn là có thể về nhà trước khi trời tối.

Vì thế hai người vội vàng chạy đi, đến trấn, bởi vì cửa hàng món ăn dân dã của Lâm thúc ở đầu khác, mà y quán ngay tại đầu này, cho nên Hắc Muội liền trực tiếp đem hộp rau trộn còn lại đưa cho Vương đại phu khám bệnh cho nương nàng, được Vương đại phu cảm tạ còn dặn dò nương nàng đổi câu, hai người lại cắt một cân thịt lợn một cân xương cốt thể này mới lại bắt đầu như thiếu như đốt chạy về nhà.

Bởi vì hôm nay bán được nhiều tiền, cho nên Phùng Quý rất cao hứng, trên mặt vẫn vui sướng, còn khen Hắc Muội vài câu.

Hắc Muội lỗ tai nghe trong lòng lại tính toán tới hai hộp rau trộn đưa cho Tần chương quỳ, không biết ông có ăn hay không, đối với mùi vị hải lòng hay không, Tần chương quỳ sẽ chủ động đề suất thu mua rau trộn nàng sao?

Qua mấy ngày nữa nàng vẫn nên đi đến tửu lâu Duyệt Lai thăm dò một chút.

Có thể đem rau trộn bán và tửu lâu mới là mục đích cuối cùng của Hắc Muội.

Sắc trời đã toàn bộ tối đen, phía trước chính là thôn Đại Diệp, tiếng chó gào kêu còn có ánh lửa mờ mờ, nhìn chỉ biết nơi đó là hướng nhà, trong nhà có người đang chờ mình, loại cảm giác này thật tốt.

Phùng Quý cùng Hắc Muội cảm thụ cùng một dạng, lòng đều hướng về nhà.

Đi đến cửa thôn con chó bị đánh què chân trong nhà Diệp Đại Văn cuống sủa, Hắc Muội hét lớn một tiếng, “Cút.”

Con chó tựa hồ lập tức nhận ra Hắc Muội vội vàng lui về phía sau một chút, rên rĩ mang theo cái đuôi trốn trở về trong nhà, Hắc Muội nhìn thấy rất vừa lòng.

Qua hạ thôn cùng trung thôn đến cửa thượng thôn chỗ thật xa liền nhìn thấy Tứ Nha ngồi ở bên cạnh cửa nhà người người khác ngóng trông.

Vừa thấy cha và nhị tỷ đã trở lại cao hứng lập tức chạy tới, ôm lấy chân Hắc Muội, Hắc Muội nở nụ cười, “A, Tứ Nha đây là nhớ tỷ à.”

Tứ Nha lại quay đầu ngọt ngào gọi tiếng “Cha”, Phùng Quý sờ sờ đầu nàng, “Ngoan, con và nương ở nhà tốt không?”

“Đạ tốt, nương lo lắng hai người.”

Hắc Muội lôi kéo Tứ Nha ba cha con trong bóng đêm trở về nhà.

Về tới nhà trẻ tuy rằng vừa mệt vừa đói nhưng thu được lợi, những nhà khác sớm đã ăn cơm ngủ, không có người nhìn thấy hai cha con từ bên ngoài trở về, càng sẽ không biết bọn họ mua thịt về nhà ăn, cho nên không cần lo lắng hai tỷ đệ nhà nhị thúc nàng sang giành thịt ăn.

Nhà bọn họ có đồ ăn ngon đương nhiên phải bảo hộ cẩn thận, Hắc Muội đây là lấy gậy ông đập lưng ông.

Béo Nha đã ở nhà nấu súp canh trứng gà cho nương, lại ở trong vườn hái rau rửa sạch, chỉ chờ Hắc Muội trở về xào, hôm nay cả ngày ba mẹ con các nàng ở nhà ăn đều bánh ngô tối hôm trước phơi khô.

Hiện tại Hắc Muội cùng Phùng Quý đã về lại còn mang theo thịt, vừa thấy đã biết buôn bán thuận lợi.

Phùng Quý tắm rửa xong đến phòng thăm vợ, Béo Nha và Tứ Nha còn lại là vây quanh Hắc Muội muốn nàng kể chuyện trong thành, hai người cho tới bây giờ vẫn chưa đi qua Thanh thành, nhưng Béo Nha năm trước đi qua trấn một lần.

Hắc Muội một bên bắt đầu xào rau một bên cùng các nàng nói chuyện trong thành, hai người rất ngạc nhiên.

“Tứ Nha, muối phải ăn nhiều, mau lớn, như vậy ba tỷ muối chúng ta có thể cùng nhau vào thành bán đồ ăn a.”

“Dạ.”

Tứ Nha vốn thân thể yếu ớt không giống Béo Nha có thể ăn, Hắc Muội cổ vũ nàng như vậy chỉ là muốn nàng bắt luận đồ ăn gì cũng phải ăn nhiều.

Kỳ thực ở nông thôn tuy rằng ăn đều là lương thực phụ nhưng nếu không có thiên tai nhân họa vẫn đủ ăn .

Vừa nói đến thiên tai nhân họa Hắc Muội đã nghĩ tới chuyện sáng nay nghe được ở tửu lâu Duyệt Lai, bỗng nhiên cảm thấy truyền thuyết giết người phóng hỏa đao quang kiếm ảnh gần gũi như vậy , trong lòng có chút lo sợ bất an.

Lúc cơm tốt làm xong tuy rằng chậm chút, nhưng bởi vì có thịt, ai cũng không biết là trễ.

Dân quê một vì tiết kiệm dầu hai là sáng sớm hôm sau phải dậy sớm làm việc bình thường đều ngủ rất sớm, đặt ở hiện đại tương đương với trước tám giờ đã lên giường ngủ, tính tính, hôm nay Hắc Muội và Phùng Quý về đến nhà đã gần bảy giờ , phòng chừng cơm tối phải ăn đến tám giờ .

Đội cho Hắc Muội cắt thịt xong bỏ vào nồi Béo Nha và Tứ Nha vây quanh bếp lò tinh thần sáng láng như trước chờ đợi.

Nàng vẫn thần mờ heo đem đi cắt trước, sau đó nấu thịt, đầu tiên xào bầu trước, tiếp theo cho thịt vào xào chung.

Cuối cùng khi đồ ăn đã xong sắp tắt lửa Hắc Muội như trước kéo lò than ra gấp than thả vào đáy lò bắt đầu hầm xương.

Đoán chừng đội các nàng cơm nước tắm rửa xong canh cũng hầm xong, ngày mai chỉ cần hâm nóng là được.

Thời điểm ăn cơm Tú Cô đang ngủ, bắt quá bà đã ăn qua cơm chiều .

Bốn cha con bắt đầu ăn cơm với bầu xào thịt.

Ăn xong chén bát để ngày mai rửa nhanh chóng đi ngủ.

Béo Nha và Tứ Nha đã sớm tắm rửa , Hắc Muội chờ lúc này mới rảnh rồi lấy túi tiền hôm nay bán được ra đếm.

Vốn đang rất mệt mỗi vừa đồ túi tiền ra, nghe tiếng đồng tiền thanh thúy Hắc Muội lập tức có tinh thần .

Tính toán hôm nay trừ ăn mỳ và mua thịt hơn mười văn tiền ra, cũng kiếm gần nửa lượng bạc , xem như thu hoạch lớn.

Đội tắm rửa xong đi ra, Béo Nha cùng Tứ Nha còn chưa ngủ chờ Hắc Muội, thấy nàng đi ra tranh nhau muốn bóp chân cho Hắc Muội.

Hôm nay chạy bộ qua lại như vậy, hiện tại mới biết chân đã nổi vài mụn nước , bị bàn tay nhỏ bé của các nàng nhấn một cái vừa đau lại thoải mái , thấy các nàng tri kỷ như vậy cảm thấy có một cũng đáng a.

Hắc Muội tùy hai người ở bên giường bên giúp nàng ấn chân, trong chốc lát nàng liền ngủ, Béo Nha cùng Tứ Nha ần ần cuối cùng cũng bắt tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chia thịt lợn rừng.

Sáng hôm sau Hắc Muội thức dậy trễ một chút, đầu tiên đi đến dòng suối nhỏ giặt quần áo cả nhà, rồi về nhà làm điểm tâm.

Phùng Quý đi ruộng đã trở lại, ông đem đậu xanh và đậu nành trồng trên bờ ruộng toàn bộ thu về nhà.

Ông là người không chịu ngồi yên , hôm nay muốn hái toàn bộ đậu xanh cùng đậu nành, ngày mai liền muốn đi núi nhỏ đậu phộng .

Ăn qua điểm tâm, cho gà và lợn ăn xong, theo lệ cũ Hắc Muội mang theo Béo Nha đi xử lý vườn rau.

Hiện tại rau cải trong vườn chính là nguồn tài nguyên cuộn cuộn của nàng, nàng cần phải tốn nhiều thời gian công sức để chăm sóc.

Béo Nha nhỏ cổ, Hắc Muội bón phân.

Buồng vệ sinh ở cổ đại không có bệ xí như hiện đại, dân quê khẳng định sẽ không chú ý như vậy, trực tiếp đặt thùng phân ở phía sau phòng, để buổi tối

đi vệ sinh .

Tựa như phòng của ba tỷ muội Hắc Muội ở phía tây, phía sau cửa có một thùng đen nhỏ dùng làm thùng phân, buổi tối trên cơ bản các nàng đều đi tiểu trong thùng phân này.

Thời điểm mùa đông bình thường dăm ba bữa đổ một lần, lúc này là mùa hè, thời tiết nóng dễ có mùi bình thường hai ngày đổ một lần, nhưng Hắc Muội kiên trì một ngày đổ một lần, bởi vì vườn rau ngay ở cửa phòng cũng thuận tiện, mỗi ngày hắt một lần, đã sạch sẽ vườn rau cũng tươi tốt.

Cho nên Hắc Muội rất để ý vườn rau này, chỉ có bốn mét vuông nhưng sản lượng rất cao .

Hơn nữa Hắc Muội đem ít tri thức kiếp trước xem trong sách áp dụng , ví dụ như các loại đậu sừng đậu đũa, đều là dây leo, chỉ cần dựng một sào trúc và gậy gỗ sẽ trực tiếp leo lên chỗ cao, phía dưới có thể trồng hạt tiêu cùng cà tím, mà tất cả qua quả, giống bí đỏ, mướp, bầu, khổ qua các loại Hắc Muội đều trồng bên cạnh rào trúc, theo rào trúc chúng nó có thể leo lên cũng đủ nơi sinh trưởng.

Hai tỷ muội ở trong vườn rau bận việc đến giữa trưa phải làm cơm mới về nhà.

Trong nhà chính Phùng Quý đã lột đậu nành, đặt vào xệ phơi nắng.

Giờ phút này đã bắt đầu lột đậu xanh , bởi vì vỏ đậu xanh cứng hơn chút lại phơi nắng vừa lên ngo, lúc này lấy vào nhà lột không khó như đậu nành.

Phùng Quý trực tiếp đem xệ phơi nắng đặt trên mặt đất, đậu xanh sau khi cắt xuống phải đập lấy hạt đậu phía trên, sau đó cời giấy giã lên, Tứ Nha vốn chính là đi chân trần , thấy cha dùng chân giã giã vọt tới giã theo, đợi Hắc Muội làm xong cơm trưa đậu xanh trên cơ bản đã đập ra.

Năm nay đậu xanh so với năm trước nhiều hơn rất nhiều, nhìn hạt đậu xanh mướt vô cùng đáng yêu.

Phùng Quý lại đem đậu đỏ, đậu xanh, lúa ra bên ngoài phơi nắng.

Giữa trưa đồ ăn tự nhiên là tốt, tối hôm qua thịt chính là lưu cho trưa nay ăn, canh xương đã sớm hầm xong, trước khi ăn cơm Hắc Muội bung com cho nướng .

Buổi trưa vẫn là một nửa com khô một nửa khoai lang , nhưng đồ ăn tốt, bí đao hầm thịt , một mâm lớn, cả nhà lại ăn một bữa mỹ vị.

Ngủ qua một chút đến buổi chiều Phùng Quý kêu Hắc Muội cùng đi lên núi xem đậu phộng , để chuẩn bị sáng mai nhỏ đậu phộng.

Hắc Muội vừa nghe lập tức lấy cung tên mang theo dây thừng, Phùng Quý còn cười nàng, “Con mang mấy thứ này làm gì, xem đậu phộng còn có thể bắt được con mồi sao.”

Hắc Muội cũng không lên tiếng ở phía trước đi tới, nàng không muốn dọa cha nàng, trong núi lợn rừng rất nhiều, xuống núi ăn cây nông nghiệp không phải thường có chuyện này, nàng cùng Lâm thúc ở nhà làm vài cái bẫy cha nàng còn không biết đâu.

Đậu phộng nhà nàng trồng cùng đậu phộng nhà Cúc Trần thâm lần lượt , nhưng mảnh đất nhà nàng gần bên núi nhất , năm trước cũng gặp nạn nhiều nhất , đậu phộng khoai lang đều bị động vật trên núi ăn một mảnh thật lớn.

Cho nên hôm trồng đậu phộng nàng đã nhờ Lâm thúc ở trong mảnh đậu phộng nhà nàng thiết kế vài cái bẫy, lần trước đi lên núi tìm gia vị làm rau trộn nàng có ghé qua nhìn một chút, lúc ấy cũng không có bắt được con mồi gì, tính đến cũng có bảy tám ngày không tới xem xét .

nhưng hôm nay vừa thấy dọa nhảy dựng, trong cái bẫy lớn nhất thế nhưng có một con lợn rừng, sợ là có đến hai trăm cân .

cái bẫy này thiết lập ở cửa vào đậu phộng, là cái hố to, dưới hố có chôn mấy cây sào trúc nhọn, cho nên con lợn rừng này vừa lọt hố chân và bụng đã bị đâm bị thương , nếu không đến sớm đã chạy trốn, phỏng chừng bởi vì bị thương lại chưa ăn gì , hiện tại bộ dạng hấp hối, nếu không con lợn rừng lớn thế này thật đúng khó đối phó.

Hắc Muội mừng rỡ, có con lợn rừng này, kế tiếp tới tháng chín tháng mười ngay lúc mùa thu hoạch có đồ ăn rồi .

Phùng Quý cũng cao hứng hồng rồi, bắt được con lợn rừng này sẽ có thật nhiều thịt ăn nha.

Hắc Muội lại xem xét vài cái bẫy khác, trên cơ bản đều không có thu hoạch, xem ra ăn đậu phộng chủ yếu là lợn rừng.

Hai người vốn đang định nhỏ ít đậu phộng về nhà buổi tối nấu com ăn, hiện tại có lợn rừng cũng không cần nữa , bây giờ phải biện pháp đem lợn rừng về nhà a.

Hắc Muội lôi dây thừng ra đem lợn rừng cột chắc, rút trong đồng cùi bên cạnh ra hai cây gỗ lớn, lợi dụng nguyên lý đòn bẩy cùng cha thực nhẹ nhàng đem lợn rừng nâng lên.

Con lợn rừng này tuy rằng chưa tắt thở nhưng cũng chỉ còn chút hơi tàn , trên người lợn rừng đều bị đâm.

Hắc Muội vừa nghĩ cách làm thế nào tha về, vừa lại không muốn đem nó về .

Phùng Quý nhặt vài nhánh cây tùng ở bên cạnh, vẫn ẩm ướt, lá thông còn màu xanh, phòng chừng bị gió thổi ngã.

“Cha, cha muốn cột đem về nhà?” Hắc Muội hỏi.

Phùng Quý gạt đầu, trên tay nhanh chóng đem nhánh tùng cột vào hai cây củi kê ở phía trước, đem lợn rừng nhấc lên một chút đẩy đi.

Như vậy lợn rừng giống như nằm ở trên cang, chẳng qua cái cang này là một mình Phùng Quý ở phía trước kéo.

Trên đường về đi ngang qua người khác, có số người đã bắt đầu nhò đầu phụng hoặc là hái đậu xanh, nhìn thấy cha con hai người kéo con lợn rừng lớn đều hâm mộ.

“Vẫn là Hắc Muội nhà người có bản lĩnh a, không cần bán thịt lợn cũng có thịt lợn ăn.”

“Phùng Quý này, Hắc Muội nhà người cũng không kém tiểu tử a!”

Mỗi người đều cho là Hắc Muội bắt được, khen không dứt miệng, Phùng Quý cũng không giải thích, nghe cười hi hi hướng về phía người khác cười.

“Đi mau, cha.” Hắc Muội thúc giục, nàng cũng không muốn chuyện mình săn được lợn rừng bị nhiều người biết, đến lúc đó lại chọc cho người ta đỏ mặt nóng lên.

Phùng Quý kéo ở phía trước, Hắc Muội ở phía sau trông chừng, hai người ở thời điểm mặt trời xuống núi rút cục đem lợn rừng tha về nhà.

Béo Nha và Tứ Nha đều là lần đầu tiên nhìn thấy lợn rừng sống vô cùng hiếu kỳ vây quanh quan sát.

Phùng Quý sợ Tú Cô đi ra thấy lợn rừng kinh động thai khí, chạy nhanh trở về phòng dặn bà không cần đi ra.

Hắc Muội tắc vôi vàng đi đến nhà Lâm thúc xem hán có nhà không, vừa vặn Lâm thúc hôm nay từ trấn trở về, vì thế cầm dao cùng Hắc Muội đến nhà nàng, chuẩn bị suốt đêm giết lợn rừng.

Lâm thúc cả đời nhờ săn thú mà sống, giết lợn rừng vô cùng lưu loát, dặn Béo Nha nấu một nồi nước sôi, hán cầm dao dài một dao đâm thẳng cổ họng lợn rừng, ở trong rừng trúc lấy máu rửa sạch sẽ.

Hắc Muội sợ rất nhiều máu tanh làm Béo Nha cùng Tứ Nha sợ, kêu các nàng vào bếp nấu nước sôi.

Đội cho chảy hết máu, mới đem lợn rừng ngâm vào nước nóng.

Chỉ chốc lát sau, lớp lông thật cứng trên người lợn rừng dần dần mềm xuống, Lâm thúc dùng dao một cạo xuống toàn bộ.

Sau khi cạo sạch sẽ mới bắt đầu mổ bụng, Phùng Quý cầm chậu đựng đầy ruột gan lợn.

Cuối cùng lại xẻ bốn giò lợn, đầu lợn, thân lợn lại chia thành sáu khối.

Lúc nhà người khác đã bắt đầu khói bếp lượn lờ bọn họ rút cục làm xong.

Hắc Muội trực tiếp muốn đem thịt lợn rừng chia cho Lâm thúc một nửa, Lâm thúc từ chối không cần.

“Lâm lão ca, lợn rừng này vốn có một nửa của huynh, mau cầm.” Phùng Quý khuyên.

Nhưng Lâm thúc chết sống không nhận, hán hướng đến nhà Hắc Muội thập phần chiếu cố.

Cuối cùng Hắc Muội nói, “Lâm thúc, nếu thúc không nhận về sau con sẽ không dám gọi thúc hỗ trợ.”

Dưới sự kiên trì của Hắc Muội thế này mới cầm hai cái giò lợn.

Lâm thúc chân trước đi, Hắc Muội nhanh chóng đem thịt lợn ướp rồi dùng dây thừng treo ở sau phòng nơi thông gió, vừa đem hai giò lợn giấu đi, Phùng bà đã dẫn theo hai tỷ đệ nhà nhị thúc Hắc Muội đến.

“Nương”, Phùng Quý chạy nhanh gọi vào.

Phùng bà bà chỉ nhìn thấy hai chậu nội tạng có chút sùng sốt, “Thịt lợn rừng đâu?”

Phùng Quý vừa muốn đáp, Hắc Muội đã nhanh chóng ra miệng, “Bà nội, con đã đem thịt lợn nhờ Lâm thúc bán rồi.”

Nàng đã nói ra miệng Phùng Quý cũng không thể nói cái gì nữa, cầm một chậu nội tạng nói, “Nương, mang chậu này về cho Hương Thảo và Tiểu Phúc ăn đi!”

Phùng bà bà thế này mới không tình nguyện bùng đi, lúc gần đi còn mắng một câu, “Đã đem bán, thật sự là điên rồi, không có con trai, bán bao nhiêu tiền cũng không tốt.”

Hắc Muội tức giận cắn răng.

Nàng vừa định xoay người vào bếp nấu cơm lại một người đến nhà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ăn thịt lợn rừng.

Người này dĩ nhiên là Cúc Trân thâm.

Kỳ thực bà rất ít đến nhà Hắc Muội, lúc này đến có chút khiến người ta ngoài ý muốn.

Hắc Muội vẫn thực khách khí chuyển ghế mời bà ngồi trong sân, chính mình một bên thu đậu nành và đậu xanh phơi nắng một bên nghe bà rớt cuộc có chuyện gì muốn nói.

Cúc Trân thâm nói xong vài câu tán gẫu liền đem đề tài dẫn tới lợn rừng.

Hắc Muội trong lòng đang buồn bực con lợn rừng này thì có quan hệ gì với bà, cuối cùng mới biết được thì ra bà sớm phát hiện Hắc Muội ở trong đậu phộng chôn chạp bấy.

“Hắc Muội, đậu phộng hai nhà chúng ta cùng một chỗ, con lợn rừng đó bị sập bẫy của con, còn không phải theo đậu phộng nhà ta bên kia đi qua —— “

Hắc Muội nghe đến đó cảm thấy đã minh bạch, bà là muốn chia phần a, không khỏi một trận cười lạnh, vừa định nói ra miệng, không nghĩ Phùng Quý từ trong phòng đi ra trực tiếp ở trong chậu gỗ lấy ra một khối gan lợn đưa cho Cúc Trân thâm, “Đại muội tử, cầm lấy đem về nhà cho bọn nhỏ ăn!”

Cúc Trân thâm vừa thấy Phùng Quý chủ động đưa này nọ vào tay bà có chút thụ sủng nhược kinh, ngượng ngùng nói cảm ơn.

Vừa quay đầu lại Hắc Muội đã bụng chậu gỗ tiến vào bếp.

Phùng Quý tiến bước Cúc Trân thâm vào bếp nói, “Hắc Muội, đừng tức giận, người ta là một quả phụ nuôi ba đứa nhỏ cũng không dễ sống.”

“Người khác không dễ sống, chúng ta dễ sống sao?” Hắc Muội thờ phỉ phỉ nói xong không để ý cha nàng.

Phùng Quý ngượng ngùng cười cười nói, “Sáng mai chúng ta cùng đi nhổ đậu phộng nha!”

Hắc Muội cũng không lên tiếng trả lời, bắc cái nồi lên, nấu cháo ngô, vẫn kêu Béo Nha nhóm lửa.

Hắc Muội lại hái vài lá mướp bọc hai ruột lợn lại treo lên, một cho má Ngô cách vách, một cho nhà Thủy Sinh ca.

Sau đó trực tiếp đi đến nhà Diệp bà và ở hạ thôn.

Vào sân cũng không kêu gọi, trực tiếp đi vào nhà chính.

Cả nhà Diệp bà và đang ở nhà chính ăn cơm, Hắc Muội bỗng nhiên xuất hiện.

“Con gái thông gia!” Diệp bà và bà chạy nhanh gọi vào.

“Hắc Muội!” Cát Tường và Tịch Mai đồng thời hô.

Hắc Muội cũng không lên tiếng đứng ở bên cạnh bàn, đưa đầu nhìn nhìn thức ăn trên bàn.

Trong chén là cháo ngô, chính giữa đồ ăn có một tô bí đao, trắng bóng, một chậu rau linh tinh, còn có một chậu khoai lang.

Hắc Muội lập tức một trận cười lạnh, “Đều nói tá điền lớn nhất thôn Đại Diệp nổi tiếng giàu có, hôm nay xem ra còn không bằng đồ ăn nhà ta!”

Diệp bà và bà là người keo kiệt nhưng lại sĩ diện, vội vàng nói, “Con gái thông gia, người hiểu lầm, giữa trưa ăn thức ăn quá mặn, buổi tối ăn nhẹ một chút tốt hơn.”

“Ồ, vậy bà nói một chút, giữa trưa sao thức ăn lại mặn?”

“Hắc Muội.” Cát Tường nhanh chóng đi qua lôi kéo Hắc Muội sang một bên, “Trẻ như vậy muội đến đây làm gì?”

Hắc Muội vốn muốn kêu Cát Tường buổi tối về nhà ăn một chút thịt lợn rừng, lập tức nhất thời thay đổi chủ ý, xoay người đối với Diệp bà bà nói, “Bà thông gia, tỷ của ta đói gầy, ta muốn đón tỷ ta về nhà ăn vài ngày, không ý kiến đi?”

“Đi, đi!” nhà Diệp bà bà ngày mùa xong rồi, hiện tại cũng không cần người làm việc, hơn nữa lần trước Hắc Muội âm ỉ như vậy, bà cũng thu liễm một ít, không để Cát Tường ra ngoài, lúc này, Hắc Muội nói muốn Cát Tường về nhà ở vài ngày bà còn vừa vặn giảm đi lương thực.

Diệp Bình cũng không nói gì, chính là nhủ mảy một chút, Hắc Muội thấy Cát Tường cũng không có cùng trượng phu nói lời từ biệt, trực tiếp liền đi theo Hắc Muội về nhà.

“Tỷ, tỷ thế nào không cùng tỷ phu nói một tiếng?”

Cát Tường thần nhiên nói, “Không cần.”

Hắc Muội không hề hỏi, vội vàng kể lại chuyện hôm nay cùng cha bắt được lợn rừng, “Tỷ, tỷ ở nhà vài ngày, ăn hết thịt lợn rừng rồi lại về nhà.”

“Được. “Cát Tường lời kéo tay Hắc Muội khẽ mỉm cười nói, nhưng Hắc Muội cảm thấy tỷ nàng hiện tại tươi cười không còn vui vẻ như trước kia, mang theo ưu thương thần nhiên.

Đêm nay, cả nhà thấy Cát Tường về nhà lại vui vẻ.

Cát Tường muốn nấu com, Hắc Muội không cho, đẩy nàng đi bồi nương tán phẩm.

Bữa com chiều làm xong, một tay Hắc Muội làm.

Vốn còn canh xương chưa uống hết, ngay từ đầu đã hâm nóng đun lên cho nướng và Cát Tường mỗi người một chén lớn.

Phùng Quý gánh một thùng nước giếng rửa nội tạng lợn, nếu không qua đêm sẽ hư.

Hắc Muội trực tiếp đem hai giò lợn chưa ướp lấy ra, cắt thịt rửa sạch, lại đem xương đã chặt xong cho vào trong nồi hầm, hiển nhiên một cái nồi lớn không nấu hết hai giò lợn.

Không còn cách nào khác, cuối cùng Hắc Muội đành phải lấy ra cái nồi lớn cuối cùng luân phiên hầm.

Rửa sạch thịt lợn rồi cho thêm chút muối vào xào sơ qua, đem đặt vào chậu, như vậy sẽ không bị hư.

Còn lại một nồi Hắc Muội chuẩn bị làm thịt kho tàu.

Nàng cầm quế, lại cho thêm một ít bột gia vị vào trộn đều, cho dầu vào nồi nung nóng, đổ thịt vào xào từ từ, thẳng đến thịt bắt đầu chảy mỡ, hơi hơi vàng, trở bề tiếp tục dùng lửa nhỏ xào đến khi thịt lợn rừng vàng, bỏ đậu cà vò vào đảo đều.

Không bao lâu thịt lợn rừng đổi sang màu đỏ sậm, lại cho hành, gừng, tỏi, vốn thêm ít đường, nhưng cổ đại đường thực quý, nhà Hắc Muội căn bản không có.

Cuối cùng đổ nước sôi vào dùng lửa vừa nấu tiếp, sau đó cho muối vào lại dùng lửa lớn nấu, thẳng đến nước thịt sôi ục ục lên, sau cùng đi ra chính là thịt lợn kho tàu thơm ngào ngạt.

Phùng Quý luôn miệng khen Hắc Muội làm ngon.

Hắc Muội không đáp lại, Tú Cô và Cát Tường liếc mắt một cái liền nhìn ra Hắc Muội đang giận cha, vì thế đều chờ Phùng Quý giải thích.

Phùng Quý liền nói chuyện Cúc Trân thăm đến muốn chia thịt lợn.

Tú Cô nói, “Hắc Muội, quên đi, đều là hàng xóm láng giềng, cho thì cho.”

Cát Tường cũng khuyên Hắc Muội.

“Cha luôn mềm lòng, lúc chúng ta đói khổ ai giúp chúng ta chứ!”

Hắc Muội nhìn cha liền tiếp gấp thịt vào chén mình cũng hết giận.

Bởi vì Hắc Muội thả đồ gia vị, một chút mùi lợn rừng cũng không có, tất cả đều là mùi thịt, béo mà không ngấy.

Cả nhà ăn một bữa tối với thịt kho tàu tận hưởng.

“Hắc Muội hiện tại càng ngày càng tài giỏi.”Cát Tường nói.

“Đúng vậy, từ lúc con xuất giá chuyện trong nhà trên cơ bản do Hắc Muội chăm lo.”

“Béo Nha và Tứ Nha có nghe lời cha nương với nhị tỷ không hả?” Lại hỏi.

Béo Nha cùng Tứ Nha đang cố ăn, chu cái miệng nhỏ nhắn đầy mỡ gật đầu nói chính mình nghe lời.

“Béo Nha không thể nhàn hạ a, phải bắt đầu học nấu cơm!”

Béo Nha lại gật đầu.

Cơm nước xong, Hắc Muội kêu mọi người ra sân hóng gió, cũng tiêu hóa thức ăn, buổi tối ăn nhiều thịt quá, sợ không tiêu hóa tốt.

Nhưng Béo Nha và Tứ Nha bởi vì ăn quá no nên lập tức mệt rũ ròi, Phùng Quý đành phải bế cách nàng về phòng ngủ, vì thế hóng gió chỉ còn lại có bốn người.

Tú Cô rất lo lắng cuộc sống Cát Tường ở nhà chồng, càng lo lắng nàng thế nào còn không mang thai.

Nói đến mang thai, Hắc Muội cảnh giác hỏi, “Tỷ, mẹ chồng tỷ không muốn ôm tôn tử sao?”

“Muốn chứ, bà luôn nghĩ biện pháp chen ép đại tẩu, tỷ gả qua thời gian còn chưa lâu nên không có thúc giục.”

Nói đến đại tẩu Cát Tường, Cát Tường tựa hồ đối với nàng tràn ngập đồng tình, nhưng Hắc Muội vừa nghĩ đến ngày đó nữ nhân kia vui sướng khi người gặp họa ánh mắt liền cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng lại nói cũng không được gì.

“Tỷ, có rảnh chúng ta đến trấn một chuyến, để Vương đại phu bắt mạch.”

Cát Tường cũng gật đầu.

Đêm nay mấy người hàn huyên rất nhiều, về thời thơ ấu, cũng về tính toán cho tương lai.

Trên cơ bản đều là Hắc Muội cùng Cát Tường nói, Phùng Quý và Tú Cô nghe.

Sáng sớm hôm sau, Phùng Quý cùng Hắc Muội phải đi nhổ đậu phộng, trực tiếp nhổ cây non và đậu phộng trổ chọn về nhà.

Hắc Muội ở phía trước kéo, Phùng Quý cầm cái cuốc ở phía sau đào đậu phộng.

Đợi đến lúc sắp về nhà ăn điểm tâm, một mảnh đậu phộng đã giải quyết, trổ thành những bó vững chắc gánh vế, cũng đào hơn phân nửa giỏ đậu phộng.

Cha và con gái về đến nhà đem cây đậu phộng non đặt ở nhà chính, chờ ăn điểm tâm lại tróc đậu phộng.

Cát Tường đã làm xong điểm tâm, nấu cháo bí đỏ, nướng bánh ngô, giống như lúc nàng chưa xuất giá cười dài tiếp đón mọi người ăn cơm.

Hắc Muội lập tức nhớ tới mới trước đây Cát Tường đã ở nhà chiêu cố tỷ muội các nàng khi cha mẹ ra đồng làm việc.

Hốc mắt bỗng nhiên có chút nóng lên, cúi đầu đi qua hồ trợ bụng đồ ăn.

Đồ ăn của Tú Cô vẫn là một chén canh xương lớn, bởi vì canh quá đặc, Cát Tường cho thêm mấy trái mướp non vào, vô cùng chu đáo tri kỷ.

Ăn qua điểm tâm Phùng Quý không cần Hắc Muội đi theo, một mình đi nhổ đậu phộng gánh trở về.

Hắc Muội nghỉ ở nhà tróc đậu phộng cũng là làm việc, còn có thể bởi Cát Tường nên không có kiên trì.

Bốn tỷ muội như trước kia một dạng vây quanh cái sọt tróc đậu phộng, nói nói cười cười đã tróc được một sọt lớn.

Hắc Muội lại cây đậu phộng chuyển đi ra bên ngoài phơi nắng làm củi, vừa đem hơn phân nửa sọt đậu phộng đổ xuống bãi đất trống phơi nắng, cha nàng Phùng Quý lại gánh một gánh đậu phộng trở lại.

“Cha, nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều chúng ta lại cùng đi.” Hắc Muội nói.

“Không cần, cha gánh thêm một gánh nữa sẽ ngừng, buổi chiều lại đi cùng được.” Phùng Quý cười nói ra cửa.

“Buổi chiều con đi với hai người!” Cát Tường nói, liền bị Hắc Muội nghiêm khắc cự tuyệt, “Tỷ ở nhà trừ bỏ bởi nương nói chuyện chính là phải bồi bổ sức khỏe cho thật tốt.”

Nói xong bốn người lại bắt đầu một vòng tróc đậu phộng mới.

Lúc này Ngô Bảo Nhi đến.

“Bảo Nhi, lại tìm Béo Nha chơi à!” Bảo Nhi thẹn thùng gật đầu.

Hắc Muội kêu Béo Nha và Bảo Nhi cầm than củi ở trên đất nhà chính viết chữ chơi.

Giữa trưa lã bợc nhà Ngô địa chủ đến đón Ngô Bảo Nhi về nhà Hắc Muội nói bởi vì có lợn rừng nên giữ Ngô Bảo Nhi ở nhà ăn cơm.

Ngô Bảo Nhi vừa nghe thật cao hứng, được sự cho phép sau đó chờ ăn lợn rừng.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sinh ý đàm thành.

Hắc Muội sợ tối qua ăn thịt kho tàu hôm nay giữa trưa lại ăn mọi người sẽ cảm thấy ngán , vì thế đổi sang hầm thịt.

ở mái hiên bên cạnh phòng bếp có một cái hang lớn, năm ngoái dùng để muối dưa cải.

Dân quê muối dưa kỳ thực rất đơn giản, Hắc Muội cũng học được từ nương nàng, chính là đem rau rửa sạch xếp chồng vào trong hang, mỗi một tầng thả một lớp muối ăn, sau đó mặt trên lấy đá lên. Như vậy mặc kệ thời gian bao lâu cũng sẽ không hư, muốn ăn tùy thời lấy ra.

Vào thời điểm thiếu đồ ăn những thứ này có thể trở nên trọng dụng.

Bởi vì Hắc Muội xử lý vườn rau tốt nên năm nay dưa muối còn thừa hơn phân nửa chưa ăn.

Vừa vặn lần này vớt dưa muối và ớt ra, mùi nước chua bốc lên khiến người ta nuốt nước miếng, vớt lên rửa sạch cắt thành đoạn ngắn, đợi thịt lợn rừng xào không sai biệt lắm cho nước vào, lại cho dưa muối và ớt vào từ từ hầm.

Ngô Bảo Nhi khẳng định chưa từng ăn qua, ăn vài chén cơm, cả đầu đầy mồ hôi.

Cả nhà Hắc Muội ảnh hưởng từ hân, hăng hái ăn cơm tẻ.

Phùng Quý dùng hai ngày thời gian đem vài mẫu đậu phộng toàn bộ thu thập xong, gánh về nhà cho bốn tỷ muội Hắc Muội từ từ tróc đậu phộng.

Chính ông tắc toàn lực đào đậu phộng còn chôn dưới đất, có số đậu phộng đã sắp này mầm , Hắc Muội liền trực tiếp lột ra để xào ăn.

Mấy ngày nay không có việc gì nặng, cả nhà đoàn tụ cùng một chỗ vui vẻ , thức ăn lại ngon, không phải thịt lợn rừng thì là canh xương, ngay cả điểm tâm cũng là bánh canh giò heo .

Trên mặt mỗi người rõ ràng béo ra không ít, tinh thần Tú Cô cũng tốt , gương mặt trướng ngồng của Cát Tường cũng mượt mà một chút, Tứ Nha cũng thêm chút thịt .

Bởi vì có Cát Tường phơi đậu phộng , Béo Nha hái hoa ngũ vị .

Hắc Muội mỗi ngày trừ bỏ nấu cơm ra thì chính là buôn bán rau trộn của nàng.

Nàng bắt đầu thử làm rau trộn bằng đậu sừng cùng bí đỏ.

Đậu sừng thì hoàn hảo, nhưng bởi vì bí đỏ đã chín nên rất mềm rất ngọt làm không được tốt, Hắc Muội suy nghĩ chỉ có thể làm bí đỏ sống , giòn dễ làm.

Nàng hái rau cả ngày, cắt bí đỏ chín chuẩn bị hầm thịt, cái khác đều ngâm vào nước .

Đội lạnh liền vớt lên đem đậu cắt thành đoạn ngắn, bí đỏ xanh cắt thành mảnh nhỏ, rồi ngâm với nước muối một lát.

Trong quá trình chờ đợi Hắc Muội liền đem bí đỏ cắt thành khối thả vào nồi hầm.

Thấy bí đỏ cắt ra có nhiều hạt liền đem đi phơi nắng, đợi lát nữa xào.

Khó được Cát Tường ở nhà, cả nhà một bên nói chuyện một bên đập hạt bí đỏ coi như là một loại hưởng thụ .

Ngô Bảo Nhi cũng biết hạt bí đỏ ăn ngon, cùng Béo Nha Tứ Nha vây quanh tranh nhau đập.

Hai ngày nay, Hắc Muội làm xong rau trộn , đựng trong một cái chậu lớn đặt vào sọt, còn dư thì đựng vào mấy cái hộp.

Đậu phộng cũng phơi khô.

Phùng Quý nghĩ thừa dịp Cát Tường ở nhà ông và Hắc Muội lại vào thành bán đậu phộng và rau cải .

Vì thế hai cha con như lần trước trời còn chưa sáng đã bắt đầu lên đường, thời điểm nửa buổi sáng chạy tới phố Tây Thanh thành.

Đậu phộng khô cùng gạo một giá, cũng là ba văn tiền một cân, bởi vì bán đậu phộng nhiều, đợi gần giữa trưa một sọt đậu phộng lớn của Phùng Quý cũng mới bán được một nửa mà thôi, chỉ kiếm được hơn năm mươi văn tiền.

Mà Hắc Muội vừa mới bắt đầu dất cỏ hòng kêu một thời gian về sau liền dần dần có người mua, như cũ vẫn là năm văn tiền một chén, tuy rằng cũng chỉ bán đi một nửa nhưng đã được hai lượng .

Giữa trưa lúc nghỉ ngơi Phùng Quý nói cái gì cũng không chịu đến từ lâu Duyệt Lai ăn mì, chỉ chịu dùng một văn tiền mua chén đậu hoa uống, lấy lương khô ra ở mái che nắng nghỉ tạm chờ buổi chiều lại bán một lần.

Hắc Muội thừa dịp giữa trưa xách giỏ rau trộn dựa theo địa chỉ khách hàng lần trước lưu lại đưa hàng đến tận cửa, cũng chỉ bán năm sáu chén, lại thu hai ba lượng bạc trở về.

Trong đó có một tiểu nha đầu ở một hộ nhà giàu tuổi xấp xỉ Hắc Muội, nhìn thấy Hắc Muội nói rất nhiều , chỉ chốc lát sau Hắc Muội đã biết tiểu nha hoàn này tên Tiểu Liên, là nha hoàn bên người lão phu nhân trong nhà.

Ngày đó lão phu nhân khẩu vị vẫn không tốt, cả người gầy yếu , đặc biệt thích ăn rau trộn này, Tiểu Liên còn dặn Hắc Muội cách ba bốn ngày nhất định phải đưa đến hai hộp.

Hắc Muội vô cùng sáng khoái đáp ứng .

Mất xem xét giờ cơm sắp qua, Hắc Muội lấy hai văn tiền ở cửa hàng tạp hóa mua một tấm giấy dầu, lại kêu tiểu nhị hỗ trợ đem giấy dầu cắt thành nhiều mảnh vuông, lại mua hai văn tiền chỉ tơ hồng.

Hắc Muội ở bên ngoài cửa hàng tạp hóa ngồi trên tảng đá đem giấy dầu gấp thành một cái hộp nhỏ, có chút giống với hộp giấy đựng bánh kẹo cưới ở hiện tại, mặt trên làm thành cái rãnh, lồi kéo liền mở.

Cô lại đem chỉ tơ hồng cắt thành từng đoạn , nhỏ một cái cây đâm vào ba cái hộp, như vậy ba cái hộp nối liền nhau, treo một sợi chỉ tơ hồng, vô cùng lịch sự tao nhã.

Hắc Muội lấy chiếc đĩa gấp ba loại rau trộn khác nhau cho vào hộp, liên tục làm ba bốn cái hộp giấy rau trộn như vậy.

Cuối cùng mang đến từ lâu Duyệt Lai.

Tiểu nhị Lý Tam liếc mắt một đã nhận ra Hắc Muội, vội vàng mời vào, Hắc Muội vẫn kêu một chén mì, ngồi ở chỗ kia ăn, chỉ chốc lát sau Tần chương quỳ đi tới.

Hắc Muội cũng không hỏi lần trước đưa rau trộn cho ông thấy như thế nào, kêu Tần chương quỳ ngồi xuống nói chuyện, không nói chuyện rau trộn, mà nói chuyện bắt được lợn rừng lớn, lại hỏi giá thịt lợn rừng muối.

Nói xong Hắc Muội mở một hộp giấy rau trộn trong đó ra, ba loại khác nhau, đậu sừng, bí đỏ xanh, khổ qua, hồng hồng xanh xanh , vừa đẹp mắt lại thơm.

Hắc Muội nhìn ánh mắt Tần chương quỳ nhìn chăm chăm vào hộp rau trộn cũng không lên tiếng, nghe ông nói thịt lợn rừng muối ướt bảy văn tiền một cân, khô thì mười lăm văn một cân, thế nhưng so với thịt lợn còn quý, liền nói lần sau mang đến làm phiền Tần chương quỳ nhận.

Tần chương quỳ nói, “Đó không thành vấn đề.”

Dừng trong chốc lát, rốt cục hỏi, “Hắc Muội, mấy hộp rau trộn này là con mang đến phố Tây bán sao?”

Hắc Muội trong lòng vui mừng dị thường, trên mặt bất động thanh sắc, nói, “Đúng vậy, lần trước đưa cho thúc hai hộp thúc thích không? Con nơi này vẫn còn, thúc lấy một hộp đi.”

Tần chương quỳ vội vàng cảm ơn, hỏi, “Rau trộn này con bán ở phố Tây giá mấy?”

“Năm văn tiền một chén, một hộp thì hai mươi văn.”

“Vậy còn hộp giấy này?”

“Này còn chưa có bắt đầu bán, Tần thúc nghĩ giúp con giá đi!”

Tần chương quỳ hơi suy nghĩ một chút lại hỏi, “Con một ngày có thể bán bao nhiêu chén, bao nhiêu hộp?”

“Một ngày có thể bán hai ba chục chén, hơn mười hộp.”

“Hắc Muội, như vậy, tất cả hộp rau trộn của con bán cho tửu lâu thúc, thúc không cần hộp của con, con cung cấp hộp giấy cho thúc là được rồi, thúc vẫn mua hai mươi văn tiền một hộp, một hộp giấy dầu thúc trả con một văn, thế nào?”

Hắc Muội nghĩ Tần chương quây tuy rằng khôn khéo trong buôn bán, nhưng người coi như rất phúc hậu, vì thế gật đầu, nói, “Tần thúc, trước kia con và Lâm thúc nhờ thúc chiếu cố, thúc khẳng định sẽ không gạt con, thúc nói cái gì thì là cái đó, con chỉ có một thỉnh cầu.”

“Con nói.”

“Thúc có thể ở tửu lâu bán hộp rau trộn nhỏ không, đương nhiên con sẽ thay hộp nhỏ xinh đẹp tinh xảo hơn, hơn nữa ngay cả hộp, mặc kệ có thể bán bao nhiêu tiền, chúng ta mỗi người một nửa, chính là trên hộp có thể dán nhãn hiệu đồ ăn Hắc Muội không?”

Tần chương quây vừa nghe, ha ha nở nụ cười, “Hắc Muội a, không nghĩ tới con là một nha đầu ở nông thôn thế nhưng còn có thể một đầu kinh doanh, không tệ không tệ a, được, thúc đáp ứng.”

Rất nhanh Tần chương quây viết xong hiệp ước, mặt trên thỏa mãn yêu cầu Hắc Muội, nhưng nói ra yêu cầu, chính là Hắc Muội khi được kêu phải vô điều kiện tùy thời đưa rau trộn đến, không thể chậm trễ.

Thời điểm ký hiệp ước, ông lại hỏi, “Có cần hỏi ý kiến cha con không?”

“Không cần, chuyện này con làm chủ.”

“Được.”

Hai người ký hiệp ước xong, Hắc Muội cầm một phần bỏ vào trong lòng, tảng đá trong lòng rốt cục hạ xuống, làm lâu như vậy mục đích của nàng rốt cuộc đạt tới.

Nàng ra tửu lâu trực tiếp trở lại cửa hàng tạp hóa vừa rồi, lấy hai mươi văn tiền mua hơn mười tám giấy dầu cùng một cuốn chỉ tơ lớn, thế này mới đi phố Tây tìm cha.

ở trong mái che, Hắc Muội cũng muốn ăn đậu hoa, ăn xong liền bắt đầu làm hộp giấy, thời điểm buổi chiều bắt đầu bán đồ ăn nàng đã gấp được năm mươi cái, trực tiếp cầm năm hộp rau trộn cùng năm mươi hộp giấy đi tửu lâu tìm Tần chương quây.

Tần chương quây không nghĩ tới nhanh như vậy, nhận lấy này nọ, đưa nửa lượng bạc cho nàng, thuận tiện còn đem hai hộp không lần trước Hắc Muội cho rau trộn trả lại cho nàng, hai người hẹn tám ngày sau lại đến đưa đồ ăn, căn cứ tình hình tiêu thụ của tửu lâu mà xác định lại tần suất giao hàng.

Hắc Muội lại trở về phố Tây trong lòng rõ ràng thoải mái không ít, tinh thần càng mười phần, Phùng Quý còn không rõ chuyện gì, nàng sợ trên chợ đến kẻ trộm cũng không nói cái gì, cuối cùng hai người bán xong trên đường về nhà Hắc Muội nói cho Phùng Quý biết tin tức tốt này.

Phùng Quý chấn động, cao hứng nói năng lộn xộn, “Đó, đó có phải là về sau rau trộn của chúng ta trực tiếp bán cho tửu lâu không?”

Nhìn Hắc Muội gật đầu, Phùng Quý nhất thời hai chân đạp gió, ước gì ba bước về tới nhà, Hắc Muội nhìn thấy tâm trạng cũng tốt.

Dọc theo đường đi cha con hai người cười không ngừng.

Khi đến trấn mặt trời còn lại một tia sáng mờ cuối cùng.

Hai cha con mua vài cân muối ăn cùng một lọ dầu vừng, một cân đường trắng, cuối cùng còn mua một bao táo đỏ và mứt hoa quả trái cây, này đó tốn hơn lượng bạc.

Lần này mua này nọ Phùng Quý cũng chẳng đau lòng, hai người thế này mới theo ánh hoàng hôn vội vàng chạy về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Tỷ muội vào trấn.

Đối với hai cha con thắng lợi trở về người trong nhà mừng rỡ.

Gần đây không thể tưởng được Hắc Muội chính mình làm rau trộn chẳng những kiếm tiền vượt qua thu nhập truyền thống cây nông nghiệp, hơn nữa còn có thể cùng tửu lâu lớn ký hiệp ước, cái này cho thấy về sau có thu nhập ổn định lâu dài a.

“Mọi người đừng vui mừng quá sớm , cũng không biết từ lâu bán thế nào.” Hắc Muội nói, nàng đối với nguồn tiêu thụ tương lai rau trộn vẫn có chút lo lắng .

“Nhị muội chắc chắn được !”

“Nhị tỷ chắc chắn được!”

Cát Tường và Béo Nha thật ra đối với Hắc Muội tràn ngập tin tưởng, ngay cả Tứ Nha cũng nhảy dựng lên.

Vì người nhà trong lòng Hắc Muội âm thầm quyết định phải cố gắng kiếm thật nhiều tiền.

Hôm nay mua mấy thứ này, muối ăn dầu vừng xem như tiền vốn làm rau trộn, mà đường trắng lưu trữ vì ngày mùa kè tiếp chuẩn bị , đến lúc đó khẳng định vội vàng cất lúa, gánh thóc, dùng đường trắng nấu chè đậu xanh có thể giải nhiệt.

Mà táo đỏ là mua cho Tú Cô , thân thể Tú Cô vốn hư không huyết khí, nên ăn táo đỏ nhiều nhưng bắt đắc dĩ táo đỏ quý như thịt.

Một bao mứt hoa quả là cho Béo Nha Tứ Nha làm đồ ăn vặt , điều này khiến các nàng có chút thụ sủng nhược kinh, đều luyến tiếc ăn.

Sáng sớm hôm sau, Hắc Muội liền mang theo túi đi đến hang Phiến Tử, nàng hiện tại muốn thu thập nhiều gia vị.

Đồ gia vị là mạch máu rau trộn nha!

Kỳ thực Hắc Muội rất muốn nhổ mấy bụi hoa tiêu và bát giác, hồi hương về nhà trồng, nhưng gần đây, sơn dã gì đó vốn khó có thể nhổ lên, hơn nữa bây giờ còn là mùa thu, nếu đem trở về khẳng định sẽ bị người phát hiện nguyên liệu phối hợp trong rau trộn, đến lúc đó rau trộn nàng làm không còn là độc nhất vô nhị .

Ngược lại đặt ở nơi thâm sơn cùng cốc này, người bình thường sẽ không biết.

Hái được gần cả buổi sáng đến trưa, ngay cả điểm tâm là bánh nước áp chảo cũng ở trong hang Phiến Tử ăn, nàng đem hoa tiêu và bát giác hồi hương toàn bộ hái về, lưng chinh chinh một gói to về nhà đặt ở dưới mặt trời phơi nắng, ăn cơm trưa lại đi lột rất nhiều quế mang về cùng phơi nắng.

Ngày hôm sau lại phơi khô một ngày, ngày thứ ba cùng Béo Nha mài gần một ngày, toàn bộ mài thành phần đựng vào trong túi có hơn phân nửa túi to, nguyên liệu hẳn là đủ dùng cho nửa năm, trừ phi rau trộn bán phát điên mới không đủ.

Một ngày này Hắc Muội đem toàn bộ ớt hồng trong vườn hái hết, cắt ớt thành sợi trộn đều với muối ăn, gừng , tỏi đặt vào bình, này đã muốn làm cái bình thứ năm .

Năm trước mài tiêu hồ còn có một bình lớn, năm nay đợi cho thu lúa lại mài tiêu cũng không muộn.

Hiện tại không ngừng làm rau trộn khẳng định hạt tiêu đòi hỏi càng nhiều .

Kế tiếp một ngày Phùng Quý bắt đầu ở trong mẫu khoai tây , Hắc Muội lại tính đi trấn một chuyến, trấn có một cửa hàng chuyên bán hộp sành, cửa hàng thuộc loại tổ nghiệp tự sản tự tiêu, hơn nữa nơi ở nghe nói ngay tại bên cạnh trấn không xa.

Nàng lần này cần mua một ít hộp sành, còn phải chọn bình dùng để khai trương nhãn hiệu thực phẩm Hắc Muội.

Vốn Hắc Muội định sáng sớm hôm sau sẽ cùng Cát Tường đi, nhưng Béo Nha âm ỷ muốn đi, tự nhiên Tứ Nha cũng muốn đi, cuối cùng đơn giản bốn tỷ muội cùng nhau đi.

Buổi tối Hắc Muội nướng bánh cho ngày mai, có đem canh xương hầm lại lần nữa, ngày hôm sau hâm nóng lại một chút là có thể ăn.

Thời điểm nàng đi nói với Tú Cô, Tú Cô có chút mặt co mày cau .

“Hắc Muội, tỷ con về nhà đã sáu bảy ngày , trượng phu nó cũng không có tới đón nó trở về, này —— “

Tú Cô là người thường ưu sầu thương cảm, Hắc Muội kỳ thực cũng không có nói chuyện Cát Tường ở Diệp gia, lúc này thấy nương lo lắng vì thế nói, “Lúc trước con đón tỷ về nhà đã nói ở thời gian dài .”

“Vậy cũng có thể đến thăm mà.”

“Diệp gia hiện tại đang bận rộn, nhiều ruộng nước như vậy, khẳng định mỗi ngày muốn bón phân.”

Hắc Muội nói nửa ngày thế này mới khiến Tú Cô an tâm.

Bất quá buổi tối khi ngủ đợi cho Béo Nha và Tứ Nha đã ngủ, Hắc Muội hỏi Cát Tường, “Tỷ, tỷ ở Diệp gia ăn uống có quen không?”

“Về phương diện ăn uống mọi người không nói gì, chính là họ tựa hồ không xem tỷ là người một nhà.”

“Tỷ bây giờ còn không sinh đứa nhỏ, đợi sinh đứa nhỏ sẽ không như vậy .”

“Ừm, có lẽ đi!”

Hắc Muội lại hỏi, “Tỷ, tỷ và tỷ phu tình cảm được không?”

Cát Tường sùng sốt nửa ngày mới nói một câu, “Có cái gì được không , cứ như vậy qua một ngày tính một ngày!”

“Hắn lúc trước theo đuổi tỷ không phải đối với tỷ rất tốt sao?”

“Nam nhân mà, một khi tới tay sẽ như vậy .”

Hắc Muội kỳ thực rất muốn hỏi một chút cuộc sống phu thê hai người, nhưng ở cổ đại, nếu nàng hỏi rõ như vậy tuyệt đối kỳ quái.

Hắc Muội cũng nghĩ tới mấy ngày nay Cát Tường về nhà một câu cũng không có nhắc tới trượng phu, mà trượng phu nàng cũng không đến thăm, nàng yên lặng suy tư về cuộc sống hôn nhân của Cát Tường, nghĩ hôn nhân về sau của chính mình.

Hai người cuối cùng ở trong trầm mặc chậm rãi ngủ.

Sáng sớm hôm sau mọi người đều hết sức vui vẻ mà chuẩn bị đi trấn, hơn nữa Béo Nha và Tứ Nha ở một bên hưng phấn mà lú lú, rất nhanh khi mặt trời mọc bốn tỷ muội chạy tới trấn.

Khó được dịp bốn tỷ muội đi ra ngoài, Hắc Muội lấy ra bốn văn tiền ở một cái quán ngay tại cửa trấn kêu bốn chén đậu hoa, bên trong đều thả đường, ngọt ngọt non non , cả bánh nướng áp chảo ăn không cũng thơm hơn, Béo Nha cùng Tứ Nha còn kém liếm luôn chén .

Ăn qua điểm tâm, Hắc Muội trực tiếp đi cửa hàng nhà Lâm thúc, cửa hàng của hắn thuê một tiểu nhị, xem như thân thích ở xa của Lâm thúc, thời điểm có mời bán, mùa đông bán chút da lông xù lý tốt, không con mời thì bán chút chậu chậu hộp hộp gì đó.

Lâm thúc đang muốn về thôn, vừa thấy bốn tỷ muội Hắc Muội, thế nhưng còn có Cát Tường, liền thập phần ngoài ý muốn, đặc biệt rót nước trà cho Cát Tường.

Hắc Muội cùng Béo Nha Tứ Nha trực tiếp ở phía sau viện múc nước uống .

Hắc Muội cùng hắn nói chuyện buôn bán rau trộn của mình ở tù lâu, lại đưa lên một hộp rau trộn cho hắn nếm thử.

“Được a!” Lâm thúc thực bất ngờ cũng thật cao hứng, “Nghĩ nhiều cách kiếm tiền là đúng , dân quê thu nhập phải dựa vào vài mẫu ruộng cuộc sống thật căng thẳng , huống chi nương con thân thể không tốt.”

Hai người nói lời này, Cát Tường nhìn chằm chằm cổ tay áo Lâm thúc nửa ngày, bỗng nhiên nói, “Lâm thúc, nhà thúc có kim chi không?”

Lâm thúc cười cười nói, “Thúc là người độc thân cần kim chi làm gì!”

Nghe Hắc Muội nói muốn mua hộp sành, Lâm thúc vội vàng nói muốn mang nàng trực tiếp đi đến lò bán sứ, Hắc Muội vừa nghe vội vàng cảm ơn, hai người cùng ra cửa .

Cát Tường mang theo Béo Nha cùng Tứ Nha ở phía sau cửa hàng chờ.

Kỳ thực lò đó cách trấn rất gần, đi nửa nén hương thời gian đã đến , lò cũng không lớn, nhưng công nhân cũng không ít, đại bộ phận đều là khuôn vác , thật ra thời đại này kỹ thuật chế tạo bình sành thực thông dụng , cho nên có rất nhiều lò nhỏ, giá bình sành cũng rất rẻ, bình sành để Hắc Muội đựng rau trộn cũng chỉ một văn tiền một cái.

Bởi vì Lâm thúc có đôi khi cũng đến nhập hàng cho nên có một tiểu nhị nhận ra hắn, vô cùng nhiệt tình chào đón hỏi hắn lần này cần hàng gì.

Lâm thúc chỉ chỉ Hắc Muội, “Đây là cháu gái ta, hôm nay nó muốn mua chút hàng.”

Mặc dù Hắc Muội còn chưa trưởng thành nhìn như đứa nhỏ choai choai, nhưng bởi vì vóc dáng cao lớn cũng cường tráng, hơn nữa lời nói cử chỉ một chút cũng không nhìn ra vị thành niên, tiểu nhị thập phần cung kính tiếp đón nàng.

Tiểu nhị cũng là người thông minh , vừa nghe hộ khách nói chọn chút hàng, vội vàng dẫn Hắc Muội đến bên kia.

Quả nhiên bên này dựng một cái lều lớn bên trong đặt đầy đồ tinh xảo , bên trái là lớn, bên phải là nhỏ .

Hắc Muội lập tức đi đến bên phải nhìn.

Bình bên này về ngoài phổ biến càng phù hợp tỉ lệ, có mỹ cảm, hơn nữa bên ngoài vô cùng bóng loáng, nhưng tạo hình vẫn không có gì đột phá, đều là bộ dáng tùy ý có thể thấy được.

Lúc này, lại có một đồng vật phẩm mới ra lò được đưa tới, Hắc Muội nhìn thấy cũng không đặc biệt , lúc này tiểu nhị cầm trong tay một cái bình màu nâu

hình tròn cạn đi về phía bên kia.

Hắc Muội vượt qua hỏi, thì ra bình này là đồ phế thải .

Nàng lấy lại vừa thấy, bọn họ hẳn là muốn làm một cái bình miệng nhỏ bụng lớn, nhưng vì miệng nhỏ thực dễ bị sút mẻ , cho nên không thể làm thành.

“Loại thứ này các người hoàn thành tốt bán bao nhiêu tiền?”

“Một văn tiền một cái.” Tiểu nhị đáp trả.

“Hiện tại có hàng không?”

“Không có nhiều, bình như vậy không dễ tiêu thụ, cho nên làm không nhiều lắm.”

“Đầu tiên ta mua hai mươi cái, có không?”

“Hắn là có, cô chờ.”

Hắc Muội lại lấy hơn mười văn tiền mua một ít bình thường bình, tiểu nhị vô cùng chuyên nghiệp, thực lưu loát đem bình lớn bình nhỏ mang tới , lại dùng dây cỏ buộc lại, thành một gánh, bọn họ còn phụ trách đưa đến cửa hàng của Lâm thúc ở trấn.

Trở lại cửa hàng, Lâm thúc giặt mình, bởi vì chỉ trong chốc lát Cát Tường giúp hắn đem áo gối khăn trải giường tháo ra giặt sạch, phơi ở trong sân, so với lúc trước có hơi thở cuộc sống hơn.

Lâm thúc nhìn áo gối được giặt sạch, có chút ngượng ngùng , “Ồ một mình nên không chú trọng sạch sẽ , con thật vất vả đến chỗ thúc mà còn —— “

Cát Tường hé miệng khe khẽ cười, “Nhàn rồi cũng là nhàn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tỷ muội vào trấn. 2

Lâm thúc đã quyết định buổi chiều cùng các nàng về thôn Đại Diệp, cho nên liền lưu các nàng ở nhà ăn cơm, Hắc Muội nói không vội các nàng còn muốn đi mua vài thứ nữa .

Bốn tỷ muội ra cửa đi trên trấn, người người quay đầu nhìn các nàng, Cát Tường lớn nhất trắng trắng thuần khiết, mặc dù Hắc Muội đen nhưng ngũ quan tinh xảo lập thể, giữa ánh mắt khí khái anh hùng mười phần, Béo Nha trắng trắng mềm mềm, Tứ Nha lại đáng yêu.

Bất quá nếu không phải trên mặt Hắc Muội nét trẻ con chưa thoát, người khác thật sự sẽ nghĩ Hắc Muội là đại tỷ, nàng đi đầu nói chuyện với người khác, một chút khiếp ý cũng không có.

Trước hết đi là nhà sách, mua hai tấm giấy hồng, một cây bút lông, một nghiên mực, mặc dù mua đều là bình thường nhất giá rẻ nhất , lại tốn hết hai mươi văn tiền, trách không được dân quê không có mấy người đọc được sách tốt .

Hắc Muội còn mua chút gì đó dùng trong nhà, lại đi tiệm gạo mua ba cân mì, tốn hết mười văn tiền.

Cuối cùng đi tới y quán, Vương đại phu thay Cát Tường bắt mạch, nói Cát Tường tử cung rất lạnh, so với người khác mang thai khó khăn chút.

Hắc Muội hỏi có thuốc gì có thể điều dưỡng được không , Vương đại phu viết vài vị thuốc, cả tiền bắt mạch và hốt thuốc gần một lượng bạc , vô luận thời đại nào dân chúng xem bệnh đều đắt a.

Cát Tường liền không chịu mua, “Nói là khó, cũng không phải không thể mang thai.”

“Tỷ, đừng lo lắng, một lượng bạc muội có.”

Dưới sự kiên trì của Hắc Muội vẫn cầm mười thang thuốc.

Thời điểm bốn người phải đi về, Cát Tường bỗng nhiên nói, “Hắc Muội, chúng ta mua kim chỉ cho Lâm thúc đi!”

Một văn tiền có thể mua được hai bao kim chi, Hắc Muội cũng không nói cái gì, trực tiếp cho một văn tiền, Cát Tường cầm lấy một bao kim chi màu đỏ, trên tay lướt qua màu xanh và màu vàng, lại chọn cái màu xanh đen.

Hắc Muội cũng không nghĩ nhiều, mang theo các nàng chạy nhanh về nhà.

Cuối cùng bốn tỷ muội trở lại hậu viện nhà Lâm thúc, lâm thúc đang ở phía trước cửa hàng bận việc, trên thớt gỗ có một miếng thịt lợn, xem ra là Lâm thúc đặc biệt đi mua.

Cát Tường nhìn Hắc Muội nhanh chóng chủ động yêu cầu nấu cơm, bởi vì rất quen thuộc cũng không khách khí, đem thịt lợn rửa sạch băm nhỏ, cho vào nồi xào thơm, múc vào trong chén, lại múc một muôi nước cho vào nồi, lấy hai cân mì vừa mua ra nấu.

Đội Lâm thúc từ cửa hàng vào, mỳ thịt băm đã nấu xong thơm ngào ngạt đặt trên bàn.

Hắn nhìn bốn tỷ muội mong chờ hắn ngồi xuống mới bắt đầu ăn, nở nụ cười, “Hắc Muội con thật đúng là —— ở đây ăn cơm còn đi mua mì.”

“Lâm thúc, thúc giúp bọn con đã thực cảm kích, tiền con mang theo vốn là để tiêu a.”

Cơm nước xong, Cát Tường thu thập chén đĩa, nhìn Lâm thúc ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, lấy ra bao kim chi buổi sáng mua, vô cùng thuận thực đem lỗ hồng trên cổ tay áo Lâm thúc sửa lại.

Đang chuẩn bị đứng dậy rời đi Lâm thúc tỉnh dậy, vừa thấy Cát Tường ở bên cạnh đang thu dọn hộp kim chi, lại vừa thấy cổ tay áo mình hoàn hảo vô khuyết, lập tức hiểu được.

“Cát Tường, cảm ơn nha, tay nghề may vá của con thật sự quá tốt, thúc không nhìn ra chỗ này từ có lỗ.”

Cát Tường cười cười, đem chỉ màu xanh đen đặt ở bên cạnh nói, “Lâm thúc, hôm nay bọn con mua hai bao kim chi, cái này để lại cho thúc dùng.”

Chương 19 Tỷ muội vào trấn 2

Lâm thúc đã quyết định buổi chiều cùng các nàng về thôn Đại Diệp, cho nên liên lưu các nàng ở nhà ăn cơm, Hắc Muội nói không vội các nàng còn muốn đi mua vài thứ nữa.

Bốn tỷ muội ra cửa đi trên trấn, người người quay đầu nhìn các nàng, Cát Tường lớn nhất trắng trắng thuần khiết, mặc dù Hắc Muội đen nhưng ngũ quan tinh xảo lập thể, giữa ánh mắt khí khái anh hùng mùi phấn, Béo Nha trắng trắng mềm mềm, Tứ Nha lại đáng yêu.

Bất quá nếu không phải trên mặt Hắc Muội nét trẻ con chưa thoát, người khác thật sự sẽ nghĩ Hắc Muội là đại tỷ, nàng đi đầu nói chuyện với người khác, một chút khiếp ý cũng không có.

Trước hết đi là nhà sách, mua hai tấm giấy hồng, một cây bút lông, một nghiên mực, mặc dù mua đều là bình thường nhất giá rẻ nhất, lại tốn hết hai mươi văn tiền, trách không được dân quê không có mấy người đọc được sách tốt.

Hắc Muội còn mua chút gì đó dùng trong nhà, lại đi tiệm gạo mua ba cân mì, tốn hết mười văn tiền.

Cuối cùng đi tới y quán, Vương đại phu thay Cát Tường bắt mạch, nói Cát Tường tử cung rất lạnh, so với người khác mang thai khó khăn chút.

Hắc Muội hỏi có thuốc gì có thể điều dưỡng được không, Vương đại phu viết vài vị thuốc, cả tiền bắt mạch và hốt thuốc gần một lượng bạc, vô luận thời đại nào dân chúng xem bệnh đều đắt a.

Cát Tường liền không chịu mua, “Nói là khó, cũng không phải không thể mang thai.”

“Tỷ, đừng lo lắng, một lượng bạc muội có.”

Dưới sự kiên trì của Hắc Muội vẫn cầm mười thang thuốc.

Thời điểm bốn người phải đi về, Cát Tường bỗng nhiên nói, “Hắc Muội, chúng ta mua kim chi cho Lâm thúc đi!”

Một văn tiền có thể mua được hai bao kim chi, Hắc Muội cũng không nói cái gì, trực tiếp cho một văn tiền, Cát Tường cầm lấy một bao kim chi màu đỏ, trên tay lướt qua màu xanh và màu vàng, lại chọn cái màu xanh đen.

Hắc Muội cũng không nghĩ nhiều, mang theo các nàng chạy nhanh về nhà.

Cuối cùng bốn tỷ muội trở lại hậu viện nhà Lâm thúc, lâm thúc đang ở phía trước cửa hàng bận việc, trên thớt gỗ có một miếng thịt lợn, xem ra là Lâm thúc đặc biệt đi mua.

Cát Tường nhìn Hắc Muội nhanh chóng chủ động yêu cầu nấu cơm, bởi vì rất quen thuộc cũng không khách khí, đem thịt lợn rửa sạch băm nhỏ, cho vào nồi xào thơm, múc vào trong chén, lại múc một muôi nước cho vào nồi, lấy hai cân mì vừa mua ra nấu.

Đội Lâm thúc từ cửa hàng vào, mỳ thịt băm đã nấu xong thơm ngào ngạt đặt trên bàn .

Hắn nhìn bốn tỷ muội mong chờ hắn ngồi xuống mới bắt đầu ăn, nở nụ cười, “Hắc Muội con thật đúng là —— ở đây ăn cơm còn đi mua mĩ.”

“Lâm thúc, thúc giúp bọn con đã thực cảm kích , tiền con mang theo vốn là để tiêu a.”

Cơm nước xong, Cát Tường thu thập chén đĩa, nhìn Lâm thúc ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, lấy ra bao kim chỉ buổi sáng mua, vô cùng thuận thực đem lỗ hồng trên cổ tay áo Lâm thúc sửa lại.

Đang chuẩn bị đứng dậy rời đi Lâm thúc tỉnh dậy, vừa thấy Cát Tường ở bên cạnh đang thu dọn hộp kim chỉ, lại vừa thấy cổ tay áo mình hoàn hảo vô khuyết, lập tức hiểu được .

“Cát Tường, cảm ơn nha, tay nghề may vá của con thật sự quá tốt, thúc không nhìn ra chỗ này từ có lỗ .”

Cát Tường cười cười, đem chỉ màu xanh đen đặt ở bên cạnh nói, “Lâm thúc, hôm nay bọn con mua hai bao kim chỉ, cái này để lại cho thúc dùng.”

Trên mặt Lâm thúc có chút thần sắc không biện cãi .

Hai người nói chút chuyện, đơn giản là Lâm thúc hỏi sau khi Cát Tường xuất giá ở nhà chồng sống thế nào, Cát Tường nói sơ lược.

Qua một canh giờ Hắc Muội mang theo Béo Nha cùng Tứ Nha trở lại, hai tiểu nha đầu rốt cục đi dạo đủ, trở lại miệng còn liên tiếp nhắc tới cái gì máy xay gió, đồ chơi làm bằng đường .

(đồ chơi làm bằng đường : dùng đường loãng thổi thành hình nhân, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn)

Lâm thúc nhìn thấy sắc trời không còn sớm liền đề nghị về nhà.

Vì thế mọi người bắt đầu sửa sang lại này nọ, may mà Lâm thúc có một con la, bằng không số bình này thật không biết vận chuyển thế nào trở về.

Đem bình đặt lên lưng con la cột chắc, Lâm thúc lại đem Tứ Nha đặt ở trên lưng ngựa, Tứ Nha lần đầu tiên cỡi la mới đầu còn có chút sợ hãi, chỉ chốc lát sau liền vui vẻ , ở trên lưng con la rung đùi đắc ý nói chuyện.

Đọc theo đường đi vài người nói nói cười cười hướng thôn Đại Diệp đi.

Thời điểm đến cửa thôn mặt trời vừa vận xuống núi .

Nhà Lâm thúc ở bên kia núi, là một căn nhà nhỏ làm bằng gỗ, bình thường hắn chỉ có săn thú hoặc là trong thôn có chuyện gì mới ở trong này.

Bốn tỷ muội ở chỗ rẽ thượng thôn đi ngang qua nhà Cúc Trân thẩm, Cúc Trân thẩm vừa lúc ở cửa xếp đậu phộng với lúa, nhìn thấy bọn họ đi qua, còn mua nhiều này nọ, hơn nữa còn có con la, trông mất đều trông đi ra .

Hắc Muội chạy nhanh giải thích đây là con la mượn của Lâm thúc.

Cúc Trân thẩm cũng không phải dễ dụ, tính tình bát quái của bà cũng không kém gì má Ngô ở cách vách nhà Hắc Muội, lôi kéo bình nhìn xem , hỏi làm gì mua nhiều bình như vậy.

Hắc Muội đang đi nói dối cho qua.

Kết quả Cúc Trân thẩm bỗng nhiên nói một câu, “Cô nương đã gả đi về nhà mẹ đẻ chính là tốt, còn có thể ra cửa lác lư a!”

Bà không nói Hắc Muội còn không nhớ tới chuyện này, nàng nhìn Cát Tường, lại nhìn bộ dạng Cúc Trân thẩm vui sướng khi người gặp họa, Hắc Muội đoán chừng bà lập tức trở về xuyên tạc với Diệp bà bà.

Vốn nàng định nói Cát Tường đi theo các nàng tới trấn chơi cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng người thượng thôn đều biết Cát Tường về nhà mẹ đẻ ở nhiều ngày, mà nhà chồng không một người tới đón nàng trở về, mấy ngày nay đã ở sau lưng suy đoán bậy bạ, có người nói Cát Tường ở nhà chồng không được coi trọng, còn có người nói Cát Tường không sinh được con nên bị đuổi về nhà mẹ đẻ .

Lúc trước Hắc Muội còn luôn luôn nghĩ biện pháp làm cách nào cho Cát Tường về nhà chồng một cách vinh quang, giờ phút này đúng là thời cơ a.

Hắc Muội đầu óc chuyển nhanh, lập tức đã nghĩ ra một ý kiến hay, nàng muốn Cát Tường nở mày nở mặt mà được đón về nhà chồng, nắm quyền hung hăng kích vào đám người đồn nhảm kia một bạt tai.

Vì thế Hắc Muội trực tiếp dừng bước, cố ý lấy bút lông và nghiền mực ra đặt vào tay Béo Nha, lại lấy ra vài thứ mua trong trấn cố ý quơ quơ, nhìn Cúc Trân thẩm đỏ mặt thêm thẹn .

Ai cũng biết nhà Hắc Muội chỉ có một người lao động là cha nàng, nương nàng thân thể không tốt, nữ nhi trong nhà lại nhiều, được xem là hộ gia đình nghèo nhất thượng thôn, hiện tại cảm giác lập tức xa hoa không ít bà đương nhiên vô cùng tò mò vội vàng đi lên nói bóng nói gió tìm hiểu.

Cái này chính là Hắc Muội điều muốn, vì thế ra về thần bí nói, “Ai, Cúc Trần thăm, có chuyện này con lên nói cho thăm biết, ai cũng không biết đâu, con nói với thăm a —— “

Hắc Muội liền một bên đầu óc chuyển một bên bắt đầu nói dối, nói chính mình cùng người học được tay nghề nấu nướng hạng nhất, một ít món được tiểu thư phu nhân nhà giàu thích ăn, còn để lại địa chỉ định ăn lâu dài, như vậy thêm mắm thêm muối nói chút.

Cúc Trần nghe được vừa sợ lại ghen tị.

Béo Nha và Tứ Nha sẽ không để ý những lời này, Cát Tường thì nghe được nhất thanh nhị sở, nàng cũng không phải đứa ngốc, huống chi từ bé cùng lớn lên với Hắc Muội, chút tâm tư của Hắc Muội nàng tự nhiên rõ ràng, lập tức nghe xong trong lòng đã có cảm động lại có chút bí ai.

Cảm động là vì Hắc Muội vì nàng lo lắng chu đáo như vậy, vì nàng có thể được tiếp đón về vang về nhà chồng, bí ai là bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống không có tình thân, người nhà chồng căn bản là không để ý chuyện của nàng.

Dang vui đầu suy tư, Hắc Muội kéo nàng một chút, “Tỷ, đừng khổ sở, có muội che chở ai cũng không dám khinh thường tỷ, chúng ta về nhà.”

Cát Tường cười cười, vừa đi vừa nói, “Muội không xuất giá luôn luôn ở nhà hoành hành a!”

Mặc dù Cát Tường chỉ nói một câu vui đùa, nhưng Hắc Muội lại nghe vào trong lòng, buổi tối ngủ ở trên giường trần trọc suy nghĩ.

Qua cuối năm nàng đã mười bốn tuổi, phải chuẩn bị đính hôn, dựa theo tập tục dân quê tiếp qua một hai năm, trẻ nhất cũng ngay tại mười sáu mười bảy tuổi phải xuất giá, đến lúc đó nàng chẳng những bảo hộ không được tỷ nàng phỏng chừng chuyện trong nhà cũng không thể quản, sức khỏe nương nàng không tốt, nếu sinh đứa nhỏ ra, khi đó ba đứa nhỏ trong nhà, Béo Nha lớn nhất cũng chỉ mười ba tuổi, nhỏ nhất mới hai tuổi, đến lúc đó tất cả gánh nặng cuộc sống trong nhà đều đặt lên vai cha nàng Phùng Quý.

Nàng không thể không lo lắng tương lai trong nhà.

Hiện tại chỉ có hai con đường, một là gả một người có tiền, lấy được món tiền sinh lễ lớn cho cha mẹ, hoặc đơn giản gả cho nam nhân tính tình dễ cùng nhà chồng, nàng có thể làm chủ gia đình, hơn nữa nhà chồng tính tình mềm này còn phải ngay tại trong thôn Đại Diệp, như vậy nàng có thể tùy thời giúp đỡ nhà mẹ đẻ.

Nhưng nếu nàng bán rau trộn nổi danh cũng có đủ tiền vậy sẽ suy nghĩ lại.

Cho nên Hắc Muội cảm thấy trước mắt cần phải toàn lực ứng phó buôn bán rau trộn.

Nàng vừa mới chuyển người chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên Cát Tường bên cạnh lên tiếng, “Hắc Muội, muội trưởng thành.”

Hắc Muội vừa nghe giọng điệu của nàng đã biết nói về chuyện buổi chiều tính kế Cúc Trần thăm.

“Tỷ, đừng nghĩ nhiều như vậy, chờ ngày mai được đón về đi.” Còn nói thêm, “Ngày mai muội sẽ đóng vai độc ác, tỷ vai phản diện a!”

“Muội không sợ thanh danh cay độc của muội về sau tìm không được nhà chồng tốt sao?” Cát Tường khẽ cười nói.

“Nói thật ra, muội không thêm để ý, tỷ hiền lương thực đức, muốn bộ dáng có bộ dáng, muốn kỹ năng thêu thùa có thêu thùa lại bị nhà Diệp bà bắt nạt như vậy, muội đối với lập gia đình thật sự không có khát khao gì, chẳng bằng kiếm tiền để lo cho cha mẹ muội muội ăn no mặc ấm.”

Cát Tường không hé răng, trầm mặc một lát nói, “Làm khó muội, Hắc Muội, nhỏ như vậy đã vì mọi người lo lắng.”

“Không có việc gì, Hắc Muội cười cười, bỗng nhiên còn nói thêm, “Tỷ, trở về nhà chồng mẹ chồng tỷ khẳng định sẽ hỏi tỷ bí phương muội làm rau trộn, tỷ cũng đừng nói tỷ không biết, cũng đừng nói biết, liền nói sang chuyện khác, kêu bà trước đỡ tỷ, đã biết chưa?”

“Muội tiểu quý này, đã biết.”

“Cam đoan về sau tỷ sống được thư thái, đúng rồi, lời Vương đại phu nói tỷ cũng đừng để người khác biết, về nhà uống thuốc đúng giờ, nói là thuốc bổ muội hốt cho tỷ bồi bổ thân thể.”

“Ừm.”

Hai tỷ muội nằm ở trên giường nhẹ giọng tâm sự, cuối cùng bất tri bất giác ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bà mới tới cửa.

Quả nhiên, Hắc Muội đoán không sai, ngày hôm sau ăn qua điểm tâm, Diệp Bình đã tới, nói là muốn dẫn Cát Tường về nhà.

Hắc Muội thấy bộ dạng hân không tình nguyện, suy đoán Diệp bà bà bắt hân đến đây.

Hắc Muội cũng không mở cửa, trực tiếp cách cửa sân hô, “Tỷ phu, hôm nay ta có mua đồ ăn ngon ở trấn, ta muốn lưu tỷ ở nhà ăn, bồi bổ cho tỷ ấy, thức ăn nhà người khiến tỷ của ta gây thâm thương ta nhìn thấy đã đau lòng, cha mẹ ta cũng luyến tiếc tỷ của ta chịu khổ a!”

Diệp Bình cuối cùng chỉ phải rời đi.

Thời điểm nửa buổi sáng, Diệp bà bà và Diệp Bình cùng tiến đến, còn mang theo một bao bánh đậu xanh nói là thăm Tú Cô.

Hắc Muội thế này mới mở cửa sân, để họ tiến vào.

Nàng ngăn cản Tú Cô không để bà gặp Diệp bà bà, chính mình cùng Phùng Quý ở nhà chính gặp họ.

Bọn họ tiến vào sân Hắc Muội liền lên lút kêu Béo Nha truyền tin cho Cát Tường ở buồng trong, kêu nàng đi đến bãi đất trống ở thượng thôn ngồi một hồi, đợi nàng đi kêu mới trở về.

Lúc này thái độ Diệp bà bà vô cùng hòa ái dễ gần, liên tiếp nói nhớ Cát Tường, khen con dâu này có bao nhiêu tốt, còn thỉnh thoảng trực trực tay Diệp Bình, Diệp Bình vội vàng nói muốn đón Cát Tường về nhà.

Liên tiếp thăm dò nói thế nào không thấy Cát Tường, Hắc Muội chạy nhanh nói nếu muốn thì cùng đi kêu Cát Tường.

Diệp bà bà cũng không thể cự tuyệt, vì thế đi theo Hắc Muội đến giữa thượng thôn.

Còn không thấy bóng dáng Cát Tường, Hắc Muội liền ngăn cổ họng hô, “Tỷ, mẹ chồng tỷ đến đón tỷ về nhà, còn mang lễ vật đến thăm nương, nếu không tỷ trở về đi!”

Không ngừng đem những lời này hô thật nhiều lần, mới tìm được Cát Tường, rất nhiều người đã đứng ở cửa nhà nhìn, trên mặt Diệp bà bà có chút không nén được giận.

Hắc Muội thế này mới đình chỉ, cùng Cát Tường về nhà.

Về nhà, thấy Diệp Bình cũng không nói cái gì, ngồi ở chỗ kia thu thập này nọ, Hắc Muội lấy ra bao thuốc đưa cho Diệp bà bà, “Bà thông gia, đây là thuốc bổ, ta đặc biệt chuẩn bị cho tỷ ta bổ thân thể, nhờ người tốn nhiều tâm tư hỗ trợ sắc a.”

Diệp bà bà vội vàng đáp ứng.

Phùng Quý từ sau phòng kéo ra một miếng thịt lợn rừng đưa cho Diệp Bình, “Con rể này, cầm lấy về nhà ăn, sớm một chút cùng Cát Tường sinh ra một tiểu tử béo mập nha!”

Lời này nói ra khiến Diệp bà bà cao hứng nhếch miệng.

Cuối cùng Cát Tường đi theo trở về, Hắc Muội vẫn đưa đến cửa thượng thôn.

Kế tiếp Hắc Muội thật sự không lo lắng Diệp bà bà sẽ khi dễ Cát Tường, muốn từ miệng Cát Tường moi ra bí phương làm rau trộn của nàng cũng phải đối xử tốt với Cát Tường một thời gian dài.

Sau đó, Hắc Muội không tiếng động đem giấy hồng cất xong, mài mực bắt đầu thiết kế nhãn hiệu rau trộn Hắc Muội, thẳng đến buổi chiều mới suy nghĩ ra hình dáng, dùng là thể chữ lệ (loại chữ thông dụng thời Hán), viết lên giấy hồng, phía dưới còn đặc biệt ký hiệu, kỳ thực chính là hình người, thập phần đáng yêu lại vui vẻ.

Hai mươi tám Hắc Muội chinh chinh vừa viết lại vẽ đến trưa mới xong.

Cuối cùng viết xong lấy hồ dán lên mỗi bình, trên miệng bình còn buộc một sợi chỉ tơ hồng, nhìn rất đẳng cấp và đặc sắc, cũng thích thú.

Lại dạy cho Béo Nha cách gấp hộp giấy, hai người gấp hơn một trăm cái.

Tính tính cũng gần đến thời gian giao hàng cho tửu lâu Duyệt Lai, ngày hôm sau bắt đầu làm rau trộn.

Nhưng không nghĩ tới buổi sáng mới vừa hái rau trong vườn về ngâm nước lạnh, Phùng Quý đã dẫn theo một phụ nhân về nhà.

Hắc Muội vừa thấy không phải Diệp bà mới ở hạ thôn sao?

Vừa thấy Hắc Muội cười tươi như hoa, nhìn Hắc Muội từ trên xuống dưới, cười đến khiến người ta hoảng sợ. Hắc Muội trực tiếp hỏi cha, “Cha, bà tới

làm gì?”

Phùng Quý thể này mới nhỏ giọng nói, là bà chủ động tìm ông nói muốn suy nghĩ đối tượng đính thân cho Hắc Muội.

Hắc Muội trong lòng phỏng chừng có cái mồm rộng của Cúc Trân thẩm, hiện tại thôn Đại Diệp sợ là không ai không biết nàng có một tay nghề làm rau trộn giỏi có thể bán cho nhà giàu .

Vì thế nàng cái gì cũng chưa nói, chỉ đối với Diệp bà mỗi nói, “Diệp đại nương, sang năm mời bà lại đến đi, ta cái gì cũng không chọn, chỉ xem nhà ai có thành ý ta sẽ gả đi.”

Những lời này Hắc Muội nói không rõ ràng lại có huyền cơ, cái gì kêu có thành ý, cấp sinh lễ nhiều cũng có thể nói là có thành ý, cùng người nhà gần gũi cũng có thể nói có thành ý.

Vì thế Diệp bà mỗi có chút không hiểu , đi thật xa vẫn suy nghĩ những lời này có ý tứ gì.

Kỳ thực Hắc Muội đã nghe được đối tượng đính hôn lần này Diệp bà mỗi muốn cấp cho nàng , chính là cháu trai ruột của Diệp bà bà nhà chồng Cát Tường, ngay tại Trần Gia Loan cách thôn Đại Diệp không xa.

Xem ra Diệp bà bà này là quyết tâm muốn chiếm được tiện nghi bán rau trộn từ Hắc Muội, hai đầu ra tay, mặc kệ như thế nào bà đều được lợi .

Trước kia chỉ cảm thấy Diệp bà bà keo kiệt khôn khéo, không nghĩ tới tâm tư nhiều lắm, không thể thấy người khác tốt, nàng không khỏi lại bắt đầu lo lắng cho tỷ nàng.

Cát Tường là người ôn nhu thiện lương, cũng không nhiều mưu ma chước quỷ như vậy, tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp bà bà.

Phùng Quý cũng không muốn Hắc Muội sớm như vậy đính thân , lúc trước đính thân cho Cát Tường vốn nghĩ đã chọn được nơi tốt, trải qua hơn nửa năm nay lại phát hiện cũng không phải như ông nghĩ, cho nên lần này Hắc Muội đính thân ông không muốn lại có thêm một đứa con gái của mình gả vào nơi không tốt.

Ông đã nghĩ thông , kỳ thực điều kiện không tệ lắm là được, người nhà chồng có nghèo chút cũng không sao, Hắc Muội cũng là người có thể chịu khổ, nếu người nhà chồng không mà nói, cho dù gả vào nhà giàu nhất cũng sống không tốt.

Vì thế khi Hắc Muội còn chưa được mười bốn tuổi, không muốn đính thân sớm, đối với đối tượng Diệp bà mỗi nói cũng không muốn nghe, trực tiếp đưa ra cửa.

Chuyện này cả hai cha con thập phần có ấn ý.

Hắc Muội nói, “Cha, nửa năm cuối này mặc kệ ai nhắc tới chuyện thành thân cũng không cần để ý tới, nói đều không cần nói, miễn cho về sau mất tình cảm!”

“Cha chừng mực, con yên tâm nấu cơm đi, sáng mai chúng ta vào thành bán đồ ăn.”

Phùng Quý hiện tại chỉ cần nhắc tới vào thành bán đồ ăn trên mặt sẽ vui sướng , dân quê thực dễ dàng thỏa mãn, kiếm ít tiền nâng cao chất lượng sinh hoạt cho con cái trong lòng ông khỏi nói có bao nhiêu hưng phấn .

Nghe những lời này của cha Hắc Muội an tâm hơn, cầm cái thớt gỗ cùng dao bắt đầu cắt rau. Lúc này nàng làm rau trộn có vẻ nhiều, ướp, đậu sừng, dưa chuột, khổ qua, bí đỏ xanh, tổng cộng có năm sáu loại.

Tứ Nha vẫn bị nàng cổ vũ kiên trì chiều nào cũng đi nhà Thanh Thủy học hai canh giờ, Bé Nha tắc bị an bài viết ba chữ đồ ăn Hắc Muội lên giấy hồng tạo nhãn hiệu.

Hai tỷ muội cùng làm việc mau hơn, đến buổi chiều, trước khi mặt trời xuống núi Hắc Muội đã đem tất cả rau trộn làm tốt .

Lần này vào thành bởi vì không có bán cái khác, đặc biệt đi bán rau trộn , vừa phải giao hàng cho tửu lâu Duyệt Lai, cho nên làm đặc biệt nhiều, trong một cái sọt đầy một chậu rau trộn lớn, trong cái sọt khác là hai mươi tấm giấy nhãn hiệu đồ ăn Hắc Muội, còn có mười bình đồ ăn lớn.

Làm xong này đó Hắc Muội chuẩn bị nấu cơm , thịt lợn rừng và canh xương đã sắp ăn hết .

Hắc Muội nấu một nồi cháo bí đỏ nhẹ, vừa định xào rau bà nội Phùng bà bà đã đến, cầm trong tay hai cái bánh trứng gà nói là nhị thúc nhị thẩm cho Hắc Muội ăn .

Trong lòng Hắc Muội cười lạnh, này thật đúng là nghe được tiếng gió đã chạy tới lấy lòng , nàng lớn như vậy cho tới bây giờ còn chưa ăn qua đồ nhị thúc nhị thẩm cho.

Hắc Muội cũng nghiêm túc, trực tiếp nhận bánh trứng gà, bắt đầu xào củ lạc, xào gần một chén lớn, khi còn nóng thả một thìa đường trắng vào, buổi tối ăn cháo, ngày mai nàng và Phùng Quý không ở nhà Bé Nha cùng Tứ Nha có thể hâm cháo lại ăn.

Trong phòng bếp hơi nóng, nhưng Phùng bà bà vẫn đứng ở cửa bếp tìm chuyện nói với Hắc Muội, Hắc Muội cũng câu có câu không đáp cho có lệ.

“Hắc Muội này, con xem Hương Thảo tuổi cũng xấp xỉ con, bộ dạng xinh đẹp có năng lực làm việc, đều là người trong nhà con nên dẫn nó theo kiếm tiền a.”

“Kiếm tiền cái gì a?” Hắc Muội giả ngu.

“Không phải con bán rau trộn cho nhà giàu trong thành sao? Mang theo Hương Thảo tuyệt đối buôn bán rất tốt, trong nhà Béo Nha còn nhỏ giúp không được gì, cũng có thể kêu Hương Thảo đến hỗ trợ làm rau trộn a, đều là người một nhà —— “

Hắc Muội nghe thấy có chút phiền, nàng thật không phải chán ghét Diệp bà bà này bình thường, tuy rằng là bà nội ruột nhưng một chút cảm tình cũng không có, bởi vì từ nhỏ đến lớn nàng không có cảm nhận được một chút chiều cố cùng quan tâm của bà, hơn nữa nhị thúc nhị thẩm luôn khi dễ nương nàng.

Nàng xách nồi trực tiếp đi ngang qua mặt Diệp bà bà, Diệp bà bà sợ nóng vội vàng lác mình lui về phía sau.

Đội Hắc Muội hất xong nồi nước bà như trước vẫn nói liên miên cần nhân mãi.

Hắc Muội bỗng nhiên cắt ngang lời bà, “Bà nội, ta làm rau trộn phân lượng rất ít, căn bản là không cần người hỗ trợ, hơn nữa, những nhà giàu này chỉ nhận người quen, cho dù Hương Thảo đi theo, cũng vào không được.”

Lần này Diệp bà bà thật không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng ngượng ngùng đi về, trước khi đi còn dám hỏi Hắc Muội muốn thịt lợn rừng, nói là thể nào cho nhà chồng Cát Tường mà chính mình là bà nội không cho, Hắc Muội không có cách nào khác cuối cùng vẫn phải chọn một miếng nhỏ cho, nếu không bà vẫn không đi, lát nữa Phùng Quý trở về sẽ cho bà miếng thịt lớn a.

Hắc Muội nghĩ người trong nhà đã ăn thịt lợn rừng đủ, làm ra về cho những người không có tình nghĩa gì, còn không bằng bán sạch.

Buổi tối một bên nấu nước tắm, Hắc Muội nấu một chén táo đỏ bổ huyết cho nướng nàng.

Còn để lại một chén cho Tú Cô sáng mai uống.

Hắc Muội nhìn ánh mắt gièm pha của Béo Nha cùng Tứ Nha nói, “Các muội ở nhà bồi nương cho tốt, tỷ với cha không ở nhà, không được kêu bắt luận kẻ nào đi vào trong sân, càng không thể vào nhà a. Chờ tỷ về nhà mua kẹo cho hai muội ăn, còn mang táo về.”

Béo Nha cùng Tứ Nha vừa nghe cao hứng, một lòng đội nhị tỷ và cha theo trong thành trở về.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lại vào thành.

Vẫn như trước, trời chưa sáng hai cha con Phùng Quý cùng Hắc Muội đã thức dậy, mang theo lương khô vào thành, cũng gặp được vài người trong thôn đi vào thành bán đồ ăn.

Nhưng Hắc Muội không muốn đi cùng bọn họ, khi đi ngang qua cửa trấn ghé vào quán bên đường ăn hai chén đậu hoa, những người này tiếc tiền, nhớ tới lời Cúc Trần thẩm nói, cảm thấy Hắc Muội làm đồ chua bán cho nhà giàu, nhất định kiếm được không ít bạc.

Khi hai cha con tới phố tây Thanh thành vẫn chọn vị trí kia, như trước là Hắc Muội lớn tiếng hét to, vừa tới trưa bán mười bảy mười tám chén, rõ ràng so với mấy lần trước tốt hơn một chút, trừ bỏ khách hàng quen còn kiếm được rất nhiều khách hàng mới.

Hắc Muội để cha nàng một mình bán còn nàng thì mang theo giỏ đi đưa hàng cho khách quen, kiếm được ba lượng bạc.

Lúc đi ngang qua nhà sách còn muốn đi vào mua một ít giấy dầu và giấy hồng, kết quả chợt nghe được mấy người bộ dáng thư sinh đang bàn luận chuyện son tặc.

Bởi vì lần trước Hắc Muội vào thành ngay tại trong tử lâu nghe người ta nói qua, cho nên lần này không tự giác chú ý một chút.

Bọn họ nói quả nhiên là cùng bọn son tặc lần trước mấy người trong tử lâu nói, trong lời nói có chút thương thức lại có chút kiêng kỵ, hình hồ bọn họ còn có tên là Đồng Tề Hội (hội cùng cứu tế).

Thương thức là vì bọn họ không quấy rầy người nghèo, có ít người giàu thích giúp người khác cũng không có xuống tay, kiêng kỵ là những người này nhân số càng ngày càng nhiều, nghe qua nửa đêm rời đi Cẩm Thành, tám bảng đen bảng đá treo trên Cẩm Thành bị tiếng vỗ ngựa chấn động rung râm

rằm, mà quan phủ hiển nhiên khoanh tay.

Hắc Muội nghe được nhiều đó, mua xong đồ liền lập tức ly khai.

Đến giữa trưa Hắc Muội cùng cha gánh này nọ đi tầu lâu Duyệt Lai.

Phùng Quý thấy buôn bán tốt lại phải cùng chường quầy tầu lâu này bàn việc nên cũng không từ chối, cùng Hắc Muội kêu mì, nhưng ăn vẫn vô cùng sạch sẽ như trước, cảm thấy không muốn làm thất vọng ba văn tiền đồng một chén mì a.

Hắc Muội vừa ăn mì vừa cố ý ngắm bán giá phía trên, rốt cục nhìn thấy món rau trộn Tam Phúc trên thực đơn, mặt trên đánh dấu là tám văn tiền.

Về mặt nàng bình tĩnh, trong lòng lại vô cùng vui vẻ, rau trộn Tam Phúc này hẳn là của nàng bán .

Đồng thời cảm thấy có chút ngạc nhiên, quán Duyệt Lai này thật biết kinh doanh, bọn họ mua một bình rau trộn hai mươi văn tiền , phân ra có thể đựng đầy mười hộp giấy dầu, cũng chính là hai mươi văn có thể bán ra tám mươi văn, lời gấp bốn lần.

Nàng ăn xong mì cùng tiểu nhị ca nói đến đưa hàng , tiểu nhị trực tiếp dẫn bọn họ vào phòng bếp phía sau.

Tiểu nhị phòng bếp đang cân thịt lợn, Tần chường quầy đi ra , rất khách khí.

Hắc Muội thật ra rất lo lắng lượng tiêu thụ rau trộn này, nếu lượng tiêu thụ không kiếm được lợi nhuận ketch xù như dự định của tầu lâu, bình đựng rau trộn nàng chuẩn bị bán nếu lượng không đủ sẽ không kiếm được tiền , nhưng vẫn nhẫn nại nghe Tần chường quầy chủ động lên tiếng.

Tần chường quầy nói ra tin tức khiến người ta vui vẻ , bởi vì lần này ông quyết định đặt năm bình rau trộn, hơn nữa hộp giấy dầu có bao nhiêu mua bấy nhiêu.

Này nói trắng ra nguồn tiêu thụ rau trộn thực không tệ .

Hắc Muội lấy nhãn hiệu đồ ăn Hắc Muội ra dán lên bình để Tần chường quầy xem xét giá bán, dù sao song phương mỗi người một nửa.

Cuối cùng Tần chường quầy quyết định hai mươi văn tiền một hộp, ngày lễ ngày tết , mua năm tặng một.

Nói cách khác bỏ tiền đóng gói, bán được một bình có thể lời được chín văn tiền, bất quá phải bán hết mới tính tiền, hơn nữa chỉ có thể bán độc quyền ở tầu lâu Duyệt Lai.

Cuối cùng sẽ kết toán sổ sách với Tần chường quầy, tính ra, thịt lợn rừng hơn hai mươi cân bán nửa lượng bạc, hộp giấy dầu làm một trăm cái chỉ có một trăm văn tiền, hơn nữa năm bình rau trộn một trăm văn tiền, cộng lại có gần một lượng bạc .

Buổi chiều lại ở phố Tây bán một lát, Hắc Muội đánh giá chuyển đi hôm nay hẳn là thu nhập được một hai lượng bạc .

Phùng Quý mừng đến cười híp mắt, nhìn Hắc Muội cười hớ hớ , dặn nàng về nhà trồng rau cho tốt.

Buổi chiều đi qua trấn theo thường lệ cắt một cân thịt về nhà, Hắc Muội lại mua một cân đường đỏ cùng hai cân muối ăn, đương nhiên không quên mua một bao kẹo cho Bé Nha cùng Tứ Nha.

Tối nay hai cha con về nhà, Hắc Muội liền vọt vào trong phòng, lấy hòm tiền dưới giường ra, lại tỉ mỉ đem tiền đếm một lần, đã có ba lượng bạc .

Đối với nhà quê mà nói này thật sự là số tiền rất lớn, một năm một mẫu ruộng nước nộp thuế má xong cũng chỉ còn nửa lượng bạc, một mẫu nương rẫy là hai lượng bạc.

Ba lượng bạc đối với Hắc Muội mà nói tuyệt đối là một khoản tiền lớn , nhưng cách số tiền mua một con la vẫn kém mấy lượng, nàng cần phải cố gắng hơn.

Hai ngày sau Hắc Muội trừ bỏ chiếu cổ vườn rau là chăm sóc nương, trong mẫu khoai tây Phùng Quý một mình trồng tất cả , còn bốn phân.

Cho nên Hắc Muội quyết định thực hiện lời hứa của mình với Bé Nha cùng Tứ Nha mang các nàng đi hái táo.

Chín tháng kỳ thực chính là mùa táo, ở thôn Đại Diệp nơi trồng táo lớn nhất là trung thôn, cũng chính là nơi gần nhà Ngô địa chủ.

Trước kia nơi này vốn nhà tập thể, sau đó bán cho Ngô địa chủ, ông ở trên mảnh đất này xây hai cái sân.

Cây táo đang sinh trưởng ở bãi đất trống phía trước sân nhà ông, tuy rằng không thuộc phạm vi nhà ông nhưng người khác cũng không dám trắng trợn không kiêng nể đi hái táo.

Năm trước là Ngô Bảo Nhi kêu Hắc Muội đi hái táo .

Năm nay Hắc Muội trực tiếp đứng trước cửa nhà Ngô địa chủ thập phần thành khẩn đối với Ngô địa chủ nói, “Ngô lão gia, con muốn dẫn vài đứa nhỏ hái táo, có thể chứ, chỉ hái một lát.”

Ngô phu nhân cũng đi ra, Ngô Bảo Nhi cùng ở bên cạnh về mặt chờ mong.

Ngô địa chủ phát phát chồm râu nhỏ nói, “Hái đi, bắt quá đừng tổn thương cành cây.”

Ngô địa chủ kỳ thực cũng là một người thân thiện, chính là bình thường mặt mày không thường vui vẻ, trên mặt vĩnh viễn là nghiêm túc, trừ bỏ đôi mắt Ngô Bảo Nhi.

“Cám ơn Ngô lão gia Ngô phu nhân!” Hắc Muội vô cùng có lý nói cảm tạ, khi đứng lên hướng Ngô Bảo Nhi nháy mắt mấy cái, Ngô Bảo Nhi vội vàng từ trong nhà xách giỏ chạy đến bên cạnh Hắc Muội.

Hái táo thật ra thập phần khảo nghiệm người ta, cũng là công việc nguy hiểm nhất, bắt quá đối với Hắc Muội mà nói vẫn là ngựa quen đường cũ, bởi vì leo cây là điểm mạnh của nàng.

Cây táo này bởi vì tuổi rất lớn, tán cây rất cao, dùng sào trúc trưởng thành cũng với không tới mặt trên quả táo.

Hắc Muội cỡi hái leo cây, giống con khi ôm thân cây cọ cọ trèo lên trên, chỉ chốc lát sau liền đến cành cây, nhánh táo bình thường cũng không thô to, cần bản thừa nhận không nổi trọng lượng Hắc Muội, nàng cũng không mạo hiểm, trực tiếp ngồi ở trên cạnh chờ người phía dưới đem sào trúc đưa cho nàng, đợi lấy được sào trúc nàng liền đứng ở trên cành, nhìn hướng có quả táo dày đặc đánh tới.

Trên cây này đều là táo đồng qua, vừa lớn vừa ngọt, Hắc Muội một sào đi xuống quả táo liền giống như mưa rơi, dùng dùng dùng rót xuống, kinh động ba người Ngô Bảo Nhi, Béo Nha, Tứ Nha ở phía dưới nhảy lên, nhưng vẫn liều mạng lượm táo vào giỏ.

Hắc Muội ở trên cây đánh mấy giây ngồi trên cành nghỉ ngơi, thuận tiện hái quả táo trên đỉnh đầu lau vào quần áo đưa vào miệng, thấy ba người phía dưới sắp lượm xong, lại đứng lên đánh tiếp.

Có thể là tiếng cười của bọn họ rất vui, chỉ chốc lát sau dưới tàng cây đã có rất nhiều tiểu hài tử ở thượng thôn tới, bên trong có Phú Đề và hai muội muội của hắn, cũng có Đại Thụ nhà Thủy Sinh ca, còn có lão nhị Văn Ca và lão tam Soả Tam nhà Cúc Trân thăm, còn có Hương Thảo cùng Tiểu Phúc nhà nhị thúc Hắc Muội.

Bọn họ vây quanh một bên nhìn ai cũng không dám động thủ đi lượm táo, nguyên nhân bọn họ không dám lượm là vì đánh táo không phải người nhà bọn họ, quy củ ở nông thôn, ai ở trên cây đánh cái gì, thứ dưới tàng cây chính là của người đó.

Nói cách khác hiện tại trên cây đánh táo là Hắc Muội, táo phía dưới là của nhà Hắc Muội, chỉ có nàng mới có quyền quyết định ai có thể lượm táo.

Ví dụ như nói mùa thu mọi người lên núi đốn củi, có người buổi sáng chỉ lấy dao chẻ một ít nhánh cây, sau đó cũng không quản xuống núi ăn cơm trưa buổi chiều lại mang theo dây thừng đòn gánh lên núi gánh củi, bình thường người ta sẽ không đi đoạt sức lao động người khác.

Hiện tại táo cũng như thế, hưởng chi người ở trên cây đánh táo là Hắc Muội, nàng cũng không phải người dễ chọc.

Chỉ cần nàng không mở miệng cả Phú Đề cũng không dám lượm.

Nhưng cố tình có người không sợ chuẩn bị lượm, không cần phải nói là Hương Thảo cùng Tiểu Phúc.

Ngô địa chủ có tiền có đất nghe nói ở kinh thành còn có thân thích, chỉ vì thầy tướng số nói Ngô Bảo Nhi ở thôn Đại Diệp mới có thể bình an trường thành cho nên mới dọn nhà tới đây sống, mà Ngô Bảo Nhi tác là bảo vật trong lòng bọn họ.

Cho nên Ngô Bảo Nhi ở đây, hơn nữa cây này xem như trong phạm vi nhà Ngô địa chủ, Ngô Bảo Nhi không lên tiếng, ai cũng không dám trèo cây hái táo.

Hắc Muội lại đánh một thời gian, phía dưới tiểu hài tử nhìn quả táo ào ào rơi xuống đều kích động muốn chết, nhưng cũng chỉ có thể nhìn.

Nàng nhìn nhìn giỏ trong tay ba người Ngô Bảo Nhi, Béo Nha, Tứ Nha đựng hơn phân nửa, Tứ Nha đã xách không nổi, chỉ có thể vây quanh giỏ, bộ dạng vừa cao hứng lại sốt ruột.

Nàng ở trên cây đối với người phía dưới nói, “Phú Đề, Đại Thụ các ngươi có thể lượm.”

Phú Đề và Đại Thụ vừa nghe mừng như điên, chạy nhanh vén quần áo lên tạo thành cái túi, trông mong chờ Hắc Muội đập gãy.

Hắc Muội cũng không đánh trực tiếp dừng lại nhìn bọn họ trên mặt đất lượm, nàng nghĩ trước kia hai tỷ đệ này từng bắt nạt Béo Nha và Tứ Nha, trong lòng có chủ ý, trực tiếp hái quả táo ném lên đầu bọn họ.

Hắc Muội ra tay ngắm thật chuẩn, vài quả, hai tỷ đệ đã ngao ngao kêu.

Khiến mấy đứa nhỏ chung quanh nhìn xem cười ha ha.

Kỳ thực trong mấy đứa nhỏ vây Phú Đề và lão nhị Văn Ca nhà Cúc Trân thăm tuổi xấp xỉ Hắc Muội, hơn nữa biết trèo cây, nhưng bọn họ không dám lên cây đánh táo, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì Ngô Bảo Nhi.

Mỗi đứa nhỏ trong thôn Đại Diệp đều được cha mẹ dặn qua, chọc ai cũng không thể chọc Ngô Bảo Nhi, Ngô Bảo Nhi chính là người so với Hắc Muội càng không thể chọc.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thu hoạch vụ thu.

Hắc Muội nhìn Hương Thảo và Tiểu Phúc vẻ mặt tức giận trong lòng nàng sáng khoái không ít.

Một gậy trúc đánh tiếp, quả táo đùng đùng rơi, Phú Đề và Đại Thụ chạy nhanh lẹ, Hương Thảo cùng Tiểu Phúc còn muốn chạy sang bên cạnh lượm quả táo, lập tức bị hai muội muội Phú Đề ngăn cản không để bọn họ lượm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hương Thảo lập tức liền đỏ.

Hắc Muội đánh mấy gậy, nhìn thấy trong túi Phú Đề đựng không ít, Đại Thụ bởi vì tuổi nhỏ chút lượm cũng ít đi chút.

Vân ca và Soà Tam nhà Cúc Trân thăm ở bên cạnh trông mong khát vọng nhìn Hắc Muội trên cây, trong mắt Soà Tam rõ ràng tràn ngập khẩn cầu.

Nhìn ánh mắt hai người này, Hắc Muội ngẫm lại nàng chán ghét là Cúc Trân thăm cũng không phải bọn họ, nói sau hai huynh đệ này từ bé đã không có cha cũng rất đáng thương, vì thế cảm thấy mềm lòng, hồ, “Vân ca và Soà Tam cũng có thể đi lượm.”

Được Hắc Muội cho phép hai huynh đệ thật cao hứng, nhìn về phía Hắc Muội ánh mắt đều tràn ngập cảm kích.

Hắc Muội giờ sào trúc đập một mạch, để người phía dưới lượm một thời gian, thế này nàng mới ném sào trúc xuống.

Nhìn trong túi Đại Thụ vẫn không được nhiều lắm, lại từ trong giỏ Béo Nha lấy mấy quả cho hắn, “Mau về nhà ăn táo đi!”

Đại Thụ hắc hắc cười xoay người bỏ chạy về nhà.

Hắc Muội một tay cầm giỏ Tứ Nha, một tay cầm giỏ Ngô Bảo Nhi, kêu Béo Nha về nhà trước, chính mình trước đưa Ngô Bảo Nhi về nhà.

Đưa đến cửa mới nắm tay Tứ Nha mang theo giỏ về nhà, nhìn bộ dạng hồn hển của Hương Thảo và Tiểu Phúc trong lòng so với ăn táo còn ngọt hơn.

Đi qua cửa nhà má Ngô, Hắc Muội kêu Tứ Nha đưa cho Thanh Thủy một bọc táo, chính nàng lập tức về nhà trước.

Về nhà, Hắc Muội liền đem một giỏ táo đổ ra sân nhà phơi gió, chuẩn bị phơi thành táo đỏ về sau hầm canh cho nướng uống bổ máu.

Giỏ khác trực tiếp chia thành hai phần cho Béo Nha cùng Tứ Nha ăn.

Qua bảy tám ngày Hắc Muội lại làm rau trộn một lần cùng Phùng Quý đưa đến tửu lâu Duyệt Lai, lúc này bán một bình nhỏ rau trộn có thể kiếm một hai lượng bạc.

Đào mất liền đến cuối tháng chín đầu tháng mười, đến mùa thu hoạch lúa.

Cuối thu không khí quang đăng, từng trận gió lạnh thổi qua, trong ruộng nước lúa vàng óng ánh nhấp nhô cuộn cuộn như sóng biển, bông lúa nặng trĩu nâng không nổi đầu lên, nông nhân nhìn thấy không kìm nén được vui mừng.

Phùng Quý vô cùng vui mừng nhìn cảnh tượng ruộng nước trong nhà mình, cảm thán siêng năng của ông đã được hồi báo.

Tối hôm trước Hắc Muội đã nướng bánh ngô, phá lệ nấu năm quả trứng, chuẩn bị ngày mai chia cho người trong nhà mỗi người một trứng, lại hầm xong một tô canh đậu xanh, thả đường trắng, để lạnh đến sáng hôm sau, trời tờ mờ sáng, Hắc Muội đã thức dậy mang theo một tô canh đậu xanh và ngô bánh, cầm lưới liềm liền cùng Phùng Quý đi ra ruộng.

Trong ruộng nước đã không có nước, cũng không cần nước, đất đã rất khô có thể trực tiếp mang gậy xuống ruộng.

Hai người ở trong ruộng bắt đầu từ sau ra trước cắt lúa, Hắc Muội và Phùng Quý mỗi người một bên ra sức cắt, cắt một nắm lúa liền trải ra phơi nắng.

Hai người vui đầu cắt hơn nửa ngày, nhìn thấy mặt trời đã lên cao thế này mới cảm thấy vừa đói lại mệt, duỗi thắt lưng một cái cảm giác xương sống đau.

Hai người ngồi trên bờ ruộng uống canh đậu xanh ăn trứng gà còn có bánh ngô, nghỉ ngơi một lát, Phùng Quý nói, “Con về nhà đi, một mình cha cắt là được rồi.”

Hắc Muội biết cha nàng đây là đau lòng nàng, sợ nàng phơi nắng sẽ càng đen, lại không biết kiếp trước Hắc Muội là vận động viên, tôn sùng chính là màu da ánh mặt trời, da của nàng một chút cũng không thêm đen ý.

Phùng Quý thấy Hắc Muội kiên trì không quay về muốn lưu lại cùng ông cắt lúa, lại cười cười, đem mũ đội lên đầu Hắc Muội, lại nhìn tay Hắc Muội, dặn dò “Cắt chậm một chút, cẩn thận đứt tay.”

Một câu làm cho Hắc Muội nhớ tới tình cảnh khi nàng vừa mới học cắt lúa bị đứt tay.

Lưỡi liềm cắt lúa có dạng răng cưa, nếu không cẩn thận sẽ cắt vào tay, sẽ rất đau a.

Hai người lại bắt đầu cắt lúa, trong mảnh ruộng nước lớn, nhà Hắc Muội xem như cắt lúa sớm, trong lòng nàng biết rõ vì sao cha nàng vội vã cắt lúa, bởi vì toàn bộ thượng thôn chỉ có một sân phơi lúa ở đối diện đập có thể lúa, đồng thời chỉ có thể đập được hai nhà.

Mà nhà mọi người cơ hồ đều không có gia súc, lần trực đập lúa trên cơ bản dựa vào sức người, như vậy tốc độ liền chậm lại.

Một hộ gia đình hai mẫu lúa ít nhất phải tốn cả ngày mới có thể đập xong, cho nên cuối cùng mọi người chỉ có thể giành sân phơi lúa.

Cắt lúa sớm khẳng định có thể chiếm được sân trước, cắt sau càng khó đến phiên mình, nếu gần đến giữa tháng mười sẽ không tốt, khi đó thời tiết không giống như bây giờ, hơn nữa sẽ có mưa, lúa phơi nắng không tốt, gặp mưa sẽ hỏng và bán không có giá.

Nửa buổi sáng Hắc Muội nhìn lúa đã cắt một nửa liền đối với Phùng Quý nói, “Cha, cha trước đem lúa trói thành gánh đầu tiên, buổi chiều để một mình con cắt, đợi chiều tối cha lại gánh gánh thứ hai.”

Phùng Quý vừa nghe thấy cũng là một biện pháp, chẳng những có thể chiếm được sân phơi lúa còn một lần đập lúa không nhiều lắm cũng thoải mái, chính là hai người đều vất vả chút.

Phùng Quý chạy nhanh về nhà cầm đòn gánh sớm đã chuẩn bị tốt buộc lúa lại đi một mạch tới sân phơi nắng, chờ ăn cơm trưa sẽ đẩy đá lăn lúa.

Hai người bận đến giữa trưa mới về nhà, mệt quá mức, Hắc Muội cũng không muốn làm cơm, lại ăn mấy miếng bánh ngô, uống một chén canh đậu xanh liền nằm trong chốc lát.

Phùng Quý lo lắng lúa trong sân nên cơm nước xong liền vội vàng đi ra sân phơi lúa, Hắc Muội cũng không nằm lâu, chạy nhanh ra cửa, lúc gần đi dặn Béo Nha rửa chén đĩa rồi xách giỏ cũng đi ruộng lúa, còn dặn nàng đội mũ.

Buổi chiều Hắc Muội ở trong ruộng tiếp tục cắt lúa, Béo Nha cầm theo giỏ lượm hạt lúa, ở thời không này sống mấy năm nay Hắc Muội cảm nhận được cái gì tên là một hạt cũng vất vả.

Trên sân phơi lúa đối diện, Phùng Quý xem như người đập lúa sớm nhất, bên kia cũng có người đã trải lúa ra chuẩn bị đẩy trực lăn đập lúa, cho nên Phùng Quý xem như có bạn, vừa nói vừa lôi kéo trực lăn lúa, trực lăn lúa rất nặng, dựa vào sức người tận lực kéo, Phùng Quý lôi kéo trực một canh giờ, trên người cũng đã thấm mồ hôi.

Đang định nghỉ một lát, nhìn thấy Tứ Nha đến, thì ra là Tú Cô kêu nàng vội tới đưa canh đậu xanh cho Phùng Quý, hiển nhiên là lo lắng ông bị cảm nắng.

Phùng Quý nghe nói là nương nàng kêu nàng đến đưa canh khoe miệng đều cười xiêu vẹo, một hơi uống xong kêu Tứ Nha nhanh trở về bồi nương, ông lại bắt đầu kéo trực lăn lúa một vòng mới.

Tối chiều Phùng Quý đã đập gần xong, mặt trời lặn gió thu nổi lên lúa cũng đã tuốt sạch, đem lúa đựng vào thúng gánh về nhà, lại nhanh chóng chạy tới ruộng lúa trói lúa gánh tới sân phơi lúa.

Hắc Muội còn có một ít không cắt xong, nhìn xem sắc trời cố gắng tăng tốc độ, tranh thủ trước khi trời tối cắt xong.

Đêm nay Phùng Quý khẳng định phải ở sân phơi lúa, bởi vì rất nhiều lúa đều để ở đó.

Cho nên Hắc Muội trực tiếp về nhà, chịu đựng vừa mệt vừa đói làm cơm, vội vàng ăn xong mang theo Béo Nha đi sân phơi lúa, đổi cho Phùng Quý về nhà ăn cơm lại nghỉ ngơi một lát.

Trên sân phơi lúa đã có người đập lúa, nhà kia phụ thân mang theo con trai, ba người ra sức kéo trực lăn lúa rõ ràng hiệu suất cao hơn.

Thời điểm Hắc Muội đến vừa vận nhìn thấy vẻ mặt Phùng Quý nhìn con trai người khác tràn đầy hâm mộ, cảm thấy thực sự không biết tư vị.

Hắc Muội nghĩ mình đành dục tiền, còn kém hai lượng hẳn là có thể mua được một con la, có gia súc kéo trực lăn lúa, cha nàng sẽ không còn vất vả như vậy nữa.

Nàng cùng Béo Nha đang nói chuyện, liền nhìn thấy cha đến.

“Cha, sao cha không ở nhà nghỉ ngơi thêm một lát.”

“Không có việc gì, dù sao cũng phải canh chừng lúa còn không bằng khi trăng lên đem lúa lăn xong, bằng không ngày mai sẽ lăn không xong.”

Phùng Quý là người nôn nóng , đối với làm việc nhà nông ông lại tích cực, bắt quá ông đau lòng con gái, vì thế nói, “Hắc Muội, con dẫn Béo Nha về đi, hôm nay mệt muốn chết rồi, trở về ngủ cho tốt, sáng mai đưa cơm cho cha.”

Hắc Muội khẳng định sẽ không để cha một mình ở chỗ này , vì thế nói, “Cha, hiện tại thời gian còn sớm nơi này cũng náo nhiệt, con ở trong này chơi đùa, không có việc gì, cha đi về ngủ một lát, đợi đến khuya cha để thay phiên cho con.”

Phùng Quý thấy Hắc Muội lần nữa kiên trì, ngẫm lại cũng đúng, buổi tối và ngày mai cả một ngày ông đều phải lặn lội , hiện tại ngủ một lát tới khuya lại làm việc tới sáng cũng được.

Vì thế căn dặn vài câu liền về nhà .

Cả một ngày làm việc nặng Phùng Quý nếu không phải đang ở độ tuổi hưng thịnh khẳng định chống đỡ không được , về đến nhà Tú Cô đau lòng kêu ông tắm rửa rồi đi ngủ, kết quả đầu Phùng Quý vừa kê gối đã ngủ, Tú Cô nhìn thấy càng đau lòng .

Trăng đã lên cao , đêm thu ở nông thôn có một loại yên tĩnh ý thơ, Béo Nha đã nằm lên đầu gối Hắc Muội ngủ mơ mơ màng màng , Hắc Muội một tay quạt nhẹ nhìn bầu trời đêm, đầy sao vây quanh trăng non tỏa ra ánh sáng mê người.

Xa xa nhìn thấy có vài người suốt đêm cắt lúa, ngày mai lại phơi nắng tới trưa, buổi chiều vừa vãn có thể đập lúa .

Bầu không khí thu hoạch vụ thu càng ngày càng đậm , cảm xúc vui sướng cùng vội vàng đan xen vào nhau trở thành một loại hương vị hạnh phúc thần nhiên.

Khi Phùng Quý đến đổi phiên cho Hắc Muội, thấy Béo Nha đang ngủ, về mặt Hắc Muội cũng mệt mỏi vô cùng đau lòng, kêu các nàng nhanh về ngủ, ông muốn bắt đầu kéo trực lặn lội .

“Cha, nhớ nghỉ ngơi một chút, đừng quá mệt , ngày mai còn nhiều thời gian.”

“Ừ, yên tâm đi, mang điểm tâm đến cho cha a.”

Hắc Muội đánh thức Béo Nha về nhà ngủ, thẳng đến trời sáng mới tỉnh lại, Tú Cô đau lòng con gái không cho Tứ Nha đánh thức nàng.

Hắc Muội vừa thấy Tú Cô tại phòng bếp nướng bánh, Tứ Nha thì nhóm lửa, trong lòng quýnh lên, “Nương, nướng thế nào làm việc , nhanh nghỉ ngơi, nướng không thể làm việc dù đó là việc nhỏ a.”

“Không có việc gì, đã qua ba tháng đầu, làm chút việc không có gì.”

“Khó mà làm được, Vương đại phu nói, việc gì nương cũng không thể làm, không thể mạo hiểm a!”Hắc Muội trực tiếp đỡ Tú Cô về phòng.

Tú Cô hết cách, Hắc Muội rất cố chấp.

Nàng vội vàng làm điểm tâm, vẫn lược năm quả trứng, mấy ngày nay bận thu hoạch lúa không có thời gian nấu cơm tử tế, ăn trứng xem như bồi bổ đi.

Ăn qua điểm tâm, nàng cho Béo Nha trứng gà liền an bài nàng đi ra ruộng lượm lúa trước lại đi hái hoa ngũ vị, dù sao trong nồi cháo heo đã tràn đầy bí đỏ, Tứ Nha hiện tại cũng có thể cho heo ăn .

Nàng mang theo điểm tâm cho cha vội vàng chạy tới sân phơi lúa.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: So chiêu.

Khi Hắc Muội vội vàng chạy tới sân phơi lúa trời đã sáng rồi, ánh bình minh đang ở đường chân trời phía Đông tụ tập nổi bật , mặt trời lập tức sẽ nhô lên.

Sân phơi lúa ngay tại đối diện nhà Hắc Muội, từ bên phải bờ ruộng vòng tới, dọc theo đường đi hai bên bờ ruộng đều có người, có người vừa mới bắt đầu cắt, có người đã cắt hơn phân nửa.

“Hắc Muội, lúa nhà ngươi sớm như vậy đã cắt xong rồi à?”

“Đi sân phơi lúa lặn lội lúa à ?”

Các hương thân một bên bận rộn một bên cùng Hắc Muội nói chuyện, Hắc Muội vừa đi vừa lên tiếng trả lời, đi vội cũng lười nhiều lời, chỉ nghe sau lưng không ngừng có người nói Phùng Quý chịu khó, Hắc Muội có thể làm gì.

Hắc Muội đến sân phơi lúa vừa nhìn, phỏng chừng từ khuya đến sáng cha nàng căn bản không nghỉ ngơi, vì trong khoảng thời gian này Phùng Quý lại đập được một gánh lúa.

Bên cạnh đập lúa xong rom rạ xếp đồng mà lúa chưa đập không cao lắm.

Thời điểm Phùng Quý ngồi xuống ăn cơm, Hắc Muội đi đến trải lúa thành hình ở giữa lòi kéo trực lẫn lúa.

Thật sự rất nặng, nàng chỉ có thể kéo động vài cái mà thôi, Phùng Quý nhìn thấy vừa ăn cơm vừa cười nói, “Đừng kéo, cẩn thận bị thương thắt lưng.”

Hắc Muội có chút ừ ừ, đi trở về ngồi bên cạnh cha nàng.

Đúng lúc này, dọc theo đường nhỏ có người đến sân phơi lúa, là Phùng Kim cùng Vương Kiều Nga, nhị thúc nhị thẩm Hắc Muội.

Phùng Kim để lúa trên vai xuống bên cạnh đồng lúa nhà Phùng Quý, “Đại ca, ta xếp kể bên huynh, huynh đập xong tới lượt ta.”

Phùng Quý có chút khó xử, nói, “Kim a, hôm qua Thủy Sinh đã đến trước nói người chờ hấn đập xong người mới có thể đập.”

Phùng Kim nghe xong sừng sốt, không thể tưởng tượng được có người chiếm trước ông, sắc mặt Vương Kiều Nga lại lập tức không tốt, cười gượng nói, “Đại ca, chúng ta là người trong nhà, nào có người trong nhà không cho, để người khác chiếm trước.”

“Không phải cho hay không, người ta đã nói trước, ta không thể lật lọng a!” Phùng Quý mặt lộ vẻ khó xử.

Vương Kiều Nga nghiêm mặt, kéo Phùng Kim quay đầu bước đi.

“Cha, cha trước đem lúa đập xong rồi gánh về nhà!” Hắc Muội nói.

“Trước gác lại chuyện này, thừa dịp lúc này ta phải nhanh đập lúa.” Phùng Quý buông chén cơm xuống liền đứng dậy bắt đầu kéo trực lẫn lúa.

Một lát sau Béo Nha đưa một giỏ hạt lúa tới, Hắc Muội thấy sắp tới giữa trưa liền kêu Béo Nha ở bên cạnh xem lúa còn nặng về nhà nấu cơm.

Hắc Muội về nhà kêu Tứ Nha nhóm lửa, chính mình vo gạo nấu cơm, lại dùng mỡ heo xào đậu sừng và khổ qua.

ở trong nồi cơm lại chưng một quả trứng gà cho Tú Cô.

Làm xong cơm chính mình ăn như hổ đói hết hai chén cơm rồi bụng một nắm cơm đang chuẩn bị đưa đến sân phơi lúa không ngờ cha nàng đã gánh lúa về.

Bởi vì có Béo Nha ở đó Hắc Muội cũng không để ý, chạy nhanh đón cha nàng ăn cơm, còn nàng lấy cái xệ lớn ra đặt lên ghế cao nhỏ trong sân, dùng muôi lớn đem lúa mới gánh về múc từng muôi một đổ vào xệ phơi nắng.

Nàng một bên múc một bên đối với Phùng Quý nói, “Cha, cha ăn cơm rồi ngủ một hồi buổi chiều lại đập, đừng để mệt quá, con lập tức đi ra sân phơi lúa xem chừng, cha không cần lo lắng.”

Lại nói với Tứ Nha, “Tứ Nha, lát nữa tam tỷ về ăn cơm, muội phải canh chừng lúa đừng để cho chim hay gà đến ăn nha.”

“Đại biết, nhị tỷ, muội khẳng định trông giữ.” Tứ Nha nghiêm túc nói, cho dù là tiểu hài tử cũng biết ý nghĩa của lương thực đối với nông dân.

Hắc Muội đến dưới chân núi gần sân phơi nắng còn chưa tới đình chợt nghe thấy tiếng Béo Nha khóc, nàng dưới chân chạy vội lên sân phơi lúa.

Vừa thấy, Béo Nha đứng tại đồng lúa nhà nàng khóc đến mặt đỏ bừng, khóc nhìn đồng lúa khác đối diện, đó là lúa Phùng Kim cùng Vương Kiều Nga xếp, hai phụ thê bọn họ đang xếp lúa.

Bên cạnh có mấy nhà đã ở xếp thành đồng, bởi vì còn chưa đến phiên đập chỉ có thể xếp trước.

“Béo Nha, làm sao vậy?” Hắc Muội hô to một tiếng hỏi.

Béo Nha vừa thấy nhị tỷ đến, khóc được càng hung, thút thít nói, “Nhị tỷ, nhị thẩm trộm lúa chúng ta.”

Một câu đem người ở sân phơi lúa đều sừng sốt, Vương Kiều Nga hiển nhiên cũng nghe được, đứng ở đồng lúa nhảy dựng lên, “Đồ quý nhỏ đừng ngậm máu phun người!”

Hắc Muội cũng không nhìn bà, trực tiếp đối với Béo Nha nhẹ giọng hỏi, “Trộm bao nhiêu?”

“Một bó, muội vừa chạy đến bên kia đi tiểu liền nhìn thấy nhị thẩm——” Béo Nha nói càng ngày càng nhỏ, phỏng chừng cảm thấy bởi vì chính mình đi

tiểu mới bị người khác thừa cơ lấy trộm.

Hắc Muội lại không nói lời nào, nhìn đồng lúa nhà mình, bởi vì đã gánh hai thúng lúa về nhà, trên sân còn một ít phải đập, cho nên số lúa chưa đập cũng chỉ có hơn phân nửa, đồng lúa nhà nàng liền có vẻ nhỏ.

Hắc Muội yên lặng gặt đầu một cái, trong lòng hiểu rõ, từ từ đi ra kéo cổ họng hô, “Các hương thân, mau tới đây làm chứng a, Béo Nha nói nhị thẩm ta trộm lúa nhà ta có thật hay không!”

Nàng vờ kêu, người đang xếp lúa và gánh lúa đều ngừng lại, nhìn xem sự việc ra sao.

Vương Kiều Nga cũng kéo cổ họng hô, “Mọi người đến xem cháu gái này vu hãm trưởng bối thế nào, muốn hắt nước bẩn vào trưởng bối cũng phải có chứng cứ a ——”

“Hắc Muội, chúng ta làm sao có thể trộm lúa nhà con ——” Phùng Kim cũng nói, vẻ mặt thành khẩn.

Người chung quanh khe khẽ nói nhỏ, có người nói huynh đệ ruột còn trộm lúa thật không chấp nhận được, cũng có người nói tiểu hài tử không hẳn nói thật.

“Nhị thúc, lúa nhà ngươi đều là ngươi gánh, ngươi gánh được bao nhiêu gánh?” Hắc Muội hỏi.

“Cái đó sao nhớ rõ, mười một mười hai gánh đi!” Phùng Kim đáp.

“Vậy ngươi có phải gánh từng gánh một, có gánh bó lẻ không?” Hắc Muội nhìn ông chăm chú hỏi, ánh mắt thủy chung xem động tĩnh Vương Kiều Nga, bà vừa định há mồm, Phùng Kim đã nói ra miệng, “Không có, đều là gánh từng gánh một.”

“Được, “Hắc Muội nở nụ cười, lớn tiếng nói, “Mọi người đều nghe rõ rồi chứ, nhị thúc ta nói lúa nhà hắn đều là gánh từng gánh một, không có bó lẻ, ta đây hiện tại có thể trước mặt mọi người đếm xem lúa nhà hắn có bao nhiêu bó.”

Vì thế bên cạnh đã có người bắt đầu đếm số bó lúa nhà Phùng Kim.

Bởi vì bình thường xếp lúa đều là hạt lúa hướng vào trong, rom rạ từng tầng hướng lên cho nên đếm thập phần đơn giản, chỉ chốc lát sau liền chỉ có người báo hai mươi lăm bó, tiếp theo lại có vài người báo đồng dạng hai mươi lăm bó.

(mình giải thích một chút: vì Phùng Quý nói gánh được khoảng mười hai gánh mà một gánh thì có 2 bó nên số bó Phùng Quý gánh được là 24 bó)

Phùng Kim cũng nhìn Vương Kiều Nga trong mắt hiện lên nghi hoặc.

Hắc Muội nói, “Nhị thúc, nhị thẩm, các ngươi còn nói Béo Nha là vu khống trưởng bối sao?”

Vương Kiều Nga trước còn có một tia bối rối rất nhanh trấn định lại, cười nói, “Hắc Muội, cho dù lúa nhà chúng ta hơn một bó cũng không thể nói là trộm nhà ngươi đi, nói không chừng là ai đặt nhầm vị trí, chúng ta không biết liền xếp chồng lúa mình lên?”

Vương Kiều Nga vừa nói như vậy, người ở trên sân chạy nhanh đếm lại số lúa nhà mình, số lượng đúng rồi thế này mới an tâm, lại vây quanh các nàng xem kết quả.

Hiện tại tình huống thật rõ ràng, Vương Kiều Nga khẳng định đã trộm lúa, nhưng Hắc Muội thế nào chứng minh bó lúa này là trộm ở nhà nàng.

Hắc Muội trong đầu chuyển động, nghĩ đối sách kế tiếp.

Nàng trước kêu mọi người hỗ trợ đếm số bó lúa nhà nàng chất trong sân, mọi người đều nói là mười lăm bó, vừa vặn cũng lẻ một bó.

Hắc Muội còn chưa nói, Vương Kiều Nga đã cướp lời, “Hắc Muội, nhà ngươi có bó lẻ cũng không kỳ quái, lúa nhà ngươi đều gánh xong rồi lẻ một bó cũng là bình thường.”

Vương Kiều Nga nói như vậy là chặn đường lui của Hắc Muội, Hắc Muội sẽ không thể sẽ nói số lượng bó lúa nhà mình liên quan tới lúa nhà bà.

Hắc Muội biết nhị thẩm này cũng không phải dễ bắt nạt, để bà đắc ý trong chốc lát bỗng nhiên nở nụ cười.

Nói thật Vương Kiều Nga mặc dù đối mặt với nha đầu mười ba mười bốn tuổi nhưng trong lòng có chút hoảng sợ.

Phùng Kim muốn nói gì đó, bà ra dấu ngăn lại, sau đó chờ xem Hắc Muội cười cái gì.

Hắc Muội đối với người bên cạnh xem náo nhiệt nói, “Có một việc mọi người hẳn còn không biết đi, bình thường năm nay dân quê chúng ta trói lúa bằng dây rom là dùng rom rạ năm ngoái đập lúa xong chà sát thành, nhưng nhà của ta năm nay trói lúa là bằng rom rạ ngày hôm qua chà sát ở tại sân này.”

Vừa nói ra đã có người nói, “Vậy thì đơn giản, xem số dây rom sẽ rõ ràng, rom năm nay cùng năm trước nhìn là biết liền.”

Mà trên mặt Vương Kiều Nga không nén được giận, một trận xanh một trận trắng, Phùng Kim nhìn vẻ mặt của bà còn có cái gì không rõ đâu, cũng có

chút xấu hổ .

Hắc Muội nhìn phu thê Phùng Kim nói, “Nhị thúc nhị thẩm, chúng ta đi đến đồng lúa nhà ngươì xem a!”

Vương Kiều Nga khẳng định nói cũng không được gì, Phùng Kim nhanh chóng hoà giải, “Cháu gái lớn, khẳng định là nhị thẩm con làm , ta tìm ra trả lại cho con —— “

Nói xong chạy nhanh đến đồng lúa nhà mình gặt gặt, rất nhanh tìm ra một bó được trói bằng dây rom mới đi đặt lên đồng lúa nhà Hắc Muội.

Người bên cạnh nhìn cũng không biết nên khóc hay cười , có người cười to nói nhị thúc nhị thẩm thừa dịp cháu gái không ở đây lấy trộm lúa .

Hắc Muội một bên nhìn ông bạn rộ nói, “Nhị thúc, thúc đã kêu con một tiếng cháu gái, con cũng kêu thúc một tiếng nhị thúc, hôm nay con sẽ cho thúc mặt mũi, vốn con đã tính báo quan .”

Người chung quanh cả kinh, hiển nhiên vì một bó lúa báo quan có chút chuyện bé xé to , Vương Kiều Nga cũng xuy cười một tiếng, thấp giọng nói thầm, “Một bó lúa quan sai không hấn tới đây.”

“Phải, nhị thẩm nói rất đúng, vì một bó lúa báo quan không hấn quan sẽ chịu đến thôn Đại Diệp xa xôi của chúng ta, nhưng nếu ta nói bó lúa này là ta đặc biệt dùng để làm lúa giống sang năm thì sao?”

“Ngươi —— “Vương Kiều Nga mặt đỏ tai hồng, hỏn hên.

Một bó lúa đập ra thóc hơn hai mươi cân, lại chà thành gạo cũng chỉ mười sáu mười bảy cân, nói cách khác tính ra chỉ khoảng năm mười văn tiền, mà quan phủ sẽ không nhận việc dưới hai lượng bạc mà báo án, nhưng nếu nông dân đem làm giống sẽ không như vậy, quan phủ nghiêm trị hành vi trộm cướp lúa giống, trên hai cân sẽ phạt tiền, vượt qua năm cân sẽ phạt tạm giam một ngày, này cũng là vì đảm bảo cho năm thu hoạch thứ hai.

Cho nên Hắc Muội vừa nói như vậy Phùng Kim và Vương Kiều Nga khẳng định là vừa sót ruột lại sợ.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: So chiêu. 2

Phùng Kim chạy nhanh nói tốt, “Hắc Muội, ngàn sai vạn sai đều là lỗi nhị thúc con, con trăm ngàn lần đừng ghi tạc trong lòng a, như vậy đi, ta cho con thêm một bó lúa xem như đồ chuộc tội.”Nói xong liền muốn xách một bó lúa cho Hắc Muội, sắc mặt Vương Kiều Nga lại không tốt , trông mắt trừng lớn như muốn ăn tươi nuốt sống Hắc Muội.

Phùng Kim vốn chỉ nói, ông sao nỡ cho một bó lúa, nhưng không nghĩ tới Hắc Muội tuyệt không chối từ, ông nói cho, nàng còn thật muốn nhận, rốt cuộc ăn buồn bực, trong lòng cũng có chút phiền chán, gào thét vợ mình, “Về nhà, thật mất mặt xấu hổ.”

Vương Kiều Nga vừa nghe lập tức đặt mông ngồi dưới đất khóc lớn kêu to, “Phùng Kim, ngươi thật thiếu đạo đức , ta gả cho ngươi sinh cho ngươi con trai mập mạp, lại làm trâu làm ngựa , ngươi dám rống ta, ta nên giống nữ nhân khác toàn sinh hàng lỗ vốn, cho Phùng gia tuyệt từ tuyệt tôn —— “

Hắc Muội sắc mặt xanh mét, đây là hiểu được châm chọc nương nàng.

Nhìn Phùng Kim ở một bên dỗ bà, Vương Kiều Nga còn khóc kêu lợi hại hơn .

Hắc Muội hít một hơi thật sâu cười nói, “Nhị thúc, bó lúa này của thúc ta không cần, chúng ta vẫn lên công đường gặp đi!”

Vương Kiều Nga lúc này mới dừng lại tiếng khóc, kinh ngạc nhìn Hắc Muội, trong lòng vẫn sợ .

Người khác nói như vậy bà chưa chắc tin, nhưng Hắc Muội nói lời này bà thật sự không thể không tin, Hắc Muội là một con hổ mất hết tính người , muốn bao nhiêu ngoan tuyệt có bấy nhiêu ngoan tuyệt.

Vương Kiều Nga hoảng sợ, nhanh chóng đứng dậy đáng thương nhìn Hắc Muội.

Người bên cạnh cũng bắt đầu làm việc , có người liền chen mồm, “Quên đi, Hắc Muội, nói như thế nào cũng là trưởng bối ngươi.”

“Ngươi một nhà .”

Lúc này Thuý Sinh và Phùng Quý một trước một sau đến, Hắc Muội liếc mắt nhìn cha một cái, đối với hai người nói, “Nếu cho cha biết ngươi bồi thường một bó lúa cho ta, ta sẽ xé rách mặt không báo quan không thể.”

Hắc Muội vừa chuyển mặt cười dài đối với Phùng Quý nói, “Cha, ngủ ngon, chúng ta nhan đập lúa đi.”

Lại đối với Thủy Sinh nói, “Thủy Sinh ca, năm nay động tác huynh cũng thật mau a, nhà của ta phỏng chừng buổi tối có thể đập xong, hôm nay có lẽ huynh phải nửa đêm đến đập lúa.”

Phùng Quý còn có chút kỳ quái thế nào Phùng Kim và Vương Kiều Nga không lại quán quít muốn chen ngang chiếm sân phơi lúa.

Nhưng nhìn bông lúa nặng trĩu nhà mình, lại nhìn bên cạnh càng ngày càng nhiều nhà khác xếp lúa ông cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp kéo trực lần lúa đập lúa, một lòng nghĩ nhanh chóng đem lúa xong để cho người khác còn đập.

Hắc Muội ngồi ở chỗ mát bên cạnh nghỉ ngơi, Béo Nha đã bị nàng đuổi về nhà.

Miệng nàng ngậm cây rom, âm thầm cân nhắc lát nữa thế nào lấy bó lúa từ chỗ nhị thúc mà không để cha phát hiện tình huống xảy ra trong sân phơi lúa vừa rồi.

Bởi vì lúa đều là một mình Phùng Quý gánh, cũng là một mình ông trải ra, cho nên ông biết rõ.

Thủy Sinh ca ngồi bên cạnh, bỗng nhiên nói, “Hắc Muội, ngày đó cảm ơn ngươi cho Đại Thụ táo a.”

Hắc Muội sững sờ thế này mới phản ứng lại, “Cảm ơn cái gì, Đại Thụ và Tứ Nha nhà muội chơi chung với nhau, nói sau táo đó cũng không phải của nhà muội.”

“Ta và Đại Bàn tâu ngươi vội vàng làm ruộng, ca của Đại Thụ cũng mới chín tuổi mỗi ngày còn phải hái hoa ngũ vị, làm việc nhà, tính tình Đại Thụ hướng nội, không có người quản hân, may có các ngươi chiều cổ.”

“Thủy Sinh ca, theo vai về Đại Thụ tốt xấu cũng gọi muội một tiếng nhị cô, cho chút đồ ăn ngươi còn khách khí như vậy.”

Hai người nói chuyện một lát, Thủy Sinh nhìn trời nói, “Một hai ngày tới có lẽ không có mưa, bắt quá qua dăm ba bữa khó mà nói.”

Bỗng nhiên đứng dậy vỗ vỗ hông nói, “Ta đi giúp một tay.”

Nói xong hần cầm cái xiên giương cao ở một bên từ trực lần lúa đến nơi gánh lúa, để Phùng Quý có thể tiết kiệm thời gian mà lần lúa.

Phùng Quý một bên lôi kéo dây thừng trực lần lúa một bên nói, “Thủy Sinh, ngươi muốn làm gì, ngươi về nhà đi, ta đập lúa xong kêu Hắc Muội đi kêu ngươi.”

“Quý thúc, ta nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nói sau ta giúp ngươi cũng là để nhanh chóng sửa dụng sân a.”

Thủy Sinh cười nói, trên tay vô cùng thuần thục làm.

Phùng Quý nói tiếng cảm ơn cũng không lại từ chối.

Đợi cho đập xong, Phùng Quý theo gió phơi lúa, Hắc Muội chạy nhanh đi thu rom rạ, trời đông cỏ khô, đối với Thủy Sinh ca nói, “Thủy Sinh ca, giúp ta tháo lúa đi!”

Thủy Sinh không nói hai lời nhanh chóng tháo lúa, không chú ý có một bó lúa dùng dây rom không giống với những bó khác, Hắc Muội tháo từng bó lúa, vụng trộm cầm cái dây thừng không đồng dạng kia quăng sang một bên giấu đi, lại đối với Thủy Sinh hô, “Thủy Sinh ca, còn thiếu hai bó.”

Thủy Sinh cũng không xách được bao nhiêu bó, dựa theo Hắc Muội nói lại xách hai bó, Hắc Muội trải lúa ra xong đối với Phùng Quý nói, “Cha, con về đưa chút canh đậu xanh đến a.”

Hắc Muội về nhà chuyện đầu tiên chính là lôi kéo Béo Nha hung hăng giáo huấn một trận, vì không để nương nghe được, kéo Béo Nha đến phòng bếp.

“Béo Nha, xảy ra chuyện, ai khi dễ mà khóc, lúc ấy sao không kêu ra, kéo cổ họng hô to nhị thẩm trộm lúa —— “

Giáo huấn Béo Nha nước mắt đều sắp ra, Hắc Muội lau nước mắt trên mặt nàng, “Gặp chuyện này, khóc có cái rắm, muốn động não! —— “

Cuối cùng thấy Béo Nha thực sự khóc mới thôi, giúp nàng rửa mặt, lại dặn vài câu mới bắt đầu nấu canh đậu xanh.

Nghĩ nghĩ lần trước ở trấn mua một cân mì còn chưa ăn, vừa vận hôm nay ăn, cha nàng kéo trực lần lúa đập thóc rất phí sức cần phải bồi bổ nhiều.

Vì thế Hắc Muội ở vườn rau hái hai trái mướp bào da cắt sợi nấu một tô canh, sau đó lại đập hai quả trứng cho vào, Phùng Quý một trứng, Tú Cô một trứng, lại ở trong nồi đổ mì vào, sợi mì nho nhỏ vào nồi liền mềm xuống, lập tức chín, đổ ra năm bát, sau đó thả chút dầu vừng lên mặt.

Bưng trước một chén đưa đến phòng cho Tú Cô, bà vừa thấy trên mặt có trứng gà, vội vàng nói, “Hắc Muội, trứng gà đem đi cho cha con ăn, mấy ngày nay hần đã mệt muốn chết rồi.”

Phùng Kim chạy nhanh nói tốt, “Hắc Muội, ngàn sai vạn sai đều là lỗi nhĩ thúc con, con trăm ngàn lần đừng ghi tạc trong lòng a, như vậy đi, ta cho con thêm một bó lúa xem như đồ chuộc tội.” Nói xong liền muốn xách một bó lúa cho Hắc Muội, sắc mặt Vương Kiều Nga lại không tốt, trông mắt trừng lớn như muốn ăn tươi nuốt sống Hắc Muội.

Phùng Kim vốn chỉ nói, ông sao nỡ cho một bó lúa, nhưng không nghĩ tới Hắc Muội tuyệt không chối từ, ông nói cho, nàng còn thật muốn nhận, rốt cuộc ăn buồn bực, trong lòng cũng có chút phiền chán, gào thét vợ mình, “Về nhà, thật mất mặt xấu hổ.”

Vương Kiều Nga vừa nghe lập tức đặt mộng ngồi dưới đất khóc lớn kêu to, “Phùng Kim, ngươi thật thiếu đạo đức, ta gả cho ngươi sinh cho ngươi con trai mập mạp, lại làm trâu làm ngựa, ngươi dám rằng ta, ta nên giống nữ nhân khác toàn sinh hàng lỗ vốn, cho Phùng gia tuyệt tử tuyệt tôn —— “

Hắc Muội sắc mặt xanh mét, đây là hiểu được châm chọc nương nàng.

Nhìn Phùng Kim ở một bên dỗ bà, Vương Kiều Nga còn khóc kêu lợi hại hơn.

Hắc Muội hít một hơi thật sâu cười nói, “Nhĩ thúc, bó lúa này của thúc ta không cần, chúng ta vẫn lên công đường gặp đi!”

Vương Kiều Nga lúc này mới dừng lại tiếng khóc, kinh ngạc nhìn Hắc Muội, trong lòng vẫn sợ.

Người khác nói như vậy bà chưa chắc tin, nhưng Hắc Muội nói lời này bà thật sự không thể không tin, Hắc Muội là một con hổ mất hết tính người, muốn bao nhiêu ngoan tuyệt có bấy nhiêu ngoan tuyệt.

Vương Kiều Nga hoảng sợ, nhanh chóng đứng dậy đáng thương nhìn Hắc Muội.

Người bên cạnh cũng bắt đầu làm việc, có người liền chen mồm, “Quên đi, Hắc Muội, nói như thế nào cũng là trưởng bối ngươi.”

“Người một nhà.”

Lúc này Thủy Sinh và Phùng Quý một trước một sau đến, Hắc Muội liếc mắt nhìn cha một cái, đối với hai người nói, “Nếu cho cha biết ngươi bồi thường một bó lúa cho ta, ta sẽ xé rách mặt không báo quan không thể.”

Hắc Muội vừa chuyển mặt cười dài đối với Phùng Quý nói, “Cha, ngũ ngon, chúng ta nhan đập lúa đi.”

Lại đối với Thủy Sinh nói, “Thủy Sinh ca, năm nay động tác huynh cũng thật mau a, nhà của ta phỏng chừng buổi tối có thể đập xong, hôm nay có lẽ huynh phải nửa đêm đến đập lúa.”

Phùng Quý còn có chút kỳ quái thế nào Phùng Kim và Vương Kiều Nga không lại quán quít muốn chen ngang chiếm sân phơi lúa.

Nhưng nhìn bông lúa nặng trĩu nhà mình, lại nhìn bên cạnh càng ngày càng nhiều nhà khác xếp lúa ông cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp kéo trực lăn lúa đập lúa, một lòng nghĩ nhanh chóng đem lúa xong để cho người khác còn đập.

Hắc Muội ngồi ở chỗ mát bên cạnh nghỉ ngơi, Béo Nha đã bị nàng đuổi về nhà.

Miệng nàng ngậm cây rom, âm thầm cân nhắc lát nữa thế nào lấy bó lúa từ chỗ nhĩ thúc mà không để cha phát hiện tình huống xảy ra trong sân phơi lúa vừa rồi.

Bởi vì lúa đều là một mình Phùng Quý gánh, cũng là một mình ông trải ra, cho nên ông biết rõ.

Thủy Sinh ca ngồi bên cạnh, bỗng nhiên nói, “Hắc Muội, ngày đó cảm ơn ngươi cho Đại Thụ táo a.”

Hắc Muội sững sốt thế này mới phản ứng lại, “Cảm ơn cái gì, Đại Thụ và Tứ Nha nhà muội chơi chung với nhau, nói sau táo đó cũng không phải của nhà muội.”

“Ta và Đại Bàn tẩu ngươi vội vàng làm ruộng, ca của Đại Thụ cũng mới chín tuổi mỗi ngày còn phải hái hoa ngũ vị, làm việc nhà, tính tình Đại Thụ hướng nội, không có người quản hấn, may có các ngươi chiếu cố.”

“Thủy Sinh ca, theo vai về Đại Thụ tốt xấu cũng gọi muội một tiếng nhĩ cô, cho chút đồ ăn ngươi còn khách khí như vậy.”

Hai người nói chuyện một lát, Thủy Sinh nhìn trời nói, “Một hai ngày tới có lẽ không có mưa, bắt quá qua dăm ba bữa khó mà nói.”

Bỗng nhiên đứng dậy vỗ vỗ mộng nói, “Ta đi giúp một tay.”

Nói xong hần cầm cái xiên giường cao ở một bên từ trực lăn lúa đến nơi gánh lúa, để Phùng Quý có thể tiết kiệm thời gian mà lăn lúa.

Phùng Quý một bên lôi kéo dây thừng trực lăn lúa một bên nói, “Thủy Sinh, ngươi muốn làm gì, ngươi về nhà đi, ta đập lúa xong kêu Hắc Muội đi kêu ngươi.”

“Quý thúc, ta nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nói sau ta giúp ngươi cũng là để nhanh chóng sửa dụng sân a.”

Thủy Sinh cười nói, trên tay vô cùng thuần thực làm .

Phùng Quý nói tiếng cảm ơn cũng không lại từ chối .

Đội cho đập xong , Phùng Quý theo gió phoi lúa, Hắc Muội chạy nhanh đi thu rom rạ, trời đông cỏ khô, đối với Thủy Sinh ca nói, “Thủy Sinh ca, giúp ta tháo lúa đi!”

Thủy Sinh không nói hai lời nhanh chóng tháo lúa, không chú ý có một bó lúa dùng dây rom không giống với những bó khác, Hắc Muội tháo từng bó lúa, vụng trộm cầm cái dây thường không đồng dạng kia quăng sang một bên giấu đi, lại đối với Thủy Sinh hô, “Thủy Sinh ca, còn thiếu hai bó.”

Thủy Sinh cũng không xách được bao nhiêu bó, dựa theo Hắc Muội nói lại xách hai bó, Hắc Muội trải lúa ra xong đối với Phùng Quý nói, “Cha, con về đưa chút canh đậu xanh đến a.”

Hắc Muội về nhà chuyện đầu tiên chính là lôi kéo Béo Nha hung hăng giáo huấn một trận, vì không để nương nghe được, kéo Béo Nha đến phòng bếp.

“Béo Nha, xảy ra chuyện, ai khi dễ mà khóc, lúc ấy sao không kêu ra, kéo cổ họng hô to nhị thẩm trộm lúa —— “

Giáo huấn Béo Nha nước mắt đều sắp ra, Hắc Muội lau nước mắt trên mặt nàng, “Gặp chuyện này, khóc có cái rắm, muốn động nào! —— “

Cuối cùng thấy Béo Nha thực sự khóc mới thôi, giúp nàng rửa mặt, lại dặn vài câu mới bắt đầu nấu canh đậu xanh.

Nghĩ nghĩ lần trước ở trấn mưa một cân mì còn chưa ăn, vừa vặn hôm nay ăn, cha nàng kéo trực lẫn lúa đập thóc rất phí sức cần phải bồi bổ nhiều.

Vì thế Hắc Muội ở vườn rau hái hai trái mướp bào da cắt sợi nấu một tô canh, sau đó lại đập hai quả trứng cho vào, Phùng Quý một trứng, Tú Cô một trứng, lại ở trong nồi đổ mì vào, sợi mì nho nhỏ vào nồi liền mềm xuống, lập tức chín, đổ ra năm bát, sau đó thả chút dầu vừng lên mặt.

Bưng trước một chén đưa đến phòng cho Tú Cô, bà vừa thấy trên mặt có trứng gà, vội vàng nói, “Hắc Muội, trứng gà đem đi cho cha con ăn, mấy ngày nay hẳn đã mệt muốn chết rồi.”

“Nương, nương ăn đi, cha cũng có, chúng ta có nhiều trứng gà.”

Kỳ thực Tú Cô nằm ở trong phòng dưỡng thai cũng không có tư vị, trọng phụ làm ngày làm đêm, Hắc Muội còn nhỏ vừa phải ra ruộng lại còn làm việc nhà, bà chỉ có thể tro mắt nhìn mọi người bận rộn cũng giúp không được.

“Nương, chỉ cần thân thể nương khoẻ mạnh , bình an đem đứa nhỏ sinh ra, chúng ta mệt chút cũng vui vẻ, thật sự.”Hắc Muội sợ nương khổ sở trong lòng nên an ủi bà.

Trong phòng bếp Hắc Muội cùng Béo Nha Tứ Nha uống canh đậu xanh, ăn mì, bình thường Béo Nha nói nhiều, hiện tại bởi vì vừa bị giáo huấn không dám nói nhiều lời, cúi đầu lo ăn, Tứ Nha cũng mở to mắt không dám nói lời nào.

Hắc Muội nhìn bộ dạng nàng đáng thương, không đành lòng, yên lặng vỗ đầu Béo Nha nói, “Béo Nha, tỷ mắng muội là vì tốt cho muội, chúng ta không động não chỉ biết yếu đuối khóc nhè sẽ bị khi dễ, biết không?”

Hắc Muội nói nhỏ nhẹ, vẻ mặt Béo Nha cùng Tứ Nha rõ ràng sáng lên, lại dặn hai người com nước xong rửa chén.

Com nước xong, Hắc Muội bưng hai chén canh đậu xanh, một chén mì lớn đặt ở trong giỏ đi sân phơi lúa.

Trên sân Thủy Sinh cùng Phùng Quý vai kề vai kéo trực lẫn lúa, Hắc Muội trong lòng vui vẻ, có Thủy Sinh ca hỗ trợ cha rõ ràng thoải mái hơn.

Nàng ở bên cạnh đội trong chốc lát, bọn họ đã đi xuống , trận này hẳn là lẫn xong rồi, hiện tại chỉ cần thêm hai đợt .

Hắc Muội chạy nhanh tiếp đón cha ăn mì uống canh, cũng bưng một chén canh đậu xanh cho Thủy Sinh, hẳn không chịu uống nói là về nhà ăn com lại đến.

“Thế nào sớm như vậy đã ăn com?”Phùng Quý mồm to ăn mì hỏi.

“Sợ cha bị đói, ăn trước chén mì lót bụng, lát nữa con về nhà lại nướng chút bánh ngô mang đến.”

Phùng Quý cười cười, “Đau lòng cha con à?”

“Đương nhiên , cha là trụ cột trong nhà mà!”Hắc Muội cười nói, hai cha con trong đó ôn nhu dào dạt.

Phùng Quý ăn xong đứng lên phấn chấn tinh thần nói, “Trước tiên cha gánh hai gánh về nhà, con ở trong này xem chừng chờ cha quay lại rồi về nhà.”

Trong thời gian Hắc Muội đội cũng không nhàn rỗi, khi cha đem gánh lúa đầu tiên gánh về nhà đem rom rạ vừa đập xong trải lại, xếp lên đông cỏ khô, rom rạ rất nhẹ, Hắc Muội một tay có thể xách lên.

Kế tiếp giương lúa lấy mảnh nhỏ rom rạ còn sót trên lúa ra.

Khi Phùng Quý quay lại gánh lần thứ hai, nhìn thấy Hắc Muội đang giương lúa nở nụ cười, “Đừng mệt a!”

Đợi cho ông gom thóc vào sọt gánh về, Hắc Muội rốt cục biết cha vì sao kêu nàng đừng mệt .

Bởi vì việc giương lúa này nhìn như đơn giản thoải mái nhưng thật ra không như vậy.

Công cụ dùng giương lúa chính là một thứ giống cái xẻng, làm bằng gỗ , hơn nữa chuôi rất dài, như vậy theo hướng gió gió cao lên lợi dụng gió sẽ phân ra thóc và mảnh vụn rom rạ, thóc nặng hơn sẽ rơi vào chỗ gần, mà rom rạ nhẹ hơn sẽ rơi vào chỗ xa chút.

Nhưng bởi vì vậy mà không ngừng giương, đơn thuần chuyển động máy móc, chỉ chốc lát sau hai tay đã đau nhức .

Hắc Muội cắn răng kiên trì tiếp tục, trước khi Phùng Quý trở về đã đem lúa giương sạch sẽ .

Phùng Quý nhìn Hắc Muội cười nói, “Luôn cây mạnh, xem con ngày mai còn giờ cánh tay nổi không.”

Hắc Muội cười cười, thúc giục cha nhanh chóng gánh lúa về nhà.

Khi Phùng Quý lại một lần nữa chuyển đến sân lúa Hắc Muội trở về nhà làm cơm chiều.

Nửa đường về nhà gặp được Thủy Sinh ca, hẳn thật đúng đến hỗ trợ .

Hắc Muội cảm tạ hẳn vội vàng về nhà nấu cơm.

Về nhà nhìn thấy lúa xếp thành đồng thật cao dựa vào tường trong nhà chính trong lòng nhất thời thu hoạch được mùa vui sướng lấp đầy .

Ngoài cửa phơi lúa cả một ngày hẳn là đã khô, lại tìm túi vải thô để Béo Nha ở bên kia từ từ cho vào túi, nàng vào nhà xem nướng một cái liên mang theo Tứ Nha đi xuống bếp nấu cơm.

Buổi tối Hắc Muội muốn làm chút đồ ăn ngon , nấu cơm thuần gạo, lại dùng mỡ heo xào rau cải ra phía sau phòng cầm miếng thịt lợn rừng cuối cùng còn lại xào chung.

Lại dùng mỡ heo xào bầu nấu canh cho Tú Cô ăn, chính mình cũng nhanh chóng ăn cơm xong, lại đến sân phơi lúa.

Nàng không nghĩ tới bởi vì có Thủy Sinh ca hỗ trợ lúa nhà nàng đã đập gần xong , vốn dự tính tới khuya mới có thể làm xong , giờ phút này xem ra hẳn là hơn nửa canh giờ có thể hoàn toàn làm xong.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Buổi tiệc sinh nhật.

Hắc Muội ở bên đợi một lát, hai người lần xong nàng nhanh chóng đi lên trời rom rạ, kêu Phùng Quý gánh về trước, Thủy Sinh hỗ trợ gom lúa sang một bên, hẳn rốt cục có thể dùng bữa .

Hắc Muội ở một bên giương lúa, lúc này hiển nhiên không còn giương cao được như trước , cánh tay sưng lợi hại.

Phùng Quý rất mau trở lại , ông không ăn cơm muốn gánh toàn bộ lúa về nhà mới an tâm ngồi xuống ăn cơm

Rốt cục tại mặt trời hoàn toàn hạ xuống đường chân trời, hoàng hôn tiến đến hai cha con một tay gánh một gánh lúa nặng, một tay cầm rất nhiều công cụ một trước một sau về nhà , cả người đầy mồ hôi, toàn thân vừa thối vừa bẩn nhưng trên mặt lại lộ vẻ tươi cười hạnh phúc.

Cho tới hôm nay nhà Hắc Muội rốt cục thu hoạch xong, tất cả lúa đều được chuyển về nhà .

Nhìn nhà chính chồng chất lúa Phùng Quý và Hắc Muội giờ phút này còn không có cảm giác được mệt mỏi.

Ăn qua cơm chiều cả nhà đã sớm tắm rửa đi ngủ, lúc này Hắc Muội mới cảm giác được toàn thân rã rời mệt mỏi, nghĩ đến cả người cha nàng Phùng Quý khẳng định rất đau nhức, vì thế lặng lẽ đối với Béo Nha cùng Tứ Nha nói chút chuyện.

Phùng Quý trở lại phòng đặt xuống giường, Tú Cô nhìn trên vai ông kéo trực lẫn lúa hiện ra dấu dây thùng nước mắt đều rơi xuống, “Nếu ta sớm có thể sinh một đứa con trai cho chàng, có người hỗ trợ chàng sẽ không đến mức vất vả như vậy.”

“Nói gì vậy, Hắc Muội cũng không kém con trai, khả năng làm —— “

Béo Nha cùng Tứ Nha tiến vào nói muốn xoa bóp cho cha, Tú Cô mới nín khóc mà cười.

Trong phòng bên kia, Hắc Muội động cũng không muốn động, hai tay như bị rút nước, thắt lưng cũng mỗi lợi hại, loại cảm giác này nàng tuyệt không xa lạ, kiếp trước nàng cũng ở cái tuổi này nếm thử loại tư vị này.

Khi đó nàng vừa mới tiến vào đội vận động cấp tỉnh, cường độ huấn luyện tăng rất nhiều, khi đó vài ngày toàn thân nàng sưng đau nhức khó chịu chính là như cảm giác bây giờ.

Kể tiếp vài ngày Hắc Muội thực thoải mái, nấu cơm là được, phơi lúa thu lúa đều do Phùng Quý làm, sau đó ông còn đi giúp Thủy Sinh lẫn lúa gần nửa ngày.

Vài ngày kể tiếp, dần dần, ruộng rất nhiều nhà chỉ còn lại gốc lúa, càng nhiều người chen chúc ở sân phơi lúa xếp hàng đợi đập lúa.

Người hạ thôn họ Diệp tuy rằng có hai ba cái sân phơi lúa, nhưng người cũng nhiều lại sôi nổi hơn, cũng có phát sinh cãi vã, cũng có đánh nhau, dù sao mấy này nay trong thôn cả ban ngày lẫn ban đêm đều rất náo nhiệt.

Phòng chường lúa nhà Thủy Sinh ca đập xong, Phùng Kim bắt đầu đập lúa, Phùng bà bà lại tới nữa, đơn giản là kêu Phùng Quý đi giúp Phùng Kim kéo trực lẫn lúa.

Phùng Quý không thể cự tuyệt, nhưng Hắc Muội mặc kệ, trực tiếp ngăn cản không cho Phùng Quý đi, đối với Phùng bà bà nói, “Bà nội, nhị thúc nhị thẩm nói, về sau việc đồng áng nhà thúc ấy không cần cha con giúp bắt luận chuyện gì, không tin bà đi hỏi bọn họ đi.”

Nói đến Phùng bà bà cùng Phùng Quý đều nửa tin nửa ngờ, nhưng lại xem Hắc Muội nói cứ như thật cũng không nói gì nữa, Phùng bà bà đi rồi, Phùng Quý hỏi Hắc Muội, Hắc Muội cũng lười nói, nói thẳng, “Cha, bọn họ quả thật chính miệng nói, nếu cha không tin cũng có thể đi hỏi.”

Hắc Muội đoán nhị thúc nhị thẩm có lẽ hiểu được ý nàng, Phùng bà bà hỏi họ khẳng định không dám nói hai lời.

Ngày lại trôi qua bình tĩnh.

Lại qua vài ngày Hắc Muội đi nhà Cát Tường, nàng đơn giản là lo lắng Cát Tường lại bị mẹ chồng kéo ra ruộng sai sử, may mắn, lần này Cát Tường ở nhà nấu cơm, bắt quả Diệp bà bà vẫn đau lòng con gái bà Tịch Mai, Tịch Mai ở nhà như cũ không làm việc gì, chỉ chờ ăn có sẵn.

“Tỷ, nhà tỷ nhiều ruộng như vậy đến lúc nào mới có thể đập lúa xong a?”

“Có lẽ hai ngày, ngay cả tiểu thúc của tỷ cũng đi hỗ trợ.”

Cát Tường nói tiểu thúc tên Diệp Tĩnh, là đứa con trai thứ ba của Diệp bà bà, bởi vì mới trước đây ngã bị thương chân, để lại tật, hiện tại đi đường còn khó, lắc lư lắc lư, nhưng Diệp bà bà thực đau lòng hắn, còn để hắn đọc sách biết chữ, hiện tại đã mười sáu mười bảy tuổi, rất ít ra cửa, không thích cùng người lui tới, nhưng có một đôi tay viết chữ đẹp, nhà ai có chuyện vui cần viết câu đối hoặc ngày lễ tết đều là tìm hắn viết.

“Hắn cũng giúp không được gì a, bọn họ thế nào nhanh như vậy?” Hắc Muội thực giật mình, hai ba chục mẫu đất cũng không phải làm một chút có thể xong.

“Không nhanh sao được, Ngô địa chủ yêu cầu hàng năm trễ nhất tới mười lăm tháng mười nộp lúa, hơn nữa nhà chồng tỷ có một con trâu một con la.”

Hắc Muội ngẫm lại cũng đúng, có gia súc vô luận là gánh lúa hay đập lúa đều mau hơn, lại cùng Cát Tường hàn huyên vài câu liền về nhà.

Người thượng thôn ít ruộng, thu lúa tự nhiên cũng không nhiều, cho nên mọi người gần như làm xong.

Người hạ thôn Đại Diệp cũng đều có mùa thu hoạch bội thu, người người vui sướng từng người ở nhà phơi lúa, chuẩn bị nghỉ tạm một đoạn thời gian bắt đầu vòng canh tác tiếp theo.

Hắc Muội ở nhà nghỉ ngơi hai ngày Ngô Bảo Nhi bắt đầu đến nhà tìm Béo Nha chơi, đoạn thời gian trước vẫn không có tới, nàng đoán là nhà Ngô địa chủ không cho hắn đến quấy rầy các nàng thu hoạch.

Tiếp qua năm tám ngày, sẽ có quan sai đến thu thuế má.

Theo tiêu chuẩn một mẫu ruộng nước nửa lượng bạc, một mẫu ruộng cạn hai lượng bạc, cũng có thể trực tiếp dùng lúa hoặc gạo để thay thế, một cân gạo ba văn tiền, nếu lúa thì chỉ có thể bán hai văn, cho nên có người ra về kiệu ngao lấy gạo ra nộp, cũng có người bằng long lấy lúa ra nộp.

Bắt quả tạo ra gạo là việc thực cố sức, bình thường rất ít nhà cam lòng lấy gạo ra trực tiếp thay thế, Phùng Quý trực tiếp nộp lúa, giống nhà ông tổng cộng phải nộp một lượng sáu văn tiền, đổi thành lúa tương đương với phải nộp hai trăm cân lúa, cơ hồ là một phần ba thu nhập.

Nếu gặp trung bình hoặc trung lao động phải nộp hơn ba lượng bạc , nông nhân còn dư lại chỉ là khẩu phần lương thực.

Mà không may, nghe nói năm nay triều đình dự tính sau mùa thu hoạch sẽ trưng bình , trong thôn cũng nghe được tiếng gió .

Hắc Muội không nghĩ nhiều như vậy, nàng hiện tại chỉ muốn lợi dụng hai ngày này lại làm rau trộn vào thành đổi bạc, vì thế hai ngày này trừ bỏ một ngày ba bữa cơm ra đều ở nhà một lòng làm rau trộn.

Sáng sớm hôm nay lão bộc nhà Ngô địa chủ đến , Hắc Muội thấy kỳ quái, lão bộc này không có việc gì rất ít rồi đi bên cạnh Ngô phu nhân, trừ phi là tới đón Ngô Bảo Nhi, nhưng sáng sớm Ngô Bảo Nhi khẳng định phải đi học đường , không ở nhà nàng a.

Đợi cho lão bộc lấy ra một tấm thiệp đỏ tươi Hắc Muội mới hiểu được, thì ra ngày mai là sinh nhật mười một tuổi của Ngô Bảo Nhi.

Người nhà bình thường rất coi trọng sinh nhật con trai bảo bối trước khi thành vị thành niên đều tổ chức trước một ngày, ngụ ý cát tường.

Cho nên lão bộc đại diện cho Ngô lão gia Ngô phu nhân mời ba tỷ muội Hắc Muội buổi tối đến nhà bà dự tiệc sinh nhật Ngô Bảo Nhi.

Hắc Muội xem kỹ thiệp mời quả nhiên có tên Béo Nha cùng Tứ Nha, tên của nàng vẫn là tên thật Phùng Như Ý.

Hắc Muội không thể tưởng tượng được cuộc đời nàng lần đầu tiên nhận được thiệp mời lại là tiệc sinh nhật của tiểu thí hài, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ , ít nhất Ngô lão gia Ngô phu nhân thừa nhận cũng có vũ quan hệ của các nàng cùng Ngô Bảo Nhi.

Hôm nay cả một buổi chiều, Hắc Muội đều dạy Béo Nha và Tứ Nha quy củ đến nhà Ngô địa chủ tham gia tiệc sinh nhật, từ vừa vào cửa hành lễ nói cát tường, đến lên bàn cơm kiêng kỵ gấp thức ăn, mặc dù nhà nàng nghèo còn sinh trưởng ở nông thôn, nhưng ở trước mặt nhà giàu nàng cũng không muốn rất chật vật.

Béo Nha và Tứ Nha bởi vì một lòng muốn đi tham gia cho nên học vô cùng dụng tâm, cuối cùng Hắc Muội còn tập luyện một lần, thấy không có vấn đề gì lớn thế này mới yên tâm .

Sớm đem đồ ăn cho cha mẹ chuẩn bị tốt, ba người các nàng chờ đến giờ Tuất xuất phát.

Đến giờ ba tỷ muội Hắc Muội cầm theo lễ vật nhỏ đi tới nhà Ngô địa chủ.

Ba người được lão bộc dẫn vào sân, trước sân cảnh sắc vô cùng tươi mát, đều là cây nhãn cao lớn cùng cây hoa quế.

Kỷ thực cảnh sắc này ở thôn Đại Diệp ít nhiều gì khiến người ta tò mò một phen, nhưng trừ bỏ người trong thôn ra thật đúng là không ai tiến vào hậu viện nhà Ngô địa chủ.

Xuyên qua tiền viện nhà chính trực tiếp đi qua chính là hậu viện, bên trong nhất thời có cảnh trí khác.

Núi giả hoa cỏ lơ mơ, cây tường vi như trước nở hoa oanh oanh liệt liệt.

Béo Nha cùng Tứ Nha đều nhìn xem , Hắc Muội kéo kéo tay hai người lôi kéo theo sát lão bộc đi vào bên phải cổng vòng làm bằng tiêu trúc tương phi, một đầu khác là đường nhỏ âm u yên tĩnh, có đình hóng mát có mái cong màu hồng.

Giống một tiểu đài cao, hai bên dán câu đối, “Thu thủy tiếp thiên trường, nhất vông thu lai ngư mẫn tái. Đông phong xuy địa ôn, thiên sử chúng hạ cốc doanh thương”.

(Mình chỉ edit đại khái thôi không sát nghĩa lắm : nước mùa thu kéo dài, một lưới thu đầy cá. Gió đông thổi ấm áp, ngàn cuộc đầy kho thóc.)

Nhìn thấy Ngô lão gia đối với bữa tiệc sinh nhật hôm nay bố trí, Hắc Muội trong lòng thật sự rất cảm động, bởi vì khắp nơi biểu lộ tình yêu của vợ chồng Ngô lão gia dành cho Ngô Bảo Nhi, không cần hẳn đại phú đại quý chỉ hy vọng hắn bình an khỏe mạnh khoái hoạt cả đời, ở cổ đại, cha mẹ có thể có giác ngộ như vậy thật sự là hiếm thấy, trong lòng không khỏi đối với vợ chồng Ngô lão gia càng kính trọng .

Trên đài cao treo một loạt đèn lồng màu đỏ, mặc dù hoàng hôn đã dần dần dày nhưng nơi này vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

Dưới đài có một bàn tròn lớn, phía sau bàn tròn đối diện đài cao có một loạt ghế bành, phong cách cổ xưa.

Ngồi ở giữa chính là Ngô Bảo Nhi, một thân áo bào đỏ thắm tinh xảo càng tôn lên mi thanh mục tú của hắn, khuôn mặt tiểu béo phấn đỏ đỏ .

Hắn trông thấy ba người Hắc Muội đến, thay đổi bộ dáng tiểu đại nhân, lập tức nhảy xuống nghênh đón gọi vào, “Hắc Muội tỷ, Béo Nha, Tứ Nha.”

Hắc Muội vội vàng nói chúc phúc Ngô Bảo Nhi, Béo Nha lấy lễ vật ra, là Béo Nha tự tay dùng cò đuôi chó tết thành một con vật nhỏ, vô cùng đáng yêu, Ngô Bảo Nhi rất thích.

Hắn nhận lễ vật liền muốn dẫn Béo Nha cùng Tứ Nha đi đến bàn trà ăn điểm tâm, hai người nhìn Hắc Muội trưng cầu ánh mắt.

Bỗng nhiên phía sau nghe được tiếng Ngô phu nhân.

“Đề tội nó ăn đi, tùy ý chút, chúng ta không nhiều quy củ như vậy.”

Hắc Muội quay lại vừa thấy Ngô lão gia cùng Ngô phu nhân đi ra, chạy nhanh hành lễ, Béo Nha cùng Tứ Nha phản ứng lại đi theo hành lễ, trăm miệng một lời nói xong cát tường, nghe được ngay cả Ngô lão gia vẻ mặt nghiêm túc cũng nở nụ cười.

Hắc Muội hướng các nàng gật đầu, Béo Nha cùng Tứ Nha thế này mới đi theo Ngô Bảo Nhi sang bên kia ăn điểm tâm.

Ngô lão gia cùng Ngô phu nhân đều hướng Hắc Muội cho ánh mắt tán dương, lại khách khí dẫn nàng vào ngồi.

Rất nhanh có người dâng trà, vừa ngửi chính là trà ngon, Hắc Muội đến cổ đại này bao nhiêu năm thì có bấy nhiêu năm không có uống qua, nàng mở nắp đặt dưới mũi khe khẽ ngửi, rồi mới nhấp một ngụm, vừa nói chuyện vừa uống trà, vẫn kiên trì cái miệng nhỏ cẩn thận nhắm nháp, không phát ra âm thanh gì.

Ngô lão gia cùng Ngô phu nhân nhìn Hắc Muội, hai người đối diện mỉm cười liếc mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nam chủ lộ mặt.

Một ly trà nhỏ qua đi sắc trời đã hoàn toàn đen xuống, trên đài cao đèn lồng sáng càng chói lọi, cũng càng vui mừng.

Ngô phu nhân cùng Ngô lão gia đối với lão bộc bên cạnh nói có thể khai tiệc.

Rất nhanh vài nô bộc bưng hoa quả đồ ăn nối đuôi nhau mà ra, dọn xong, Ngô lão gia tiếp đón mọi người ngồi vào vị trí.

Hắc Muội có chút thụ sủng nhược kinh, bởi vì đêm nay khách khứa chỉ có ba tỷ muội các nàng, mà thức ăn trên bàn kiểu hiển nhiên thực long trọng.

Chính giữa là bánh bao chúc thọ, cũng kêu là bánh bao an phúc, bình thường ở nhà giàu cầu khẩn cho đứa nhỏ vị thành niên bình an lớn lên trưởng thành, đương nhiên hôm nay bánh bao chúc thọ nhà hân làm càng thêm tinh xảo.

Đồ ăn chung quanh là một canh, chân giò, cá quế hấp, cua nướng tỏi, thịt ba chỉ xào đậu, bò kho, rau trộn, canh gà.

Bàn đồ ăn này nhìn thôi đã khiến người ta chảy nước miếng, bất quá Béo Nha cùng Tứ Nha hiển nhiên nhớ lời Hắc Muội nói, nên dù nước miếng thẳng nuốt ánh mắt cũng rũ xuống.

Thẳng đến Ngô lão gia cầm đũa gấp một cái bánh bao đặt vào chén Ngô Bảo Nhi, còn nói khai ăn, Hắc Muội thế này mới cầm đũa, Béo Nha và Tứ Nha cũng cầm đũa.

Ngô Bảo Nhi cũng gấp một cái bánh bao đặt vào chén Ngô phu nhân, nhìn hân hiếu thuận như vậy khiến Ngô phu nhân vô cùng cao hứng.

Trên bàn cơm, một nhà Ngô lão gia ăn vô cùng văn nhã, đặc biệt Ngô lão gia cơ hồ chỉ gấp vài miếng thức ăn chay, căn bản không ăn cái gì.

Nhưng ba tỷ muội Hắc Muội cũng không kỳ quái, bởi vì Ngô Bảo Nhi ở nhà nàng ăn cơm, thói quen hân ăn cơm đã như vậy.

Cho nên tỷ muội Hắc Muội tận lực thả chậm tốc độ, tận lực tảo nhả một chút, nhưng đồ ăn thật sự rất ngon, hơn nữa rất nhiều món Béo Nha cùng Tứ Nha căn bản chưa ăn qua.

Các nàng mặc dù ra vẻ lễ phép, từ từ gấp, nhưng hiển nhiên tốc độ nhắm nuốt mau kinh người, nhất là nô bộc đứng bên cạnh thực săn sóc thực chịu khó không phải giúp các nàng gấp đồ ăn, đã không quan tâm phụ thê Ngô lão gia đang nói cái gì.

Hắc Muội đành phải vừa ăn vừa cùng Ngô phu nhân nói chút chuyện, ăn cơm đến một nửa, Ngô lão gia liền kêu các nàng từ từ ăn, ông ăn no rồi chỗ, phòng chừng là nhìn ra có ông ở đây mọi người đều không được tự nhiên, bao gồm Ngô Bảo Nhi đều có chút câu nệ.

Quả nhiên Ngô lão gia vừa đi, mọi người thở dài một hơi nhẹ nhõm, Ngô Bảo Nhi cũng thoải mái chút, liên tiếp hỏi Béo Nha đồ ăn ăn được không, Béo Nha cũng không có thời gian trả lời hân, vội đầu vào ăn.

Một lát sau Ngô phu nhân cũng buông đũa, Hắc Muội vội vàng buông đũa theo, Ngô phu nhân cười nói đừng ngại, kêu các nàng tiếp tục ăn, có Ngô Bảo Nhi ở cùng, nàng mới an tâm tiếp tục ăn, nói thật Hắc Muội đúng là đặc biệt tưởng nhớ món cua nướng tỏi này.

Ngô phu nhân cũng không có rời đi chính là ngồi ở phía sau ghế bành xem sổ sách, đối với lão bộc nói gì đó, người nọ lui xuống, chỉ chốc lát sau liền có vài người đi lên đài cao .

Có mấy người cầm nhạc khí truyền thống trong tay, tỳ bà, đàn nhị, chiêng trống linh tinh , đây là muốn hát hí khúc a.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau trên đài bắt đầu vang lên tiếng nhạc, theo tiếng nhạc một người mặc trang phục ả đào lên đài khai xướng .

Vừa mới bắt đầu Béo Nha Tứ Nha thấy sắp hát hí khúc ánh mắt mở to xem, không bao lâu thấy đào kép dường như độc diễn ở trên đài y y nha nha , một câu ban ngày đều xướng không xong, cuối cùng vẫn đem toàn bộ lực chú ý tập trung vào đồ ăn .

Hắc Muội cảm thấy có chút nghi hoặc, Thanh Châu nơi trung bộ Đại Đường quốc, hát hí khúc cũng không thịnh hành, chỉ ở kinh đô phương Bắc bên kia có vẻ hợp thời.

Mà theo đào kép này lên đài cùng đội hình phối nhạc còn có công phu hoàn toàn nhìn lên của nàng ra này đào kép rõ ràng hẳn là một danh giá, Hắc Muội không khỏi mơ màng đến bối cảnh Ngô lão gia, một buổi tiệc sinh nhật của con trai có thể ngàn dặm xa xôi mời danh giá ở kinh thành về nhà biểu diễn.

Hắc Muội trong lòng ngạc nhiên nhưng trên mặt vẫn giả ngu, đang ăn cơm thịnh soạn hướng trên đài ngắm vài cái, ngược lại Ngô phu nhân xem rất nhập tâm .

Cuối cùng ăn được không sai biệt lắm, Ngô phu nhân lại tiếp đón các nàng nước uống trái cây, nhưng lúc này chỗ nào còn nuốt trôi a, đối mặt chùm nho mà người các nàng là hữu tâm vô lực, cuối cùng ba tỷ muội mỗi người nhét một chùm nho vào trong ngực.

Các nàng hiển nhiên là ngồi không yên xem diễn , mắt thấy sắc trời không còn sớm, lúc này người nhà quê đã sớm chìm vào giấc mộng, Hắc Muội liền muốn cáo từ, Ngô phu nhân kêu lão bộc đưa các nàng ra cửa, Ngô Bảo Nhi lại muốn đích thân đưa, Ngô phu nhân cười cười cũng đồng ý .

Bởi vì trong sân Ngô gia ở các góc đều có đèn lồng, nhưng đường đi không phải rất rõ ràng, cho nên Ngô Bảo Nhi trực tiếp dẫn các nàng xuyên qua phía trước nhà chính, đi đến tiền viện.

Cửa lớn Ngô gia ở hướng nam, mà cửa chính này là một cửa sắt lớn trừ bỏ cưỡi ngựa xe bình thường rất ít mở, nhưng buổi sáng Ngô Bảo Nhi đi đến trường là theo cửa chính ngồi xe ngựa đi .

ở phía Tây còn có cái cửa hông, kỳ thực cái cửa hông này cách cửa thượng thôn gần hơn, cho nên Ngô Bảo Nhi bình thường đi tìm Béo Nha chơi đều đi từ cửa hông, buổi chiều Hắc Muội đến vào từ cửa này, hiện tại Hắc Muội cũng đi từ cửa này về nhà đi.

Bốn người mới vừa đi đến cửa hông thì bỗng nhiên cảm giác được phía trước có tiếng vó ngựa từng trận, thấp thoáng ngoài cửa sắt đèn đuốc sáng trưng.

Bốn người sững sờ, không biết phát sinh chuyện gì .

Hắc Muội vừa mới bắt đầu cảm giác được chấn động, âm thanh đó càng ngày càng gần giống như ngay tại bên tai, nàng còn tưởng rằng sắp phát sinh động đất , một phen kéo mấy đứa nhỏ chạy đến dưới cây lớn ở ngoài cửa hông, dặn mọi người ngồi trên mặt đất.

Hắc Muội vốn nghĩ nếu có động đất núp dưới cây hệ số an toàn sẽ cao hơn một chút, nhưng bốn người ngồi dưới tàng cây một lát mới phát hiện căn bản không phải động đất.

Đây là tiếng vó ngựa, rất nhiều tiếng vó ngựa cuộn cuộn mà đến, đem mặt đất rung động như động đất.

Ngay sau đó, một đám hắc y nhân (người mặc đồ đen) cao to cưỡi ngựa bịt mặt, mỗi người tay cầm binh khí, hàn khí bức người vọt vào tiền viện Ngô gia.

Ngô Bảo Nhi nhìn thấy kêu một tiếng sợ hãi, bị Hắc Muội lập tức bịt kín miệng, đó âm thanh vừa phát ra đã bị che miệng lại.

Hắc Muội vừa thấy những người này lập tức liền tưởng đến đám sơn tặc cường đạo từ phía nam một đường lên phía bắc mà nàng hai lần vào thành nghe được, nhưng ai nói được chính xác đâu.

Đây là thời đại cùng thời không mà bất luận cái gì nàng cũng không biết, nàng không biết tin tức gì về tương lai, chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Nàng nhìn những hắc y nhân che mặt này tim đập nhanh, bọn họ có lẽ là hiệp đạo, có lẽ là ma đầu giết người không chớp mắt.

Giờ khắc này có thể nói là lần đầu tiên từ khi nàng đến cổ đại chân thật đối diện vũ khí lạnh, đại đao chói lọi dưới ánh đuốc lóe lên làm cho người ta sợ hãi.

Béo Nha cùng Tứ Nha Ngô Bảo Nhi đã hoàn toàn bị kinh hách.

Hắc Muội bảo trì một tia lý trí cuối cùng, nàng không biết những người này rốt cuộc muốn làm gì, phản ứng đầu tiên là cha mẹ trong nhà, ở bên tai Béo Nha nói nhỏ, “Mau dẫn Tứ Nha về nhà, kêu cha nương nhanh chóng đến sau núi, hiện tại! Lập tức! Ta chưa đi tìm các người trăm ngàn lần không được về thôn.”

Béo Nha ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, lôi kéo Tứ Nha chạy đi, nàng đã bị dọa đến quên hỏi Hắc Muội làm sao bây giờ .

Thực ra Hắc Muội cũng không biết làm gì, chính là nhìn thấy Ngô lão gia và Ngô phu nhân đi ra , Ngô phu nhân quát to một tiếng chạy nhanh ra hậu viện, mà Ngô lão gia đứng ở cửa ra về bình tĩnh nhìn bọn họ.

Hắc Muội theo bản năng cho rằng giờ phút này bất luận tình huống gì nàng đều sẽ đem Ngô Bảo Nhi giấu tốt, vì thế một tay ôm cái miệng của hắn một tay bế hắn vào trong ngực, chặt chẽ chú ý tình huống trong viện.

Bọn cướp này hiển nhiên được huấn luyện nghiêm chỉnh, xếp hai đội ở trong viện, còn có một số người đứng ở ngoài cửa sắt canh giữ .

Chính giữa cưỡi một con ngựa trắng, phía trên có một người dẫn đầu, thân hình cũng không thấy có bao nhiêu cường tráng đứng thẳng ngược lại có chút thanh quốc nhưng ngồi ở trên ngựa dáng người thấp phần cao ngất kiêu căng.

Hắn ngồi trên ngựa đến gần cửa lớn Ngô gia, người ngựa hung mãnh phía trước, đứng ở cửa Ngô lão gia liên tục lui về phía sau.

Toàn bộ tình cảnh Hắc Muội có một loại cảm giác mộng ảo không chân thực, những người này dưới ánh đuốc chiếu sáng quý dị như vậy, thỉnh thoảng phun ra một tia lửa, tại trong đêm yên tĩnh khiến lòng người run sợ.

“Các ngươi muốn gì?”Ngô lão gia trấn định hỏi, “Cướp của hay giết người?”

“Lương thực ở đâu?”Giọng người nọ rất trẻ tuổi trẻ nhưng mang theo một tia không kiên nhẫn cùng ghét bỏ.

Cách một khoảng cách lại ở trong đêm thu, Hắc Muội nghe tựa hồ có một loại cảm giác tịch liêu du khoáng.

Nhưng nàng vì đứng phía bên sườn mặt không thấy rõ diện mạo người nọ, kỳ thực dù đứng chính diện cũng nhìn không tới diện mạo, bởi vì bọn họ dùng vải đen trùm đầu che mặt .

Nàng nghe thấy tiếng tim mình đập bang bang, cả người khẩn trương vạn phần nhìn tất cả trước mắt.

Ngô lão gia hiển nhiên rất phối hợp, rất nhanh liền nói cho bọn họ chỗ kho lúa, một đội nhân mã tay chân lạnh lẽo chuyển lương thực lên xe ngựa.

Đương nhiên, những người này có huấn luyện, rất nhanh lương thực đã chuyển không sai biệt lắm , trong lúc này, thủ lĩnh ngồi ngay ngắn ở trên ngựa ánh mắt thủy chung như hàn băng nhìn chăm chăm sân nhà Ngô lão gia.

Đội cho thủ hạ tới nói đã muốn thỏa đáng sau đó lập tức vung tay lên đi trước, Ngô lão gia thấy bọn họ sắp đi vừa định thở ra, không nghĩ tới một đội nhân mã khác định vọt vào hậu viện.

Ngô lão gia lo lắng, vội vàng hô, “Tráng sĩ, hậu viện đều là nữ quyến, các ngươi đây là —— “

Không đợi Ngô lão gia nói xong, một hán tử trực tiếp một tay đẩy ông một cái ngã chống vó.

Ngô Bảo Nhi thấy một màn như vậy ở trong lòng Hắc Muội giãy dụa lợi hại, liều mạng muốn tránh thoát đi ra ngoài, phát ra âm thanh ô ô.

Hắc Muội bóp chặt, hắn một ngụm liền cắn lên tay Hắc Muội, lập tức gãy ra hướng trong cửa hông hay, Hắc Muội nhảy dựng lên ôm hắn, phản ứng đầu tiên là che miệng của hắn, nhìn hắn như nói điên giãy dụa, nhắc tay liền bỏ vào sau đầu hắn, Ngô Bảo Nhi lúc này hoàn toàn im lặng, ngắt đi.

Nhưng này một phen động tác cũng phát ra tiếng vang, hiển nhiên tên thủ lĩnh cỡi ngựa trắng đã nhận ra, ánh mắt rét lạnh bỗng nhiên nhìn chăm chú vào bên này, khẽ quát một tiếng, “Đi ra!”

Âm thanh mang theo uy hiếp không thể nghi ngờ cùng mệnh lệnh, Hắc Muội nghe được trong lòng run sợ, toàn thân lạnh cả người!

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nam chủ lộ mặt. 2

Hắc Muội cả kinh, không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng đem Ngô Bảo Nhi đẩy ngã vào góc tường, chính mình từ bóng râm ngoài tường chậm rãi đi ra.

Toàn bộ hắc y nhân vốn muốn vào sân vây quanh lại đây, khi nhìn thấy là một bé gái hơn mười tuổi mới thả lỏng cảnh giác.

Hắc Muội liền như vậy từ từ từng bước đi đến cửa nhà chính, mà người ngồi trên ngựa trắng liền như vậy lẳng lẳng nhìn nàng từng bước đến gần.

Trên mặt Hắc Muội bình tĩnh không chút biểu cảm, nhưng trong lòng kinh đảo hải lãng (sóng to gió lớn), sau lưng lạnh cả người.

Bị người này gắt gao nhìn chăm chăm nàng giống như không biết sợ cũng ngẩng đầu nhìn lại.

Người này trên mặt bị khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt, đây chính là điển hình một đôi mắt đào hoa, khoe mắt cong vốn nói không nên lời phong lưu lịch sự tao nhã, nhưng cố tình trong đôi mắt không có một tia ôn nhu, mang theo ngoan ý mang theo sát phạt, liền như vậy lạnh lùng nhìn nàng.

“Các ngươi có phải đồng tề hội?” Hắc Muội vừa mở miệng nói ra khiến mọi người kinh ngạc.

“Ngươi cũng nghe nói qua Đồng Tề Hội?” Ánh mắt người nọ dờ xuống ngoan ý, bỗng nhiên có chút thoải mái mà hỏi.

Hắc Muội vốn còn không xác định bọn họ có phải Đồng Tề Hội mà mình hai lần được nghe không, nhưng nghe hắn hỏi đã có thể xác định bọn họ chính là đồng tề hội.

Đã biết bọn họ là Đồng Tề Hội hiển nhiên trong lòng thoải mái không ít, lá gan cũng lớn lên.

“Ta ở Thanh thành nghe nói qua các ngươi.”

“Ồ, nghe nói qua cái gì?” Người nọ trong giọng nói mang theo một tia đùa giỡn tàn bạo.

“Các ngươi từ bờ biển phương nam một đường đến phương bắc, cướp của người giàu chia cho người nghèo, những địa chủ làm giàu bất nhân cùng tham quan ý thể hiếp người đều bị trừng phạt, nhưng ta không biết các ngươi vì sao tới thôn Đại Diệp chúng ta bắt nạt người tốt?”

Ánh mắt đen nhánh của Hắc Muội thẳng tắp nhìn người nọ.

“Người tốt?” Người nọ chỉ vào Ngô địa chủ xuy cười ra tiếng. “Hắn ruộng tốt vạn dặm, nô dịch quê nhà, tiêu tiền như nước, dùng số tiền lớn thuê đào kếp chỉ vì chơi vui khoái lạc, người như vậy là người tốt? Ngươi là nô tài của hắn đi?”

Nói xong mặt lạnh nhìn Hắc Muội, tựa hồ Hắc Muội nói sai một câu hắn sẽ giẫm nát nàng dưới vó ngựa.

Hắc Muội đầu óc chuyển nhanh, lập tức hiểu được phỏng chừng những người này vốn cũng không phải đặc biệt nhắm vào Ngô địa chủ đến, có lẽ là ở Thanh thành tìm hiểu đã có người dùng số tiền lớn mời danh giá ở kinh đô đến hát hí khúc cho nên ngược dòng tới đây.

“Ta không phải nô tài nhà Ngô lão gia, cũng không có quan hệ gì với ông ấy, ta là người nhà họ Phưởng chỉ là một hộ gia đình bình thường ở thượng thôn Đại Diệp, không tin ngươi có thể tìm người tới hỏi, ta là son dân lớn lên ở thôn Đại Diệp.”

“Mở hai tay ra.” Hắn ra lệnh.

Hắc Muội lập tức biết ý tứ của hắn, hắn muốn từ tay nàng nhìn ra thân phận của nàng, vì thế tiến gần hai bước mở bàn tay ra đuổi đến trước mặt người nọ.

Đây là một đôi tay còn chưa lớn lên, nhưng ngón tay thon dài, lòng bàn tay có vết chai, hơn nữa bên ngón trở tay trái có một miếng vết thương hình cung, đó là do mấy hôm trước cắt lúa không cẩn thận cắt phải, nhưng bởi vì không thoa thuốc nên mặc dù đã muốn khép lại, nhưng hiện tại nhìn qua vẫn rất rõ ràng có vết sẹo sưng đỏ.

“Hiện tại có tin chưa?” Hắc Muội chậm rãi nói, “Ta muốn nói về Ngô địa chủ một chút.”

Người nọ cũng không ngăn cản nàng, thậm chí còn có chút hứng thú nhìn nàng, chờ nàng nói chuyện.

“Ngô địa chủ chuyển đến thôn Đại Diệp đã gần ba năm, ông ở thôn Đại Diệp mua ruộng đất, bao gồm tiền viện hiện tại này cũng đều dùng kim bạc trắng mua.”

Ta còn nhớ rõ năm đó đại hạn, nếu không nhờ có Ngô địa chủ đến, thôn Đại Diệp có lẽ sẽ chết đói một số người.

Mà cái các ngươi gọi là nô dịch quê nhà, theo ý ta không phải như thế, ít nhất ông không có nô dịch ta, ngược lại đối với chúng ta rất tốt, ngay cả tối hôm nay ăn cơm xem diễn cũng giữ ta lại, cho ta ăn những món mười ba năm qua chưa từng ăn, cũng nghe hát hí khúc trong truyền thuyết.”

Hắc Muội dùng một chút không hề sợ hãi nhìn ánh mắt người nọ nói, “Ngô địa chủ không ăn trộm không cướp đoạt, ông có tiền có ruộng cũng là tài phú khi ông còn trẻ tuổi vất vả phấn đấu có được, là của cải ông tích góp, cũng không phải là địa chủ vì phú bất nhân cũng không phải tham quan ác bá ý thể hiếp người, các ngươi đã là Đồng Tề Hội nếu oan uổng cướp của người như vậy không làm thất vọng chữ “Tề” của Đồng Tề Hội các ngươi sao?”

Hắc Muội nói lời này không ấm không nóng, khiến Ngô địa chủ đều sững sốt, hắc y nhân vây quanh càng bất ngờ, đều nhìn về phía người trên ngựa trắng.

Người nọ bỗng nhiên nhẹ giọng cười, đó là tiếng cười phối hợp một đôi mắt đào hoa làm cho người ta bỗng nhiên cảm thấy như có gió xuân thổi hai quất vào mặt.

“Không thể tưởng tượng được, ở nơi thâm sơn cùng cốc còn có một tiểu nha đầu như vậy!”

Người nọ nói xong bỗng nhiên từ trong lòng lấy ra một nén bạc quăng xuống chân Hắc Muội, nhìn thấy Hắc Muội xem nén bạc dưới chân có chút ngậy người nói, “Thường cho người!”

Sau đó quay đầu đối với Ngô địa chủ nói, “Xem ra người không phù hợp đối tượng Đồng Tề Hội hành động!”

Nói xong thâm trầm nhìn thoáng qua Hắc Muội, trái tim Hắc Muội như muốn nhảy bật ra, tuy rằng sau lưng vẫn đứng thẳng tắp, nhưng chỉ có chính nàng biết tay chân nàng như nhũn ra, tùy thời sẽ té liệt ngã xuống đất.

Nhìn người nọ xoay đầu ngựa đi ra ngoài, liền đi liền quát, “Rút lui, lương thực lưu lại.”

Một câu này nói xong cả người Hắc Muội đã sắp té liệt, Ngô lão gia dưới sự kinh hồn chưa định không khỏi mừng rỡ.

Chuyện tình kể tiếp tất nhiên là không cần phải nói, Ngô lão gia cùng Ngô phu nhân nhìn Hắc Muội với cặp mắt khác xưa, hai phu thê xem như sống sót sau tai nạn, hữu kinh vô hiểm một hồi, mừng đến chảy nước mắt.

Bỗng nhiên nhớ tới Ngô Bảo Nhi, Hắc Muội chạy nhanh đến gốc cây ngoài cửa hông đem Ngô Bảo Nhi đánh thức, hắn còn mông lung, vừa thấy cha mẹ đều hoàn hảo, một phen ôm lấy bọn họ.

Một nhà ba người Ngô lão lệ nóng doanh tròn, nhìn Hắc Muội cảm thấy thực kích động nhưng vẫn thực cảm động.

Ngô lão gia không biết cảm tạ Hắc Muội thế nào, giao bạc cùng lương thực nàng đều không cần, cuối cùng Ngô lão gia nói, ”Người cần thận suy nghĩ, chỉ cần ta có thể làm ta sẽ đáp ứng người một yêu cầu.”

Hắc Muội thật cao hứng, “Được, chờ con nghĩ xong con sẽ nói cho Ngô lão gia.”

Hắc Muội kỳ thực hiện tại cả người vẫn choáng váng, khăn trương nghĩ mà sợ sau khi bình tĩnh lại cả người như đang bay.

Tất cả tâm tư hiện tại của nàng đều đặt vào nén bạc người kia ném cho, nén bạc đó ước chừng mười lượng a, nàng cho tới bây giờ còn chưa sờ qua nén bạc mười lượng, hiện tại bỗng nhiên lập tức có được còn không vui như nở hoa sao.

Vừa nghĩ tên đầu lĩnh kia trở về có thể buồn bực hay không, bởi vì hắn chạy một chuyến xa như vậy đến thôn Đại Diệp chẳng những không thu được gì, còn tốn mười lượng bạc.

Nghĩ đều cảm thấy đêm nay trời qua thật sự là mạo hiểm kích thích lại thoải mái pháp phòng a!

Thăng đến về nhà mới từ từ bình tĩnh lại, bỗng nhiên phát hiện không có một người, mới nhớ tới nàng kêu Béo Nha cùng cha mẹ đều đi lên núi trốn, vì thế vất vả chạy lên núi, đến trên núi một bên tìm một bên kêu, rốt cục thấy được người nhà.

Cả nhà về nhà cũng không thể ngủ, nghe Hắc Muội nói việc này, người trong nhà đều cả kinh một trận.

Nhưng chuyện nén bạc mười lượng Hắc Muội vẫn giấu diếm đi, không nói ra.

Nàng tin tưởng Ngô lão gia cũng sẽ không nói, dù sao Đồng Tề Hội hiện tại là đối tượng triều đình muốn tiêu diệt, nếu như người khác biết bọn họ cho Hắc Muội mười lượng bạc nói không chính xác còn phải rước lấy thị phi a!

Cho đến đêm khuya sắp rạng sáng, người một nhà mới ngủ.

Hắc Muội vừa vào mộng đã bị cặp mắt đào hoa lạnh lùng kia làm tỉnh lại, cũng vô pháp đi vào giấc ngủ, trợn mắt đến hừng đông.

Cẩn thận ngẩng lại trong rui có may, ít nhất nàng hiện tại có bạc mua con la, mười lượng bạc tới vừa ngoài ý muốn lại vừa gian nguy a.

Chiều ngày hôm sau Hắc Muội đi trấn một chuyến, kêu Lâm thúc dẫn nàng đi mua con la.

Nghĩ đến ngày mùa đã qua, nửa năm cuối này trừ gĩa gạo cùng mài bột khoai tây ra cũng không có việc gì nặng vì thế dưới sự chỉ dẫn của Lâm thúc tìm con la năm lượng bạc mua một con, nuôi dưỡng tốt sang năm sẽ trưởng thành.

Hắc Muội mua kỳ thực là con la.

Con của ngựa và lừa, chia làm con la và con bardot.

(chỗ này trong convert là con la và con la, mình thấy hơi khó hiểu nên sửa thành tên này mặc dù là một thuật ngữ hiện đại. mọi người cũng có thể nghĩ là Hắc Muội đang giải thích đi ^^)

Lừa đực cùng ngựa cái, sinh ra kêu “Con la”, nếu là ngựa đực cùng lừa cái, sinh ra kêu “Bardot”, con la lớn, có khả năng mang vật nặng và sức chống chịu như lừa, có linh hồn hoạt tính cùng năng lực chạy nhanh như ngựa, là súc vật làm việc nặng vô cùng tốt, nhưng không thể sinh dục. Con bardot nhỏ hơn, bình thường không tốt bằng con la.

Cho nên Hắc Muội mua là con la, mặc dù đắt một chút nhưng nghe nói lên núi xuống ruộng đều giỏi.

Có con la Hắc Muội đi mua bình sẽ thuận tiện hơn, trực tiếp đến lò mua bình, lại đi trên đường mua muối ăn, đường trắng, đường đỏ, lại cắt hai cân thịt về nhà.

Chập tối đi qua thôn, không nghe được bất cứ ai nói về mã tặc tối hôm qua, phỏng chừng một là ban ngày làm việc mệt, buổi tối ngủ say, thứ hai là có người thấy được cũng không dám nói.

Hắc Muội cố ý lôi kéo con la đi đường vòng từ hạ thôn đi qua nhà Diệp bà bà, cũng không tiến vào sân, trực tiếp đứng ở cửa đối với trong phòng hồ, “Tỷ, ngày mai giữa trưa về nhà ăn thịt a!”

Cát Tường nghe được tiếng Hắc Muội vội vàng chạy ra, Diệp bà bà cùng Tịch Mai cũng theo sát sau đi ra, nhìn thấy Hắc Muội mua con la mới cùng nhiều đồ như vậy trong lòng thầm giật mình, càng tin lời Cúc Trần vụng trộm nói với bà, tự nhiên thái độ đối với Hắc Muội càng ân cần.

Hắc Muội mắt lạnh nhìn Diệp bà bà đức hạnh trong lòng thầm nghĩ, người a, đều như thế này, rất nịnh bợ, trước kia ý vào nhà hắn điều kiện khá giả là tá điền lớn nhất thôn Đại Diệp thôn mà khi dễ Cát Tường, hiện tại biết Hắc Muội có một tay nghề dễ kiếm tiền, lại nịnh hót.

Hắc Muội cũng ôn hoà ứng phó các nàng, cuối cùng khi đi đối với Diệp bà bà lớn tiếng nói, “Bà thông gia, nếu tỷ của ta muốn ăn thịt người nhớ nói sớm với ta một tiếng, ta lập tức lên trấn đi mua.”

Diệp bà bà vội vàng tươi cười nói, “Ôi, con gái thông gia sao lại nói vậy a, Cát Tường muốn ăn thịt ta sẽ nhanh chóng đi mua, không cần để người đặc biệt đi mua!”

Hắc Muội nhìn xem bà, ngoài cười nhưng trong không cười rồi đi.

Về đến nhà Phùng Quý thấy Hắc Muội mua một con la về vừa cao hừng vừa bắt ngờ, miệng cảm thán, “Một con la ít nhất năm sáu lượng bạc a!”

Hắc Muội cười cười, “Cha, con thật sự tích góp được rất nhiều tiền.”

“Lần này liền tiêu a!” Phùng Quý lại có chút luyến tiếc bạc.

“Cha, kế tiếp gĩa gạo, mài khoai tây cha sẽ thoải mái, năm sau đập lúa cha cũng không còn vất vả một mình kéo trục lẫn lúa nữa.”

Phùng Quý hiển nhiên biết con gái là đau lòng ông nên không nói cái gì, trong lòng lại âm hồ hồ.

Cả nhà vây quanh con la nhìn xem.

Con la này tuy rằng chỉ có một tuổi nhưng vóc dáng thực không tệ.

Dày đầu, trưởng lỗ tai, loăng tút chi, tiểu mà hẹp hòi đề, ngắn nhỏ tông mao, nhìn đã kêu nhân thích, mọi người lại là mò lại là uy thảo, đó con la đã muốn thành gia đình thành viên mới.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Mưa thu

Ngày hôm sau Béo Nha đi hái hoa ngũ vị phân lượng rõ ràng nhiều hơn, trực tiếp cho con la ăn trước lại cho lợn ăn.

Con la nghiêm nhiên cũng là tân sủng nhà Hắc Muội.

Mà Hắc Muội thì đối đãi với nó như hai muối muối thỉnh thoảng lại vỗ vỗ đầu nó, mà nó cũng rõ ràng đối với Hắc Muội và Béo Nha thân thiết hơn chút, chỉ cần các nàng xuất hiện trong phạm vi tầm mắt sẽ duỗi dài cổ hai mắt thanh thuần ngập nước vây quanh các nàng.

Nhìn bộ dạng con la dụ ngoan Hắc Muội không khỏi nghĩ đến người lãnh ngạo lại thần bí đêm đó, trong lòng đối với người nọ có chút sợ hãi lại có chút tò mò, còn có một tia cảm kích, nếu hắn không cho nàng mười lượng bạc không biết đến khi nào thì mới có thể tích góp đủ bạc mua con la.

Bất quá nàng nghĩ nàng và người nọ hẳn là sẽ không gặp lại!

Buổi sáng Cát Tường đã trở lại, bị Béo Nha cùng Tứ Nha kéo đi xem con la, vây quanh cười cười nói nói.

Hắc Muội ở trong bếp làm bún thịt, đương nhiên đặc biệt hầm thịt táo đỏ cho nướng nướng.

Hiện tại chính là thời tiết mùa thu mát mẻ thích hợp cho tịnh dưỡng!

Ăn qua cơm trưa trời đen lại bắt đầu đổ mưa phùn.

Đây là trận mưa đầu mùa năm nay, cảm giác mát mẻ đuổi đi cái nóng mùa hạ, mang đến mát lạnh sáng khoái cùng thích ý.

Mà vào thời điểm mưa thu ý thơ này chính là lúc quan sai ở trấn dưới sự chỉ dẫn của Diệp Lý Chính bắt đầu thu thuế từng nhà .

Làm tâm trạng mọi người ngã vào đáy cốc chính là lần này trừ bỏ thu thuế đất ra quả thật còn có thuế trưng binh.

Mỗi nhà mỗi hộ ra một nam đinh tòng quân, người không ra nhất định phải ra nửa lượng bạc.

Nhà quê, nộp thuế đất xong chỉ còn lại khẩu phần lương thực một năm, lại lấy cái gì để giao nửa lượng bạc, vì thế toàn bộ thôn đều tràn ngập không khí khẩn trương lo âu.

Cuối cùng rất nhiều nhà vẫn không có biện pháp đành phải ra nam đinh tòng quân .

Kỳ thực triều đình đã thật nhiều năm không có trưng binh , Hắc Muội lòng đều khẩn trương lên, cuối cùng suy nghĩ vẫn là cùng cha thương lượng , đem lương thực trong nhà lưu lại, thuế đất và thuế trưng binh hợp cùng một chỗ trực tiếp ra hai lượng bạc.

Mà nhà Thủy Sinh vì không có bạc, hẳn lại là lao động cường tráng duy nhất trong nhà khẳng định không thể tòng quân , cuối cùng Hắc Muội giúp nhà hẳn nộp một gánh đậu phộng, Hắc Muội cũng không cần hẳn trả bạc, chỉ cần cuối năm bọn họ còn một gánh khoai lang là được.

Mà Cúc Trần thăm rõ ràng ủ rũ, phản ứng đầu tiên phải đi cầu Diệp bà bà ở hạ thôn, bà cảm thấy bà và Diệp bà bà quan hệ tốt như vậy, mượn nửa lượng bạc hẳn là không có gì, nhưng ai biết lại ăn một bữa môn canh (không cho khách vào nhà).

Lúc này mới hoảng lên, đi cầu gia gia xin bà nội vay tiền mượn lương.

Lúc này thực ra cũng là khảo nghiệm nhân duyên của một người ở trong thôn, có người mọi người không có cũng nguyện ý cho mượn, có người mọi người có cũng không muốn cho mượn, mà Cúc Trần thăm rõ ràng là người sau.

ở trong thôn bà không phải mắng nhà đông thì chính là mắng nhà tây, thích thêu dệt chuyện sau lưng người khác, nhìn thấy mọi người không cho mượn bà tê liệt ngồi ở trước cửa khóc trời kêu đất bộ dạng vừa đáng thương lại đáng ghét.

Cuối cùng Vân Ca mang theo Soả Tam đi năn nỉ từng nhà, thời điểm đến nhà Hắc Muội Phùng Quý rõ ràng mềm lòng , Tú Cô cũng với tâm không đành lòng, Hắc Muội không có cách nào khác cuối cùng đành phải cho mượn một gánh đậu phộng, nhưng kiên trì muốn Cúc Trần thăm viết giấy nợ, sau đó sự thật chứng minh Hắc Muội vẫn biết nhìn xa , đương nhiên đây là nói sau .

Trận mưa thu này vẫn rơi đến đêm mới ngừng, buổi tối bầu trời đêm lại sáng sủa lên, nhưng rất nhiều người tâm trạng không thể sáng sủa , nhà có người phải tòng quân sắp tới ly biệt tâm tình trầm trọng ưu thương, có nhà giao nộp thuế xong hoàn toàn không còn tiền bạc và bao nhiêu lương thực , nhìn tâm trạng người lớn đứa nhỏ tâm tình lại trầm trọng.

Trong lúc nhất thời thôn Đại Diệp lâm vào bầu không khí u buồn trước nay chưa từng có.

Giờ khắc này Hắc Muội lại một lần nữa khắc sâu cảm giác được tầm quan trọng của bạc, thế cục rung chuyển trong tay có lương thực mới có thể không hoảng hốt a!

Sáng sớm hôm sau Hắc Muội cùng Phùng Quý liền mang theo rau trộn vào thành.

Bởi vì lần này có con la, trực tiếp đem cái sọt đặt trên lưng con la, tốc độ di chuyển của hai người rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, đến Thanh thành trong thời điểm mặt trời vừa mới ló ra đường chân trời.

Hai người vẫn như trước thét to bán đồ ăn, trước ném sau mua , vừa lên ngựa liền bán hơn mười mấy hai mươi chén.

Hắc Muội để lại cha ở phố Tây tiếp tục bán còn mình dẫn con la đi đưa đồ ăn cho khách quen.

Đến một hộ nhà giàu, vẫn là Tiểu Liên đi ra cùng Hắc Muội giao dịch, chỉ là vẻ mặt của nàng có chút quái dị, Hắc Muội chú ý tới nàng dĩ vãng đều thích ăn mặc quần áo màu sắc sặc sỡ, hôm nay lại mặc một thân trắng thuần, trên đầu cũng không cài hoa, Hắc Muội lẩm miệng hỏi một câu mới biết được, thì ra cháu lão phu nhân nhà nàng bị son tặc giết, đầu treo ở đầu tường Thanh thành.

Hắc Muội nghe xong chấn động, chất thiếu gia nhà này nghe nói là một viên chức nhỏ ở phủ nha, sau khi cầm tiền rồi đi suy nghĩ ngày người nọ bị giết vừa vặn cách ngày nàng ở nhà Ngô địa chủ hai ngày, nghĩ rất có thể là Đồng Tử Hội làm, tuy rằng nghe dọa người, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy người nọ khẳng định là một ác bá, vừa nghĩ như vậy lại cảm thấy tuyệt không đồng tình .

Hắc Muội nghĩ những người đó đi qua Thanh thành hẳn là sẽ trực tiếp lên phương bắt!

Dắt con la đến cửa sau từ quán Duyệt Lai, Hắc Muội lại được Tần chương quây mời đến một căn phòng yên lặng.

Nàng ngồi xuống rót một ly trà nhỏ xong, Hắc Muội nhìn trong phòng, một bức tường nhỏ đem gian phòng chia thành hai nửa, phòng thực đơn sơ, mặc dù có cái bàn nhưng chỗ bên cạnh dựa vào tường vẫn còn tạp vật, hiển nhiên đây là một địa điểm nói chuyện tạm thời.

Hắc Muội cũng không uống, trực tiếp hỏi, “Tần thúc, thúc muốn nói gì với con?”

“Hắc Muội này, là như vậy, ông chủ ta muốn bàn chuyện buôn bán với con.”

“Buôn bán gì?”

“Ông chủ ta muốn mua phổi phượng của con.” Tần chương quây nói xong nhìn Hắc Muội.

Hắc Muội cũng không nói gì, đứng trong chốc lát mới chậm rãi nói, “Tần thúc, ngài luôn luôn rất chiều cố con, con không ngại nói thẳng với thúc, cách làm rau trộn này kỳ thực cũng không khó, khó là ở nguyên liệu!”

“Ồ, con không ngại nói nguyên liệu này ra chứ, ta không tin bằng vào năng lực của ông chủ ta còn tìm không ra nguyên liệu.”

Hắc Muội đoán được ông sẽ nói như vậy, mà nàng cũng bắt đầu hoài nghi ông chủ trong miệng ông giờ phút này có phải đang ngay tại phía sau bức tường ngăn cách gian phòng này hay không.

“Tần thúc, con vẫn xem ông là thân nhân trưởng bối thập phần tín nhiệm, hôm nay con sẽ nói với thúc, bất luận kẻ nào bao gồm cha con cũng không biết, thứ nhất, rau dưa dùng làm rau trộn phải dùng nước suối trên núi tưới cho lớn, thứ hai, bên trong có một loại nguyên liệu là chỉ đặc biệt có ở trên núi Đại Diệp, mỗi sáng sớm phải thu thập sử dụng hôm đó, nếu không hương vị sẽ không còn nguyên chất, thứ ba, thời điểm con làm trình tự tuy rằng rất đơn giản nhưng cảm giác pha trộn xoa nắn rất trọng yếu, không đối gạt Tần thúc kỳ thực con ở nhà luyện thử gần hai năm mới làm ra hương vị hiện tại.”

Hắc Muội nói một phen tuy nhiên đều nói giả, nhưng từ miệng nàng nói ra cũng là nghiêm trang, có bài bản hẳn hoi, rất giống như có chuyện như vậy, nói sau ai có thể nghĩ một nha đầu mười ba mười bốn tuổi có tâm tư như vậy chứ.

Cho nên Tần chương quây trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút ngẩn người, “Như vậy à, vậy thúc sẽ nói lại với ông chủ.”

Hắc Muội nhìn sang phía sau bức tường nói, “Tần thúc, ngài yên tâm, tuy rằng phổi phượng không thể thành nhưng chúng ta vẫn hợp tác buôn bán a, con sẽ làm theo yêu cầu, các người muốn nhiều con làm nhiều muốn ít con làm ít, đơn giản là vất vả chút, nhưng nhà của con nghèo túng thiếu bạc, chỉ cần có tiền con nguyện ý vất vả.”

Lời này là nói cho bọn họ nàng kỳ thực rất thiếu tiền, bí phương đó không bán nhìn qua càng thành khẩn, cũng cố vũ đôi phương có ý tưởng gì đều có thể đề xuất.

Tần thúc cái gì cũng chưa nói trực tiếp kêu một tiểu nhị cùng Hắc Muội giao dịch hàng lần này, lát nữa ông lại đi tính tiền.

Hắc Muội cười cười, trực tiếp đi theo tiểu nhị kiểm hàng.

Phía sau bức tường ngăn cách trong phòng quả nhiên đi ra một nam tử mặc cẩm y hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, phe phẩy quạt viền vàng hoa.

Tần chương quây vô cùng cung kính hỏi, “Thiếu chủ, người xem —— “

Người nọ cười khẽ, khoe miệng hé ra tươi cười chế giễu tàn bạo, “Xem ra chúng ta gặp một kẻ tính quái.”

“Ý thiếu chủ là nha đầu kia không nói thật?”

“Nói thật hay không tạm thời chưa biết, nhưng nàng rõ ràng là muốn té thủy trường lưu.”

“Chúng ta đây —— “

“Té thủy trường lưu cũng không phải không thể, “Nói xong dừng lại ở bên tai Tần chương quây thấp giọng nói .

Rất nhanh Hắc Muội lại bị Tần chương quây gọi vào phòng, trên bàn là bốn lượng bạc thanh toán lần này, mặt khác còn có một tám ngàn phiếu một trăm lượng, này cũng là lần đầu tiên Hắc Muội thấy ngân phiếu.

“Hắc Muội, ngân phiếu một trăm lượng này là đưa cho con.”

“Tần thúc, đây là ý gì, tuy rằng là dân quê nhưng vô công không chịu lộc con vẫn biết .”

“Yên tâm, này không phải đưa không cho con, chúng ta có một yêu cầu.”

“Tần thúc mời nói.”

“Chúng ta muốn đem tiểu bình rau trộn Hắc Muội của con một lần nữa đóng gói bán ra, nhưng phải để tên của Duyệt Lai chúng ta.”

Hắc Muội ngồi cúi đầu suy nghĩ, theo lời Tần chương quỳ nói có thể thấy được hai điểm, một, tiểu bình rau trộn của nàng tiêu thụ rất được , hai, tửu lâu Duyệt Lai có thể kế hoạch tăng thêm tiêu thụ cùng giá vị cấp bậc.

Nàng rất nhanh suy nghĩ trong chốc lát nói, “Tần thúc, cái này không thành vấn đề, dù sao con chỉ muốn kiếm chút bạc trang trải cuộc sống cũng không muốn mở cửa hàng , con cũng sẽ không làm buôn bán, các người nếu để chiều bài tửu lâu Duyệt Lai có lẽ sẽ bán khá hơn chút, nhưng con có một điều kiện.”

“Con nói.”

“Bất luận các người tốn bao nhiêu tiền vốn đóng gói tuyên truyền, các người cuối cùng phải cho con bốn phần.”

“Được.” Tần chương quỳ một ngụm đáp ứng, này cũng là giới hạn cuối cùng vừa rồi thiếu chủ nhà ông dặn ông.

“Còn có vì rau trộn này làm rất chậm, nguyên liệu cũng không kịp, các người nếu một lần nữa đóng gói bán được càng nhiều, con sợ con cung ứng hàng không hơn vì hai mươi văn một bình rau trộn có lẽ con sẽ cung cấp không bao nhiêu.”

Hắc Muội nói như vậy cũng là có nguyên nhân , thứ nhất nàng bận bịu công việc, thứ hai nếu vẫn cung cấp đại bình đồ ăn, bọn họ nếu lên nàng đem đại bình đồ ăn đưa đến chi nhánh nàng cũng không biết, cho nên nàng đơn giản không thể cung cấp đại bình đồ ăn .

Kể từ đó nguồn cung cấp duy nhất nàng không chế được gắt gao .

Tần chương quỳ rất nhanh cũng đáp ứng, nàng thế này mới rời đi, nhưng một trăm lượng ngân phiếu cũng không có nhận lấy, song phương bàn bạc tốt, bọn họ định sau khi đóng gói xong sẽ đem này nọ đưa đến nhà Hắc Muội ở thôn Đại Diệp ngày hôm sau lại phái người đi kéo về, nàng cứ làm rau trộn và bình hộp, mà hiệp ước sẽ ở lần đó chính thức ký kết.

Nhìn bóng dáng Hắc Muội dắt con la rời đi, nam tử mặc cảm y ở phía sau bức tường đứng đưa cây quạt lại đi ra, “Tần thúc, nha đầu kia không đơn giản a!”

“Đúng vậy, nàng có một đầu óc kinh doanh tốt!” Tần thúc ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm đương nhiên biết yêu cầu vừa rồi của Hắc Muội nhìn như đơn giản nhưng lại ngầm có huyền cơ.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Oanh động

Thu ý đã nồng, dưới núi thôn Đại Diệp, không khí vui vẻ người người vui sướng, trong không khí mang theo hương ẩm ướt quê cha đất tổ, mơ hồ tràn ngập hương vị hoa quế thần nhiên.

Lại hương thôn ngoại đó là hương vị nồng đậm màu mỡ, phong tục phân đồ, chính là đem phân động vật cùng một ít bùn nhão xếp cùng một chỗ đốt cháy, đây là phân màu mỡ nhất của nông dân.

Hiện tại đúng là mùa trồng hạt cải dầu, hạt cải dầu mầm gieo xuống liền phải tưới phân , mùa xuân năm sau hạt giống rau mới có thể khỏe mạnh.

Hạt cải dầu chẳng những là nguồn dầu trong một năm của nông dân cũng là một bút thu nhập không nhỏ, lúc này còn chưa có lai giống, một năm chỉ có một quý lúa, cho nên hạt giống rau coi như cùng lúa phân chia thiên hạ đi!

Thôn Đại Diệp gần đây rất nhiều người rời đi, đều là nam tử tuổi trẻ, càng nhiều nữ nhân ra đồng làm việc .

Ruộng nước đã được tu chỉnh thành một chỗ lũng, có người đang gieo cải dầu, có người đang gánh phân, cũng có người bắt đầu bón phân .

Phùng Quý luôn đi đầu xử lý việc đồng áng , lần này cũng không ngoại lệ.

Ông đã bắt đầu bón phân , cũng không cần Hắc Muội hỗ trợ, chỉ dặn nàng dụng tâm để ý vườn rau.

Hắc Muội ngược lại nhàn rỗi, mỗi ngày trừ bỏ nấu cơm sớm chiều thì để ý vườn rau thật đúng là không có chuyện gì, nương rẫy nghị nàng học thêu hoa nàng hoàn toàn chạy trốn cự tuyệt , nàng thà tình nguyện lên núi chè cũi.

Vì thế mang theo Béo Nha Tử Nha dắt con la mỗi ngày lên núi chè cũi, hiện tại có con la gánh về cũng không cần cha nàng hỗ trợ .

Trong một ngày cuối thu khí sáng một đoàn xe vào thôn Đại Diệp, trước mặt một chiếc xe ngựa tứ luân xa xa nhìn liền cảm thấy xa hoa khí phái, mặt sau đi theo ba chiếc xe ngựa, chính chính tề tề đặt bốn gương gỗ.

Người hạ thôn thật xa nhìn người người sợ hãi than, Diệp Lý Chính còn tưởng là quan gia đến chứ, mới biết được là tìm nhà Hắc Muội ở thượng thôn buôn bán, cả thôn xem thấy đều chấn động.

Có khiếp sợ có tò mò, người người tượng xem náo nhiệt dường như tranh nhau hỗ trợ dẫn đường.

Khi đoàn xe đến cửa nhà Hắc Muội, toàn thôn cơ hồ đều đã tụ tập lại vây xem, đợi cho người trên xe ngựa xuống mọi người đều tròn tròn mắt.

Nam tử này mặc một thân trường bào màu chàm sẫm, cổ áo cổ tay áo đều thêu hoa văn chỉ bạc, bên hông buộc một cái thắt lưng thanh sắc tường vân, tóc đen bóng được buộc bằng một cây trâm bạc khảm ngọc. Trên cây trâm bạch ngọc trong suốt tròn bóng càng thêm tôn lên mái tóc đen bóng của hắn, giống như tơ lụa.

Lại nhìn dung mạo của hắn, cái mũi cao thẳng, môi mỏng, mày kiếm tà tà, ý cười mang theo chút phong lưu phe phẩy quạt giấy trong tay.

Đi đến trước mặt Hắc Muội đang há hốc mồm một bên đánh giá nàng nói, “Hắc Muội, xin chào, ta là Bạch Tề chủ của tửu lâu Duyệt Lai.”

Giọng nói thấp phần ôn hòa.

Hắc Muội thế này mới phản ứng lại, “Ông chủ Bạch, mời vào trong ngồi.”

Sau khi ngồi xuống, Hắc Muội vốn định pha trà, kết quả lập tức đã có tới tở dâng trà cho ông chủ Bạch, ông chủ lớn đi chỗ nào cũng đều có người hầu tùy thân a!

Hắc Muội không nghĩ tới lần này ký hiệp ước lại là ông chủ tự mình đến, đợi khi lấy bình ra, Hắc Muội không lời nào, bởi vì bình này rất đặc sắc, hơn nữa là bằng gốm, mặt trên viết chữ bài Duyệt Lai bằng mực đỏ.

Hơn nữa bình gốm kích cỡ còn chia làm lớn, vừa, nhỏ.

“Thật không tệ!” Hắc Muội một bên nhìn bình một bên cảm thán, ông chủ này thật không hổ là có khiếu buôn bán.

“Giá cả sao a?”

“Lớn một lượng bạc, vừa nửa lượng bạc, nhỏ ba văn tiền.”

“Đắt như vậy!” Hắc Muội vừa nghe dọa nhảy dựng, lại nghĩ, bọn họ khẳng định là đem rau trộn này làm thức ăn chay xa hoa, kẻ có tiền ăn ngán thịt cá, ăn một lần này rau trộn đặc sắc này nói không chừng rất thích.

“Tại quán thì một bình hai văn tiền.”

“Bình gốm này cần phí tổn bao nhiêu?”

“Không cần.”

Hắc Muội bỗng nhiên nghĩ đến Bạch gia hình như cũng có lò làm gốm sứ, nàng nhất thời hiểu được dụng ý của ông chủ Bạch, dùng bình gốm chuyên dụng của bọn họ về sau đánh danh tiếng, nàng cũng không để ý tiêu thụ rau trộn thoát ly tửu quán Duyệt Lai, mặc dù bên trong vẫn là một dạng nhưng bởi vì đóng gói không giống với lúc trước nếu nàng thay đổi cùng người khác hợp tác vậy nhất định phải làm lại từ đầu.

Hắc Muội nhìn nam tử trước mắt tươi cười hòa ái trong lòng cảm thán, ông chủ Bạch này thật sự là thương nhân khôn khéo a.

Trước ký xong hiệp ước, ông chủ Bạch đề xuất muốn đi vườn rau nhà Hắc Muội nhìn xem.

Hắc Muội không nói hai lời trực tiếp dẫn hắn đi ra vườn rau.

“Nước suối ở đâu?”

Hắn vừa hỏi như vậy Hắc Muội mới nhớ tới ngày đó nàng vì không bán phổi phương nên bịa chuyện, vội vàng chỉ về phía sau núi, “Ồ trong núi, rất xa, cho nên ta mua một con la.” Nói xong nhìn ông chủ Bạch nói, “Nếu ông chủ Bạch không chê đường núi khó đi thì ta có thể dẫn ngài đi xem, nước đó rất trong.”

Ông chủ Bạch nhìn Hắc Muội một hồi, bỗng nhiên cười cười, “Không cần, không biết có thể may mắn ở lại nhà Hắc Muội cô nương ăn bữa cơm rau dưa được tưới bằng nước suối không?”

Hắc Muội nghe xong sững sờ, nhìn ngoài sân đứng sừng sững mười mấy tiểu nhị, trong lòng nghĩ, bữa cơm phải ăn hai nồi cơm lớn nhà nàng a.

Ông chủ Bạch bỗng nhiên ha ha ha nở nụ cười, “Yên tâm, bọn họ đều ăn lương khô mình mang theo, chỉ có một mình ta ở nhà đợi ăn cơm, hơn nữa ta sẽ căn cứ mức độ ngon miệng mà trả tiền.”

“Thật sự, thật tốt quá!” Hắc Muội trực tiếp thốt ra.

Nàng không chút nào bận tâm hình tượng của mình, trực tiếp nhảy vào vườn rau, hái vài trái cà tím, đậu sừng, lại hái bí đỏ, còn có mấy trái mướp.

Béo Nha nhanh chóng cầm giỏ lại đứng, nàng có chút sợ người lạ, đi vòng qua Bạch lão bản, Tứ Nha rõ ràng tránh ở trong phòng nướng không ra.

Ngoài cửa người xem náo nhiệt còn không chịu tán đi, một ít tiểu nàng dâu lão tẩu từ khe khe nói nhỏ .

Hắc Muội hướng về phía bên ngoài hô to một tiếng, “Các người đều không trở về nhà làm cơm trưa ăn à, nhìn nam nhân đẹp mặt có thể no bụng sao!”

Mọi người cười vang, thế này mới chen chúc rời đi.

Hắc Muội vừa quay đầu lại nhìn Bạch lão bản phe phẩy cây quạt che miệng cười to.

Nàng cũng không để ý đến hắn, lập tức đi xuống bếp, lại sợ Bạch lão bản cùng cha nàng nói chuyện lộ ra gì đó, lại vụng trộm dặn cha không thể nói về chuyện làm rau trộn, chỉ nói đất đai núi rừng thôn Đại Diệp, con người tập tục là được.

Phùng Quý cười cười, “Cha hiểu được, cha con cũng không phải kẻ ngốc.”

Quay đầu cùng Bạch lão bản ngồi ở cửa câu có câu không nói về lịch sử thôn Đại Diệp.

Hắc Muội ở trong bếp nấu cơm nghe được cười cười , cha nàng bình thường thành thật hàm hậu, nhưng nói chuyện đại sự vẫn nghiêm túc .

Không bao lâu Cát Tường tới .

“Tỷ, sao tỷ về đây, hôm nay cũng không có thịt ăn a!” Hắc Muội nói giỡn.

Cát Tường khẽ nhéo nàng một cái, nở nụ cười, “Ta liền vì ăn thịt trở về à.”

Hắc Muội hắc hắc cười, trên tay cũng càng không gọt vỏ bí đỏ.

Cát Tường nhìn bỗng nhiên nói, “Khách trong thành đến muối chỉ làm cái này cho người ta ăn à?”

Cát Tường nói như vậy là có đạo lý , bởi vì cho dù là dân quê thực sự thiếu thốn trực tiếp lấy bí đỏ làm đồ ăn, bình thường tiết kiệm lương thực cũng sẽ ăn cháo bí đỏ, càng nhiều hơn chính là nấu bí đỏ cho lợn ăn.

“Yên tâm đi, cam đoan hẳn thích ăn.”

Nói xong nhanh nhẹn đem bí đỏ cắt thành khối lớn cho vào trong nồi, xào đều rồi thêm một muối nước, lấy cái nắp đậy lại.

Béo Nha đã hoàn toàn biết món gì nấu với lửa nhỏ món gì nấu với lửa to, cho nên giờ phút này đốt lửa lớn.

Hắc Muội vừa quay đầu lại nhìn thấy Cát Tường đang cầm cái bào trúc chuẩn bị hỗ trợ bào vỏ mướp, nàng vội vàng ngăn lại, “Tỷ, đừng bào vỏ .”

Nói xong kêu Cát Tường cắt thành hình sợi, Cát Tường nấu cơm nhiều năm đao công tự nhiên lợi hại nên chỉ chớp lát sau liền cắt thành một bên vỏ màu xanh một bên màu trắng.

Khi Cát Tường nói nhà giàu mở tủ lâu có món gì chưa ăn qua, kỳ thực đã biết dự tính của Hắc Muội.

Nàng làm đều là món ăn đơn sơ nhất quê nhà, tủ lâu cùng nhà giàu khẳng định sẽ chưa ăn .

Người ta cái gì chưa ăn qua, dù nàng làm được sơn trân hải vị người ta cũng chưa chắc thích còn không bằng làm ngược lại, liền phơi bày thứ vốn có, cho nên ngay cả trong nồi cháo đều là ngô và hoa màu.

Cát Tường chờ đồ ăn sắp làm xong cũng không quản Hắc Muội giữ lại vẫn là về nhà nàng.

Hắc Muội một bên bày cơm một bên nghe Bạch lão bản nói, “Thế nào, sợ làm ta không hài lòng nên tìm người giúp đỡ a!”

Nói được không hiểu ra sao, nàng nhìn nhìn bóng dáng Cát Tường mới hiểu Bạch lão bản nói người hỗ trợ là chỉ Cát Tường, vì thế nói, “Tỷ ấy cũng không phải đến giúp đỡ, là sư phụ, bởi vì ta nấu cơm làm việc nhà tất cả đều là tỷ ấy dạy.”

“À?”

“Bởi vì tỷ ấy là tỷ ta.” Hắc Muội nói xong Bạch lão bản giật mình cười to, lại hỏi, “Tỷ muối ruột? Thế nào không giống a!”

Hắc Muội một bên bày bát đĩa một bên liếc mắt xem thường, “Thế nào không giống chứ, cùng cha mẹ sinh ra , chẳng qua là ta hơi đen đi!”

Lời của nàng lại một lần nữa làm cho Bạch lão bản nở nụ cười.

Thực hiện nên Hắc Muội thành công , bởi vì bữa cơm này Bạch lão bản ăn tới ba bát, cuối cùng cho một thỏi bạc hai lượng, Hắc Muội cũng không khách khí trực tiếp nhận.

Trước khi đi hẹn ba ngày sau phái người tới lấy hàng, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, tiền bạc thì phải chờ tới tiếp theo mới thanh toán.

Đội cho một đội người ngựa Bạch lão bản đi rồi, người cả thôn lại một lần nữa đi theo phía sau tiến ra cửa thôn, quay đầu toàn bộ như ong vỡ tổ vọt tới nhà Hắc Muội bảy miệng tám lưỡi tìm hiểu .

Hắc Muội đã sớm nghĩ xong đối sách lại một mạch nói bừa, quả thực cùng thuyết thư một dạng vừa bảo hộ riêng tư của cũng thỏa mãn tính bất quãi toàn thôn.

Cuối cùng mỗi người giờ ngón tay cái rời nhà Hắc Muội .

Lúc này Hắc Muội thành người tâm phúc trong thôn, mỗi người thấy đều tha thiết kêu một tiếng Hắc Muội, chính là nhìn thấy Phùng Quý cũng là cung kính có lễ .

Đội ba ngày sau tiểu nhị Bạch lão bản vội vàng đánh xe ngựa đến kéo hàng toàn thôn nghỉ ngơi Hắc Muội , chắc chắn nàng phát tài , nhìn thấy nàng hai mắt đều phóng ra, Hắc Muội ở trong thôn rất có tiếng nói .

Hắc Muội đắc ý nghĩ, quả nhiên vẫn là có tiền tốt!

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đông chí

Mùa thu rất nhanh liền trôi qua, hôm nay là đông chí ngày mà dân quê thập phần coi trọng.

Một ngày này dân quê nhất định phải ăn một bữa cơm đoàn viên có cá có thịt có gà.

Cho nên sáng sớm Hắc Muội đã dắt con la vào thành , mua rất nhiều này nọ về nhà.

Phùng Quý ở nhà cũng giết xong một con gà, chỉ chờ Hắc Muội trở về hầm, vừa khéo đem táo đỏ Hắc Muội mới mua nhét vào bụng gà rồi đặt trên miếng ngói hầm cách thủy.

Giữa trưa ăn cơm Tú Cô cũng đi lên, Hắc Muội múc cho bà thêm một chén canh gà lớn, cả nhà ăn đến một mặt đầy dầu mỡ .

Mấy ngày nay tiểu nhị Bạch lão bản đã đến kéo hàng hai lần , cũng thanh toán được một lần sổ sách, một lần chính là mười lượng.

Bởi vì có tiền Hắc Muội đem chất lượng thức ăn tiến hành trên diện rộng rồi thăng cấp, ba ngày hai bữa ăn thịt không nói, thường xuyên dùng táo đỏ nấu canh cho Tú Cô, mỗi ngày sớm muộn đều dùng đường đỏ nấu một quả trứng gà cho bà ăn, nên khí sắc của bà cũng tốt hơn nhiều.

Hơn nữa còn mời Vương đại phu đến xem qua một lần, thai nhi đã bốn tháng, vô cùng khỏe mạnh, nhưng Tú Cô vẫn tận lực ít xuống đất.

Ngày đông chí còn có một việc trọng yếu nhất chính là thịt muối, đông chí thịt luôn ngon nhất, cho nên Hắc Muội mua hơn hai mươi cân thịt về muối, muối xong xuyên vào cây mây treo trên xà nhà, qua một đoạn thời gian lại ăn sẽ đặc biệt thơm ngon.

Đông chí qua đi nàng liền bắt đầu sửa sang lại vườn rau.

Hiện tại vườn rau chính là vận mệnh của nàng, bất quá mùa thu qua đi mùa đông sắp đến, rau cải giảm rất nhiều, ngay cả cà tím cũng không thể ăn , mướp, bầu, dưa chuột sớm đã chết, nàng đào tất cả rễ lên, một lần nữa cuốc đất trồng cải trắng, cà rốt, rau cần, cải cúc, rau diếp, trong này cải trắng, cà rốt, rau cần và rau diếp đều có thể làm thành rau trộn.

Tim mấy ngày, trồng cây non xong hết một ngày phân, thế này mới xem như hoàn thành công việc.

Phùng Quý hiện tại không có bao nhiêu công việc để làm nên bắt đầu giặt gạo.

Cổ đại giặt gạo là việc thể lực, nhưng rất thú vị.

Dùng để giặt gạo là cái cối bằng đá lớn, một đầu là chân đạp làm bằng gỗ, giữ chân đạp trên hai cái giá, một đầu của chân đạp có tay cầm ngắn bằng gỗ, dùng kéo đầu tay dài khác ở phía trước có chùy đá, đầu chùy đá nện xuống đất trong cối lớn không ngừng va chạm, như vậy liền đem thóc chia làm gạo

và trâu, lại dùng cái sàng trúc tách trâu ra.

Còn có một loại chính là lợi dụng gia súc chuyển động cũng có thể tách gạo và vỏ trâu.

Bởi vì nhà Hắc Muội hiện tại có con la nàg không muốn cha nàg Phùng Quý vất vả như vậy, dùng con la cũng nhanh rất nhiều.

Phía sau có mấy người mặt dày đến nhà Hắc Muội mượn con la, điển hình là Vương Kiều Nga và Cúc Trân thâm.

Hắc Muội cũng chưa nói không mượn, chỉ nói nhà mình cần dùng, nhà nàg nhiều lúa chậm rãi giả đến qua năm mới cũng không sai biệt lắm.

Bất quá con trai Cúc Trân thâm Vân ca nghe nói bà đi mượn con la về nhà đem bà hung hăng mắng cho một trận, hẳn biết rõ nương có đức hạnh gì.

Mà Vương Kiều Nga trừ bỏ ở trước mặt Phùng bà bà oán giận ra trong lòng bức bối, ghen ghét không chịu được.

Việc nhà chậm rãi trôi qua, Hắc Muội làm một đồng rau trộn mới, rau diếp cùng rau cần.

Đội Bạch lão bản phái người tới lấy hàng thời điểm đã gần đến tháng chạp, song phương ước định trước năm mới lấy một lần hàng nữa.

Lần này tính tiền xong, Hắc Muội tính toán một chút nàg hiện tại trên tay đã tích góp gần bảy mươi lượng bạc, này tuyệt đối là một khoản tiền lớn.

Cho nên năm nay nàg muốn cùng người nhà qua một năm thu hoạch tốt.

Ngày hôm sau mời Cát Tường đến trấn, thực rõ ràng, hiện tại Cát Tường ở nhà Diệp bà bà địa vị cao không ít, chỉ cần nói vài tiếng là có thể tùy tiện đi ra ngoài.

Hai tỷ muội lại một lần nữa lên trấn vẫn như trước đi nhà Lâm thúc, Cát Tường vẫn giặt sạch ga giường đồ dùng cho hắn, lúc này thời tiết đã bắt đầu lạnh, cho nên Cát Tường giặt xong tay đã hồng hồng, Lâm thúc chạy nhanh đổ bình nước nóng cho nàg bụm tay, thời điểm ăn cơm đặc biệt múc thêm cho Cát Tường một chén canh gừng.

Hắc Muội nhìn Lâm thúc mặc dù gần bốn mươi nhưng bởi vì săn thú thường xuyên rèn luyện thân thể nhìn qua cũng chỉ ba mươi, thậm chí so với cha nàg Phùng Quý nhìn còn trẻ hơn, lại nhìn bộ dạng Cát Tường dịu dàng, thật đúng đắn nói hai người một săn sóc thành thực một yếu ớt ôn nhu, bọn họ nếu cùng một chỗ hẳn là cũng không tệ.

Nhưng Hắc Muội chỉ để trong lòng, dù sao Cát Tường đã lập gia đình, hơn nữa không phải vấn đề nguyên tắc ai muốn ly hôn a, tại cô đại nữ nhân ly hôn tái giá luôn bị người khinh thị, nói sau lấy tình tình Cát Tường nhẫn nhục chịu đựng sẽ không làm ra chuyện gì khác người, bất quá thông qua chuyện Cát Tường nàg thật sự không khỏi bắt đầu suy nghĩ hôn sự chính mình, qua năm nàg đã mười bốn.

Lần này đến trấn Hắc Muội muốn cắt mấy khúc vải làm quần áo mùa đông cho người trong nhà, quần áo mùa đông của Béo Nha cùng Tứ Nha đều là từ quần áo mấy năm trước của nàg và Cát Tường, cha nàg lại chỉ có một kiện áo bông bị rách mặc hàng năm.

“Muội mua vải dệt và chỉ đi tỷ làm cho cả nhà!” Cát Tường nói, nàg biết việc kim chỉ Hắc Muội thật đúng là rồi tính rồi mà.

Chương 30 Đông chí

Mùa thu rất nhanh liền trôi qua, hôm nay là đông chí ngày mà dân quê thập phần coi trọng.

Một ngày này dân quê nhất định phải ăn một bữa cơm đoàn viên có cá có thịt có gà.

Cho nên sáng sớm Hắc Muội đã dắt con la vào thành, mua rất nhiều này nọ về nhà.

Phùng Quý ở nhà cũng giết xong một con gà, chỉ chờ Hắc Muội trở về hầm, vừa khéo đem táo đỏ Hắc Muội mới mua nhét vào bụng gà rồi đặt trên miếng ngói hầm cách thủy.

Giữa trưa ăn cơm Tú Cô cũng đi lên, Hắc Muội múc cho bà thêm một chén canh gà lớn, cả nhà ăn đến một mặt đầy dầu mỡ.

Mấy ngày nay tiểu nhị Bạch lão bản đã đến kéo hàng hai lần, cũng thanh toán được một lần sổ sách, một lần chính là mười lượng.

Bởi vì có tiền Hắc Muội đem chất lượng thức ăn tiến hành trên diện rộng rồi thăng cấp, ba ngày hai bữa ăn thịt không nói, thường xuyên dùng táo đỏ nấu canh cho Tú Cô, mỗi ngày sớm muộn đều dùng đường đỏ nấu một quả trứng gà cho bà ăn, nên khí sắc của bà cũng tốt hơn nhiều.

Hơn nữa còn mời Vương đại phu đến xem qua một lần, thai nhi đã bốn tháng, vô cùng khỏe mạnh, nhưng Tú Cô vẫn tận lực ít xuống đất.

Ngày đông chí còn có một việc trọng yếu nhất chính là thịt muối, đông chí thịt luôn ngon nhất, cho nên Hắc Muội mua hơn hai mươi cân thịt về muối, muối xong xuyên vào cây mây treo trên xà nhà, qua một đoạn thời gian lại ăn sẽ đặc biệt thơm ngon.

Đông chí qua đi nàg liền bắt đầu sửa sang lại vườn rau.

Hiện tại vườn rau chính là vận mệnh của nàg, bất quá mùa thu qua đi mùa đông sắp đến, rau cải giảm rất nhiều, ngay cả cà tím cũng không thể ăn,

mướp, bầu, dưa chuột sớm đã chết, nàng đào tất cả rễ lên, một lần nữa cuốc đất trồng cải trắng, cà rốt, rau cần, cải cúc, rau diếp, trong này cải trắng, cà rốt, rau cần và rau diếp đều có thể làm thành rau trộn.

Chỉ mấy ngày, trồng cây non xong hết một ngày phân, thế này mới xem như hoàn thành công việc.

Phùng Quý hiện tại không có bao nhiêu công việc để làm nên bắt đầu giặt gạo.

Cổ đại giặt gạo là việc thể lực, nhưng rất thú vị.

Dùng để giặt gạo là cái cối bằng đá lớn, một đầu là chân đạp làm bằng gỗ, giữ chân đạp trên hai cái giá, một đầu của chân đạp có tay cầm ngắn bằng gỗ, dùng kéo đầu tay dài khác ở phía trước có chùy đá, đầu chùy đá nện xuống đất trong cối lớn không ngừng va chạm, như vậy liền đem thóc chia làm gạo và trấu, lại dùng cái sàng trúc tách trấu ra.

Còn có một loại chính là lợi dụng gia súc chuyển động cũng có thể tách gạo và vỏ trấu.

Bởi vì nhà Hắc Muội hiện tại có con la nàng không muốn cha nàng Phùng Quý vất vả như vậy, dùng con la cũng nhanh rất nhiều.

Phía sau có mấy người mặt dày đến nhà Hắc Muội mượn con la, điển hình là Vương Kiều Nga và Cúc Trân thăm.

Hắc Muội cũng chưa nói không mượn, chỉ nói nhà mình cần dùng, nhà nàng nhiều lúa chậm rãi giặt đến qua năm mới cũng không sai biệt lắm.

Bất quá con trai Cúc Trân thăm Văn ca nghe nói bà đi mượn con la về nhà đem bà hung hăng mắng cho một trận, hẳn biết rõ nương có đức hạnh gì.

Mà Vương Kiều Nga trừ bỏ ở trước mặt Phùng bà bà oán giận ra trong lòng bức bối, ghen ghét không chịu được.

Việc nhà chậm rãi trôi qua, Hắc Muội làm một đồng rau trộn mới, rau diếp cùng rau cần.

Đội Bạch lão bản phái người tới lấy hàng thời điểm đã gần đến tháng chạp, song phương ước định trước năm mới lấy một lần hàng nữa.

Lần này tính tiền xong, Hắc Muội tính toán một chút nàng hiện tại trên tay đã tích góp gần bảy mươi lượng bạc, này tuyệt đối là một khoản tiền lớn.

Cho nên năm nay nàng muốn cùng người nhà qua một năm thu hoạch tốt.

Ngày hôm sau mời Cát Tường đến trấn, thực rõ ràng, hiện tại Cát Tường ở nhà Diệp bà bà địa vị cao không ít, chỉ cần nói vài tiếng là có thể tùy tiện đi ra ngoài.

Hai tỷ muội lại một lần nữa lên trấn vẫn như trước đi nhà Lâm thúc, Cát Tường vẫn giặt sạch ga giường đồ dùng cho hắn, lúc này thời tiết đã bắt đầu lạnh, cho nên Cát Tường giặt xong tay đã hồng hồng, Lâm thúc chạy nhanh đổ bình nước nóng cho nàng bụm tay, thời điểm ăn cơm đặc biệt mức thêm cho Cát Tường một chén canh gừng.

Hắc Muội nhìn Lâm thúc mặc dù gần bốn mươi nhưng bởi vì săn thú thường xuyên rèn luyện thân thể nhìn qua cũng chỉ ba mươi, thậm chí so với cha nàng Phùng Quý nhìn còn trẻ hơn, lại nhìn bộ dạng Cát Tường dịu dàng, thật đúng đắn nói hai người một săn sóc thành thực một yếu ớt ôn nhu, bọn họ nếu cùng một chỗ hẳn là cũng không tệ.

Nhưng Hắc Muội chỉ để trong lòng, dù sao Cát Tường đã lập gia đình, hơn nữa không phải vấn đề nguyên tắc ai muốn ly hôn a, tại cổ đại nữ nhân ly hôn tái giá luôn bị người khinh thị, nói sau lấy tình tình Cát Tường nhẫn nhục chịu đựng sẽ không làm ra chuyện gì khác người, bất quá thông qua chuyện Cát Tường nàng thật sự không khỏi bắt đầu suy nghĩ hôn sự chính mình, qua năm nàng đã mười bốn.

Lần này đến trấn Hắc Muội muốn cắt mấy khúc vải làm quần áo mùa đông cho người trong nhà, quần áo mùa đông của Bé Nha cùng Tứ Nha đều là từ quần áo mấy năm trước của nàng và Cát Tường, cha nàng lại chỉ có một kiện áo bông bị rách mặc hàng năm.

“Muội mua vải dệt và chỉ đi tỷ làm cho cả nhà!” Cát Tường nói, nàng biết việc kim chi Hắc Muội thật đúng là rồi tính rồi mù.

“Không cần, muội tìm má Ngô làm, tốn không bao nhiêu tiền, tỷ dưỡng thân thể cho khoẻ sớm sinh một đứa cháu cho muội.”

Hắc Muội nói đến, Cát Tường cười cười cũng không lại kiên trì.

Hai người vào bố trang, bởi vì đến cuối năm bố trang buôn bán rất cho nên nhập rất nhiều hàng, xem Hắc Muội mắt đều tìm.

Cát Tường biết phương diện này đa phần Hắc Muội để cho nàng chọn.

Trước chọn cho Tú Cô khúc vải đỏ sậm, cho Bé Nha cùng Tứ Nha một khúc xanh biếc một khúc là hồng đào, màu sắc rất tươi rất đẹp cũng vô cùng vui vẻ.

Bởi vì lo lắng cha nàng Phùng Quý thường xuyên làm việc nên mua một khúc màu xanh đen dày chịu ma sát, còn Hắc Muội bởi vì làn da đen khẳng định không thể mặc đồ màu đỏ, cuối cùng chọn khúc vàng nhạt.

Hắc Muội chọn cho Phùng Quý xong lại muốn một khúc, “Cũng làm cho Lâm thúc một bộ.”

Cát Tường ngẫm lại nói, “Má Ngô rất ít gặp Lâm thúc hẳn là không biết số đo của Lâm thúc đi!”

“Đúng vậy, muối cũng không muốn nói cho Lâm thúc biết trước, nếu không bộ của Lâm thúc tỷ làm đi!” Hắc Muội nghĩ nghĩ nói.

Hắc Muội lại cầm một khúc vải len phần hông, Cát Tường cười liếc mắt nhìn nàng một cái, khúc vải này không cần nói khẳng định là cho Cát Tường, nàng mặc màu phần hông đẹp nhất.

Lại chọn mấy khúc vải màu tối làm quần bông.

Một chuyến này Hắc Muội tốn tới năm sáu lượng bạc.

Cổ đại làm quần áo rất đắt tiền, ngẫm lại mua một lần vậy mua đủ, lại mua thêm hai túi chân chữ nhật.

Trở lại trong thôn Hắc Muội đến nhà Thủy Sinh mua mấy chục cân bông, bông nhà quê làm chân bông cũng không giống chân bông hiện đại, làm chân khá ấm áp.

Hắc Muội cầm bông, đưa vải dệt và chỉ đến nhà má Ngô.

Má Ngô nhìn thấy có sinh ý tới cửa khẳng định cao hứng, sắp qua năm mới, cho dù trong nhà chỉ có bà và Thanh Thủy bà cũng phải đặt mua hàng tết a.

Má Ngô làm một kiện áo bông người lớn thu mười văn tiền, quần sáu văn, đứa nhỏ thu phí một nửa, nên quần áo cả nhà Hắc Muội cộng theo chân, tốn gần nửa lượng bạc.

Tháng chạp nói gót tới, lễ tịch bát rốt cục đến.

Vào ngày này mỗi nhà làm cháo mồng tám tháng chạp, Hắc Muội tự nhiên cũng phải làm, trừ bỏ com gạo nếp, đậu đỏ, đậu đen ra còn có ý thả táo đỏ long nhãn nho khô vào, nấu đầy một tô.

Từ sáng sớm trong nhà đã bắt đầu bay đầy mùi cháo.

Bưng vào phòng cho nướng, Tú Cô luôn miệng khen Hắc Muội nấu ngon.

Đến giữa trưa Hắc Muội hướng vài người thân thích đưa cháo mồng 8 tháng chạp, nhà chồng Cát Tường, nhà Thủy Sinh, nhà má Ngô, nhà Ngô địa chủ, cuối cùng còn có nhà bà nội nàng Phùng Quý bắt phải đi.

Hắc Muội cảm thấy nhị thẩm nàng hiện tại ánh mắt nhìn nàng hận không thể ăn tươi nuốt sống, bà chính xác ra là ước gì đem Hắc Muội giết đi đổi thành con gái bà Hương Thảo buồn bán cùng Bạch gia.

Hắc Muội nhìn thấy sau lưng thẳng phát lạnh.

Kỳ thực ngày mồng tám tháng chạp đưa cháo cũng là một phương thức liên lạc cảm tình tốt.

Chính là có nhà đưa cháo mồng 8 tháng chạp thật sự là rất keo kiệt, ví dụ như nói nhà bà nội nàng, quả thực chính là cháo đậu.

Hắc Muội nghĩ tới nguyên liệu nấu cháo mồng 8 tháng chạp này đau lòng đòi mạng.

Ngày mồng tám tháng chạp vừa qua khỏi, Phùng Quý bắt đầu lên núi đào khoai tây, khoai tây lớn mau, một mùa đông có thể dài hai ba.

Mà trải qua hai tháng trưởng thành tiểu con la rõ ràng trưởng thành không ít, đương nhiên Béo Nha có công lao rất lớn, mỗi ngày cho gà ăn, cho heo ăn, cho con la ăn đã là công việc cố định của nàng.

Con la tính tình thực dụ ngoan rất nghe lời chỉ cần không đùa giỡn cứng đầu tính tình thực đáng yêu.

Hắc Muội còn đặc biệt dùng phòng củi làm chỗ cho con la buổi tối ở, cả nhà đối với nó vô cùng trân trọng.

Hắc Muội phỏng chừng người của Bạch lão bản sắp tới lấy hàng, bắt đầu làm rau trộn, cảm thấy chính giữa qua năm mới có thời gian, lại dài, cho nên lần này tính làm nhiều một chút.

Rau diếp trong vườn mọc khá quan, nàng cắt xuống đem lá non để dành cho người ăn, lá già sẽ cho lợn ăn, không thể tưởng được là rau diếp được con la mãnh liệt yêu thích, thực ra rau từ trong vườn vừa nhỏ lên vừa tươi mới lại thơm ngon, cho dù là rau diếp cũng là rất tươi mới, cũng không trách con la thích ăn.

Hắc Muội đem rau diếp cắt thành mảnh sợi trộn sơ qua nước sôi một lần lại dùng nước lạnh rửa lại, rồi dùng các loại nguyên liệu trộn đều, giòn giòn thực ngon miệng lại giữ được hương vị đặc thù rau diếp vốn có.

Mà rau cần cũng tốt làm thực dễ dàng ngon miệng.

Quả nhiên, đội Hắc Muội và Béo Nha đem rau trộn cho vào trong bình ngày hôm sau Bạch lão bản liền phái người tới lấy hàng , theo xe đến còn có một chút lễ mừng năm mới.

Bọn tiểu nhị chuyển xuống, trừ bỏ hai khúc vải màu nhạt ra, còn lại đều là đồ ăn, có một con vịt muối, một ít mì, một miếng thịt bò, càng nhiều là mứt hoa quả, làm Béo Nha cùng Tứ Nha cao hứng vô cùng.

Hắc Muội nghĩ Bạch lão bản thật biết làm người , nhân cổ mặt trên nhất điểm nghiêm túc a, không hổ là người buôn bán kiêu ngạo.

Bất quá nàng cũng phiền não, nên lấy cái gì làm đáp lễ đây, nghĩ tới nghĩ lui lấy ra giấy hồng cất thành hình vuông, dùng bút lông ở phía mặt vẽ một thần tài đáng yêu, vẽ hai tấm không đồng dạng, cho tiểu nhị mang về.

Chờ bọn họ đi rồi nghĩ đến Ngô Bảo Nhi lại vẽ hai tấm môn thần khác vô cùng vui mừng hài hước nàng tự mình đưa đến nhà Ngô lão gia, quả nhiên Ngô Bảo Nhi thích vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Gặp lại

Càng đến giữa tháng chạp càng bận rộn lên.

Đương nhiên tháng chạp cũng là tháng đòi nợ , nhà Cúc Trần thăm mỗi ngày có người đến đòi nợ, thời điểm mượn tiền bà đáng thương, hiện tại đối mặt người khác đòi nợ bà lại bắt đầu ngang tàn, còn muốn chối cái, có mấy người tức giận làm rùm beng lên.

Nhưng Cúc Trần thăm tuyệt đối là loại người khóc lóc om sòm không biết xấu hổ, cha Phú Đề liền ăn đến đau khổ .

Nhìn thấy nam nhân đến đòi nợ bà liền giả trò còi quần áo của mình nói muốn lộ ngực để người ta xem gán nợ, đem người khác dọa chạy còn đuổi theo ở phía sau châm chọc khiêu khích .

Thời điểm Phú Đề cùng Hắc Muội nói đến chuyện này mặt đều đỏ.

“Đừng để ý, bà cũng khó khăn, một nữ nhân mang theo hai đứa nhóc choai choai cũng không dễ dàng.”Phùng Quý khuyên Phú Đề.

Chiều ngày mười chín tháng chạp trời đổ tuyết, rất có bầu không khí tháng chạp.

Tiểu hài tử cao hứng như điên, người lớn cũng mong trận tuyết rơi đúng lúc này là điềm báo một năm được mùa.

Không phụ sở vọng, tuyết này càng rơi càng lớn, cả đêm cũng chưa ngừng, nằm ở sát cửa sổ trong phòng đều có thể nghe được tiếng tuyết động cạc cạc.

Đến sáng sớm hôm sau, mọi người rời giường vừa thấy, tuyết tuy rằng ngừng, nhưng trải qua cả đêm đại tuyết, trời đất đã tô điểm lên một màu trắng xoá.

Hắc Muội nghĩ đầu tiên chính là lên núi săn thú, đáng tiếc Lâm thúc có lẽ hôm nay không trở lại .

Nhưng nàng thật sự không kìm nén được dục vọng giương cung bắn tên, vội vàng ăn qua điểm tâm mang theo cung tiễn cùng ba lô lên lên núi .

Hắc Muội mùa đông theo Lâm thúc lên núi săn thú đã gần có hai năm , địa hình núi Đại Diệp nàng cũng vô cùng quen thuộc, con mồi lợi hại nhất nguy hiểm nhất chính là sói, bất quá bọn họ còn chưa từng có gặp qua bầy sói, chỉ nghe Lâm thúc nói sâu trong núi có, nàng vào núi gặp qua nhiều nhất là lợn rừng , gà gô, hươu rừng, còn có sói con.

Núi Đại Diệp kéo dài không dứt, bên kia núi vẫn thông tới phương Bắc, chính là chưa từng có người nào đi qua tới đó.

Tuyết rơi xuống núi Đại Diệp rất đẹp, như thế giới vô tận đóng băng, tinh khiết hoàn mỹ, cao thấp, tầng tầng lớp lớp, tuyết trên đất vừa giẫm phát ra âm thanh kẻo kẻo kẻo kẻo, mà trên cây tùng cao thỉnh thoảng vang lên tiếng cành cây bị đè gãy.

Ngon núi yên tĩnh trắng xoá như vậy phát hiện con mồi kỳ thực là rất dễ dàng , rất nhanh Hắc Muội liền phát hiện dấu chân một con hươu, nàng vốn định lên núi bắt gà gô, không nghĩ tới mau như vậy có thể phát hiện tung tích hươu, nàng cho tới bây giờ còn chưa bắt được một con hươu đâu.

Theo dấu chân đó đến bên ngoài sườn núi, quả nhiên nhìn thấy một con hươu rừng, hình thể nhỏ nhỏ, nàng cảm thấy chính mình có thể mang về được.

Thấy con hươu đang ở trong tuyết cùng cái gì đó, Hắc Muội không hề do dự một tên bắn vào người hươu.

Con hươu trên lưng mang theo tên nhắm mắt chạy thẳng về phía trước, Hắc Muội đầu cúi xuống buông tha, theo đuổi không bỏ.

Qua không được chốc lát con hươu rút cục ngã xuống, Hắc Muội cao hứng chạy nhanh tới, lấy dây thừng cột chắc lại ở mặt dưới lót hai nhánh tùng liền bắt đầu kéo xuống núi.

Bởi vì có tuyết , con mồi tựa như trượt tuyết một dạng rất dễ vận chuyển, chỉ chốc lát sau liền đến chỗ khe núi giữa hai ngọn núi.

Kỳ thực núi Đại Diệp bởi vì có núi nằm sát nhau mà kéo thành cho nên mỗi ngọn núi trong đó đều có một khe núi, có nước có đất bằng, mà nơi này có một cái lều đơn sơ do Lâm thúc dựng, để khi đột nhiên gặp mưa tuyết tránh né nghỉ ngơi.

Cho nên Hắc Muội đã nghĩ đem con hươu này kéo tới lều đó, chờ buổi cùng Lâm thúc đem hươu về thôn, nếu không một mình nàng cứng rắn khiêng đi thật đúng là không được.

Thời điểm nàng kéo con hươu tới cửa lều tre nghênh đón nàng là một thanh kiếm phát ra ánh bạc yếu ớt, ánh sáng như một tơ nhện màu bạc u lượn kinh diễm đe dọa cô hòng Hắc Muội.

Nàng sững sờ, theo kiếm nhìn về phía người cầm kiếm.

Người nọ đồng thời cũng về mặt đề phòng nhìn về phía nàng.

Hai người đồng thời sững sờ.

Cầm kiếm là một gã nam tử.

Nam tử lập thể ngũ quan đao khắc loại tuần mỹ, đôi mắt trong suốt tựa như bông tuyết, mang theo chút lạnh nhạt cùng ngoan lệ thẳng tắp nhìn về phía Hắc Muội, tựa hồ muốn đem nàng cố định.

Giờ phút này Hắc Muội bởi vì vừa mới kéo con hươu đi một đoạn đường dài xuống núi, toàn thân nóng hôi hổi, mang mũ da chó cong vẹo, khuôn mặt sung huyết đỏ lên, bị thình lình xuất hiện thanh kiếm cùng người sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, liền như vậy đưa lưng về phía cửa nhìn hấn ngay ngốc sững sờ.

Người nọ cương cứng một hồi, bỗng nhiên cánh tay rút lui, kiếm kia vèo một tiếng nhanh như điện lui về không thấy.

Hắc Muội thể này mới phản ứng lại, cũng không dám nói lời nào liền như vậy đứng ở cửa tinh tế xem người nọ.

Đây là một nam tử trẻ cảm giác cũng chỉ mười bảy người tám tuổi, tóc đen dùng một cây chỉ bạc cột lại tùy ý, không có mũ cũng không có cài trâm, trên trán có vài sợi tóc bị gió thổi tán loạn, cùng chỉ bạc đan vào cùng một chỗ bay múa , mơ hồ tuần dật.

Nói thật Hắc Muội vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một nam nhân đẹp mắt như vậy.

Một kiện trường bào tuyết trắng, quần áo rũ xuống cảm thấy vô cùng đẹp, thắt lưng buộc bằng đai màu xanh nhạt có hoa văn cát tường , phía trên treo một miếng ngọc thạch màu mực rất quý, hình dạng nhìn như thô ráp lại phong cách cổ xưa âm đạm.

Hắc Muội lúc này mới nhìn thấy trên áo bào trắng từ bên hông chảy xuống một mảnh máu lớn, in vào áo bào trắng như hoa mai tiên diễm nở rộ lại ghê người.

Nàng “A” lên một tiếng.

Phản ứng lại lập tức che miệng mình, hoảng sợ nhìn người nọ.

Người nọ tựa hồ vô cùng kinh ngạc nhìn thấy Hắc Muội, nhưng lập tức cũng thu liễm đề phòng, nhưng vẫn lạnh lùng như trước nhìn về phía nàng, chậm rãi nói, “Đem cửa khép lại!”

Nếu nói vừa rồi Hắc Muội còn không xác định người này nàng gặp qua, sau khi nghe được những lời này làm cho nàng xác định người trước mắt, nàng xác thực đã gặp qua hắn.

Mắt đào hoa, khỏe mắt vầng cong, phong lưu lịch sự tao nhã, trong ánh mắt không có một tia ôn nhu, mang theo ngoan ý mang theo sát phạt, liền lạnh lùng như vậy nhìn nàng, mà giọng nói này nàng vĩnh viễn sẽ không quên.

Nàng đã có thể khẳng định người này chính là thủ lĩnh Đồng Tế Hội mấy tháng trước bất ngờ đánh vào nhà Ngô lão gia, nam nhân che mặt ngồi trên bạch mã mất lạnh xem nàng, cuối cùng lại cho nàng mười lượng bạc.

Thực hiển nhiên về mặt Hắc Muội giờ phút này đã nói cho người nọ biết, nàng nhận ra hắn.

Mà hắn đương nhiên cũng nhận ra nàng, “Nơi này là núi Đại Diệp?”

“Đúng vậy, ngươi thể nào bị thương? Sao lại ở chỗ này? Các ngươi không phải có rất nhiều người sao?”

“Không nên hỏi nhiều sẽ không tốt đâu.” Người nọ âm thanh bình thản không gợn sóng.

Hắc Muội thế này mới cảnh giác, bọn họ đều là đồ đệ bỏ mạng, lộp bộp im lặng, sau đó liền nhìn thấy người nọ lưng lay sấp ngã, nàng không nghĩ nhiều, phản xạ có điều kiện muốn đi tới đỡ lấy hắn ——

Nào biết ngay tại một khắc tiếp cận hắn nàng đã bị hắn phát tay áo thổi tới một luồng lực ném vào góc tường.

Thoáng cái đụng vào tường đặt một đồng cùi gỗ, toàn bộ ngực bụng của nàng vừa vịn dụng vào trên đầu gỗ xếp so le.

Cho dù cách áo bông thật dày vẫn cảm thấy trước ngực đau đến không thở nổi, thật vất vả đứng vững thân thể vừa thấy, trước ngực áo bông đều bị phá một cái lỗ hồng thật lớn.

Hắc Muội vừa thấy nhất thời nổi trận lôi đình, quay đầu nhìn đôi mắt đào hoa, “Người có bệnh à, ta thấy người bị thương, hảo tâm đỡ người người còn ——”

Nàng một câu còn chưa nói xong, nam tử áo bào trắng đã loạng choạng ngã xuống.

“Ai, ai ——”

Hắc Muội vội vàng chạy qua đỡ lấy hắn từ từ nằm xuống đồng cỏ, vốn đang định vì vừa rồi bị đẩy ngã hung hăng mắng hắn vài câu lại nhìn thấy sắc mặt hắn thảm bại, ánh mắt hoảng hốt, trên y bào máu tươi thấm thiết vẫn nhìn xuống.

“Quên đi, nể tình mười lượng bạc kia ta liền không cùng người so đo.”

Hắc Muội vừa nói xong, nhìn người này đã nhắm hai mắt lại, không chút nào nhúc nhích.

Nàng hoảng sợ, người này vừa rồi còn giương cung bạt kiếm như vậy, chẳng lẽ đều là phô trương thanh thế, hắn bị thương thật sự nghiêm trọng đi, có thể chết hay không?

Nàng hoàn toàn bối rối, nửa ngày mới vươn tay đến dưới mũi hắn dò xét hơi thở của hắn, may mắn, hơi thở tuy rằng mỏng manh nhưng vẫn có, nàng không hề nghĩ nhiều như vậy nhanh chóng tháo đai lưng của người nọ ra.

Bỗng nhiên cảm giác được trên đai lưng cứng rắn, vừa sờ soạng bỗng nhiên nghĩ đến nhuyển kiếm vừa rồi nàng vào cửa thời điểm hắn đe dọa nàng, hắn vừa thu tay kiếm kia liền như rắn nước thông dong không thấy, ngẫm lại trong đai lưng này có lẽ chính là nhuyển kiếm đó.

Nàng hiện tại cũng không có tâm tư suy nghĩ mở ra xem, coi bỏ vạt áo, bên trong người này bao gồm trung y cùng áo lót đều là máu, xem ra hắn bị thương không nhẹ.

Khe khẽ vén áo lót tận cùng bên trong nàng mới phát hiện ở trên bụng hắn có một vết đao rất lớn kéo dài đến đùi phải, chỗ vết đao vẫn không ngừng ra máu, nhuộm đầm thân thể trắng nõn của hắn nhìn thấy ghê người.

Hắc Muội sững sốt một chút, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình có kim sang dược. Mỗi lần lên núi nàng cùng Lâm thúc đều mang theo để ngừa vạn nhất.

Nàng vội vàng lấy ra, vừa muốn bôi thuốc phấn, bỗng nhiên nghĩ đến có nên rửa vết thương trước hay không.

Ngẫm lại nàng cởi áo bông trên người mình đắp cho hắn, cảm một cái chậu gỗ trong lều xoay người ra ngoài.

Bởi vì đã không có áo bông, vừa ra khỏi cửa nhất thời đánh hắt xi một cái, nàng bước nhanh chạy đến dòng suối nhỏ múc một chậu nước vào nhà.

Người nọ vẫn nằm tại chỗ không nhúc nhích, nàng hít sâu một hơi, từ từ động thủ thoát quần ngoài của hắn, sau khi cởi ra bên trong tiết khô màu trắng bên đùi phải đã toàn bộ là vết máu, nhưng hoàn hảo không có cùng miệng vết thương dính hợp cùng một chỗ, nàng vén đai lưng bên trong tiết khô, theo lỗ hồng thất lưng một phen xé mở.

Vết đao đó trực tiếp từ bụng vẫn kéo dài đến toàn bộ đùi phải.

Nàng đơn giản kéo xuống một miếng vải tiết khô đặt ở bồn nước gột rửa, nước suối ngược lại có chút cảm giác ấm áp.

Nàng vắt khô miếng vải dọc theo miệng vết thương thật cẩn thận chà lau, vừa lau vừa nghĩ rốt cuộc là ai đã thương hại lợi hại như vậy.

Không phải đồn đại nói thủ lĩnh Đồng Tề Hội người người võ công cao cường sao?

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến có phải quan phủ hay không, nếu quan phủ tiêu diệt Đồng Tề Hội mà nói bọn họ có thể tìm tới nơi này hay không, vậy không phải là sẽ tìm được Lâm thúc và nàng có liên quan sao.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến núi Đại Diệp chỉ có thể đi qua thôn Đại Diệp, nếu quan sai bao vây thôn Đại Diệp thôn dân sẽ không thể không biết.

Nghĩ đến đây nàng mới an tâm lại, chỉ cần không phải quan sai bao vây là được rồi, nàng không muốn đối địch với quan phủ.

Chỉ chốc lát sau nàng rửa xong vết thương, thoa kim sang dược lên, nhắm mắt lại dứt khoát xé bên tiết khô khác đem hắn miệng vết thương chỗ bụng và

đùi buộc lại.

Hắc Muội cảm tiết khô xé thành mảnh vải quỳ gối bên cạnh hắc củi người quấy quanh thất lưng hắc.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Thỏa hiệp

Nhìn hắc trọn mắt nhìn nàng, Hắc Muội sừng sốt, phản xạ có điều kiện lùi một bước, “Ngươi nếu lại ra tay đã thương ta, ta sẽ mặc kệ ngươi đó!”

Nói xong sờ sờ trước ngực chính mình, chỗ vừa mới bị hắc đẩy ngã đụng vào còn ần ần đau đầu.

Người nọ nhìn nàng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắc Muội thế này mới lại tới gần hắc tiếp tục cột chắc băng vải, khép lại vạt áo, đổi thuốc cho nửa người dưới.

Hắc Muội lấy áo bông che nửa người dưới của hắc ra, lộ ra đùi phải, đem đùi phải của hắc nâng lên đặt trên đùi nàng, lại một vòng băng bó.

Đội toàn bộ hoàn thành xong Hắc Muội lại giúp hắc mặc quần ngoài vào.

Vừa vặn nhắc đầu mới phát hiện người này vẫn mở to mắt nhìn nàng.

“Làm sao vậy, có phải ta làm đau ngươi không?” Nói xong nắm tay hắc lộ ở bên ngoài định đặt vào trong áo bông, không nghĩ đến chạm tay lạnh lẽo.

“Có phải vẫn rất lạnh không?” Hắc Muội nhìn hắc bật thốt lên hỏi, lời vừa ra khỏi miệng trong lòng liền nằng chính mình ngốc, mắt máu quá nhiều đương nhiên sẽ cảm thấy rất lạnh.

Bỗng nhiên lại sờ sờ trán hắc, may mắn không có phát sốt.

Vì thế cũng không nói nhiều trực tiếp đứng lên từ trong góc lấy ra đá lửa, lại cầm mấy khúc củi, bởi vì đồng cỏ khô bên cạnh còn có một bó cỏ khô nhỏ dùng để châm lửa, cho nên rất nhanh ở trước đồng cỏ khô nhóm lửa.

Lúc này Hắc Muội mới nhớ tới con hươu lúc trước nàng săn giết còn ở bên ngoài, nhanh chóng đứng dậy ra cửa.

“Ngươi đi đâu?”

Phía sau người nọ đột nhiên hỏi.

Hắc Muội sừng sốt, lòng nghĩ người này khẳng định là sợ mình cứ như vậy bỏ mặc hắc, vì thế quay đầu nhìn hắc nói, “Yên tâm, ta sẽ không ném ngươi một mình ở trong này, ta chỉ ra bên ngoài làm chút đồ ăn.”

Hắc Muội ra cửa ngoài, đem hươu trực tiếp kéo tới bên dòng suối, lấy ra dao găm nhỏ tùy thân bắt đầu mổ bụng phá dạ dày.

Nàng tuy rằng là lần đầu tiên làm nhưng bởi vì xem Lâm thúc đã làm rất nhiều lần cho nên cũng không xa lạ, rất nhanh móc ra dạ dày con hươu, vẫn còn ẩ, lại vào nhà cầm miếng ngói đi ra tẩy sạch đem dạ dày hươu bỏ vào, dùng lửa đun nóng.

Chỉ chốc lát sau trong miếng ngói bắt đầu bốc khói, Hắc Muội dùng vải cầm xuống, lại đi đến đồng cỏ khô nâng hắc dậy, “Đến ăn một chút gì đi!”

Hắc từ từ đứng dậy, Hắc Muội nhìn hắc chau mày, cổ tay sáng bóng nâng lên, cho dù là bản thân bị trọng thương, người này cứ chỉ vẫn tao nhã sắc bén như trước.

Hắc có lẽ thật sự đói bụng, một hơi đem hết thứ trong chén uống xong, buông chén đặt trên mặt đất bỗng nhiên ngẩng đầu nói, “Nơi này cách nhà ngươi rất xa?”

“Một canh giờ đi đường.”

“Mang ta đi nhà ngươi dưỡng thương.” giọng điệu của hắc không giống thương lượng.

Hắc Muội cả kinh, không hề nghĩ ngợi trực tiếp thốt ra, “Không được!”

Người nọ nhìn nàng cũng không nói, mắt đảo hoa liên như băng hàn đông lạnh nhìn nàng.

Hắc Muội phía sau lưng phát lạnh, nhưng nàng nghĩ người này gần đây coi như là loạn đảng, tạo phản, nếu như bị quan phủ biết, cả nhà nàng đều trốn không thoát tội mất đầu.

Thứ hai người này bị người khác đánh trọng thương như vậy còn không biết có thù với ai, vạn nhất truy tìm đến nhà nàng, đó không phải hại đến cả nhà sao.

Cho nên vô luận như thế nào nàng cũng không thể đem họa thủy này dẫn tới trong nhà, cho dù họa thủy này khuynh thành đến rồi tình rồi mù.

“Người không sợ ta hiện tại sẽ giết người?” Hắc ánh mắt càng âm hàn, tay đã muốn mò về phía bên hông.

Hắc Muội vừa thấy vừa vội vừa tức, “Ồi uy, người người này, thế nào như vậy a, nể tình mười lượng bạc kia ta băng bó miệng vết thương cho người lại làm đồ ăn cho người, áo bông đều cho người, người theo ta về nhà dưỡng thương vạn nhất bị quan phủ biết cả nhà ta sẽ xong đời ——”

“Quan phủ sẽ không biết!” Hắc bỗng nhiên ra tiếng cất ngang lời nàng nói.

“Vi sao?”

“Bởi vì ta xem qua mọi người đã chết.”

Lời này hắc nói vô cùng bình thản, không mang bất luận giọng điệu cùng cảm xúc gì, nhưng nghe vào tai Hắc Muội trong lòng nhất thời khốc không ra nước mắt a, quả nhiên mỹ nam không phải tốt xem như vậy, nàng hiện tại có phải cũng sắp bị diệt khẩu không.

Nàng một phen che hai mắt của mình nói, “Ta một chút cũng chưa thấy mặt của người, vừa rồi chỉ đặc biệt xem miệng vết thương thôi.”

Người nọ một tiếng khinh si, “Hiện tại nói đã muộn, hoặc là mang ta về nhà người dưỡng thương hoặc là ta hiện tại một kiếm bỏ người.”

Hắc Muội nhanh như chớp chuyển mắt nghĩ đối sách, “Người ở trong này dưỡng thương cũng không phải rất tốt sao, ta cam đoan đưa một ngày ba bữa cho người, đưa chăn bông đến cho người.”

“Người đuổi giết ta ngày mai hẳn là có thể đến nơi đây, nếu hẳn tìm tới nơi này, người sẽ sống không được.”

“Người không phải nói không có người biết tướng mạo của người sao?” Hắc Muội kinh hãi.

“Cho nên hẳn mới có thể ở trong núi gặp người liền giết.”

Hắc nói được nhẹ, Hắc Muội lại quá sợ hãi, “Vậy người theo ta về thôn, người nọ sẽ không theo tìm tới sao?”

“Này người cứ yên tâm, bọn họ tuyệt đối không dám vào thôn đâu.”

“Vi sao?”

“Hỏi nhiều như vậy để làm gì? Người là mang hay không mang?”

Hắc Muội ngẫm lại nếu không đáp ứng dẫn người này về nhà nói không chừng hẳn thật sự có thể giết nàng, trọng yếu hơn là nàng nếu như bị giết không về nhà, vậy người trong nhà khẳng định lên núi tìm, đến lúc đó nếu đụng phải sát thủ đuổi giết người này sẽ đều bị mất mạng, nhưng đáp ứng người này mà nói, mang về nhà quan phủ cùng người truy giết cũng không sẽ phát hiện.

Quan phủ không biết diện mạo hẳn khẳng định sẽ không biết hẳn là Đồng Tề Hội.

Mà người truy giết vì sao sẽ không vào thôn chứ?

Hắc Muội bỗng nhiên nghĩ, này có phải có nghĩa là người đuổi giết hẳn cũng đến từ Đồng Tề Hội không? Đồng Tề Hội có thiết quy là không được quấy nhiễu dân chúng.

Nếu người này lặng lẽ trốn vào trong thôn, người đuổi giết hẳn khẳng định là không dám trắng trợn không kiêng nể vào thôn kiếm người.

Lúc này Hắc Muội không có tâm tư nghĩ vì sao đồng bọn Đồng Tề Hội đuổi giết nhau.

Xem ra người này nếu muốn tránh né đuổi giết thật đúng là chỉ có thể tránh ở nhà thôn dân.

Hắc Muội tuy nói sợ chọc phiền toái về nhà, nhưng chỉ cần không có họa sát thân, lại có thể cứu người trước mắt này một mạng nàng vẫn cam lòng, chỉ bằng người này lúc trước nghe chính mình nói một phen xong không có đánh cướp nhà Ngô địa chủ còn cho nàng mười lượng bạc mà nói người này không xấu.

Hơn nữa, bộ dạng đẹp mặt không luôn chiếm tiện nghi sao!

“Được rồi, ta đưa người về nhà của ta dưỡng thương, bất quá phải chờ tới tối rồi chúng ta lặng lẽ trở về, đừng để người khác trông thấy người, nói sau người hiện tại bị thương cũng vô pháp đi đường, nghỉ đến tối tinh thần người cũng tốt hơn một chút.”

Người nọ từ từ nằm về trên đồng cỏ khô, Hắc Muội ngồi đối diện hắn cách đồng lửa nhỏ giọng nói thầm, “Bạc quả nhiên không phải dễ có như vậy, cảm ngời mười lượng bạc của ngời ta tất yếu hầu hạ ngời một tháng, không đủ ——”

“Chờ ta dưỡng thương tốt lên, cho ngời một trăm lượng bạc!” Người nọ từ từ nhắm hai mắt lại bỗng nhiên nói.

Hắc Muội vừa nghĩ, người có võ công nhĩ lực tốt như vậy a, vợ vàng nói, “Thật sự?”

Người nọ cũng không trả lời, khẽ gật đầu một cái.

Hắc Muội cao hứng, suy nghĩ rồi hỏi, “Ngời tên là gì?”

Nửa ngày hắn đều không trả lời, đợi cho Hắc Muội nghĩ người này sẽ không nói tên của hắn bỗng nhiên theo miệng hắn phun ra một cái tên, “Tam Mộc. Ta gọi là Lâm Tam Mộc.”

“Lâm Tam Mộc? Ngời cùng họ với nương ta!” Hắc Muội nói đến.

Lại thấy nửa ngày không có người để ý nàng nói, “Ngời ngủ một lát đi, ta xuống núi hái ít dược, cũng nói với người trong nhà một tiếng, miễn cho bọn họ lên núi tìm ta.”

Nói xong Hắc Muội đứng dậy từ trên người hắn cầm áo bông, ngấm lại rồi đem đồng cỏ khô kéo một ít đến bên người hắn, lại bỏ thêm củi vào lửa, thể này mới xoay người ra cửa.

Trong thời gian này người nọ vẫn nhắm mắt dưỡng thần.

Hắc Muội giờ tay kéo cửa trong nháy mắt bỗng nhiên dừng một chút quay đầu hỏi, “Ngời không sợ ta xuống núi sẽ không quay lại sao?”

“Ngời sẽ không!”

Hắc Muội cười cười, ra cửa rất nhanh xuống núi về thôn.

Đi ở trên đường nàng vốn nghĩ đến Tam Mộc nói nàng sẽ không là vì tin tưởng nhân phẩm của nàng, sau đó lại nghĩ nàng cùng hắn lúc trước cũng chỉ gặp qua một lần hắn thế nào liên tin tưởng nàng như vậy chứ, sau đó lại nghĩ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt ở nhà Ngô địa chủ nàng cũng đã báo ra gia môn, ngay cả cha nàng tên gì cũng đã nói.

Tam Mộc tin tưởng nàng như thế bất quá là vì nàng chạy không thoát, nếu nàng không có trở về nói không chừng tên Lâm Tam Mộc sẽ bên đường hỏi nhà nàng đâu.

Tưởng tượng cái hình ảnh kia, người này tướng mạo tuấn mỹ lại một thân vết máu xuống núi hỏi nhà Phùng Quý ở đâu, đến lúc đó còn không phải là toàn thôn sẽ biết, cho dù sát thủ không đuổi theo quan phủ cũng sẽ hoài nghi.

Nghĩ đến đây nàng rung mình một cái, nam nhân tên Lâm Tam Mộc này quả nhiên là người nham hiểm mà.

Hắc Muội về đến nhà, Béo Nha vừa vụn làm xong cơm, cả nhà đang chuẩn bị ăn cơm.

Phùng Quý nhìn thấy Hắc Muội đã trở lại kêu nàng vào cùng ăn, thấy nàng không bắt được con mồi nào cũng không nói cái gì.

Hắc Muội bận đến giờ ngo cái gì cũng chưa ăn, lập tức ngồi được mùi cơm mới biết được chính mình có bao nhiêu đói bụng, chạy nhanh ăn như hổ đói, còn liên tục khen Béo Nha hiện tại nấu cơm càng ngày càng ngon, đem Béo Nha khen đến độ không còn từ nào để khen, trong lòng đặc biệt vui vẻ, âm thầm nghĩ về sau chính mình nhất định nấu cơm rất giỏi, để cha và nhị tỷ bên ngoài không buồn phiền việc nhà nữa.

Cơm nước xong Hắc Muội nói mình buổi chiều còn phải đi trên núi săn thú, hiện tại tuyệt ngưỡng dễ săn, hơn nữa buổi tối có lẽ sẽ về trễ gọi kêu bọn họ ngủ trước.

Trước kia Hắc Muội cùng Lâm thúc ở trên núi còn qua đêm, nói sau phía sau núi cũng không có con mồi hung mãnh nào cho nên Phùng Quý cũng không thể nào lo lắng, chỉ nói nàng cẩn thận, bắt được này nọ liền chạy nhanh về nhà.

Hắc Muội gấp cái chăn liền ra cửa.

Đi đến nhà Lâm thúc, hắn đã về thôn, đang chuẩn bị bắt thú, Hắc Muội vừa hỏi thì ra Lâm thúc thật sự chuẩn bị buổi chiều lên núi đặt bẫy, sáng sớm mai liền lên núi đi săn.

Nàng vừa nghe khẳng định luống cuống, trong khoảng thời gian này tuyệt đối không thể để Lâm thúc lên núi.

Hắc Muội chuyển động nửa ngày rốt cục nghĩ ra một biện pháp tốt, vì thế đối với Lâm thúc nói, “Lâm thúc, thúc đừng lên núi, trong thành con trai Tần chương bày thành thân lần trước kêu con nói với thúc đi uống rượu mừng, con quên nói với thúc, vừa rồi nhớ tới buổi tiệc ngay tại ngày mai.”

“Hắc Muội, con thể nào không nói sớm a!” Lâm thúc vừa nghe cũng sốt ruột.

“Này không phải do lúc trước bạn quá nên quên sao?”

“Lẽ vật ta còn chưa chuẩn bị, người a người!”

“Lâm thúc, buổi chiều thúc về trấn chuẩn bị lễ vật cũng không muộn, còn không phải vừa vãn!”

Lâm thúc rốt cục bị Hắc Muội lừa trở về không hề lên núi .

Nhìn bóng dáng hần vội vàng rời đi Hắc Muội nghĩ phòng chừng ngày mai đợi Lâm thúc biết bị lừa , buổi chiều về thôn có nàng đẹp mặt .

Bất quá nàng hiện tại cũng quần không được nhiều như vậy , xoay người nàng chạy nhanh lên núi.

Đường núi nhỏ hẹp còn lưu dấu chân của nàng giữa trưa xuống núi, thâm trầm nhợt nhạt .

Thời điểm đi tới lều giữa hai khe núi đã gần thời gian nhà quê ăn cơm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hồi thôn

Trong phòng nhỏ lửa còn cháy bùng bùng, phản chiếu ngoài cửa có thể nhìn đến ánh lửa.

“Tam Mộc.” Hắc Muội hô lên một tiếng đẩy cửa mà vào, nàng không hy vọng lại bị lợi kiếm đe dọa cổ họng một lần nữa.

Người nọ khẽ tựa vào đồng cỏ khô đối với hương cửa nhìn lại, cũng không nói.

Hắc Muội nhìn hần nói, “Đói bụng không?”

Nói xong liền từ trong lòng lấy ra một cái túi khoai lang, vẫn còn nóng , nhét vào trên tay hần, “Cho, ăn đi!”

Mặc dù là ăn khoai lang như bộ dáng hần vẫn tao nhã như trước, nhìn xem Hắc Muội ngẩn người .

“Đợi tối rồi, trên đường không có người chúng ta xuống núi, bất quá người đáp ứng ta, mấy ngày ở nhà của ta dưỡng thương người cái gì cũng phải nghe ta a!”

Miệng hần quynh rũ ra một tia cười lạnh, phảng phất như hoa anh túc nở rộ, “Liền như vậy sợ bị ta liên lụy ?”

Hắc Muội thấy khóe môi hần có ý cười chọc cho nổi giận, “Có thể không sợ sao? Cha mẹ, bọn muội muội ta một nhà nếu như bị quan phủ biết chúng ta còn có thể sống được sao?”

Nói xong thờ phỉ phỉ ngồi ở một bên thêm củi đốt hỏa.

Hần cũng không lên tiếng , cúi mắt, một bộ dạng cô tịch.

Hắc Muội lại mềm lòng , nghĩ đến kiếp trước xem qua lịch sử, mấy vụ khởi nghĩa vũ trang hoặc là bỏ mạng hoặc là có thêm thâm cừu đại hận, có lẽ lời nàng vừa nói tổn thương đến hần .

Vì thế lại nhẹ giọng nói, “Người yên tâm, ta sẽ giấu người tốt, sẽ không để bất luận kẻ nào phát hiện người, chỉ cần người không ra khỏi phòng ta đã an bài, người trong nhà của ta cũng sẽ không phát hiện người, người cứ an tâm dưỡng thương đi!”

Vốn Lâm Tam Mộc suy nghĩ sao khi khoẻ lại nên đi con đường nào, kết quả bỗng nhiên nghe được Hắc Muội nói một phen, trong lòng kỳ thực đã cảm giác được cô gái cũng không lớn này là đang an ủi hần, bỗng nhiên cảm thấy nha đầu da đen trước mắt này thật sự là thú vị.

“Thế nào, người đây là muốn bảo vệ ta .”

“Đúng vậy, “Hắc Muội gật gật đầu, “Hương về một trăm lượng bạc ta cũng phải chiều cổ người cho tốt a!”

“Thật thẳng thắn!”

“Có câu quân tử ái tài!”Hắc Muội liếc nhìn hắn một cách tỉnh quái nói.

“Hiện tại không sợ ta ?”

“Ai sợ chứ, ta khi nào thì sợ người a!”Hắc Muội sốt ruột phản bác.

Tam Mộc cũng không nói liền như vậy nhìn thẳng Hắc Muội, nhìn xem nàng dần dần cúi đầu, trong miệng vốn còn nói đúng lý hợp tình dần dần biến thành nhỏ giọng nói thầm.

Rốt cục đợi cho trời hoàn toàn tối, Hắc Muội nghĩ lúc này xuống núi, lại đi gần canh giờ mới đến thôn, khi đó người trong thôn hẳn là đã ngủ hết rồi!

Mùa đông dân quê ngủ đặc biệt sớm, ăn cơm chiều tắm rửa xong liền lên giường sưởi ấm.

Vừa ra phòng ỏ, Hắc Muội liền dọa nhảy dựng, bên dòng suối nhỏ chỗ đặt xác con hươu có hai con gì đang cắn xé, cả mặt đất phản chiếu bạch quang vừa thấy, là hai con giống chó lại không giống lắm.

Là chó sói !

Hắc Muội trước kia gặp qua một lần, hai con chó sói quay nhìn về phía công tre chỗ hai người đứng cúi đầu thờ hớn hèn tới gần.

Hắc Muội cấp tốc kéo cung, liền bắn hai mũi tên ra, chính giữa người chó sói, nhất thời ngao ngao kêu loạn, mặc dù trúng một tên nhưng hai chó sói vẫn như hồ rình mồi đối với hai người.

Hắc Muội một phen đỡ lấy phần eo Lâm Tam Mộc, “Chúng ta đi mau, chó sói đều kết bạn mà đi, một hồi khẳng định còn có con khác tìm đến.”

Lâm Tam Mộc không luống cuống, đứng tại cửa giờ tay đến bên miệng thổi một tiếng huyết sáo, Hắc Muội không biết hắn đây là muốn làm gì, bỗng nhiên chỉ chốc lát sau liền có một con ngựa cao to chạy vội tới, chính là con ngựa trắng lần đầu tiên Hắc Muội gặp hắn đã cười.

“Mau lên ngựa!”

Hắn nhảy lên ngựa liền giờ tay hướng Hắc Muội.

Nàng thực không nghĩ ngựa của hắn thế nhưng giấu ở chung quanh, đang muốn lôi kéo lên ngựa bỗng nhiên nói, “Người đợi chút a!” Xoay người chạy đến bên cạnh cầm một nhánh tùng đứng đưa trên cây cột vào đuôi ngựa, thế này mới lên ngựa.

“Người vẫn sợ người đuổi giết của ta đến thôn các người à?”Hắn hỏi, vừa thấy Hắc Muội đem cành cây cột vào đuôi ngựa hắn đã biết nàng muốn lợi dụng nhánh cây quét dấu chân ngựa.

Hắc Muội gật đầu.

“Vậy không bằng làm càn triệt để”, nói xong hắn xé vạt áo có vết máu trên người, lại lấy cung tiễn của Hắc Muội, đem vạt áo đặt trên đầu tên, quay đầu giương cung bắn về phía chó sói.

Hai chó sói này tuy rằng lúc trước đã trúng một tên của Hắc Muội, nhưng cũng không phải ngay bộ phận trọng yếu hơn nữa chó sói trời sanh tính bảo hộ, chưa tất thờ tuyệt không chịu rời đi miếng mồi, cho nên chúng nó vẫn canh giữ bên cạnh xác con hươu.

Lâm Tam Mộc giương cung bắn tên thẳng ra sau lưng chó sói, vạt áo mang theo vết máu cột vào mũi tên ở phía sau chó sói đứng đưa.

“Người là muốn cho kẻ truy giết người nghĩ người đã nằm trong bụng chó sói?”

Hắc Muội hỏi.

Hắn gật đầu, vừa đưa cung cho Hắc Muội chợt nghe trên núi vang lên từng đợt tiếng tru.

“Đi mau, đàn sói sắp tới !”

Hắc Muội nói xong, thúc giục rời đi, Lâm Tam Mộc nói, “Ngồi yên. “Lôi kéo dây cương tung vó ngựa chạy đi.

Ban đêm khe núi bởi vì trên đất tuyết trắng phản chiếu một loại ánh sáng màu lam nhạt, cây cối trầm mặc đứng lặng, nhát nhát lui về phía sau.

Hắc Muội ở phía trước bị gió núi thổi vào mặt lạnh lẽo, cảm giác mũi đều sắp bị đông lạnh.

Phía sau Lâm Tam Mộc bao nàng vào trong cái chắn.

Thẳng đến chạy thật xa ngựa mới dần dần chậm lại, hai người dần dần ở trên lưng ngựa từng bước xuống núi.

Bởi vì có ngựa nhanh rất nhiều, không đến một canh giờ hai người liền đến chân núi.

Dưới núi Đại Diệp thôn Đại Diệp giờ phút này vạn vật yên lặng, không có mấy nhà còn đèn đuốc, người trong thôn đã tiến vào mộng đẹp.

Hắc Muội kêu Lâm Tam Mộc xuống ngựa đi bộ, lại dùng chăn bao toàn thân hắt lại.

Lặng lẽ vào trong nhà, Hắc Muội lập tức kêu hắt đến cuối phòng giấu đi, chính mình dắt ngựa trắng đến phòng củi ở cùng con la.

Nàng vừa mở cửa ra, cha nàng liền ra khỏi phòng, tối om nhỏ giọng hỏi, “Hắc Muội người đã về.”

Hắc Muội vội vàng thấp giọng đáp, “Cha, không phải kêu cha ngủ trước đi sao, đừng đánh thức nương.”

“Có muốn ăn hay không, trong bếp còn có tô mì chưa cho con.”

“Đã biết, cha mau ngủ đi.”

Nhìn cha vào phòng đóng cửa lại, nàng nhanh chóng ra cửa tìm Lâm Tam Mộc, “Mau đi theo ta.”

Nàng một đường lôi kéo hắt từ cửa lớn đi qua tây phòng lại xuyên qua một cái phòng nhỏ đi vào một phòng nhỏ khác.

“Chờ ta a!”

Hắc Muội nhỏ giọng nói, trở lại nhà chính lại vào phòng bếp, liền ở trong bếp lửa đốt đèn.

Mở cái nồi ra, bên trong là một tô mì sợi lớn, mặt trên còn có chút rau xanh cùng một cái trứng gà.

Nhìn xem Hắc Muội trong lòng ấm áp.

Nàng lại cầm cái tô chia ra phân nửa cho Lâm Tam Mộc, chính mình mới ăn như hổ đói.

Ăn xong sau đó cầm ngọn đèn cùng tô mì đến phòng Lâm Tam Mộc.

Gian phòng này kỳ thực cách vách tây phòng của tỷ muội Hắc Muội, cách thành hai đoạn, mặt sau một nửa làm kho hàng, một nửa lúc trước bỏ không, sau đó dùng để bình rau trộn của tửu quán Duyệt Lai đưa tới, cửa sổ gian phòng này vừa vặn đối diện cửa phòng bếp.

Hắc Muội đi vào bên trong nhanh chóng đóng cửa lại, đặt tô mì xuống nói, “Nhanh ăn đi!”

Nàng bắt đầu xếp mấy cái thùng dựng đứng, mấy cái thùng này đều làm từ mấy miếng gỗ bằng phẳng, hợp lại thành một cái giường.

Lâm Tam Mộc nhìn tô mì lại nhìn Hắc Muội ra sức chuyển thùng trong lòng không khỏi nghĩ đến lời nói cử chỉ của nha đầu này từ lần đầu tiên gặp mặt đến bây giờ, cong khóe môi, nói, “Người thật sự chỉ có mười ba tuổi?”

“Qua năm sẽ mười bốn!” Hắc Muội cũng không quay đầu lại nói.

Xếp xong giường, thấy hắt còn đang ăn mì từ từ, thúc giục, “Tam Mộc công tử, người có thể dùng dùng phong cách công tử như vậy a, nhanh ăn xong rồi tắm rửa ngủ đi.”

Nói xong cũng không chờ hắt nói cái gì nữa, liền ra khỏi phòng, cũng không lấy đèn, sờ soạng đi vào tây phòng, sợ đánh thức Béo Nha cùng Tứ Nha, nhẹ nhàng mở tủ quần áo từ bên trong lấy ra một cái chăn đến đưa phòng ở.

Nàng lại cầm ngọn đèn tiến vào bếp, chính mình nấu nước ấm tắm rửa, thế này mới xách nửa thùng nước ấm đến gian phòng ở đó.

Vừa vào cửa nhìn thấy hắt đang cởi quần áo.

Thấy Hắc Muội tiến vào tay nhất thời dừng một chút, Hắc Muội lại mất sắc nhìn trên băng vải lại có vết máu, “Ta xem xem, khẳng định là lúc cưỡi ngựa miệng vết thương lại bị rách.”

Nói xong trực tiếp kêu hắt ngồi ở mép giường, “Người ngâm chân, ta băng lại cho người.”

Lâm Tam Mộc hất tay nàng ra, thản nhiên nói, “Không cần, ta tự mình làm, người đi ra ngoài đi!”

Hắc Muội nhìn hắt lặng im nhất thời không biết nói cái gì, có chút buồn bực nói, “Người người này thế nào như vậy, trở mặt so với thoát quần còn nhanh, lừa dối người.”

Nói xong nàng trực tiếp ra khỏi phòng đóng cửa rồi đi.

Kỳ thực kiếp trước là vận động viên Hắc Muội đối với chuyện thương thể hết sức coi trọng, thật đúng là không thêm để ý thân thể khác phái cái gì, huống chi nàng hiện tại cảm thấy chính mình tuổi cũng nhỏ không sao cả.

Đi ra ngoài cửa Hắc Muội có chút không hiểu, trong lòng nghĩ người này tính tình có phải cùng bề ngoài tí lệ thuận, nàng còn lừa dối hầu hạ hắt, hôm nay

bận bịu suốt một ngày nằng rất mệt mỏi a.

Bò lên giường, mò vào trong ổ chăn, bên người Tứ Nha và Béo Nha ngủ rất say, trong chăn vô cùng ấm áp.

Lúc này nằng mới cảm giác được toàn thân mệt mỏi thật sự, đầu óc còn không kịp nghĩ cái gì cũng đã mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trong gian phòng cách vách Lâm Tam Mộc đang từ từ mờ băng vải ra, có chút ngoài ý muốn phát hiện thủ pháp Hắc Muội giúp hấn băng bó rất chuyên nghiệp, thật sự không giống là một cái nha đầu sơn dã, nhưng nằng lại quả thật là nha đầu sinh trưởng ở nông thôn, lại nghĩ đến từ lúc gặp nằng nhìn thấy đủ loại biểu hiện của nằng thật là có chút không hiểu.

Nói thật hấn còn chưa gặp một nữ nhân thấy tướng mạo mình mà không có vài phần kính trọng, đương nhiên Hắc Muội bây giờ còn không tính là nữ nhân, nhưng nằng hiển nhiên cũng không có để ý tướng mạo hấn, điểm này thật ra làm cho hấn cảm thấy có chút an tâm.

Kỳ thực đến nhà nằng dưỡng thương cũng là lựa chọn bất đắc dĩ.

Lại thoa thuốc cột chắc miệng vết thương, chân ngâm nước cũng đã muốn lạnh, hấn liền lên giường ngủ.

Thùng gỗ xếp thành giường cũng bằng phẳng, một giường lớn chăn bông nửa đắp nửa lót, mặt trên còn đề cái chăn, hấn nghĩ đổi đến một nơi xa lạ mà đơn sơ như vậy sẽ ngủ không được, lại không biết rất nhanh hấn liền rơi vào cõi mộng.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Giấu người

Sáng sớm hôm sau trời quang mây tạnh, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên bầu trời thôn trang tuyết trắng, ánh nắng xinh đẹp như cảnh tượng trong chuyện xưa đồng thoại.

Bọn nhỏ tất cả đều ở ngoài sân đắp người tuyết hoặc chơi ném tuyết điên ngoan, Tứ Nha và Đại Thụ chơi vui tới quên cả trời đất.

Học đường bình thường đến hai mươi tháng chạp sẽ nghỉ, cho nên Ngô Bảo Nhi cùng Thanh Thủy cũng gia nhập bọn nhỏ chơi đùa.

Béo Nha nhìn bên kia mọi người đang chơi đùa làm việc không khỏi có chút không yên lòng, Hắc Muội nhìn xem quần áo cũng sắp giặt xong nên để nằng đi chơi.

Sáng sớm Hắc Muội nhìn trời trong đem áo bông ga giường của cả nhà đều kéo ra giặt sạch, thừa dịp mặt trời sắp lên nhanh chóng phơi.

Trở lại trong viện một bên phơi quần áo một bên lặng lẽ nhìn cửa sổ gian phòng thứ ba, bên trong tựa hồ không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thời điểm Phùng Quý vào phòng cúi kéo con la nhìn thấy một con ngựa cao to hoảng sợ, nghe được tiếng ngựa kêu Hắc Muội mới nhớ tới còn có một con ngựa trắng.

Cuối cùng nằng đành phải nói là tối hôm qua mình ở trên núi lượm được, mới lừa dối Phùng Quý, lại đáp ứng nói chỉ cần có người đến tìm lập tức trả lại cho chủ nhân.

Giải thích nửa ngày Hắc Muội mới vào bếp, thấy nồi cháo đã nấu tốt lắm, bánh ngô cũng hấp xong, nằng lại cầm hai quả trứng bỏ vào nồi nước, lại bỏ thêm củi, chỉ chốc lát sau liền chín.

Thừa dịp cha nằng đi ra ngoài giặt gạo, hai muội muội lại ở ngoài sân chơi nằng nhanh chóng dùng giỏ đựng điểm tâm đưa đến gian phòng thứ ba giấu người.

Cửa phòng này là nằng khoá từ bên ngoài, nằng mở cửa đi vào vốn còn tưởng người nọ chưa thức.

Vừa mở cửa ra lại phát hiện Lâm Tam Mộc ăn mặc chỉnh tề đứng ở trong phòng.

“Ăn cơm!” Hắc Muội nói.

“Ta muốn tắm rửa thay quần áo!” Hấn bỗng nhiên nói.

Hắc Muội lập tức xấu hổ lên, cổ đại thay quần áo là có ý muốn đi vệ sinh, nằng từ tối hôm qua đem hấn khóa ở trong phòng cũng chưa cho người ta đi vệ sinh, dù là nữ nam cũng phải ăn ngũ cốc hoa màu cũng muốn đi vệ sinh a.

“A, được, được, người chờ ta lấy cái xô cho người.” Hắc Muội vội vàng nói.

Nàng cuối cùng đem một ít những thứ cần thiết trong cuộc sống đưa vào xong lại đem một cái chậu gỗ đi vào, gánh hai thùng nước ấm, “Ngươi gột rửa đi, đem quần áo trên người ngươi thay đổi để ta giặt sạch cho ngươi.”

Nào biết khi nàng đi vào lấy quần áo bản lại nhìn thấy quần áo bản cùng quần áo của cha nàng đưa vào đều đặt ngay ngắn một chỗ, mà Lâm Tam Mộc nằm trong chăn.

“Sao ngươi không mặc quần áo vào?”

“Ta không mặc quần áo của người khác.”

Hắn chê quần áo cha nàng, Hắc Muội lập tức mặt nhăn mày có, “Ngươi —— “

Ngay khi nàng tức giận muốn ra miệng Lâm Tam Mộc nhẹ nhàng nói một câu, “Một trăm lượng bạc!”

Hắc Muội nhất thời ngừng lại, “Xem như ngươi lợi hại!” Ngẫm lại lại có chút không cam lòng vì thế nói, “Không mặc thì thôi, muốn ở trần truồng thì trần truồng đi!”

Nói xong vốn định hung hăng trừng mắt người này một cái, cũng không nghĩ từ khe hở cửa sổ chiếu vào nhe nhẹ từng đợt ánh mặt trời, khi hắn rửa sạch mặt mũi, ngũ quan của hắn giống như tô lên một tầng ánh kim mờ nhạt, ánh mắt như nước suối vào đông tràn ngập nhiệt khí, lại như mùa xuân phát phới khói nhẹ, nói không nên lời lạnh nhạt mê ly.

Thấy Hắc Muội nhìn sáng hắn khẽ cười, bên má lướt qua lúm đồng tiền, Hắc Muội nhìn thấy trong lòng run lên.

“Yêu nghiệt!” Nàng khẽ nói một tiếng vội vàng ra cửa, giờ phút này nàng nghĩ may mắn da mình đen, trên mặt cảm giác được từng trận nóng cũng chỉ có mình biết.

Đang định dọn cơm cho cả nhà thì má Ngô tới.

Hắc Muội nghĩ có lẽ quần áo mùa đông đã làm xong, quả nhiên má Ngô nói tất cả đều làm tốt, bởi vì nhiều quá kêu Hắc Muội đi cùng mang về.

Nàng trực tiếp mang theo bạc đi qua nhà má Ngô, trên giường nhà bà bày ra từng kiện quần áo bông mới tinh.

“Má ngô tay nghề thật giỏi, Bé Nha cùng Tứ Nha thấy quần áo mới này sẽ mừng như điên.” Hắc Muội mở hai cái áo bông của hai muội muội ra nhìn khen.

“Có sao, là nhờ vải người mua tốt a!” má Ngô thấy Hắc Muội khen bà lại tươi cười đầy mặt.

Thanh toán tiền công má Ngô giúp đỡ Hắc Muội đem này nợ về nhà.

Hai chăn mới Hắc Muội trực tiếp đưa đến phòng nương nàng, đem chăn cũ ra phơi nắng.

Bụng nương nàng đã gần sáu tháng, cho dù mặc quần áo mùa đông như vẫn nhìn thấy nhô lên, Hắc Muội sờ sờ bụng Tú Cô, “Nương, chăn bông mới rất ấm a!”

“Đương nhiên, bông mới khẳng định ấm hơn, không phải còn có một cái sao, đem vào phòng tỷ muội con đi.” Tú Cô cũng cười nói.

“Giường bọn con rất ấm về sau lại đổi!” Nói xong Hắc Muội lại đi bưng điểm tâm cho nương nàng.

Cả nhà ăn xong điểm tâm đợi cho Hắc Muội bắt đầu phát quần áo mới, Bé Nha cùng Tứ Nha mừng đến nhảy dựng, hai kiện áo bông xanh biếc cùng đào hồng vừa xinh xắn lại tươi mới, Hắc Muội cũng chỉ cho phép các nàng thử một chút, lập tức cời ra cất, đợi cho hai mươi tư hết năm cũ mới mặc.

Vì thế hai nha đầu thật cẩn thận thu hồi áo bông mới mong ngóng mau tới năm mới.

Hắc Muội cầm bộ quần áo bông mới của mình đến phòng bị khoá, tức giận nói, “Cầm mặc vào, mới tinh.”

Hắn vẫn nằm không nhúc nhích nhìn Hắc Muội lại nhìn bộ quần áo trong tay nàng, “Làm ra vẻ, đi ra ngoài!”

Hắc Muội nhìn hắn một bộ đem nàng làm nha hoàn sai sử nghĩ đến hắn giờ phút này hắn là không mặc quần áo, bỗng nhiên bắt đầu nổi lên ý xấu, “Mau đứng lên mặc thử xem, coi có hợp người hay không.” Nói xong liền định hất chăn của hắn.

Lâm Tam Mộc bên môi cong lên, nương nàng kéo cánh tay lập tức chế trụ eo nàng ngồi dậy, chăn trượt xuống lộ ra lồng ngực trơn bóng sạch sẽ.

Khoảng cách gần như thế, cánh tay rắn chắc, lồng ngực bằng phẳng hoàn toàn lộ ra trước mặt nàng, hơi thở nam tử trên người hắn thân nhiên cũng tràn ngập dưới mũi nàng, Hắc Muội một chút không hiểu kỳ diệu liên hoảng, như một con thú nhỏ giẫy dụa, “Buông!”

Nàng lại không dám lớn tiếng, chỉ có thể thấp giọng quát, nhưng cánh tay người này kiên cố mặc nàng giẫy dụa cũng không lay động nóng nảy thoáng cái trấn định lại, cũng không từ chối liền như vậy gần gũi nhìn hắn.

Mà Lâm Tam Mộc giờ phút này cũng híp một đôi mắt đào hoa, lông mi dày đặc như cánh chim lay động, hắc đồng lóe ra tinh quang hí ngược (hí : đùa giỡn, ngược : tàn bạo), nhìn thấy trong lòng Hắc Muội cảnh giác mãnh liệt.

“Ta sai rồi, không được sao?” Hắc Muội nhanh chóng cầu xin tha thứ, nàng đến nay vẫn rất thức thời.

“Sai ở đâu?” Tam Mộc cũng không buông tha ép hỏi.

“Ta không nên mơ ước sắc đẹp của người muốn xem người lỗ thê!” Hắc Muội hì hì cười nói.

Tam Mộc lại nhìn nàng bỗng nhiên cười, trên mặt xán lạn như cánh xuân, “Người đã mơ ước ta như vậy, niệm tình người đối với ta chiếu cố, ta liền thỏa mãn người!”

Nói xong định hất chần, Hắc Muội nhanh nhắm mắt lại.

Nghe được người nọ cười nhạo, nàng cũng không dám mở to mắt, tự cố nói, “Lâm công tử, Lâm Đại hiệp, ta vẫn là một thiếu nữ vị thành niên a!”

“Vị thành niên, ta xem người so với trưởng thành còn tinh quái!”

“Người còn muốn ta hầu hạ người một ngày ba bữa cộng thêm đôi bờ xách nước hay không?”

Hắc Muội này sinh ác độc, lấy chiếu cố cuộc sống hằng ngày của hắn ra uy hiếp hắn.

“Người không muốn hầu hạ cũng được, ta đi ra ngoài tự mình động thủ.” Nói xong hắn liền muốn đứng dậy, Hắc Muội nóng nảy lập tức trợn mắt, hắn đã mặc xong áo bông mới, hiển nhiên là nhỏ hơn người hắn giống như xiếc khi, nhưng cố tình lại nhìn không ra một tia chặt vật.

“Ta hầu hạ, ta hầu hạ được rồi!” Hắc Muội giờ phút này thực sự cảm thấy một trăm lượng bạc này không dễ kiếm!

Lâm Tam Mộc nhìn Hắc Muội một bộ dạng không thể làm gì bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thư sướng không ít, một người bị nhốt ở trong căn nhà nhỏ tức giận bị đè nén lập tức liền biến mất.

“Chỉ cần ta ở cửa sổ vườn một cây rom rạ người phải lập tức đến chỗ này nghe ta phân phó nếu không ——”

“Được, được” Hắc Muội vội vàng đáp ứng, vừa thấy trên cửa sổ bày một bó rom rạ to, hiển nhiên là rom rạ bao bình trong ruộng, người này sớm có dự mưu, để nàng có thể ngoan ngoãn hầu hạ hắn.

Vì thế toàn bộ buổi sáng đó trong cửa sổ vườn ba lượt rom rạ, Hắc Muội vốn không có nghỉ ngơi qua, một lát đưa nước trà đi vào, một lát là đưa quyền sách đi vào, lại một lát đưa chân mới vào.

Cuối cùng hắn còn đề xuất muốn Hắc Muội nửa ngày đổi bờ một lần.

Hắc Muội ngồi ở cửa bếp than thở, hung hăng nhìn cửa sổ, thật muốn một liều thuốc chuột độc chết hắn cho rồi, nhìn diện mạo tựa như chích tiên, không nghĩ tới tính tình độc ác như thế.

Giữa trưa trước khi ăn cơm Hắc Muội nấu một nồi canh xương táo đỏ, đưa một chén cho nương xong chạy nhanh đưa một chén cho Lâm Tam Mộc, “Lâm Đại gia, ngài uống chén canh loãng bồi bổ.”

Lâm Tam Mộc ngồi ở đầu giường dựa vào cửa sổ đọc sách, phía dưới móng lót nửa tấm chăn mới, trên người đắp nửa cái chăn còn lại, Hắc Muội nhìn thấy đau lòng.

Hắn liếc nhìn nàng một cái, chậm rãi nói, “Quần áo của ta phơi khô chưa?”

“Chưa, mùa đông sao nhanh như vậy được.” Nói sau nàng cũng không dám đem bạch y chói mắt của hắn treo trên cây phơi nắng a.

“Hong khô.” Hắn mồm mép một phen khiến Hắc Muội cơm nước xong liền tránh ở phòng bếp sấy quần áo còn phải thời thời khắc khắc cảnh giác người khác phát hiện.

Buổi chiều Phùng Quý gánh một sọt gạo một sọt trâu về nhà.

Khi cha nàng đi ra kho hàng phía sau nàng rất sợ bại lộ, sợ tới mức trái tim nhảy bùm bùm, may mắn trong phòng một chút động tĩnh cũng không có.

Thời điểm buổi tối trên đất tuyết đã tan gần hết, trên mái hiên cũng bắt đầu thừa thớt giọt nước tuyết.

Ngày hôm sau vẫn là một ngày trời nắng, từng nhà bắt đầu tẩy trừ phơi nắng, bên cạnh suối nước không ngừng truyền đến tiếng cười nói vui vẻ của các chị các bà, cùng tiếng chà đạp quần áo, ngay buổi sáng đó có nhà bắt đầu làm đậu hũ.

Phùng Quý cũng chọn hai mươi cân đậu nành đi xếp hàng chờ xay đậu hũ qua năm mới.

Đại Bàn tẩu tử đưa một chậu đậu lớn đến.

“Hắc Muội, hôm nay nhà ta xây đậu hũ, đưa chút đậu hũ cho các người ăn.”

“Cám ơn Đại Bàn tẩu!” Nhìn đậu hũ trắng bóng bốc hơi Hắc Muội đã cảm thấy gièm nhỏ giải, đang chuẩn bị múc một chén nhỏ ăn, trong cửa sổ lại đuổi ra rom rạ, nàng cũng không dám trì hoãn, chạy nhanh đến.

“Lại làm sao vậy?”

“Chú ý giọng điệu của người!” Lâm Tam Mộc vẫn dựa vào bên cửa sổ như cũ mắt cũng không nâng nói.

“Lâm công tử, xin hỏi ngài có gì phân phó!” Hắc Muội ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

“Ta muốn ăn đậu hũ.”

Hắc Muội tức giận đến mặt trợn trắng, hần xem sách bằng mắt còn tai thì nghe bốn phương tám hướng, người khác đưa tới một chậu đậu hũ hần lập tức đã biết.

Nhìn bóng dáng Hắc Muội trầm trọng rồi đi nam tử phía sau đọc sách khéo môi khê cong, tâm tình sung sướng.

Một chậu đậu hũ phân ra Tử Cô một chén lại chia cho Béo Nha và Tứ Nha hai chén nhỏ cũng chỉ còn lại có một chén, nàng nghĩ dù sao đến lúc đó đến phiên nhà nàng xây đậu hũ nàng lại ăn cũng được, vì thế cầm một chén còn lại cố ý không để đường đưa tới phòng ở.

Lâm Tam Mộc bưng chén uống một ngụm nhú mảy, “Thế nào không ngọt?”

“Trong nhà nghèo không mua nổi đường trắng!” Hắc Muội nói được nghiêm trang.

Hần uống vào mấy miếng đặt ở bên giường, Hắc Muội thấy trong chén còn thừa một nửa hỏi, “Không uống?”

Hần gật đầu, Hắc Muội trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng cao hứng như điên, bưng chén lên lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai, một hơi uống xong.

Lâm Tam Mộc mở to một đôi xinh đẹp có chút ngây ngốc nhìn Hắc Muội, lập tức cảm thấy vừa kinh ngạc lại xấu hổ, dù gì cũng là nữ hài tử, cầm chén nam nhân vừa dùng qua cứ như vậy trực tiếp uống vào.

“Thế nào, người không uống còn không cho ta uống à?” Hắc Muội thỏa mãn buông chén không xuống, nhìn biểu tình ngây ngốc của hần không hiểu cười nói, “Bắt quả đã vào bụng của ta, muốn ta phun cho người sao?” Nói xong nàng cười vô cùng sáng lạn, tuyên cáo chính mình thực hiện được thắng lợi, còn đem đối phương xấu hổ làm như bị đoạt đồ ăn mà khó chịu.

Trong lòng hai người cảm thụ hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt.

Nói xong tâm trạng nàng vui vẻ rồi đi, mấy ngày nay bị “Nô dịch” rớt cuộc cũng có cơ hội trả đũa.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tập ngục

Toàn bộ buổi chiều Hắc Muội đều cười tủm tỉm, nàng còn tưởng rằng chính mình đoạt đậu hũ của hần uống hết khiến hần tức giận.

Bởi vì trong nhà heo đã chuẩn bị hai ngày nữa giết cho nên từ ngày hôm qua bắt đầu không cần nấu đồ cho heo ăn.

Hắc Muội cảm gió ra vườn nhỏ cải củ, bởi vì mấy ngày hôm trước có tuyết, sâu đậu chết rét, cải dầu và rau cải trong vườn bộ dạng đều rất tốt, nhất là cải củ.

Chờ nàng từ vườn ra đi ra Phùng Quý đã xong bột gạo mang về, hiện tại chỉ cần xào chín đợi có thịt là có thể chưng bún thịt ăn.

Thời điểm Lâm thúc tới tìm Hắc Muội, Hắc Muội đang ở dưới bếp xào bún, xào được thơm ngào ngạt, nhìn thấy Lâm thúc thể này mới nhớ tới chuyện lúc trước lừa hần nói con trai Tần chương quay thành thân.

Lúc này gặp Lâm thúc khẳng định bị mắng.

“Hắc Muội, có phải con gạt ta?” Lâm thúc nghiêm mặt.

“Lâm thúc, “Hắc Muội vội vàng cười làm lành, “Con sai lầm rồi, con sai lầm rồi, thật sự, “

“Có phải con sợ ta lên núi săn thú đoạt con mồi của con không?”

“Tuyệt đối không phải, con dám thề với trời, nếu như con nghĩ như vậy Hắc Muội con cả đời gả không ra được!”

Hắc Muội lấy chuyện chính mình lập gia đình ra thề độc Lâm thúc khẳng định không thể nói cái gì nữa , nhưng hắn kiên trì muốn Hắc Muội nói ra lý do lừa hắn.

Hắc Muội nhất thời cũng không biện ra được a, chỉ chi chi ngô ngô đến khi thấy Cát Tường về nhà , trong tay mang theo một gánh nặng.

Nàng nhất thời trong lòng buông lỏng, có chủ ý .

Vội vàng chạy tới tiếp nhận gánh nặng trong tay Cát Tường “Tỷ, có phải quần áo cho Lâm thúc đã làm xong ?”

“Ừm, tỷ cũng làm cho cha nương hai bộ —— “

Hắc Muội không đợi nàng nói xong cầm áo bông đi đến trước mặt Lâm thúc, “Lâm thúc, con lừa thúc không lên núi chính là hôm nay muốn cho thúc cái này!”

“Cho ta ?”

“Đúng vậy, thúc dạy con bắn tên săn thú , này cũng là chút tâm ý đối với sư a! Con lừa thúc không lên núi chính là muốn hôm nay cho thúc một kinh hi!”

“Cát Tường, đây là con làm ?”

“Dạ, “Cát Tường cười hớ hớ gật đầu, “Hắc Muội sợ người khác không biết số đo của thúc đã kêu con đặc biệt làm , mau thử xem vừa người không!”

“Cát Tường làm khẳng định vừa người, con làm nào có không tốt !”Lâm thúc nhìn Cát Tường nói, tay nghề kim chỉ của Cát Tường là Tú Cô tự mình dạy , tất nhiên là không lời bàn cãi , hắn sợ hiện tại thử sẽ làm dơ quần áo mới, đương nhiên không chịu mặc thử.

Lâm thúc nhìn áo bông mới tin tức giận khi bị lừa lập tức liền biến mất, đã quên đi lời không ăn khớp của Hắc Muội, cầm áo bông vui rạo rức về nhà , còn đáp ứng sáng mai đến nhà Hắc Muội giặt heo.

Cát Tường hôm nay trở về có chút kỳ quái, trên mặt vui khắp nơi , vào phòng của Tú Cô, đợi cho Phùng Quý về nhà vào trong phòng trở ra cũng là trên mặt vui rạo rức .

Thì ra là Cát Tường mang thai .

Người một nhà cao hứng như điên, Hắc Muội chạy nhanh đi xuống bếp lấy hai cái kẹo trứng gà cho Tú Cô cùng Cát Tường mỗi người một cái.

“Rất ngọt, hai người nhanh ăn, nhà chúng ta đây là song hỷ lâm môn a.”

Một câu nói khiến mọi người cười ha ha.

Cát Tường lấy hai kiện quần áo mình làm ra nói là qua năm mới tự tay làm hiếu kính cha mẹ .

Tú Cô kêu nàng đừng thiêu thừa may vá nữa , thời điểm mang thai thiêu thừa may vá không tốt.

Tú Cô vẫn lo lắng Cát Tường ở nhà chồng đứng không vững chân, hiện tại biết nàng mang thai coi như an tâm .

Mà chính bà hiện tại đã có thai sáu tháng, ăn cái gì cũng lưu loét, đoán chừng qua năm đến tháng ba tháng tư đứa nhỏ sẽ chào đời .

Cát Tường vừa mới mang thai sợ tới cuối năm sau mới sinh .

“Nương, đứa nhỏ của nương và tỷ đến lúc đó đều sinh ra tuổi tác tuy rằng không sai biệt lắm nhưng trong bụng nương vừa ra sinh ra được làm cậu cậu a.”

Một câu lại càng chọc cả nhà cười .

Người một nhà ngồi vây quanh ở trước giường Tú Cô nói chuyện, nhiệt liệt chờ đợi hai đứa nhỏ chào đời.

Vốn muốn giữ Cát Tường ở nhà ăn cơm, kết quả Diệp bà bà cùng Diệp Bình hai người mặt trời vừa lên núi đã đón , xem Diệp bà bà hiện tại đối với Cát Tường cẩn thận chiều cổ Hắc Muội cuối cùng thay Cát Tường cao hứng .

Nhìn các nàng sắp rời khỏi cửa viện mới nhớ tới quần áo mới làm cho Cát Tường, chạy nhanh kêu đem áo bông mới đưa đi ra ngoài.

Đội các nàng đi rồi Béo Nha cùng Tứ Nha cũng vui vẻ vây quanh Hắc Muội nói, “Nhị tỷ, chúng ta đều sắp làm di nương !”

Ngày mai chính là hai mươi tư tháng chạp, hết năm cũ, tập tục dân quê, hết năm cũ là ngày đánh tiểu hài tử, ý tứ là muốn cảnh cáo tiểu hài tử theo một ngày này bắt đầu đã qua năm mới, không thể nói lung tung, như “Chết a – ” “Xong rồi a ” lời nói có điềm xấu như vậy đều không thể nói.

Đi vắng hết năm cũ Tú Cô đều kêu tỷ muội các nàng gọi vào dặn một chút, nhưng cho tới bây giờ không nhớ đánh bọn nàng.

Cho nên Hắc Muội cũng sẽ không thật sự đánh Béo Nha và Tứ Nha, lại bởi vì ngày mai phải vội vàng giết heo cho nên liền lợi dụng lúc này cùng hai người dặn một phen.

Trước cơm chiều Hắc Muội đi đưa cơm cho Lâm Tam Mộc, kết quả người này bỗng nhiên một phen kéo Hắc Muội xuống giường, vươn tay nắm cằm của nàng, cười đến tà mị.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

“Ngươi nói đi?”

Hắc Muội cũng không sợ hãi như thế nào, trực tiếp đối với hắn nói, “Ta là vị thành niên a, ngươi sẽ không có lý do đồng phích đi!”

“Vị thành niên?” Hắn cười đến quỷ dị, “Trưởng thành không trưởng thành ta phải tận mắt nhìn kỹ hắn nói!”

Hắc Muội còn không hiểu được có ý tứ gì hắn đã giờ tay cởi áo bông của nàng, Hắc Muội thế này mới hoảng sợ, thấp giọng mắng, “Ngươi làm gì, bề ngoài tốt đẹp, thế nhưng cất giấu tâm tư xấu xa này?”

Nhưng nàng vẫn không dám lớn tiếng kêu la, nói sau trong lòng nàng vẫn không tin người này là người xấu.

Nghĩ đến đây nàng lập tức hiểu được, người này khẳng định là đã biết buổi sáng chính mình không cho đường vào đậu hũ của hắn, buổi trưa lại làm kẹo trứng gà cho nương và tỷ nàng, này tuyệt đối là trả thù.

“Ta làm kẹo trứng gà cho ngươi!” Mắt thấy áo bông đã hoàn toàn bị mở ra Hắc Muội vội vàng nói.

Quả nhiên người này dừng một chút, Hắc Muội thuận thế ngồi dậy, nhìn hắn còn thật sự nói, “Nương và tỷ ta ăn kẹo trứng gà là mang thai, ngươi muốn ăn là bởi vì sao?”

Hắc Muội nói lời này vốn là muốn hắn xấu hổ.

Khuôn mặt tuần mỹ của Lâm Tam Mộc khẽ nhúc nhích, khóe môi run run, giữa chân mày tà nịnh, dưới tình huống Hắc Muội còn không thấy rõ lập tức vươn tay hướng ngực của nàng.

Dưới lớp áo bông Hắc Muội chỉ mặc một kiện áo đơn, bỗng nhiên bị một tay hắn nắm lấy một bên ngực, một cổ xúc cảm hơi ấm mát lạnh từ ngực lan tràn lên đỉnh đầu nàng, nàng nhất thời toàn thân căng thẳng, quá sợ hãi.

Nhưng người này đã nhanh chóng thu tay, trong mắt cười đến đắc ý, “Không cho kẹo trứng gà ta ăn trứng ốp lết!”

Hắc Muội vừa tức vừa giận, “Ngươi, Lâm Tam Mộc, ngươi cái tên hạ lưu này, ta còn là tiểu hài tử ngươi cũng —— “

Lâm Tam Mộc nhìn Hắc Muội tức giận lại không thể không ảm đạm chửi ầm lên, thanh nhan cười yếu ớt.

“Lâm Tam Mộc, vốn ta còn tưởng rằng ngươi là người tốt, nể tình mùi lượng lúc trước cứu ngươi còn mang ngươi về nhà dưỡng thương, không nghĩ tới —— “

“Ngươi không cho đường vào đậu hũ của ta nên tay sờ ngươi một cái không được sao? Ngươi tự tìm !” Lâm Tam Mộc chậm rì rì nói.

Chương 35 Tập ngực

Toàn bộ buổi chiều Hắc Muội đều cười tủm tỉm, nàng còn tưởng rằng chính mình đoạt đậu hũ của hắn uống hết khiến hắn tức giận.

Bởi vì trong nhà heo đã chuẩn bị hai ngày nữa giết cho nên từ ngày hôm qua bắt đầu không cần nấu đồ cho heo ăn.

Hắc Muội cầm giỏ ra vườn nhổ cải củ, bởi vì mấy ngày hôm trước có tuyết, sâu đậu chết rét, cải dầu và rau cải trong vườn bộ dạng đều rất tốt, nhất là cải củ.

Chờ nàng từ vườn ra đi ra Phùng Quý đã xong bột gạo mang về, hiện tại chỉ cần xào chín đợi có thịt là có thể chung bún thịt ăn.

Thời điểm Lâm thúc tới tìm Hắc Muội, Hắc Muội đang ở dưới bếp xào bún, xào được thơm ngào ngạt, nhìn thấy Lâm thúc thế này mới nhớ tới chuyện lúc trước lừa hắn nói con trai Tần chương quỳ thành thân.

Lúc này gặp Lâm thúc khẳng định bị mắng.

“Hắc Muội, có phải con gạt ta?” Lâm thúc nghiêm mặt.

“Lâm thúc, ‘Hắc Muội’ vội vàng cười làm lành, “Con sai lầm rồi, con sai lầm rồi, thật sự, “

“Có phải con sợ ta lên núi săn thú đoạt con mồi của con không?”

“Tuyệt đối không phải, con dám thề với trời, nếu như con nghĩ như vậy Hắc Muội con cả đời gả không ra được!”

Hắc Muội lấy chuyện chính mình lập gia đình ra thề độc Lâm thúc khẳng định không thể nói cái gì nữa, nhưng hắn kiên trì muốn Hắc Muội nói ra lý do lừa hắn.

Hắc Muội nhất thời cũng không biện ra được a, chỉ chi chi ngô ngô đến khi thấy Cát Tường về nhà, trong tay mang theo một gánh nặng.

Nàng nhất thời trong lòng buông lỏng, có chủ ý.

Vội vàng chạy tới tiếp nhận gánh nặng trong tay Cát Tường, “Tỷ, có phải quần áo cho Lâm thúc đã làm xong?”

“Ừm, tỷ cũng làm cho cha nương hai bộ —— “

Hắc Muội không đợi nàng nói xong cầm áo bông đi đến trước mặt Lâm thúc, “Lâm thúc, con lừa thúc không lên núi chính là hôm nay muốn cho thúc cái này!”

“Cho ta?”

“Đúng vậy, thúc dạy con bắn tên săn thú, này cũng là chút tâm ý đối với sư a! Con lừa thúc không lên núi chính là muốn hôm nay cho thúc một kinh hi!”

“Cát Tường, đây là con làm?”

“Dạ, ‘Cát Tường’ cười hớ hớ gật đầu, “Hắc Muội sợ người khác không biết số đo của thúc đã kêu con đặc biệt làm, mau thử xem vừa người không!”

“Cát Tường làm khẳng định vừa người, con làm nào có không tốt!” Lâm thúc nhìn Cát Tường nói, tay nghề kim chi của Cát Tường là Tú Cô tự mình dạy, tất nhiên là không lời bàn cãi, hắn sợ hiện tại thử sẽ làm dơ quần áo mới, đương nhiên không chịu mặc thử.

Lâm thúc nhìn áo bông mới tin tức giận khi bị lừa lập tức liền biến mất, đã quên đi lời không ăn khớp của Hắc Muội, cầm áo bông vui rạo rục về nhà, còn đáp ứng sáng mai đến nhà Hắc Muội giết heo.

Cát Tường hôm nay trở về có chút kỳ quái, trên mặt vui khắp nơi, vào phòng của Tú Cô, đợi cho Phùng Quý về nhà vào trong phòng trở ra cũng là trên mặt vui rạo rục.

Thì ra là Cát Tường mang thai.

Người một nhà cao hứng như điên, Hắc Muội chạy nhanh đi xuống bếp lấy hai cái kẹo trứng gà cho Tú Cô cùng Cát Tường mỗi người một cái.

“Rất ngọt, hai người nhanh ăn, nhà chúng ta đây là song hỷ lâm môn a.”

Một câu nói khiến mọi người cười ha ha.

Cát Tường lấy hai kiện quần áo mình làm ra nói là qua năm mới tự tay làm hiếu kính cha mẹ.

Tú Cô kêu nàng đừng thiêu thừa may vá nữa, thời điểm mang thai thiêu thừa may vá không tốt.

Tú Cô vẫn lo lắng Cát Tường ở nhà chồng đứng không vững chân, hiện tại biết nàng mang thai coi như an tâm.

Mà chính bà hiện tại đã có thai sáu tháng, ăn cái gì cũng lưu loát, đoán chừng qua năm đến tháng ba tháng tư đứa nhỏ sẽ chào đời.

Cát Tường vừa mới mang thai sợ tới cuối năm sau mới sinh.

“Nương, đứa nhỏ của nương và tỷ đến lúc đó đều sinh ra tuổi tác tuy rằng không sai biệt lắm nhưng trong bụng nương vừa ra sinh ra được làm cậu cậu a.”

Một câu lại càng chọc cả nhà cười.

Người một nhà ngồi vây quanh ở trước giường Tú Cô nói chuyện, nhiệt liệt chờ đợi hai đứa nhỏ chào đời.

Vốn muốn giữ Cát Tường ở nhà ăn cơm, kết quả Diệp bà bà cùng Diệp Bình hai người mặt trời vừa lên núi đã đón, xem Diệp bà bà hiện tại đối với Cát Tường cẩn thận chiều chuộng Hắc Muội cuối cùng thay Cát Tường cao hứng.

Nhìn các nàng sắp rời khỏi cửa viện mới nhớ tới quần áo mới làm cho Cát Tường, chạy nhanh kêu đem áo bông mới đưa đi ra ngoài.

Đội các nàng đi rồi Béo Nha cùng Tứ Nha cũng vui vẻ vây quanh Hắc Muội nói, “Nhị tỷ, chúng ta đều sắp làm di nương!”

Ngày mai chính là hai mươi tư tháng chạp, hết năm cũ, tập tục dân quê, hết năm cũ là ngày đánh tiểu hài tử, ý tứ là muốn cảnh cáo tiểu hài tử theo một ngày này bắt đầu đã qua năm mới, không thể nói lung tung, như “Chết a –” “Xong rồi a” lời nói có điềm xấu như vậy đều không thể nói.

Đi vắng hết năm cũ Tú Cô đều kêu tỷ muội các nàng gọi vào dặn một chút, nhưng cho tới bây giờ không nỡ đánh bọn nàng.

Cho nên Hắc Muội cũng sẽ không thật sự đánh Béo Nha và Tứ Nha, lại bởi vì ngày mai phải vội vàng giết heo cho nên liền lợi dụng lúc này cùng hai người dặn một phen.

Trước cơm chiều Hắc Muội đi đưa cơm cho Lâm Tam Mộc, kết quả người này bỗng nhiên một phen kéo Hắc Muội xuống giường, vươn tay nắm cằm của nàng, cười đến tà mị.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

“Ngươi nói đi?”

Hắc Muội cũng không sợ hãi như thế nào, trực tiếp đối với hắn nói, “Ta là vị thành niên a, ngươi sẽ không có lý do đồng phích đi!”

“Vị thành niên?” Hắn cười đến quỷ dị, “Trưởng thành không trưởng thành ta phải tận mắt nhìn kỹ hắn nói!”

Hắc Muội còn không hiểu được có ý tứ gì hắn đã giờ tay cởi áo bông của nàng, Hắc Muội thế này mới hoảng sợ, thấp giọng mắng, “Ngươi làm gì, bề ngoài tốt đẹp, thế nhưng cất giấu tâm tư xấu xa này?”

Nhưng nàng vẫn không dám lớn tiếng kêu la, nói sau trong lòng nàng vẫn không tin người này là người xấu.

Nghĩ đến đây nàng lập tức hiểu được, người này khẳng định là đã biết buổi sáng chính mình không cho đường vào đậu hũ của hắn, buổi trưa lại làm kẹo trứng gà cho nương và tỷ nàng, này tuyệt đối là trả thù.

“Ta làm kẹo trứng gà cho ngươi!” Mắt thấy áo bông đã hoàn toàn bị mở ra Hắc Muội vội vàng nói.

Quả nhiên người này dừng một chút, Hắc Muội thuận thế ngồi dậy, nhìn hắn còn thật sự nói, “Nương và tỷ ta ăn kẹo trứng gà là mang thai, ngươi muốn ăn là bởi vì sao?”

Hắc Muội nói lời này vốn là muốn hắn xấu hổ.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Lâm Tam Mộc khẽ nhúc nhích, khóe môi run run, giữa chân mày tà nịnh, dưới tình huống Hắc Muội còn không thấy rõ lập tức vươn tay hướng ngực của nàng.

Dưới lớp áo bông Hắc Muội chỉ mặc một kiện áo đơn, bỗng nhiên bị một tay hắn nắm lấy một bên ngực, một cổ xúc cảm hơi ẩm mát lạnh từ ngực lan tràn lên đỉnh đầu nàng, nàng nhất thời toàn thân căng thẳng, quá sợ hãi.

Nhưng người này đã nhanh chóng thu tay, trong mắt cười đến đắc ý, “Không cho kẹo trứng gà ta ăn trứng ốp lết!”

Hắc Muội vừa tức vừa giận, “Ngươi, Lâm Tam Mộc, ngươi cái tên hạ lưu này, ta còn là tiểu hài tử ngươi cũng ——”

Lâm Tam Mộc nhìn Hắc Muội tức giận lại không thể không ảm đạm chửi ảm lên, thanh nhan cười yếu ớt.

“Lâm Tam Mộc, vốn ta còn tưởng rằng ngươi là người tốt, nể tình mùi lượng lúc trước cứu ngươi còn mang ngươi về nhà dưỡng thương, không nghĩ tới ——”

“Ngươi không cho đường vào đậu hũ của ta nên tay sờ ngươi một cái không được sao? Ngươi tự tìm!” Lâm Tam Mộc chậm rì rì nói.

“Ngươi không sợ ta bất cứ giá nào đến quan phủ tố cáo ngươi, nghe nói còn có một trăm lượng tiền thưởng a!”

“Ngươi đi đi, ta chỉ cần nói ở nhà ngươi ảm nấp được một thời gian.”

Hắn đã tính hết rồi Hắc Muội không dám để cả nhà mạo hiểm phiêu lưu, ở nhà Hắc Muội mấy ngày nay hắn chính là ở bên cửa sổ nghe cũng biết Hắc Muội có bao nhiêu đề ý người trong nhà.

Nhìn Hắc Muội nghiêng răng nghiêng lợi, hắn không chút để ý nói, “Còn không mau đi nấu kẹo trứng gà!”

Hắc Muội trong lòng tức giận đến bốc khói, nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống, không có cách với hắn.

Lâm Tam Mộc nhìn Hắc Muội hít sâu một hơi rồi đi, bên môi chứa một chút ý cười như có như không, bỗng nhiên nhỏ giọng nói, “Tuy rằng nhỏ một chút, xúc cảm cũng không tệ lắm!”

Hắc Muội nhất thời kinh hãi, nổi giận vạn phần, hận đến nghiêng răng, nhưng cũng chỉ có thể không quay đầu lại rồi đi.

Nàng một bên ở trong bếp nấu trứng gà, một bên ở trong lòng đem người kia mắng thiên biến vạn hoá.

Nấu xong kẹo trứng gà lạng lẽ đưa đi qua, nhìn Lâm Tam Mộc vươn ngón tay thon dài cầm thìa quấy, Hắc Muội trong lòng thầm mắng hắn.

“Có phải hay không ở trong lòng mắng ta?”

“Không!” Hắc Muội tức giận nói.

“Vậy ngươi thề.”

“Thề cái gì chứ?” Hắc Muội không hiểu, nàng ở trong lòng mắng hắn còn không tin hắn có thể quản được.

“Ta muốn ngươi thề nói nếu ở trong lòng mắng ta sẽ cả đời không giả ra được!”

“Ngươi —— “

Hắc Muội hết chỗ nói, người này thật sự là xấu xa, nhìn hắn hung tợn trừng mắt.

“Nói hay không?”

Lâm Tam Mộc liếc nhìn nàng, đối với nàng cảm xúc không thèm nhìn, hai cặp mắt tràn đầy lưu quang, khuôn mặt trắng tinh hoàn mỹ, môi đỏ mọng còn hàm chứa chút ý cười như có như không.

“Lâm Tam Mộc, ngươi có biết trên núi nắm gì không thể ăn không?” Hắc Muội bắt buộc chính mình bình tĩnh lại, nói.

Hắn sững sờ, không nghĩ tới nàng bỗng nhiên không hiểu sao nói cái này.

“Bộ dạng càng xinh đẹp càng có độc, đó là chạm cũng không có thể chạm!” Nói xong nghênh ngang mà đi.

Buổi tối Lâm Tam Mộc nằm ở trên giường, trong bóng đêm đen như mực hai mắt ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ đến tương lai của mình, hắn rũ mắt xuống, trong lòng như có thác tuyết chảy qua róc rách, lòng lạnh lẽo, ngàn tảng cảm xúc này lên trong lòng, xuyên thấu qua cây cối ngoài cửa sổ lác lác, hắn mờ mịt nhìn cảnh đêm tối đen yên tĩnh nghĩ tâm sự của mình.

Cách vách trong tây sương phòng Béo Nha cùng Hắc Muội sớm đã tắm rửa xong lên giường, bởi vì ngày mai chính là năm cũ, hai người có áo bông mới mặc cho nên ở trên giường đem áo bông mới mặc nửa ngày mới cởi ra đặt ở đầu giường, lòng chờ ngày mai.

Hắc Muội giờ phút này cũng không có đi vào giấc ngủ, trần trọc nghĩ tới ban ngày cùng Tam Mộc mỗi tiếng nói cử động.

Theo ngày đó nàng quan sát Lâm Tam Mộc này cũng không phải người thường, trong cử chỉ vênh vao hung hăng lại tao nhã, còn lộ ra một tia phong cao thượng khí.

Người như vậy làm sao có thể vào Đồng Tề Hội chứ, không phải nói Đồng Tề Hội đều là người nghèo khổ sao?

Hắn lại vì sao bị đồng bạn của mình đuổi giết?

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện bị hắn tập ngực nàng liền hung hăng nghĩ chẳng lẽ ngực mình phát dục thực sự chậm như vậy?

Đào mắt lại trấn an chính mình ai không phải từ trứng ốc lép đến! Chính mình còn nhỏ, về sau cuộc sống tốt một chút tự nhiên sẽ lớn hơn.

Người này lớn lên giống như nam thần không ăn khói lửa nhân gian, kỳ chính là tên sói đội lột cừu, lòng dạ hẹp hòi, ngay cả một chút đường cũng so đo, hơn nữa tâm tư rất mạnh, khắp nơi đem nàng bắt nạt gắt gao.

May mắn nàng là một tiểu dân hương dã cùng người này không có quan hệ gì, qua sang năm thương thế của hắn có lẽ khỏi hắn, đến lúc đó hắn tự nhiên sẽ rời đi, mà nàng cũng bắt đầu suy nghĩ chuyện đối tượng kết thân.

Từ đó mọi người lẫn nhau chẳng dính dấp, cả đời không qua lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Giết heo qua năm mới

Đến ngày hai mươi tư tháng chạp toàn thôn càng hiện ra bầu không khí năm mới, tiểu hài tử có quần áo mới mặc sớm hơn .

Sáng sớm Lâm thúc mang theo dao đến nhà Hắc Muội, Phùng Quý lại bảo kêu thêm hai người ở thượng thôn đến hỗ trợ.

Vợ chồng Phùng Kim nghe được tin sáng sớm đã lần lượt tới nhà Hắc Muội.

Mấy nam nhân đem heo ấn ngã xuống đất, Lâm thúc cầm cây dao giết heo thật dài đâm vào cổ heo để chảy hết máu bắt đầu ngâm nước sôi cạo lông.

Hắc Muội sớm thả ra tin đồn nhà nàng giết heo. Cho nên khi Lâm thúc lấy nội tạng xong, Hắc Muội bụng chậu liền cắt vào trong bếp, sau đó bắt đầu theo dự định bán thịt.

Hai người hỗ trợ giết heo theo quy cũ cho mỗi người ba cân thịt, chủ giết heo chủ là bảy cân, trừ bỏ này đó Hắc Muội liền để lại một giò heo bán lấy tiền .

Vương Kiều Nga ở bên cạnh không kiếm chút được gì, mặt suy sụp như bà già, hàm sa xạ ánh nói, “Người này a, không thể rất tham tài , còn phải trọng tình —— “

(hàm sa xạ ánh : ném đá giấu tay)

Nói khiến Hắc Muội thật sự phiền , nói thẳng, “Nhị thẩm, heo đã giết xong cũng bán hết rồi thẩm xem nào nhiệt còn chưa đủ à!”

Bà không dám cùng Hắc Muội dây dưa lời kéo Tiểu Phúc chạy đến trước mặt Phùng Quý, Tiểu Phúc nói như vẹt , “Đại bá, buổi tối con ở nhà bá ăn cơm được không?”

Phùng Quý người hiền lành khẳng định chỉ có thể nói được thôi, nhưng ông không nghĩ tới là trong chốc lát vợ chồng Phùng Kim mang theo Hương Thảo và Phùng bà bà cùng nhau tới , còn luôn miệng nói Phùng Quý mời cả nhà bọn họ ăn cơm.

Hắc Muội tức không nói được, nghĩ nghĩ đem Béo Nha cùng Tứ Nha kêu vào bếp thẩm thì một trận.

Đội đến giữa trưa ăn cơm trên bàn chỉ bày hai tô rau, một tô xương hầm dưa muối, xương heo đều đã lóc sạch sề , một đĩa thịt xào ớt, thịt heo cùng ớt đều cắt nhỏ trộn lẫn, phân cũng phân không ra.

Ba tỷ muội Hắc Muội đều là cao thủ ăn cay, nhưng cả nhà Vương Kiều Nga không ai có thể ăn cay, trơ mắt nhìn ba người các nàng ăn.

Một bữa cơm Vương Kiều Nga đã tức đến no, sắc mặt Phùng bà bà cũng xanh mét .

Hắc Muội cuối cùng vẫn sợ Phùng Quý mắng, nên cầm gan heo và tim heo cho Phùng bà bà mang về nhà thế này mới xong việc.

Đội các nàng vừa đi Hắc Muội bắt đầu hấp bún thịt, theo thông lệ, buổi tối năm cũ cả nhà ăn cơm năm cũ, bún thịt của nàng rất thơm cũng không sợ có người lại đến thấy thèm .

Lúc xế chiều làm xong bún thịt Hắc Muội mới nhớ tới một chậu giấu cho gười nào đó.

Đội Hắc Muội đưa vào vốn nghĩ chính mình đưa cơm trưa đã trễ thế này Lâm Tam Mộc khẳng định sẽ nghĩ biện pháp trừng phạt, nào biết về mặt hán vô cùng bình thản.

Hắc Muội có chút kỳ quái , theo dõi hán muốn nhìn ra manh mối.

“Thế nào, bộ đáng ta đẹp như vậy sao?”

Lâm Tam Mộc lạnh lùng mở miệng.

Hắc Muội nghe xong khẽ nói một tiếng, “Không biết xấu hổ!” Xoay người đang chuẩn bị rời đi, hán đột nhiên hỏi, “Ngươi vì sao đối với cả nhà nhị thúc ngươi phòng bị như vậy?”

“Còn phải hỏi sao, người như bọn họ nếu không đề phòng hai muội muội ta sao sống đến bây giờ.”

Hắc Muội nhìn ánh mắt hán tìm tòi bỗng nhiên nghĩ tới có chút muốn phun, vì thế đem chuyện lúc bé kể ra, từ Vương Kiều Nga cùng Phùng bà bà liên thủ khi để Tú Cô, chiếm lấy nhà nàng gì đó, đến Hương Thảo đẩy Béo Nha vào nước, lại đến Tiểu Phúc đánh Tứ Nha, Hắc Muội nước miếng bay tứ tung nói gần một canh giờ .

Mà Lâm Tam Mộc cũng đã ăn sạch sẽ một chén bún thịt.

Buổi chiều người dân ra hồ nước mò cá , nhưng nhiều nhà họ Phùng như vậy chỉ có một hồ nước này, cho nên nhà Hắc Muội cũng chỉ có ba con cá không lớn không nhỏ .

Nàng chuẩn bị buổi tối nấu mâm cơm tất niên sẽ làm một con còn hai con sẽ muối lại để giành.

Vì thế bữa cơm tất niên buổi tối liền thập phần phong phú , một con cá kho tàu, xương hầm củ lạc, bún thịt, còn có rau diếp xào.

Hắc Muội sớm đã đưa canh cho Tam Mộc, tâm trạng của nàng hôm nay tốt, đặt canh xuống còn nói thêm câu, “Canh xương củ lạc bổ khí huyết , người thừa dịp còn nóng mau ăn, đêm nay tết ông táo, cũng chúc người tết ông Táo vui về!”

Người trong phòng nhìn chén canh có chút thất thần , nghĩ tới lời Hắc Muội vừa nói ngồi như lão tăng ngồi thiền một lúc lâu.

Rất nhanh chợt nghe tiếng pháo ngoài cửa sổ, ngay sau đó từ nhà chính truyền đến tiếng hoan hô tiếu ngữ, bên trong hỗn loạn tiếng cười nói của Hắc Muội, còn có tiếng cười như chuông bạc của Bé Nha Tử Nha.

Giờ khắc này Lâm Tam Mộc bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật cô độc, ngồi bên giường vẫn không nhúc nhích.

Trong gian phòng tĩnh lặng không tiếng động, tựa hồ không có một tia người ở, trong không khí chỉ lưu động những dòng suy nghĩ.

Lúc Hắc Muội lại tiến vào gian phòng nhìn thấy tình cảnh như vậy, cho dù trong bóng đêm chỉ thấy mơ hồ hình dáng của hắn nhưng nàng vẫn sâu sắc cảm giác được hắn tịch mịch.

Vừa nghĩ hắn bất quá cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Nàng từng bước đến gần, nhẹ giọng nói, “Người có phải nhớ nhà không?”

Không nghe được trả lời, Hắc Muội cuối cùng ngồi ở bên cạnh hắn nói, “Qua năm mới miệng vết thương của người hắn là sẽ phục hồi như cũ , mau chóng về nhà đi, đừng làm những chuyện khiến người nhà lo lắng nữa !”

Hắc Muội nói lời này khẩu khí hoàn toàn là tư tưởng của một người gần ba mươi tuổi mà nói .

“Không có người sẽ lo lắng!”Hắn bỗng nhiên nói đến, âm thanh bình thản vô cùng, không mang theo một tia cảm xúc.

Trong lòng Hắc Muội nghĩ hắn khẳng định là không có thân nhân , liền không nói cái gì nữa, mà xui quý khiến vỗ vỗ vai hắn nói, “Ngủ sớm một chút đi, mấy ngày này ta mỗi ngày sẽ làm đồ ăn ngon cho người ăn!”

ở phía sau nàng rời đi, Lâm Tam Mộc hai mắt u ám không rõ, quần áo trắng bạch, như một pho tượng điêu khắc, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, thẳng đến ngoài cửa tiếng bước chân càng lúc càng xa ——

Hôm nay ngày hai mươi lăm tháng chạp Phùng Quý rót cục gánh đậu hũ về nhà .

Đậu hũ về Hắc Muội sẽ phải bận rộn, rán bánh trôi, chiên đậu hũ, còn phải làm cháo, suốt một buổi sáng nàng đều bận rộn dưới bếp, thỉnh thoảng đưa chút đồ ăn cho Tú Cô chỉ bảo, lại thỉnh thoảng tiếp đón Bé Nha cùng Tử Nha tới giải thèm.

Cuối cùng nghĩ nghĩ lại mức một chén đậu hũ vừa chiên xong, đưa vào cho Lâm Tam Mộc ăn.

Nào biết hắn vừa ăn vừa nói một câu khiến Hắc Muội điên, “Đậu hũ của người còn rất non !”

Hắc Muội cũng không biết hắn rốt cuộc là cố ý hay vô tình , cuối cùng chỉ có thể thở phì phì rời đi.

Ăn qua cơm trưa Hắc Muội nói với Lâm Tam Mộc nàng muốn đi trấn một chuyến hỏi hắn có cần gì không, hắn lắc đầu.

Bất quá buổi tối Hắc Muội về nhà vẫn mưa cho hắn một bộ y bào cùng hai quyển sách, nghĩ hắn một mình nhốt ở trong phòng giết thời gian cũng tốt.

Y bào này trắng trong thuần khiết phía trên có thêu hoa màu lam nhạt, cầm trong tay thực mềm mại, Hắc Muội tốn đúng hai đồng bạc, nhưng vừa nghĩ đến qua năm mới hắn một mình không thân không cổ cũng đáng thương liền khẽ cắn môi mua.

Về đến nhà, Hắc Muội đem quần áo giũ ra vội tới cho Tam Mộc xem

Lâm Tam Mộc nhìn quần áo liếc mắt một cái hồ hững cười không nói tốt, cũng không nói không tốt, đột nhiên hỏi một câu, “Người cùng Bạch gia ở Thanh thành buôn bán?”

“Đúng vậy!”

Hắc Muội nghĩ hắn có lẽ thấy được bình sành trong rương gỗ phía trên có bằng hiệu tửu lâu Duyệt Lai.

“Kiếm tiền đủ cho cả nhà chi tiêu không?”

“Tạm tạm, dù sao so với trước kia mạnh hơn nhiều, “Hắc Muội nhìn hấn lại hỏi, “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, xem ra ngươi rất biết kiếm tiền.”

Này vốn là một câu khen ngợi, nhưng nghe vào tai Hắc Muội liền không thoải mái, nhìn hấn tự mình xem sách.

Nàng cũng lười so đo, chạy nhanh rồi đi, bên ngoài mưa về vài thứ còn chờ nàng xử lý.

Hồ giấy bút ngày hai mươi sáu tháng chạp, ý tứ là sắp viết câu đối xuân.

Hắc Muội trực tiếp cầm hai văn tiền đến nhà chồng Cát Tường, quả nhiên người tìm con trai út Diệp Tinh nhà Diệp bà bà viết câu đối rất nhiều, Hắc Muội cũng lười đợi, trực tiếp cho tiền định lấy một bộ có sẵn rồi đi, kết quả Diệp Tinh bỗng nhiên ngừng đầu đối với Hắc Muội nói, “Hắc Muội, ngươi chờ một lát.”

Hắc Muội còn tưởng rằng hấn có chuyện gì, liền kiên nhẫn ở một bên cùng Cát Tường nói chuyện.

Một lát sau Diệp Tinh cầm một bức câu đối cho Hắc Muội, Hắc Muội mở ra vừa thấy thì ra là câu trường phúc, hướng về phía Cát Tường nói, “tỷ, năm nay dán câu đối dài hơn!”

Diệp Tinh ở một bên cúi mắt vô cùng trầm tĩnh.

Hắc Muội nói cảm ơn xong liền chạy nhanh về nhà. Nàng mang theo Béu Nha Tử Nha vô cùng náo nhiệt dán câu đối.

Buổi chiều Ngô Bảo Nhi cùng huynh đệ Đại Thụ Vân ca đều qua nhà Hắc Muội chơi, Hắc Muội lấy ra mứt hoa quả mua từ trấn về chia cho bọn hấn ăn.

Trở lại bếp bắt đầu xào đậu phộng đậu tằm, mùi thơm bốc lên khiến bọn nhỏ chảy nước miếng. Hắc Muội cũng không keo kiệt, trực tiếp cho mỗi người một nắm.

Thời điểm ra khỏi phòng bếp lại nhìn thấy trong cửa sổ duỗi ra một cây rom rạ, nàng không cần đến hỏi cũng biết hấn muốn làm gì, trực tiếp múc một muôi đậu phộng đậu tằm đưa đi vào.

Nhưng đợi buổi tối nàng đi vào đưa cơm chiều nhìn thấy một muôi đậu đều ăn sạch liền sùng sốt.

“Ngươi ăn hết rồi, đậu phộng đậu tằm không tốt tiêu hóa ngươi đừng —— “

Hắc Muội còn chưa nói xong đã phát hiện Lâm Tam Mộc hơi chút không thoải mái.

Hấn dựa vào trên giường, khẽ cau mày, trong mắt không còn khí thế bức người nữa, ở trong mắt Hắc Muội thậm chí có chút điềm đạm đáng yêu.

“Có phải bụng trưởng khí không?”

Hắc Muội chạy nhanh đi làm một chén cháo ngô bùng vào cho hấn uống.

Quay đầu ngắm lại bộ dáng hấn đẹp như vậy cũng có bộ dạng trưởng bụng khó chịu khi ăn nhiều đậu phộng cảm thấy thật buồn cười.

Hai mươi bảy giết gà.

Sáng sớm Phùng Quý ở trong rừng trúc bắt đầu nhỏ lông gà, Hắc Muội cầm chén đi qua nhận lông gà.

Giữa trưa xào một chén lớn lông gà nấu com, cả nhà ăn luôn miệng khen ngon.

Toàn bộ gà đặt vào trong bình sành lại thả thêm táo đỏ gừng.

Hai mươi tám hấp bánh.

Hôm nay từng nhà đều hấp bánh.

Hắc Muội hấp là bánh ngô và bánh đậu đỏ, nhào bột ngô và bột đậu đỏ xong tạo thành hình rồi đặt trên lửa to chưng, một lồng hấp ra bánh ngô vàng óng ánh, một lồng hấp ra bánh đậu đỏ đỏ tươi, thập phần vui mừng.

Hấp xong cắt ra xếp chồng cao, ý nghĩa năm mới tốt hơn năm cũ.

Hai mươi chín vẫn bữa cơm đoàn viên.

Một ngày này dân quê đều phải mang theo com rượu lên núi tế bái trưởng bối qua đời, vẫn như năm rồi Phùng Quý mang theo này nọ một mình lên núi tế bái phụ thân đã sớm qua đời của ông, Hắc Muội chưa thấy qua mặt ông nội.

Tế bái xong mang rượu và thức ăn về chia cho người trong nhà ăn ý nghĩa lão nhân đã qua đời sẽ phù hộ con cháu trong nhà miễn họa tiêu tai.

Đêm ba mươi liền đốt pháo.

Hôm nay từ chạng vạng trong thôn Đại Diệp liền thay phiên treo pháo dài, nhà ai treo pháo liền có nghĩa là nhà đó bắt đầu ăn bữa cơm đoàn viên.

Trên bàn nhà chính bày một bàn đồ ăn phong phú, gà thịt bò trứng đều đầy đủ hết.

Tú Cô mang cái bụng lớn ngồi dựa vào ghế cười tủm tỉm, Hắc Muội mang theo Béo Nha Tứ Nha bịt lỗ tai chờ Phùng Quý đốt pháo.

Cảnh tượng cả đám ngồi trong nhà chính chờ ăn bữa cơm đoàn viên sung sướng, Lâm Tam Mộc ở trong gian phòng thứ ba giờ phút này nghe nhất vang nhất động, nhất cười nhất thanh, khuôn mặt bình tĩnh an tường, giống như hấn cũng là một thành viên trong đó.

Hắn có thể tưởng tượng được nương Hắc Muội dịu dàng mỉm cười, ánh mắt Phùng Quý hàm hậu hiền lành, bộ dáng Béo Nha cùng Tứ Nha cười vui xinh đẹp còn có đôi mắt sáng lạn của Hắc Muội, mặc dù trong các nàng trừ bỏ Hắc Muội ai cũng không biết tồn tại của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đã xảy ra chuyện

Đón giao thừa là truyền thống dân quê.

Đêm đó ăn cơm tất niên không nhà nào tắt đèn, sáng trưng bắt đầu đón giao thừa.

Người một nhà ngồi vây quanh trên giường, sưởi ấm, ăn đậu phộng đậu tằm nói chuyện phiếm đợi cho tới 0 giờ, mở cửa thả pháo nghênh đón năm mới, tiếp Xuân thần.

Phùng Quý ngồi bên cạnh Tú Cô, mỉm cười thỉnh thoảng lại bung trà đổ nước, thỉnh thoảng lại đem đậu phộng đã lột xong cho bà.

Béo Nha và Tứ Nha một bên cùng nương nói chuyện vui vẻ, Tú Cô thỉnh thoảng lại dặn các nàng, qua năm sẽ thêm một tuổi, phải càng hiểu biết.

Đánh giá thời gian, Hắc Muội lợi dụng thời gian rảnh đến xem Lâm Tam Mộc, dù sao tết ba mươi, hấn một mình tối lửa tắt đèn nghỉ đều thê lương.

Nào biết hấn đã nằm trên giường, Hắc Muội nhẹ nhàng đi đến bên giường giúp hấn đắp lại cái chăn, hấn bỗng nhiên nói, “Đem bỏ đi đồ!”

“Sang năm lại đồ!” Hắc Muội lơ đãng nói.

Bỗng nhiên trong bóng đêm hấn lập tức ngồi dậy, một phen kéo cổ tay nàng, Hắc Muội lập tức bỏ nhào vào người hấn, “Đồ hay không?”

Hắc Muội không biết hấn thế nào lại lập tức biến sắc, trong lòng nghĩ có lẽ qua năm mới hấn một người lẻ loi, tâm trạng không tốt.

Nhìn bộ dạng hấn có chút cô đơn bỗng nhiên lập tức nghĩ đến kiếp trước của mình, khi đó ngày lễ ngày tết nàng cũng giống như hấn bây giờ, đối với khắp thế giới đoàn tụ chúc mừng chính mình hoàn toàn là một người ngoài cuộc.

Mặc dù đi đến thế giới này đã được mười mấy năm, nhưng nhớ tới cái loại cảm giác này vẫn khắc cốt铭 tâm khó chịu cùng trống rỗng như trước.

Nàng không biết giờ phút này trong lòng hấn có phải cô tịch như nàng lúc trước không nhưng giờ khắc này nàng không hề phát hiện giọng nói của chính mình nhu hòa như vậy,

Buru hấn Hắc Muội dùng giọng nói mềm mại chưa từng có nói, “Người lại làm sao vậy, không phải ta không đồ, hôm nay là ba mươi tết, trong nhà không thể đi ra ngoài bắt luận cái gì, điếm xấu! Sáng mai ta sẽ đồ cho ngươi!”

Hắc Muội luôn luôn nói chuyện lớn tiếng, tuyệt không nhu hòa như vậy, trong giọng nói thậm chí mang theo chút ý tứ hàm xúc dễ dãi nhỏ.

Hấn bỗng nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, buông nàng ra, thấp giọng ngượng ngùng nói, “Nó bốc mùi!”

Lần này Hắc Muội dở khóc dở cười, “Chính là của ngươi ngươi còn ghét bỏ à!”

Nhìn hấn tròn tròn mắt đồ dẫn nhìn nóc nhà, nhìn nhìn lại căn phòng nhỏ hẹp một chút không khí vui mừng qua năm mới cũng không có, bỗng nhiên cảm thấy hấn cũng rất đáng thương, Hắc Muội suy nghĩ từ trong túi tiền lấy ra một thứ, nói, “Cho, tuổi tuổi bình an!”

Lâm Tam Mộc cứ như vậy nằm nhìn về phía Hắc Muội duỗi tay ra, ánh lửa ở phòng bếp ngoài cửa sổ đối diện thấu tới đây vừa nhìn, là một dây thừng màu hồng kết ba cái đồng tiền.

“Tiền mừng tuổi!” Hắc Muội đắc ý nói.

Nhà quê cơ hồ là không có tiền mừng tuổi, nhưng Ngô Bảo Nhi nhà Ngô địa chủ hàng năm đều có, vừa đến mừng một đầu năm, Ngô Bảo Nhi một thân mặc quần áo hồng phúc thọ cầm, thắt lưng treo một chuỗi tiền mừng tuổi, vừa đi đến liền vang lên tiếng leng keng, mấy đứa nhỏ khắp thôn hâm mộ đến trông mắt sắp rơi xuống.

Cho nên năm nay Hắc Muội cũng học theo đeo ba đồng tiền chuẩn bị làm tiền mừng tuổi.

Lâm Tam Mộc trong nháy mắt tự do, không đợi hấn gờ tay tiếp, Hắc Muội lập tức nhét dưới gối của hắn, “Cho người tiền mừng tuổi!”

Lâm Tam Mộc nghe tiếng bước chân Hắc Muội rồi đi vươn tay sờ sờ đồng tiền dưới gối đầu, bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện cũ rồi ren.

Mà ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào ngọn đèn ở phòng bếp đối diện dần dần xuất thần, vàng sáng lấp lánh rực rỡ, nở rộ yên tĩnh, đồng thời đem tất cả tâm sự của hắn che giấu vào bóng đêm vô tận.

Nửa đêm thời khắc 0 giờ vừa đến Phùng Quý liền mở cửa thả pháo, trong thôn tiếng pháo nổ liên không dứt.

Hắc Muội mở túi tiền ra phát cho Béo Nha cùng Tứ Nha mỗi người ba đồng tiền làm tiền mừng tuổi, cũng dùng tờ hồng treo, làm hai người vui vẻ vô cùng.

Các nàng lớn như vậy còn chưa có lấy qua tiền mừng tuổi.

Tú Cô nhìn nghĩ đến Hắc Muội có thể phát ra tiền mừng tuổi, trong nhà xem ra là một năm so với một năm tốt hơn, cao hứng cười không ngừng.

Mừng một đầu năm toàn thôn vui vẻ.

Người lớn trẻ nhỏ đều mặc quần áo tốt nhất, ăn qua điểm tâm xong bọn nhỏ bắt đầu ở trong thôn chúc tết.

Vân Ca là một đứa nhỏ có hiểu biết sáng sớm liền mang theo đệ đệ hấn Soa Tam đến chúc tết Phùng Quý, mà Hắc Muội cũng mang theo Béo Nha Tứ Nha đi chúc tết Phùng bà bà.

Người Thượng thôn họ Phùng đều xem tiểu bối là thân thích, cho nên muốn đến bái mọi nhà chúc tết.

Ngày mừng hai tết theo tập tục là ngày cô nương đã xuất giá về nhà mẹ đẻ chúc tết, cho nên Hắc Muội ăn điểm tâm mà bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, nàng phải làm rất nhiều đồ ăn ngon chờ Cát Tường tới.

Nhưng đến giữa trưa vẫn không thấy bóng người, Phùng Quý cũng cảm thấy kỳ quái, Tú Cô thì nói, Cát Tường hiện tại mang thai khẳng định phải qua vài ngày mới tới.

Cả nhà ăn cơm trưa xong, Hắc Muội thấy mặt trời chói chang, liền đem ghế mềm trong phòng nương nàng ra sân phơi, bụng nương nàng đã càng ngày lộ rõ ra, mấy ngày này ăn không vô ngủ không tốt, cả ngày nằm ở trên giường kỳ thực cũng rất khó chịu.

Lại nói cả ngày nằm ở trên giường nàng không khỏi nhớ tới một người khác đang trốn, Lâm Tam Mộc, hơn mười ngày người này bị nàng giấu ở trong phòng không rên một tiếng, này nếu người khác còn không sớm nổi điên, nghĩ điểm này có đôi khi tính tình hấn âm tình bất định nàng cũng liền nhịn.

Bất quá thương thế của hắn có lẽ đã tốt rồi, cũng có thể ly khai.

Sáng sớm Phùng Quý phải đi đến nhà hàng xóm chúc tết.

Giữa trưa cơm nước xong, Hắc Muội cầm dao và cái thớt gỗ đặt trên xà nhà phơi nắng, ở trong sân một bên cắt củ cải, một bên cùng nương nói chuyện, Béo Nha và Tứ Nha ở bên cạnh hỗ trợ dùng kim chỉ khâu lại thành chuỗi. Đem treo lên tường phơi khô, lại ngâm với ớt là có thể ăn.

Hắc Muội tính làm rau trộn mới sẽ làm củ cải và cải trắng.

Đúng lúc này Phú Đệ ở cửa hướng nàng ngoác, Hắc Muội chạy đến ngoài cửa sân thì thấy, ở phía sau Phú Đệ còn có một người, dĩ nhiên là Diệp Tĩnh.

“Diệp tam ca, người tìm ta?” Hắc Muội rất bất ngờ, Diệp Tĩnh tìm nàng có thể có chuyện gì chứ?

“Hắc Muội, ta nói cho người chuyện này, người trước phải bình tĩnh.”

Hắn vừa nói như vậy trong lòng Hắc Muội trầm xuống, phản ứng đầu tiên chính là tỷ nàng Cát Tường có phải xảy ra chuyện gì không?

“Người nói.”

“Tỷ ngươi lưu sản.”

Đầu óc Hắc Muội nổ oanh một tiếng, dùng sức bắt buộc chính mình tỉnh táo lại.

“Chuyện khi nào, vì sao?”

“Là sáng hôm nay, nàng té sau đó liền đổ máu, bất quá ngươi yên tâm, đại phu đã nói người lớn không có gì, bồi dưỡng cho tốt là được.”

Trong lòng Hắc Muội loạn một đoàn, phản ứng đầu tiên chính là chuyện này tuyệt không thể nói với nương nàng, nếu không nương nàng xúc động sẽ ảnh hưởng thai nhi.

“Đang yên lành, thế nào té?” Hắc Muội hỏi.

“Ta cũng không biết, lúc ấy chỉ có nhị ca cùng đại tẩu ta ở bên cạnh.”

“Diệp tam ca, cảm ơn ngươi tới nói cho ta biết, nương ta hiện tại chịu không nổi kích thích, ta đi theo ngươi nhìn xem tỷ của ta.” Hắc Muội nói xong liền đi theo phía sau Diệp Tĩnh định đi nhà hắn.

Diệp Tĩnh đi đứng không dễ đi thật sự chậm, nhưng Hắc Muội tính tình nôn nóng, giờ phút này lại vô cùng lo lắng, vài lần muốn nói chính mình đi trước nhưng nhìn bộ dạng Diệp Tĩnh đi gian nan lại có chút nói không nên lời.

Vừa nghĩ tới, Diệp Tĩnh đã chủ động nói, “Hắc Muội ngươi đi trước đi, ta ở phía sau từ từ đi!”

“Đi!” Nói xong Hắc Muội như một trận gió chạy đi, thẳng đến nhà Diệp bà bà.

Trong phòng Cát Tường nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, bộ dạng hữu khí vô lực, vừa thấy Hắc Muội đến nước mắt liền rơi xuống.

“Tỷ, đừng khóc, ‘Hắc Muội chạy nhanh lau nước mắt cho nàng, lại khuyên, ‘Tỷ, ngươi hiện tại không được khóc, nghĩ lạc quan chút! Đứa nhỏ về sau còn có thể có.”

Cát Tường lại nhắm mắt liền tiếp rơi lệ, cũng không nói gì, nàng lau đều lau không nổi, Hắc Muội nhìn thấy trong lòng quặn đau.

Đi đến nhà chính thấy Diệp bà bà và Diệp Bình ngồi ở trước bàn một bộ dạng than thở, hỏi, “Bà thông gia, tỷ phu, rốt cuộc sao lại thế này, tỷ của ta thế nào êm đẹp liền ngã chứ?”

Diệp Bình một bộ dạng không muốn nhắc lại.

“Chính nàng không cẩn thận trách ai?” Diệp bà bà ào ào nói, “Đầu năm, thật sự là xui!”

Hắc Muội vừa nghe liền nổi giận, tận lực đè nén cảm xúc chính mình tâm bình khí hòa hỏi, “Thế nào ngã còn chưa nói rõ ràng đâu? Ta cuối cùng muốn hỏi rõ ràng.”

“Trần Anh nói là Cát Tường tự mình trượt ngã.” Diệp bà bà nói, Trần Anh chính là đại tẩu Cát Tường.

“Tỷ phu, ngươi ở ngay bên cạnh, ngươi nói một chút sao lại thế này?”

Diệp Bình cúi đầu không nói lời nào cuối cùng bị Hắc Muội bức nóng nảy nói một câu, “Đứa nhỏ đã không còn, hiện tại hỏi cái này có ý nghĩa gì.”

“không thể nói như vậy, tỷ ta không có đứa nhỏ, nhưng người nhà mẹ đẻ nàng không phải không có, tỷ của ta cẩn thận như vậy bình thường nói chuyện đều nhỏ giọng mảnh khảnh, đi đường còn sợ giẫm chết một con kiến, ta không tin nàng không cẩn thận như vậy.”

Hắc Muội xem thái độ Diệp Bình cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Vừa định ép hỏi vài câu, Tịch Mai bỗng nhiên chạy vào nói, “Hắc Muội, nhị thẩm ngươi chân trước đi ngươi chân sau đã tới, cũng thật nhanh!”

“Nhị thẩm ta vừa tới?” Hắc Muội vừa nghe vội vàng hỏi, “Bà ta tới làm gì?”

“Còn làm gì, không phải xem nương ta không thể làm bà nội mà chế giễu sao!” Tịch Mai xuy cười nói.

Hắc Muội vừa nghe hoảng thần, “Bà ta đã biết tỷ của ta lưu sản?”

Trong lòng nàng nóng vội, không nói cái gì trực tiếp ra khỏi cửa Diệp gia, đụng Diệp Tĩnh ở cửa sân nhìn cũng không nhìn một cái liền chạy nhanh về nhà.

Tú Cô ngồi ở trong sân vừa vận sườn đối diện cửa sổ trong phòng Lâm Tam Mộc ẩn thân, Béo Nha cùng Tứ Nha một bên xâu củ cải một bên cùng bà nói nói cười cười.

Bỗng nhiên Vương Kiều Nga như một trận gió chạy tới, vừa chạy vừa dất cổ họng lớn tiếng la hét, “Đại tẩu, đại tẩu, Cát Tường nhà tẩu vừa mới lưu sản

—— “

Tú Cô nghe bà vốn đã đứng lên , sau khi nghe được câu sau cấp hỏa công tâm lập tức liền choáng váng ngã xuống.

Béo Nha cùng Tứ Nha đỡ bà khóc trời kêu nương.

Thời điểm Hắc Muội chạy về nhà đúng là giờ khắc này, nàng một phen vọt tới bên cạnh Tú Cô, bồi rồi xem xét tình huống của bà, nhìn thấy nương dần dần chuyển tình thế này mới an tâm lại.

“Béo Nha, Tứ Nha đỡ nương vào phòng, đóng cửa lại!”

Hắc Muội nói xong liền gắt gao nhìn chăm chăm Vương Kiều Nga.

Về mặt Vương Kiều Nga châm chọc khiêu khích, “Hắc Muội, ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ta có lòng tốt nói cho nương ngươi —— “

Hắc Muội về mặt ghê tởm của bà, trực tiếp cầm nhánh cây bên cạnh đóng cùi đi qua quơ loạn ——

“Ngươi không có lòng tốt, ngươi không có lòng tốt, một bụng ý nghĩ xấu —— “

Hắc Muội bên đánh bên nể, nhưng Vương Kiều Nga dù gì cũng là một người trưởng thành, Hắc Muội mới mười bốn tuổi, vừa bắt đầu Hắc Muội còn dắc thủ vài cái, sau đó Vương Kiều Nga trực tiếp kéo tóc Hắc Muội, mắng, “Tiểu chân, ta cho ngươi khóc lóc om sòm, không xem trọng tôn trưởng —— “

Hai người nắm kéo nhau.

(tiểu chân : đồ đĩ)

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bão nổi

Đều nói nữ nhân đánh nhau chính là một tuồng kịch, hiện nay hai nữ nhân chính là như thế này, một lớn một nhỏ cào xé nhau, tìm được nơi có thể công kích nhất, đánh cho túi bụi.

Vương Kiều Nga là người không biết xấu hổ khóc lóc om sòm, đối với con cháu cũng không thương tiếc, ở nông thôn nữ nhân sinh đứa nhỏ không hề cổ kị .

Nhưng Hắc Muội cũng không phải kẻ vừa , cả người buru hãn, mặc dù khí lực cùng vóc người không bằng Vương Kiều Nga tráng niên, nhưng kinh nghiệm kiếp trước làm cho nàng biết đánh nhau thế nào là tốt nhất , cho nên lập tức hai người ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Khi tới đây, con gái Vương Kiều Nga Hương Thảo cùng Tiểu Phúc cùng tới , vừa thấy nương đánh nhau với Hắc Muội không nói hai lời tiến lên muốn hỗ trợ.

Hai người tâm đều rất đen, thấy chen vào không lọt để hỗ trợ, nhặt nhánh trúc bên cạnh đi đánh tới.

Vương Kiều Nga còn hô, “Hương thảo, Tiểu Phúc, mau tới đây hỗ trợ a —— đem tiểu chân này hung hăng giáo huấn!”

Béo Nha cùng Tứ Nha đã ra sân, vừa thấy nhị tỷ sắp chịu thiệt, khóc lên muốn chạy tới, Hương Thảo trực tiếp một cước gạt ngã Béo Nha, còn giẫm lên hai chân.

Hắc Muội vốn bị Vương Kiều Nga chế trụ cánh tay lập tức kiệt lực, hai người cứ như vậy túm đối phương tiến vào trạng thái giằng co.

Bỗng nhiên liếc mắt thấy Béo Nha bị đánh, toàn thân không biết sức mạnh từ đâu tới, lập tức đem Vương Kiều Nga đẩy ngã xuống đất, thừa cơ ngồi chồm hổm trên người bà đâm vào ngực, hoàn toàn không biết Hương Thảo và Tiểu Phúc giờ tảng đá định ném tới.

Mắt thấy hai cục đá lớn sắp ném về phía Hắc Muội, bỗng nhiên không biết từ nơi này bay ra hai hòn đá lập tức đánh vào cổ tay Hương Thảo cùng Tiểu Phúc, cục đá trên tay hai người rơi xuống đất, nhất thời ôm cổ tay ngoao ngoao kêu đau.

Hắc Muội như nổi điên một quyền lại một quyền đầu nện ngực Vương Kiều Nga, “Ta xem ngươi ý xấu này, muốn hại nương ta, ước gì ta không có đệ đệ, xú bà nương xấu xa độc ác —— “

Qua một hồi lâu, Hắc Muội mệt thở hồng hộc, tê liệt té trên mặt đất Vương Kiều Nga ôm ngực kêu to, hai người đều tóc tai bù xù, giống người điên, làm

Phùng Quý vừa về bị dọa một cú.

Vội vàng đem hai người kéo lên, còn không hỏi rõ ràng rốt cuộc sao lại thế này, Vương Kiều Nga liền khóc trời kêu đất , “Đại ca a, con gái nguoi thật vô pháp vô thiên a, cả trường bối đều đánh, chuyện này không dễ yên ——“

Hắc Muội mắt lạnh nhìn mẹ con các nàng kẻ xướng nguoi hoạ , nghiêm mặt quát, “Cút, ta về sau lại nhìn thấy các nguoi tới nhà của ta, ta lấy dao chém ——“

Béo Nha và Tứ Nha ôm đùi cha khóc thút thít nghẹn ngào , trả lời câu hỏi của Phùng Quý , hấn rút cục hiểu được, vội vàng trở về phòng xem Tú Cô.

Tú Cô nằm ở trên giường nghe bên ngoài cãi nhau lòng như mèo cào, nghĩ chuyện con gái lớn Cát Tường lưu sản nước mắt ào ào rơi, nhìn thấy Phùng Quý mới nói được, “Đại Quý, Cát Tường nó ——“, đã muốn khóc không thành tiếng.

Một ngày này cả nhà đều tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Hắc Muội cũng chỉ lập lời nói là Cát Tường không cần thận ngã, lại an ủi nương nói Cát Tường còn trẻ đùa nhỏ về sau còn có thể có.

Buổi tối Hắc Muội cũng không có tâm trạng nấu cơm, liền ăn qua loa chút cơm thừa, rồi bùng vào cho nương nàng một chén canh.

Đưa cơm đến phòng Tam Mộc, về mặt hấn vĩnh viễn vẫn bình tĩnh thân nhiên dựa vào cửa sổ đọc sách, cùng căn phòng đơn sơ hỗn độn không hợp nhau, ngẩng đầu liếc nhìn trên mặt Hắc Muội một cái, Hắc Muội tự động sờ sờ vết thương trên hai gò má bị Vương Kiều Nga cào trúng.

Có chút xấu hổ mở miệng hỏi, “Cô tay hai người đó có phải nguoi đánh hay không?”

Hấn một bên đọc sách một bên thân nhiên nói, “Ta không ra tay nguoi sẽ bị đập vỡ sọ, ai hầu hạ ta nữa!”

Hắc Muội miễn cưỡng cười cười, “Đáng đánh, cảm ơn a!”

“Cười so với khóc còn khó coi hơn!” Hấn thấp giọng than thở một câu.

Hắc Muội cũng không nói cái gì nữa, trực tiếp thu dọn bàn một chút, dọn xong bát đĩa, lại đem dư thừa gì đó bỏ vào giỏ định kéo ra ngoài.

Hấn bỗng nhiên đặt sách xuống, ngồi vào bên giường nói, “Nhị thẩm nguoi vì sao muốn hại nương nguoi?”

Hắc Muội sừng sốt, thờ dài, từ từ ngồi xuống ở bên cạnh hấn nói, “Còn có thể vì sao, tham tài , lòng nguoi không đủ rắn nuốt voi, nhà của ta tất cả đều là nữ nhi, cha ta không có nhi tử, nếu nương ta vẫn không sinh được nhi tử chờ chúng ta lập gia đình , của cải nhà ta cũng không phải đều thuộc về các nàng .”

Lâm Tam Mộc nghe xong trầm mặc, hấn nghĩ thì ra dân gian cũng là một dạng, cho dù là vì vài mẫu đất cần vẫn lục đục như nhau, rắp tâm hại nguoi.

Hắc Muội bỗng nhiên nói, “Tỷ của ta hôm nay lưu sản , thân thể tỷ ấy vốn yếu ớt, hiện tại lưu sản mẹ chồng tỷ ấy cùng trượng phu chẳng những không an ủi tỷ ngược lại kỳ quái châm chọc khiêu khích còn thẩm oán trách tỷ ấy, nguoi nói nữ nhân lập gia đình rốt cuộc là mưu đồ cái gì?”

Lần này Hắc Muội nói như máy hát, “Thời đại này nữ nhân thật đáng buồn, lời nói con nguoi thật đáng sợ, quy củ có thể xé trời —— “

Lâm Tam Mộc không thể nghi ngờ là một thánh giả thật tốt, Hắc Muội nói đến chỗ quá khích hấn gần như thâm trầm nhìn nàng, không xen mồm không phản bác.

Cuối cùng Hắc Muội chính mình đều cảm thấy chính mình nói có phải rất cách kinh phản đạo hay không , có điểm xấu hổ cười cười.

Hấn bỗng nhiên lại hỏi một câu, “Tỷ nguoi sao té ?”

Hắc Muội liền đem sự tình trước sau nói nói, hấn dừng trong chốc lát nói, “Nguoi đi xem giày tỷ nguoi mang khi té ngã, xem thử đế giày có gì không?”

Giờ phút này hai mắt hấn như nước, lại mang theo thân nhiên lạnh như băng, tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy.

Hắc Muội bỗng nhiên hai tròng mắt trầm xuống, “Nguoi là hoài nghi —— “

“Nguoi đi trước nhìn nói sau.”

“Ừm, ta đi.”

Hắc Muội thừa dịp trời còn chưa tối cùng Phùng Quý đi nhà Diệp bà bà.

Cát Tường còn ngủ trên giường .

Phùng Quý nhìn bộ dạng nàng suy yếu nước mắt tại đảo quanh trong hốc mắt.

Hắc Muội trực tiếp tìm đôi giày, giày cổ đại đều đóng bằng vải, trên đế giày tựa hồ có chút gì đó, lấy ra sân cỏ ra một chút bột màu đen, lòng lập tức liền trầm xuống.

Thừa dịp cả nhà Diệp bà bà đều ở nhà chính ngồi nói chuyện với Phùng Quý, Hắc Muội trực tiếp hỏi Diệp Bình, “Tỷ phu, chúng ta nói tiếp chuyện buổi chiều, người còn không có nói cho ta biết tỷ ta rốt cuộc té thế nào.”

Bởi vì Phùng Quý đã ở đây, cha vợ cũng một bộ dạng tìm tòi đến tột cùng nhìn Diệp Bình, Diệp bà bà đã nói, “Lão nhị, người nói cho thông gia, đem cảnh tượng ngay lúc đó kể lại.”

Diệp Bình liếc mắt nhìn đại ca đại tẩu hần một cái, chậm rãi nói, “Buổi trưa ta đến hậu viện múc nước, Cát Tường đang ở trong sân hái đồ ăn, đại tẩu ở bên cạnh giặt quần áo, ta mới vừa đi đến bên cạnh giếng liền trông thấy Cát Tường trượt té.”

“Tỷ phu, vậy ta hỏi người, thời điểm tỷ của ta té có phải đại tẩu người đang ở bên cạnh?”

“Ừ.”

Hắc Muội đối với Trần Anh nói, “Đại tẩu, ta muốn hỏi người, khi đó người giặt quần áo đến giai đoạn nào ? Là chà xát hay là xả nước?”

Trần Anh thấy Hắc Muội nhìn chăm chăm trong mắt có chút không được tự nhiên, đứng lên nói, “Thông gia muội tử, người hỏi cái này làm gì? Cát Tường chính mình ngã cùng ta giặt quần áo có liên quan gì?”

“Người chỉ cần trả lời.”

“Đương nhiên là xả nước, buổi tối quần áo đều không phải đã được chà tẩy xong sao?” đại ca Diệp Bình là Diệp An nói.

“Đại tẩu, ta muốn chính người nói.” Hắc Muội nói.

“Ta là xả quần áo, làm sao vậy?” Trần Anh nói.

“Được, ta đây muốn hỏi người, người đang xả quần áo vậy tỷ của ta sao giẫm phải lá lách ngã xuống?”

Lá lách chính là xà phòng cổ đại, chính là lá lách nhà quê không thơm như xà phòng hiện đại. Mà Hắc Muội xác nhận giày Cát Tường mang khi ngã xuống dưới đế giày chính là lá lách.

Người đang ngồi vừa nghe cũng kinh ngạc, đều không thể tưởng tượng được Cát Tường trượt chân là do giẫm lá lách.

“Cho dù nàng giẫm lá lách trượt chân cùng ta có quan hệ gì?”

“Từ lúc Cát Tường mang thai quần áo cả nhà đều do người giặt, người xả quần áo, mà lá lách đặt ở bên cạnh, sao vừa khéo còn đặt ở bên chân tỷ ta, người dám nói người không có âm mưu?”

Hắc Muội vừa nói như vậy Trần Anh lập tức đứng lên, kêu la, “Hắc Muội, người đừng khinh người quá đáng, tỷ người còn phải kêu ta một tiếng đại tẩu, người có tư cách gì ở trong này chất vấn ta hoài nghi ta chứ? Ta gả đến Diệp gia nhiều năm như vậy ——”

Trần Anh nói xong bắt đầu muốn một phen nước mũi nước mắt.

Hắc Muội nghiêm mặt cũng không để ý nàng chỉ đối với Diệp bà bà nói, “Bà thông gia, khi tỷ ta ngã dưới đế giày dính lá lách, chứng cứ vô cùng xác thực người hiện tại nên làm thế nào đòi công đạo cho tôn tử chưa chào đời của người!”

Về mặt Phùng Quý đau khổ buồn rầu, đầu óc loạn một đoàn, hần đối với lời Hắc Muội nói tuy rằng bán tín bán nghi nhưng Trần Anh gả vào cửa đã gần bốn năm năm, tuy nói cùng mẹ chồng tiểu cô, trọng phu quan hệ thật sự tốt, nhưng vẫn không có đứa nhỏ, cũng khó nói nàng không có ý xấu, huống chi bọn họ còn chưa ở riêng.

Loại chuyện này ở quê nhà cũng không xa lạ, rất nhiều nhi tử vài nhà vì tránh cha chồng mẹ chồng sủng ái ngáng chân cho nhau, rất sợ đối phương so với chính mình sinh trưởng tôn trước.

Diệp bà bà xanh mặt, cũng không nói gì.

Diệp An vội vàng nói, “Nương, tuy nói như vậy nhưng cũng không thể cứ nhận định Anh Tử cố ý, bình thường Anh Tử đối với đệ muội thật tốt a!”

“Đúng vậy, cha, Hắc Muội, đại tẩu ta sẽ không làm như vậy.” Diệp Bình thề nhưng lại khuyên Phùng Quý cùng Hắc Muội.

Hắc Muội nhìn nàng tỷ phu Diệp Bình trong lòng thật lạnh, vợ mình bị hại lưu sản, chẳng những không tìm nguyên nhân còn muốn dàn xếp ổn thỏa, thực không phải nam nhân.

Vô tình liếc mắt nhìn Trần Anh một cái, chính là bắt giữ được ánh mắt đặc ý của nàng, ánh mắt này làm cho Hắc Muội có thể xác định Cát Tường ngã tuyệt đối là nàng cố ý thiết kế.

“Hắc Muội, tỷ người tự mình ngã, cho dù giẫm phải lá lách cũng là trách chính nàng không có mắt, không xem đường, hiện tại trách người khác được sao?” Tịch Mai cũng nhân cơ hội châm chọc.

“Thông gia, chuyện này, người vẫn nên hỏi con dâu lớn kỹ càng, Cát Tường nhà ta là một người rất cẩn thận.” Phùng Quý nói.

“Nhất định, thông gia, ngài yên tâm, khẳng định.” Diệp bà bà trả lời Phùng Quý, nhưng Hắc Muội căn không tin, ai chẳng biết mấy năm nay Trần Anh nịnh bợ mẹ chồng lấy lòng tiểu cô, chỉ cần Hắc Muội về nhà, việc này sẽ như gió bay.

Hắc Muội cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, giấy Cát Tường dùng một chút ném lên bàn, “Con của tỷ ta không thể mất như vậy, ba ngày sau nếu các người vẫn không trả lời một cách thoả đáng ta sẽ làm cho các người không còn chỗ đứng ở thôn Đại Diệp, các người tin hay không?”

Nhìn bộ dạng Diệp bà bà có chút kinh ngạc nàng cười lạnh vài tiếng thế này mới cùng Phùng Quý rời đi.

Về nhà Phùng Quý một mình hỏi Hắc Muội, “Hắc Muội, người nói làm cho nhà Diệp bà bà không còn chỗ đứng là có ý gì?”

“Cha, nhà bọn họ nếu không trưng trị Trần Anh con sẽ đi tìm Ngô địa chủ không cho bọn họ thuê đất nữa.”

“Con gái ngốc, Ngô địa chủ nghe lời con sao?”

“Yên tâm đi, con tự có biện pháp. Chẳng lẽ cha không đau lòng tỷ, việc này nếu không trưng trị Trần Anh, về sau còn không bắt nạt tỷ ta sao, đứa nhỏ bị mất oan uổng ta nuốt không trôi cục tức này.”

Sáng sớm hôm sau Phùng Quý mang theo một bao lễ vật lớn đi nhà Vương đại phu ở trên, một là chúc tết, hai là đặc biệt mời Vương đại phu tới khám cho Tú Cô.

Vương đại phu chỉ nói Tú Cô tâm tư quá nặng, không cần ưu tư quá nhiều, tâm trạng tận lực phải vui vẻ, hơn nữa không thể chịu kinh hách cái gì.

Nghe được Hắc Muội hận Vương Kiều Nga thẳng cần răng.

Hiện tại cả thôn đều biết Cát Tường ngã lưu sản, có lời đồn còn nói thai Tú Cô cũng không giữ được, Hắc Muội đương nhiên biết là ai ở sau lưng phá rối.

Nàng nghĩ chính mình tạm thời nhẫn nại, chờ xem nàng thế nào sửa chữa bà tám đó.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đùa giỡn

Hắc Muội càng ngày càng cảm thấy Lâm Tam Mộc là một người bí hiểm, nhưng nàng hiện tại tuyệt không sợ hãi, ngược lại có chút quen với hắn âm tình bất định.

Vừa thấy hắn Hắc Muội đã nói, “Người nói rất đúng, tỷ của ta ngã lưu sản là bị đại tẩu tỷ ấy thiết kế.”

Lâm Tam Mộc nghe xong khóe môi khẽ nhếch một chút.

“Ta nhất định phải bắt à trả một giá đắt!”

“Giết à!”

Hắc Muội kinh ngạc nhìn hắn, “Người điên rồi, giết người là phải đền mạng.”

Nhìn bộ dáng hắn không cho là đúng mới bỗng nhiên nhớ lại đến vốn chính là một người đang chạy trốn, chần chờ hỏi, “Người đã giết người?”

“Giết người cướp của không từ bất cứ việc xấu nào!” Hắn nhìn nàng tà mị cười, nắm bắt cằm của nàng, “Còn chưa thử qua cường bức nữ nhân, người muốn thử xem hay không?”

Hắc Muội khinh miệt cười, một phen chụp được tay hắn, “Ít hù dọa tiểu hài tử đi!”

“Làm trò, người còn là tiểu hài tử?”

Lại nhìn bộ dáng Hắc Muội một chút cũng không sợ hãi, hần bình tĩnh càng đến gần, “Thế nào, còn không tin?”

“Ta tin mới là lạ.” Hắc Muội cười khê liền muốn rời khỏi, lại bị hần lôi kéo cánh tay không buông, sức một chút nàng lập tức té vào lòng hần.

Hơi thở nam tử tươi mát thân nhiên có hương vị cúc hoa, bỗng nhiên nàng liền nghĩ tới sự kiện lần trước hần tập kích ngực, phản xạ có điều kiện che trước ngực, trong lòng sợ hãi phức tạp.

Trong mắt nàng đề phòng cũng không kiên nhẫn hần thu hết đáy mắt, lập tức buông nàng ra, thân nhiên nói, “Ta đối với trứng ộp lép không có hứng thú!”

“Ngươi mới trứng ộp lép!” Hắc Muội thẹn quá thành giận, “Ngươi còn là tiểu hồng đậu!”

Lâm Tam Mộc lập tức nghĩ tới lúc trước ở trên núi thời điểm nàng bôi thuốc cho hần kỳ thực đã xem hết thân thể hần, lập tức vừa buồn bực lại xấu hổ.

Hắc Muội nhanh chóng nhận thấy được cảm xúc hần biến hóa, nhìn trên khuôn mặt trắng nõn của hần túng quần lập tức hiểu được, trước mắt lập tức hiện ra thanh xuân kiên cố của hần ——

“Ai, lại nói tiếp, thật muốn hướng ngươi thỉnh giáo một chút, thế nào mới có làn da bóng láng trắng nõn như vậy a ——” “Hắc Muội cố ý cợt nhả nói xong.

Lâm Tam Mộc mím môi âm trầm nhìn nàng.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy âm lãnh, vội vàng cười nói, “Ta là nói da mặt ngươi thế nào tốt như vậy, đi ngủ sớm một chút, không quá rầy a.” Vội vàng rất nhanh rời đi.

Sáng sớm hôm sau vừa ăn qua điểm tâm, Phùng bà bà âm trầm kêu Phùng Quý cùng Hắc Muội qua nhà bà.

Hắc Muội nghĩ, rốt cục đã đến, dặn dò Tứ Nha coi nhà, mang theo Béo Nha cùng đi.

“Hắc Muội, bà nội con khẳng định là trách con không nên cùng nhị thẩm tranh chấp đánh nhau, đến lúc đó muốn bồi thường cái gì, ta liền bồi thường!”

“Dựa vào cái gì? Béo Nha bị thương ai bồi thường?” Hắc Muội nhìn về mặt cha nàng buồn khổ trong lòng cũng không vui, cha nàng là người thành thật, lại nặng nhất hiếu đạo, ngẫm lại nói, “Cha, đến lúc đó cha cứ ăn ngay nói thật, vốn lúc ấy cha cũng không ở nhà.”

“Ai ——”

Phùng Quý kỳ thực trong lòng cũng uất ức, nhưng một bên là mẹ ruột huynh đệ, một bên là nữ nhi, sự việc cho tới bây giờ hần thậm muốn dàn xếp ổn thỏa.

Đi đến sân Phùng gia, tiến vào nhà chính, hay thật, ngôi vị trí đầu tiên là Phùng lão gia tử người có bối phận cao nhất thôn họ Phùng, đã ngoài sáu mươi, ở thôn Đại Diệp là người nhiều tuổi nhất, thân thể cũng còn cường tráng.

Bên cạnh là cữu gia Hắc Muội, cũng chính là đệ đệ Phùng bà bà, cữu cữu Phùng Quý, còn có huynh đệ nhà mẹ đẻ Vương Kiều Nga đều tứ bình bát ổn ngồi ở phía trên, cả nhà Phùng Kim đứng ở một bên, ra vẻ ủy khuất.

Xem ra hôm qua Vương Kiều Nga không có bất kỳ động tĩnh gì chính là đi tìm những người này đến hôm nay tiến hành thẩm vấn nàng a.

“Nha đầu chết tiệt kia, còn không quỳ xuống!” Phùng bà bà một tiếng quát lớn.

Hắc Muội ánh mắt bình tĩnh nhìn bọn họ dờ dặt quỳ gối hạ đường, đầu tiên vô cùng lưu loát kêu một tiếng, “Thái gia gia!”

(thái gia gia : ông cố)

Cái này gọi đương nhiên là Phùng lão gia tử, tuy rằng ông chỉ là anh em bà con của phụ thân gia gia Hắc Muội, một tiếng thái gia gia này rõ ràng vẫn là hưởng thụ.

“Hắc Muội, có phải ngươi đánh nhị thẩm ngươi không?”

“Ông cố, ông cần phải minh tra a, con khi nào thì đánh nhị thẩm con chứ, phải nói là thẩm ấy đánh con, nhìn xem mặt con này ——” “Nói xong lấy tay chỉ vào vết thương nhất nhất cho bọn hần xem.

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi cái cố, trên cổ tay Hương Thảo và Tiểu Phúc bị thương không phải ngươi làm trò quỷ sao?”

Hắc Muội vừa nghe Phùng bà bà nhắc tới vết thương cổ tay Hương Thảo cùng Tiểu Phúc trong lòng nghĩ, thật đúng là quỷ làm, về mặt đúng lý hợp tình nói, “Tên khốn khiếp nào làm chứ!”

“Hắc Muội!” Cữu lão gia nói, “Con gái phải nói chuyện chú ý chút!”

“Cửu gia, con không có hướng vào ai a!” Hắc Muội về mặt vô tội, Vương Kiều Nga tức giận muốn nhảy ra nói chuyện, bỗng nhiên Béo Nha nói một câu, “Cửu gia, bà nội, vết thương trên cổ tay Hương Thảo tỷ cùng Tiểu Phúc là bọn họ muốn lấy đá đập đầu nhị tỷ con không cần thận tự trách.”

Béo Nha nổi danh là bánh bao mềm, nàng sợ hãi nói những lời này nhưng thật ra vài lão bối đều tin, lập tức nhìn về phía Vương Kiều Nga.

Vương Kiều Nga buồn bực, tức giận đến muốn giơ chân, một phen quỳ gối trước mặt huynh đệ bà, “Ca ca a, ngày đó muội không có cách nào khác qua a, cháu gái này đã bắt nạt lên đầu muội muội huynh, đánh ta không nói còn đánh cháu ngoại trai huynh, còn không thừa nhận.”

Hương Thảo và Tiểu Phúc vội vàng đi qua tiếp tục khóc kể với Phùng bà bà và cửu gia.

Ca ca Vương Kiều Nga là một nam nhân bốn mươi tuổi, có chút dáng vẻ thư sinh, ở trần mở một tiệm gạo, giờ phút này nhìn thấy muội muội khóc kêu như vậy trên mặt có chút không nhịn được, một bên an ủi Vương Kiều Nga một bên đáp ứng chuyện này ông nhất định làm chủ.

Hắc Muội vừa muốn kêu Béo Nha lại đây, định đem vết thương trên người nàng bị Hương Thảo đá lấy ra cho mọi người xem, Phùng bà bà quát khế một tiếng, “Phùng Quý, quý xuống cho lão nương!”

Phùng Quý quỳ gối bên cạnh Hắc Muội, kêu một tiếng nương.

Phùng bà bà không kiên nhẫn quát lớn, “Ngươi cái đồ bất hiếu, ta nuôi ngươi lớn đến chừng này một chút đáp lại cũng không có, lại đem mấy hàng lỗ vốn sùng trên trời, hôm qua dám đánh trường bối, ngày mai có phải sẽ muốn đánh tới trên đầu bà già này không——”

Về mặt Phùng Quý tái nhợt vô lực giải thích cùng cầu xin Phùng bà bà hùng hổ hùng hổ hồ hồ.

Ngoài cửa đã tụ tập nhiều người xem náo nhiệt.

Hắc Muội nhìn sườn mặt đen gầy của cha, cắn chặt răng hững hờ lấy Phùng bà bà bạo ngược, một bên dúi tóc bạc đau nhói mắt nàng, giờ phút này nàng hiểu rõ lời Lâm Tam Mộc, muốn giết người.

Nàng một phen đứng lên, hai mắt muốn phun lửa nhìn Phùng bà bà quát, “Câm miệng!”

Tất cả mọi người kinh ngạc, Phùng bà bà còn muốn bão nổi, Hắc Muội đánh đòn phủ đầu, lập tức mở cửa viện ra, nói, “Các hương thân phụ lão đến phân xử, nhìn xem có phải Hắc Muội sai hay không, nếu thật sự là Hắc Muội sai ta hôm nay sẽ ở trong này quỳ chết!”

Những người xem náo nhiệt từ từ vây quanh ở cửa lớn lập tức không biết nên nói cái gì.

Hắc Muội đứng ở bên trong nói, “Thừa dịp trường bối cùng các hương thân ở đây hôm nay ta sẽ đem sự tình kể rõ ràng. Chuyện là như vậy, hôm kia giữa trưa ta biết tỷ của ta lưu sản ta phải đi nhà Diệp bà bà, tra xét mới biết được tỷ của ta sở dĩ lưu sản là vì đại tẩu nàng Trần Anh để lá lách dưới chân hại tỷ ta ngã mới lưu sản.

Mà ta trở lại nhà đã nhìn thấy nhị thẩm ta thừa dịp ta và cha không ở nhà đánh nương ta.

Mọi người nói nương ta đang mang thai sáu tháng, bà ta lúc này đánh nương mọi người nói bà ta giấu tâm tư gì chứ?”

Nói xong Hắc Muội lại vén áo Béo Nha lộ ra dấu chân trên đùi và bụng, “Mọi người xem xem, Béo Nha nhà ta luôn luôn là đứa thiện lương, chưa bao giờ động thủ người ta, ngay cả đứa nhỏ trong thôn đánh nó nó còn không đánh trả, trên người lại bị trường bối nó đá thành như vậy.”

Hắc Muội nói lời này ý tứ là đem vết thương trên người Béo Nha đổ lên đầu Vương Kiều Nga.

Một trường bối mà đánh cháu gái còn nhỏ của mình như vậy người bên cạnh nhìn đương nhiên khinh bỉ, đồng loạt ánh mắt nhìn về phía Vương Kiều Nga.

Hương Thảo thấy đương nhiên hoảng, vội vàng nói, “Không phải nương ta đá, là ta đá.”

Hắc Muội đợi chính là những lời này, “Mọi người đã nghe thấy được, lúc ấy ta không ở nhà, mẹ con các nàng đi đánh nương và muội muội ta, ông cố, cửu lão gia, các người nói đi, nếu người về nhà thấy được chuyện này người không đi ngăn cản sao? Nếu không ngăn cản ta mới nên quỳ ở đây, bởi vì ta rất bất hiếu a!”

Người đứng ở cửa nhất thời nghị luận, đều biết Hắc Muội mạnh mẽ nhưng cũng biết Hắc Muội rất hiếu thuận, đều nói Hắc Muội ngăn cản nhị thẩm là đúng.

Lão thái gia cùng cửu gia nửa ngày trầm tư không nói lời nào, Hắc Muội xoay người đối với Phùng bà bà nói, “Bà nội, bà luôn miệng nói cha ta không sinh được con trai, mẹ ta hiện tại mang thai, tôn tử bà ngay tại trong bụng, mà bà lại dung túng con cháu mang theo hai đứa con đi đánh bà ấy, bà như vậy là ngốc trông cha ta có nhi tử sao?”

Nói mấy câu khiến Phùng bà bà giận sôi lên, “Ngươi cái nha đầu chết tiệt kia ——”

Nói xong muốn đến xé miệng nàng, Hắc Muội lập tức vọt ra phía sau lão thái gia, “Ta còn chưa nói xong đâu.”

Hôm qua ta cùng Diệp bà nói, nếu bà ta không trùng trị Trần Anh cho tỳ ta một công đạo, ta sẽ nói Ngô lão gia thu hồi toàn bộ ruộng đất của bà ta cho người họ Phùng ở thượng thôn thuê.”

Một câu này khiến tất cả mọi người bao gồm cả lão gia và Phùng bà bà ở bên trong đều chấn động.

Nhà mẹ đẻ Phùng bà bà chính là người họ Phùng, lúc trước xem như ngang hàng với ông nội Hắc Muội, cho nên nhà cả lão gia mặc dù ở hạ thôn nhưng là họ Phùng, phân chia ruộng đất ao cá đều thuộc họ Phùng thượng thôn.

“Người dựa vào cái gì có thể nói động Ngô lão gia?” Cả lão gia lập tức liền hỏi trọng điểm.

Hắc Muội cười cười, “Chỉ bằng con cứu Ngô Bảo Nhi nhà ông ấy một mạng, không tin các người có thể đi hỏi Ngô lão gia, hỏi có phải ông ấy đáp ứng con một chuyện không, chỉ cần con mở miệng ông ấy có thể đáp ứng!”

Lần này toàn trường đều nổ tung, ruộng đất tốt nhất thôn Đại Diệp tất cả trong tay Ngô lão gia, ruộng nhà ai thuê của ông đều rất tốt, lại không cần nộp thuế, Ngô lão gia bơm vá cũng công đạo.

Mấy nhà hạ thôn dựa vào cái gì lại ở nhà mới, lại mua gia súc, còn trong viện xây riêng một cái giếng, không phải là dựa vào ruộng của Ngô lão gia mới qua ngày lành sao?

Đang ngồi đều là người họ Phùng, nếu Hắc Muội làm cho Ngô lão gia đem ruộng đất cho người họ Phùng thuê không phải người người đều có lợi sao, trong lúc nhất thời mỗi người đều thôi phỏng Hắc Muội phúc hậu, có chỗ tốt gì trong lòng đều nghĩ tới người họ Phùng mình.

Lại có người nói Vương Kiều Nga làm như vậy không đúng, Tú Cô là đại tẩu còn mang thai làm em dâu đi đánh đại tẩu mang thai rất không nên, còn nói Phùng Kim không phải, không quản nổi nhà, Diệp bà bà rất bảo hộ tiểu con dâu.

Hắc Muội mắt lạnh nhìn bộ dạng hỗn hển của một nhà Phùng bà bà cùng Vương Kiều Nga trong lòng sáng khoáy ngất trời, nhìn cũng không nhìn các nàng, trực tiếp cùng cả lão gia và lão thái thượng lương nói chuyện ruộng nước với Ngô lão gia.

Lão thái gia nhìn Hắc Muội vẫn cười, Hắc Muội nhìn thấy sợ hãi, “Thái gia gia, ông nhìn con cười làm sao!”

“Hắc Muội, thật tinh ranh!” Lão thái gia vuốt râu nói đến.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nghị thân

Cuối cùng chuyện ấu đã trường bối, tự nhiên là không giải quyết được gì, mà Hắc Muội còn thêm danh hào hiếu thuận.

Một nhà Vương Kiều Nga tất nhiên là ghi hận trong lòng, Phùng bà bà thì có khó nói không nên lời, càng xem Hắc Muội không vừa mắt, tổng cảm thấy này đưa cháu gái này chẳng những không thân hơn nữa một bụng mưu ma chước quỷ, trong lòng tính toán sớm tìm nhà đem nàng gả đi.

Hạ thôn cả nhà Diệp bà bà đã nghe chuyện Hắc Muội muốn tìm Ngô lão gia đòi ruộng, cả nhà đứng ngồi không yên.

“Nương, muội tử thông gia này muốn chúng ta chết đói à!” Nói chuyện là Diệp An.

“Nhà chúng ta cũng là nhà tỳ năng, ta không tin nàng thật sự có thể đoạt đường sống của chúng ta!” Diệp Bình nói.

“Hắc Muội chính là hạng người lục thân không nhân, ta nghe nói hôm qua trước mặt nhiều người như vậy còn khiến Phùng bà bà bề mặt.” Tịch Mai ở một bên thêm mắm thêm muối.

Mấy người đều trầm mặc, Diệp bà bà liếc nhìn Diệp An, nói, “Vợ người thế nào về nhà mẹ đẻ, lại đem chuyện thói nát này ném cho ta, đó là chuyện gì!”

“Nương, nàng bị oan trong lòng cũng không chịu nổi, để nàng về nhà mẹ đẻ nghỉ ngơi một chút đi!”

“Oan không oan chính nàng trong lòng rõ ràng.” Diệp bà bà cười nhạo, tuy rằng bà không thích Hắc Muội nhưng ngày đó Hắc Muội nói rất có lý, trong lòng bà không thể không hoài nghi.

“Nương, con nghĩ đại tẩu sẽ không như vậy, Cát Tường vốn thân thể yếu ớt.” Diệp Bình nói.

“Vậy người lúc trước không nên thú nó?” Diệp bà bà tức giận, “Nhiều người khỏe mạnh như vậy người không cần, lại lấy một con ma ốm, giống như nương nó, gió thổi có thể bay, làm không được việc nhà nông không nói, ngã mất đứa nhỏ.”

“Khi đó con đâu nghĩ nhiều như vậy, nói sau nhà nàng cấp đồ cưới nương không phải cũng vừa lòng sao?” Diệp Bình nói.

Ai cũng không biết trong phòng Cát Tường đã tỉnh, trọn tròn mắt yên lặng nghe những lời này, trong mắt không còn nước mắt cùng thương cảm, liền như vậy dờ dẩn mở to mắt.

Thời điếm Hắc Muội và Phùng Quý lại đi thăm Cát Tường, cả nhà Diệp bà bà hiện đã biết Hắc Muội có thể làm cho Ngô lão gia đoạt ruộng đất của họ.

Phùng Quý thì an ủi Cát Tường, bên ngoài Diệp bà bà cùng Diệp Bình lôi kéo Hắc Muội nói chuyện.

“Bà thông gia, tỷ phu, các người suy nghĩ thế nào, nay đã là ngày thứ ba.” Hắc Muội trong lòng nghĩ chính mình khẳng định được như ý muốn.

Nào biết Diệp bà bà ra dấu với Diệp Bình, hần nhìn Hắc Muội chậm rãi nói, “Hắc Muội, nếu người làm nhà ta mất quyền thuê đất nhà Ngô địa chủ ta cũng không nói nhiều, người trực tiếp đón tỷ người trở về, Diệp gia bọn ta nuôi không nổi người nhàn rỗi.”

Hắc Muội nhìn Diệp Bình một bộ dạng thành thật thế nhưng nói ra những lời vô tình như vậy, đây là trắng trợn uy hiếp Hắc Muội, chỉ cần nàng đi nhà Ngô lão gia đoạt ruộng đất nhà họ hần sẽ huỷ Cát Tường.

Nàng thật sự là không thể tưởng tượng được nam nhân trước mắt này nhìn hàm hậu thành thật thế nhưng vô tình vô nghĩa như vậy.

Hắc Muội nhìn hần cười lạnh nói, “Vị bảo vệ đại tẩu người, người thế nhưng ngay cả vợ mình cũng không cần? Lúc trước người luôn miệng nói muốn cả đời đối xử tử tế với tỷ ta đều là cái rắm a!”

Diệp bà bà vội vàng nói, “Thông gia muội tử, chúng ta cũng không có biện pháp a, Trần Anh dù sao cũng là con dâu ta, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt a!”

Hắc Muội ở trong lòng xì một tiếng khinh miệt, nhìn trên mặt đầy nếp nhăn của Diệp bà bà đầy ý cười tức muốn bẻ phở, nhưng cũng không thể để Cát Tường bị huỷ về nhà.

Cuối cùng đành không giải quyết được gì, cùng Phùng Quý về nhà lập tức liền ủ rũ xiêm áo.

Lúc đưa cơm trưa đến cho Lâm Tam Mộc rõ ràng cảm giác được Hắc Muội khó chịu cùng tức giận, ngấm ngấm khối ngọc bội trong tay, nhìn về phía Hắc Muội trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm.

“Thế nào, kế hoạch không thực hiện được?”

Hắc Muội vô lực gật đầu, ngồi ở bên giường một bộ dạng hữu khí vô lực, “Bọn họ dùng biện pháp huỷ tỷ ta để uy hiếp không cho ta đoạt ruộng, lại không chịu trừng phạt con à làm tỷ ta lưu sản.”

“Cho nên người cũng không dám đoạt ruộng?”

“Đúng vậy, ta cuối cùng không thể để bọn họ huỷ tỷ ta.”

Hần nhìn Hắc Muội mỉm cười, “Bọn họ chỉ hù dọa người, người bị lừa!”

Hắc Muội sùng sốt, nhìn Lâm Tam Mộc chắc chắn mỉm cười, có chút nghi hoặc hỏi, “Không thể nào, đoạt bát cơm người ta không có cái gì không dám làm đi?”

“Cho nên, bọn họ sợ nhất là bị đoạt lại ruộng, bắt lấy tâm lý người lo lắng cho tỷ người.” Hần khinh miệt liếc nhìn Hắc Muội một cái, “Chính cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn!”

Hắc Muội cẩn thận cân nhắc nửa khắc, đột nhiên, vỗ ván giường, “Đúng vậy, ta thế nào không nghĩ tới chứ, người con bà nó!”

“Người mắng ai đó?” trong mắt Lâm Tam Mộc hàn quang hiện ra, bày ra chiêu thức âm ngoan nhàn thần.

Hắc Muội lập tức khoát tay giải thích, “Không —— không phải —— chứ, đừng, đừng hiểu lầm a —— chỉ do giọng điệu, biểu đạt ta phần nộ ——”

Nói xong vội vàng chuẩn mắt.

Phía sau cửa Lâm Tam Mộc lại nháy mắt thu hồi biểu tình u ám, dung nhan thanh tú như tuyết, trên mặt thậm chí còn lộ vẻ cười, cái cười đó thoát nhìn so với ánh nến ngoài cửa sổ xa xôi còn muốn mờ ảo hơn.

Thời điểm buổi chiều Hắc Muội đều suy nghĩ chuyện Diệp gia, khiến bọn họ huỷ Trần Anh sợ là không có khả năng, một cái lao động tốt như vậy Diệp bà bà sẽ không buông tha dễ dàng, phải làm thế nào để bọn họ có thành ý trừng phạt Trần Anh mà đối đãi tử tế với Cát Tường đây.

Lúc xế chiều Ngũ Nương ở hạ thôn tới cửa, Hắc Muội nhìn thấy nàng thật cao hứng, hai người tính ra có chút giao tình, bình thường cũng hợp lại trò

chuyện, Hắc Muội chuyển ghế kéo nàng ở trong sân nói chuyện phiếm.

Nhà nàng ngay tại cửa hạ thôn, cách vách chính là nhà Diệp Đại Văn, chỗ nhà hắc còn bị Hắc Muội vụng trộm đánh ừ rử.

Nàng lặng lẽ nói cho Hắc Muội một chuyện, hôm qua nàng trông thấy bà nội Hắc Muội đi đến nhà Diệp Đại Văn, bởi vì nhắc tới Hắc Muội, nàng chợt lóng lổ tai lên nghe, tựa hồ nhắc tới việc hôn nhân của Hắc Muội.

Hắc Muội vừa nghe trong lòng còn có cái gì không rõ, khẳng định là chuyện lần trước đánh nhau Vương Kiều Nga ghi hận trong lòng xúi giục Phùng bà lấy chuyện nghị thân ra trả thù, Phùng bà bà khẳng định là muốn đem nàng gả cho con trai Diệp Đại Văn.

Con trai của Diệp Đại Văn so với hắc còn vô lại hơn, ai gả cho hắc người đó thật xui xẻo, bất quá nhà bọn họ thức bá nhiều, ông nội cũng không để chọc, vừa vô lại lại bá đạo, bọn họ cầu hôn nếu trực tiếp cự tuyệt về sau khẳng định phiền toái không ngừng.

Trong lòng nàng lo lắng, việc này cũng không thể chờ Diệp gia tới cầu thân, đến lúc đó đã bị động, nàng phải tiên hạ thủ vi cường.

Lúc tiến bước Ngũ Nương Hắc Muội vụng trộm cùng nàng nói một chuyện, nàng đi rồi chỉ chốc lát sau Diệp bà mới quả nhiên liền tới cửa.

“Diệp đại nương, ta trực tiếp nói với ngươi, hôm nay ta vừa vặn đầy mười bốn tuổi, xem như trưởng thành có thể nghị thân, cha ta nói việc hôn nhân của ta bản thân làm chủ, muốn gả ai liền gả người đó!”

Hắc Muội không muốn quấy rầy Tú Cô nghị ngại cũng không để Diệp bà mới vào nhà, trực tiếp ở trong sân cùng bà nói chuyện, “Hôm nay tìm ngươi đến chính là muốn ngươi hỗ trợ giúp ta tìm một nhà chồng vừa ý.” Nói xong Hắc Muội trực tiếp cho một đồng bạc, Diệp bà mới mừng đến cười đầy mặt.

Vốn cho một đồng bạc Hắc Muội thực sự đau lòng, nhưng bà mới này chức nghiệp là như thế, phương nào cho tiền mới có thể thật tình hướng về phương đó, tiền này nàng không thể tiết kiệm.

“Ai nha, Hắc Muội ngươi thật đúng là nha đầu tài giỏi, ngươi có thể làm đương gia nha, ngay cả việc hôn sự của ngươi cha ngươi đều theo ngươi.” Diệp bà mới trên mặt đầy ý cười mang tính nghề nghiệp.

“Diệp đại nương, ta đối với nhà chồng muốn tìm không có gì soi mói, ngay tại tìm trong thôn Đại Diệp chúng ta, lân cận, đối phương chỉ cần không ngu đều được, đi đứng có chút tật cũng không sao cả.” Hắc Muội như là vô tình nói xong, nhưng Diệp bà mới nghe xong tròn mắt chuyển động.

“Như vậy sao được, Hắc Muội ngươi tài giỏi lại là cô nương thanh tú thế nào có thể gả cái tàn phế chứ!” Diệp bà mới thử nói.

“Diệp đại nương, cái này ngươi sợ không biết, ta không chê đối phương là tàn phế việc nhà nông cái gì ta đều có thể làm, thứ hai ta cũng có điều kiện..”

“Điều kiện gì?”

Nghị thân xong qua ba năm lại chính thức thành thân, cũng chính là ta mười bảy tuổi mới thành thân qua cửa, nhưng phải chờ tới ta mười tám tuổi mới viên phòng.” Hắc Muội nói như vậy một là lo lắng đến tảo hôn sinh đẻ sớm đối với thân thể không tốt, thứ hai cũng là muốn ở lâu trong nhà giúp nhà mẹ đẻ, đợi Bé Nha Tứ Nha trưởng thành có khả năng làm việc.

“Quá muộn đi! Vậy không phải là sinh đứa nhỏ chờ đến mười chín hai mươi!” Diệp bà mới nói, cô nương mười bảy tuổi đã nên làm nương.

“Điều kiện này, trên hôn thư giấy trắng mực đen phải viết rành mạch!” Hắc Muội nghiêm trang nói, không cho thương lượng.

Đảo mắt cười dài đối với Diệp bà mới nói, “Diệp đại nương, ngươi có biết, tốt xấu ta cũng là một cô nương, cũng muốn thể diện, ta cuối cùng không thể chủ động đi nói với người ta, việc này vẫn phải tìm ngươi hỗ trợ, đem điều kiện của ta nói ra, xem có nhà nào thích hợp ngươi giúp ta đi hoà giải, để bọn họ có thể tới cửa cầu hôn, hơn nữa nếu là người hợp ý ta, ta cho ngươi con số này.” Hắc Muội nói xong vờn năm ngón tay.

“Năm đồng!” Diệp bà mới lập tức bưng kín miệng, mừng như điên, làm thành một trang môi nhiều nhất chỉ được ba đồng thôi, hiện tại Hắc Muội đáp ứng cho bà năm đồng cũng không phải là vui như điên sao.

Ra cửa sân nhà Hắc Muội Diệp bà mới tinh táo lại nhất thời hiểu được người trong lòng Hắc Muội là người nào, không phải là tên què lão tam nhà Diệp bà sao?

Bà không hiểu Hắc Muội điều kiện như thế sao coi trọng tên què kia, sau đó vừa nghĩ cái củ rau xanh yêu thương thực sự khác thường, như mặc kệ, hiện tại bà muốn quan tâm là thế nào để Diệp bà bà chủ động đi cầu Hắc Muội làm con dâu thứ ba, như vậy Hắc Muội có thể gả cho người trong lòng mà năm đồng bạc của bà nhất định tới tay.

Sáng sớm hôm sau lúc Diệp Đại Văn mời Diệp bà mới đi chuẩn bị hướng nhà Phùng Quý cầu hôn Diệp bà mới vô cùng thống khoái mà biểu lộ tình huống, dưới miệng lưỡi của bà nhà Diệp Đại Văn ngược lại cảm thấy Hắc Muội không xứng với con trai nhà hắc, chuyện nghị thân liền như vậy không giải quyết được gì.

“Ngươi liền như vậy vội vã tìm nhà chồng?” Hắc Muội vừa thấy Lâm Tam Mộc hắc đã xuy cười nói.

“Ta có thể không gấp sao? Nếu ta không ra tay trước bà nội ta sẽ xuống tay..”

Lâm Tam Mộc vừa nghe không lên tiếng, từ xưa trường bối thay tiểu bối đỉnh thân đó là hoàn toàn hợp lý, huống chi ở nhà Hắc Muội ẩn thân mấy ngày nay trong nhà tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, tình huống gì hẳn xem như đã rõ như lòng bàn tay.

“Vậy ngươi tính gả cho ai?”

“Ta muốn gả cho Diệp Tĩnh.”

“Hắn không phải què chân sao?”

“Chính là đi đường có chút khó khăn thôi.”

“Vi sao?”

“Nào có nhiều vì sao như vậy?” Hắc Muội không muốn nói, trước mắt hiện ra dáng vẻ thư sinh im lặng ôn nhu, nói không nên lời trong lòng là cảm giác gì.

Lâm Tam Mộc nhìn nàng tựa tiểu phi tiểu nói, “Ngươi là muốn cùng tỷ ngươi gả đến một nhà chồng, làm chị em dâu dễ dàng chiếu ứng.”

Hắc Muội không thừa nhận cũng không phản bác liền như vậy ngây ngốc, bỗng nhiên cảm thấy đến thế giới này không nghĩ tới người hiểu mình nhất chính là người trước mắt không có quan hệ gì với mình.

“Ngươi liền cam tâm? Không muốn tìm người trong lòng?” Hắc Muội liếc mắt thấy phản ứng của nàng.

“Cam tâm thì như thế nào, không cam lòng lại như thế nào, cuộc sống chính là như vậy, dù yêu oanh oanh liệt liệt cũng bị năm tháng ma luyện, ta đòi này thắm muốn tìm một người thích hợp sinh sống, cùng thân nhân của ta chiếu cố nương tựa.”

Thời điểm Hắc Muội nói lời này, Lâm Tam Mộc nhìn chăm chăm vào bóng dáng nàng, trong nháy mắt cảm thấy nữ hài vừa trưởng thành trước mắt này có một loại đau thương hồ hững nói không nên lời, loại cảm giác này rõ ràng là một người đã từng trải qua biến cố mới có.

Ngoài cửa sổ phản chiếu lại đây thân nhiên vàng sáng dừng bên sườn mặt có một loại cảm giác thê lương vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ngoại truyện Hắc Muội

Nếu nói trước kia Như Ý tám tuổi là một tiểu công chúa hồn dỗi tuyệt không quá đáng.

Mẹ cha nàng là vận động viên có tiếng, điều kiện gia đình thực không tệ, lại bởi vì cha mẹ đến hơn ba mươi tuổi mới sinh ra nàng tự nhiên càng yêu thương vạn phần, nhưng cuộc sống tốt đẹp này vào ngày sinh nhật tám tuổi của nàng bỗng chốc chấm dứt.

Một tai nạn xe cộ cướp đi sinh mệnh cha mẹ Như Ý.

Nàng vĩnh viễn nhớ rõ 15 phút trước khi gặp chuyện không may nàng ngồi trên xe om sòm đòi bú bé của đứa trẻ khác, ba ba đang điều khiển xe quay đầu trấn an nàng, lát nữa xuống xe sẽ mua, mẹ cũng ở bên cạnh dỗ nàng, nàng vẫn không ngừng tranh cãi ầm ĩ.

Cuối cùng bị kịch cứ như vậy đã xảy ra, trong nháy mắt tai nạn xe cộ phát sinh nàng chỉ nhớ rõ mẹ lao người tới gắt gao ôm lấy nàng ——

Nàng bình yên vô sự, mà ba mẹ nàng tử vong tại chỗ, chỉ trong tích tắc nàng đã thành cô nhi.

Bởi vì ông bà ngoại và ông bà nội sớm qua đời, hơn nữa nàng không muốn lại kêu bắt luận kẻ nào là ba mẹ nàng lựa chọn vào cô nhi viện.

Thời gian sống trong cô nhi viện hai năm nàng học được rất nhiều chuyện trước kia chưa bao giờ biết, ví dụ như giặt vớ, chà giày, trải giường chiếu xếp chăn, sửa sang lại bàn học, lau sàn, thậm chí sử dụng máy giặt.

Nàng tựa hồ một đêm lớn lên, kiên cường trầm ổn mà đứa nhỏ cùng lứa không có, hơn nữa sẽ không khóc.

Nàng chỉ cho chính mình khóc vào sinh nhật ngày đó thôi.

Nếu có thể cho cha mẹ trở về nàng tình nguyện vĩnh viễn không cần bắt luận một món đồ chơi nào, là do nàng hồn dỗi tùy hứng chôn vùi sinh mệnh cha mẹ nàng, chấm dứt một gia đình vốn nên tốt đẹp hạnh phúc.

Nhưng nàng ảo não và hối hận bao nhiêu cũng không làm nên chuyện gì.

Nàng trở nên trầm mặc, rất ít cùng bọn trẻ cùng tuổi lui tới, hơn nữa trừ bỏ học tập nàng tựa hồ cũng không có bất luận hứng thú gì, việc làm lâu nhất chính là một mình tránh ở nơi không có người phát hiện ngẩn người.

ở trường hoặc là cô nhi viện nơi không có người để ý nhất chính là tầng hầm ngầm, mà trong tầng hầm ngầm nhiều nhất chính là gián và chuột.

Nàng ngồi dựa vào cửa cảm một túi đựng đá lớn, chỉ cần có gián hoặc chuột xuất hiện sẽ ném mạnh vào nó, chỉ có tập trung lực chú ý như vậy nàng mới có thể quên đi quá khứ.

Thời điểm mười một tuổi nàng học năm thứ tư tiểu học, năm đó trường tổ chức đại hội thể dục thể thao do bộ thể thao thành phố tài trợ.

Như Ý tham gia là hạng mục phi tiêu, vô cùng dễ dàng đoạt được giải quán quân toàn trường, hơn nữa phi tiêu đều được mười vòng.

Qua vài ngày có mấy người ở bộ thể dục đến tìm nàng, hỏi nàng có muốn đi làm vận động viên xạ kích không.

Nàng không cần suy nghĩ liền gật đầu, nàng nhớ tới tư thế oai hùng hiên ngang của ba mẹ nàng ở trên sân, nàng nghĩ trong người mình có lẽ trời sinh chảy dòng máu vận động viên.

Trong ba năm, thân thể của nàng đã được rèn luyện chuyên nghiệp, mà súng hơi đã trở thành người bạn duy nhất của nàng.

Mười bốn tuổi thời điểm nàng liền thăng cấp lên đội bắn thiếu niên cấp tỉnh, mười lăm tuổi tham gia cuộc thi cả nước đoạt được thành tích hàng đầu.

Kế tiếp kiếp sống vận động viên của Như Ý dần dần tiến nhập thời kỳ cường thịnh.

Mười bảy tuổi tiến vào đội bắn quốc gia, mười tám tuổi bắt đầu tham gia các trận đấu quốc gia, vẫn cảm cò đi trước, được xưng là vận động viên xạ kích sáng giá nhất Trung Quốc.

Hai mươi tuổi bắt đầu tham gia trận đấu quốc tế, dần dần ở trong quốc tế bộc lộ tài năng, hai mươi hai tuổi đánh bại ba vận động viên lúc ấy đứng đầu thế giới, trở thành vận động viên xạ kích đứng đầu thế giới.

Kỹ thuật bắn súng bách phát bách trúng cũng như tính cách quái dị của nàng đã thành đề tài bàn tán của nhiều người.

Thời thanh xuân của nàng, nàng tựa hồ không có bạn bè, vĩnh viễn chỉ một mình, nàng cũng không có bất luận giải trí gì, vĩnh viễn chỉ có một việc chính là luyện súng.

Có một ngày nàng ngồi trên sofa ngoài sân huấn luyện nghỉ ngơi, xa xa nhìn cả nhà huấn luyện viên dắt tay rời đi.

Huấn luyện viên của nàng đã từ ba lần đoạt giải quán quân olympic, tuổi gần bốn mươi, vợ của hắn cũng từng là một vận động viên xạ kích.

Hắn và vợ của hắn mỗi người một nắm tay đứa nhỏ chậm rãi đi tới, nắng chiều chiếu xuống, chiếu rọi ra bóng bọn họ, kéo dài trên mặt cát, bóng dáng ba người lại kề sát nhau, như một bức tranh ấm áp tốt đẹp.

Như Ý nhìn bỗng nhiên nghĩ, nếu có kiếp sau, nàng có cha mẹ, có anh chị em có thân nhân nàng nhất định quý trọng, đem mỗi một ngày như ngày cuối cùng của sinh mệnh mà quý trọng.

Hai mươi tám tuổi, khi kiếp sống vận động của Như Ý tràn ngập hoa tươi, thời điểm vũ tay ca ngợi, nàng đột nhiên bất ngờ chết.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đỉnh hôn chuyện gì đều có!

Nhưng mà ngày hôm sau có người không nghĩ tới tới cửa.

Đĩ nhiên là lão bộc bên nhà Ngô lão gia.

Hắc Muội không rõ nguyên do, đi theo sau thập phần tôn kính chờ vợ chồng Ngô lão gia đặt câu hỏi.

Nhưng nàng không nghĩ tới bọn họ lại hỏi việc hôn nhân của nàng, Hắc Muội liền tình hình thực tế nói, cũng nói tình huống tỷ tỷ Cát Tường.

Hai vợ chồng Ngô lão gia liếc mắt một cái có chút trầm ngâm, nửa ngày không nói chuyện, cuối cùng Ngô phu nhân nhìn Hắc Muội khe khẽ nói, “Hắc Muội, người cũng trưởng thành, hơn nữa chuyện trong nhà cũng do người làm chủ, hôm nay ta nói thẳng với người, kỳ thực chúng ta cố ý chọn người làm con dâu nhà chúng ta!”

Lời này vừa nói ra Hắc Muội lập tức ngây người, không biết là nên kinh hãi hay thế nào, có thể được vợ chồng Ngô lão gia coi trọng, chọn làm vợ Ngô Bảo Nhi, nhưng nói thật Hắc Muội dù sao vẫn là một người có linh hồn hiện đại, nàng thật sự không thể đem một đứa nhỏ so với chính mình nhỏ hơn ba bốn tuổi làm đối tượng nghị thân.

Mặc dù ở nông thôn cũng có tập tục định tiểu trượng phu nhưng nàng vừa nghĩ về sau kết hôn nằm bên cạnh mình trên giường là Ngô Bảo Nhi nàng liền cảm thấy không được tự nhiên a!

Hơn nữa, ở sâu trong nội tâm nàng vẫn hy vọng Béo Nha có thể kết hợp với Ngô Bảo Nhi, hai người bọn họ mới là một đôi vợ tư!

Vì thế Hắc Muội cũng vô cùng thành khẩn nói ý nghĩ của chính mình, khó mà nói bởi vì Ngô Bảo Nhi là chính mình có lòng phối hợp với Béo Nha, chỉ có thể nói thứ nhất vì tỷ tỷ Cát Tường thứ hai Ngô Bảo Nhi vẫn đem chính mình làm tỷ tỷ, nàng cũng xem Ngô Bảo Nhi như đệ đệ.

Vợ chồng Ngô lão gia cũng là người vô cùng biết tu dưỡng, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cũng không chấp nhất, dù sao Ngô Bảo Nhi còn nhỏ.

Về đến nhà Hắc Muội coi như không có chuyện gì, quyết định đem chuyện này giấu trong bụng cả đời.

Mùng tám tết Diệp bà bà rốt cục tới cửa, lần này đến hoàn toàn không có bộ dạng hà khắc lần trước, từ đầu đến chân đầu đuôi là một bộ dạng lấy lòng, cũng không nói chuyện cầu hôn, chỉ nói bà ở nhà như thế nào như thế nào chiều cô Cát Tường, con trai út Diệp Tĩnh như thế nào hỗ trợ.

Nói tới nói lui đã nói đến con trai út Diệp Tĩnh của bà.

Diệp tĩnh kỳ thực cũng đã mười sáu tuổi, tiếp qua hai năm nên trưởng thành kết hôn, nhưng vì chân què đến bây giờ vẫn chưa nghị thân, Hắc Muội cho Diệp bà mỗi cái điều kiện kia vừa thấy Diệp Tĩnh phù hợp nhất, Diệp bà bà đương nhiên mừng rỡ như điên.

Hắc Muội cũng không nói tiếp, làm bộ dạng có chút suy nghĩ, Diệp bà bà nhìn thấy càng dễ ý.

“Bà thông gia, chuyện đại tẩu Cát Tường làm sao bây giờ? Có người tâm địa hiểm độc như vậy, làm con dâu nhà người rất nguy hiểm!” Hắc Muội ám có nói.

“Hắc Muội này, thật sự là trong nhà chỉ có ba lao động, nhưng người yên tâm, người là người có khả năng, việc nhà nông làm so với nó không kém, chỉ cần người có thể trở thành người nhà chúng ta nó lập tức sẽ cút đi.”

“Cút thì không cần, dù sao hai năm nay nhà người phải dựa vào nàng nhiều như vậy, chỉ cần tỷ của ta ở nhà người sống tốt ta khẳng định sẽ không đoạt ruộng đất nhà các người, nhưng ta chỉ muốn một điều, trước khi cất hạt giống rau trong thời gian rảnh rỗi này ta muốn nàng cùng Diệp Bình tĩnh dưỡng tốt cho tỷ ta!”

Diệp bà bà vừa nghe cười như nở hoa, “Đó là khẳng định, nhất định làm được, dù người không nói ra ta cũng nghĩ như vậy!” Còn nói một ít lời lấy lòng, chụp vào nửa ngày, cảm thấy Hắc Muội đối với việc gả cho Diệp Tĩnh cũng không phản đối, thế này mới vui mừng rời đi.

Buổi chiều thời điểm, Cát Tường về nhà, Hắc Muội vừa thấy gấp đến độ nhảy lên, “Tỷ không ở trên giường tĩnh dưỡng cho tốt, lúc này thế nào có thể rời giường chứ.”

Nếu tiểu nguyệt tử không dưỡng tốt sẽ mang bệnh cả đời.

Cát Tường kiên quyết không vào nhà, “Liền ở trong này nói, nói xong tỷ đi.”

“Chuyện gì vậy?” Cát Tường rất cố chấp, Hắc Muội cũng không có cách, vội vàng đứng cản gió giúp nàng.

“Mẹ chồng tỷ muốn giúp con trai út của bà hướng muội cầu hôn muội biết không?”

“Chuyện này à! Biết chứ!”

“Muội nghĩ như thế nào, một mình tỷ chưa đủ sao? Còn muốn lại bồi thêm một người!” Cát Tường nói xong lo lắng muốn chết.

“Tỷ, muội cảm thấy em chồng tỷ cũng không tệ, người rất im lặng nhu hòa a!”

“Dù tính tình hắn có tốt cũng là tên tàn phế a!”

“Không phải què chân thôi sao, này có cái gì, nhưng hắn biết chữ a!”

“Ở nông thôn biết chữ thì làm được gì, đến lúc đó làm ruộng cấy cây đều dựa vào một mình muội —— “

“Tỷ, dựa vào thì dựa vào, có cái gì đâu!” Hắc Muội thờ ơ nói khiến Cát Tường đều sắp khóc.

“Có phải muội vì tỷ?”

Hắc Muội cười cười, “Không phải! Tỷ, tỷ suy nghĩ nhiều quá!”

“Tỷ không cần muội vì tỷ mà phải gả cho tên què! Nếu không cả đời tỷ sẽ bất an!” Cát Tường càng cảm thấy Hắc Muội khả nghi.

“Tỷ, tỷ suy nghĩ nhiều, gả ai mà không được a, hơn nữa, chúng ta làm chị em dâu lại ở một nhà chẳng lẽ tỷ không vui à?”

Hắc Muội thốt ra lời này, Cát Tường còn có cái gì không rõ, nước mắt lập tức liền đi ra, Hắc Muội hoảng sợ vội vàng trấn an một phen thế này mới tiến bước.

Buổi chiều Phùng Quý cùng Tú Cô lại gọi Hắc Muội vào trong phòng hỏi chuyện nghị hôn một phen, bọn họ đương nhiên biết Hắc Muội là lo lắng Cát Tường, muốn tỷ muội cùng một chỗ dễ dàng chiếu ứng lẫn nhau, nhưng trong lòng vẫn đối với Diệp Tinh chân què có điều cố kỵ, Hắc Muội khuyên can mãi mới làm cho cha mẹ không còn rối rắm.

Buổi tối Hắc Muội khi đưa cơm cho Lâm Tam Mộc hẳn bỗng nhiên nói, “Tình nghĩa tỷ muội so với hạnh phúc của người quan trọng hơn sao?”

Hắc Muội sững sốt, không nghĩ tới hẳn thế nào đột nhiên hỏi cái này, nửa ngày nghẹn ra một câu đáp hẳn, “Người ta coi trọng hạnh phúc chính là hạnh phúc của ta!”

“Nói sau, ta dù sao cũng không có người nào đặc biệt để ý, gả cho người nào không phải đều như nhau sao, còn không bằng cùng tỷ của ta làm chị em dâu cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau, tỷ của ta là người hiền lành, Diệp gia có mẹ chồng keo kiệt, đại tâu nham hiểm, tiểu cô xảo quyết, còn có một trượng phu vô dụng, ta nghĩ tỷ của ta phỏng chừng không có một ngày lành trời qua!”

Hắc Muội tức giận nói xong, nghĩ cả nhà Diệp bà bà nàng liền phẫn nộ.

“Vi sao không rời đi?”

“Đại ca, người cho là thoát ly dễ dàng à, tái giá rất khó, không lấy chồng lại không thể vào hộ tịch nhà mẹ đẻ, đến lúc đó chính là người vô cư, dù chết ngay cả chút đất an tang cũng không có!”

Hắc Muội nghĩ nữ nhân cổ đại chính là chịu tội, không gả nam nhân tốt xem như cả đời đều phế đi.

“Vậy người còn gả đến nhà đó!”

“Ta không giống tỷ ta, sức khỏe ta tốt lại có khả năng làm việc, còn có thể kiếm tiền, trượng phu đối với ta thế nào ta không sao cả, chỉ cần có thể làm chủ là được!”

Lâm Tam Mộc nhìn Hắc Muội cười đến vô tâm không phé trong lòng bỗng nhiên có điểm là lạ, nhíu nháu mày không thêm nhắc lại.

Ngày hôm sau Diệp bà mới quả nhiên tới cửa thay Diệp Tinh con trai thứ ba của Diệp bà bà cầu hôn, Hắc Muội cũng không nhấn nhó, hảo hảo nhìn giấy đính hôn, phía trên đem điều kiện của nàng viết được rành mạch, thế này mới kêu cha nàng đóng dấu tay, cũng thu một lượng bạc sính lễ.

Diệp bà mới đi rồi, người một nhà nhìn một lượng bạc trên bàn ai cũng khỏ sở.

Tú Cô cùng Phùng Quý tương đối không nói gì, chỉ cảm thấy Hắc Muội rất chịu thiệt.

Nếu không phải vì cái nhà này Hắc Muội không đến mức đưa ra điều kiện như vậy, nếu không phải vì Cát Tường nàng cũng sẽ không gả cho một người què.

Béo Nha lôi kéo tay Hắc Muội cũng không nói chuyện, Tứ Nha sợ hãi hỏi, “Nhị tỷ, có phải tỷ sắp rời khỏi chúng ta không !”

Hắc Muội chịu không nổi bầu không khí này, cố cười nói, “Béo Nha, Tứ Nha, yên tâm đi, ba năm sau chờ các muội đều trưởng thành tỷ mới rời đi, hơn nữa tỷ gả đi cùng nhà với đại tỷ, ngay tại thôn chúng ta, gần như vậy còn không cùng như ở nhà sao!”

Quay đầu lại đối với cha mẹ nói, “Cha, nương, hai người không cần lo lắng, việc hôn nhân này do con tự nguyện, Diệp Tinh tuy nói là người què nhưng dù sao cũng biết chữ, người cũng im lặng nhu hòa, con sẽ không chịu thiệt, hơn nữa còn có thể cùng tỷ chiếu ứng lẫn nhau, nói sau thời điểm con chân chính qua cửa, nương hẳn là cũng sinh đệ đệ, Béo Nha cũng trưởng thành, cuộc sống chúng ta cũng rất khá !”

Nào biết ngày hôm sau toàn bộ trong thôn đều biết chuyện đính hôn của Hắc Muội và Diệp Tinh, có người hiểu rõ tâm tư Hắc Muội thay nàng tiếc hận, mà có người quả thật vui sướng khi người gặp họa, tỷ như mẹ con Vương Kiều Nga.

Wương Kiều Nga đang ở cửa cùng Cúc Trân thăm nói xuyên tạc.

Cúc Trân thăm nói, “Kiều Nga, cháu gái người đính hôn, thế như gặp được nhà tốt, ruộng tốt hai ba mươi mẫu a!”

“Đúng thật là phải chúc mừng nó, đáng tiếc chính là thay người ta làm đầy tớ thôi !” Vương Kiều Nga khinh thường nói.

“Còn là tên què, tàn phế!” Hương Thảo ở một bên lắc lắc đầu nói.

“Xem nó ngang ngược như vậy, hiện tại thế nào, gả cho tên tàn phế có ngày lành qua sao.”

Bên cạnh có người lại chỉ quan tâm chuyện ruộng vườn, “Xem ra chuyện ruộng đất nhà Ngô lão gia cho người họ Phùng sợ là ngâm nước nóng!”

Lời của nàng đưa tới mấy người lại một phen châm chọc khiêu khích.

Má Ngô đi ngang qua đó, nghe các nàng nói Hắc Muội không đứng cau mày chăm chú nhìn các nàng vài lần, nhưng bà vốn ở nhờ tại thượng thôn cũng khó mà nói cái gì, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở chạy nhanh về nhà.

Cha mẹ Phú Đề liếc thấy nói vài câu, “Các người còn không phải là cha mẹ Hắc Muội, lo việc nhà mình đi, các người không có việc gì ở đây nói huyền thuyên không bằng làm cho nam nhân trong nhà thêm đôi giày!”

Nhưng nói thế nào mấy người này cũng nói không ngừng, đặc biệt là mấy người có chút xích mích với Hắc Muội.

Huống chi ngay cả bà nội Phùng bà bà gặp người cũng nói, Hắc Muội là một đứa đánh đá, bất kính bất hiếu với trưởng bối, người đằng hoàng ai mà muốn cưới nàng, có thể gả đến nhà Diệp bà bà tính ra nàng may mắn.

Đương nhiên tất cả Hắc Muội đều rõ ràng, nàng lười đi để ý mấy bà tám đó.

Nào biết lúc xế chiều Diệp Tĩnh tới cửa, ở trước sân vườn rau lẳng lặng đứng nửa ngày, thẳng đến Hắc Muội đứng dậy mới bỗng nhiên thấy được hắn.

“Người đã đến rồi, có chuyện gì sao?”

Hắc Muội thoải mái hỏi, ngược lại là khuôn mặt trắng nõn của Diệp Tĩnh có chút ngưng ngừng, “Người, người thật sự nguyện ý gả cho ta?”

Diệp Tĩnh diện mạo kỳ thực là mi thanh mục tú, bởi vì ít ra ngoài làn da trắng nõn có chút tái nhợt, trên người có một cổ hơi thở nồng đậm thư sinh viết văn, giờ phút này đứng ở bên cạnh vườn rau đầy mảng rau diếp làm nổi bật khí chất văn nhân, hơn nữa hắn một bộ dạng không thể tin được nhìn Hắc Muội, vẻ mặt chờ mong.

Hắc Muội nhìn hắn cười cười, lòng nghĩ người này kỳ thực cũng không tệ, nhìn cũng thuận mắt, nàng nói, “Thật sự, ta tự nguyện!”

Nàng không để ý tiếp tục chỉnh sửa vườn rau, căn bản không chú ý tới bóng dáng Diệp Tĩnh rồi đi mang theo vui mừng cùng ngọt ngào, trên mặt trắng nõn đỏ ửng bay thẳng mang tai.

Hôm nay mừng mười thời tiết tốt cực chính thức sáng sủa lên, cũng ấm áp rất nhiều.

Thời điểm nửa buổi sáng Phùng Quý lại đi giặt gạo, Tú Cô nhìn khí trời tốt, muốn đi theo Phùng Quý giặt gạo làm bạn trò chuyện.

Béo Nha cùng Tứ Nha đều đi thôn ngoài chơi.

Hắc Muội thừa dịp lúc này cùng Lâm Tam Mộc thương lượng thế nào đưa hắn rời đi.

Thương thế của hắn đã hoàn toàn tốt lắm, ở nhà Hắc Muội ẩn thân cũng có hai mươi ngày, tuy rằng không bước chân ra khỏi phòng nhưng mỗi ngày nghe chuyện nhà chuyện cửa cũng cảm thấy thời gian qua rất nhanh.

Cuối cùng kết quả thương nghị là thời điểm đêm dài người tình Hắc Muội dẫn đường cho hắn, để hắn lặng lẽ cưỡi ngựa rời đi.

“Người thế nào không hỏi xem ta đi đâu?” Lâm Tam Mộc liếc mắt xem xét Hắc Muội, nhìn hắn rời đi thậm chí bộ dạng có điểm thoải mái giải thoát, trong lòng có chút uất ức.

“Ồi chào—— người đi đâu, ta không xen vào, cũng không muốn hỏi, mọi người hảo tự hảo tán a, chúc ngài thuận buồm xuôi gió, mọi sự như ý a!” Hắc Muội hắc hắc cười nói, lòng nghĩ ngốc mới hỏi một đầu lĩnh cường đạo đi đâu!

Hắc Muội lại nhắc tới một trăm lượng bạc ban đầu Lâm Tam Mộc đáp ứng cho nàng.

Lâm Tam Mộc tức giận lấy ra một tấm ngân phiếu một trăm lượng ném xuống tảng đá bên cạnh.

Hắc Muội nhìn tình sáng lên vội vàng nhặt lên xem xem, vui vẻ nhét vào trong ngực, “Ai nha, mấy ngày lo lắng đề phòng cuối cùng không có uổng công a!”

Lâm Tam Mộc nhìn vẻ mặt vui sướng của nàng khi nhìn thấy ngân phiếu thật muốn một chương chụp chết nàng, nha đầu ở nông thôn vốn chất phác thế nào lại có một người chỉ để tiền vào mắt.

“Ngài yên tâm, ra thôn này xem như hai ta không quen biết, ta cũng chưa bao giờ gặp qua ngài!” Hắc Muội nghiêm trang nói.

“Thế nào, vừa đính hôn đã muốn cùng ta phân chia ranh giới?”

“Cái đó và ta đính hôn có quan hệ gì?” Hắc Muội có chút khó hiểu.

Lâm Tam Mộc xem nàng không giống là giả ngu cũng không nói cái gì, thản nhiên nói, “Cũng tốt, qua đêm nay ngươi và ta chính là người xa lạ, gặp lại cũng không quen biết!”

“Được, một lời đã định!”

Hắc Muội giữa trưa ở nhà làm cơm xong, trái đọi phải đọi không thấy cha mẹ và hai muội muội trở về, cảm thấy rất kỳ quái, bỗng nhiên nghe được tiếng khóc của Tứ Nha ở ngoài sân.

Đại Thụ nắm tay Tứ Nha một bên trở về nghiêng ngả lão đảo hướng trong nhà chạy, một bên hô “Hắc Muội tỷ, Hắc Muội tỷ”, Tứ Nha liên tiếp khóc.

Hắc Muội còn tưởng rằng ai khi dễ Tứ Nha, lại nghe Đại Thụ lắp bắp nói chuyện, nói nửa ngày Hắc Muội mới nghe hiểu, nương nàng đã xảy ra chuyện.

Bất chấp hai đứa nhỏ này, nàng co chân liền vội vàng hướng nhà già gạo chạy.

Xa xa nơi đó nhiều người vây quanh, trong lòng nàng càng sốt ruột, ước gì mọc cánh lập tức bay qua, một bên chạy một bên ở trong lòng cầu nguyện, nương nàng trăm ngàn lần không có chuyện xấu gì ——

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Muốn giết người

Hắc Muội lòng nóng như lửa đốt đẩy đám người ra xem, trên đất chỉ có một bãi máu, không có người, càng thêm nóng nảy.

Người vây quanh thấy Hắc Muội đến, có người vội vàng nói, “Hắc Muội, nương ngươi chảy máu, cha ngươi bế đến nhà Diệp lang trung ở hạ thôn rồi!”

“Mau đuổi theo xem đi, mặt nương ngươi trắng bệch!”

“Ai, chảy nhiều máu như vậy, đứa nhỏ trong bụng—— “——

Hắc Muội vừa nghe mặt sầm lại, không nói hai lời trực tiếp chạy tới nhà Diệp lang trung.

Tiến cửa viện liền nhìn thấy cha nàng Phùng Quý hai mắt đỏ đậm, trên mặt gân xanh chật ních không ngừng đi qua đi lại.

“Cha!” Hắc Muội vội vàng hô, “Nương làm sao vậy?”

Phùng Quý thấy Hắc Muội cũng không nói gì, trong mắt đều là màu đỏ, phảng phất già đi rất nhiều.

Hắc Muội nhìn thấy đau xót, lập tức bình tĩnh lại, hiện tại người sốt ruột khổ sở nhất có lẽ là cha nàng, vì thế kéo cha ngồi xuống ghế gỗ ngoài phòng, chậm rãi nói, “Cha, đừng có gấp, nương nhất định không có việc gì!”

Phùng Quý ngồi ngẩn người, Hắc Muội cảm giác được toàn thân ông đều đang phát run, trong lòng không khỏi một trận chua xót.

Giày vò dài đằng đằng như trôi qua một thế kỷ, Diệp lang trung cùng vợ hắn rốt cục mở cửa đi ra.

Hai cha con vội vàng vây đến.

“Người lớn cuối cùng cũng tạm thời bảo mệnh, bất quá đứa nhỏ trong bụng đã không còn, Đại Quý a, nghĩ thoát một chút!” Diệp lang trung là người tính tình ôn hòa, tuy rằng y thuật so ra kém Vương đại phu trong trấn nhưng đối với thôn dân vẫn vô cùng tận tâm hết sức.

“Nghiệp chướng a, trong bụng đã thành hình, còn là một nam hài, Đại Quý, sức khỏe Tú Cô có thể chịu không nổi kích thích này!” Vợ Diệp lang trung cũng là bà mẹ thôn Đại Diệp, là một người nói chuyện ngay thẳng.

Phùng Quý ngây ra như phỗng, trong mắt có ẩm ướt.

Hắc Muội vội vã muốn xem Tú Cô, bị Diệp bà mẹ lập tức ngăn cản, “Nương ngươi ngủ rồi, lúc này đừng đi ầm ỹ nàng!”

Hắc Muội thế này mới yên lặng lôi kéo cha nàng một lần nữa ngồi xuống, hai người cũng không nói trong lòng mỗi người đều khó chịu như mèo cào.

Diệp bà mụ càng không ngừng từ trong phòng ra ra vào vào, một sạp lớn vết máu loang lổ, nhìn thấy ghê người.

Đều nói nam nhi không dễ rơi lệ, lúc này Phùng Quý đã ùng ùng rơi nước mắt, Hắc Muội nhìn trong lòng cực kỳ khổ sở.

“Hắc Muội, nương người hiện tại không thể di động cũng không thể gặp gió, ở chỗ ta nghỉ dưỡng, ta mỗi ngày nấu chút thuốc cho nàng bồi bổ, người về nhà đổi giặt quần áo đến là được!” Diệp bà mụ nói.

“Diệp đại tẩu, cảm ơn ngài, bao nhiêu tiền xem bệnh và tiền thuốc con đều có, ngài nhất định giúp cho mẹ con bồi bổ tốt.”

“Được, đã biết, người yên tâm đi!” Hắc Muội quay đầu lại đối với Phùng Quý nói, “Cha, cha ở trong này lo cho nương, con về lấy quần áo!”

Phùng Quý hoàn toàn không có phản ứng, nước mắt hạt châu càng không ngừng rơi.

Hắc Muội về nhà, Bé Nha và Tứ Nha đã ở trong phòng ngủ trên giường, trên mặt còn vết nước mắt, phỏng chừng là khóc mệt mỏi rồi ngủ.

Đã gần chiều, các nàng một nhà cơm trưa cũng chưa ăn.

Hắc Muội vội vàng lấy vài bộ quần áo cho nương, lại cầm một lượng bạc, suy nghĩ rồi ở trong bếp mang theo một chén cơm, vội vàng chạy tới nhà Diệp lang trung.

Vừa mới chuyển qua góc nhà má Ngô, liền đụng Vân Ca, về mặt áy náy lo lắng nhìn Hắc Muội vội vàng hỏi, “Hắc Muội, nương người thế nào?”

Hắc Muội sầm mặt hung tợn đối với nàng nói, “Hiện tại không phải lúc lo lắng nương ta, người nên lo lắng lo lắng cho nương người đi?”

Hắc Muội từ trong miệng đám người vây quanh xem náo nhiệt ở nhà giặt gạo đại khái biết chân tướng sự việc.

“Hắc Muội, thực xin lỗi, là do tính tình nương ta, bất quá bà không phải cố ý, bà chính là người không đầu óc, không ngờ cùng nhị thẩm người nói chuyện mới ——”

Về mặt Vân Ca áy náy, trong lòng cũng hận có một người mẹ luôn không ngừng gây chuyện.

Hắc Muội trước kia nhìn Vân Ca còn cảm thấy hân hoan cũng không dễ dàng hiện tại cảm giác gì cũng không có, vừa nghĩ đến nương hân cùng mẹ con Vương Kiều Nga cố ý ở trước mặt nương nàng khẩu xuất độc ngôn hại nương nàng như bây giờ, nàng thật muốn giết người.

Nàng hung hăng nói, “Ta mặc kệ nhiều như vậy, nương ta chỉ còn nửa cái mạng, đứa nhỏ cũng mất, nương người chính là hung thủ!”

“Hắc Muội, Hắc Muội ——” “Vân Ca ở phía sau nhìn Hắc Muội bước nhanh rồi đi trong lòng thực không phải tư vị, vừa lo lắng lại khổ sở.”

Vốn nương Hắc Muội lần này gặp chuyện không may quả thật là vì nương hân Cúc Trân và mẹ con Vương Kiều Nga ở ngoài nhà giặt gạo nói lung tung ác độc, nhưng nói như thế nào hân là nhị tử có năng lực thế nào, dù sao cũng không thể giáo huấn chính lão nương mình, Hắc Muội lại là một nhân vật hung hãn, lần này nếu hân không ra mặt cầu tình nương hân khẳng định không đồ tốt ăn.

Hắc Muội nhìn cha nàng ngồi ở dưới mái hiên nhà Diệp lang trung, động cũng không động vẫn là bộ dạng lúc nàng rời đi.

“Cha, ăn cơm đi!” Hắc Muội đem cơm bưng cho Phùng Quý, Phùng Quý làm sao nuốt trôi, xem cũng không xem vẫn yên lặng rơi lệ như trước, trong lòng Hắc Muội càng buồn.

Diệp lang trung đã ở một bên nhỏ giọng khuyên ông.

Hắc Muội đến trước mặt Diệp bà mụ ở dưới bếp, lấy ra một lượng bạc, “Diệp tẩu tử, cho!”

Diệp bà mụ vừa thấy chừng một lượng bạc, vội vàng nói, “Ồ đâu nhiều như vậy, một nửa là đủ rồi!”

“Diệp tẩu tử, ngài cứ cầm, nương ta còn phải ở nhà ngài trị bệnh, thứ nhất cảm tạ ngài vất vả, thứ hai ngài cảm thấy được liệu tốt gì cứ việc dùng, bạc không đủ ta lại lấy, dù cho được liệu ngài không có ta cũng vào thành mua cho được.”

“Ai, Hắc Muội a, người là đưa hiếu thuận, sức khỏe nương người lúc này đây thật sự là bị thương nặng, sợ rất khó có thể lại mang ——”

Hắc Muội ngăn người nghĩ lời Diệp bà mụ vừa nói trong lòng như mèo cào, nàng hiện tại thật là muốn giết người, mẹ con Vương Kiều Nga còn có cái bà tám Cúc Trân kia nàng hiện tại hận không thể đem các nàng ra chặt làm tám khúc.

Cha nàng trải qua Diệp lang trung khai đạo đã tốt lên rất nhiều, nàng thế này mới yên tâm, cửa bỗng nhiên tiến vào một người, là đối tượng đính hôn của nàng Diệp Tĩnh.

“Hắc Muội.” Hân có chút sợ hãi hô.

Hắc Muội thế này mới nhớ tới đến nương nàng gặp chuyện không may khăng định nhà Diệp bà bà cũng biết , sợ Cát Tường lo lắng , vội vàng hỏi, “Tỷ của ta —— “

“Yên tâm đi, “Diệp Tĩnh nhu hòa nói, “Tỷ nguoi không biết, chúng ta đều gạt, sợ tỷ nguoi lo lắng tổn hại sức khỏe.”

“Ừm, như vậy thì tốt.”Hắc Muội gật đầu nói, lại nhìn hấn tựa hồ thập phần lo lắng thân thiết nói, “Cám ơn nguoi!”

Trên mặt trắng nõn của Diệp Tĩnh nhất thời có chút không biết làm sao, “Cần phải vậy!”

Mãi cho đến lúc xế chiều Phùng Quý và Hắc Muội mới nhìn thấy Tú Cô, vừa nhìn bộ dạng Tú Cô hai cha con đều nhìn không được rơi lệ .

Tú Cô đỡ đầu uống xong Thuốc lại tiếp tục nằm mê man, như một người gỗ, Phùng Quý không chịu ra khỏi phòng, kiên trì muốn ở lại bên giường chăm sóc.

Hắc Muội cũng không khuyên, một mình ra khỏi phòng, gặp về mặt Diệp Tĩnh lo lắng nhìn nàng, tựa hồ muốn nói gì lại không biết nói thế nào.

Bất quá nàng hiện tại cũng không có tâm trạng tìm hiềm, trực tiếp cùng Diệp bà mụ nhấn nhũ vài câu rồi về nhà.

Trong nhà Béo Nha và Tứ Nha đang ăn cơm, thấy Hắc Muội về lập tức nước mắt lưng tròng.

Trong phòng bếp đi ra một người, là Đại Bàn tẩu cùng Đại Thụ, thì ra Đại Bàn tẩu qua chiếu cố hai đứa nhỏ .

“Đại Bàn tẩu, cám ơn tẩu!”Hắc Muội nói.

“Ài, Hắc Muội, làm khó nguoi !”Đại Bàn tẩu nói, “May mắn nương nguoi không có việc gì, nếu không cha nguoi —— “

Hắc Muội không nói lời nào, tiến lên bới cơm, hiện tại lúc này nàng càng không thể suy sụp, nàng còn phải ăn nhiều chút mới có thể kiên cường, có thù báo thù có ân báo ân.

Đại Bàn tẩu giúp Hắc Muội dọn dẹp xong nhà bếp mới rời đi, Béo Nha và Tứ Nha vô cùng ngoan ngoãn không quấy rầy Hắc Muội, làm việc nhà.

Hắc Muội ngồi ngẩn người đến trời tối mới nhớ tới đêm nay là ngày đưa Lâm Tam Mộc rời đi, hơn nữa nàng đã hai bữa không có đưa cơm cho hấn .

Nàng rửa mặt vội vàng ở dưới bếp làm chút đồ ăn , lại nướng vài miếng bánh ngô gói kỹ lại đưa tới phòng.

“Thực xin lỗi, hôm nay trong nhà xảy ra chút chuyện, không có tới đưa cơm!”Hắc Muội vừa vào cửa liền giải thích, phỏng chừng hấn cũng đã biết chuyện hôm nay.

Lâm Tam Mộc bộ dạng như không thèm để ý, bưng bát cơm lên liền ăn, phảng phất thật sự là đói bụng, tốc độ tựa hồ so với bình thường nhanh một ít.

Thấy hấn không nói cái gì Hắc Muội lại lấy ra cái gói, “Đây là bánh nướng áp chảo, nguoi mang theo trên đường ăn!”

Lâm Tam Mộc giương mắt liếc nhìn Hắc Muội nói, “Hôm nay có phải muốn giết nguoi hay không?”

“Đúng vậy, ta hôm nay thật sự muốn giết nguoi !”

“Vây giết bọn họ!”

Ngờ khi hấn thân nhiên, lại dương như bao hàm hết thảy, trong lãnh đạm lộ ra một cổ lệ khí đẹp để quý giá lại linh liệt.

Khiến Hắc Muội chấn động, thẳng tắp nhìn hấn, trong mắt của hấn không mang theo một tia độ ấm lạnh như băng, mà trong mắt nàng cũng là sâu không thấy đáy ngăm đen lóe sáng.

Hắc Muội cứ như vậy nhìn hấn từ từ nói, “Ta hôm nay là muốn giết nguoi , nhưng ta sẽ không làm như vậy, bởi vì vì những người này mà bồi thường nhân sinh của ta không đáng, nguoi cũng vậy, tham quan ác bá triều đại nào cũng có, nguoi vì bọn họ bồi nhân sinh của mình cũng không đáng, cho dù nguoi đã không có thân nhân cũng có thể vui vẻ sống, không nên lấy mệnh chính mình đi mạo hiểm, hơn nữa lại nói như thế nào, hiện tại triều đình vẫn yêu dân , nguoi tìm một nghiệp một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống đi!”

Hấn nhìn nàng một lúc lâu không nói cái gì, xoay người đưa lưng về phía bên ngoài nằm ở trên giường.

Hắc Muội dọn dẹp bát đĩa lặng yên rời đi.

Béo Nha và Tứ Nha đã nhu thuận tại nhà bếp nấu nước, ba người múc nước đến trong phòng vội vàng tắm rửa trực tiếp lên giường ngủ.

Hai người Béo Nha cùng Tứ Nha cũng không dám lên tiếng, rất nhanh liền ngủ.

Hắc Muội lại tròn tròn mắt, thứ nhất khuya nay nàng còn phải dẫn Lâm Tam Mộc rời đi, thứ hai nàng cũng ngủ không được, nghĩ chuyện xảy ra hôm nay.

Sinh hoạt ở quê nhà phát sinh một chút chuyện lập tức truyền ra, Hắc Muội đã hoàn toàn biết chuyện xảy ra ở nhà già gạo buổi sáng, mẹ con Vương Kiều Nga và Cúc Trần người ca người hát ở nhà già gạo nói Phùng Quý một đại nam nhân nhà quê lại cưới một người mệnh tiểu thư, phí sức lao động không nói trong nhà một đồng nữ nhi sợ là sẽ tuyệt chủng, sinh ra nữ nhi còn là một ma ồm, ngã cái liền lưu sản ——

Hắc Muội hận nhất là các nàng biết rõ Tú Cô ở ngay trong nhà già gạo còn cố ý nói như vậy, kích thích Tú Cô gặp chuyện không may.

Vừa nghĩ tới hôm nay nương nàng tái nhợt yếu ớt, cha nàng thương tâm bi thống, nàng thật sự tim như bị dao cắt!

Có người phải trả giá đại giới bằng máu!

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Độc cam

Thời điểm đêm dài người tỉnh, Hắc Muội rời giường mặc đồ xong đi tìm Lâm Tam Mộc.

Bởi vì chính mình trong nhà rất quen thuộc, nàng căn bản không cần đốt đèn liền thập phần chuẩn xác mò vào phòng hắt ắt thân, mở cửa, khe khẽ đối với bên trong hô một câu, “Chuẩn bị đi rồi, mặc quần áo xong chưa!”

Nào biết ngay sau đó trước mặt đã chống lại một thân thể ấm áp, nếu không quen thuộc hơi thở nam tử tươi mát nàng sẽ sợ tới mức ra tiếng.

“Chuẩn bị xong cũng không nói một tiếng, đi đường thế nào một chút tiếng động cũng không có!” Hắc Muội vừa nói vừa đi trở về.

Không ngờ phía sau bỗng nhiên một âm thanh vang lên, dường như hắt đá vào cái sọt.

Hắc Muội nghĩ tới lửa tắt đèn, hắt cũng đối với bài trí trong nhà nàng không rõ ràng lắm, ngẫm lại vẫn là sờ soạng đi qua định nắm tay hắt dẫn đường, nào biết lập tức mò trúng bên hông hắt.

“Thế nào, muốn chiếm chút tiện nghi cuối cùng trước khi ta đi sao!” Trong bóng đêm Lâm Tam Mộc thân nhiên nói.

Hắc Muội mặc kệ hắt, tiếp tục vuốt một phen giữ chặt tay hắt, “Đi theo ta, không nên dừng này nọ!”

Đây là Lâm Tam Mộc lần đầu tiên trực tiếp chạm tay nữ nhân, trong lòng không khỏi có chút tự giễu, chính mình hướng đến khiết phích không muốn đụng chạm người khác, không nghĩ tới như bây giờ lơ đãng liền cùng nàng tay trong tay rõ ràng như vậy, còn là cùng một nha đầu nhà quê thập phần độc đáo.

Trên tay truyền đến cảm giác vô cùng khô ráo hữu lực, dẫn hắt từng bước về phía trước, mà hắt không có bất luận phản cảm gì, trong bóng đêm hắt không tiếng động khẽ khoé môi.

Hắc Muội trong lòng cũng là cảm giác, tay Lâm Tam Mộc thon dài dầy, tựa hồ so với tay nàng muốn bóng loáng hơn, nàng không khỏi nghĩ, thời buổi này, làm sơn tặc liều mạng đều sống an nhàn sung sướng sao?

Hai người rớt cục đến trong viện, Hắc Muội đóng kín cửa, đối hắt nói, “Ngươi ở chỗ này chờ, ta đi dẫn ngựa.”

Con ngựa đó đã sớm quen thuộc Hắc Muội, cũng không kêu, rất thành thật để nàng dẫn đi.

“Ngươi lên ngựa, ta dẫn ngươi đi!”

Lâm Tam Mộc phụng chừng Hắc Muội là sợ hắt không nhìn được đường bên ngoài lại là tối đen như mực, đến lúc đó chọc phiền toái, trực tiếp lên ngựa, Hắc Muội nắm cương ngựa dọc theo đường trong thôn chậm rãi đi, có mấy nhà có chó kêu lên, lo lắng đề phòng hơn nửa ngày rớt cục đến cửa thôn.

Hắc Muội thế này mới lấy ra hộp quẹt châm đuốc đưa cho Lâm Tam Mộc, “Phía trước đi hai ba canh giờ sẽ đến trấn, đường lớn rất nhanh liền đến Thanh thành, chính ngươi cẩn thận đi!”

Gió đêm đem ngọn lửa trên cây đuốc thổi thật sự mê mẩn, Lâm Tam Mộc vẫn một thân trường bào trắng tinh, vết máu phía trên đã được Hắc Muội giặt sạch một chút bóng dáng cũng không thấy.

“Nể tình ngươi mấy ngày nay đem ta hầu hạ tốt, ta nói cho ngươi chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Ở phía sau núi ngươì gặp ta bên cạnh căn phòng đó có cây tùng rất to nhớ không?”

“Nhớ rõ, thì sao?”

“Dưới cây đó có một loại cỏ lá dài màu hồng, rễ nó màu đỏ, chất lỏng trong rễ nếu không cẩn thận ăn vào sẽ biến thành câm điếc, thẳng đến ba tháng sau mới khỏi!”

Khuôn mặt hần dưới ánh đuốc chiếu sáng tuấn mỹ như tu la, bốn phía bóng tối vô tận bị hần giơ lên một cái mỉm cười dần dần không tiếng động lui tán, trong tay chính là một nhúm cỏ màu hồng phơi khô.

“Có phải lúc đầu ngươì muốn độc câm ta?” Hắc Muội trong lòng đột nhiên cả kinh, nhìn hần nói.

“Nếu ngươì kín miệng ta còn dùng sao?” Hần mỉm môi cười mỉa.

Không đợi Hắc Muội nói cái gì, “Tạm biệt !” Hần vung cương ngựa nghênh ngang mà đi.

“Vẫn là đừng gặp lại !” Nhìn bóng hần đi xa Hắc Muội khe khẽ nói, người này bộ dạng thần tiên, tâm tư lại nham hiểm, nàng cũng không muốn gặp lại, ngẫm lại nếu lúc trước chính mình hơi lộ ra chút tiếng gió phòng chừng nàng hiện tại đã câm điếc.

Về đến nhà, đã qua 0 giờ, nàng nằm ở trên giường cũng ngủ không được, cả đầu đều nghĩ trừng trệ Vương Kiều Nga và Cúc Trân thảm thế nào.

ở quê mười lăm tháng giêng là tết nguyên tiêu hôm nay đều đến trấn xem hoa đăng, còn có thể làm một ít điểm tâm mang tới đó bán, bởi vì ngày này ở các thôn trang phụ cận sẽ đi trấn xem náo nhiệt.

Hắc Muội năm nay đương nhiên không có tâm tư đi, nhưng Béo Nha cùng Tứ Nha vẫn nhờ cả nhà Phú Đệ dẫn theo.

Phùng Quý ở nhà Diệp lang trung coi giữ vài buổi tối, mấy ngày nay cả người đều gầy một vòng, Hắc Muội mỗi ngày trong nhà Diệp lang trung chạy hai đầu, Diệp Tĩnh thật ra mỗi ngày đi qua cùng nàng, cũng không nói gì.

Hắc Muội lo chiếu cố cha mẹ bận túi bụi, cũng không thể quan tâm hần.

Tết nguyên tiêu đêm đó người trong thôn tới khuya mới về nhà, mãi cho đến rạng sáng toàn thôn đều âm ỉ.

Đội cho Béo Nha và Tứ Nha về nhà, Hắc Muội cẩn thận hỏi các nàng một ít chuyện.

“Ta cho hai muội kẹo hai muội có ăn không?”

“Không có, một ngụm cũng chưa ăn!”

“Ai ăn?”

“Hương Thảo tỷ cùng Tiểu Phúc ca đoạt đi!”

“Vậy Cúc Trân có ăn hay không?”

“Ăn một viên, còn lại cho Soả Tam ăn!”

Hắc Muội không nói cái gì, vỗ vỗ đầu các nàng, “Giao, các ngươì lần này nghe lời tỷ yên tâm, qua vài ngày khẳng định cho các ngươì chân chính ăn kẹo.” Rồi an bài các nàng nhanh chóng tắm rửa đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau Hương Thảo và Tiểu Phúc ở trong thôn mặt mày hớn hờ kể lại bọn họ đã ăn những món ngon gì, Vân Ca và Phú Đệ nhà Cúc Trân đều ở đó, còn có rất nhiều người lớn đã hưng trí bừng bừng kể những việc thú vị trên trấn.

Bỗng nhiên Hương Thảo và Tiểu Phúc liền câm, lo lắng vẫy tay vũ động kéo cổ họng nhưng chỉ phát ra tiếng mà không nói được, người chung quanh đều bị dọa choáng váng, Cúc Trân thậm chí còn chuẩn bị chạy đi kêu Vương Kiều Nga và Phùng bà bà, nào biết, bà cũng đột nhiên phát không ra tiếng, Vân Ca lập tức sợ tới mức thẳng kêu to.

Rất nhanh thượng thôn loạn thành một đoàn, nhìn bộ dạng các nàng vội vàng kinh hoàng, Hắc Muội cười lạnh quét mắt liếc nhìn một cái cũng không quay đầu lại rồi đi.

Vân Ca nhìn thấy về mặt Hắc Muội liền ngậy ngậy cả người.

“Nhị tỷ, Hương Thảo tỷ cùng Tiểu Phúc ca còn có Cúc Trân thậm chí đều thành câm điếc !” Béo Nha cùng Tứ Nha về nhà nói.

“Đừng để ý nhiều như vậy, ác có ác báo!” Hắc Muội nói xong, lại dặn các nàng đừng chạy đi ra ngoài, đợi ở nhà.

Ngày hôm sau Hắc Muội dắt con la vào trấn một chuyến, mua rất nhiều này nọ trở về, trừ bỏ đồ dùng cần thiết còn lại đều là dược liệu bổ thân thể, ngay cả miếng sâm đều mua một lạng, đều là nữ nhân bổ huyết dưỡng khí, tốn hết mấy lạng bạc, bất quá chỉ cần những thứ này giúp nương nàng khoẻ lại Hắc Muội tuyệt không đau lòng.

Tú Cô đã được Phùng Quý dùng chăn bao đón về nhà, cũng chiếu cố tốt lên một chút, không thể ở lại nhà Diệp lang trung lâu dài, nói sau, mấy người cầm điếu này mỗi ngày vây quanh Diệp lang trung, nhưng Diệp lang trung cũng nhìn không ra nguyên nhân, kêu các nàng đi trấn xem.

Hắc Muội đã sớm cùng Vương đại phu trong trấn nói chuyện, bản thân Vương đại phu kỳ thực cũng bắt công thay Tú Cô, Tú Cô vốn là người trong trấn, năm đó cha mẹ còn chưa qua đời cũng cùng Vương đại phu quen biết, đối với Tú Cô gặp chuyện này rất đồng tình.

Nói sau Hắc Muội lại đưa hai lạng bạc.

Cho nên kết quả không biết được, Vương Kiều Nga mang theo hai đứa con về nhà cả người đều ủ rũ, khí diễm kiều ngạo ngày xưa biến mất, mà Cúc Trân hằm thâm hại hơn, bà sao có bạc đi trấn xem đại phu chứ, ở nhà về mặt đau khổ, giường miệng muốn khóc đều khóc không ra tiếng.

Một bộ dạng kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay Hắc Muội nhìn thấy rốt cục hả giận đôi chút.

Vốn Soả Tâm là vô tội, nhưng lần này Hắc Muội cũng không quản nhiều, không liên lụy một đứa con bà sẽ không biết sợ hãi. Nói sau trong lòng nàng cũng biết thuốc này chỉ làm người ta cảm tạm thời.

Hắc Muội trực tiếp ở trong thôn nói, đây là báo ứng, ông trời có mắt a!

Trong thôn một ít người nói đây là Vương Kiều Nga và Cúc Trân rất không khẩu đức, thế này mới liên lụy đứa nhỏ đều thành cầm điếu.

Trong khoảng thời gian ngắn người trong thôn tự xét lại, một ít bà tám bởi vì có lần này kinh sợ cũng an phận hơn.

Biết Tú Cô đã về nhà dưỡng bệnh.

Có số người tới thăm, nhưng Phùng Quý ở trong phòng, trừ con mình ra ai cũng không cho vào, mọi người đều nói Phùng Quý mất nhi tử bị đả kích quá lớn, đều sắp điên rồi.

Chỉ có Hắc Muội biết cha nàng không muốn cho nương nghe nấy chuyện thị phi này.

Diệp Tĩnh bắt con gà đưa cho Hắc Muội nói là cho nương nàng bổ thân, Hắc Muội cũng không khách khí trực tiếp nhận, nàng không biết là Diệp Tĩnh vì con gà này ở nhà cùng Diệp bà tranh cãi rất lâu.

Hắc Muội cảm thuốc bổ mua từ trấn về đối biện pháp đa dạng cho nương nàng uống, toàn tâm toàn ý chiếu cố.

Mấy ngày nay thượng thôn thanh tĩnh rất nhiều, ai cũng không đem chuyện các nàng cầm điếu cùng Hắc Muội liên hệ cùng một chỗ, chỉ có một người, đó là Vân Ca.

Hắc Muội nghĩ qua tất niên, cũng sắp tới ngày tửu lâu Duyệt Lai trong Thanh thành tới vận chuyện rau trộn. mấy ngày nay luôn bận rộn làm rau trộn, trong vườn rau rau diếp cải trắng rất nhiều, nàng chậm rãi làm.

Nhưng Vân Ca mỗi ngày chạy đến nhà Hắc Muội, hần liền nhận định là Hắc Muội giờ trò quý, nhưng lại không có chứng cứ, lúc đầu là khuyên can mãi, đều sắp quý xuống cầu nàng.

Hắc Muội thờ ơ, cuối cùng Vân Ca không có biện pháp mỗi ngày đều giúp Hắc Muội nào là gánh nước hắt phân cho vườn rau.

Hắc Muội cũng để hần đi, hần bận trước bận sau hỗ trợ.

Cúc Trân thâm oán nói không được, khoa tay múa chân nha nha chạy tới kéo hần trở về, nhưng Vân Ca lần này là quyết tâm, trước mặt Hắc Muội đem nương hần quở trách một phen.

Hắc Muội lặng lẽ thả tiếng gió nói nàng buồn bán ở Bạch gia có phương thuốc chuyên trị loại bệnh bỗng nhiên mất tiếng này.

Lần này, cửa nhà nàng sắp bị giẫm phá.

Phùng bà bà và cả nhà Phùng Kim ngồi ở nhà chính sầu mi khổ kiếm.

“Nương, Bạch gia đó có bí phương chúng ta đi tìm đại ca nói chuyện đi, dù sao cũng là cháu gái hần a.”

“Tìm ca người có ích lợi gì, cả đời không làm chủ nhà, lão bà nữ nhi một đám ngoan tuyệt, việc này vẫn phải tìm Hắc Muội!” Phùng bà bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, đối với nhi tử Phùng Quý đau lòng lão bà nữ nhi bà vẫn canh cánh trong lòng.

“Ta đã nói bình thường đừng trêu chọc nó, hiện tại tốt lắm, có việc cầu người, muốn đi người đi ta không đi, ta là thúc nó chẳng lẽ còn phải hạ thấp mình đi cầu xin sao!” Phùng Kim đối với Vương Kiều Nga thâm oán nói.

“Người không thấp kém, ta đi không phải càng thấp kém a —— “Vương Kiều Nga lại nổi giận, không thể trực tiếp hướng về phía mẹ chồng phát giận đành phải nhéo trượng phu Phùng Kim.

Phùng bà bà thương con trai út nhất khẳng định hoà giải.

Cuối cùng vẫn là Phùng bà bà cùng Phùng Kim đến tìm Hắc Muội, thấy nàng không để ý tới các nàng lại đi tìm Phùng Quý, nhưng hiện tại Phùng Quý ai cũng không muốn gặp, trực tiếp đóng cửa phòng, Phùng bà bà tức giận gợn chân, còn muốn chửi ầm lên, Hắc Muội nói một câu, “Người hôm nay nếu lại mắng cha mẹ ta một câu ta sẽ khiến cho cháu gái và tôn tử bảo bối của người cảm tiếc cả đời!”

Hắc Muội hung hãn nói một câu khiến Phùng bà bà lập tức nuốt trở lại lời mắng chửi.

Ngày hai mươi tháng giêng Bạch gia rốt cục phái người đến lấy rau trộn, Hắc Muội không nghĩ tới năm nay lần đầu tiên đến vận chuyển đồ ăn, thế nhưng là Bạch Tề đại lão bản tự mình đến, bên người còn dẫn theo một cô gái ăn mặc thập phần đẹp đẽ quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bạch gia tới cửa, nàng bị làm đối tượng quan sát.

Bạch Tề hôm nay mặc một y bào lục sắc sa tanh, nội bào lộ ra màu bạc thêu hoa đậm bụi, phía bên một vòng lông hồ ly tuyết trắng, thắt lưng đeo ngọc, cầm trong tay quạt giấy ngà voi.

Xuống xe ngựa nhìn Hắc Muội cười đến nhẹ nhàng thích ý, như gió xuân tháng hai thổi trên sông bích thủy.

Tiểu cô nương đó bộ dạng chừng mười hai mười ba tuổi, mặc áo bông màu phấn sen, trên đầu cột hai búi tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, đôi mắt vô cùng lanh lợi, nhìn ba tỷ muội Hắc Muội hơi tỏ ra rụt rè, nhìn qua khác xa khí chất trầm ổn của lứa tuổi nàng.

Bạch lão bản giới thiệu nói là nữ nhi Minh Tuệ của hần, trách không được có dáng vẻ cử chỉ đoan trang hơn lứa tuổi.

Hắc Muội đối với hoàn cảnh Bạch lão bản không biết nhiều, chỉ mới biết hần nhìn hai mươi lăm hai sáu mươi tuổi trẻ thế nhưng có một nữ nhi lớn như vậy.

Con gái thần tài nàng khẳng định sẽ tiếp đón chu đáo.

Kẻ có đứa nhỏ nhà có tiền thật sự quá khó hầu hạ !

Đây là Hắc Muội cùng các nàng ở chung trong chốc lát cảm nhận được.

Tuỳ thời đi theo phía sau tiểu thư Minh Tuệ chỉ có bốn nha hoàn liền, trong đó phụ nhân lớn tuổi nhất càng sắc sảo tỉ mỉ, Hắc Muội hoàn toàn không cần động tay.

“Béo Nha, muội đi lấy đồ chơi cho tiểu thư Minh Tuệ chơi đi.” Hắc Muội nói, Béo Nha sợ hãi vrun tiểu tay béo bần thiu ra cầm một cây tre có con rắn xanh nhỏ, kết quả Minh Tuệ sợ tới mức ngất người nửa ngày, phụ nhân lớn tuổi kia cau mày khước từ.

Béo Nha bị ghét bỏ cự tuyệt phần nộ không biết làm sao, kết quả Bạch tiểu thư kia trông thấy lại thập phần ôn hòa đối với người phía sau thấp giọng nói gì đó, rất nhanh cái kia tuổi hơi trưởng phụ nhân từ phía sau tiểu nha đầu trong tay tiếp nhận hai cái hà bao, vừa thấy liền tinh mý gọi người tâm động, một cái chính màu đỏ, một cái ngói lam sắc, mặt trên dùng nhiều màu sợi tơ thêu đồ án hoa sắc đích, bên cạnh còn treo trù tuyến dây kết.

Béo Nha cùng Tứ Nha nhận tình lập tức toàn hấp đến đó hà bao lên rồi.

Gặp là đưa cho các nàng cao hứng hồng rồi, còn học tiểu dạng từ đôi này cái Bạch tiểu thư nói lời cảm tạ, nhìn xem Bạch lão bản cùng Bạch gia tiểu thư đều cười hớ hớ.

Hắc Muội sẽ không nói cái gì nữa, làm cho các nàng từ Béo Nha mang theo đến phía sau núi chuyển động chuyển động, khả thông minh tiểu thư lại không đi không nói muốn xem bọn hần đàm sinh ý.

Hắc Muội cười cười cũng không nói cái gì nữa, xoay người cùng Bạch lão bản chuyên tâm bàn chuyện.

“Hắc Muội, chuyện lần trước người nói ta muốn nghe tỉ mỉ lại một chút.” Bạch lão bản tựa hồ thực thích xem Hắc Muội xử lý vườn rau nên chuyển ghé ngồi ở bên ngoài, hai cha con bọn họ một thân quần áo hoa lệ vây quanh tiểu bàn trà ngồi bên cạnh vườn rau.

“À, “Hắc Muội chậm rãi nói ra ý nghĩ của chính mình, “Bởi vì Bạch gia ngài mở tửu lâu theo dây chuyền , ta cảm thấy nếu các người dựa theo thời tiết sản xuất thương phẩm đặc biệt làm quà tặng, định kỳ đối với hộ khách tiền hành đẩy mạnh tiêu thụ, như vậy vừa có thể đẩy mạnh tiêu thụ một số thương phẩm mà bản hiệu Duyệt Lai tửu lâu càng nổi tiếng.”

Thấy hắc trầm ngâm suy tư Hắc Muội nói tiếp, “Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng cá nhân ta, ta biết không nhiều Bạch lão bản đừng chê cười.”

Bạch Tề nhìn nàng cười nói, “Không, ta làm sao có thể chê cười, trong việc buôn bán người quả thật thực có sáng ý, tựa người ý tưởng này rất mới, ta cảm thấy có thể làm, chỉ là về chủng loại thương phẩm sản xuất không nắm chắc, ở trong thành một ít thương phẩm trên cơ bản đều tùy ý có thể mua, chúng ta dựa vào cái gì có thể tạo ra thứ đặc biệt chứ?”

Hắc Muội thật sự cảm thấy Bạch lão bản không hổ là gia chủ nhiều thế hệ đại thương bồi dưỡng ra, một lời đã có thể nói trúng chỗ trọng yếu .

“Đóng gói!”

“Đóng gói?”

“Đúng, như rau trộn, ta ở chợ bán lẻ giá cả sẽ không giống với giá bán cho tửu lâu ngài —— “

Hắc Muội cứ như vậy chỉ dẫn hắc gần hai canh giờ về thiết kế đóng gói hàng hoá ở hiện đại.

Hai bên thương lượng liền quyết định mừng ba tháng ba tới vào tiết khánh (lễ quốc khánh) sẽ làm thí nghiệm

Mùng ba tháng ba là sinh nhật Vương mẫu nương nương, nghe nói ngày này nếu dâng lễ vật cho Vương mẫu nương nương chúc mừng sinh nhật sẽ được may mắn, quanh năm suốt tháng mọi sự thông thuận , cho nên rất nhiều người vào ngày này đều chuẩn bị điểm tâm cho Vương mẫu nương nương chúc mừng sinh nhật, trong thành có người coi trọng đều đã mang theo điểm tâm đến trong miếu thấp hương, thậm chí ở lại một đêm, còn những nơi hẻo lánh như thôn Đại Diệp từng nhà long trọng chờ đợi .

Hắc Muội đứng ở ven đường vô cùng nhiệt tình cung kính đưa Bạch lão bản cùng Bạch tiểu thư lên xe ngựa, tầm lưng kia nhìn qua thoải mái vui sướng, cho dù Diệp Tinh xa xa nhìn đều có thể cảm giác được tâm trạng nàng tốt.

Hắn nhìn một màn ly biệt phía trước trong lòng không biết là cảm giác gì, thẳng đến Hắc Muội rời đi hắn vẫn đứng một chỗ ngây người thật lâu.

Cha con Bạch Tề lên xe ngựa về thành, Bạch Tề nhìn con gái Minh Tuệ miễn cưỡng dựa vào trên vách xe buồn cười nói, “Hiện tại biết mệt mỏi, vừa rồi còn đứng đắn ngồi ngay ngắn , giả vờ tiểu đại nhân, rất có dáng tiểu thư a!”

Minh Tuệ liếc trắng mắt nói, “Nữ nhi còn không phải nghĩ cho cha sợ cha mất mặt sao!”

“Đều rất quen thuộc , Hắc Muội cũng là người ngay thẳng !”

“Cha quen nhưng con là lần đầu gặp, con cũng không thể để cho nàng có ấn tượng đầu tiên xấu.”

“Vậy con hiện tại cảm thấy nàng thế nào?” Bạch Tề buồn cười nhìn bộ dạng Minh Tuệ nghiêm túc, đáng vẻ còn thật sự suy tư châm chọc lỗ lòi.

“Nàng không giống vừa trưởng thành, ý tưởng cũng không giống một dân quê không kiến thức, rất biết buôn bán, ta cảm thấy nàng thích hợp tiến vào cửa nhà chúng ta.”

Bạch lão bản ha ha ha nở nụ cười.

“Bất quá cha đừng đắc ý, con thấy người ta trừ bỏ việc buôn bán đối với cha có vẻ cũng không đề ý!”

Bạch Tề lắc lắc quạt ngà voi cười bí hiểm

“Nàng đối với cha có ý hay không con chưa chắc biết được!”Hắn nói xong đang đưa.

Minh Tuệ lại lập tức trầm mặc xuống, nhích lại gần Bạch Tề, “Cha, con biết cha là vì con!”

“Con gái ngốc!”Bạch Tề ôm nàng cười cười.

“Không đúng! Cha, hình như nàng đã đính hôn , Hồng di lúc nói chuyện với Béo Nha đã hỏi được, đối tượng đính hôn của Hắc Muội hình như còn là một người quê.”

“Hồng di con đúng thật là mau, như vậy lập tức đã nghe được!”

“Cha đã sớm biết?”

“Ngày hôm sau bọn họ đính hôn cha đã biết.”

“VẬY cha còn —— “

“Chỉ là dính hôn sợ cái gì, hơn nữa chúng ta không phải không còn cơ hội đúng không?”

“Cũng đúng, dù sao nhà chúng ta cùng nòng buôn bán chưa đến một năm, lâu ngày mới có thể lấy được long người a !”

Bạch Tề híp lại hai mắt, không thèm nhắc lại.

Xe ngựa xóc nảy hai người buồn ngủ.

Người Bạch gia đến nhà Hắc Muội lấy hàng đi vài người trong thôn Đại Diệp bắt đầu náo nhiệt lên.

Trong nhà nhị thúc Hắc Muội, Vương Kiều Nga hùng hùng hổ hổ, “Bình thường đều rất biết ăn nói, vừa rồi thế nào không đi đến trước mặt người ta xin thuốc, “Chỉ vào Tiểu Phúc đối với Phùng bà bà nói, “Đây chính là tôn tử duy nhất của nương, hiện tại cảm điếc, hậu thế duy nhất của Phùng gia thành cảm điếc —— “

Về mặt Phùng bà bà ghen khuất, lại không dám đắc tội Vương Kiều Nga, giống ruồi bọ một dạng nhìn Hương Thảo cùng Tiểu Phúc chảy nước mắt.

Nhà Cúc Trần thăm lại không có gì tiếng động gì, nương Vân Ca và đệ đệ đều câm, hẳn một mình còn có thể nói gì.

Nhìn nương hẳn giương miệng vội vàng, hẳn tức giận nói, “Con cũng muốn đi cầu xin, nhưng người ta là công tử nhà giàu ra vào bên người đều có gia đình che chở con ngay cả xe ngựa đều tới gần không được, sao có thể đi qua trực tiếp cầu người ta, nói sau thuốc đó là phương thuốc tổ truyền, dù đến trước mặt cầu xin người ta cũng khó cấp, còn không bằng nhờ Hắc Muội, dù thế nào Hắc Muội cũng có giao tình với người ta !”

Nhìn nương hẳn vừa thấy đáng thương lại đáng ghét, Vân Ca cũng một bụng khí, “Con đã sớm kêu nương ít nói huyền thuyên, hiện tại tốt rồi —— “

Thanh Thủy nhà má Ngô đã xuất phát, hẳn định đi Thanh thành tham gia thi hương.

Má Ngô đương nhiên dặn dò một phen, nếu không phải mấy ngày trước bà bị té đã đi cùng, hiện tại tất nhiên là đi không được.

Hắn nhìn bên phải sân, mơ hồ nghe được tiếng Hắc Muội kêu Từ Nha.

Má Ngô rất nhanh phát hiện tầm mắt của hắn, trên mặt trầm xuống, “Nương đã nói với con thế nào !”

“Nương, con nghĩ sắp tới con không ở nhà, chân nương lại bất tiện con định nhờ Hắc Muội có rảnh đến xem nương!”

Trên mặt má Ngô thế này mới ảm lên, không đợi bà nói gì, Thanh Thủy đã nhanh như chớp chạy tới sân nhà Hắc Muội.

Hắc Muội vừa thấy Thanh Thủy hôm nay mặc một áo dài màu lam đậm mới, trên mặt vui rạo rức, nàng một bên pheo khăn trải giường một bên nói, “Thanh Thủy, đây là muốn vào thành đi thi hương à? Chúc người nãi áo thành công, bằng thượng nãi danh a!”

“Hắc Muội, ta lập tức đi rồi.”

Hắc Muội vừa thấy dáng vẻ hắn còn do dự, như là có chuyện nói không nên lời, vừa nghĩ nói, “Người là lo lắng cho nương người? Yên tâm đi, ta có thời gian sẽ tới thăm !”

“Không phải!” Thanh Thủy nhìn chăm chăm ánh mắt nàng nói, “Bất giải dương liễu phong, hà lai hạ thiên minh, đẳng thu lương, phong khai xĩ, nhất phương phi lạc, cái đầu thông hồng.”

(Không hiểu gió dương liễu, mùa hạ sao ve kêu, mùa thu trời mát mẻ, gió dẫn đất một phương bay tới, khăn voan đỏ rực)

Nói xong hắn mặt đỏ tai hồng, nhưng trong mắt thần sắc thập phần chắc chắn bộ dáng ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Hắc Muội liền chạy nhanh ly khai.

Còn lại Hắc Muội đứng trong sân pheo đồ không hiểu gì, hắn nói vài câu cái gì phong cái gì hồng trong lời nói nàng còn chưa nghe rõ, bất quá ngẫm lại biết trình độ của mình dù có nghe rõ cũng chưa chắc hiểu. Nghĩ Thanh Thủy bây giờ là tuổi mới biết yêu sẽ không để ý chính mình đi, lại cảm thấy không thực, lắc đầu không để ý tiếp tục pheo đồ.

Khó được hôm nay là một ngày nắng, sáng sớm nàng đã đem toàn bộ ga giường giặt sạch.

Thanh Thủy mới ra cửa sân liền đụng tới một người.

“Diệp tam ca? sao huynh đứng ở đây?” Thanh Thủy có chút kinh ngạc.

Ngoài sân lẳng lẳng đứng thẳng đứng là Diệp Tĩnh, đối tượng Hắc Muội dính hôn, hôm nay hắn mặc một trường bào màu xanh nhạt, khuôn mặt trầm tĩnh, môi hồng răng trắng, liền như vậy nhìn Thanh Thủy, không nhanh không chậm nói, “Ta đến nhà vợ mình đứng có cái gì không đúng sao?”

Thanh Thủy sững sờ, bên môi lộ ra mỉm cười, “Diệp tam ca, có phải vợ huynh hay không vẫn phải chờ qua cửa nói sau, huynh nói có phải không!”

“Hừ!” Diệp Tinh hừ nhẹ một tiếng, không hề nhìn hấn, trực tiếp tiến vào sân.

Nhưng mà Thanh Thủy ở phía sau nói nhỏ một tiếng rõ ràng vẫn lọt vào tai hấn, “Tên què!”

Diệp Tinh dưới chân vẫn không dừng, phía sau lưng như trước rất cương trực, chính là ngón tay mảnh khảnh trắng nõn nắm chặt lại, gân xanh hiện lên

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Lo lắng âm thầm

Editor: Thư Kỳ

“Diệp tam ca, người thế nào đến đây!” Hắc Muội trở lại nhìn thấy Diệp Tinh vô thanh vô tức đứng ở sau nàng bị dọa một phen.

“Dọa đến người?”

“Không có!”

Ánh sáng mặt trời chiếu lên da thịt trắng nõn của Diệp Tinh có một loại cảm giác trong suốt, Hắc Muội đón ánh mặt trời tà liếc nhìn hấn một cái, cảm thấy hấn như một gốc hoa lan rừng trong sơn cốc toả mùi thơm, tinh tế nhu hòa, nghĩ mình về sau cùng hấn ở bên nhau cả đời, đối với hấn cười cười, “Diệp tam ca, người mặc như vậy có lạnh hay không, tuy nói hiện tại đầu xuân, nhưng nên cẩn thận đừng để rét lạnh.”

Diệp Tinh vốn đang đắm chìm trong ý cười ôn nhu của mỹ nữ trước mắt vừa nghe nàng nói, vội vàng nói, “Hắc Muội, ta không lạnh, đừng nhìn ta gầy nhưng thân thể ta không kém, rất tốt!”

Hắc Muội sững sốt, cảm thấy câu trả lời của hấn có thâm ý khác, “Ta chưa nói thân thể người không tốt a?”

Diệp Tinh lập tức trầm mặc lại, đứng ở nơi đó cũng không nói gì.

Hắc Muội đã phơi đồ xong, mang thùng gỗ xuống nhà bếp, giờ phút này Tứ Nha đang ở dưới bếp nhóm lửa nấu cháo.

“Hắc Muội!” Diệp Tinh bỗng nhiên mở miệng gọi nàng lại.

“Làm sao vậy?” Hắc Muội cảm thấy có chút kỳ quái, một buổi sáng có hai người tới tìm nàng, lại đều một bộ dạng nói không nên lời.

Nói thật nếu bình thường Hắc Muội còn có chút kiên nhẫn, nhưng gần đây tâm trạng nàng thực không được tốt, bởi vì lần trước cùng Bạch lão bản thương lượng chuyện đóng gói thương phẩm, hiện tại đã là giữa tháng hai nàng còn phải nghĩ ra phương án cụ thể, thứ hai, từ lúc nương nàng lưu sản, trong nhà không còn tiếng cười nói vui vẻ, hơn nữa cho dù hiện tại mỗi ngày nàng nấu thuốc bổ, sức khoẻ nương nàng vẫn không thấy gì khởi sắc.

“Ta, ta chính là đến thăm người, có gì cần giúp không?” Hấn áp ứng nói.

“Cám ơn người, chuyện của ta người không thể giúp! Người về nhà xem sách, viết chữ đi!” Hắc Muội nói, trong lòng nàng còn nghĩ chuyện đóng gói sản phẩm vào ngày ba tháng ba tới, lần này vào thành dẫn theo nương nàng, để đại phu trong thành xem kỹ, nương nàng cũng đã ra tháng, có thể xuất môn.

Nhưng mà người nói vô tâm người nghe có ý, Diệp Tinh chưa bao giờ cảm thấy thâm trầm ảo não chính mình chân thật như lúc này.

Trên đường về nhà hấn vẫn nghĩ câu nói của Hắc Muội nói “Việc của ta người không thể giúp! Người về nhà xem sách, viết chữ đi”.

Hấn nghĩ có phải sắp cắt hạt giống cải dầy, làm ruộng hấn quả thật cái gì cũng giúp không được.

Vui đầu đi tới, bỗng nhiên hấn liền sinh ra một cổ lửa giận vô danh, hướng ngược đường về nhà đi đến.

Bất tri bất giác, đi tới bên cạnh mảnh đất cải dầy.

Mảnh cải dầy đã cao lớn, trên cùng đã bắt đầu có hoa.

Nửa tháng nữa, hoa cải dầy nở khắp nơi vàng óng ánh, đợi đến tháng tư sẽ kết quả, từng nhà cắt hạt giống xong, sẽ đập hạt giống.

Mặc dù sinh trưởng ở miền quê, nhưng hán giờ phút này thật sự hận mảnh đất trước mắt, giờ phút này này mảnh cái đầu đối với hán thật châm chọc, nương theo gió xuân rung đùi đắc ý, phảng phất cười nhạo chân quê của hán.

Diệp Tinh vô lực ngồi bên đường, ngây ngốc ngẩn người, mãi cho đến mặt trời lên thật cao mới im lặng đứng dậy chậm rãi về nhà.

Vừa về nhà liền nhìn thấy Diệp bà bà đang đứng ở cửa nhìn ra đường, thấy Diệp Tinh tươi cười đầy mặt nói, “Tinh nhi, thăm vợ người!”

Về mặt Diệp Tinh không chút thay đổi, làm như không thấy bà, lập tức vào nhà.

“Làm sao vậy? Đây là?” Diệp bà bà hiển nhiên thấy được buồn đất dính trên y bào của hán, vượt qua giúp hán vỗ vỗ, một bên vỗ một bên vô cùng sùng ái hỏi, “Sau mông đều bị bẩn, ngà à?”

Diệp Tinh bỗng nhiên xoay người lại hất mạnh tay Diệp bà bà, rống, “Ta chỉ bị què cũng không phải thiếu một cái chân, thế nào có thể ngà chứ?”

Diệp bà bà không rõ chuyện gì, còn tưởng hán thực sự bị ngã xấu hổ, tâm trạng không tốt vội vàng an ủi hán, “Làm sao vậy? Ngã có bị gì không?”

Diệp Tinh phiền không chịu nổi, trực tiếp đóng cửa lại để nương hán ở bên ngoài, “Có phiền hay không a!”

“Ai, thế nào đóng cửa lại chứ, lập tức phải ăn điểm tâm——” “Diệp bà bà ở ngoài cửa một bên vỗ cửa một bên lo lắng hỏi, trong lòng lại lo lắng người này hôm nay bị sao vậy.

Diệp Tinh ngồi trong phòng, dựa vào bàn học bên cửa sổ, trên bàn học là sách bình thường hán xem cùng một nghiên mực.

Hán ngồi ở bàn học vẫn không chút thay đổi âm trầm, hoàn toàn không để ý tới bên ngoài Diệp bà bà la lối, trong chốc lát, nghe được Diệp bà bà tức giận rồi đi, hán một phen đem toàn bộ mọi thức trên bàn quét xuống dưới.

Đứng ở một bên nhìn đồng hồ hỗn độn đầy đất không tiếng động khóc nức nở ——

Hắc Muội ở dòng suối nhỏ rửa rau, Tứ Nha và Đại Thụ ở bên cạnh bắt tiểu nòng nọc.

“Các người có thể chơi, nhưng không được giết chết nòng nọc a, chúng nó lớn lên chính là ếch, chuyên ăn sâu hại, chúng ta phải bảo vệ chúng nó!” Hắc Muội thấy bọn họ chơi quên trời đất liền nhắc nhở nói.

“Nhị tỷ, muội đem tiểu nòng nọc bắt thả vào ruộng chúng ta!” Tứ Nha chớp mắt to nói, qua năm mới, Tứ Nha rõ ràng lớn lên một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đầy đặn hơn.

“Trong ruộng bây giờ còn chưa có nước, chúng nó sẽ chết!” Đại Thụ vội vàng nói.

“Ừm, Đại Thụ nói đúng, nói sau chúng nó còn chưa lớn lên, rồi không được cha mẹ!” Hắc Muội nói.

Hai ngày nay ban ngày Hắc Muội trừ bỏ lo việc nhà ra chính là nắm chặt thời gian làm rau trộn, thấy qua vài ngày Bạch gia có lẽ sẽ phái người đến lấy hàng, Hắc Muội định đi nhờ xe ngựa bọn họ mang nương nàng vào thành xem đại phu.

Hai tháng gió xuân thổi khắp nơi.

Chim én bay về, đỗ quyền đề kê, tạo nên một bức tranh xuân làng quê, làm cho cuộc sống của dân quê càng thêm nhiều niềm vui.

Buổi chiều Hắc Muội dẫn theo Tứ Nha và Bé Nha lên núi hái một nắm lớn hoa đỗ quyền về nhà, cắm vào bình, đặt ở đầu giường của Tú Cô, hy vọng tâm trạng bà tốt hơn một chút!

Nghĩ một người dĩ vãng đã quen cần miễn bỗng nhiên mỗi ngày phải nằm ở trên giường quả thật là dày vò lớn nhất a.

Hôm nay mười bảy tháng hai, xe ngựa Bạch gia rốt cục đến, Hắc Muội không nghĩ tới lần này Bạch đại lão bản cùng Bạch tiểu thư lại tới nữa.

Hai người tựa hồ ăn mặc so với lần trước tùy ý chút, nhưng ở trong người thôn Đại Diệp vẫn đẹp đẽ quý giá, Bạch tiểu thư hôm nay mặc một thân váy dài xanh biếc, mặc dù tuổi tác không lớn lại xinh đẹp thướt tha, lay động sinh tư, khiến Hắc Muội như một tiểu tử.

Bạch lão bản giống như Bạch tiểu thư mặc một thân áo dài xanh nhạt, vạt áo cùng cổ tay áo đều thêu hoa văn màu lục, quần dài màu chàm bó vào trong giày gấm, xuống xe đã thấy một cô phong tư.

Hắc Muội nghĩ phỏng chừng bọn nhà giàu lão gia tiểu thư này ở trong thành nhàn chán, thừa dịp tháng hai tháng ba đến làng quê du xuân.

“Hắc Muội, hôm nay ta đến muốn nghe ý tưởng đóng gói hàng hoá của người.” Bạch lão bản đi thẳng vào vấn đề, đang cùng Hắc Muội hợp ý.

Nàng cũng không nói nhiều, trực tiếp từ ngăn tủ trong phòng kéo ra một cái hộp.

“Đây là ——”

Bạch lão bản nhìn một cái hộp hình trái tim hết sức kỳ quái.

“Đây là ta dùng xác giấy để làm, coi như là hộp giấy.” Hắc Muội nói, mở ra chậm rãi giải thích, “Đây hoàn toàn là gấp thủ công, rất đơn giản, một người một ngày có thể gấp cả trăm cái, bên ngoài vẽ màu, bên trong đặt điểm tâm —— “

Bạch lão bản cùng Bạch tiểu thư nghe xong càng không ngừng nhìn nhau, Hắc Muội còn tưởng rằng chính mình không có giải thích rõ ràng đang chuẩn bị nói từ mi lại, Bạch tiểu thư bỗng nhiên nói, “Cha, con thấy hộp này có màu đỏ.”

Hắc Muội vội gạt đầu, màu đỏ là màu Phật giáo, màu này là thích hợp nhất, nàng vốn định dùng màu này.

“Còn có, ta nghĩ điểm tâm bên trong các người nên làm theo khuôn mẫu.”

“Thế nào là khuôn mẫu?” Bạch tiểu thư hỏi, nàng cũng không tin Hắc Muội nghĩ ra khuôn mẫu nàng chưa thấy qua.

“Chúng ta khắc chữ trên mặt điểm tâm.”

“Khắc chữ?”

Bạch lão bản nở nụ cười không nói lời nào, Bạch tiểu thư vô cùng nghiêm túc đối với Hắc Muội nói, “Người có biết Bạch gia chúng ta ở Đại Đường quốc có bao nhiêu từ lâu, một từ lâu mỗi ngày cần bao nhiêu cân điểm tâm không?”

Ý Bạch Minh Tuệ là, trên mỗi khối điểm tâm có khắc chữ căn bản không thể làm.

Hắc Muội cũng không trả lời, lấy ra một nắm bột mì đặt ở trên bàn, sau đó theo lấy ra một miếng gỗ, đè lên bột mì, lại lên, trên bột mì liền có một khuôn mặt tươi cười.

Hai cha con Bạch lão bản nhìn Hắc Muội lại nhìn bột mì, trong mắt không thể nghi ngờ lo lắng, Bạch lão bản lại cười ha ha, “Thật là hảo tâm tư !”

Bạch tiểu thư cũng lập tức hiểu được, chỉ cần đem chữ khắc tốt, trước khi điểm tâm hoàn chỉnh ở phía trên đóng dấu một cái.

Hắc Muội thấy ánh mắt các nàng tán thưởng cũng vui vẻ, trong lòng cũng có lo lắng.

“Người muốn khắc chữ gì lên điểm tâm?”

“Chân, thiện, mỹ “.

Ba người trong nhà chính bàn bạc vô cùng sôi nổi, Hắc Muội sáng ý được khẳng định cả người tinh thần sáng láng, vốn nàng mỗi ngày vẫn hăng hái mười phần, hiện tại càng giống như gà cất máu.

“Bạch lão bản, hôm nay ta có thể theo các người vào thành không?”

“Có thể!” Bạch lão bản mi tâm khẽ nhúc nhích, sắc mặt vui mừng, “Mỗi lần tới lễ hội người đều phải đích thân trông coi chỉ đạo bán hàng.”

“Cha, để Hắc Muội ở Bạch phủ đi! Sẽ thuận tiện hơn!”

Bạch lão bản gật đầu.

“Vậy tiền công —— “Hắc Muội cũng không ngần ngại, trực tiếp hỏi.

“Ba phần điểm tâm bán được.” Bạch lão bản ý cười ẩn ẩn, nhìn bộ dạng vui vẻ của Hắc Muội khi nghe được kết quả, trong mắt ý cười từng chút lan tràn ra, trên khuôn mặt tuấn lãng ý cười tràn đầy như gió xuân thổi vào mặt.

Giữa trưa cha con Bạch lão bản đi theo Béo Nha đến bên dòng suối ngắm hoa, đập thanh, Hắc Muội cùng cha nàng ở nhà nấu cơm.

Phùng Quý ở trong rừng trúc đào hai bụi măng non, Hắc Muội ngâm nước xong trực tiếp đem xào, lại cầm một chút thịt còn dư hồi đông chỉ đem đi hầm tiêu.

Hai cha con Bạch lão bản liên tục khen ngợi, Bạch tiểu thư ăn nhiều hơn một chén cơm, nhìn về phía Hắc Muội ánh mắt thân thiết hơn chút.

Cơm nước xong Hắc Muội đề xuất muốn mua xác giấy làm giấy của người trong thôn, Bạch lão bản không nói hai lời trực tiếp xuất bạc kêu nàng đi mua.

Kỳ thực loại xác giấy này chính là mấy thứ dân quê dùng để lót trong giày, tận cùng bên trong là một tầng giấy dai tốt nhất.

Hắc Muội trực tiếp đối với người vây quanh ở ngoài sân kêu một tiếng, các nữ nhân nghe nói trong nhà có mấy thứ có thể bán, chạy nhanh về nhà lấy xác giấy đưa tới.

Hắc Muội khẳng định là mua của người có quan hệ tốt với nàng trước, những người bình thường không thích Hắc Muội cùng nàng không có quan hệ tốt, hiện tại hối hận đến ruột đều xanh.

Hắc Muội nói thẳng , tháng năm tới sẽ cần nữa, có rảnh mọi người liền làm một ít, cũng kiếm thêm được vài đồng, nhất thời người người nói Hắc Muội thật giỏi.

Hết thầy thỏa đáng xong, lúc trở về thành, Hắc Muội còn nói muốn dẫn theo nương nàng cùng vào thành xem bệnh, Bạch lão bản đặc biệt dọn một xe ngựa cho mẹ con Hắc Muội, hẳn cùng nữ nhi chen chúc một cái xe ngựa.

Cảm động Phùng Quý liên tục nói, người tốt a! Người tốt a!

Đoàn người, hai chiếc xe ngựa, một chiếc xe vận tải lắc lắc chạy ra thôn Đại Diệp, đem ánh mắt của toàn thôn bỏ lại phía sau.

Người trong thôn có đủ các loại hâm mộ ghen tị hận!

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Vào thành

Bên trong xe ngựa Bạch gia có nệm dày, cho nên Hắc Muội và nương nàng Tú Cô ngồi ở bên trong một chút cũng không cảm thấy xóc nảy, đợi cho xe ngựa vào trấn đường lớn lại đi càng vững vàng rất nhanh.

Lúc xế chiều cũng đã đến Thanh thành , Bạch lão bản một hàng thẳng đến tửu lâu Duyệt Lai, trước đem rau trộn đặt xuống.

“Hắc Muội, con phải đi làm việc cho Bạch lão bản, sức khỏe nương lại không tốt, ở lại nhà người ta không tiện, ta vẫn nên ở bên ngoài đi!” Tú Cô vén màn xe nhìn Hắc Muội nói.

Tú Cô nói kỳ thực cũng đúng, thân thể có bệnh ở nhà người ta quả thật là phiền xấu, huống chi còn là nhà giàu.

“Nương, nếu không, trước tiên con đưa nương đến y quán xem đại phu rồi nói sau!”

Hắc Muội cũng có suy nghĩ riêng, thứ nhất nương quả thật muốn trước tiên khám bệnh cho nương nàng, thứ hai đại viện Bạch gia khẳng định nhiều quy củ, nương thật không muốn làm cho nương nàng ủy khuất tuân thủ theo quy củ, gặp người cúi đầu khom lưng quỳ xuống chào .

Vì thế Hắc Muội trực tiếp xuống xe đối với Bạch lão bản nói ý nghĩ của chính mình.

Bạch lão bản nhìn nàng, phe phẩy quạt giấy cười cười, “Vi giúp đỡ Hắc Muội hoàn thành một mảnh hiếu tâm hôm nay ta tự thân xuất mã!”

Bạch tiểu thư ở bên cạnh dẫu tay áo đối với Hắc Muội cười nói, “Còn không mau cảm ơn cha ta, có cha ta xuất mã, nương ngươi tuyệt đối có thể được đại phu tốt nhất Thanh thành xem !”

Nói xong còn đối với cha nàng chớp mắt.

Hắc Muội vừa nghe trên mặt đại hi, vội vàng tạ ơn Bạch lão bản.

Y quán tốt nhất Thanh thành chính là Bách Thảo Đường, đại phu giỏi nhất Bách Thảo Đường không ai qua được Trình Lão, Trình gia danh y nổi tiếng thời đại, nhất là Trình Lão, mặc dù là ở thôn Đại Diệp thâm sơn cùng cốc, người trong thôn cũng đều biết đại danh Trình Lão, nhưng người bình thường sao có cơ hội gặp danh y, cho nên Hắc Muội lần này sao không vui được!

Rất nhanh bọn họ một hàng trực tiếp đi Bách Thảo Đường, cũng không tiến sát đường môn, trực tiếp vòng đến cửa sau.

Bốn người xuống xe ngựa, đến người gác cổng, gia đình trông cửa tựa hồ đối với Bạch lão bản rất quen thuộc, thái độ thập phần cung kính có lẽ mời bọn họ đi vào.

Bởi vì Hắc Muội trong lòng đang lo lắng sức khỏe nương nàng , căn bản không có tâm tư xem bài trí hậu viện, chỉ cảm thấy trong không khí lưu động các loại dược thảo hương khí, làm cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái.

Rất nhanh đi vào một nhà chính đơn giản , đang ngồi là một lão đầu râu bạc, hai mắt sáng ngời, sắc mặt hồng nhuận, nói chuyện cũng thập phần vang dội, “Tiểu Tê đến .”

“Phụ thân đại nhân!”

“Ngoại công!” Bạch tiểu thư rất thân thiết chạy qua trực tiếp nhào vào lòng lão đầu, giờ phút này mới lộ ra một chút đáng điệu ngây thơ của nữ hài tử mười ba mười bốn tuổi.

Hắc Muội và Tú Cô đứng ở một bên không nói lời nào, trong lòng cũng đã hiểu được , thì ra đại phu gọi nhất Thanh thành Trình Lão là phụ thân của thê tử Bạch lão bản đã qua đời, cũng chính là ngoại công của Bạch tiểu thư, trong lòng không khỏi đối với cha con Bạch lão bản vạn phần cảm kích .

Đợi cho cha con Bạch Tề cùng Trình Lão hàn huyên một lát thời điểm nói đến nương Hắc Muội, Hắc Muội không nói hai lời quỳ gối trước mặt Trình Lão, “Trình Lão, van cầu ngài trị liệu cho nương con!”

Ánh mắt Trình Lão sáng quắc nhìn Hắc Muội, trong mắt ông thần sắc bất định.

Nhưng ở trong mắt lão nhân này thấy được trong lòng Hắc Muội cùng quan tâm, một cô gái nhà quê tuổi tác cùng cháu gái ông không chênh lệch mấy, tuy rằng ăn mặc mộc mạc đơn sơ nhưng ánh mắt kiên định trầm ổn.

“Là đứa nhỏ hiếu thuận!” Ông vuốt râu thở dài.

Tú Cô ở một bên nhìn ánh mắt cũng hồng hồng , cúi đầu không nói lời nào.

“Nương con lúc tuổi trẻ vì nuôi sống tử muội chúng con đã cùng cha con lên núi xuống ruộng , mới ra tháng liền làm việc , làm cho thân thể suy kiệt, sau đó lại lưu sẩn , tổn hại sức khỏe, xin Trình Lão nhất định cứu nương con, con vẫn chưa đề nương được hưởng phúc đâu!”

Hắc Muội nói tới đây đều có chút nghẹn ngào , nghĩ đến thời điểm nàng còn nhỏ, bởi vì suy nghĩ đã trưởng thành , cho nên rất nhiều chuyện đều thấy ở trong mắt ghi tạc trong lòng, khi đó nương nàng vừa sinh Béo Nha, chưa ở cữ xong, bà nội nàng Phùng bà bà đối với nhà nàng suốt ngày chửi bới , nói Tú Cô chỉ biết sinh nha đầu, còn liên lụy con trai bà một mình ở ngoài đồng một chết một sống.

Tú Cô khi đó trực tiếp xuống giường đi ra ruộng cùng Phùng Quý cấy mạ , ai khuyên cũng chưa nghe.

Nghĩ tới đó trong lòng Hắc Muội liền một trận khổ sở .

Trên đại sảnh không khí lập tức có chút ngưng trọng , cha con Bạch gia đã yên lặng đi thiên phòng uống trà chờ đợi.

Trình Lão lặng lẽ bắt mạch cho Tú Cô, Hắc Muội im lặng đứng ở một bên.

Rốt cục chân đoán xong, Trình Lão nói, “Hắc Muội, sức khỏe nương nguoi quả thật là bị tổn hại!”

Hắc Muội vừa nghe nhìn nương nàng liếc mắt một cái chờ Trình Lão tiếp tục nói.

“Như vậy, nể mặt Tiểu Tề ta cho nương nguoi ở lại đây một tháng, mỗi ngày sẽ bắt mạch một lần, căn cứ tình huống điều chỉnh thuốc!”

Hắc Muội vừa nghe cảm động đến rơi nước mắt lại quỳ xuống cảm ơn Trình lão, Tú Cô cũng đứng dậy cảm tạ.

Dựa theo Trình Lão nói nếu Tú Cô ở tại vậy tương đương với đối tượng khám chữa bệnh, phòng bệnh VIP , Hắc Muội thế nào có thể không cảm kích vạn phần chứ.

Hết thầy thỏa đáng xong, Hắc Muội lấy ra một trăm lượng ngân phiếu trình lên, “Trình lão, con biết ngài xem bệnh cho nương con căn bản không quan tâm chút tiền này, đều là nể mặt Bạch lão bản, nhưng nương ở nơi này ăn uống chăm sóc con không ra tiền có thể nói là bất hiếu, ngài hãy thu đi!”

Một trăm lượng ngân phiếu này chính là của Lâm Tam Mộc cho nàng, nàng vẫn giấu ở trên người vì có một ngày có thể cần.

“Ha ha ha “Trình lão vuốt râu nở nụ cười, “Thật biết nói !”

Chẳng những Tú Cô vô cùng ngạc nhiên nàng thế nào có một trăm lượng ngân phiếu, ngay cả Bạch lão bản cũng có chút tò mò , bởi vì hơn nửa năm nay hẳn cùng Hắc Muội tính tiền nhiều nhất chỉ hơn chín mươi lượng, hơn nữa hiển nhiên một trăm lượng ngân phiếu này đã sớm giữ tốt, khẳng định không phải bạc bán rau trộn có được.

Hắc Muội cũng không giải thích, dù sao nàng không có làm chuyện trái lương tâm, không ăn trộm không cướp đoạt , bạc này là quang minh lỗi lạc.

Nàng lôi kéo tay Tú Cô trấn an bà, nói chính mình rảnh sẽ đến thăm bà, Tú Cô cũng dặn dò nàng ở Bạch gia phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, phải biết quy củ.

Hắc Muội bởi vì là cô nương chưa xuất giá cho nên cũng không có búi tóc, mà trực tiếp thắt bánh quai chèo để phía sau, xem như một loại kiểu tóc đơn giản, bởi vì một đường xóc này cũng mới vừa rồi đập đầu một phen , giờ phút này phía trước búi tóc có chút rơi xuống, Tú Cô vô cùng thân thiết tùy ý thay nàng vén tóc lên kẹp lại.

Bên này một màn hai mẹ con lưu luyến nói lời tạm biệt rơi vào mắt cha con Bạch tiểu thư.

Bạch Minh Tuệ nhìn hình ảnh trước mắt hốc mắt có chút lên men.

“Cha, cha nếu tái giá còn có thể nhớ nương con không?” Nàng không có quay đầu, mang theo chút giọng mũi nhẹ giọng hỏi Bạch Tề ở phía sau.

“Sẽ , cha sẽ vĩnh viễn nhớ nương con, vĩnh viễn sẽ không quên nàng!”

“Nương nếu con sống thật tốt, cũng sẽ ôn nhu giúp con kẹp tóc như vậy —— “

Trầm mặc.

“Chúng ta trở về đi!” Bạch Tề than một tiếng cuối cùng nói.

Lúc lên xe ngựa Hắc Muội rõ ràng cảm giác được hai cha con Bạch gia trầm mặc, có chút không rõ, cũng không thể nói thêm cái gì, thực thành khẩn bái tạ trực tiếp lên xe ngựa.

Bỗng nhiên Bạch tiểu thư nói, “Hắc Muội, người cùng ta ngồi cùng xe đi!”

Hắc Muội gật đầu bò lên xe ngựa của nàng.

Ngồi ở trong xe ngựa, Hắc Muội suy nghĩ loạn thất bát tao trong chốc lát là khuôn mặt trắng bệch ôn nhu của Tú Cô, chốc lát là một trăm lượng ngân phiếu kia.

Sớm có đồn đại ngàn vàng khó thỉnh Trình Lão Bách Thảo Đường bắt mạch, cũng không biết một trăm lượng có phải quá ít hay không .

Bỗng nhiên lại nghĩ đến người cho nàng một trăm lượng ngân phiếu kia, mắt đào hoa của người nợ tà nghệ nhìn nàng, nàng oán hận nghĩ, khi đó nên tìm nhiều yếu điểm của hắn , dù sao bọn họ cướp của người giàu chia cho người nghèo, nàng chính là người nghèo a!

“Bạch tiểu thư, lần này thật sự cảm ơn các người, nếu không ta ở nhà chỉ có thể nhìn nương ta từng ngày tiêu tụy, trong lòng khó chịu a!”

Bạch Minh Tuệ nhìn nàng một cái, nhẹ giọng nói, “Người ít nhất có thể mỗi ngày nhìn thấy nương người!”

Hắc Muội vừa nghe thực không thể nói tiếp , Bạch tiểu thư ngụ ý chính là mẹ con nàng nay đã âm dương xa cách sao!

Nhưng trong xe ngựa không khí thật sự rất trầm trọng , trầm trọng đến nàng đều thờ không nổi, vì thế giờ tay vỗ vỗ bả vai Bạch tiểu thư nói, “Đừng khổ sở, người sống vui vẻ chính là an ủi tốt nhất đối với nương người trên trời có linh thiêng”

Bạch tiểu thư ở thời điểm tay nàng vỗ vỗ rõ ràng nàng cảm giác được trên người nàng cứng đờ, có chút ngưng ngừng lùi tay về.

Cổ đại mọi nữ tử đều không thích người khác đụng chạm bày tỏ giữ mình trong sạch, nàng thế nào quên , xem ra nàng vẫn thích hợp sống ở thôn Đại Diệp, trong lòng không khỏi lại nhắc nhở chính mình mấy ngày ở Bạch gia nhất định phải thận trọng từ lời nói đến cử chỉ!

Chuyến qua mặt đường, rốt cục đến Bạch phủ ở phía Đông, thật xa đã có gia đình ở ngoài cửa vui mừng hô, “Lão gia, tiểu thư hồi phủ !”

Rất nhanh vài nha hoàn bà bà đi ra, đứng ở cửa đón.

Hắc Muội vừa muốn xuống xe, Bạch Minh Tuệ nói câu, “Nữ quyến xuống sau.”

Nàng lại lùi về trong xe.

Đợi cho bên ngoài tựa hồ Bạch lão bản đã xuống xe vào cửa , thế này mới có bà bà lại kéo mình xe, nói, “Mời tiểu thư xuống xe!”

Thực hiển nhiên, vừa thấy Hắc Muội bà bà này kinh ngạc một chút.

“Đây là bạn của cha ta mời về, Phùng tiểu thư!”

Ba chữ Phùng tiểu thư khiến Hắc Muội một thân nổi da gà, ra xe ngựa đối với mọi người gật đầu chào, “Gọi ta là Hắc Muội được rồi! Mọi người khỏe!”

Đến phiên Bạch tiểu thư xuống xe một phụ nhân tuổi còn trẻ tiến lên thay nàng đổi giày sạch , lại có người cầm ghế gấm đứng bên cạnh xe.

Bạch Minh Tuệ liền như vậy bị nâng đứng dậy đạp ghế gấm, xuống xe , lại từng bước đưa vào cửa.

Chung quanh vài cái nha hoàn bà bà khom người hầu hạ trước sau, Hắc Muội nhìn thấy hiện tại cảm thấy vô cùng may mắn chính mình đầu thai vào một nhà nông.

Tiểu thư phú quý như vậy nàng thật khó có thể tưởng tượng nàng sẽ làm thành bộ dạng gì nữa, ít nhất nàng thực chịu không nổi mấy chú ý phiền phức này, một cái xuống xe liền nhiều trò như vậy!

Nàng vừa hơi hơi lộ ra một tia thoải mái rốt cục có thể vào cửa, vừa nhắc đầu lại phát hiện có một đạo ánh mắt mang theo không hiểu địch ý ở trên mặt nàng chợt lóe qua.

Mặc dù chỉ có vài giây, nhưng nàng vẫn là thực sâu sắc cảm giác được ánh mắt này, mang theo một tia ghét bỏ một tia chán ghét còn có một tia cảm giác nói không nên lời .

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng hoảng sợ.

Theo ánh mắt đó rồi cuộc phát hiện phụ nhân này nàng có quen, chính là lần đầu tiên Bạch tiểu thư đến nhà Hắc Muội, khi đó đi theo bên cạnh Bạch tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đáng xấu hổ

Bạch gia an bài Hắc Muội ở sân phía Tây gần khuê phòng Bạch tiểu thư.

Sân của nàng càng ngả về phía tây, nhưng càng tới gần cửa hông, trong sương phòng trang hoàng đơn giản trang nhã, quan trọng nhất là trong sân có vài cây lê, hiện tại đang đón gió xuân đã có vài nụ trắng, đoán chừng qua vài ngày khẳng định hoa lê sẽ khắp cây.

Hắc Muội thực vừa lòng cái sân này, thứ nhất có thể chuyển tâm làm việc, thứ hai ở phía tây, thuận tiện nàng ra vào.

Mặc dù nàng còn không có gặp qua những người Bạch phủ khác nhưng nàng cũng đã nghe được một đồng phép tắc, dù sao nàng cũng không muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, bằng đầu óc của nàng kiếm tiền, cũng không tất yếu xã giao, mặc cho ai đến chính mình đều khách khách khí khí là được.

Trừ bỏ vài người được an bài đưa đồ dùng thức ăn tới thật đúng là không có người lại đây, dù sao sắc trời đã tối.

Sáng sớm hôm sau Bạch lão bản tự mình đến trao đổi tiếp chuyện đóng gói điểm tâm vào thùng ba tháng ba, cũng đưa tới một đồng giấy dầu vô cùng tinh tế bóng loáng, hơn nữa vô cùng đỏ.

Hắc Muội sáng sớm đã đặt một cái bàn ở trong sân, thấy Bạch Tề đưa giấy dầu đỏ tới lập tức hiểu được.

Bạch lão bản đã nghĩ ra biện pháp nhuộm màu xác giấy rất tốt, trực tiếp đem giấy dầu màu đỏ dán vào hai mặt xác giấy, như vậy gấp ra hộp trong ngoài không phải đều là màu đỏ, cần bản không cần phí công đi nhuộm màu.

Nàng không khỏi vui sướng lật xem mấy tờ giấy.

Bạch Tề đứng ở trong sân, lẳng lặng nhìn Hắc Muội cúi đầu lật xem giấy dầu, cây lê ở phía sau nàng đã ra nụ trắng nõn, nét mặt thiếu nữ mang vui sướng lại trầm ổn chất phác cùng này bối cảnh xuân ý hòa hợp nhất thể, tạo nên một khung cảnh yên ả.

“Bạch lão bản, tiểu nhị đâu?”

Hắc Muội hỏi công nhân làm đóng gói ở nơi này, nàng phải nắm chặt thời gian truyền thụ.

Bạch lão bản còn đắm chìm cảnh đẹp ý vui trước mặt, thẳng đến đôi mắt đen lúng của Hắc Muội theo dõi hần hỏi hai lần mới lấy lại tinh thần.

“Lập tức đến.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, một đám nha hoàn tới, người người thập phần cung kính hành lễ với Bạch Tề.

Bạch Tề cũng không có giới thiệu Hắc Muội, chỉ nói, “Đi theo Hắc Muội hảo hảo làm, qua hai ngày sẽ lấy hàng!”

Bạch lão bản đi rồi, nhóm nha hoàn bà bà này người người nhìn như khách khí có lễ với Hắc Muội, nhưng Hắc Muội chân thật cảm nhận được nhóm người này không giống như là đến làm việc, đem nàng bỏ qua một bên, tốp năm tốp ba châu đầu ghé tai nói chuyện.

Hắc Muội nhìn kỹ những người này, phát hiện có vài người ngày hôm qua đứng ở cửa nghênh đón cha con Bạch gia, lại nhìn cách ăn mặc của những người khác, người người trang điểm xinh đẹp, quần áo sáng rỡ.

Trong lòng nàng lập tức hiểu được, đám người này chính là nha hoàn bà bà Bạch phủ a! Trách không được đối với nàng lãnh đạm.

Hắc Muội cũng không nói cái gì, trực tiếp đem xác giấy từng tấm từng tấm mở ra, ở trên mặt quét nước com dán giấy dầu đỏ, có hai tiểu nha đầu lại hỗ trợ, cứ như vậy vẫn một mình vội vàng cũng không nói chuyện, hoàn toàn xem mấy người kẻ tai nói nhỏ kia không tồn tại.

“Ta nói, người ta làm một mình là đủ rồi, không cần chúng ta hỗ trợ!”

“Đúng vậy, chúng ta đến chính là tự mình đa tình a, lão phu nhân bên kia còn đang bận rộn!”

“Nếu không, chúng ta trở về đi, miễn cho ở trong này vương chân vương tay !”

Hắc Muội coi như không nghe thấy, mặc các nàng nói xong, nàng thật sự không tin các nàng dám cãi lời Bạch lão bản phân phó cứ như vậy rời đi.

Quả nhiên những người này chỉ nói bằng miệng, không có một ai dám đi.

Hắc Muội lạnh lùng nhìn mọi người, nói, “Bạch lão bản đã gọi mọi người tới hỗ trợ, tin tưởng cũng sẽ không thể không có tiền công, dù sao ta bán cho Bạch lão bản là phương pháp, công việc làm tốt hay không là chuyện của các ngươi.”

Thấp có người vừa nghe lập tức ngồi không yên, đứng lên nói, “Này nói cái gì, cầm tiền của quý phủ chúng ta còn không quản chuyện làm tốt hay không?”

“Ngươi nói rất đúng, ta cùng Bạch lão bản giao dịch liền là như vậy, ta chỉ đưa ra phương pháp, sau đó dạy lại cho các ngươi, về sau đều là các ngươi tự mình làm, làm tốt làm xấu tự nhiên trong lòng Bạch lão bản đều biết.”

Hắc Muội đây là ám chỉ mình chỉ là người dạy phương pháp, trong các nàng nếu ai làm tốt, trừ bỏ ở Bạch phủ làm hạ nhân cũng có thể xuất đầu lộ diện ra ngoài.

Những người này lập tức không nói lời nào, có người thúc giục dạy, mọi người vội vàng học!

Hắc Muội ngồi ở bên bàn, cầm một tờ giấy, hỏi tên hai tiểu nha đầu vừa rời hỗ trợ, sau đó chia làm hai tờ viết lên, viết xong nói, “Các ngươi tự mình viết tên lên giấy, mấy ngày này ai làm ra gì đó ta sẽ phân loại cất giữ.”

Hắc Muội vừa nói ra những người này thật có chút bất ngờ, vốn đang nghĩ một tiểu nha đầu mới trưởng thành ở nông thôn thật biết hù dọa, không nghĩ tới nàng có thể viết không nói, còn biết đem cá nhân các nàng phải làm gì đó phân loại dò đối chiếu, tra xét liền biết là ai không làm tốt, vì vậy ai cũng không dám qua loa.

Thực sự có mấy bà bà nha hoàn căn bản không biết chữ, lại càng không biết viết, vô luận các nàng nói ra bất kỳ tên nào, Hắc Muội đều viết chính xác không có lầm, xem ánh mắt vương đạo của các nàng, Hắc Muội trong lòng khoái chí, thầm nghĩ, lão nương ở thế kỷ hai mươi mốt tiếp nhận giáo dục khoa chính quy, nói vài câu thành ngữ, ngôn ngữ, thơ cổ đã nghĩ làm khó ta! Thật đúng là khinh người!

Viết xong tên, sau đó đọc lại một lần, Hắc Muội cứ dựa theo trình tự viết tên đem những người này chia làm hai hàng ngồi vào bàn.

“Ta hiện tại bắt đầu dạy, các ngươi cần phải xem kỹ, ai học mau, học được tốt, đến lúc đó tự nhiên gấp được càng nhiều, số lượng tên có trên hộp đương nhiên sẽ nhiều.”

Giấy dầu đã sớm dán xong, dưới ánh mắt trừng lớn của những người này Hắc Muội bắt đầu gấp, rất nhanh, một tấm giấy bằng phẳng dưới tay nàng biến thành một cái hộp lập thể đầy hình trái tim.

Hắc Muội gấp liên tục ba cái, có mấy nha đầu tựa hồ cảm thấy hứng thú, nhìn xem mùi ngon, vội vàng cũng gấp theo, Hắc Muội theo giữ phụ trợ, rốt cục có nha hoàn biết gấp.

Bên cạnh một bà bà nói, “Không hổ là người bên cạnh tiểu thư, tay thật khéo, nhưng cần thận lão gia luyện tiếu đem ngươi đưa ra ngoài!”

Chung quanh một trận cười vang, nha hoàn đó cũng không phải dễ chọc, đối với bà bà kia nói, “A, có bản lĩnh các ngươi đừng học, dù sao đều có nam nhân!”

Nói đùa thì nói đùa, bởi vì có phương thức quản lý đối chiếu chỗ ngồi của Hắc Muội, các nàng ai cũng không dám chậm trễ, người người dụng tâm gấp.

Hắc Muội không gấp, trực tiếp cầm danh sách ngồi ở chỗ kia chờ nghiệm thu, đạt yêu cầu thì ghi lại, không hợp thì trả về.

Có nha hoàn diện mạo xinh đẹp trắng nõn bị trả về vài cái, lại bị người bên cạnh cười vang, có chút bề mặt, đồ thừa cho Hắc Muội thoái thác, “Ta thế nào lại không được, hay là chính mình đến xem không được người khác trắng, có ý làm khó dễ —— “

Hắc Muội mắt lạnh nhìn nàng không ngừng mà chít chít oai oai, nghe nàng càng nói càng quá đáng, bùm bùm nói xong đã muốn công kích, cuối cùng nha hoàn này lại mắng tới nương nàng, “Đàn bà nhà quê đều là đồ bỏ đi —— “

Hắc Muội lập tức phát hỏa, bùng mực nước hắt lên mặt trắng của nha hoàn kia, cái miệng hồng hồng của nha hoàn đó còn đang nói, mực nước đều đi vào trong miệng, về mặt như gà bới, trên quần áo màu bột củ sen cũng loang lổ nét mực, cả người bị hắt được lập tức ngu ngơ, người chung quanh cũng sững sờ, không nghĩ tới bộ dạng Hắc Muội không nóng không lạnh đột nhiên tập kích.

Nhất thời nha hoàn kia liền bạo phát, định xông lên đánh Hắc Muội một trận.

Hắc Muội sớm làm tốt chuẩn bị, sợ đối phương nhiều người giúp, đối với người chung quanh nói, “Ta là từ quê đến không sai, nhưng các người ai mà không cha mẹ sinh dưỡng, à mắng nương ta hôm nay dù ta cùng Bạch lão bản trở mặt cũng phải xé nát miệng ả!”

Nói xong xoắn tay áo định nghênh chiến.

Nha đầu bị hất mực nước khoảng mười bảy mười tám tuổi, bộ dạng lại thập phần đầy đặn, Hắc Muội nhìn qua gầy ốm đen đen, chung quanh bà bà nha hoàn đều cảm thấy Hắc Muội nhất định chịu thiệt, ôm tâm lý xem náo nhiệt không có người đi ra khuyên giải.

Hắc Muội còn ước gì các nàng không đứng ra, nàng không cần sợ phía sau.

Mất thấy nha hoàn đánh tới, Hắc Muội tiến qua, một cái đao thủ trực tiếp bỏ vào sau gáy này, thừa dịp nàng đi ngã về phía trước, dễ như trở bàn tay túm đầu nàng, đem toàn bộ trọng lượng trên người đều đặt ở trên người nàng, nha đầu đó mất thấy sắp ngã xuống đất, Hắc Muội nhân cơ hội ngồi lên lưng nàng dùng đầu gối hung hăng quỳ xuống, tay nắm chặt tóc nàng, nha hoàn bị đè trên đất khẳng định phản kháng, duỗi tay chống đỡ định lật mình, Hắc Muội lại túm ngón tay của nàng dùng sức bẻ ——

Ai cũng biết người dù có khí lực lớn bị bẻ đầu ngón tay cũng đau vô cùng, huống chi là một nha hoàn mười bảy mười tám tuổi, nói sau Hắc Muội còn không ngừng dùng đầu gối chia sau lưng nàng.

Người nhiều năm làm việc nhà nông đấu với người da non thịt mềm, tuyệt đối là hoàn thắng!

Chỉ chốc lát sau nha hoàn liền kêu thảm cầu xin.

Bên cạnh vài cái nha hoàn bà bà thấy Hắc Muội hung hãn nháy mắt với nhau, ý vị thâm trường.

Cuối cùng vẫn là Bạch tiểu thư xuất hiện mới chấm dứt trận khôi hài này.

Hắc Muội cũng không nói gì, cúi đầu nghiêm mặt đứng ở đó nghe Bạch tiểu thư giáo huấn nha hoàn kia.

Thì ra nha hoàn kiêu ngạo này không chỉ vì diện mạo nàng xinh đẹp còn bởi vì nàng là nha hoàn thông phòng của Bạch lão bản.

Nhìn bộ dạng nàng hiện tại chật vật, tóc tai bù xù như bà điên, trên mặt dính bẩn, vừa tức vừa thẹn, Hắc Muội nhếch miệng trong lòng thoáng thẳng băng.

Bạch tiểu thư không hổ là tiểu thư nhà giàu, trách không được tuổi còn nhỏ đã bắt đầu ở Bạch phủ quân sự, những câu nói ra phong cách quý phái, uy nghi mười phần.

Trước mặt kẻ nguyên do, ở trước mặt Hắc Muội vừa hung hăng giáo huấn nha hoàn đó, lại dùng những câu ám chỉ Hắc Muội không đúng.

Hắc Muội liền như vậy đứng ở nơi đó, chờ đến phiên giáo huấn chính mình.

Thời điểm nói đến nàng mặc dù Bạch tiểu thư khách khí một chút nhưng trong lời nói vẫn trách cứ nàng mất bổn phận khách nhân, dân quê thiếu quy củ!

Hắc Muội không muốn khiến cho quan hệ với Bạch gia cương cứng, chỉ nhìn Bạch Minh Tuệ nói một câu, “Nếu nàng mất ta sẽ không có chuyện gì, nàng không nên mắng nương ta!”

Bạch Minh Tuệ đối với ánh mắt nàng thâm trầm nhìn thoáng qua không nói cái gì nữa.

Rất nhanh nha hoàn thôn phòng tên Liễu Phượng Nhi kia bị mang đi, những người còn lại tiếp tục ở trong sân đi theo Hắc Muội gấp hộp.

Trải qua trận ầm ĩ này, những người này thuận theo hơn, người người vui đầu dựng tâm gấp, tốc độ cùng chất lượng nâng cao rõ ràng, đối với việc này Hắc Muội vừa lòng cực kỳ, một chút vết thương trên tay vừa rồi bị Liễu Phượng Nhi cào đổ máu, cũng không cảm thấy đau!

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Thoa thuốc

Ngày hôm sau vẫn là một ngày nắng quang đăng.

Gối cao chần mềm Hắc Muội ngủ thật có chút không quen, rất sớm đã thức dậy, ở trong sân đi bộ, hoàn toàn không biết hai cha con Bạch gia giờ phút này đang ở trong viện Bạch tiểu thư bên ngắm hoa một bên nói về nàng.

“Không nghĩ tới nàng lúc ấy thật buồn hẳn! Người nhìn vẫn thực trầm ổn có lý, cha, cha là không thấy được, Liễu Phượng Nhi so với nàng hơn vài tuổi lại bị đánh vô cùng chặt vật!”

Bạch tiểu thư nói, cuối cùng nghĩ đến bộ dạng Liễu Phượng Nhi nhìn không được che miệng nở nụ cười.

“Người dân quê son đã rất mạnh mẽ!” Bạch Tề cúi đầu cười yếu ớt, “Nàng âm ỉ như vậy ta ngược lại yên tâm!”

“Hả?” Bạch Minh Tuệ nhìn cha nàng, theo sau mỉm cười, “Phụ thân nói trên người Hắc Muội có chút dân quê đã khí ngược lại càng khiến người ta an tâm chút!”

“Con cũng cảm thấy như vậy?” Bạch Tề phe phẩy cây quạt.

“Ừm, lúc trước vẫn cảm thấy Hắc Muội này nhìn không thấu, không thể nói rõ, tổng cảm thấy là lạ, không giống một dân quê chân chính!”

“Vậy hiện tại đâu?”

“Ta ngược lại đối với nàng có chút hảo cảm!”

Bạch Tề cũng không nói thêm, quay đầu nhìn con gái một bộ dáng tiểu đại nhân ôn trọng rụt rè, cười đến xuân phong đắc ý.

“Xem cha rất vui!” Bạch Minh Tuệ nói xong, bỗng nhiên lại nghĩ đến chính mình thiếu mẫu thân, trên mặt tươi cười có chút ngưng trệ.

Bạch Tề rất nhanh cảm nhận được tâm tư của nàng, “Ai, Tuệ nhi, nếu mẫu thân con còn ta cũng không cần phí thời gian quan tâm này đó, cả nhà chúng ta cùng sống tốt đẹp, nhưng hiện tại, Bạch gia cần có một người thích hợp làm chủ mẫu a! Hắc Muội không có bất luận thương gia bối cảnh gì, nàng vào Bạch gia chúng ta sinh hạ con trai trưởng kế thừa gia nghiệp là thích hợp bất quá —— “

“Cha, trong lòng con biết, con không có mất hứng, nói sau con thấy Hắc Muội cũng tốt —— “

“Ai —— “

“Cha, cha than thở cái gì!” Bạch tiểu thư nhìn cha nàng thở dài lại đau lòng.

“Chính là cảm giác Hắc Muội còn quá nhỏ, ta rất giống —— “

Bạch Tề dựa vào gia thế cùng khuôn mặt tuấn lãng tiêu sái ở khắp nơi hấp dẫn thiếu nữ hoài xuân, thiếu phụ chân thành, nhưng Hắc Muội rõ ràng đối với hắn gần như là tôn kính có lễ.

“Đợi một năm có gì đâu, vài di nương của cha không phải còn không có động tĩnh sao.”

Bạch Minh Tuệ nhìn cha nhũn mày tựa hồ có chút nỗi niềm khó nói, đảo mắt nghĩ nghĩ, một lát sau nghĩ tới, vì thế thử thăm dò hỏi, “Cha là lo lắng Hắc Muội còn nhỏ, lại vừa đính hôn, đối với cha —— “

Bạch tiểu thư tự nhiên biết cha nàng sầu lo không phải không có đạo lý, cho dù nhà nàng dùng tiền huỷ bỏ chuyện Hắc Muội đính thân nhưng về sau Hắc Muội thật sự muốn vào Bạch gia, nếu đối với mấy người ghi hận trong lòng mà nói vậy không tốt.

Làm một nữ nhi hiểu được nặng nhẹ, nàng tự nhiên biết nếu Hắc Muội có thể toàn tâm toàn ý với cha nàng là tốt nhất, đối với Bạch gia sẽ càng kháng kháng một mực.

Bạch Tề một đại nam nhân hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi bị nữ nhi biết được tâm sự trên mặt tự nhiên có chút ngượng ngùng, ngồi trên ghế đá muốn mượn chuyện khác che giấu xấu hổ, không nghĩ tới nữ nhi tiến đến bên tai hắn khe khẽ nói, “Hôm qua Hắc Muội đánh nhau tay bị cào ra máu —— “

Bạch Tề nhìn nữ nhi ngồi đối diện tề tề mi lộ nhàn ý vị thâm trường, còn có cái gì không rõ, đây là ám chỉ hắn thừa cơ hội đi dụ hoặc thiếu nữ người ta!

Hắn ngượng ngùng cười cười, nhưng cũng không do dự, tức khắc đứng dậy hướng sân phía tây đi tới.

Hắc Muội đang cảm thấy nhàm chán, ở nhà một đống công việc, hiện tại ở trong đại viện, không có việc làm không nói, ngay cả nước rửa mặt đều có người khác giúp đem tới, nàng thật là có chút khó chịu.

Thấy Bạch lão bản đến, vội vàng hỏi, “Bạch lão bản, ngài dự tính cần bao nhiêu cái hộp giấy a!”

Hắc Muội tựa hồ đã quen chuyện cùng hắn gặp mặt đi thẳng vào vấn đề.

“Bảy tám trăm cái đi!”

Hắc Muội vừa nghe liền cảm thấy rất nhiều, trong lòng nghĩ năm nay từ lâu Bạch gia bán điểm tâm kiếm bạc sẽ so với năm trước nhiều hơn bao nhiêu

đây, nếu hơn một trăm lượng vậy nàng có thể có ba mươi lượng, hơn hai trăm lượng vậy nàng sẽ có sáu mươi lượng, nếu hơn ba trăm lượng ——

Nàng đang mở cờ trong bụng, nghe được Bạch lão bản nói, “Lúc này hiện tại Thanh thành, Phương thành, Cẩm thành, thử ba tửu lâu này trước xem, tiếp theo tiết đoạn ngo chờ chúng ta chuẩn bị đầy đủ lại ở tửu lâu Bạch gia triển khai.”

Hắc Muội vừa nghe mông lung, ba thành tửu lâu này có thể kiếm được bảy tám trăm hộp tiền lời, bởi vì có đóng gói, một hộp so với giá nguyên bản tăng một nửa, nếu toàn bộ tửu lâu Bạch gia đều làm ra, vậy nàng không kiếm được ——

Hắc Muội trong lòng cảm xúc mừng như điên trên khuôn mặt màu mặt sấp của nàng không thể đè nén được, không tự giác mất hạnh mang thanh tú, hai tròng mắt lóe sáng, cả người đều tràn đầy thanh xuân, tinh thần phấn chấn cùng ý mừng.

Bạch Tề nhìn càng cảm thấy cô gái nhà quê này trên người có một cỗ mị lực đặc thù, mấy loại thị thiếp thông phòng thiên kiều bá mị, nhu tình vạn chủng không thể bằng được.

Hắn không tự giác đã vươn tay nắm tay Hắc Muội, quả nhiên nhìn thấy trên tay phải có một vết thương.

“Đến, ta mang người đi thoa thuốc!” Nói xong cứ như vậy nắm tay nàng vào sương phòng.

Hắc Muội lúc này cũng không cảm thấy có cái gì, này nếu ở thôn Đại Diệp, chỉ cần dùng kim sang được thoa lên ngày hôm sau sẽ tốt.

Nhưng hiện tại ở địa bàn của người ta.

Thẳng đến vào nội thất, Bạch Tề mới buông tay Hắc Muội ra, hắn ở trong ngăn kéo bên giường lấy ra một cái hộp, mở ra vừa thấy, bên trong tất cả đều là bình bình hộp hộp nhỏ, nút lọ màu sắc bất đồng.

“A, thì ra trong phòng có thuốc nha!” Hắc Muội nhìn này đó vô cùng ngạc nhiên nói, không nghĩ tới Bạch phủ tùy tiện cấp cho khách nhân một cái sản phẩm ở mà trang bị đầy đủ như vậy, nguyên hòm thuốc a!

Lại nghĩ tới nhà cha vợ Bạch lão bản là y dược thế gia, có thể chuẩn bị nhiều thuốc như vậy cũng không phải việc gì khó.

“Ngồi lại đây!” Bạch Tề lấy ra một lọ thuốc đứng ở bên giường đối với Hắc Muội nói.

Hắc Muội nhìn vẻ mặt hắn tươi cười cũng không nghĩ nhiều trực tiếp đi qua ngồi ở bên giường, nhưng không nghĩ tới Bạch Tề cũng ngồi xuống kế bên, cầm lấy tay nàng, tiếp cận càng gần, ở miệng vết thương của nàng khe khẽ thổi thổi.

Này thổi không đau, nhưng khiến Hắc Muội có chút không biết làm sao, cô chịu chờ hắn thoa thuốc.

Thời điểm Bạch Tề thoa thuốc vốn không có gì, chính là thỉnh thoảng lại kề sát vào mặt Hắc Muội hỏi có đau hay không, nàng đã muốn nói N lần không đau, hắn còn hỏi tiếp, sau đó Hắc Muội nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, hơi thở ấm áp phun lên mặt Hắc Muội, cảm xúc ngựa ngửa làm cho nàng kinh hoàng.

Nàng một phen rút tay ra, “Tốt lắm, một chút cũng không đau, cảm ơn Bạch lão bản!”

Nhìn ánh mắt dịu dàng thâm thiết của Bạch Tề nàng thực sự có chút loạn, này rốt cuộc là thủ trường quan tâm cấp dưới hay là quy tắc ngầm ở cổ đại!

Nói là quy tắc ngầm cũng không thấy hắn làm chuyện gì thất thường a!

Nàng đứng dậy muốn ra khỏi phòng, Bạch lão bản bỗng nhiên nắm vai của nàng, ở bên tai nàng nói, “Yên tâm, về sau người Bạch phủ tuyệt đối không dám khi dễ người!”

Nhìn ánh mắt hắn tràn đầy tự tin, Hắc Muội bỗng nhiên cảm thấy có phải chính mình suy nghĩ nhiều hay không, hắn nhất định là quý mến mình như Bạch tiểu thư đi, xem hai cha con bọn họ cảm tình tốt như vậy, Bạch lão bản hẳn là một người bao che cho con a!

“Bạch lão bản, ta cũng có sai, Liễu Phượng Nhi là người —— “

“Một nha đầu thôi, làm sao có thể so với người, không bán nó chỉ đánh mấy bản xem như khoan dung!” Bạch Tề vẫn đậm phong khinh nói xong.

Mặc dù là an ủi Hắc Muội, nhưng nghe vào trong tai nàng cũng cảm khái vạn phần, đây là thái độ nam nhân nhà giàu cổ đại đối với nữ nhân hạ hạ chính mình.

Cho dù đêm đêm vành tai tóc mai chạm vào nhau vẫn là một hạ nhân.

Theo nàng biết Liễu Phượng Nhi làm thông phòng cũng hầu hạ hắn gần hai năm, nay lại bị hắn đậm phong khinh như thế nói như vậy.

Trong lòng nàng phát lạnh, trái lại có chút đồng tình với Liễu Phượng Nhi, ở Bạch phủ, thân phận địa vị như vậy lại bị đánh, tương đương với mất thể diện.

“Ta —— “

Hắc Muội cũng không biết nói gì, chỉ cảm thấy tâm trạng lập tức trầm trọng lên.

Lúc này ngoài cửa viện có động tĩnh, hẳn là nha hoàn giúp việc đến, Hắc Muội vội vàng chuẩn bị này nọ liền đi ra ngoài.

Những người này hiển nhiên không có dự đoán được sáng sớm Bạch lão bản ở trong phòng Hắc Muội, trong mắt mọi người vẻ mặt quý dị.

Hắc Muội hoàn toàn không có phát hiện này đó, nghĩ những người này bởi vì chuyện hôm qua hiện tại thấy lão gia nhà mình có chút nom nớp lo sợ, đứng ở trong sân, lớn tiếng công bố số lượng hộp mỗi người hôm qua gấp được.

“Hôm nay chúng ta nhất định phải gia tăng tốc độ, Bạch lão bản nói, ba người đứng đầu sẽ có tiền thưởng!”

Bạch Tề ở bên cạnh gật đầu, nhìn những người này thập phần uy nghi nói, “Học tốt, hàng năm đều dùng được! —— “

Hắc Muội nhìn hần nháy mắt trở nên nghiêm túc như thế, vụng trộm nghĩ, quả nhiên là thương nhân, nói tới kiếm bạc thì nhiệm trang có bài bản hẳn hoi!

Liên tục phạm gần mười ngày, cách mừng ba tháng ba chỉ còn sáu bảy ngày.

Cầm thành và Phương thành ở xa đã kéo một lô hàng đi trước, nghe nói đã bắt đầu bán, cùng truyền thống đóng gói mộc mạc trước kia so sánh, rõ ràng hiện tại được hoàn thiện hơn, ai không bị hộp xinh đẹp hấp dẫn a, huống chi vừa mở hộp ra, điểm tâm bên trong đều có ấn ba chữ “Chân thiện mỹ” Phật giáo tôn sùng nhất!

Mà ngay tại trong tửu lâu Thanh thành mỗi ngày đều lấy nhiều hộp, trong sổ ghi đã ghi lại gần một ngàn cái hộp.

Hắc Muội vô cùng cao hứng, giống như thấy được bạc ào ào chảy vào túi năng.

Mấy ngày nay luôn bận rộn, nàng vẫn chưa có thời gian đi Bách Thảo Đường thăm nương nàng, bắt quá nàng thực yên tâm, danh y hàng đầu không phải khoác lác.

Thẳng đến mừng mười tháng ba nàng mới hết bận, bởi vì có lúc làm việc trong miếu, rất nhiều người bởi vì sắp xếp không kịp vào ngày mừng ba tháng ba, nên đẩy lùi vài ngày, kéo dài đến mấy ngày vẫn có người mua điểm tâm.

Huống chi Bạch Tề cũng có ý giữ nàng ở thêm vài ngày.

Bạch Tề cơ hồ là ba ngày hai buổi sẽ đến viện nàng ở, cũng không có chuyện gì lớn, cùng Hắc Muội nói một ít việc nhà lật vật, Hắc Muội thật sự không thích cùng đại lão bản tâm sự, quanh co lòng vòng nói tình huống kinh doanh của tửu lâu.

Hai người ở trên phương diện buôn bán thật ra rất ăn ý, cảm giác cũng thân cận rất nhiều.

Hạ nhân Bạch phủ xem Hắc Muội ánh mắt dần dần càng có biến hóa rõ ràng, nàng lại vẫn chưa phát hiện, thẳng đến một ngày nàng nghe được một nha đầu thông phòng khác của Bạch Tề cùng một bà bà nói lời ganh ghét, nàng mới có chút minh bạch.

Nàng vốn không quan tâm này đó, cũng thật tình cảm thấy không có gì, nàng ngay ngay thẳng thẳng, người đứng ngay không sợ cái bóng lệch, nhưng cẩn thận suy nghĩ thái độ Bạch lão bản đối với mình có phải có chút rất thân thiết hiền hoà hay không! Hần hần là biết nàng cũng đã đính hôn rồi a!

Vì thế đêm nay nàng thật sự mất ngủ, suy nghĩ đến nửa đêm, cuối cùng cảm thấy có lẽ thật sự chính mình suy nghĩ nhiều, Bạch lão bản người ta là một cao phú suất (tài giỏi – giàu có – đẹp trai), nàng là điển hình vừa đen vừa xấu, không đúng, xấu vẫn là chưa nói tới đi!

Cuối cùng cảm thấy chính mình lạc đề, mặc kệ hần cao phú suất đối với mình có ý gì, nàng sẽ bất biến ứng vạn biến, làm tốt bổn phận là được!

Sau đó không có việc gì, Hắc Muội ăn một lần điểm tâm định đi Bách Thảo Đường thăm nương, không ở Bạch phủ ngày người.

Trải qua mấy ngày nay được Trình Lão điều trị, nàng cảm giác khí sắc của nương nàng tốt lên nhiều, Trình Lão quả nhiên không phải chỉ có tiếng.

Chỉ là do mấy ngày ở Bạch gia Hắc Muội đối với nha hoàn bà bà của Bạch phủ khách khí kính nhi viễn chi (tôn trọng nhưng không gần gũi), người khác đối với nàng cũng ôn hoà âm dương quái khí, buổi tối ngồi trong viện bắt đầu có chút nhớ nhà, nhớ tới dân quê thẳng thắn hiền lương, nhớ Béo Nha cùng Tứ Nha tri kỷ, nhớ cha nàng Phùng Quý hàm hậu, càng nhớ cuộc sống gà bay chó sủa ở thôn Đại Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Trùng phạt

Hắc Muội rất cục cùng Tú Cô về thôn .

Trước khi đi Bạch tiểu thư còn đưa nhiều trang sức cùng vài cũ cho nàng, trang sức rất quý giá nàng từ chối , vài cũ lại nhận, định đem về làm quần áo cho tỷ muội.

Thời điểm đón nương nàng lên xe ngựa Trình Lão có chút lo lắng nói với Hắc Muội về tình trạng của Tú Cô.

Xe ngựa là Bạch gia phái đi, nàng nghĩ nương nàng không chịu nổi xóc nảy cũng liền vui vẻ tiếp nhận.

Ở trên xe ngựa Hắc Muội một bên cùng nương nàng nói một ít chuyện mới mẻ chọc cho bà vui vẻ một bên hồi tưởng lời Trình Lão nói.

Trình Lão ý tứ rất rõ, sức khỏe Tú Cô không thể mang thai , lúc tuổi trẻ bị thương trụ cột, hơn nữa bà lại lo lắng suy tư quá nặng, không thể chịu kích thích, cần giải sầu an dưỡng lâu dài.

“Nương, Trình Lão nói nương cần tĩnh dưỡng, con có một ý tưởng.”

“Ý tưởng gì?”Tú Cô buồn cười nhìn Hắc Muội hỏi, đứa con gái này có tài và mưu ma chước quỷ nhiều nhất .

“Con định mua một cái sân ở trấn, để nương ở trấn tĩnh dưỡng.”Hắc Muội nghĩ làm như vậy đơn giản là không muốn Tú Cô về thôn Đại Diệp đối mặt áp lực sinh con trai.

Tú Cô sao không biết chứ, vội vàng xua tay nói, “Nói bừa, một mình nương ở lại trấn không tốt, hơn nữa, ở trấn có chỗ nào ta mua được.”

“Nương, chuyện tiền bạc nương đừng lo lắng, con nghĩ như thế này, ở trấn có một tiểu viện nương yên tâm tĩnh dưỡng, không bị quấy rầy, hơn nữa, trước tháng bốn tháng năm trong nhà không có bận việc nhà nông , cha con cũng có thể đến ở với nương, hai người sống những ngày thanh tĩnh.”

Hắc Muội vừa nói như vậy Tú Cô có chút động tâm, trước kia bà gả cho Phùng Quý còn không có ở riêng, trong nhà một đồng người không nói, mẹ chồng luôn nhìn chăm chăm mình.

Sau đó thật vất vả ở riêng , lại một đứa con tiếp một đứa con sinh ra , nếu có thể vào những ngày dưỡng bệnh cùng trượng phu một mình ở chung thật đúng là bà tha thiết ước mơ .

Hắc Muội thấy Tú Cô do dự vội vàng thuyết phục, “Nương, nương cũng biết, lần này con cùng Bạch gia định tới đoan ngo làm việc cũng cần chuyên tâm, nương ở nhà con sợ không ai hầu hạ!”

Tú Cô vành mắt đều đỏ, trong lòng mềm nhũn , khuê nữ thật tri kỷ a.

“Vậy chúng ta thuê cái sân đi, con kiếm bạc đều tiêu tốn trên người nương, nên cất giữ làm đồ cưới cho bản thân!”

“Nương, con cách xuất giá còn nhiều năm, nói sau tiền không có con lại kiếm, chuyện tiền bạc nương đừng bận tâm!”

Hắc Muội vỗ ngực cam đoan , Tú Cô nhìn thấy nín khóc mà cười.

Đến trấn, Hắc Muội liền kêu xe ngựa Bạch gia, trực tiếp đi cửa hàng tạp hóa của Lâm thúc.

“Các người tới thật sự là khéo , hôm qua cái sân cách vách ta mới nói muốn bán .”Lâm thúc nói.

“Sân đó thế nào?”Hắc Muội hỏi.

“Người xem a, “Lâm thúc nói xong trực tiếp chỉ một cái sân phía sau nhà hắn, “So với sân ta lớn hơn, sương phòng cũng mới tu sửa năm ngoái, chỉ không sát đường không có mặt tiền thôi.”

Hắc Muội trèo lên cây táo nhà Lâm thúc vừa thấy, quả nhiên sân đó gần gấp đôi sân nhà Lâm thúc, sương phòng cũng có bốn năm gian, nhất là trong viện trồng rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ , còn có một giá tường vi, hiện tại đã bắt đầu lục ý dạt dào , Hắc Muội có thể tưởng tượng đến tháng Sáu hoa tường vi kiểu diễm sẽ bò lên giàn.

Lập tức nàng liền vô cùng vừa lòng , nghĩ nếu nương và cha nàng ở dưới giàn hoa tường vi chàng chàng thiếp thiếp sẽ thật đẹp!

Hắc Muội nói, “Giá bao nhiêu?!”

“Nhà đó người ta nói sáu mươi lượng không được thương lượng .”

Kỳ thực cái giá này không tính rất cao nhưng không thấp , nói sau lui tới trấn bình thường đều là tiểu thị dân (dân thành thị) với tiểu thương, một gia đình bình thường một năm thu nhập có thể có mười lăm lượng bạc đã coi như là không tệ .

Như vậy một cửa hàng không có mặt tiền nói cái giá này không tính là rẻ.

Cho nên sáu mươi lượng xem như một số tiền rất lớn.

“Sáu mươi lượng thì sáu mươi lượng, Lâm thúc, thúc dẫn chúng ta tìm chủ nhà xem nhà đi!” Hắc Muội trong tay có tiền nói chuyện cũng có sức mạnh.

Tú Cô lưu ở nhà nghỉ ngơi, Hắc Muội cùng Lâm thúc đi gặp chủ nhà.

Qua sân Lâm thúc đến bên đường nhỏ chính là cửa lớn của sân đó, có thể nhìn ra được chủ nhân đối với cái sân này để ý thập phần tinh tế, càng ngoài ý muốn là trong sương phòng vô cùng sạch sẽ chỉnh tề, gia cụ tuy rằng không mới nhưng đều đầy đủ hết.

Chủ nhà thấy Hắc Muội cùng Lâm thúc quan hệ thân cận như vậy, lại không trả giá, trả thù lao cũng thống khoái, liền đưa gia cụ cho Hắc Muội.

Lúc xế chiều Lâm thúc giúp đỡ Hắc Muội đem Tú Cô dàn xếp đi vào.

Quần áo tắm rửa lúc trước có mang theo vào thành, Hắc Muội mua thêm một vài thứ nữa, lại mua vài thứ chuẩn bị mang về nhà.

Hắc Muội nhờ Lâm thúc tìm một bà ở trấn mỗi ngày tới nấu com giặt giũ sắc thuốc, tiền công một tháng là hai đồng bạc.

Hắc Muội lại sợ Tú Cô lạ chỗ không thích ứng, liền quyết định bồi nương nấng ngủ trong sân mới một đêm.

Buổi tối mẹ con ngủ trên một cái giường tâm sự, Hắc Muội chọc cho Tú Cô tâm tình sáng sủa rất nhiều, mà Tú Cô thấy Hắc Muội tri kỷ hiểu thuận như vậy cũng an ủi, vui vẻ ở lại viện này.

Sáng sớm hôm sau Hắc Muội tạm biệt nương nấng trở về nhà.

Nàng rời đi chưa tới một tháng hiện tại về nhà cảm giác thật có chút kích động, nghỉ hai mươi ngày, cha nàng, vườn rau, còn có bầy gà con, con la!

Đi tại về nhà đều thượng mẫn nhãn đều là thanh sơn nước biếc, nhìn đều thư thái.

Thời điểm đi qua hạ thôn Hắc Muội vòng đến nhà chồng Cát Tường một chuyến.

Một tháng trước ai cũng biết xe ngựa Bạch gia đến đón nàng đi, hiện tại về thôn, người trong thôn ai ai cũng nịnh bợ, gặp mặt thật xa đã thét to, “A, Hắc Muội trở về, lại phát tài rồi!”

“Đâu đâu, con người ta kiếm tiền vất vả a!”

Nhìn thấy Cát Tường Hắc Muội cũng không đi vào, trực tiếp đứng ở cửa cho chút điểm tâm bánh mứt, lại cùng nàng nói tình huống của nương, Cát Tường muốn đi thăm Tú Cô.

Lúc này Tịch Mai cũng đi ra, từ lúc Hắc Muội cùng tam ca nàng Diệp Tình đính hôn, thái độ Tịch Mai rõ ràng tốt rất nhiều, cũng không bắt nạt Cát Tường, nói sau chuyện Cát Tường lưu sản Tịch Mai cũng có chút đồng tình, cho nên Hắc Muội suy nghĩ, từ trong bao quần áo rút ra một khối vải, có in hoa thực được diễm lệ, rất xinh đẹp.

“Tặng cho ta?” Tịch Mai vừa thấy khúc vải dẹt ánh mắt sáng lên, không thể tin được Hắc Muội sẽ cho nàng.

“Đúng vậy, trước đó vài ngày đính hôn ta cũng không đưa cái gì cho ngươi, khúc vải này coi như là lễ vật tam tẩu tặng ngươi!”

Tịch Mai nghe không có gì, Cát Tường lại nhìn thoáng qua Diệp Tình đứng xa xa bên cạnh thì cười, “Còn chưa có thành hôn, đã tam tẩu, không biết xấu hổ!”

Hắc Muội lúc này mới nhìn thấy Diệp Tình đứng bên kia, cũng không dám nhìn Hắc Muội.

Quả nhiên vừa rồi nàng nói hai chữ tam tẩu rõ ràng đã vào trong tai hắn, khiến lòng hắn tràn đầy vui sướng xấu hổ đến bên tai đều đỏ.

“Tam tẩu, tẩu thật tốt!” Tịch Mai có vài vóc xinh đẹp kêu một tiếng nịnh bợ, kỳ thực nàng cũng chỉ là tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi thôi.

Bởi vì có khúc vải này nàng đã hoàn toàn đối với Hắc Muội có hảo cảm, cảm thấy Hắc Muội là người hào phóng.

Về đến nhà đã là buổi trưa, trong sân Béo Nha cùng Tứ Nha đang cất hoa ngũ vị.

Hắc Muội có ý lặng lẽ đẩy cửa ra, đi đến trong viện mới kêu các nàng.

“Nhị tỷ!” Hai người quay đầu nhìn thấy thật đúng là nhị tỷ nhà mình đã trở lại, kêu một cái kích động, hai người lập tức đứng lên chạy tới ôm nàng, Béo Nha vành mắt đều đỏ Tứ Nha trực tiếp khóc nhè.

Các nàng từ bé chính là do Hắc Muội nuôi lớn, tựa như Hắc Muội được Cát Tường nuôi lớn một dạng.

“Tứ Nha, thế nào khóc, nhớ nhị tỷ sao?”

Ba tỷ muội cùng một chỗ vừa khóc vừa cười, Hắc Muội thấy các nàng cắt hoa ngũ vị, vừa hỏi mới biết được, cha nàng mua một con lợn nhỏ về nuôi.

Nàng đem đồ ăn vặt chia cho hai người lại hỏi một ít chuyện trong nhà, mới biết được Vân Ca ngày ngày vẫn giúp Hắc Muội trông coi vườn rau!

Nàng ra vườn rau xem, quả nhiên, chăm sóc rất tốt a.

Còn nghĩ Vân Ca thật sự là đứa hiếu thuận, vì giúp nương hẩn lấy thuốc rất kiên nhẫn cùng quyết tâm!

Hắc Muội lại tính toán thời gian, Cúc Trân thăm và hai đứa nhỏ nhà nhị thúc nàng bị cầm điếu đã hai tháng, xem như chịu giáo huấn.

Nàng đi xuống bếp quét dọn hốt ra hai túi tro.

Bởi vì nàng mua thịt và mì về nhà, giữa trưa liền làm mì xào thịt, Phùng Quý về nhà thấy Hắc Muội thập phần cao hứng, hỏi thăm Tứ Cô, Hắc Muội đem ý tưởng nói ra Phùng Quý cũng cười toe toét.

“Cha, cha ăn cơm xong đi trần, miễn cho buổi tối nương ở một mình lẻ loi trong viện lớn! Đợi tới tháng bốn tháng năm cắt hạt cải dầu hả trở về!”

Hắc Muội nói xong lại lấy ra hai mươi lượng bạc cho cha nàng đi trần tiêu dùng.

Cơm nước xong Phùng Quý liền xuất phát đi trần.

Vân Ca vừa biết Hắc Muội về liền chạy tới.

Hắc Muội hai lời chưa nói trực tiếp cho hẩn một gói bụi, nói là thuốc xin được từ Bạch gia, “Thả vào trong nước, chỉ cần một chút là được, mỗi ngày uống một chút, kiên trì uống mười ngày sẽ khỏi.”

Lúc xế chiều Phùng bà bà Vương Kiều Nga Phùng Kim theo sát sau tới cửa, hiển nhiên các nàng đã biết Hắc Muội có thuốc trị cầm điếu, Hắc Muội cũng không cùng các nàng vô nghĩa, trực tiếp đối với bọn họ nói muốn mẹ con Vương Kiều Nga gánh phân cho vườn rau nhà mười ngày.

Phùng Kim vội vàng nói hẩn gánh, Hắc Muội chỉ muốn Vương Kiều Nga cùng Hương Thảo gánh, vì lấy được thuốc một đôi nữ nhân hiện tại rất ngoan ngoãn, đừng nói là gánh phân mười ngày dù một trăm ngày nàng cũng phải gánh!

Quy củ ở thôn quê khuê nữ gánh phân không dễ lập gia đình, hiện tại Hương Thảo hai đầu khó xử, y y nha nha khoa tay múa chân, nhưng làm sao bây giờ chứ, cuối cùng kiên trì mỗi người gánh một thùng, chiều nào Hương Thảo cũng đều là một thân phân – nước tiểu, Béo Nha cùng Tứ Nha nhìn thấy đều vui vẻ như điên.

Hương Thảo tiểu thư ác độc rốt cuộc mùi hôi vang trời.

Hắc Muội trong lòng sáng khoái, mỗi ngày ngâm nga điệu hát dân gian ở trong sân lác lác, chờ vườn rau lớn lên tươi tốt.

Bởi vì rất nhàn rỗi nên định làm rau trộn.

Thời tiết này đồ ăn xuất sắc nhất đương nhiên là măng nứa.

Trong rừng trúc nhà nàng đã mọc lên vài bụi măng, Hắc Muội thấy bọn nó còn nhỏ cũng không đào, liền giữ lại, lợn con nhốt ở trong chuồng cũng không thể cắn măng, nàng thực yên tâm.

Sáng sớm hôm sau ba tỷ muội ăn điểm tâm lại cho lợn cho gà ăn, liền khóa cửa viện dắt con la ra, mang theo một đồng sọt, cuốc, cung tiễn, đi lên núi, mãi cho đến buổi chiều mới trở về, đào đầy một sọt măng để con la vác về.

Liền măng tươi xào thịt khô, canh xương, còn đi nhà Diệp bà bà kêu Cát Tường về nhà ăn thịt hầm.

Cuộc sống cho dù khó khăn, vẫn luôn có hoan ca tiểu ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nỗi khổ của hẩn

Thời điểm giữa tháng tư Phùng Quý về nhà bận thu hạt cải dầu.

Tú Cô ở trấn sống vô ưu vô lự gần một tháng, cảm giác tinh thần sáng sủa hơn, người trong thôn ai cũng cười đùa nói ông đây là cây gậy gặp mùa xuân a!

Nhưng cũng có vài người đồ mắt âm dương quái khí nói thầm cái gì, con gái dù kiếm được nhiều tiền về sau cũng là cây rụng tiền nhà người khác, hơn nữa, không có con trai thì sẽ tuyệt hậu, có tiền cũng không tốt!

Phùng Quý liền lại trầm mặc .

Vừa thu xong hạt cải dầu cả nhà Phùng Quý vội vàng ép dầu.

Cổ đại không có máy ép dầu nên trình tự ép dầu có chút phiền phức, trước đem nguyên liệu có thể ép dầu, tí như hạt cải dầu, đậu phộng, vừng xào chín, lại dùng đá mài nghiền mịn, cuối cùng lắng lại, loại bỏ, trừ phi là ăn mỡ heo.

Nhưng dân quê nghèo, chưa qua năm mới giết heo sao bỏ được ăn mỡ heo .

Cho nên mỗi nhà đều rất quý hạt cải dầu.

Phùng Quý cùng Hắc Muội mài gần mấy ngày, cũng may việc nhà hiện tại trên cơ bản đều giao cho Bé Nha.

Công việc không còn nhiều, Hắc Muội liền thúc giục Phùng Quý về trấn, mặc dù có Lâm thúc ở cách vách, nhưng một mình nương nàng ở đó nàng vẫn lo lắng.

Phùng Quý vốn cũng nhớ thương Tú Cô, nên không do dự, gánh một sọt rau Hắc Muội hái ngoài vườn đi trấn.

Tiếp qua vài ngày Bạch gia liền phái người tới đón nàng chuẩn bị đi đóng gói bánh chưng vào tiết Đoan Ngọ đầu tháng năm.

Hắc Muội đón Cát Tường về nhà ở vài ngày, làm bạn với Bé Nha Tứ Nha, nói sau trong nhà còn một cái chân bò lần trước mua ở tiệm Lâm thúc chưa ăn, vừa vặn Cát Tường ở nhà cũng có thể hầm thịt bò ăn.

Lúc này Hắc Muội lại đến Bạch gia dạy mấy nha đầu bà bà làm hàng mẫu đóng gói bánh chưng, nàng cảm giác thoải mái hơn, nhất là lần trước có vài người học tốt lúc này Hắc Muội chỉ các nàng hai lần đã học xong.

Bạch Minh Tuệ vẫn đối với Hắc Muội thực khách khí có lễ.

Nhưng Bạch lão bản lại thân thiết trước sau như một, thậm chí có chút nhiệt tình .

Lần này tính tiền điểm tâm bán lần trước vào ngày mừng ba tháng ba sinh nhật Vương mẫu nương nương, Hắc Muội tổng cộng được chia một trăm năm mươi lượng bạc.

Nói cách khác bởi vì đóng gói bán được giá cao, vài tửu lâu của Bạch gia chỉ trong thời gian ngắn thử bán đã so với dĩ vãng lời hơn năm trăm lượng bạc.

Cho nên Hắc Muội cảm thấy bởi vì chính mình hiện tại xem như là cây rụng tiền của Bạch gia, lão bản đối với mình nhiệt tình một chút hẳn là cũng không có gì đi.

Quay đầu lấy một trăm năm mươi lượng bạc trắng bóng nàng liền không suy nghĩ cái gì nữa.

Bạch lão bản vô cùng sẵn sàng đem một trăm năm mươi lượng bạc đổi thành một tấm ngân phiếu một trăm lượng cùng năm mươi lượng tiền mặt.

Hắc Muội không nghĩ tới có thể có nhiều bạc như vậy trong lòng vui tung bùng, vốn bởi vì lần trước xem bệnh cho nương nàng nương với mua sân tiền của nàng đã hết sạch, hiện tại lại có tiền , trong lòng tự nhiên phấn khích , về thôn nói chuyện tự nhiên càng có khí phách .

Bởi vì nhớ nhà nàng vội vàng về nhà, nói sau cũng thật sự không muốn ở lại Bạch gia nhiều, tổng cảm thấy không khí là lạ .

Vì thế nàng vừa hết việc liền vội vàng về nhà , lúc gần đi Bạch lão bản tự mình đưa cho nàng hai hộp bánh chưng tình phẩm.

Bởi vì vốn do chính Hắc Muội thiết kế đóng gói, cho nên nhìn đặc biệt thuận mắt.

Nhìn Hắc Muội xách này nọ nhảy nhót đi ra Bạch gia, cũng không quay đầu lại, Bạch Tề đứng ở cửa trong lòng thật là có chút không phải tư vị.

Lẽ ra Hắc Muội hiện tại cũng đã mười bốn mười lăm tuổi, mà hẳn dựa vào gia thế tương mạo từ trước đến nay luôn là đối tượng thầm mến của nữ nhân, thế nào ở trước mặt Hắc Muội cảm giác chính mình không có lực hấp dẫn gì chứ

Theo tin tức của hắn thu được, Hắc Muội đối với vị hôn phu quê của nàng cũng không giống có tình ý gì.

“Cha, Hắc Muội còn nhỏ!” Bạch Minh Tuệ thấy cha nàng nhìn bóng dáng Hắc Muội nhảy nhót có chút bất đắc dĩ thở dài đành phải nói ít lời an ủi, “Nàng cũng chưa bắt đầu ăn diện cho mình.”

Bạch Tề đối với con gái ở sau cười cười, mặc dù Hắc Muội so với Minh Tuệ lớn hơn một tuổi, nhưng con gái nói đúng, Hắc Muội tựa hồ luôn mặc loại váy vải thô tẩy đến bạc màu, trang sức cũng chỉ có một cây trâm màu hồng.

Hắn đi qua, đỡ búi tóc của nữ nhi cầm một đoá lan từ la.

Bạch Minh Tuệ hôm nay mặc một kiện váy dài đơn giản màu tím nhạt, phía trên có thêu một con bướm vỗ cánh như ẩn như hiện, cùng với cảnh xuân thảng tư thật là phù hợp.

Theo làn váy kéo dài đến thất lưng, một đai lưng màu tím đen ghi chặt eo nhỏ, hiện ra dáng người yếu điệu, làm cho người ta cảm giác một loại thanh nhã không mất đẹp để quý phái, bên ngoài choàng một kiện sa y màu tím sẫm, kết hợp cùng đoá lan từ la trên tóc nàng càng thêm rực rỡ.

Bạch Tề cứ như vậy ngơ ngác nhìn con gái mình, nghĩ âm dung mỹ mạo của thê tử đã mất.

“Cha, chúng ta về đi!”

Bạch Minh Tuệ thực dễ dàng từ trong ánh mắt cha nàng nhìn ra tưởng niệm cùng phiền muộn của hắn, không đành lòng nhìn cha nàng thương tâm.

“Ừm, đi, cha đi xem bức hoạ mới vẽ của con gái.”

Bạch Tề cười đến ôn nhu trong sáng.

Hai cha con sánh bước, châu hoàn chạm nhau, dưới cái nắng thảng tư toả ra chút vàng sáng nhu hòa.

Lúc đi qua trấn, Hắc Muội đem một hộp bánh đưa cho Lâm thúc, còn một hộp đương nhiên đưa cho cha mẹ.

Giàn hoa tường vi trước sân đã kết ra nụ hoa nhỏ, xem xét tới tháng năm có thể nở rộ.

Dưới giàn hoa còn có hai cái ghế và bàn trà nhỏ.

Phùng Quý và Tú Cô mặt đầy mỉm cười ngồi dưới giàn hoa nhặt rau nói chuyện, ánh mặt trời theo khe hở giàn hoa chiếu tới, trên đỉnh đầu của bọn họ nhiều vết lốm đốm điểm điểm, có một loại cảm giác mộng ảo ôn nhu.

Khi Hắc Muội mang theo hộp bánh vào cửa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng liền đứng ở đó bỗng nhiên cảm thấy cái mũi ê ẩm, hốc mắt nóng lên, trong lồng ngực cô cô trưởng trưởng, dưới chân thật sự không thể đi được, không muốn phá hỏng giờ phút yên tĩnh tốt đẹp này.

“Hắc Muội!”

Phùng Quý và Tú Cô thấy con gái đứng ở cửa sân kinh hi kêu lên, “Mau vào đây, đứng ngây ra đó làm gì.”

“Cha, nương!”

Hắc Muội cùng cha mẹ ở dưới giàn hoa nói nói cười cười hơn nửa ngày, lúc gần giữa trưa Lâm bà bà trước kia Hắc Muội thuê đến nấu cơm, Hắc Muội liền đề nghị mời Lâm thúc qua cùng ăn.

Nàng lại ra ngoài mua một cân rượu trái cây trở về.

Lúc giữa trưa bốn người ngồi dưới giàn hoa uống rượu ăn cơm, rất thích ý.

Hắc Muội giờ khắc này thật sự rất thỏa mãn.

Buổi chiều Hắc Muội vội vàng về nhà.

Phùng Quý dặn nàng trên đường cẩn thận, nói qua mười ngày nữa ông cũng về nhà cấy mạ, chuẩn bị ngày mùa, Tú Cô cũng nói muốn đi theo trở về, bà cảm thấy sức khoẻ mình đã tốt nhiều, không muốn tiếp tục cuộc sống hết ăn lại ngủ, người quen làm việc rảnh rỗi kỳ thực khó chịu.

Thời điểm Hắc Muội gần ra trấn lại mua mấy xâu bánh chưng.

Bánh chưng mua ở Trấn với bánh từ lâu Bạch gia bán khẳng định không cùng cấp bậc, ở chợ bánh chưng phần lớn rất đơn giản.

Gói bằng lá rồi dùng sợi bông thắt lại, bánh chưng một văn tiền một cái, bên trong chỉ toàn nếp, mà bánh chưng mật đường cùng bánh chưng đậu thì đắt một chút tới hai văn tiền một cái, mặc nhất là bánh chưng thịt heo, ba bốn văn đều có.

Hắc Muội mua mấy xâu bánh chưng mật đường cùng bánh chưng thịt heo.

Lúc đi ngang qua cửa thôn liền đụng phải Diệp An chuẩn bị đi ruộng làm việc.

“Hắc Muội!” Diệp An khiêng cuốc vô cùng ân cần kêu Hắc Muội, vốn bởi vì chuyện của Trần Anh vợ hắn Hắc Muội đối với hắn vẫn xa cách, lúc này hắn bỗng nhiên chủ động gọi chính mình nàng thực ngoài ý muốn.

Nhưng con người là như vậy, giờ tay không đánh mặt cười, nàng cũng khách khí kêu một tiếng, “Đại ca thông gia!”

Diệp An cùng Hắc Muội nói chuyện nửa ngày, nàng vẫn không nghe ra trọng điểm, xem đối phương có chút khó mở miệng nàng cũng không thể hỏi thẳng, cuối cùng lúc rời đi Hắc Muội vừa đi vừa nghĩ tới lời Diệp An nói, cái gì, “Là ta có lỗi với vợ ta—— trong lòng nàng cũng khổ, ta là cái vô dụng ——”

Nửa ngày Hắc Muội mới cân nhắc , có phải Diệp An không thể sinh không!

Lại nghĩ, lấy bản tính của Diệp bà bà, Trần Anh vào cửa năm sáu năm vẫn không sinh bà khẳng định sẽ không kiên nhẫn , mà Diệp bà bà chẳng những không có trách cứ ngược lại đối với nàng đặc biệt tốt, mặc kệ thế nào đều bảo vệ Trần Anh.

Hắc Muội cảm thấy chuyện này có thể thông suốt, chỉ có Diệp An không thể sinh đẻ mới có thể giải thích hết thảy.

Nghĩ như vậy , bất tri bất giác liền đến giữa thôn, nhà Diệp bà bà ở hạ thôn.

Nàng theo đường nhỏ đi xuống.

Bởi vì trên tay xách bánh chưng, qua đường mọi người nhìn thấy, vài người hạ thôn hỏi, “A, Hắc Muội từ thành về.”

“Thật không tệ, vào thành buôn bán kiếm lời chỉ biết hiếu kính nhà chồng tương lai !”

“Cũng là thay Cát Tường đưa lễ Đoan Ngọ!”Hắc Muội không xấu hổ cũng không ngại giải thích .

“Bà thông gia!”Tiến vào cửa sân Hắc Muội liền kêu.

“Hắc Muội a!” Tịch Mai đi ra vừa thấy Hắc Muội vô cùng nhiệt tình, vội vàng kêu Diệp bà bà ở ngoài sau.

“Bà thông gia, đây là bánh chưng thịt heo ta mua ở trấn biểu các người, “Hắc Muội nói xong, đem một xâu bánh chưng thịt heo đưa cho các nàng.

Lễ đến đây Diệp bà bà tự nhiên là cao hứng , nói sau Hắc Muội vừa mới kêu một tiếng như vậy, trong thôn rất nhiều người đều biết Hắc Muội đưa lễ Đoan Ngọ , nàng lại hân diện , trên mặt cười đến miệng đều không thể khép.

Theo tập tục nơi này là tiết đoan ngo con dâu huynh đệ phải tới cho lễ cha mẹ chồng của ty muội đã gả ra ngoài , nhưng Cát Tường không có huynh đệ, dù không đưa lễ cũng hợp lý , nhưng hiện tại Hắc Muội đưa, bà khẳng định kính hỉ , cao hứng vô cùng.

Tịch Mai vội vã định lấy bánh chưng ăn, Diệp bà bà mắng nàng, “Nha đầu chết tiết kia chỉ có biết ăn thôi, đây là thịt heo , buổi tối hâm lại ăn, ăn lạnh coi chừng tiêu chảy!”

Quay sang lại lấy lòng với Hắc Muội nói, “Hắc Muội vào trong ngồi đi, Diệp Tĩnh lập tức sẽ trở lại.”

“Không được, ta tới đưa vài cái bánh chưng, lúc này phải về .”

Đang nói Diệp Tĩnh đã về, đứng tại cửa nhìn bóng dáng Hắc Muội hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

Hắc Muội quay đầu vừa thấy hán, trên mặt hán có chút đỏ, chỉ ngô nửa ngày liền nói một câu, “Hắc Muội, người đã về.”Nói như chưa nói, Diệp bà bà tức giận trừng hán.

Hắc Muội gạt đầu, hàn huyên vài câu trực tiếp về nhà , còn lại bánh chưng mật đường cho ba ty muội ăn , các nàng đều thích ăn ngọt!

Nghĩ đến tình cảnh các nàng ăn bánh chưng nếp dính đầy mặt, tâm tình của nàng liền bay lên vạn dặm .

—

Hoa lan tử la

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo

Đối với Hắc Muội trở về nhà nhanh như vậy , ba tỷ muội Cát Tường vừa mừng vừa sợ.

Buổi tối bốn tỷ muội cũng không nấu cơm , liền hấp bánh chưng lại ăn, quả nhiên Béo Nha cùng Tứ Nha ăn đến bên miệng đều là nếp, luyến tiếc đem từng hạt dính trên mặt, lại nhét vào miệng ăn, vừa ăn vừa cười không ngừng.

“A, thật sự là náo nhiệt !”

Đại Bàn tàu tử cùng Đại Thụ tới .

Bởi vì nhà nàng không có người lớn giúp giữ đứa nhỏ, mấy ngày nay các nàng nào là đào khoai tây nào là ép cái dầu , nàng thường xuyên đưa Đại Thụ tới chơi với Tứ Nha, còn có thể học vài chữ.

Hôm nay ruộng nhà nàng đã bắt đầu cấy , con trai lớn mười một tuổi đều đi theo ra ruộng sai sử, Đại Thụ còn nhỏ, để một mình ở nhà cũng lo lắng.

Hắc Muội vô cùng hoan nghênh Đại Thụ đến nhà nàng chơi, nàng cảm thấy cổ đại cái loại tình cảm thanh mai trúc mã rất khó được, Đại Thụ cùng Tứ Nha nếu có thể có phần tình cảm này nàng tất nhiên là vui vẻ , nói sau Đại Thụ cũng vô cùng hiểu biết.

“Đại Bàn tàu tử, tàu cứ yên tâm đi, Đại Thụ mỗi ngày ở nhà ta chơi đều không có việc gì, công việc nhà ta đã làm xong rồi, ta ở nhà cũng không có chuyện gì.”

“Vậy cảm ơn , Hắc Muội —— “

Đại Bàn tàu tử nói cảm tạ liền chuẩn bị đi.

Thời điểm Hắc Muội đứng dậy tiễn nàng mới phát hiện Đại Bàn tàu tử rõ ràng là từ trong ruộng trực tiếp tới đây, ống quần cuốn lên, trên bắp chân đều là bùn, đi đường chân đều kéo, phỏng chừng hôm nay thật sự mệt thảm .

Hiện tại đúng là lúc cấy cây, nàng khẳng định là cùng Thủy Sinh cấy ruộng.

Nữ nhân thương nam nhân nhà mình luôn sẽ cùng nhau ra ruộng .

Trước kia Tú Cô cũng đi theo Phùng Quý cấy ruộng, nam nhân ở phía trước ra sức kéo, nữ nhân ở phía sau cầm cây, kỳ thực cấy ruộng xem như là chuyện gian khổ nhất trong trình tự tạo ra lúa.

Nam nhân cấy cây một ngày còn không đuổi thẳng thất lưng được, huống chi là nữ nhân.

Nhưng bởi vì năm nay nhà Hắc Muội có con la, Phùng Quý thực nhẹ nhàng một ngày liền cấy xong hai mẫu ruộng.

Hắc Muội nghĩ trước kia Tú Cô cùng Phùng Quý dốc sức cấy cấy mà hao tổn sức khỏe trong lòng không khỏi có chút mềm lòng , ngừng lại nói, “Đại Bàn tàu tử, con la nhà của ta đã nghỉ ngơi hai ngày , ngày mai cho người mượn cây một ngày!”

“Thật sự?” Đại Bàn tàu tử quả thực có chút không thể tin được , dân quê xem gia súc so với cái gì đều trọng , cơ hồ không có người sẽ cho người ngoài mượn .

Hắc Muội gật đầu, “Ừm, cho người mượn dùng một ngày, bất quá cũng không cho tàu mượn không, đợi xong việc người giúp ba tỷ muội ta làm ba đôi hài thế nào?”

“Không thành vấn đề!”

Dân quê làm giày tất nhiên là việc rất nhỏ, huống chi là đan hài, hài đan không giống hài vải phải có lớp vải dưới đáy.

Hài của ba tỷ muội Hắc Muội đã muốn không vừa chân , Tứ Nha mang hài của Béo Nha lại lớn, Béo Nha mang hài Hắc Muội cũng lớn, còn Hắc Muội mang hài trước kia của Cát Tường thì không lớn, nhưng trải qua làm việc, phía trước đều bị rách , ngày đó Cát Tường đã vá lại cho nàng, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ hư .

Nàng phòng ngừa chu đáo a, những chuyện khác không nói, làm giày quần áo , Hắc Muội thật tình bất lực.

Cát Tường vốn muốn giúp ba tỷ muội làm , nhưng Hắc Muội không muốn Cát Tường mệt nhọc, nói sau, miễn cho quan hệ vừa cùng nhà chồng dịu đi, phải vì chuyện làm giày cho tỷ muội nhà mẹ đẻ lại gây chuyện âm ỉ không thoải mái sẽ không tốt . Bất quá Cát Tường vẫn có thể làm cho cha mẹ nàng.

Sáng sớm hôm sau Hắc Muội cho con la ăn no.

Đại Bàn tàu tử đưa Đại Thụ tới, thuận tiện dắt con la đi, nhìn con la bụng đã ăn no thực ngượng ngùng, nàng mượn con la vốn nên cho nó ăn , nhưng thật sự là hôm qua rất mệt mỏi , thức dậy chậm nửa canh giờ.

Hắc Muội cười cười nói không có việc gì, lại dặn giữa trưa nhất định phải cho ăn một lần, còn phải cho uống nước sạch.

Nào biết lần hảo tâm này của Hắc Muội lại gây chuyện.

Vài người thấy nàng đem con la cho nhà Thủy Sinh mượn cũng tới cửa mượn con la.

Có mấy nhà quả thật là có khó khăn, hơn nữa quan hệ với mình cũng không tệ, nhất là trước kia còn giúp mình, tỷ như nhà Phú Đệ, bởi vì chỉ có hai cha con hẳn là lao động chính, nương hấn cũng vì sinh đứa nhỏ trong tháng không tịnh đường tốt nên tổn hại sức khoẻ, phía dưới bọn đệ đệ muội muội đều là mấy nhóc năm sáu tuổi.

Có nhà khẳng định là không cho mượn, nhất là hai huynh đệ Phùng Dững Phùng Trung.

Tuổi trẻ còn sức khoẻ, huống chi trước kia còn hay khi dễ cha nàng là người thành thật, trên phương diện tháo nước luôn làm mấy chuyện xấu.

Hắc Muội trực tiếp một lời từ chối.

Những người tới cửa lại không mượn được la trên mặt không nói gì về đến nhà tất nhiên là tức giận không thôi, người người đổ mắt con la nhà Hắc Muội, nơi nơi gặp người đều nói Hắc Muội như thế nào bất thông tình lý, hiện tại có tiền đã quên các hương thân.

Bất quá dân quê vẫn chất phác, Hắc Muội cũng không lo lắng bọn họ có thể làm ra chuyện gì thiếu đạo đức.

Hắc Muội cũng có biện pháp, thời điểm gặp huynh đệ Phùng Dững chút chút oai oai trực tiếp giáp mặt mắng.

“Các ngươi tuổi còn trẻ, không ra sức làm việc lưu trữ làm gì a, lúc trước cha ta một mình một chết một sống các ngươi ai giúp nhà ta chứ, nhà của ta cần cái gì Phú Đệ không nói còn đưa tới cửa, Thủy Sinh ca càng không cần phải nói, giúp nhà ta kéo trục lăn lúa đập lúa, các ngươi ai kéo qua, nay lại tới nhà ta gia súc ta không nói hai lời —— sao ta phải lấy bạc mua gia súc cho các ngươi dùng chứ, đó là đạo lý gì, mượn là nhân tình, không cho mượn là bốn phận ——”

Một phen nói được hữu tình có lẽ. Người trong thôn vốn còn nói Hắc Muội không đúng, hiện tại mọi người đều không nói như nuốt phải ruồi bọ.

Chính là trong những người này có mấy người đầu óc linh hoạt đi nhà Phùng Kim thêm mắm thêm muối.

“Ngươi xem xem, đại ca ngươi không ở nhà cháu gái ngươi đem gia súc cho người ngoài mượn cũng không cho thúc thúc ngươi mượn ——”

Phùng bà bà nghe xong đương nhiên là tức giận, vốn đau lòng con trai út, nhìn hấn cày cấy về nhà mệt đến kêu rên lại cảm thấy Hắc Muội không phải.

Mà Vương Kiều Nga bởi vì chuyện con gái cảm điếc vẫn cầu Hắc Muội xin thuốc khó mà nói cái gì, trong khoảng thời gian này nàng quả thật có chút thu liễm, nhưng người nọ là đánh chết cái nết không chừa.

Ngày hôm sau nhìn thấy Phùng Kim về nhà mệt đến cơm đều không muốn ăn liền cùng mẹ chồng ở trên bàn cơm nói xấu Hắc Muội.

“Các ngươi nói này đó có ích lợi gì chứ, còn không đi mượn!” Phùng Kim nằm ở trên giường hữu khí vô lực nói xong, hồi tưởng lại những năm trước đây thời điểm cày ruộng đại ca Phùng Quý đều giúp hấn.

Khi đó chính mình cũng không cảm thấy có cái gì, vài năm nay một mình cày cấy càng ngày càng cảm giác khổ không nói nổi.

Trong lòng đối với đại ca Phùng Quý cũng không biết là cảm giác gì.

Phùng bà bà tới cửa mượn con la làm cho Hắc Muội thực khó chịu.

Phía trước nhiều người mượn như vậy nàng cũng chưa cho mượn, Phùng bà bà tuyệt đối biết, lúc này còn nghiêm mặt đến mượn không phải là ý vào chính mình là bà nội nàng, nhưng bà cũng không giấu lại bà khi nào thì xem tỷ muội các nàng là cháu gái, trong mắt bà cháu chỉ có Hương Thảo và Tiểu Phúc.

Phùng Quý không ở nhà Hắc Muội càng không nể mặt, trực tiếp ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Con la mệt mỏi, không thể mượn!”

Phùng bà bà tức giận, ở trong sân nhà Hắc Muội mắng to, “Ngươi cái nha đầu chết tiệt kia, con la mệt có thể so với nhệ thức ngươi mệt? Ngươi đau lòng con la không đau lòng nhệ thức ngươi, ngươi có phải người hay không, ngươi cùng con la một dạng đều là gia súc sao ——”

Hắc Muội cũng không tức giận, nhìn bà nổi điên, cười lạnh nói, “Lòng ta thương con la là vì ở thời điểm nhà ta khó khăn nó có thể giúp cha ta, nhệ thức giúp cha ta sao?”

Phùng bà bà càng tức giận, “Phản, thật sự phản, cha ngươi không ở nhà ngươi đây muốn phản a!”

“Mang cha ta ra cũng vô dụng, con la là ta kiếm tiền mua, ta thích cho ai, không thích cho ai do ta định đoạt!”

Phùng bà bà tức sắc mặt xanh mét, một bó to tuổi đựng chàm với cái đinh cứng rắn, còn là cháu gái mình, huống chi ngoài sân rất nhiều người đều tới xem náo nhiệt, cái mặt của bà đặt ở đâu đây.

Phùng bà bà sao chịu được chuyện này a, lập tức giờ trò, liền muốn đi tới bắt con la.

Hắc Muội vừa thấy bà kéo con la, này không phải là cướp sao, đuổi theo sát sau muốn ngăn lại, Béo Nha cùng Tứ Nha hiện tại cũng mạnh dạn hơn, đi theo giúp Hắc Muội.

Nhưng Phùng bà bà đang lúc hơn năm mươi tuổi, thân thể cũng tốt, vóc dáng lại cường tráng, Hắc Muội vừa đuổi tay ra kéo bà một cánh tay liền đem Hắc Muội ngã trên đất.

Vừa vặn cửa viện phía Tây là chuồng la đặt vài khối đá lớn, dùng để khi Hắc Muội dắt con la đi ra ăn cỏ đề dây thừng, nàng bị Phùng bà bà hất một cái vừa vặn ngã lên tảng đá, lập tức liền đụng vào xương đùi, đau buốt, ôm đùi nửa ngày không đứng dậy nổi.

Béo Nha cùng Tứ Nha vừa thấy tỷ tỷ bị hất ngã vội vàng hoảng hốt chạy tới quan tâm.

Hắc Muội một phen đẩy các nàng ra, “Nhanh đi giữ chân bà nội, nói cái gì cũng không thể cho bà cướp la đi.”

Lúc này, một người nghiêng ngã chạy tới, vẻ mặt lo lắng hỏi, “Hắc Muội, người thế nào?”

Là vị hôn phu của nàng Diệp Tĩnh.

Chung quanh người xem náo nhiệt có chút ồn ào, có người cười nói, “A, Diệp Tam Nhi, xem người hiện tại là giúp đỡ nàng dâu tương lai, hay bà nội vợ tương lai a!”

Phùng bà bà đã dắt con la từ trong chuồng ra.

Hắc Muội sốt ruột, bà nội nàng đây là cứng rắn cướp đoạt, nàng lại không thể ra tay đánh bà ấy, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn con la yêu quý bị lôi đi như thế.

Đối với Diệp Tĩnh nói, “Nhanh đi ngăn bà nội ta lại, bà cướp con la của ta!”

Diệp Tĩnh vừa nghe không nói hai lời liền đi ngăn cản Phùng bà bà, vốn hai đứa nhóc Béo Nha cùng Tứ Nha đã cản bà, bây giờ còn đến Diệp Tĩnh, Phùng bà bà càng cảm thấy được chính mình con bà nó không có uy tín, trực tiếp phát bạo, một chương đẩy Diệp Tĩnh thật xa, nói, “Đồ què cút sang một bên!”

Diệp Tĩnh vốn thân thể gầy yếu, đi đứng lại không tốt, lần này trực tiếp ngã chổng vó, chọc cho người ngoài chế giễu cười ha hả.

Hắc Muội nhìn Diệp Tĩnh than thở một tiếng, “Người này vô dụng!”

Chính mình đứng lên muốn cùng Phùng bà bà liều mạng, nhưng nàng còn chưa đứng vững, chợt nhìn thấy con la một chân đá ra sau, Phùng bà bà “Ồi” Một tiếng, còn có tiếng xương cốt thanh thúy vang lên.

Phùng bà bà đặt móng ngã xuống đất, khóc trời kêu đất.

Rất nhanh Phùng Kim chạy tới, vừa chạm vào chân Phùng bà bà bà ta liền oa oa kêu đau, vuốt nước mắt khóc kể chính mình mệnh khổ, một nhà con trai lớn như thế nào như thế nào bất hiếu.

Hắc Muội cũng mặc kệ bọn họ, vô cùng vui vẻ vuốt đầu con la, trong lòng nghĩ, gia súc còn biết bảo hộ chủ.

Có người sống còn không bằng gia súc.

Diệp Tĩnh lúc này đã được Diệp Bình cùng Cát Tường đỡ dậy, đối với Phùng bà bà tức giận không dám nói.

Nhưng không bao lâu Diệp bà bà và Tịch Mai cũng đến, Diệp Tĩnh là bảo bối trong lòng Diệp bà bà a.

Bà cũng không nói gì Phùng bà bà, chỉ đối với Phùng Kim mắng, “Phùng gia nhị thúc, người cũng quá không phải, chính mình núp ở phía sau mặt cho lão nương làm loại chuyện bất nết cháu gái này, ý vào thân phận trưởng bối mạnh mẽ cướp đoạt này nọ, có biết xấu hổ hay không a ——”

Mấy câu nói của Diệp bà bà đối với Phùng Kim cũng là ngầm chỉ trích Phùng bà bà, nhưng lúc này Phùng bà bà cùng Phùng Kim thật đúng là không có cách.

Lúc này Hắc Muội nhìn một màn trong lòng thập phần an ủi, cảm thấy lúc trước chính mình quyết định cùng Diệp Tĩnh đàm hỏi thật sự là quyết định rất chính xác, nhưng nàng lại hoàn toàn không có chú ý tới Diệp Tĩnh đứng phía sau mặt xám mày tro, khuôn mặt xanh mét ử dột, bên tai càng không ngừng quanh quẩn câu kia của Hắc Muội “Người này vô dụng!”

Ai cũng không chú ý tới trong mắt hắc nhìn Phùng bà bà tất cả đều là

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 53: Gọn sống

Trước ngày mùa mẩy hôm Phùng Quý cùng Tú Cô vội vàng về thôn, hai người vốn đi trên đường còn cười cười nói nói, tiến đến trong thôn, có thôn dân thật tình quan tâm thân thể Tú Cô ân cần thăm hỏi, cũng có một người vui sướng khi người gặp họa.

Hai người đi thẳng về nhà, về nhà đoàn tụ đương nhiên là cao hứng, nhìn thấy bọn nhỏ trong nhà đều tốt cũng vui mừng, bọn nhỏ đã lớn bọn họ thật sự có thể yên tâm, mà Hắc Muội nhìn thấy cha mẹ tinh thần tựa hồ không tệ trong lòng cũng an tâm.

Bọn họ về nhà ngày hôm sau Phùng bà bà tới cửa tìm Phùng Quý.

Ngày đó chân bị gãy bà đã mời Diệp lang trung ở hạ thôn tới xem, ngày đó chân của bà sớm đã tốt.

“Nương! Hôm nay còn đi đi thăm nương!” Tú Cô ngoan ngoãn lấy lòng mẹ chồng, nhưng Phùng bà bà vô luận như thế nào chính là xem nàng không vừa mắt.

“Đừng giả mù sa mưa, con gái nguoi không hại ta đã may mắn sao ta dám làm phiền nguoi tới thăm ta!”

“Nương, nương có ý gì!” Phùng Quý bất đắc dĩ nói.

“Chân ta như vậy, các nguoi bị mù à —— “Phùng bà bà hùng hổ liên mắng, hướng về phía con trai càng phát ra náo loạn.

Phùng Quý và Tú Cô nghe bà hùng hổ hô hô nói nửa ngày mới biết được có chuyện như vậy, bọn họ chỉ có thể nói lời hay dỗ Phùng bà bà, lại cầm một cân thịt cùng một bao kẹo cho Phùng bà bà, bà thế này mới bỏ qua.

Hắc Muội về nhà nghe nói thực mất hứng, nhưng Tú Cô nói với Hắc Muội, “Bà ấy dù sao cũng là bà nội con, là trưởng bối, còn là quan hệ huyết thống, chúng ta nên hiếu thuận, bà thế nào chúng ta trước không nói, chúng ta bằng lòng tâm làm nguoi —— “

Hắc Muội sợ nhất chính là nương nàng niệm thực lương hiền đức, lập tức buông vũ khí đầu hàng.

Thời điểm ngày mùa bởi vì Tú Cô kiên trì muốn làm việc, cho nên Hắc Muội đành phải để bà với Tứ Nha ở nhà nấu cơm, nàng cùng Phùng Quý ra đồng, năm nay cũng mang theo Béo Nha, nàng hiện tại đã mười một hai tuổi nên bắt đầu học việc nhà nông.

Đứa nhỏ nhà nghèo thường sớm làm việc nhà, Béo Nha một năm này hiểu biết hơn, cũng không còn nhàn hạ như trước, đi theo bên cạnh Hắc Muội bán mặt cho đất bán lưng cho trời cấy mạ cả buổi sáng.

Mặc dù hiện tại tốc độ cấy mạ của nàng chưa phải rất nhanh nhưng cũng không tệ, hơn nữa có kinh nghiệm trước kia cùng Hắc Muội bắt mã hoàng bán cũng không sợ mã hoàng.

Chân bị mã hoàng hút máu không vội không hoảng hốt, vỗ bấp chân từ từ bắt lấy mã hoàng, đặt vào trong ống trúc đã sớm chuẩn bị tốt, chờ tới trưa phơi khô bán kiếm tiền.

Bởi vì toàn bộ thôn đều bận ngày mùa nên cũng không có bà tám tới chọc một nhà Hắc Muội, nhưng ngày mùa qua đi đợt lúa chín hai ba tháng này cũng không phải rất bận rộn, nếu có cũng chỉ là nam nhân vội vàng gánh phân tưới ruộng, thả nước, nữ nhân đều rảnh rỗi nghỉ ngơi.

Trong thôn bắt đầu có người thuê dệt chuyện, rất những người này đề tài đều quay quanh nhà Phùng Quý Tú Cô.

Kỳ thực có cái gì khác nói đâu, không phải là chuyện Tú Cô không sinh được con trai, lại do mất Hắc Muội kiếm tiền làm cho cuộc sống ngày càng tốt lên.

Nhưng may mắn các nàng cũng không biết chuyện Tú Cô không thể lại mang thai, nếu không sẽ không phải muốn giờ chân bị gãy chuyện nữa sao.

Hắc Muội quyết định đem chuyện nương nàng không thể lại mang thai che giấu.

Cát Tường ở Diệp gia không biết muốn đi thăm nương nàng, nhưng Diệp gia cũng đang ngày mùa, không có thời gian.

Thật ra trong lòng Tú Cô sao không nhớ Cát Tường được chứ.

Tú Cô cùng Phùng Quý tuy rằng tổng cộng sinh bốn đứa con gái nhưng chân chính chỉ có Cát Tường là Tú Cô tự mình nuôi lớn, Hắc Muội gần như là Cát Tường nuôi, Béo Nha và Tứ Nha thì lại là Hắc Muội nuôi.

Cho nên Cát Tường cơ hồ là thân cận nhất với Tú Cô, tựa như Hắc Muội ở trong lòng Cát Tường.

Hắc Muội đương nhiên biết tâm tư nương nàng, công việc vừa vui đi, liền đón Cát Tường về nhà ở vài ngày, Cát Tường ở nhà Hắc Muội không cần nói cũng biết rất cao hứng, có nàng ở bên nương nàng tâm trạng cũng tốt chút, hơn nữa Cát Tường ở nhà may vá quét dọn, đó có thể tốt hơn Hắc Muội.

Hắc Muội còn vừa vặn có thời gian làm việc khác.

Bởi vì nghĩ thu hoạch vụ thu qua không tới vài ngày chính là Trung thu , Hắc Muội thừa dịp trước khi thu hoạch vụ thu làm một đồng rau trộn, thừa dịp Bạch gia đến lấy hàng đi tới Bạch gia một chuyến, thiết kết đóng gói bánh Trung thu, dạy vài nha đầu bà bà xong liền vội vàng chạy về nhà , làm cho Bạch lão bản ngày hôm sau đi tới sân nàng tìm nàng thấy trống không.

Đối với sân trống hắc cười khò.

Rất nhanh lại tới mùa thu hoạch.

Năm nay Phùng Quý thật sự thoải mái hơn.

Tú Cô muốn hỗ trợ, Hắc Muội cương quyết không chịu.

Nàng cùng Béo Nha, ba cha con cùng nhau cắt lúa một ngày rưỡi, Béo Nha bởi vì lần đầu tiên cắt lúa, trên tay bị cắt trúng vài nhát, máu tươi ứa ra , trên mặt tiểu bèo đau đến nhăn lại.

Lúc xế chiều về đến nhà, Tú Cô đau lòng một phen, Tứ Nha vô cùng hiểu biết muốn thổi thổi cho nàng.

Buồn cười nhất là Béo Nha hiện tại rất biết chuyện , Ngô Bảo Nhi vừa đến, nàng liền đem miệng vết thương mở ra cho hắn xem, còn nặn ra hai giọt nước mắt.

Hắc Muội nhìn thấy cười ngất, hôm nay ở trong ruộng bị cắt trúng Béo Nha cũng chưa khóc hiện tại vừa thấy Ngô Bảo Nhi đến liền giả vờ đáng thương, khoan hãy nói Ngô Bảo Nhi nhìn ngón tay tròn tròn của Béo Nha chảy máu về mặt liền đau lòng, vỗ bộ ngực nói, “Béo Nha, ngươi yên tâm, sang năm ta tuyệt đối không cho ngươi ra ruộng.”

Hắc Muội nhìn buồn cười, xen mồm hỏi, “Bảo nhi, sang năm ngươi có thể thay Béo Nha ra ruộng giúp chúng ta cắt lúa à?”

Ngô Bảo Nhi đỏ mặt cũng không hé răng.

Ăn cơm chiều, Hắc Muội cùng Phùng Quý thấy sắc trời còn sớm hai người đi ra ruộng trời lúa.

Bởi vì có con la gánh lúa, hai người chỉ lo bó, trong chốc lát tất cả lúa đã vào sân lúa.

Như năm rồi, vẫn là Phùng Quý gánh trước , Phùng Quý là người tính háp tấp, đêm đó liền muốn đập lúa, huống chi bây giờ còn có con la kéo trực lăn lúa không phải chuyện đơn giản thôi sao.

Hắc Muội ngắm lại cũng thấy đúng, cùng cha nàng đập lúa suốt đêm , Tú Cô cũng muốn đến hỗ trợ, cuối cùng Hắc Muội đành phải kêu bà một lát đưa cơm nước tới.

Bất quá Tú Cô và Phùng Quý Hắc Muội một dạng cũng cả đêm không ngủ, hôm sau quả nhiên tiểu tụy hơn, Phùng Quý cùng Hắc Muội nhìn thấy đều vô cùng đau lòng.

Nhưng bọn họ cũng biết muốn cha con bọn họ bận rộn mà để Tú Cô ở nhà ngủ bà khẳng định cũng ngủ không tốt , tả hữu lo lắng trông phụ cùng con gái .

Đợi cho nhà Hắc Muội đập lúa xong, bầu không khí đập lúa đã tràn ngập thượng thôn , từng nhà đều bận rộn cùng vui sướng thu hoạch.

Thừa dịp mùa thu nắng gắt như lửa , Phùng Quý ở nhà phơi thóc, Hắc Muội lo vườn rau .

Như cũ có người da mặt dày lại tới mượn con la, Hắc Muội lần này thông minh, trực tiếp đem mấy nhà giao hảo dựa theo thời gian đập lúa an bài xếp thành hàng, con la làm nửa ngày nghỉ một ngày, như vậy đã giúp mấy hộ nàng muốn giúp, cũng kéo dài thời gian, dân quê không có khả năng vì mượn gia súc mà kéo dài đập lúa .

Khi đó thời tiết ai cũng không biết trước được, một trận mưa đến, một năm lúa có thể trở nên xấu, đập ra cũng là gạo xấu, bán không được tiền chính mình ăn đều khó nuốt xuống.

Đầu thu trước khi trời mưa xuống toàn bộ gạo thôn Đại Diệp đều nhập khó , mỗi người trên mặt đều là vui sướng , qua vài ngày nộp thuế, liền đến tết Trung thu .

Dân quê đón tết Trung thu không chỉ có ngụ ý gia đình đoàn tụ viên mãn, còn là chúc mừng mùa thu hoạch, cho nên mỗi nhà đều làm bánh trung thu.

Bánh trung thu ở nông thôn rất đơn giản, nói trắng ra chính là một loại bánh dẻo hình tròn mà thôi.

Trước Trung thu một ngày nhà Hắc Muội đi tặng bánh trung thu cho khách quý.

Vô cùng ngoài ý muốn dĩ nhiên là cha con Bạch gia.

Hắc Muội bắt đầu buồn bực , buồn bán gần đây hắn là không có chuyện gì a, bọn họ thế nào bỗng nhiên đến đây, cảm giác dường như là đặc biệt vì tết Trung thu đến tặng lễ.

Cha con Bạch gia vào thôn trước hai canh giờ.

Xe ngựa đứng ở cửa thôn, bên trong cũng không thấy người xuống xe.

Bên cạnh một phụ nhân tuổi còn trẻ ăn mặc thập phần đơn sơ mộc mạc, chính là Hồng di đi theo bên cạnh Bạch Minh Tuệ.

Nàng lén lút vào thôn , bởi vì lúc này là giữa trưa , phần lớn thôn ở nhà ăn cơm nghỉ ngơi, trong thôn cũng không có nhiều người đi lại.

Nàng quen đường đến nhà Diệp Tĩnh, cũng không có kinh động vài người tìm gặp Diệp Tĩnh, đi đến một nơi rất yên tĩnh nói chuyện.

“Ngươi là nói ngươi có biện pháp đem chân của ta chữa khỏi?”Diệp Tĩnh quả thực có chút không thể tin được, người lạ chưa thấy qua này bỗng nhiên tới cửa nói chân của hắn có thể chữa khỏi.

“Đúng vậy.”Nàng chắc chắn nói, mặc dù giờ phút này một thân vải thô nhưng khoe môi khê nhếch đã để lộ ra định liệu trước của nàng.

Diệp Tĩnh là một người đọc sách, đương nhiên biết không có chuyện cái bánh từ trên trời rơi xuống.

“Ngươi có điều kiện gì?”

“Không hổ là người đọc sách, “Hồng di khoe môi mỉm cười, “Ta muốn ngươi từ hôn!”

Diệp Tĩnh lập tức chấn động, tròn tròn mắt nhìn nàng nửa ngày nói không ra lời, cuối cùng nói năng lộn xộn, “Này, này sao được, Hắc Muội, ta cùng Hắc Muội —— “

“Ta cũng không phải muốn ngươi không cưới nàng, ta là muốn ngươi trước từ hôn, nửa năm sau đợi chân ngươi thương chữa khỏe ngươi có thể lại đến cầu hôn.”

Lần này Diệp Tĩnh không nói.

“Làm một người bình thường, chân chính khỏe mạnh đi cưới cô nương mình yêu thích không tốt sao, hay là ngươi sợ nàng không đợi được ngươi nửa năm?”

Mấy câu nói lập tức trọc vào lòng Diệp Tĩnh, hắn là cỡ nào muốn chính mình là một người bình thường khỏe mạnh a, có thể ra đồng làm việc, có thể vì Hắc Muội giảm bớt gánh nặng, khi nàng bị ức hiếp có thể ra mặt giúp, nhưng vì chân hắn bị tật, hắn ngay cả năng lực giúp nàng gánh một thùng cũng không có——

Nếu ông trời hiện tại cho hắn cơ hội như vậy không phải là tâm nguyện lớn nhất của hắn sao?

“Nhưng mà, nếu nửa năm này—— “Diệp Tĩnh sờ dĩ do dự trong lòng quả thật lo lắng nếu hắn từ hôn , nửa năm này Hắc Muội lại đính hôn với người khác thì làm sao bây giờ?

“Ngươi có phải lo lắng Hắc Muội đính hôn với người khác không?”

Hắn gật đầu.

“Cái này phải xem bản lĩnh của ngươi , người đọc sách hạ bút thành văn không phải dễ sao, muốn Hắc Muội nửa năm không nghị hôn được có lẽ không phải việc khó đi!”

Thẳng đến về nhà Diệp Tĩnh vẫn trong tình trạng hoảng hốt do dự , nhưng trong lòng chấp áo cùng nỗi khổ riêng làm cho hắn cuối cùng làm một quyết định, hắn không biết lúc này cái quyết định hắn tự cho là chính xác đã khiến hắn rốt cục cùng người trong lòng vĩnh viễn bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Từ hôn

Hắc Muội nhìn thù hạ phía sau Bạch lão bản từ xe ngựa vác xuống một vài thứ có chút nặng đại .

Thịt bò, thịt heo, đồ khô, vải dệt, bánh trung thu, trái cây, này đó so với hần đưa lễ mừng năm mới còn nhiều hơn.

Hắc Muội còn tưởng Bạch lão bản là buôn bán có vấn đề muốn nàng hỗ trợ, nàng ở trong lòng buồn bực, chính mình đối với buôn bán cũng chỉ lý luận suông, thực sự được coi trọng như vậy sao?

Nào biết Bạch lão bản nói một câu, “Hôm nay chỉ nói nhân tình không nói chuyện buôn bán!” Nàng càng ngây dại, lòng nghĩ, lão bản ở cổ đại cũng quá có tình vị đi!

Bởi vì Tú Cô cũng biết bọn họ, lại được bọn họ hỗ trợ tìm danh y, trong lòng cảm ơn thật sự, vô cùng nhiệt tình sẵn sàng tiếp đón.

Bạch lão bản lần này thật đúng không nói chuyện buôn bán, cùng Phùng Quý Tú Cô nói chút chuyện phiếm, có vẻ đặc biệt bình dị gần gũi, thậm chí nói đến thê tử đã mất của hần cùng lão phu nhân trong nhà không phải mẹ ruột.

Phùng Quý cùng Tú Cô đều là người thành thật không chỉ có đối với hần vừa kính trọng lại đau lòng, nhìn về phía Bạch tiểu thư trong ánh mắt đều nhiều hơn trù mẫn.

Lúc xế chiều Bạch gia phải đi Bạch tiểu thư bỗng nhiên nói, “Cha, cha còn chưa tính tiền với Hắc Muội!”

Bạch Tề phe phẩy quạt giấy trong tay, búng tỉnh đại ngộ nói, “Xem ta, nói là hôm nay không nói chuyện buôn bán chỉ nói nhân tình, liền quên chuyện này.”

“Không vội, lần sau lại thanh toán cũng được!” Tú Cô cùng Phùng Quý vội vàng nói.

Hắc Muội liếc cái xem thường, lòng nghĩ cha mẹ thành thật thật sự là, huynh đệ ruột còn phải tính sổ rõ ràng, người ta đưa quà Trung thu đến sổ sách đều có thể không tính, vậy sao được chứ,!

Hắc Muội vội vàng chen vào, “Bạch lão bản, chúng ta đến bên kia từ từ tính sổ đi!”

Bạch Tề nhìn bộ dạng Hắc Muội gấp gáp, ánh mắt chăm chú, vẻ mặt sáng lạn, môi hép mở thân nhiên ý cười, bước nhỏ cùng Hắc Muội đi qua một bên.

Hắc Muội một lòng bị Bạch lão bản cuối cùng kết toán ra năm trăm lượng bạc rung động, năm trăm lượng a! Tròn chính năm trăm lượng a!

Bạch Tề buồn cười nhìn Hắc Muội mừng rỡ như điên lại cố gắng trấn định, kim lòng không đậu giờ tay néo néo mũi của nàng, Hắc Muội cả kinh lập tức tỉnh táo lại, vuốt cái mũi bị néo có chút không biết làm sao nhìn Bạch Tề.

Người này trong mắt tràn đầy ý cười, không mang theo một chút dâm loạn, nàng cũng khó mà nói cái gì, cảm thấy hần có lẽ thường xuyên làm vậy với Minh Tuệ, ha ha nở nụ cười nói cảm ơn, trực tiếp đếm bạc.

Một nhà Hắc Muội tự nhiên là qua một ngày tết Trung thu trong không khí vui mừng, bánh trung thu Bạch gia đưa tới vô cùng tinh mỹ, nhìn đều không đành lòng mở đóng gói, hủy đi đóng gói lại không đành lòng ăn, Béo Nha cùng Tứ Nha vẫn giữ lấy vỏ bọc lụa.

Phùng Quý và Tú Cô vẫn làm tròn hiếu đạo đưa vài thứ tới nhà Phùng bà bà.

Thật ra cho dù họ không đưa, người trong thôn đều nhìn thấy Bạch gia đưa nhiều lễ vật đến, các nàng cũng đã muốn tới cướp đoạt.

Hắc Muội nghĩ đã bày ra tư thái thủ lễ như vậy, trực tiếp cũng đưa cho nhà Diệp bà bà một phần.

Theo đạo lý Hắc Muội bên này tặng lễ về sau nhà Diệp bà bà cũng có thể tới cửa đáp lễ.

Nhưng đợt tết Trung thu qua đi ba ngày Diệp Bình Diệp Tĩnh không ai tới cửa tặng lễ, vẫn là Cát Tường cầm giấy mời tới cho Phùng Quý Tú Cô làm đáp lễ, Diệp Bình đến cũng chưa đến.

Hắc Muội thấy kỳ quái, nàng cùng Diệp Tĩnh đã đính hôn, hần tuyệt đối phải đến a.

Đợi ngày hôm sau Diệp Tĩnh quả nhiên đến, còn có Diệp bà bà cùng Diệp bà mỗi theo đến.

Diệp bà mỗi vẻ mặt ủ rũ.

“Chúng ta là tới từ hôn!” Diệp bà bà đi thẳng vào vấn đề, cũng không có bao nhiêu ngượng ngùng.

“Hắc Muội, người hãy nghe ta nói ——”

Diệp Tĩnh chưa nói hết, Tú Cô đã bị chuyện kinh thiên sét đánh này làm cho lão đảo muốn ngã.

Hắc Muội không để ý đám người kia, trực tiếp đỡ nương nằm xuống giường, lại bảo Béo Nha nhanh chóng đi kêu Diệp lang trung đến.

Trong nhà chính ba người Diệp bà bà Diệp bà mỗi Diệp Tĩnh đều mang tâm sự.

Diệp bà b mấy ngày trước nghe chính mồm con trai cam đoan nói chân thương của hấn có thể chữa khỏi liền sinh tâm tư, vốn Diệp Tĩnh nếu cả đời đi đứng cứ như vậy, cưới Hắc Muội không thể nghỉ ngơi là không còn gì tốt hơn, nhưng nếu chân Diệp Tĩnh có thể tốt vậy không cần bàn cãi, cô nương tốt nào mà cưới không được, không nên cưới một đứa hung hãn về nhà.

Bà cũng không để ý tới suy nghĩ trong lòng con trai.

Về mặt Diệp bà mới cầu xin nếu Diệp gia từ hôn, bà sẽ không lấy được năm lượng bạc Hắc Muội đã hứa cho.

Trong lòng Diệp Tĩnh tức càng khổ sở, nhìn sắc mặt Hắc Muội, lại nhìn mẹ vợ tương lai ngất xỉu, hấn rất muốn nói ra chân tướng.

Nhưng giấy trắng mực đen viết rõ ràng, hấn không thể thất ước, nếu không chân sẽ không được trị còn phải bồi một số bạc lớn.

Hấn hiện tại cho dù bị dày vò cũng phải nhẫn tâm chịu đựng.

Cuối cùng chuyện từ hôn cứ như vậy đã định, Hắc Muội cũng không phải người cầu xin người khác, không nói hai lời cầm tiền đặt cọc hai lượng bạc lúc trước Diệp gia đưa trực tiếp đặt trước mặt Diệp Tĩnh.

Lúc này vừa vặn Phùng Quý từ bên ngoài về, biết Diệp gia muốn từ hôn, tức giận, “Khuê nữ ta làm gì mà để các ngươi khi dễ như vậy, nói từ hôn liền từ hôn hả!”

ở nông thôn khuê nữ bị từ hôn sẽ vô cùng nhục nhã, tuyệt đối là chuyện khi người, không trách tính tình tốt như Phùng Quý cũng phẫn nộ.

Người từ trước đến nay luôn ôn hoà lần này nổi giận thật kinh khủng, lôi kéo Diệp bà bà định đánh, một bên Diệp Tĩnh gắt gao giữ chặt thắt lưng Phùng Quý

Nhưng Phùng Quý đang lúc tức giận, lại là người quen làm việc nhà nông, thân thể yếu ớt của Diệp Tĩnh thế nào ngăn nổi, trên người Diệp bà bà bị hung hăng tâu hai quyền, Diệp Tĩnh cũng bị đập cho mặt mũi bầm dập.

“Cha, bỏ đi, bọn họ từ hôn thì từ hôn, con không hiếm lạ đâu!” Hắc Muội mắt lạnh nhìn mẹ con bọn họ, trong lòng phiền chán cực kỳ, Diệp Tĩnh còn trông mong nhìn Hắc Muội, vừa vội lại ủy khuất, Hắc Muội nhìn thấy trong lòng nổi trận lôi đình, “Thế nào, ngươi còn giả vờ chịu ủy khuất!”

Rất nhanh cả nhà Diệp gia đến, Cát Tường cũng đến, sắc mặt xanh trắng, một bụng tức giận, Diệp gia muốn từ hôn cũng gât nằng.

“Hôm nay trước mặt Diệp bà mới, chúng ta nói rõ, lúc trước Diệp gia các ngươi đã tự tới cầu hôn, nay muốn đổi ý không nói rõ ràng ai cũng đừng nghĩ đi!” Phùng Quý một lòng muốn phân xử.

Ngoài cửa đã có rất nhiều người tới lấy lý do hoà giải để xem náo nhiệt.

“Ngươi, ngươi — nữ nhi ngươi — cùng kẻ có tiền trong thành ———” “Diệp bà bà cũng mặt đỏ tai hồng kêu la.

Phùng Quý vừa nghe lại nổi giận, trong phòng Tú Cô cùng Cát Tường cũng tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Diệp bà bà nói như vậy khẳng định không phải vô duyên vô cớ.

Bất quá đây là lý do từ hôn Diệp Tĩnh lên lút nói bóng gió với bà, hấn cùng Hồng di giao dịch là không thể nói, cho nên lúc ấy hấn liền nghĩ ra một lý do nguy trang, nhưng cũng không có nói nhất định có chuyện này, chính là nói Hắc Muội cùng đại lão bản người ta có phải lui tới thân thiết hay không.

Hiện nay tại đây trước mắt bao người Diệp bà bà nói như vậy, lại đề xuất từ hôn, không khỏi người khác không tin.

Mà Phùng bà bà cùng Hương Thảo ở bên cạnh chẳng những không giúp đỡ người trong nhà còn bỏ đá xuống giếng.

Phùng bà bà xen một câu, “Tiểu chân (đĩ nhỏ) chính là không an phận!”

Hương Thảo tuổi còn nhỏ rất có năng lực gió chiều nào nghiêng theo chiều đó, về mặt đại nghĩa nói, “Thật sự là khí nhà chúng ta mất mặt, người ta dù có tiền chúng ta cũng không thể kiểm chế chuyện này a!”

Phùng Quý hung hăng liếc nhìn hai người các nàng thế này mới bỏ qua, lại khiến người xem náo nhiệt chấn động.

Hắc Muội mắt lạnh nhìn những người này, cũng không nói gì, đối với người Diệp gia nói, “Các ngươi cut cho ta, nếu lại bước vào nhà của ta nửa bước ta sẽ đánh gãy chân các ngươi!”

Diệp Tĩnh cho tới bây giờ không thấy được bộ dáng này của Hắc Muội, vừa lo lắng lại sợ hãi, muốn tiến lên nói chuyện, trực tiếp bị hơi thở hàn đàm băng khí trên người nàng làm cho khiếp sợ, Diệp bà bà lôi kéo bọn họ định rời khỏi, Diệp Tĩnh lẳng nhẳng nửa ngày, ở phía sau, lấp bắp nói, “Hắc Muội, ngươi chờ ta, nửa năm sau ta nhất định ———”

“Còn chưa cut!” Hắc Muội không kiên nhẫn, chỉ cảm thấy cả nhà này rất ghê tởm người.

Cát Tường hôm đó không về Diệp gia, lưu lại cùng Tú Cô.

Chính là kế tiếp vài ngày sức khoẻ Tú Cô không tốt lên được, lúc đầu Hắc Muội còn tưởng tâm trạng bà không tốt, liên tiếp trấn an bà, cuối cùng mới phát hiện bà đã bắt đầu ho ra máu, nàng kinh hãi.

Lấy xe đẩy gần vào con la muốn đưa Tú Cô đi trấn xem đại phu, Phùng Quý đương nhiên lo lắng, cũng đi theo đến trấn.

Cuối cùng Cát Tường lưu ở nhà cùng Béo Nha và Tứ Nha.

Đến trấn, Vương đại phu trước kia thường xuyên xem bệnh cho Tú Cô bắt mạch, kết quả lại làm cho Hắc Muội tâm thần không yên, Tú Cô đây là gian cấp công tâm, sợ là tổn thương nguyên khí, tịnh dưỡng cho tốt, nếu không sợ là không xong.

Mặc dù Vương đại phu nói khá uyển chuyển nhưng Hắc Muội vẫn nghe ra lo lắng trong lời nói của hắn, này cũng chính là điều nàng lo lắng, lúc trước danh y Trình lão ở Thanh thành đã nói qua Tú Cô không thể cảm xúc quá khích, như bây giờ nàng thật sự vừa lo lắng lại khổ sở, muốn đi Thanh thành cầu Trình lão khám xem.

Nhưng đợi nửa ngày ở Bách Thảo Đường mới biết được Trình lão đã du sơn ngoạn thủy, đệ tử của ông chỉ nói thân thể Tú Cô dù tịnh dưỡng cũng chỉ có thể sống thêm vài năm.

Nhưng Tú Cô chưa đến bốn mươi tuổi a, Hắc Muội nhẫn tình đều khóc sưng lên, không muốn nương nàng lo lắng, mới miễn cưỡng cười vui trấn an các nàng.

Mất thấy Tú Cô ngày càng gầy, người cũng mệt mỏi, Hắc Muội nhìn thấy liền rót nước mắt.

Trong lòng Hắc Muội hận thấu Diệp gia, bịa chuyện làm cho nàng chịu nhục không nói còn làm hại bệnh tình nương nàng càng nghiêm trọng.

Tú Cô cần tịnh dưỡng, lại tùy thời phải xem đại phu, chỉ có thể ở lại trấn, Phùng Quý liền ở lại trấn chiếu cố Tú Cô.

Đêm hôm đó Tú Cô ho ra máu tóe ông liền trong một đêm bạc trắng, hiện tại cũng quản không được tình thế, một lòng thăm nghĩ cùng Tú Cô.

Thời điểm Hắc Muội phải về thôn, Phùng Quý lôi kéo nàng một mình nói chuyện, “Hắc Muội, cha biết con là một khuê nữ ngoan, tuyệt không làm chuyện gì đồi phong bại tục, nhưng miệng lưỡi người đời đáng sợ, về nhà nhất định phải cùng Diệp gia giải thích rõ ràng, tranh thủ làm cho Diệp gia —— “

Hắc Muội lập tức cắt ngang lời ông, “Cha, con tuyệt đối không muốn cùng Diệp gia lại có quan hệ gì, cây ngay không sợ chết đứng, lời đồn con không sợ. Con chỉ muốn hỏi cha, nếu nương thực sự có chuyện gì, cha sẽ tái giá sao?”

Phùng Quý sững sốt một chút, phảng phất thoáng cái già đi rất nhiều, “Nương con đi theo cha chịu khổ nhiều năm như vậy, nếu thật sự có chuyện gì cha cũng không muốn sống.”

“Cha, vậy cha không cần con trai?”

“Nương con đã như vậy sao cha còn muốn con trai!” Phùng Quý có chút mất hết can đảm.

Hắc Muội hỏi như vậy là có nguyên nhân, nàng biết nương không thể lại mang thai, trừ phi cha nàng cưới vợ khác, nếu không Phùng Quý xác định chắc chắn không có con trai.

“Cha, ai con cũng không lấy, con sẽ kén rể!”

Hắc Muội nói như vậy cũng không phải ý tưởng đột phát, kỳ thực hai ngày nay nàng đã hiểu rõ, nàng tuy rằng trong sạch, nhưng thanh danh của nàng sợ là bị hủy, phụ cận còn có nhà ai nguyện ý cưới nàng, nhưng nếu kén rể mà nói, chẳng những có thể bảo trụ gia nghiệp, cũng giải quyết vấn đề khó xử trước mắt.

“Nhưng, kén rể sao có thể gặp được người tốt —— “Phùng Quý cau mày.

“Cha, chỉ cần một nam nhân là được, sinh hạ đứa nhỏ mang họ Phùng chúng ta, coi như là kế thừa gia nghiệp.”

Hắc Muội nói, “Cha, chỉ cần cha đồng ý là tốt rồi.”

“Ai, nay có thể làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể để con chịu ủy khuất.”

“Không ủy khuất! Cha, thật sự! Kén rể con còn có thể không rời nhà. Con cao hứng còn không kịp a!”

Phùng Quý biết Hắc Muội an ủi mình, khuê nữ nhà ai không muốn gả cho người tướng mạo xuất chúng, kén rể sao có thể chiêu được người tốt nào.

Nhưng bằng lương tâm nói, trước mắt cũng chỉ có biện pháp này.

Nói sau nếu Hắc Muội kén rể hẳn coi như an tâm chút, ít nhất nàng có thể chống đỡ cả một gia đình.

Chương 55: Đau đớn

Trở lại thôn Đại Diệp Hắc Muội trầm mặc rất nhiều, cũng không phải bởi vì lời đồn nàng không đứng đắn nổi lên bốn phía, mà là nàng thật sự rất lo lắng nương nàng, nhưng ruộng vườn trong nhà cần người lo, phía dưới hai muội muội cũng phải có người trông .

Hắc Muội kêu Cát Tường trở về Diệp gia, nàng không muốn vì chuyện của nàng làm cho Cát Tường ở Diệp gia sống gian nan.

Bận rộn làm dần dần giảm bớt sầu lo trong lòng Hắc Muội, nàng tính đợi nương nàng sức khoẻ tốt hơn về nhà sẽ chính thức đề xuất ý tưởng kén rể.

Hôm nay Hắc Muội đang ở trong núi chuẩn bị giống khoai lang, năm nay bận hơn, phải trực tiếp trồng khoai, đầu năm sau lại đào, không biết bao nhiêu việc.

Bên này nàng để lại Béo Nha ở nhà nấu cơm, Tứ Nha cùng Đại Thụ ở nhà chính chơi, còn mình thì cầm cái cuốc gánh một giỏ khoai lang giống chuẩn bị lên núi.

Cách cửa sân nhìn thấy Diệp Tĩnh thế nhưng đến đây, hôm nay hán vẫn mặc y bào thanh sắc thường ngày , bộ dáng hào hoa phong nhã.

Hắc Muội liền như vậy nhìn hán, trong mắt không mang theo một tia gọn sóng, giống như nhìn một con chó hoang qua đường, Diệp Tĩnh nhìn thấy trong lòng từng trận phát lạnh rụt rụt.

Thì ra ở trong lòng Hắc Muội, Diệp Tĩnh là thiếu niên có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn lương thiện ý, bề ngoài trắng nõn thư sinh một dạng, nhưng không nghĩ tới, chính là thiếu niên nhìn như gầy yếu này sau lưng đâm nòng một đao.

Nàng hiện tại thật sự liếc hán một cái đều cảm thấy dư thừa.

“Hắc Muội, ngươi hãy nghe ta nói, ta hôm nay phải rời khỏi thôn Đại Diệp , ngươi nhất định phải chờ ta, chờ ta nửa năm, nửa năm sau chờ ta trở lại _____ “

Hắc Muội hoàn toàn không để ý tới hán, nàng khóa cửa sân quá chặt chẽ , hán vào không được, liền đứng cách như vậy kêu, nhưng Hắc Muội phảng phất không nghe thấy, lập tức theo bên kia đi lên núi.

Nàng vừa tới không bao lâu, Diệp Tĩnh vội vàng cũng lên đến núi , còn muốn nói chuyện với Hắc Muội.

“Ngươi cút ngay, ta nhìn người cảm thấy ghê tởm!”Hắc Muội phát hỏa.

“Hắc Muội, “Diệp Tĩnh hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, vô luận Hắc Muội mắng hán như thế nào hán cũng không đi, cầu xin , “Hắc Muội, ta sợ dĩ từ hôn là có nỗi khổ .”

“Ta không quan tâm nỗi khổ của ngươi, đã muốn từ hôn , chúng ta không liên quan, ngươi còn dây dưa như vậy là có ý gì?”

“Hắc Muội, ta hôm nay phải rời khỏi thôn Đại Diệp , nửa năm sau trở về nhất định cho ngươi một cái công đạo cùng kinh hi, ngươi nhất định phải chờ ta.”

“Ta không cần bất luận công đạo cùng kinh hi gì của ngươi, ngươi và ta đã không liên quan, ngươi hiểu không? Chính là người xa lạ!”

Diệp Tĩnh lập tức hoảng hốt, vội vàng kéo cánh tay Hắc Muội, Hắc Muội một bụng tức giận, giơ tay đẩy hán ngã chổng vó, cũng không nhìn hán cái nào, trực tiếp bắt đầu trồng khoai lang giống.

Diệp Tĩnh ngơ ngác ngồi ở bờ ruộng nhìn Hắc Muội đào .

Hán hiện tại tâm trạng thực không tốt, có ảo não chính mình từ hôn tổn thương Hắc Muội, nhưng hán cũng không hối hận.

Bởi vì buổi chiều có người đến đón hán đi trị chân , nhưng trong lòng lại có chút lo lắng chính mình rời đi nửa năm Hắc Muội sẽ đính hôn.

Mặc dù từ ngày đó qua đi người trong thôn đều bàn tán về chuyện Hắc Muội và Bạch lão bản, sẽ không có người nhanh như vậy hướng Hắc Muội cầu hôn, nhưng dù sao Hắc Muội có năng lực làm việc lại xinh đẹp , ai cũng không thể cam đoan Hắc Muội vẫn đợi hán trở về a.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là đơn giản đem thanh danh Hắc Muội không đứng đắn phát tán đi , để cho người khác chùn bước. Đây cũng là hán biết rõ ràng chính nương mình nơi nơi châm ngòi thổi gió chửi bới Hắc Muội nhưng không ngăn lại giải thích nguyên nhân.

Cho nên giờ phút này đối với Hắc Muội tức giận cùng lạnh nhạt hẳn bất lực, chỉ hy vọng nửa năm sớm qua đi, hẳn trở thành một nam nhân khỏe mạnh bình thường về thôn, lại hướng Hắc Muội cầu hôn.

Nhưng hẳn lại không nào biết, rất nhiều chuyện nhất là chuyện tình cảm một khi bỏ lỡ sẽ không thể có lại được.

Qua vài ngày, trong thôn rốt cục có chuyện mới khiến người ta dò đi lực chú ý Hắc Muội.

Thanh Thủy nhà má Ngô đã trở lại, hơn nữa là phong phong quang quang đồ tú tài về nhà.

Má Ngô mừng như điên, được tin, sáng sớm đã ở cửa thôn chờ, cả thôn mọi người vây quanh ở cửa thôn chờ xem tú tài.

Đội cho Thanh Thủy vừa đến cửa thôn, Diệp Lý Chính đốt pháo, má Ngô vui mừng chia kẹo cho mọi người.

Thanh Thủy mặt mày hơn hờ đắc ý áo gấm về làng, làm cho cả thôn Đại Diệp nói chuyện say sưa.

Mọi người thôn Đại Diệp đều tròn gáy ngang vai không biết một chữ, vẫn là từ lúc Ngô địa chủ đến đây mở một học đường, thế này mới làm cho người trong thôn có cơ hội nhận thức vài chữ, mà nay Thanh Thủy tuy không phải chân chính người thôn Đại Diệp, nhưng tốt xấu đã ở trong thôn một thời gian, xem như là tú tài đầu tiên của thôn Đại Diệp.

Này tuyệt đối là đại hỷ sự của Đại Diệp a.

Má Ngô nhìn con trai Thanh Thủy cười đến toé toét, chính mình thủ tiết nhiều năm, gian nan một mình nuôi nấng nó từ trong bụng mẹ. Hiện tại cuối cùng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, có danh hiệu tú tài, tất cả thuế được miễn, hơn nữa tệ nhất còn có thể làm một tiên sinh dạy học, nếu lại hướng lên trên thi đỗ tiến sĩ, vậy có thể xem như là nửa chức quan.

Một ngày này, người trong thôn từng nhà đều hướng nhà má Ngô tặng lễ, có người đưa lương thực có người đưa vài dẹt giấy, cũng có người trong nhà khó khăn chút chỉ nói mấy câu chúc mừng, bất quá lúc này má Ngô cũng không ngại, mặc kệ là ai đều dặn buổi tối đến nhà bà uống rượu.

Buổi tối má Ngô chuẩn bị mấy bàn tiệc rượu mời các hương thân đến.

Hắc Muội đưa là một khối vải cùng hai lượng bạc, xem như lễ rất nặng, má Ngô lôi kéo nàng dặn nàng buổi tối phải dẫn theo Béo Nha Tứ Nha tới ăn cơm.

Buổi tối hiển nhiên rất náo nhiệt, người họ Phùng thượng thôn cơ hồ đều đến, cũng có mấy nhà họ Diệp hạ thôn đến.

Thanh Thủy đi ra ngoài thi đồ tú tài về tựa hồ thành thực không ít, nói chuyện rất ra dáng người đọc sách, bùng lên chén rượu tất nhiên là cảm tạ mọi người mấy năm nay đối với bọn họ cô nhi quả phụ chiếu cố.

Bị hỏi sau này tính gì, hẳn vô cùng tự tin mà tỏ vẻ muốn tiếp tục cố gắng thi tiến sĩ.

Nói xong khiến người thượng thôn nhiệt huyết sôi trào.

“Về sau làm quan lớn cũng đừng quên thôn Đại Diệp chúng ta a!”

“_____”

Hắc Muội cùng Béo Nha Tứ Nha ngồi trên bàn tiệc chuyên tâm ăn cơm, kỳ thực cũng thật tâm vui mừng thay má Ngô, mẹ con bọn họ cũng không dễ dàng.

Nào biết cuối cùng Thanh Thủy thế nhưng trước mặt toàn thôn nhắc tới chuyện Hắc Muội.

“Ta nghe nói có người bôi nhọ thanh danh Hắc Muội, ta Thanh Thủy lấy thân phận tú tài cam đoan Hắc Muội cùng Bạch lão bản là trong sạch, thứ nhất, lấy góc độ ta và mẹ ta mấy năm nay cùng Hắc Muội là láng giềng mà xem xét, Hắc Muội cũng không phải người như vậy, thứ hai, Bạch lão bản trong nhà thiếp thành đàn, tùy tiện chọn một nha hoàn thông phòng cũng quốc sắc thiên hương, thi từ ca phú hạ bút thành văn.”

Hắc Muội có chút dờ khóc dờ cười, không biết nên cảm tạ ý tốt của Thanh Thủy hay tức giận hẳn ám chỉ Bạch lão bản căn bản xem nàng là một nha đầu nhà quê không hơn không kém.

Bất quá bởi vì Thanh Thủy giải thích rất nhiều người nghĩ lại cũng hiểu được có chút đạo lý.

Hắc Muội không nghĩ tới hẳn vừa về thôn một ngày đã chú ý tới chuyện nàng bị từ hôn lại bị bôi nhọ thanh danh.

Tiếp qua vài ngày Thanh Thủy cũng không có việc gì liền hướng nhà Hắc Muội chạy, má Ngô ngại mặt mũi không thể răn dạy nhưng sắc mặt cũng dần dần khó coi lên.

Hắc Muội đơn giản đem cửa sân khoá cả ngày, không phải đi ra ngoài làm việc thì đóng cửa ở nhà ngủ.

Trong lúc đó Bạch gia như trước đến kéo rau trộn hai lần, cuối cùng một lần ở đầu tháng mười, tiểu nhị kia đưa thiệp mời nói là sinh nhật Bạch tiểu thư mười bốn tuổi mời nàng đi quý phủ tham gia thọ yến.

Vốn tiểu thư nhà giàu tổ chức sinh nhật cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng bởi vì là sinh nhật mười bốn tuổi của Bạch Minh Tuệ, tương đương với lễ trưởng thành, cái này tương đối long trọng, qua lễ trưởng thành có thể nghị thân.

Nhưng Hắc Muội hiện tại thật tình không muốn đi Bạch gia, thứ nhất nàng lo lắng cho nương nàng lại phải trông nom nhà cửa, thứ hai từ lúc lời đồn nổi lên bốn phía chính nàng cũng tỉnh ngộ, có phải thật sự cùng Bạch gia lui tới thân thiết quá hay không.

Cho nên lần này thái độ nàng rất rõ ràng, nhờ tiểu nhị trở về nói, lại đưa rất nhiều đồ ăn trong vườn, còn cầm một ít đồ ăn dân dã mùa hè ở trên núi cùng Lâm thúc săn được.

Hắc Muội làm xong này đó an tâm chờ Phùng Quý cùng Tú Cô về thôn, cảm thấy tỉnh dưỡng hơn một tháng, hẳn là sắp trở về, nào biết Hắc Muội không đợi được nương nàng trở về, đã thấy Lâm thúc cười con la tới báo tin, sức khỏe nương nàng càng phát ra nghiêm trọng, mấy ngày nay không có khí lực rồi giường.

Nàng lòng nóng như lửa đốt, cười con la đến trấn.

Cách hơn một tháng gặp lại nương, Hắc Muội lập tức rơi lệ, Tú Cô đã muốn không còn hình người, nằm ở trên giường hấp hối, gầy chỉ còn da bọc xương.

“Cha, nương con thế nào thành như vậy!” Hắc Muội nghẹn ngào nói không ra lời.

Phùng Quý cũng gầy yếu một vòng, tóc càng thêm trắng bệch.

Vương đại phu rất bất đắc dĩ nói cho Hắc Muội, sức khỏe Tú Cô đã cạn kiệt, lại vẫn tích tụ trong lòng, chính mình đã không có ý chí muốn sống, hiện tại dù là thần y cũng vô sách.

Này tương đương với tuyên án Tú Cô vô dược khả y, Hắc Muội vừa đau lòng vừa sợ hãi, nhưng cũng không có cách nào.

“Nương, nương nhất định phải khoẻ lại nha!”

Tú Cô tươi cười ôn nhu điềm tĩnh như trước, nói chuyện đã muốn hữu khí vô lực.

Hắc Muội ngày đó cùng Phùng Quý gần như hình với bóng ở bên cạnh Tú Cô, chiếu cố, khuyên giải an ủi.

Thời tiết đã dần dần lạnh, Hắc Muội thấy tinh thần Tú Cô tựa hồ tốt hơn một ít cùng Phùng Quý thương lượng mang Tú Cô đi tìm danh y cầu trị.

Nàng trong tay đã tích góp được sáu bảy trăm lượng bạc, nàng cũng không tin dựa vào nhiều bạc cùng quyết tâm của nàng, không thể chữa khỏi cho nương.

Nhưng Tú Cô đối với việc tiếp tục chữa trị kiên quyết không đồng ý.

“Hắc Muội, nương đã như vậy, không muốn lại liên lụy các người”, Tú Cô mỉm cười rơi lệ đầy mặt, “Nhị Nha của nương...”

Đây là nhũ danh lúc nhỏ của Hắc Muội, một tiếng Nhị Nha bao hàm rất nhiều yêu thương cùng lưu luyến, nghe được trong lòng Hắc Muội đau xót, nước mắt đã không kìm nén được.

“Nương, sao có thể kêu liên lụy, nương vất vả nửa đời người con còn chưa cho nương hưởng phúc ——”

Hắc Muội đã nói không được nữa, cuối cùng khóc không thành tiếng.

“Cha con đã nói chuyện kén rẻ với nương, như vậy cũng tốt, nương cuộc đời này được trọng phụ yêu thương, khuê nữ hiếu thuận hiểu biết, tiếc nuôi duy nhất chính là không thể sinh hạ con trai kế thừa gia nghiệp cho cha con ——”

Một ngày này Tú Cô tựa hồ đem những lời trong lòng nói hết, cuối cùng còn nói nhớ Cát Tường cùng Béo Nha Tứ Nha.

Hắc Muội tâm trạng vô cùng trầm trọng vội vàng về thôn đón các nàng.

Cát Tường biết bệnh tình Tú Cô chuyển biến xấu, lúc ấy mặt liền trắng bệch, quần áo cũng không hơn thu thập liền vội vàng đến trấn, Béo Nha cùng Tứ Nha cũng bị cảm xúc khẩn trương lo lắng của hai người ảnh hưởng.

Nhưng không ngờ tới trấn, cũng là tin dữ kinh thiên, buổi sáng Tú Cô đã tắt thở.

Phùng Quý như một tượng đá ngồi ở trong sân ——

Cát Tường Béo Nha Tứ Nha ở trong phòng khóc trời kêu nương ——

Hắc Muội thoáng cái tâm tê liệt phé ——

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Không nương đưa nhỏ có thể nháy mắt lớn lên

Trong xe hơi nhỏ phẳng phát bên tai có tiếng ba mẹ ôn nhu dễ dàng, “Nhur Ý ngoan, lát nữa đến cửa hàng bên kia ma ma lại mua cho con——”

Bỗng nhiên tiếng xe va đập chói tai cùng tiếng người hoảng sợ kêu la, kịch liệt va chạm ——

Khi tỉnh lại, nàng đã thấy thân hình nho nhỏ của chính mình được bao vây trong bụng nương, hơn nửa ngày mới bò ra, đem thân thể nương khuynh đảo một bên lộ ra nét mặt xanh trắng không hề tức giận, khuôn mặt đó dĩ nhiên là Tú Cô ——

“A ——” “Hắc Muội kêu to tỉnh lại, thờ hồn hên nghĩ tới giấc mộng kia, giật mình kinh sợ, vô luận là ma ma kiếp trước hay nương kiếp này, nàng đều đã hoàn toàn mất đi.

Dù là Nhur Ý hay Hắc Muội nàng đều đã trở thành đứa nhỏ không nương.

Béo Nha cùng Tứ Nha khóc tới trưa giờ phút này đã ngủ được thập phần trầm, trên mặt vẫn còn nước mắt.

Cát Tường cùng cha nàng cũng không ở trong phòng.

Hắc Muội đứng dậy đến nhà chính, trong nhà chính đốt một ngọn đèn cốc vàng, quan tài nương nàng đen sì sì đặt ở chính giữa.

hai khuôn mặt ghé vào hai bên quan tài không hề có sức sống chính là Phùng Quý và Cát Tường.

Đêm đông gió lạnh xuyên thấu qua cửa nhà chính lạnh buốt, Hắc Muội chết lặng đi đến bên cạnh Cát Tường, “Tỷ, “Vừa ra khỏi miệng đã là tiếng khóc nức nở, “Tỷ, trở về phòng nằm nghỉ một lát đi, sức khoẻ tỷ yếu ——”

Cát Tường thờ ơ, trong mắt tất cả đều là đau đớn bi thương.

Hắc Muội lại đi khuyên cha nàng, “Cha, trở về phòng nghỉ đi, trời sáng chúng ta còn phải đưa nương về thôn ——”

Phùng Quý như một hoạt tử nhân, trên mặt đã tất cả đều là xám xịt, Hắc Muội nhìn thấy đau đớn đè nén.

Thật vất vả trời đã sáng, Lâm thúc kêu xe ngựa tới đưa quan tài Tú Cô về thôn, từ lúc Tú Cô tắt thở, cả nhà Hắc Muội đều đã rối loạn, quan tài cũng Lâm thúc đi mua về.

Sau khi Tú Cô tắt thở, tắm rửa mặc quần áo, rửa mặt trang điểm, khám nghiệm nhập quan toàn bộ hành trình đều là Phùng Quý tự thân làm, không cho bất luận kẻ nào nhúng tay.

Mà ông cũng không rơi một giọt nước mắt, nói một lời nào.

Thôn Đại Diệp ai cũng không thể tin được Tú Cô cứ như vậy đi, nhìn thấy một nhà Hắc Muội lôi kéo quan tài về thôn đều kinh ngạc, người có lòng tốt đi lên an ủi Phùng Quý, ông ngoảnh mặt làm ngơ, hoàn toàn không để ý tới bất luận kẻ nào, nhưng lúc này người trong thôn có ai sẽ trách hắn chứ.

Toàn thôn ai chẳng biết tình cảm của ông và Tú Cô sâu nặng.

Nhưng thật ra Hắc Muội vẫn còn duy trì lý trí, đối với người an ủi nhất nhất cảm tạ.

Phùng bà bà được tin tới xem Phùng Quý, Phùng Quý vẫn hờ hững như trước, tựa như một khúc gỗ, tức giận đến Phùng bà bà nước mắt cũng chảy ròng, con dâu đã chết không nói, con trai lại như người mất hồn, trong lòng bà cũng khó chịu.

ở nông thôn, trong nhà có người qua đời nếu con cái hiếu thuận, qua bảy ngày mới hạ táng.

Nói sau hiện tại là mùa đông, để vài ngày trong nhà cũng không sợ.

Hắc Muội chịu đựng bi thống bắt đầu chủ trì cục diện, may mắn Béo Nha hiểu biết, người sống ăn uống, người chết đặt đồ ăn, nàng toàn mang theo Tứ Nha làm đồ cúng.

Hắc Muội kêu đạo sĩ đến nhà niệm kinh, xem như tiêu tai cho nương nàng.

Nơi này phong tục vốn là mời đạo sĩ niệm kinh vẫn xem như làm cho người chết an tâm ra đi.

Phùng Quý rót cục mở miệng nói một câu, “Hắc Muội, kêu đạo sĩ niệm bảy ngày kinh cho nương con.”

Hắc Muội hoàn toàn hiểu ý của cha, tuổi nương nàng chưa đến bốn mươi cứ như vậy đi, còn sống cũng không hưởng được phúc gì, dựa theo cách nói mê tín của người ở đây thì nương nàng số khổ, khi gặp Diêm vương còn phải chịu tội, thỉnh đạo sĩ niệm kinh tương đương với cầu siêu cho Tú Cô, đến cửu huyền không cần chịu khổ nữa.

Hắc Muội không nói hai lời liền nhờ Đại Bàn tâu thỉnh vài cái đạo sĩ đến, mặc kệ tốn bao nhiêu bạc, nhất định phải hao hao siêu độ cho nương nàng.

Thời điểm đạo sĩ niệm kinh Phùng Quý cùng Cát Tường vẫn quỳ gối trước quan tài.

Sức khoẻ Cát Tường vốn đã yếu, lại vừa khóc vừa quỳ đã gần hai ngày, rốt cục hôn mê bất tỉnh.

Người Diệp gia đối với việc nàng xuất giá nhưng vẫn quỳ gối trước quan tài trước vốn có ý kiến, lúc này lại lười đón nàng.

Hắc Muội vội vàng mua thêm này nọ, an bài người bảy ngày sau phải nâng quan tài lên núi hạ táng, cũng không thể chiếu cố nhiều cho Cát Tường, cuối cùng vẫn là Lâm thúc bế nàng vào phòng nghỉ ngơi.

“Cát Tường, nghỉ thoát một chút, sinh mệnh do trời định!”

Lâm thúc nhìn mặt trắng nõng của Cát Tường, hai ngày đã gầy xuống rõ ràng, cảm nhận một chút, mắt khóc sưng to.

“Ai —— “Lâm thúc nhìn Cát Tường không ngừng rơi nước mắt, nhịn không được giờ tay xoa xoa.

Trong bảy ngày cúng tuần, P bà bà trừ bỏ đến thăm Phùng Quý hai lần, việc gì cũng không giúp, một nhà Phùng Kim bốn người đến nhìn cũng không có nhìn một cái.

Vương Kiều Nga lại thừa dịp Phùng bà bà không ở nhà đàm thộn với Phùng Kim, “Đại ca người đối với lão bà có tình có nghĩa sẽ không tái giá, vậy nhà cửa, ruộng vườn đều là của Tiểu Phúc ta.”

“Người nói, đại ca của ta có thể đồng ý sao, còn có Hắc Muội!” Phùng Kim một bộ tự lấy làm thẹn lại nhịn không được nghĩ tới.

“Không đồng ý cũng phải đồng ý, ai kêu hán không có con trai, hơn nữa, Hắc Muội dù hung hãn sớm hay muộn cũng phải lập gia đình, nó một đứa con gái có thể lấy gì được của nhà mẹ đẻ?”

“Cũng đúng, không có đạo lý con gái được gia sản!” Phùng Kim tựa hồ lại có tin tưởng.

Đối với tang sự, Hắc Muội an bài cũng không sai biệt lắm, làm tang tịch gì đó đã toàn bộ đặt mua xong, chỉ cần có bạc, mua này nọ rất nhanh, nói sau vợ chồng Thủy Sinh ca cũng giúp đỡ xử lý chuyện mua đồ.

Tiếp đến chính là nghi thức lên núi nhập táng.

Ngày hôm sau nhà Hắc Muội không thấy bột mì, đang chuẩn bị tìm, ngoài cửa nghe được tiếng Béo Nha Tứ Nha kêu gào.

Thì ra là Hương Thảo lợi dụng thời cơ người khác bận rộn lảng lẽ lấy một bao bột mì, khi đi ngang qua nhà chính bị Béo Nha trông thấy, Béo Nha còn nhỏ đánh không lại, một ngụm trực tiếp cắn lên tay Hương Thảo.

Tứ Nha cũng không còn nhút nhát như xưa hô to “Bắt trộm”.

Đợi cho người dưới bếp chạy đến vừa thấy còn có cái gì không rõ, Hắc Muội trong lòng cảm khái không thôi, không nghĩ tới hai muội muội mình hiện tại rõ ràng gan lớn hơn, mà đại giới cũng là không có nương.

Ngày thứ ba Bạch gia thế nhưng phái người đến, chính là Vương chương quầy của tửu lâu Duyệt Lai.

Trong thôn vốn đang có người cảm thấy nhà Hắc Muội hiện tại Phùng Quý đã bỏ mặc mọi chuyện, huynh đệ cũng không giúp đỡ, còn lại đều là nữ nhi, nửa thấy đáng thương nửa có tâm tư muốn thừa dịp loạn chiếm chút tiện nghi.

Kết quả Vương chương quầy vừa đến, thế nhưng còn mang theo bảy tám tiểu nhị trong quán.

Bọn họ đến tuy là phúng viếng, càng giống đến giúp Hắc Muội trấn bãi.

Trong lòng Hắc Muội thập phần cảm kích, đối với Bạch lão bản cùng Bạch tiểu thư ấn tượng rất tốt.

Bảy ngày qua đi, rạng sáng đưa quan tài lên núi, trước khi lên núi chính là tiệc rượu.

Trừ bỏ mấy nhà hạ thôn, tất cả người thượng thôn đều có mặt, ở nhà Hắc Muội chính chính mười bàn. Diệp Lý Chính được Hắc Muội mời lên thượng vị, hần vồ vồ vai Hắc Muội nói, “Hắc Muội, làm khó, nương người nhìn thấy như vậy dưới đất có biết cũng cao hứng.”

Ở nông thôn, đối với người qua đời mọi thứ được mua long trọng là đối với nàng tôn trọng cùng an ủi lớn nhất, nhất là tang tịch.

Hắc Muội mở mười bàn đã xem như lớn, huống chi muốn cái gì có cái gì, chén chén thịt cá.

Như thế tới nay, nam nhân thượng thôn nâng quan tài lên núi trong lòng cũng hiểu rõ, tuyệt đối không dám không ra sức.

Có đôi khi làm tang lễ người ta làm tang tịch không tốt, người nâng quan tài sẽ gặp chuyện xấu, nửa đường lắc lư lưu, hoặc là lên sườn núi sẽ nghiêng ngã lao đao.

Người già trong thôn đều nói, như vậy là đối với người chết tệ nhất, dưới cửu tuyền sẽ thành cái tàn phế, quan tài tuyệt đối phải vững vàng nhập huyệt mộ.

Cho nên ăn xong tang tịch, Hắc Muội cho mỗi đình tráng nâng quan tài năm sáu văn tiền, những người này được ăn lại cầm tiền, đợi cho rạng sáng thời điểm bắt đầu động quan một đám đều thường thường vững vàng.

Phùng Quý mang theo một nhà mậy miệng mặc tang phục theo ở phía sau.

Đã là cuối tháng mười một, mùa đông rạng sáng ở thôn quê một mảnh tịch liêu quanh quẽ, chính như lòng Hắc Muội giờ phút này.

Trên đường lấy lợi không chịu nổi các nàng thất thiếu đi về phía trước, nghĩ Tú Cô khi còn sống đối với các nàng yêu thương, mẫu thân dịu dàng một cái nhãn mày một tiếng cười rất cuộc không về nữa——

Bởi vì tập tục khi nâng quan tài lên núi phải vòng quanh thôn một lần, nên mãi cho đến mặt trời lên cao, đội ngũ nhập táng mới lên đến sau núi.

Nơi này là nơi hạ táng của người họ Phùng, cha Phùng Quý, ông nội Hắc Muội chính là chôn ở đây.

Phùng Quý vốn tính cùng Tú Cô sau trăm tuổi sẽ hợp táng ở trong này, hiện tại Tú Cô lại đi trước.

Đạo sĩ nhìn la bàn tìm vị trí tốt, người nâng quan tài liền ấn kíp nổ chỗ vị trí đặt quan tài.

Đặt xuống xong, mọi người mượn xẻng bắt đầu đắp đất che quan tài, trưởng giả họ Phùng hét to một tiếng, “Khóc tang đưa ma!”

Đây là kêu một nhà Hắc Muội bắt đầu khóc tiễn người.

Kỳ thực một nhà Hắc Muội luôn luôn khóc, lúc này cổ họng đều sắp khàn, người chung quanh thấy tiếng khóc không đủ lớn, đã kêu cả nhà Phùng Kim khóc, bọn họ không có cách nào khác đành phải giả mù sa mưa ở bên cạnh đất cổ họng khóc lớn.

Bởi vì nam tráng nhiều, chỉ chốc lát sau mộ phần được đắp xong, Phùng Quý đốt hương tiền vàng mã, mang lên cống quả đồ ăn, cái này phải bắt đầu đập đầu té bái.

Trưởng giả họ Phùng trưởng có chút khó xử, bởi vì hiếu tử còn bông mỗi người cầm.

Hiếu tử còn bông kỳ thực chính là một khúc gỗ dài một thước, một đầu nâng vãi trắng, một đầu giọt nhọn.

Con cháu kế thừa gia nghiệp từ người chết, chính là chỉ con trai, cầm ở phần mộ phía trước, ý nghĩa có người kế tục.

Cho nên dân quê nếu nhà ai không sinh được con trai, người ta ngoài mắng hần tuyệt tử tuyệt tôn, độc nhất chính là, “Người chết cũng không có người cầm hiếu tử còn bông!”

Lúc này Vương Kiều Nga quỳ ở phía sau dùng sức chọc Phùng Kim, Phùng Kim lập tức phản ứng, đứng lên ôm Tiểu Phúc đến bên trưởng giả nói, “Phùng đại gia, Tiểu Phúc lấy hiếu tử còn bông!”

Trưởng giả nhìn Phùng Quý, vì vậy hiếu tử còn bông bị Tiểu Phúc cầm có ý nghĩa là gia sản về sau của Phùng Quý sẽ thuộc về Tiểu Phúc.

“Đại ca, Tiểu Phúc về sau khẳng định sẽ hiếu kính huynh!”

Phùng Quý vốn không nói gì, ngay cả khóc đều không có ra tiếng, lúc này đứng lên, đối với mọi người nói rất lớn tiếng, “Hiếu tử còn bông Hắc Muội lấy!”

Ở đây đều là người họ Phùng, nhiều ít cũng có thân thích, lúc này có điểm sừng sốt, không rõ ý của Phùng Quý, thực không có đạo lý con gái lấy hiếu tử còn bông.

Phùng Quý đối với người họ Phùng quỳ xuống, thập phần nghiêm túc nói, “Hôm nay ở đây trước mặt Phùng gia thúc bá, đại ca, huynh đệ hãy làm chứng cho nhà ta, ta Phùng Quý không có con trai cho nên quyết định gia sản sẽ truyền cho Hắc Muội con gái của ta, kén rể tới cửa kế thừa hương khói!”

Phùng Quý nói như đinh đóng cột, kinh động toàn trường, nhất là cả nhà Phùng Kim, đã muốn ngậy ra như phỗng.

“Hắc Muội, tiếp hiếu tử côn bổng cắm vào cho nương con!” Phùng Quý nói.

Hắc Muội không thể tin được cha nàng luôn luôn nhẫn nại, hôm nay thế như lại rõ ràng lưu loát, kiên quyết nói như thế.

Nàng vội vàng quỳ gối dưới chân trưởng giả họ Phùng, dập đầu nhận hiếu tử côn bổng ——

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hảo nam hảo nữ nhiều nhớ thương

Cát Tường cũng hoảng sợ, nàng không biết Hắc Muội đã cùng Phùng Quý quyết định chuyện ở rể, nhưng vừa nghĩ trong lòng cũng nhất thời hiểu được, nhìn Hắc Muội cung kính ở trước mộ phần nương nàng cảm hiếu tử côn bổng trong lòng lại khổ sở.

Hắc Muội vì hai muội muội, vì cái nhà này trả giá rất nhiều.

Diệp Bình lại ngay cả nâng quan đưa ma cũng chưa đến.

Một đứa con rể bằng nửa đứa con trai, Cát Tường muốn hấn đến, vốn là muốn hấn tạm lấy hiếu tử côn bổng, nhưng hấn nói cái gì cũng không chịu.

Tất cả công việc nhập táng hoàn thành xong, sắc trời đã gần sáng.

Phùng Quý quỳ gối trước mộ phần không chịu xuống núi, Hắc Muội để Béo Nha ở lại cùng, nàng và Cát Tường mang theo Tứ Nha xuống núi.

Đối với Diệp Bình không tới đưa ma trong lòng Hắc Muội quả thật thực không thoải mái, nhưng lại sợ vợ chồng Cát Tường bất hoà nên nhẫn nhịn không nói.

Cát Tường cũng là người hiểu Hắc Muội nhất, nói, “Hắc Muội, tỷ cùng Diệp Bình không thể sống chung nữa.”

Hắc Muội chân động, “Tỷ?”

“Muội không cần khuyên tỷ, dù bị lưu hay bỏ rơi tỷ đều nguyện ý.”

“Tỷ, tỷ —— “

“Hắc Muội, muội trước hết nghe tỷ nói hết lời, “Cát Tường may mà không đi, đối với Hắc Muội nói, “Vốn giữa vợ chồng bất hoà, thậm chí cãi nhau âm ỉ tỷ đều có thể nhẫn, gả đến nhà hấn cũng một năm rưỡi, khổ mệt gì tỷ đều có thể chịu, nhưng trải qua thương tâm, tỷ đối với hấn thật sự quá thất vọng đau khổ.”

Hắc Muội đương nhiên biết lần này đưa nương hạ táng Diệp gia một người cũng không tới đã khiến Cát Tường vô cùng đau khổ, cũng có Diệp gia không nói gì với nàng trực tiếp cùng Hắc Muội từ hôn làm nàng thất vọng, nhưng nàng thật sự không nghĩ bởi vì chuyện bên nhà mẹ mà khiến cuộc sống của Cát Tường không như ý.

Vì thế suy nghĩ trong chốc lát, vô cùng thành khẩn biểu thị không đồng ý quyết định của Cát Tường, bởi vì Cát Tường bị lưu sẽ không thể sống tốt.

Cuối cùng nàng một phen khuyên bảo Cát Tường cũng không nói gì, xuống núi yên lặng trở về Diệp gia.

Thăng đến buổi chiều Phùng Quý mới về nhà, Béo Nha nói cho nàng, cha vẫn luôn quỳ trước mộ của nương rơi lệ.

Hắc Muội nhìn bộ dáng cha nàng sống không bằng chết, Tứ Nha Béo Nha vẻ mặt đáng thương, trong nhà trống rỗng lạnh tanh, trong lòng thật sự khổ sở cực kỳ.

Thăng đến buổi tối, Hắc Muội cạn sạch sức lực đi làm cơm, cuối cùng vẫn là bạn tốt của Hắc Muội ở hạ thôn Ngũ Nương đến xem Hắc Muội giúp đỡ làm cơm, lại khuyên giải an ủi Hắc Muội một phen, thế này một nhà mới bắt đầu ăn cơm.

Kết quả một nhà vừa ăn cơm xong Phùng bà đã tới, không an ủi Phùng Quý, thế nhưng nói muốn giúp Phùng Quý tìm một nữ nhân để ông tái giá.

Hắc Muội vừa nghe thật tình giận dữ, nương nàng mới hạ táng bà lại tới nói mấy lời này, Hắc Muội giờ phút này không nghĩ tới cái gì mà chữ hiếu lớn bằng trời, liền cầm một chén canh bí đỏ trên bàn hất lên mặt Phùng bà, “Người đồ bà già chết tiệt này, bà nói cái gì, bà nói lại thử xem!”

Hắc Muội toàn bộ trông mắt đều sắp vắng ra, một tay chống thất lưng một tay tùy thời chuẩn bị cầm chén nện lên mặt Phùng bà bà.

Phùng bà bà lập tức bị dọa sững sốt, mỗi lần Hắc Muội đối với bà hơi có bất kính Phùng Quý đều sẽ hoà giải, ngăn Hắc Muội lại.

Nhưng hiện tại bà bị hất canh bí đỏ đầy người, vàng vàng đặc đặc , như bị hất phân, nhưng bà cho dù gào thét Phùng Quý đưa con trai luôn thành thật nghe lời bà vẫn không thèm liếc nhìn bà một cái, thế nhưng còn đứng dậy ly khai.

Hắc Muội đối với phản ứng của cha nàng thật ra bất ngờ , trong lòng cũng hiểu, Phùng bà bà lúc này tới khuyên Phùng Quý tái giá đó khác nào hung hăng đâm vào lòng Phùng Quý một đao.

Nàng lạnh lùng nhìn Phùng bà bà, “Từ nay về sau, nếu ta gọi bà một tiếng bà nội, Hắc Muội ta không phải do cha mẹ sinh !”

Lời này nói đủ ngoan tuyệt.

“Ngươi cái đồ mất dạy! Một tiện chân do tên bất hiếu sanh—— “Phùng bà bà sững sốt qua đi chửi ầm lên.

“Phanh!”

Hắc Muội lập tức nện cái chén lên đầu Phùng bà bà, Phùng bà bà lập tức ôm trán chạy ra ngoài kêu to.

Hắc Muội tức thời trực tiếp chạy đến cửa viện, từ bên ngoài đem cửa viện khóa , vội vàng chạy đến giữa thượng thôn, đối với toàn bộ thôn hô to, “Mọi người mau ra đây phân xử, nương ta sáng nay vừa hạ táng, Phùng bà bà đã muốn cha ta tái giá, các nàng dâu cô nương thôn chúng ta tới nghe một chút, xem thất vọng đau khổ hay không thất vọng đau khổ —— “

Hắc Muội vừa xé rách mặt, cái gì cũng mặc kệ , hô to hét lớn , rất nhiều nàng dâu cô nương khẳng định đồng tình với Tú Cô , người người nói Phùng bà bà rất tuyệt tình , mà một ít bà mẹ chồng cũng bày ra một bộ đại nghĩa đúng sai, nói, “Dù có tái giá ít nhất cũng phải nửa năm sau a, chính là con gái thành thân cũng phải đợi một năm giữ đạo hiếu—— “

Thực ra trong lòng ai không biết chuyện sáng nay lúc hạ táng Tú Cô Phùng Quý nói, chính là rất nhiều người không tin Phùng Quý chưa đến bốn mươi tuổi sẽ kiên trì không tái giá, nói sau còn có Phùng bà bà a.

Cho nên lúc này từng nhà, người người nói tiếp đều bàn luận chuyện này.

Hắc Muội và Phùng bà bà gây chiến như vậy, lại xé rách mặt, tức giận đè nén trong lòng nói ra một hơi cuối cùng thư thái chút.

Nhưng không được vài ngày thái bình lại phát hiện Cúc Trân thăm mỗi ngày hướng nhà nàng chạy.

Vốn Hắc Muội đã chán ghét nàng, ngại mặt mũi Vân ca nên không nói tới mà thôi, nói sau từ lúc bị cầm điếu bà cũng yên tĩnh rất nhiều, lần này tiệc rượu tang sự bà cũng hỗ trợ không ít.

Vừa mới bắt đầu bà thường tới quan tâm vài câu, đưa chút này nọ, Hắc Muội vẫn chưa phản ứng, thẳng đến bà mỗi lần đến đều muốn chui vào trong phòng, ánh mắt nhìn chung quanh , nàng mới giựt mình nhận ra, Cúc Trân thăm có chủ ý với cha nàng a!

Hắc Muội lập tức biến sắc , nghiêm mặt nói, “Về sau không có chuyện gì đừng tới nhà ta , cha ta không muốn nhìn thấy bất kỳ nữ nhân nào khác!”

Nói đến Cúc Trân thăm không biết nói gì, xám xịt rời đi.

Vân Ca đương nhiên cũng được Hắc Muội dặn dò, nàng tuy rằng nói không phải rất rõ ràng, nhưng Vân Ca cũng là người hiểu biết, vừa nghe còn có cái gì không rõ , lập tức mặt mũi trắng bệch.

Cha hần chết sớm, nương hần rất sớm liền thủ tiết , trước kia cũng động qua tâm tư tái giá, hần tuy rằng còn nhỏ, nhưng nhớ rõ ràng, khi đó bà nội hần còn sống, có bà kìm cặp Cúc Trân thăm, thế này mới an phận vài năm.

Hiện tại bà nội đã qua đời, hần không nghĩ tới nương nàng vẫn động cái tâm tư này, hần cũng không phải muốn nương hần thủ tiết cả đời, nhưng với tuổi này , còn lấy mặt nóng dán mông lạnh người ta , hần thật tình không nhịn được .

Phùng Quý mỗi ngày ở trong phòng ngồi yên, ngồi xuống chính là một ngày, Hắc Muội khuyên cũng không nghe, thậm nghĩ thời gian có thể hòa tan hết thấy, qua một thời gian sẽ tốt lên .

Nhưng trở về phòng mình, nhìn Bé Nha cùng Tứ Nha một bộ dạng đáng thương phá lệ nhu thuận, Hắc Muội trong lòng rất khổ sở.

Ngẫm lại nương nàng mười sáu tuổi đã gả cho cha nàng, một chết một sống, chân trước mới vừa đi, sau lưng đã có người đánh chủ ý cha nàng, đầu tiên là Phùng bà bà, hiện tại lại là Cúc Trân thăm , về sau không biết sẽ thế nào, trong lòng thật sự rất khó chịu.

Lời này nếu nói với bằng hữu Ngũ Nương sợ sẽ chê cười, nói với Cát Tường lại sợ nàng hao tâm tổn sức lo lắng, Bé Nha Tứ Nha lại không hiểu, mà cha nàng thì sống trong thế giới của mình còn chưa đi ra.

Lúc này Hắc Muội thể nhưng mặc danh kỳ diệu nhớ tới Lâm Tam Mộc được mình ấn dấu một thang, nếu hắn ở đây, lúc này ở trước mặt hắn kẻ khổ sẽ không chỗ nào có kỳ, trong lòng buồn khổ nói cho hắn nghe cũng có thể thoải mái chút.

Bất tri bất giác đi tới gian phòng thứ ba kia, nơi này như trước chật hẹp đơn sơ, ngoài thùng gỗ đựng đầy đóng gói của Bạch gia ra, không còn gì nữa.

Nghĩ đến năm trước hắn trốn ở chỗ này, mỗi ngày ăn uống đi lại đều vây trong mấy mét vuông này, không có phát ra một chút tiếng vang.

Ngược lại mỗi lần Hắc Muội đưa cơm còn muốn kể khổ với hắn.

Hơn nữa bằng vào đôi câu vài lời hắn có thể suy đoán chân tướng mọi việc, ví dụ như nguyên nhân Cát Tường lưu sản, thậm chí trong nhà có đường hay không.

Nghĩ đến hắn có đôi khi tính trẻ con lần đó ăn đậu hũ không khỏi mỉm cười.

Giờ khắc này Hắc Muội bỗng nhiên cảm thấy Lâm Tam Mộc quả thật không giống một tên sơn tặc đơn giản như vậy, ít nhất người có định lực ấn nhẫn như vậy sao có thể là kẻ có nghèo khổ chứ.

Chính là, hắn cùng nàng khẳng định sẽ không còn khả năng gặp lại!

Nơi này không còn người im lặng ngồi ở chỗ kia mặt không đổi sắc nghe nàng nói chuyện ——

Nàng lại không biết chính mình muốn tìm một người xa lạ tâm sự, trong Bạch phủ ở Thanh thành xa xôi cũng có người nhớ thương nàng.

Trong phòng Bạch tiểu thư, những cánh hoa rắc trong chậu than tình mỹ đã toả mùi thơm, tro tàn màu trắng chìm chìm trong chậu, đem hai cha con Bạch Tề hoà hợp vào khí trời cuối năm.

“Phụ thân, vì sao không đi thăm nàng?”

Hắn không nói một lời, khoe môi có ý như vô tình gọi lên một chút cười khổ.

Bạch tiểu thư nhìn cha liếc mắt một cái, nhẹ giọng hỏi, “Nghe nói Hắc Muội muốn thừa kế gia sản à?”

Hắn gật đầu.

“Phụ thân, trước mặt kẻ kén rể là thật hay giả, dựa vào mẫu thân nàng vừa qua đời, trong vòng một năm nàng không thể lại nghị thân, này đối với phụ thân mà nói không phải chuyện tốt sao?”

Ngẫm lại có chút thương cảm nói, “Nhưng nương nàng qua đời, sợ là không có tâm tình với phụ thân —— “Nàng nghĩ đến thời điểm mẫu thân mình mất lòng của nàng lại không chứa được người khác.

“Nhưng nhà nàng hiện tại tài lộ đều ở Bạch phủ!” Bạch Tề không nhanh không chậm nói.

“Cha, là nói —— “

“Ta cũng không nên ép nàng, chính là hy vọng nàng xem rõ tình thế, vì cha cùng hai muội muội của nàng có thể vào Bạch phủ chúng ta. “

“Xem phụ thân nói, giống như Bạch phủ chúng ta là nơi đầm rồng hang hổ vậy, nàng vào cửa đó là hưởng phúc, hơn nữa cha con là ai a, bao nhiêu người trông mong ——”

Bạch Minh Tuệ nói một phen khiến Bạch Tề cười ha ha.

Thoáng cái đến cuối tháng chạp, từng nhà bắt đầu công việc lu bù, mài bột, giã gạo, muối cá thịt, tổng vệ sinh, làm đồ mới, chuẩn bị nghênh đón năm mới.

Nhà Hắc Muội năm nay một chút bầu không khí qua năm mới cũng không có, vẫn là Lâm thúc trở về giúp Hắc Muội mang theo chút hàng tết, Phùng Quý vui đùa càng không ngừng giã gạo, mài bột, dựa vào công việc quên đi phần nào nỗi nhớ Tú Cô.

Mà Bé Nha cùng Tứ Nha hoàn toàn tiếp nhận việc nhà, một ngày ba bữa cũng làm ra khuôn dáng, giặt chăn mền, còn vá quần áo cho Hắc Muội.

Đến hai mươi sáu tháng chạp, thời tiết âm u, như sắp rơi tuyết, nhà Hắc Muội nghênh đón xe ngựa Bạch gia, Bạch lão bản ngồi trong xe phong tư lay động, vẻ mặt ý cười như gió xuân quét vào hướng nàng đi tới ——

Bạn đang đọc truyện *Bưu Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Cự tuyệt

Đối với cuối năm Bạch lão bản đích thân tới nàng thật tình vô cùng cảm tạ, hưởng chỉ lúc trước còn phái Vương chương quỳ tới hỗ trợ.

Như là biết Hắc Muội năm nay qua năm mới không có tâm trạng gì chuẩn bị, Bạch lão bản mang theo rất nhiều thứ qua năm mới.

Hắc Muội trong lòng cảm kích lại không muốn nhận không của họ, chối từ nửa ngày vẫn là nhận, từ trong phòng cầm gấu bông vốn chuẩn bị qua năm mới đưa cho Đại Thụ làm đáp lễ, lại đưa thật nhiều đặc sản thôn quê.

Người ta nói nếu muốn thanh tú liền để tang, Hắc Muội giờ phút này chính là bộ dáng một thiếu nữ.

Từ ngày nương nàng qua đời nàng vẫn mặc một thân váy bạch y, trên đầu ngay cả dây chỉ hồng trước kia cũng tháo xuống, cầm vài đóa hoa vài trắng, vẻ mặt vốn trong sáng thuần khiết, nay nhìn lại tươi mát lịch sự tao nhã.

Bạch Tề trong lòng âm thầm nghĩ, lại một năm, Hắc Muội trở mãi càng đẹp mắt, nghĩ tới mấy di nương thông phòng mềm mại trong Bạch phủ bỗng nhiên cảm thấy đều kém hơn Hắc Muội đơn giản hào phóng.

Kết quả là, nhìn về phía Hắc Muội ánh mắt không tự giác toát ra tâm tư của hán.

Chỉ là lần này Bạch Tề đến phúng viếng nương Hắc Muội, mà làm lễ tiết tính đưa chút lễ vật, cho nên cũng không thể nói thêm cái gì, nói sau hán vẫn rõ ràng cảm giác tâm trạng Hắc Muội trầm trọng, một tháng trôi qua, cả nhà nàng vẫn chưa ra khỏi bóng ma người đã chết.

Vì thế lời định nói đến bên miệng hán ép nuốt trở về, chỉ nói mừng tám vô luận như thế nào nhất định phải đi Bạch phủ một chuyến.

Hắc Muội tất nhiên là đáp ứng.

Bạch lão bản chân trước vừa đi, Béo Nha liền đối với Hắc Muội nói, “Nhị tỷ, Bạch lão bản đó đối với tỷ có tình ý!”

“Nói bừa!”

Béo Nha một bộ dáng tiểu đại nhân, “Thật sự, nhị tỷ, muội nhìn ra được!”

“Nói bừa cái gì, nương ta mới qua đời bao lâu, đã nói mấy chuyện này, hơn nữa, nhị tỷ muội kiểu quốc sắc thiên hương thế nào, người ta hiềm lạ sao?”

“Thật sự, nhị tỷ, muội biết, chính xác là như vậy!”

Hắc Muội lúc này chỗ nào nghĩ nhiều như vậy, hiện tại dù Thiên vương lão tử nói thích nàng, nàng cũng cao hứng không nổi, cho dù là kén rể Hắc Muội cũng quyết tâm phải giữ đạo hiếu một năm.

Thời điểm qua năm mới cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên lại thiếu một người, Phùng Quý vẫn đặt xiêm áo bát đĩa của Tú Cô bên cạnh, gắp cái chân gà, “Tú Cô, ăn bữa cơm đoàn viên!”

Dân quê có một tập tục, trong ngày tết, có thời điểm có đồ ăn ngon đều mang bát đĩa lên, kêu người đã mất về ăn, gọi là “Kêu cơm”.

Cho nên Phùng Quý vừa kêu một tiếng ba tỷ muội Hắc Muội nước mắt trào quanh hốc mắt, khi vùi đầu ăn cơm, nước mắt ùng ùng rơi vào trong cơm, ăn vào trong miệng toàn một vị chua xót.

Bình thường nhà quê trong năm đó có người mất, năm thứ hai dán câu đối xuân chính là màu vàng, mà không phải màu đỏ, mà thân thích đến chúc tết thường vào mừng sáu.

Chúc tết vừa vào cửa trước bãi bãi vị người qua đời, còn phải nổ pháo, mà người nghênh lễ liền phải đối với khách nhất nhất dập đầu cảm tạ.

Cho nên ngày này nhà Hắc Muội tiếng nổ pháo không ngừng vang lên, mà nàng cùng Béo Nha Tứ Nha cũng dập đầu sắp hôn mê.

Mọi người họ Phùng ở Thượng thôn đều đến, ngay cả hai huynh đệ Phùng Dũng Phùng Trung cũng đến, dân quê là như thế, bình thường dù đánh dù gây chuyện, nhưng tình nghĩa quê nhà vẫn còn, hơn nữa cũng sẽ không mang thù.

Hơn nữa Tú Cô gả đến thôn Đại Diệp hơn hai mươi năm, tính tình luôn ôn hòa, cho tới bây giờ chưa xích mích với ai, hiện tại đi rồi, người trong thôn cũng nhớ tới bà.

Nhưng mừng sáu tết nhà Hắc Muội lại có khách không mời mà đến.

Diệp Tinh về thôn, hơn nữa chân không còn khép khiêng.

Hắn rời đi thôn Đại Diệp tròn nửa năm , cùng Hắc Muội từ hôn cũng chính chính nửa năm , vốn sáng sớm mừng sáu tết hắn vui sướng về thôn, hiện tại chân đã tốt, ngoài nương hắn ra người hắn muốn cho nhìn thấy chân hắn vững vàng chính là Hắc Muội, nhưng vừa vào thôn hắn đã nghe nói cuối năm ngoài nương Hắc Muội qua đời, hắn quá sợ hãi.

Rốt cuộc bất chấp Diệp bà bà nhắc đi nhắc lại chạy đến nhà Hắc Muội, Diệp bà bà hoảng hốt theo ở phía sau kéo đều kéo không được, Diệp bà bà trong lòng hiểu rõ, lúc trước nhà bà muốn từ hôn, Tú Cô bị kích động , tuy nói Tú Cô chết là vì sức khỏe bà yếu, nhưng cũng có phần do nhà bà từ hôn.

Nay Hắc Muội nếu thấy Diệp Tinh không phát cuồng sao, bà vội vàng chạy theo kéo lại.

Quả nhiên, Hắc Muội vừa nhìn thấy Diệp Tinh chỗ nào quần chân hắn tốt hay xấu, quả thực chính là như kẻ thù, tức giận cả người run lên, lớn tiếng nống, “Người còn mặt mũi đến nhà ta, người cắt cho ta, đừng làm cho nương ta ở dưới suối vàng còn không sống yên ổn, cắt, cắt, cắt ngay —— “

Phùng Quý như một đầu sư tử từ hướng về phía Diệp Tinh rít gào , “Người cắt cho ta, cắt đi, súc sinh!”

Hắc Muội lần đầu tiên nhìn thấy cha nàng phần nộ như vậy, cũng bị dọa một phen, nhưng tâm trạng của nàng và cha nàng một dạng, lúc trước Diệp gia bọn họ từ hôn hoàn toàn không để ý đến thể diện các nàng, liền như vậy hùng hồn đề xuất, nương nàng chết tuy nói vốn do thân thể đã muốn suy sụp , còn là bởi vì cái mũi dẫn lừa này .

Diệp Tinh tròn tròn mắt, thế nào cũng không thể tin được sự tình phát triển thành như vậy, đôi mắt cha con Hắc Muội trừng mắt rít gào, hắn tương đối không nói gì, chỉ ngây ngốc ,

“Tinh nhi, chúng ta về đi, con hiện tại xem như nửa kẻ thù của nó, hơn nữa hiện tại chân con đã khỏe, dạng cô nương nào cưới không được a ?”Diệp bà bà tận tình khuyên bảo, nhìn Diệp Tinh thất hồn lạc phách, bắt đầu khuyên .

“Không, nương, con chỉ muốn Hắc Muội, con chỉ muốn Hắc Muội —— con chữa trị chân khỏe chỉ vì có thể giúp nàng —— “Diệp Tinh như hoá điên hướng về phía Diệp bà bà hô, khuôn mặt thanh tú một mảnh dữ tợn, mạnh mẽ hất tay Diệp bà bà, lại chạy vào nhà Hắc Muội.

“Bùm!” Một tiếng liền quỳ gối trước mặt Hắc Muội.

“Hắc Muội, ta thực xin lỗi người, lúc trước từ hôn chỉ vì cùng người nọ trao đổi điều kiện chữa trị chân cho ta, lời đồn người cùng Bạch lão bản chỉ là vì muốn người trong nửa năm này không thể gả —— “

Hắc Muội mắt lạnh nhìn hắn, trong lòng lạnh lẽo bình tĩnh nói, “Vậy người vì sao không nói sớm?”

“Người nọ cùng ta gia hạn khế ước, nếu ta nói sớm sẽ không giúp ta trị chân , hơn nữa còn phải bồi thường một số tiền lớn, ta chỉ nghĩ chân khỏe lại sẽ cưới —— “

Hắc Muội đã hoàn toàn không nghe câu nói kế tiếp của hắn , cũng không thèm để ý , nàng chính là nghĩ ai cùng Diệp Tinh giao dịch? Ép hắn từ hôn còn phải lừa gạt.

Nàng thật sự nghĩ không ra ai hận nàng như vậy, muốn phá hư hôn sự của nàng, hay là ai muốn đoạt tên nam nhân một phen nước mắt một phen nước mũi trước mắt với nàng.

Diệp Tinh giờ phút này vẫn quỳ trước mặt Hắc Muội khóc như núi đổ, Diệp bà bà nhìn lo lắng không thôi, lại kéo hắn không nổi.

“Đứng lên đi, ta tha thứ cho người!”

Ai cũng không nghĩ tới Hắc Muội thế nhưng nói một câu như vậy.

Hắc Muội trong lòng thật bình tĩnh, từ năm trước Diệp Tinh cùng Diệp bà bà nói từ hôn nàng đã hoàn toàn buông xuống, vốn đối với Diệp Tinh cũng chỉ là hơi có hao cảm, chưa nói tới cái gì thích, lúc trước lựa chọn hắn bất quá là muốn cùng Cát Tường ở chung một nhà, nàng gả qua đó có thể làm chủ gia đình.

Khi đó bị từ hôn cũng phần nộ qua, nhưng sức khỏe nương nàng biến xấu đã hoàn toàn dời đi lực chú ý của nàng, hiện tại nương nàng đã mất , chuyện năm trước nhớ tới cảm giác dường như đã qua mấy đời , trong lòng lại không gợn sóng.

“Thật sự?”Diệp Tinh kinh ngạc vạn phần, ngẩng đầu nhìn về mặt Hắc Muội không chút biểu cảm, “Vậy người chịu gả cho ta?”

Hắc Muội cúi mắt nhìn xuống khuôn mặt tràn đầy nước mắt lại mừng rỡ của hắn, cười lạnh một tiếng, “Tha thứ người, nhưng ngày người từ hôn là lúc người và ta đã không còn liên quan gì.”

“Vì sao? Vì sao? Hắc Muội, người đã tha thứ cho ta , vì sao không chịu lại gả cho ta? Ta hiện tại đi đứng tốt lắm, ta là một người bình thường khỏe mạnh —— “

Hắn còn nói liên miên cần nhẫn, cố gắng tranh nói, Hắc Muội một tiếng hét to, “Diệp tinh, ta đã nói rồi, ngày đó từ hôn sau này người và ta chẳng dính dáng, Hắc Muội ta kiếp này sẽ không gả cho người, người đi đi, ta thật sự không muốn lại gặp người!”

Hắc Muội nói như đinh đóng cột.

Diệp Tinh đầu như bị sét đánh, nha nha ngậy ra như phồng, bị Diệp bà bà nâng trở về thế nào cũng không biết, cả người như mất hồn, khiến Diệp bà bà lo lắng muốn chết, thật vất vả chân què đã khôi hiện tại lại tinh thần thất thường .

Trong nhà trừ bỏ Cát Tường người người tới khuyên nói Diệp Tinh.

Bên kia Ngũ Nương đã biết trò khôi hài của Diệp Tinh lại tới tìm Hắc Muội.

“Hắc Muội, ngươi thật sự không quan tâm Diệp Tinh , hắc hiện tại cũng không còn què !”

Hắc Muội không chút do dự lắc đầu.

“Vậy ngươi sẽ không hận hắc?”

“Không hận, thật sự, nếu là ta, ta cũng sẽ đáp ứng từ hôn chữa chân .”

“Rốt cuộc là ai chứ, có thể là người coi trọng Diệp Tinh không?” Ngũ nương phân tích nói.

“Này đó đều đã không còn quan hệ với ta , mặc kệ hắc!” Hắc Muội nói được vân đạm phong khinh.

“Vậy ngươi thật sự muốn thù gia nghiệp, kén rể vào nhà ?”

“Ừ.”

Nhìn Hắc Muội kiên định, Ngũ Nương cũng khó mà nói cái gì, một mặt cảm thấy Hắc Muội giữ gia sản cũng là biện pháp tốt, về phương diện khác đều là con gái thật tình thay Hắc Muội khổ sở, con gái làm chủ gia đình sao có thể tìm được trạng phu tốt .

Mà trải qua một ngày được mọi người khuyên bảo, Diệp Tinh theo trong miệng những người này biết được Hắc Muội ở thời điểm nương nàng nhập táng đã nhận hiếu từ côn bông, xem như kế thừa gia nghiệp, muốn kén rể, kế thừa huyết mạch Phùng Quý.

Vừa nghe nói cái này Diệp Tinh như người điên, ở nhà vừa khóc vừa cười .

Sáng sớm hôm sau liền vọt tới nhà Hắc Muội, lại quỳ, “Hắc Muội, ta nguyện ý ở rể nhà ngươi!”

Lời vừa ra khỏi miệng làm cho Diệp bà bà sợ hãi, mặt xanh xanh trắng trắng kéo Diệp Tinh về, bà vụn vụn sẽ không đồng ý tiểu nhi tử tâm can bảo bối của bà tới ở rể.

Hắc Muội cũng không để ý tới liền như vậy nhìn hai mẹ con bọn họ lời lôi kéo kéo, hùng hùng hổ hổ, tranh cãi không ngớt.

Cuối cùng vẫn là Béo Nha nổi giận, chỉ vào bọn họ kêu cút, “Cút khỏi nhà của ta, đừng ở nhà ta lôi kéo , thật gai mắt!”

Diệp Tinh đây là suy nghĩ hảo huyền, dựa vào tính tình Hắc Muội, dù nam nhân toàn thế giới chết sạch nàng cũng sẽ không chọn Diệp Tinh !

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gặp lại

Mùng tám Hắc Muội muốn đi Thanh thành , cho nên sáng sớm nàng đã mua chút rượu và thức ăn, hương giấy đi phía sau núi. Nghĩ trước khi rời nhà cùng nương cáo biệt một chút.

Buổi sáng đầu xuân, trong khe núi tràn đầy mùi hoa thán nhiên cùng hơi thở cỏ cây thức tỉnh, phía sau bên phải phần mộ nương nàng là một mảnh nhỏ cây đào, hoa đào đang nở.

Xa xa nhìn qua thấy một mảnh phấn hoa trắng.

Hắc Muội quỳ trước mộ nương nàng, mặc dù chung quanh cỏ xanh hành hành, nhưng mộ nương nàng vẫn sạch sẽ không hề có cỏ dại, nàng biết cha nàng mỗi ngày đều đến xem nương, cùng nương nàng nói chuyện .

Nàng dọn xong rượu và thức ăn, thấp hương, quỳ trước mộ phần bắt đầu đốt tiền vàng mã, một bên đốt một bên chậm rãi nói, “Nương, con gái đến thăm nương , nương ở dưới có tốt không? Sinh tiền chịu khổ đã nhiều , đến dưới phải hưởng phúc a, con gái gửi tiền xuống cho nương, muốn mua cái gì

thì mua —— “

Nói xong càng thương cảm, cũng không biết là do hương khói hay thế nào, hốc mắt nóng hổi hổi chảy ròng lệ.

Hon nữa ngày rốt cục đốt xong, Hắc Muội đứng dậy đắp thêm đất cho mộ nương nàng.

Đứng trước mộ phần nhìn đồi núi xanh xanh cùng hoa đào chiếu rọi, Hắc Muội nhớ tới chuyện trước đây.

Khi đó nàng còn là một đứa nhóc hai ba tuổi, ông bà ngoại nàng vừa qua đời, bởi vì Tú Cô là con gái duy nhất, cho nên để lại chút tiền cho Tú Cô, vì thế các nàng rốt cục có tiền mua nhà, không cần lại chen chúc cùng Phùng bà bà Phùng Kim một chỗ mỗi ngày bị khinh bỉ.

Cha mẹ nàng mang theo nàng ở trên núi trốn cũi, thời điểm nghỉ ngơi nương nàng ôm nàng ngồi dưới cây đào ngấm hoa, khi đó Tú Cô mới hơn hai mươi tuổi, mặc dù đã sinh hai đứa con nhưng không mất hồn nhiên rực rỡ, ở trong rừng hoa cùng Phùng Quý trêu ghẹo.

Hắc Muội vĩnh viễn nhớ rõ vẻ mặt tươi cười khi đó của nương, dung mạo thanh tú tràn ngập hạnh phúc nho nhỏ cùng thỏa mãn, tiếng cười thanh thúy quanh quẩn ở khe núi ——

Tất cả phảng phất như mới hôm qua bùng tình lại đã cách một thế hệ.

Bất tri bất giác, Hắc Muội chậm rãi đi vào rừng hoa đào.

Hoa đào một mảnh màu phấn, nhuộm đầy khắp núi đồi, như là từng đám mây tía, cũng dần dần tràn đầy lòng Hắc Muội tràn ngập sức sống, chỉ cần nàng lo nhà cửa cho tốt nương nàng ở tuổi vàng cũng vui a.

Đang suy nghĩ bỗng nhiên cảm thấy phía trước tựa hồ có người, nàng tập trung nhìn vào, trong rừng đào màu phấn bạch y bạch mã quanh co khúc khuỷu mà đến.

Người nọ dẫn ngựa đi trong rừng đào, đoá hoa phấn sắc cùng bạch y tóc đen của hắn hoà hợp.

Ánh mặt trời độ lên một tầng kim sắc, trở nên chói mắt xinh đẹp, hắn khẽ ngửa đầu, vẻ mặt bình tĩnh mà an tường, khoe miệng cong thành độ cong mỉm cười, gió tay bề cảnh, động tác tự nhiên mà tiêu sái.

Giờ phút này thiếu niên khí định thần nhàn đứng ở nơi đó, chậm rãi quay sang, xuyên thấu qua khe hở hoa đào rốt cuộc cùng ánh mắt Hắc Muội giao nhau.

Xa xa thoáng qua cũng là khuôn mặt đào hoa.

Người nọ cũng không lên tiếng, đôi môi mỏng manh dần thành một đường, con ngươi đen thui lẳng lẳng dừng ở Hắc Muội trước mắt cũng một thân bạch y, hơi gió thổi qua hai má trắng nõn của thiếu niên, tóc hắn cứ như vậy khe khẽ bay lên.

Hắc Muội không khỏi chấn động toàn thân, là hắn!

Rời đi một năm Lâm Tam Mộc!

Hiển nhiên, hắn cũng biết nữ tử nhìn hắn nửa ngày chính là nha đầu nhà quê Hắc Muội đã từng cứu mình.

Một năm không gặp, không ngờ nàng đã trở nên duyên dáng yêu kiều, chính là thần sắc mất đi chút sinh động cùng vui thích, ả ả nhiễm chút thương cảm cùng thâm trầm, nhưng nàng một thân bạch y cùng trên đầu có đoá hoa trắng làm cho hắn hiểu rõ, nàng nhất định là có thân nhân từ trần.

Hắn bỗng nhiên rất kỳ quái đã qua đi hai năm hắn đối với bộ dáng nàng vẫn nhớ rõ quen thuộc như trước, rất xa thoáng nhìn hắn đã biết là nàng.

Mà Hắc Muội trong lòng giờ phút này sao không cảm khái chứ, dung mạo của hắn ở trong lòng nàng vẫn một dạng, gặp lại tùy thời tùy chỗ đều có thể liếc mắt một cái nhận ra.

Hắc Muội liền như vậy nhìn hắn, nghĩ một năm trước ước định, gặp lại cũng là người lạ.

Mà Lâm Tam Mộc vốn định an ủi cũng không biết mở miệng thế nào, chậm rãi từng bước đến gần, cũng không lên tiếng, khoe miệng khẽ nhếch, thần sắc khó lường gió tay đưa ra hoa đào.

Hắc Muội chờ đợi tiếp nhận, nhìn nhụy hoa hé nở thốt ra, “Nhân diện không biết nơi đâu đi, đào hoa như trước cười xuân phong”

Trong mắt đã ả ả có chút hơi nước, không biết vì sao nhìn thấy hắn, Hắc Muội trong lòng đã có một loại cảm giác khó nói thành lời, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc ——

Trong ấn tượng của Lâm Tam Mộc Hắc Muội luôn luôn hoạt bát sáng sủa, vui cười tức giận mãnh liệt, chưa từng gặp qua nàng thương cảm yếu ớt như thế.

Ánh mắt hắn nhìn xa, dừng một phần phía sau nàng, nơi đó hương khói còn quanh quẩn, “Nhân sinh khó như ý vẹn toàn!”

Giọng hân phảng phát từ nơi xa xôi truyền đến, mang theo thân nhiên khí thở dài, như một loại ảo giác.

“Nhân sinh khó như ý vẹn toàn —— “

Hắc Muội thì thảo nói, hai đời cha mẹ đều đặt tên cho nàng là Như Ý, nhưng nhân sinh như ý khó vẹn toàn!

Đợi cho Hắc Muội giật mình tỉnh lại, một người một ngựa sớm chẳng biết đi đâu, nếu trong tay không phải còn hoa đào nàng thật sự nghĩ mình vừa nằm mơ.

Ánh mặt trời dần dần lên cao, cũng dần dần ấm áp, trước khi đi đối với mộ phần quỳ lạy Hắc Muội vội vàng xuống núi.

Về nhà Béo Nha đã làm xong cơm, Tứ Nha đang dọn bát đĩa.

Cả nhà vừa cơm nước xong, xe ngựa Bạch gia tới, Phùng Quý giúp đỡ đem rau trộn chuyển lên xe ngựa.

Hắc Muội dặn dò Béo Nha Tứ Nha một phen thế này mới ngồi lên xe ngựa xuất phát.

Bởi vì rau trộn trực tiếp đưa đến tửu lâu Duyệt Lai , nên Hắc Muội đi theo xe tới tửu lâu.

Vừa vặn lần này nàng có mang theo chút lễ vật, xem như chúc tết cho Vương chương quỳ, cũng là cảm kích hân năm trước đi phúng viếng nương nàng còn trấn bãi.

Quen thuộc , nàng trực tiếp vào hậu viện.

Phía trước Duyệt Lai tửu lâu là quán ăn phía sau nơi nghỉ trọ trong đó khoảng cách sân kỳ thực rất bộn bề nhiều việc , hai bên là nhà bếp và nhà kho, tiểu nhị bận rộn qua lại , mà chính giữa thỉnh thoảng có tiểu nhị mang theo khách nhân đi về phía sau nghỉ trọ.

Mặc dù như thế, cái sân này vẫn hơi tân trang , hai bên bồn hoa đã nở đầy hoa xuân,.

Cho nên Hắc Muội liền lẳng lặng đứng ở một bên, chờ tiểu nhị đi vào trong gọi Vương chương quỳ .

Phía sau nghỉ trọ so với phía trước ăn cơm cao hơn một tầng, nhất là tầng chót gian phòng, chẳng những có thể nhìn thấy phía sau cùng phong cảnh tuyệt đẹp, rậm rạp hoa cỏ cây cối, cũng có thể nhìn thấy phía trước bận rộn náo nhiệt.

Cho nên Lâm Tam Mộc đứng trước cửa sổ liếc mắt một cái liền thấy được Hắc Muội đứng dưới đoá hoa xuân tiên diễm.

Vẫn là một thân bạch y, cầm hoa vải trắng, trong tay mang theo này nọ, gọn gàng, tươi mát.

Tiếng gõ cửa một dài ba ngắn vang lên.

“Tiến vào.”

Vào cửa là tiểu nhị Lý Ba của tửu lâu.

Hân giơng giọng, “Khách quan, rượu và thức ăn của ngài!”

Động tác vô cùng thành thạo dọn xong, đi đến bên cạnh Lâm Tam Mộc, bỗng nhiên như thay đổi thành người khác, khuôn mặt nghiêm túc cung kính, khom mình hành lễ, nhẹ giọng nói, “Công tử, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, sáng mai công tử có thể xuất phát.”

Lâm Tam Mộc gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Hắc Muội, nàng đang cùng Vương chương quỳ nói cái gì đó.

“Trong nhà nàng ai qua đời?”

Lý Ba không nghĩ tới công tử đột nhiên hỏi một nha đầu chẳng đáng gì, nhưng vẫn trả lời cận kề, “Nương nàng! Nàng là một nha đầu nông thôn buôn bán với Bạch gia, cuối năm trước nương nàng bị chết, Bạch lão bản còn phái Vương chương quỳ mang theo chúng ta cùng đi nhà nàng phúng viếng.”

Lâm Tam Mộc trong đầu hiện ra một giọng nói ấm áp điềm tĩnh, không nghĩ tới sáng nay nhìn thấy mộ phần kia chính là nương nàng.

Mẫu thân yếu ớt kia của nàng cuối cùng vẫn đi, trách không được nàng khổ sở như vậy, ánh mắt vốn thân thái sáng láng đều bị kín thương cảm cùng ưu sầu.

Hân bỗng nhiên lại hỏi, “Nói như vậy, Bạch gia rất coi trọng nàng?”

“Đâu chỉ coi trọng, phía dưới mọi người nói Bạch gia cố ý cưới nàng làm đương gia chủ mẫu!”

Lâm Tam Mộc mặc dù trên mặt vẻ mặt điềm đạm, trong lòng cũng kinh ngạc chốc lát, “Nàng không phải đính hôn sao?”

“Là đính hôn , nhưng Bạch gia là loại người nào a, dùng chút thủ đoạn, việc đính hôn đã bị lui.”

Lâm Tam Mộc đứng lặng bên cửa sổ nhìn bóng dáng Hắc Muội đi vào trước lầu, biến mất trong tầm mắt hắn, xem ra hắn đi rồi trong một năm nàng đã xảy ra rất nhiều biến cố, trách không được có vẻ thành thực không ít.

Lý Ba sau khi rời khỏi phòng mới phản ứng lại, vì sao công tử biết nha đầu kia từng đính thân chứ, kỳ quái .

“Bạch gia —— “

Trong phòng Lâm Tam Mộc thấp giọng cân nhắc .

Hắc Muội đưa lễ vật chúc tết cho Vương chương quây , trực tiếp đi bộ tới Bạch phủ, cũng không đi cửa lớn, trực tiếp đi cửa Tây, dù sao mỗi lần đến đều ở cái sân kia, người gác cổng cũng quen với nàng.

Nào biết ở cửa Tây Bạch lão bản thể nhưng đã đứng chờ.

Mặc dù đã muộn đầu xuân nhưng ngoài cửa vẫn rất lạnh , Bạch lão bản mặc hồ cừu đứng ở nơi đó tựa hồ đã có hơn nửa ngày , vừa thấy Hắc Muội vui vẻ ra mặt, người gác cổng càng đối với Hắc Muội cung kính rất nhiều.

Hắc Muội dâng lễ chúc tết một phen.

Xong xuôi nàng vội vàng hỏi, “Bạch lão bản, ngài bảo ta đến —— “

Hắc Muội còn buồn bực Bạch lão bản vì sao lần đó dặn nàng mừng tám nhất định phải tới Bạch phủ.

“Đừng lo lắng, trước nghỉ tạm đã, buổi tối nói sau.”

Bạch Tề lập tức cắt ngang nghi hoặc của nàng, cùng nàng vào trong sân.

Nhưng Hắc Muội không nghĩ tới tiểu viện nàng thường ở thế nhưng thay đổi lớn, sân mở lớn một mảnh, sửa chữa lại đối mới hoàn toàn không nói, trong viện núi giả hoa cỏ bố cục tinh xảo.

Trong viện bồn cảnh xanh um, cây đậu chẳng chết, đem hoa viên điểm lên thú vị dạt dào, còn có các loại núi đá bồn cảnh. Mất đường cũng có đá màu, phong cách cổ xưa rất khác biệt, trong viện dừng lộ dùng đá cuội tỉ mỉ màu sắc khác nhau lát thành, kéo dài từ cổng đến sân.

Trong viện cũng rực rỡ hẳn lên, phòng ở kiến trúc vốn tinh xảo hiện tại càng hiện xa hoa hào khí.

Hắc Muội không hiểu ra sao, “Bạch lão bản, ngài đây là —— “

“Hắc Muội, ngươi có thể gọi ta Bạch Tề .”

“A?”Hắc Muội ngây ngốc , này là có ý gì.

Nàng nghi hoặc khó hiểu nhìn về phía Bạch lão bản, nhưng hắn cũng không nói cái gì, chỉ kêu nàng hảo hảo nghỉ ngơi, trước cơm chiều tới đón nàng.

Lưu lại Hắc Muội ở nơi bố trí xa hoa, rực rỡ không biết làm sao, ngồi cũng bất an.

Thật vất vả đợi đến màn đêm buông xuống, thời điểm ánh đèn rực rỡ nổi lên, rốt cục có nha hoàn tới mời Hắc Muội đi tiền thính.

Hắc Muội là người tính tình ôn nóng, vội vàng muốn đi, nha hoàn nhìn nàng nói, “Phùng tiểu thư, trước đổi quần áo đã.”Nói xong mở tủ ra, bên trong thế nhưng tất cả đều là các loại quần áo tinh xảo, đầy đủ phụ tùng.

Hắc Muội nhìn thấy chất lười.

Nhìn xem chính mình một thân vải thô bạch y, nghĩ lại cũng đúng, nói không chừng đến tiền thính Bạch gia lão phu nhân ra chính mình còn phải dập đầu chúc tết cho bà, mặc một thân màu trắng là điềm xấu, nha hoàn từ ngăn tủ chọn một kiện quần áo phấn hồng cho Hắc Muội.

Nàng vừa thấy màu sắc phấn nộn trắng nhũ, chính mình tự chọn, quần áo màu xanh mướt, đi thay không ngờ lại rất vừa người , không khỏi có chút kinh ngạc , “Sao vừa người như vậy a?”

Nha đầu kia che miệng cười không ngừng, “Vốn là đặt làm cho tiểu thư, thế nào có thể không vừa người chứ!”

Hắc Muội vừa nghe ngẩn ra, “Đặc biệt làm cho ta ? Vì sao?”

“Tiểu thư, đi tiền thính sẽ biết!” Nha hoàn cười nói, khiến Hắc Muội lòng nóng như lửa đốt, vội vàng đi theo muốn nhìn xem, Bạch gia rốt cuộc đang làm cái gì.

Chương 60: Đe dọa, dụ lợi, ép cưới ?

Đi qua một dãy hành lang dài, xuyên qua cửa thủy hoa, nha hoàn mặc các loại y phục đủ màu tươi mới bụng mâm tới tới lui lui.

(cửa thủy hoa : một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buồng bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu)

Thật đúng như suy nghĩ trong lòng Hắc Muội, tiền thính như là cảnh tượng tiệc sinh nhật, chính là ngồi ở thượng vị không phải là lão phu nhân Bạch phủ, mà hẳn là nàng.

Bởi vì cha con Bạch gia vui sướng đối với Hắc Muội nói, “Chúc mừng Phùng tiểu thư hoa quý mười sáu!”

Hắc Muội thế này mới bừng tỉnh đại ngộ, hôm nay là sinh nhật nàng , thoáng cái lại lớn một tuổi, chỉ là sinh nhật nàng, Bạch phủ như thể lao sư động chúng trong đầu nàng không khỏi hiện lên dấu chấm hỏi , vì thế kể tiếp trên bàn com mỗi tiếng nói cử động nàng đều phải vãn tai nghe, rốt cuộc vì sao như vậy.

Bạch lão bản bắt động thanh sắc, mặc dù nhóm nha hoàn phía sau đứng thẳng thỉnh thoảng lại chia thức ăn trên bàn cho ba người, nhưng hẳn vẫn không ngừng gấp thức ăn cho Hắc Muội.

Hắc Muội thụ sủng nhược kinh, lại không hiểu ra sao .

Một lát sau, bên ngoài có người thông tri nói lão phu nhân tới .

Trên bàn com ba người đều sững sốt, Hắc Muội không thể tin được lão phu nhân Bạch phủ lão thật sự tham dự , không phải nói lão phu nhân luôn luôn ở hậu viện tu dưỡng, cũng không quản chuyện nhà sao?

Mà Bạch Tề và Bạch Minh Tuệ nhìn không ra cảm xúc, về mặt hai người đều là khó lường.

Rất nhanh một lão phu nhân một thân áo dài hồng nâu ngân hoa, khoác áo lông cừu được một phụ nhân trẻ tuổi khuôn mặt điểm lệ trẻ đỡ tiến vào.

Hắc Muội theo hai cha con Bạch gia tức khắc đứng dậy quỳ lạy hành lễ.

Thời điểm ngẩng đầu lên Hắc Muội phát hiện Bạch lão phu nhân đang đánh giá chính mình, nàng hơi lộ ra ý cười ý bảo, nhân cơ hội cũng đánh giá bà một phen.

Chỉ cảm thấy vị Bạch lão phu nhân này tuổi cũng không lớn, khuôn mặt mang theo chút ý tứ khôn khéo hàm xúc, nhìn kỹ ngũ quan giọng nói đáng điệu của bà không hề giống Bạch Tề và Bạch Minh Tuệ, khí chất cũng không cùng một loại.

Hắc Muội trong lòng đang cân nhắc , vị lão phu nhân này có lẽ không phải mẹ ruột Bạch lão bản.

Quả nhiên, Bạch lão bản đợi mọi người ngồi vào vị trí, khẽ nhúc nhích thân sắc đối với Hắc Muội giới thiệu nói, “Phùng tiểu thư, đây là kẻ mẫu của ta Thích thị.”

Một câu nói nét mặt Thích thị khẽ biến, đây là bỏ qua thân phận của bà để Hắc Muội không cần có điều cố kỵ.

Hắc Muội trong lòng hiểu được , trên mặt vẫn dáng vẻ cung kính, yên lặng xem xét.

“Tề Nhi, đây là vị Phùng tiểu thư kia.”

“Đúng vậy.”

“Tuổi không xê xích với Minh Tuệ lắm”

“Vừa tròn mười sáu, so với Minh Tuệ tiểu thư lớn hơn hai tuổi.”

“Tuổi có phải khá nhỏ không, bắt quá đừng lo, còn có Ngọc Lệ cùng Hồng di giúp đỡ lo lắng nhà cử.”

“Mẫu thân đừng xem thường Phùng tiểu thư, nàng mới mười ba đã bắt đầu quản gia , căn bản không cần ai phải giúp.”

“_____”

Hai người thường xuyên qua lại nói chuyện, Minh Tuệ ở bên cạnh cũng không xen mồm, thỉnh thoảng tiếp đón Hắc Muội dùng bữa, nhưng lúc này Hắc Muội chỗ nào nuốt trôi a.

Theo đối thoại của Thích thị và Bạch lão bản Hắc Muội rốt cuộc hiểu ra, tựa hồ là muốn nàng vào Bạch gia quản gia, chẳng lẽ là Bạch lão bản muốn mời nàng làm quản sự Bạch phủ.

Vậy cũng không đúng, quản sự bình thường không phải nam nhân cũng là nữ nhân đã thành thân, nàng vẫn chưa gả a.

Nói sau trong lời nói lão phu nhân ám chỉ nàng không xứng với Bạch phủ, không xứng với Bạch lão bản.

Một bữa cơm chúc mừng sinh nhật khiến Hắc Muội choáng váng hồ đồ, trong lòng khó hiểu, nhưng vẫn đợi cho sau khi ăn xong, Thích thị rời đi.

Chỉ còn lại hai cha con Bạch gia và nàng ở noãn các uống trà.

Chính giữa Noãn đặt một đỉnh lư hương, đang bay sương khói tinh tế, ba người ngồi vây quanh uống trà.

Hắc Muội há mồm muốn hỏi, Bạch tiểu thư làm cái thủ thế, người đại sảnh lập tức toàn bộ lui sạch sẽ.

“Bạch lão bản, Bạch tiểu thư, vừa rồi Bạch lão phu nhân là có ý gì? Ta thế nào nghe không hiểu!”

Bạch tiểu thư nhìn Hắc Muội cười cười, đối với cha nàng nói, “Cha, cha nói với Hắc Muội đi, xem như một lễ vật kinh hi mừng nàng mười sáu tuổi.”

Hắc Muội nhìn Bạch lão bản trong lòng không yên chờ cái gọi là kinh hi.

“Hắc Muội, ta muốn cưới ngươi làm kế thất (vợ kế)!” Bạch Tề đôi mắt ôn hòa như ngọc, mang theo chờ mong Hắc Muội vui sướng.

Mà Bạch tiểu thư cũng một đôi mắt lóe sáng mỉm cười nhìn Hắc Muội, chờ mong nàng thụ sủng nhược kinh.

Hắc Muội trong lòng quá sợ hãi, nhưng đối với ánh mắt hai người tìm tòi nghiên cứu, lập tức chỉ có thể cố trấn tĩnh cúi người nghiêm túc nói, “Thật sự cảm ơn Bạch gia xem trọng, ta một nha đầu quê mùa, có tài đức gì có thể làm chủ mẫu Bạch phủ, các người thật sự là xem trọng Hắc Muội.”

Hai cha con Bạch cha thật không ngờ phản ứng Hắc Muội bình tĩnh thậm chí có chút kinh hoàng như vậy.

“Hắc Muội, ngươi đừng thiếu tự tin như thế, cha ta thích ngươi cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, từ lần đầu tiên đến nhà ngươi chúng ta đã đối với ngươi thập phần vừa lòng.” Bạch tiểu thư còn nói thêm, “Gã đến Bạch phủ ta, ngươi chính là đương gia chủ sự, đợi sinh hạ nhi tử cho cha ta, nhất định sẽ cho con ngươi kế thừa gia nghiệp —— “

Hắc Muội trong lòng thất kinh, nhất thời không biết nói như thế nào, ngoài việc buôn bán kiếm chút bạc, nàng thật tình không muốn cùng Bạch phủ có dính dáng gì, lần này thế nhưng bị cha con bọn họ giáp mặt làm mai nàng có thể nào không kinh hoàng.

Hơn nửa ngày mới trấn định lại, nha nha nói, “Bạch lão bản, Bạch tiểu thư, thật sự cảm ơn các người ưu ái, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ vào Bạch phủ, hơn nữa nương ta qua đời, cha ta sẽ không tái giá, ta đã đối với người ngoài tuyên bố kén rể kế thừa gia nghiệp.”

Nói thật, Hắc Muội thật sự rất cảm tạ cha con Bạch gia xem trọng nàng, mặc dù là kế thất nhưng chủ mẫu Bạch gia không phải người bình thường có thể làm nổi.

“Cái này ngươi không cần lo lắng, cha ngươi đối với nương ngươi tình thâm không chịu tái giá, nhưng có thể tìm con nuôi cho nhà ngươi kế thừa gia nghiệp, chúng ta Bạch gia mặc dù không thể nói quyền to đại quý, nhưng chút chuyện ấy vẫn có thể làm được.”

Bạch Tề khẽ nhấp ngụm trà, trong vẻ mặt ôn hòa lộ ra bình tĩnh chói rọi, ngừng lại nói tiếp, “Ngươi yên tâm, ngươi là người hiểu thuận, ta sẽ không bức ngươi năm nay thành thân, ta sẽ chờ ngươi giữ đạo hiếu một năm sẽ cưới ngươi vào cửa.”

Hắn một bộ nhất định phải được.

Hắc Muội lập tức có điểm ghêo từ, dù sao cũng ý tốt của người ta, trong lòng nàng mặc dù không muốn nhưng không thể cự tuyệt thẳng thừng, tò vò chính mình dường như chưa cân nhắc kỹ, nói sau tài lộ của nàng còn nằm trong tay Bạch lão bản.

“Phụ thân, có phải chúng ta thông báo quá đột ngột không, để Hắc Muội trở về cẩn thận suy nghĩ rồi nói sau!” Bạch Minh Tuệ nhìn vẻ mặt Hắc Muội kinh ngạc không biết làm sao đành giảng hòa.

Hắc Muội giờ phút này chân chính cảm tạ Bạch tiểu thư, nàng hiện tại cần thời gian suy nghĩ cẩn thận, nghĩ một lý do hợp lý cự tuyệt Bạch lão bản nhưng lại không tổn hại quan hệ hai bên.

Cho nên, thực hiển nhiên, đêm nay ở Bạch phủ, nàng lại mất ngủ.

Nói người thiếu nữ nào không có hoài xuân, Hắc Muội cũng đã mười sáu tuổi , tuy rằng nàng đối với tình yêu nam nữ còn mờ mịt, nhưng cũng là lúc thanh xuân ngây thơ.

Ngắm lại Bạch lão bản, khuôn mặt tuấn lãng, cử chỉ tiêu sái, của cải phong phú .

Nếu bỏ quyết tâm tính kén rể mà nói, có thể gả cho hắc hắc là rất nhiều nữ nhân mong muốn đi, nhưng nàng vừa nghĩ đến cùng Bạch lão bản ngủ chung một giường liền cảm giác thế nào cũng không được tự nhiên, trong lòng bài xích , sao lại thế này chứ.

Ngày hôm sau hai mắt gấu mèo còn chưa hồi thần, Bạch lão bản ngọc thụ lâm phong đại giá quang lâm .

Có lẽ hiện tại Hắc Muội đã biết tâm tư của hắc, khắp nơi đều cảm thấy hắc đối với chính mình lộ ra vô cùng thân thiết, khiến cho nàng như đứng đống lửa, như ngồi đống than, lấy cớ muốn đi vệ sinh chuồn mất , ngồi xỏm trong hẻm cầu cổ gắng nghĩ đối sách.

Thật vất vả Bạch lão bản rời đi, không nghĩ tới Bạch Minh Tuệ lại tới nữa.

Nhìn nàng đưa rất nhiều quần áo trang sức tinh mỹ nàng thật tình đau đầu .

“Hắc Muội, ngươi có phải băn khoăn Thích thị không?” Bạch Minh Tuệ hỏi, “Ngươi yên tâm, bà ấy tuy có lòng tham , nhưng tuyệt đối không thông minh như ngươi, huống chi còn có ta và phụ thân , bà ấy sẽ không chiếm được lợi ích gì, cha ta sẽ không cưới ả Ngọc Lệ kia .”

Hắc Muội lúc này mới hiểu được, người tối qua đỡ Thích thị là cháu gái ở xa của bà, hơn nữa muốn gả vào Bạch phủ làm kế thất chương gia.

“Còn có mấy di nương, thông phòng, ngươi cũng đừng lo lắng, các nàng cho dù sinh con trai cũng sẽ không được kế thừa gia nghiệp .”

“Ta có thể, có thể hỏi các người thế nào lại chọn ta không?” Hắc Muội trong lòng kêu khổ thấu trời, nàng cái gì cũng không lo lắng, chỉ lo lắng Bạch phủ không nên cưới nàng a.

Bạch Minh Tuệ thấy bộ dạng Hắc Muội ủ rũ ảo não, còn tưởng nàng không tự tin, hung hăng thổi phồng nàng một trận, “Ngươi mặc dù sinh ra ở nhà quê, nhưng cử chỉ hào phóng, kiến thức cũng rộng, quan trọng hơn là còn biết buồn bán—— “

Này nếu bình thường nói với Hắc Muội nàng tuyệt đối cao hứng đến choáng váng đầu , nhưng hiện tại không như vậy , bỗng nhiên thử hỏi, “Có phải bởi vì ta không hề có bối cảnh không ?”

Bạch tiểu thư sùng sốt, nhìn Hắc Muội, cuối cùng gờ tay khoắc lên trên tay nàng, thở dài, thấp phẫn thành khẩn nói, “Hắc Muội, ta liền nói thật với ngươi. Ta cùng phụ thân chọn ngươi quả thật chúng ta có chút lo lắng về phương diện khác, nhà mẹ đẻ Thích thị là một thương gia lớn ngoài thành, lúc trước thiếu chút nữa đoạt gia sản nhà chúng ta, cũng may con trai bà bỗng nhiên bệnh chết.

Nếu không cha ta chưa chắc đã là gia chủ Bạch gia.

Mấy năm nay, bà ta vẫn chưa từ bỏ ý định, nhét đầy vào phòng cha ta rất nhiều yêu mị hồ tử, hy vọng có thể sinh một đứa con trai kế thừa gia nghiệp, may mắn cha ta phòng được ngay, vẫn không có để các nàng được con nối dòng.

Hai năm nay vẫn là ta chương quản quý phủ, nhưng ngươi cũng biết ta đã gần mười bốn , qua hai năm nữa phải xuất giá rồi nhà , Bạch phủ không thể loạn. Nếu có người thì khác, người không chỉ biết buồn bán cùng cha ta cũng có giao tình, người tới làm đương gia chủ mẫu là thích hợp nhất .”

Kỳ thực nàng còn muốn nói là khó được cha nàng thực sự thích Hắc Muội, nhưng một đứa con gái thật sự ngưỡng mộ nói ra tâm tư của cha mình.

Đối mặt Bạch tiểu thư chân thành nói một phen Hắc Muội trầm mặc , mỗi nhà có quyền kinh khó đọc a, cho dù là Bạch gia giàu có như thế vẫn có ân ưu.

“Bạch tiểu thư, nói thật, ta thật sự chưa từng nghĩ tới sẽ gả vào một nhà giàu, ngươi cũng biết tính tình ta—— “Hắc Muội liều mạng muốn Bạch tiểu thư nhớ tới chuyện lần trước nàng cùng một nha hoàn thông phòng tên là Liễu Phụng Nhi ầu ầu.

“Ai, quy củ là chết người là sống, đến lúc đó ngươi làm đương gia chủ mẫu , quy củ còn không phải do ngươi định đoạt —— “

Hắc Muội còn muốn giải thích, Bạch Minh Tuệ vỗ vỗ tay nàng, “Ngươi cẩn thận suy nghĩ —— “

Đợi buổi chiều Bạch lão bản lại tới nữa, đối với hai cha con nhà này vừa đấm vừa xoa luân phiên đánh .

“Hắc Muội, ngươi có chỗ nào không hài lòng với ta sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Bạch lão bản cố ý tiến gần đến Hắc Muội, nhìn kỹ ngũ quan của hắc thật sự là không thể soi mói , khuôn mặt của hắc cùng gia sản một dạng làm cho hắc thấp phẫn tự tin.

“Không, thực sự không, Bạch lão bản —— “

“Vậy ngươi vì sao còn không đồng ý hử?”

“Bạch lão bản, ta nói thật, ngài có thể đừng tức giận không?”

“Người nói.”

“Người xem a, từ trước đến nay chúng ta hợp tác buôn bán rất tốt, người lại chiều cổ ta, nhưng nói thật ta và Minh Tuệ tuổi không chênh lệch lắm, ta vẫn xem ngài là trưởng bối, đương nhiên cũng không phải là nói tuổi ngài lớn, nhưng ta thật tình xem ngài là trưởng bối, hiện tại ngài nói muốn cưới ta, ta —— ta thật sự không thể nhận.”

Hắc Muội một hơi nói xong, nhìn kỹ phản ứng Bạch lão bản, đừng trở mặt a, nàng không muốn đường tài lộ của mình bị chặt đứt đâu.

Không nghĩ tới Bạch lão bản nhìn nàng nói nửa ngày bỗng nhiên cười ha ha, cười đến Hắc Muội kinh hoàng.

“Hắc Muội, ta quả nhiên không nhìn lầm, người là người quang minh thẳng thắn thành khẩn, người nói như vậy ta ngược lại yên tâm, người cũng yên tâm đi, ta sẽ không ép buộc người, không phải còn một năm thời gian sao, chúng ta từ từ đến.”

Hắc Muội nghe hần ý vị thâm trường nói ba chữ “Từ từ đến” âm nổi da gà cả người, nàng thể nào có loại cảm giác cá nằm trên thớt.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Cha và con gái đồng thời bị ép hôn , đồng bệnh tương liên a

Giờ phút này thôn Đại Diệp cũng không bình tĩnh.

Phùng Quý tuy rằng đã mất vợ, nhưng dù sao còn trẻ, lại chịu khó có năng lực làm việc .

Nhà cửa tuy từ mười mấy năm trước , nhưng ít nhất là nhà đơn , còn có sân, trong nhà cũng có gia súc, ruộng đất không nhiều lắm nhưng vẫn có, hơn nữa cũng không có con trai, cho nên mặc dù Phùng bà bà vừa nói muốn Phùng Quý tái giá, mấy tiểu nàng dâu đại cô nương vẫn tranh nhau tiến lên .

Thừa dịp Hắc Muội không ở nhà, một ngày ba lần tám lượt tới thăm Phùng Quý, Phùng Quý ở trong phòng đóng cửa không ra, nhưng khổ cho Béo Nha cùng Tứ Nha.

Mấy nữ nhân đến không phải tuổi trẻ thủ tiết , thì là gái ế chưa được gả đi , tướng mạo nhân phẩm không phải rất tốt , trong nhà lại nghèo , liền chậm trễ , cho nên không gặp Phùng Quý, nhìn thấy Béo Nha cùng Tứ Nha liền tiếp lấy lòng.

Cuối cùng Béo Nha cũng học được một chút phong thái của nhị tỷ nàng, trực tiếp cầm chổi quét sân đuổi những người này toàn chạy ra ngoài, gặp Phùng bà bà đánh không lại liền hắt nước thối cho heo ăn, có Ngô Bảo Nhi ở một bên che chở, ai cũng không dám làm gì nàng.

Đại Thụ mấy ngày nay chơi chung với Tứ Nha cũng giúp đỡ đối phó Phùng bà bà, nhìn thấy bà mang theo mấy nữ nhân loè loẹt đến trực tiếp hướng trên người các nàng nhỏ nước bọt.

Những người này đến thân cận , đều chọn quần áo tốt nhất để mặc, bị dính nước miếng, hắt nước thối có khổ khó nói, còn phải cố cười vui, kết quả không gặp được Phùng Quý, một bụng hoá khí, Phùng bà bà hai đầu không chiếm được lợi ích gì.

Lẽ ra, Phùng bà bà cũng đau lòng Phùng Quý, nghĩ con trai tuổi còn trẻ không đến bốn mươi, nhưng trong mắt bà căn bản là không thấy tâm tư chân chính của con bà, cùng tình cảm vợ chồng Tú Cô ở trong mắt bà chỉ là phân chó, cho nên thường ít thân cận, hai mẹ con cũng dần mất giao tình.

Bên kia Cúc Trần thăm thấy Phùng bà bà dẫn người vào thôn liền nhảy dựng lên đi truyền bá Hắc Muội buru hãn như thế nào, đã là người kế thừa gia nghiệp , chắc chắn vào cửa , dù sinh con trai cũng sẽ không được kế thừa gia nghiệp.

Vì thế thôn Đại Diệp gà bay chó sủa rất náo nhiệt .

Lần này Hắc Muội rốt cục cùng Bạch lão thanh toán xong nợ, chạy nhanh về nhà.

Nàng về thôn đúng cảnh tượng náo nhiệt này, nhưng thật ra Cúc Trần thăm đối với Hắc Muội phá lệ thân thiết, dám lôi kéo nói chuyện, đem mấy chuyện xảy ra lúc Hắc Muội không ở nhà mấy ngày nay kể sinh động như thật .

Kỳ thực Hắc Muội ở Bạch gia mấy ngày đã suy nghĩ rất nhiều, không chỉ có nghĩ việc hôn nhân của mình, cũng nghĩ tới cha nàng Phùng Quý, không từ mà biệt, chỉ nhìn Bạch Minh Tuệ một cách đơn thuần vì cha nàng bày mưu tính kế khuyên bảo nàng gả vào Bạch gia , nàng cảm thấy mình so với nàng ấy, thật sự rất ích kỷ .

Cha nàng chưa tới bốn mươi, cứ như vậy một người cô đơn, nếu nàng thật tình thương cha nàng, hẳn là cố vũ cha nàng tái giá.

Hắc Muội lòng đầy tâm sự về nhà.

Nhìn Béo Nha hiện tại thật sự hiểu biết không ít, thật tình cao hứng.

Đi vào phòng, cha nàng nằm ở vị trí nương nàng thường xuyên nằm, ngơ ngác sững sờ, người ta qua năm mới đều mập béo, Phùng Quý lại gầy đi không ít, một chút tinh thần cũng không có, Hắc Muội nhìn thấy trong lòng lo lắng.

“Cha, cha hãy tái giá đi!”

Phùng Quý nghe xong hơn nửa ngày mới xoay người lại nhìn nàng, “Con muốn gả đi?”

“Không phải, “Hắc Muội sùng sốt, cha nàng hiểu lầm ý của nàng, “Cha, cha như vậy cô thấy rất khổ sở, nương con ở dưới có biết cũng đau lòng, sẽ không an tâm a, con nghĩ tới nghĩ lui cần phải tìm một bạn đời cho cha, có lẽ cha sẽ không thương tâm nữa.”

Phùng Quý nhìn Hắc Muội, từ từ ngồi xuống, “Hắc Muội, cha thật sự không cần bất kỳ nữ nhân nào nữa, đời này của cha chỉ có một nữ nhân duy nhất đó là nương con —— “

Hắc Muội nhìn ông nói kiên quyết thật không biết nói cái gì thêm.

“Cha, dù sao cũng cần phải có người chiều cố cha, về sau cho dù con kén rể, tuy nói có thể chăm sóc cha lúc tuổi già, nhưng cha có bạn không phải tốt hơn sao, có thể tâm sự với nhau.” Hắc Muội khuyên giải.

Phùng Quý suy nghĩ, trong lòng cân nhắc phỏng chừng có phải Phùng bà bà cùng cả nhà Phùng Kim gây áp lực cho Hắc Muội hay không, dùng một lát, bỗng nhiên nói, “Hắc Muội, cha đã nghĩ kỹ, thật sự không muốn tái giá, con đừng khuyên nữa, cha tin tưởng con có thể tìm được một nam nhân tốt ở rể.”

Hắc Muội lại không nói lời nào, trong mắt hàm chứa lệ gât gât đầu, nghĩ nương nàng có cha nàng tình thâm như vậy có lẽ dưới cừu tuyền cũng vui mừng,

“Hắc Muội, cha muốn đến trấn ở.”

Phùng Quý bỗng nhiên nói.

Hắc Muội suy nghĩ, cha nàng đi trấn ở cũng tốt, rời xa nơi thương tâm, có lẽ tâm trạng sẽ tốt, nói sau trong nhà tránh đi Phùng bà bà cũng có thể yên tĩnh chút.

Hiện tại ở nhà cũng không có việc gì nặng nhọc, trong ruộng chỉ có chút việc, Hắc Muội và Béo Nha đều có thể giải quyết được.

Hắc Muội lại không nói nhiều, trực tiếp cầm hai mươi lượng bạc đưa cho Phùng Quý ở trấn chi tiêu.

Phùng Quý cầm bạc bắt đầu thu xếp quần áo, Hắc Muội không nghĩ tới cha nàng nói đi là đi, nhưng nghĩ ông khó được không hề trăm mặc tự bề cũng không ngăn cản, nói không chừng đến trấn cùng Lâm thúc uống rượu nói chuyện phiếm sẽ thấy sáng sủa lên.

Tiểu viện của Hắc Muội ở trấn kỳ thực ngoài Lâm thúc ra, thôn Đại Diệp không có ai biết, Phùng Quý vừa đi xem như triệt để cắt đứt suy tính của Phùng bà bà, liên tiếp oán mắng Phùng Quý là đồ bất hiếu, lão nương lo lắng cố sức lo cho hắn, hắn lại biến mất không thấy đâu.

Thực ra người thượng thôn trên cơ bản đã chắc chắn Hắc Muội sẽ kén rể làm đương gia, có người cảm thấy Phùng Quý đối với Tú Cô tình thâm ý trọng, hơn nữa nhà Hắc Muội là lúc trước dùng đồ cưới của Tú Cô mua, không có đạo lý cho người khác, cũng có người cảm thấy Hắc Muội càng ngày càng không ra dáng, như một con khỉ ngang bướng, hoàn toàn không có bộ dáng cô nương hiền thực, chửi đổng đánh nhau, còn đối với trưởng bối bất kính, không ai dám lấy về nhà, cũng chỉ có thể kén rể.

Chỉ có Diệp Tĩnh vẫn si tâm vọng tưởng, người là như thế, mất đi mới biết quý trọng.

Trước kia thời điểm đính hôn với Hắc Muội hắn chỉ cảm thấy Hắc Muội thực không tệ, lần đầu thiếu nam tâm động, nhưng lúc này Hắc Muội đối với hắn lạnh nhạt như băng, hắn ngược lại càng cảm thấy Hắc Muội đẹp nhất, một cái nhăn mày một cái mỉm cười đều mang theo cái gọi là nhan như ngọc trong sách nói, nhớ thương đều là bóng dáng Hắc Muội, khiến Diệp bà bà tức giận vô cùng. (Diệp Tĩnh này bị chứng tự ngược cuồng :v)

Hắc Muội ở nhà không sống yên ổn vài ngày liền có người tìm tới cửa, không tính là chuyện phiền toái gì, nhưng cũng đủ làm cho Hắc Muội khó xử.

Không phải ai khác, chính là bạn tốt Hắc Muội, Ngũ Nương ở hạ thôn muốn nghị thân.

Ngũ nương ở nhà là nhỏ nhất, trên có hai ca ca cùng cha mẹ đối với Ngũ Nương đều thực sùng ái, đến mười lăm tuổi mới bắt đầu nghị thân.

Nói sau đáng về Ngũ Nương tốt, người cũng đầy đặn, nhà ai không muốn lấy về nhà a.

Ngay từ đầu nghị thân, cửa đều muốn bị giẫm nát.

“Ngũ Nương, cha nương người có ý gì?”

“Cha nương và các ca ca ta khẳng định không muốn ta gả xa.”

“Vậy gả đến thượng thôn chúng ta đi, mấy tiểu tử họ Phùng cũng tốt đấy.”

“Ai, ta cũng muốn như vậy, chúng ta còn có thể gần chút,” Ngũ Nương ra vẻ khê nói.

Hắc Muội vừa nghe chột nghe ra ý tại ngôn ngoại, “Nói mau, thượng thôn chúng ta nhà ai cầu hôn với người?”

Ngũ Nương khê cười, “Chỉ biết không thể gạt được người, “Nàng thực thần bí giờ bốn ngón tay.

Hắc Muội cả kinh cười, “Ha ha, Ngũ Nương thật tài, bốn nhà muốn cướp người?”

Lời của nàng thật ra chọc Ngũ Nương có chút ngượng ngùng.

“Được, được, ta không nói, không nói, người nói nhanh lên là bốn nhà nào.”

Thì ra hai huynh đệ Phùng Dững Phùng Trung cầu hôn, còn là hai huynh đệ đồng thời mang lễ vật đến, nói nàng gả cho người nào cũng được.

“Đừng chọn bọn họ, một bụng ý xấu.”

“Ai nha, ta biết, cha ta đương trường cho lui, nói sau nhà bọn họ chỉ có bốn bức tường, hai đại nam nhân chỉ có vài mẫu ruộng, còn rất lười.”

“Ừm, câu này đúng rồi, cha người thật sự lo nghĩ cho người. Còn hai nhà nào nữa?”

Ngũ Nương tiến đến bên tai Hắc Muội lặng lẽ nói.

“Vân Ca và Phú Đề?” Nàng lập tức nói ra, lại vội vàng bưng kín miệng.

Nhìn bộ dạng Ngũ Nương thần bí, cười như tắc hỏi, “Người nói thực đi người vừa ý ai?”

Ngũ Nương vỗ đùi Hắc Muội một cái, “Ta có người vừa ý thì tìm người làm gì?”

Nửa ngày mới từ từ nói, “Cha nương ta nói bọn họ bản thân đều không tệ, chỉ là tình huống trong nhà —— “

Mặc dù Ngũ Nương cũng không nói hết, nhưng Hắc Muội sao không biết ngụ ý của nàng. Vân Ca và Phú Đề thật tình đều là đối tượng chọn làm chồng không tệ, nhưng nương của Vân Ca, là người rách nát gây chuyện, Ngũ Nương gả vào cửa, quan hệ mẹ chồng nàng dâu tuyệt đối không tốt.

Mà cha mẹ Phú Đề tuổi tác đã cao thân thể không tốt, phía dưới đệ muội lại quá nhỏ, Ngũ Nương gả qua cũng sẽ ăn khổ.

“Kỳ thực, bảo ta nói, chỉ cần nhân phẩm tốt, chịu chút khổ chịu chút mệt cũng không có gì, người xem nương ta lúc trước gả cho cha ta ăn bao nhiêu khổ, nhưng tình cảm của hai người thật tốt, khổ cũng là ngọt a.”

Ngũ Nương cũng đồng ý, “Cha nương ta cũng nói như vậy, ta cảm thấy cũng đúng. Vậy người nói một chút ta gả đến nhà nào sẽ tốt?”

Hắc Muội tự nhiên không có nhanh như vậy đưa ra câu trả lời thuyết phục, Ngũ Nương cũng không thúc giục, làm cho nàng giúp đỡ góp ý, hẹn qua một thời gian lại đến tìm Hắc Muội nói chuyện.

Không tới hai ngày Cúc Trân thăm mợ có làm chút bánh bột lọc đưa tới nói là cho Tứ Nha nếm thử.

Cuối cùng nói nói đã nói đến chuyện hôn sự Vân Ca.

“Hắc Muội, người cũng biết, Vân Ca nhà ta là thanh niên trai tráng, làm gì cũng đập kiên định thực, lại hiểu thuận hiểu biết —— “

Hắc Muội nhìn bà đã biết là muốn nhờ Hắc Muội hỗ trợ khuyên Ngũ Nương lựa chọn con trai bà Vân Ca còn một bộ gả cho con trai bà là được tiện nghi, vội cắt ngang nói, “Cúc Trân thăm, Vân Ca nhà người tốt như vậy, có lẽ cần bản không cần lo lắng chuyện cưới vợ, ta thấy Ngũ Nương vẫn là gả cho Phú Đề tốt hơn, cha nương Phú Đề là người tốt, nhà của ta mợ cái gì không nói hai lời đã mang tới tận cửa.”

Cúc Trân thăm vừa nghe ruột gan rối bời, “Ồi uy, Hắc Muội này, chuyện này không giống chuyện mợ đồ, nói sau Vân Ca so với Phú Đề thì thân cận với người hơn đi, người có cái gì kêu một tiếng, Vân Ca còn không chạy tới hỗ trợ a —— “

Lời này của bà là sự thật, Vân Ca đối với Hắc Muội không tệ, phỏng chừng trong lòng bởi vì nương hán đối với Hắc Muội có quý đi.

Cúc Trân thăm về đến nhà, vội vàng thúc Vân Ca đi tìm Hắc Muội, “Vân Ca, người mau đi tìm Hắc Muội nói chuyện, nàng cùng Ngũ Nương quan hệ tốt nhất, nếu không sẽ bị Phú Đề đoạt mất —— “

Thực ra trong lòng Cúc Trân thăm là vì lo lắng cho Vân Ca, nhà bà nghèo có tiếng, hơn nữa thanh danh bà cũng không dễ nghe, ngoại thôn lại càng sẽ

không lựa chọn nhà bà, cho nên Vân Ca vẫn kéo dài tới mười bảy tuổi còn chưa có nghị thân thành công.

Vân Ca kỳ thực trong lòng đối với Ngũ Nương vô cùng vừa ý, Ngũ Nương diện mạo ngọt ngào, phát dục lại tốt, mầu chốt là cha mẹ nàng thương nàng, chẳng những sẽ không ép bức sinh lễ còn có thể cho đồ cưới, nghĩ tới nghĩ lui, Ngũ Nương rất thích hợp với hắn.

“Người thích Ngũ Nương cái gì? Hay là xem trọng của hồi môn nhà nàng đi?” Hắc Muội nhìn thấy Vân Ca trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Dân quê có câu tục ngữ, “Ghét con gái gả con gái kiếm tiền, thương con gái gả con gái lỗ vốn.” Thôn Đại Diệp ai chẳng biết Ngũ Nương rất được cha mẹ và các ca ca cưng ái.

“Ta —— ta —— “

“Ta cái gì ta, Vân Ca, nói thực ra, con người người cũng không tệ, nhưng người vẫn không nghĩ tới vấn đề mầu chốt, người cho là Ngũ Nương để ý nhà người nghèo sao, chỉ cần người tốt, đối với nàng sẵn sàng sẽ không gì có thể sánh bằng, nhà Ngũ Nương điều kiện khá giả, chính là người không nghĩ tới bản khoản của người ta chỗ nào, người không giải quyết tốt ai cũng không dám gả đến nhà người.”

Hắc Muội lời này tuy rằng không nói rõ ràng nhưng Vân Ca còn có cái gì không rõ, nói đến nói đi vấn đề chính là do nương hắn.

“Nhưng bà ấy là nương ta, dù không tốt, ta cũng không thể bỏ bà ấy —— “

Hắc Muội hung hăng đánh hắn một chày gỗ, “Vân Ca, người so với ta lớn hơn một tuổi, người thể nào ngốc như vậy, ta có nói vứt bỏ nương người sao?”

Vân Ca nhìn khuôn mặt Hắc Muội thờ phỉ phỉ linh quang cười, “Người là nói —— “

“Mau cắt, mau cắt —— “

Nhìn bóng dáng Vân Ca vui thích chạy đi Hắc Muội cũng nở nụ cười.

Béo Nha từ trong bếp đi ra hỏi, “Nhị tỷ, tỷ thế nào không giúp Phú Đề?”

“Đưa ngốc, Ngũ Nương cũng không phải người có thể chịu khổ, nhà Phú Đề chỉ có một mình hắn làm việc, già già, bé bé, nàng gả đến nhà Phú Đề khó tránh khỏi phải chịu khổ, nhà Vân Ca tuy nói cũng nghèo nhưng nói thế nào Vân Ca và Cúc Trân thâm đều là người có thể làm việc, hơn nữa phía dưới cũng chỉ có một đệ đệ là Soá Tam.”

“Nhị tỷ, tỷ cũng phải nuôi bọn muội, có bọn muội liên lụy, có phải người khác cũng không muốn tới cửa nuôi bọn muội không?” Tứ Nha đang ở một bên cắt hoa ngũ vị bỗng nhiên quay đầu lại hỏi, ánh mắt vừa mạnh lại vô tội, Hắc Muội nhìn thấy trong lòng mềm nhũn.

“Nếu nam nhân không muốn cùng tỷ nuôi bọn muội, nhị tỷ ta còn chướng mắt hắn a.”

Một câu nhất thời làm tiêu tan cảm xúc khản trương của Béo Nha cùng Tứ Nha.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Ngoài ý muốn gặp lại, duyên phận trời định

Mùng ba tháng ba, Bạch gia cho người tới đón Hắc Muội đi Bạch phủ bị Hắc Muội từ chối, dù sao trải qua một năm, đóng gói điểm tâm vào tiết Khánh cơ bản đã định hình, chỉ cần sửa đôi chút, không có nàng vẫn làm được.

Nói thật Hắc Muội thật tình có ý trốn tránh Bạch phủ, về mặt lý trí cảm thấy không nên cùng Bạch phủ gây chuyện không thoải mái, thứ nhất nàng vẫn muốn cùng Bạch gia buôn bán lâu dài, ngại đầu không thấy cúi đầu gặp, thứ hai Bạch gia đối với nàng không tệ, thậm chí có thể nói là có ân.

Nhưng về mặt tình cảm nàng thật sự không muốn cùng Bạch lão bản có chút tư tình gì, vừa nghĩ đến làm nương Bạch Minh Tuệ chung quy sẽ có chút cảm giác không hợp lẽ thường.

Thời điểm tháng ba việc hôn sự của Ngũ Nương rốt cục quyết định, Ngũ Nương cuối cùng vẫn Vân Ca.

Theo Ngũ Nương nói, Cúc Trân thâm dẫn Vân Ca đi nhà nàng, trước mặt cha mẹ cùng hai ca ca Ngũ Nương luôn mãi cường điệu cưới con dâu ở nhà tu thân dưỡng tính, sẽ không đi gây chuyện khiến con trai và con dâu mất mặt, trong nhà quyền tài chính cũng giao cho Ngũ Nương toàn quyền chưởng quản.

“Vẫn là người có biện pháp a!”

“Ta chỉ nói chuyện với Vân Ca một chút, khẳng định là hắn trở về nói gì với nương hân, khiến bà ấy sốt ruột.”

“Vân Ca thật ra là người hiểu chuyện.”

“A, vừa nghị thân đã khen rồi.” Hắc Muội cười ghẹo nàng.

Ngũ Nương ngưng ngừng cười, bỗng nhiên cười hi hi đối với Hắc Muội nói, “Người không biết đáng về nương Vân Ca lúc ấy đối với ta thế —— “

Hắc Muội nghĩ Cúc Trần thăm một bộ đáng thương lại sợ sệt nói, “Ai, nào có cha mẹ không muốn tốt cho con, chỉ cần Vân Ca tốt, muốn bà ấy làm gì mà không được, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ a!”

Ngũ Nương sợ Hắc Muội lại nhớ tới Tú Cô thương cảm, đẩy nàng một phen, đổi đề tài.

Nhưng tương đương với tin tốt Ngũ Nương đính hôn, là một tin tức xấu, Vương Kiều Nga lại mang thai.

Lần này Hắc Muội rất lo lắng, nếu là con trai, bằng thể lực Bạch gia làm cho đứa nhỏ trong bụng Vương Kiều Nga trở thành con kế thừa nhà nàng hoàn toàn là có thể.

Hắc Muội mỗi ngày trong lòng lo lắng sốt ruột a.

Cùng lúc không muốn con Vương Kiều Nga kế thừa, lại không muốn gả vào Bạch phủ.

Đề tay lên ngực tự hỏi, nàng thật sự không biết vì sao chính mình đối với Bạch phủ bài xích như vậy, chỉ cảm thấy chính mình không nên ở Bạch phủ sống loại cuộc sống cầm y hoa phục.

Đến giữa tháng tư, mắt thấy bụng Vương Kiều Nga từng ngày lớn lên, Hắc Muội càng sốt ruột.

Đầu tháng năm lúc này đây Bạch gia cho xe ngựa đến đón Hắc Muội nói là Bạch lão gia tổ chức sinh nhật mời nàng tới, nếu không đi Bạch gia tiểu thư sẽ tự mình đến thỉnh.

Hắc Muội không còn cách nào khác đành phải nhắm mắt tham gia, cũng không mang bất luận lễ vật gì, thay đổi quần áo sạch sẽ đi Thanh thành.

Béo Nha và Tứ Nha ở nhà chờ cha an ủi trở về thu gặt cái đầu.

Lúc đi qua trấn ghé vào sân một chuyến, cha nàng Phùng Quý ngồi trong sân dưới giàn trồng ngược mặt, xuyên qua khe hở cánh hoa tường vi ánh mặt trời chiếu xuống lốm đốm.

Hắc Muội mới bình tĩnh đại ngộ, nương nàng từng nói thích nhất hoa tường vi, nay lại tới một năm sắc vi nở rộ, cha nàng đây là nhìn vật nhớ người.

Bất quá cũng may Lâm thúc và Phùng Quý thực hợp ý, uống mấy ngụm rượu, lòng người cũng trở trái chút, Hắc Muội rõ ràng cảm giác cha nàng ở trấn người sáng sủa chút.

Như vậy nàng cũng an tâm, nghĩ ngoại trừ ngày mùa cha nàng ở trong này đổi lại còn an nhàn.

Đợi cho Hắc Muội đến Thanh thành mới biết được quốc gia đại sự, thì ra hoàng đế Đại Đường quốc qua đời, Thanh thành treo đầy vải trắng bày tỏ thương tiếc, mà thái tử không bao lâu sẽ đăng cơ làm vua.

“Vậy tân hoàng đăng cơ không phải sẽ miễn giảm thuế sao?” Hắc Muội phản ứng đầu tiên chính là này cái, vội vàng hỏi tiểu nhị đánh xe ngựa.

“Hình như là nói phóng lao phạm, giảm miễn thời hạn thi hành án, giảm miễn thuế má thật sự không có nghe nói.”

Hắc Muội có chút thất vọng, vậy cùng nàng không có bao nhiêu quan hệ, lão Hoàng Đế thống trị Đại Đường gợn gợn ngăn nắp, con trai hắn là sẽ không ngu ngốc, chỉ cần trước sau như một an bình đoàn kết là được rồi.

Dân chúng sống cầu chính là an ổn.

Đến Bạch phủ hoàn toàn nhìn không ra bất luận vui mừng gì, Hắc Muội nghĩ phỏng chừng là trong lúc quốc tang không thể rêu rao, cảm thấy cũng không có gì nghị hoặc.

Bạch lão bản rõ ràng so với lần trước thân thiết hơn chút, làm Hắc Muội trong lòng không yên bất an.

Bạch tiểu thư nghiêm nhiên đã xem Hắc Muội là đương gia chủ mẫu tương lai giới thiệu mọi chuyện trong phủ, Hắc Muội nghe cũng không phải, không nghe cũng không phải, chung quy không thể chối từ, nàng giờ phút này thật đúng là khó có thể hung hãn từ chối, chỉ phải từ từ nghĩ biện pháp uyển chuyển khước từ.

Hắc Muội ngày đầu vào phủ nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau liền không ngừng có nha hoàn bà bà đưa này nọ tới sân Hắc Muội, có người nịnh bợ lấy

lòng , có người trong mắt ghen tị, Hắc Muội nhìn thấy rất buồn bực, trực tiếp đuổi đám người này ra ngoài, chính mình trốn ở trong phòng ngủ ngon.

Bạch Tề mấy ngày nay đúng là tổ chức sinh nhật, chính thức hân hoan hai mươi sáu tuổi, vốn định mượn cơ hội này để nữ nhi xuất hiện, xem như tuyên bố với mọi người Bạch gia có con gái mới trưởng thành có thể nghị thân , nhưng không nghĩ tới gặp phải quốc tang chỉ có thể tổ chức nhỏ.

Nhưng Bạch gia dù sao cũng thuộc thế gia vọng tộc, tân khách nối liền không dứt, rất nhiều tân khách ở xa thành nhiều ngày trước đã khởi hành , thân thiết còn trực tiếp vào ở Bạch gia.

Cho nên Bạch lão bản mấy ngày nay bận tới mảy mòi mắt, ngoại trừ trưa hôm qua đến xem Hắc Muội vẫn không có thời gian rảnh.

Nhưng đây lại hợp ý Hắc Muội, nàng mừng rỡ tiêu dao.

Hôm sau chính là tiệc sinh nhật , hôm nay Bạch phủ càng thêm bận rộn , nha hoàn bà bà tới lui nối liền không dứt, mỗi người khẩn trương bận rộn công việc.

Bạch phủ mặc dù trang trí không có bốn phía xa hoa, nhưng khắp nơi đều cẩn thận tinh xảo, tháng tư lại đúng là mùa hoa nở nhiều, vì thế khắp nơi muôn hồng khoe sắc.

Bất quá Hắc Muội không có hứng thú xem này đó người giàu phô bày giàu sang, lại ngủ một ngày dài, thẳng đến xế chiều mới bị người kêu dậy, buộc rửa mặt trang điểm tham dự tiệc tối.

Hắc Muội một bên bị nha đầu ấn chải đầu trang điểm một bên trong lòng không yên , nghĩ nếu Bạch phủ ở trong yến hội tuyên bố muốn cưới nàng làm kế thất thì làm sao bây giờ, lại nghĩ, Bạch phủ là nhà giàu, cầu hôn đính thân cái gì hử là rất chú ý , có lẽ không đến mức đột ngột như thế đi.

Dù sao trong lòng Hắc Muội không yên, đem mấy thứ nha hoàn cấm trên đầu tháo xuống, “Không cần mấy thứ này, ta đội không được tự nhiên!”

Nha hoàn không còn cách nào khác, chỉ chừa một cây ngọc trâm cấm trong mái tóc dài.

Hắc Muội thay một kiện quần áo cấm lan cũng không chịu trà phẩn đồ son , trực tiếp đi theo nha hoàn tới tiền sảnh yến hội.

Hắc Muội chọn vị trí gần cửa nhất ngồi, thuận tiện cho nàng tùy thời rời đi, chỉ cần vừa thấy ra manh mối không đúng nàng sẽ chuồn mất.

Hoàn hảo, toàn bộ buổi tối Bạch Tề phải tiếp khách hàn huyên không ngừng, Bạch Minh Tuệ ở chỗ nữ quyến cũng bị hấp dẫn tất cả lực chú ý.

Hắc Muội yên tâm suy tư, vui đầu ăn uống, mấy ngày nay ăn ngủ không yên thật đúng là đói bụng.

Tân khách chính giữa tiền sảnh rượu qua ba tuần càng náo nhiệt .

Hắc Muội ăn uống no đủ , đang nghĩ như thế nào lặng yên rời chỗ, vừa nhắc đầu lại phát hiện ngoài cửa có một bóng người quen thuộc thoáng qua, Hắc Muội lập tức tò mò đi ra ngoài nhìn.

Rất xa người nọ dáng người tinh tế, biên độ bước đi vô cùng lớn, chính là nha hoàn thông phòng của Bạch lão bản từng đánh qua một trận với Hắc Muội Liễu Phượng Nhi.

Từ lần đó về sau Hắc Muội nghe nói nàng đã bị trách phạt , trước mắt bao người đánh bằng roi, kỳ thực trong lòng nàng vẫn băn khoăn, nghĩ nếu gặp lại hảo hảo bồi vài câu, dù sao ngăn đầu không thấy cúi đầu gập .

Vì thế Hắc Muội gắt gao đuổi kịp, vừa định kêu nàng dừng bước, lại phát hiện nàng thần bí nhìn trái phải, Hắc Muội phản xạ có điều kiện hướng lùm trúc bên cạnh co rút lại, còn chưa kịp nghĩ chính mình sao phải trốn, liền phát hiện miệng mũi mình bị bưng kín.

Bóp trên mặt nàng là một bàn tay mạnh mẽ hữu lực, toàn bộ thân thể đều bị siết chặt, phía sau rõ ràng là một nam nhân ——

Dù nàng có mạnh mẽ bur hử thế nào, giờ phút này cũng hoàn toàn bất lực, một chút âm thanh cũng phát ra không được, trơ mắt chờ âm mưu mặc danh kỳ diệu .

Hắc Muội giờ phút này trong lòng hiện lên rất nhiều ý niệm trong đầu, có khuôn mặt tưởng niệm của cha nàng ngồi dưới giàn hoa tường vi, khuôn mặt nho nhỏ trắng trắng của Béu Nha đối với nàng kêu nhĩ tỷ, còn có Tứ Nha chớp chớp đôi mắt trong sáng hỏi nàng chút vấn đề kỳ quái, cũng có con la trong nhà, bảy lợn gào la đòi ăn, đàn gà đi theo phía sau kiếm ăn——

Thăm nghĩ, xong rồi, rốt cuộc trở về không được, không hiểu ra sao lại bị hại chết ở chỗ này.

Bỗng nhiên Hắc Muội mở to hai mắt, nương theo ánh trăng, khuôn mặt nam nhân dần hiện rõ, một khuôn mặt nàng rất quen thuộc .

Đôi môi mỏng manh dần thành một đường, con ngươi đen thui lạnh như băng ngạo nghễ nhìn người, tròng mắt u lãnh tinh quang, hết sức trong trẻo, mi gian lạnh lùng sát khí không tổn hao gì tuần dật xuất trần của hử, phóng đảng không kèm chế được.

Người này dĩ nhiên là Lâm Tam Mộc.

Lòng của nàng lập tức an ổn , hữu kinh vô hiểm a, nàng theo bản năng cảm thấy đối với nàng mà nói Lâm Tam Mộc sẽ không thương tổn nàng, tuy rằng không biết hẳn vì sao trốn ở chỗ này, nhưng nàng lại rất an tâm .

Trầm tĩnh lại thế này mới phát giác khi nãy hoảng sợ thế nào, phía sau lưng bây giờ vẫn đầy mồ hôi lạnh , hiện tại gió lạnh thổi qua nhất thời phát run.

Mà nàng hoảng sợ Lâm Tam Mộc nhận ra được, cảm thấy có chút bất ngờ lại thú vị.

Bên tai một trận khí ẩm áp, ngứa , là hần tiến đến bên tai nàng khe khẽ nói, “Ta buông ra, ngươi trăm ngàn lần không được lên tiếng, cũng không được động.”

Hắc Muội gạt đầu, hần từ từ buông tay ra, nàng liền như vậy vẫn không nhúc nhích hút khí nhìn hần, thật là Lâm Tam Mộc.

Nàng nửa ngày mới bình ổn lại, chậm rãi tiến đến bên tai hần không tiếng động nói, “Ngươi thế nào ở trong này?”

Lâm Tam Mộc nhìn Hắc Muội đuôi dài cổ tới có điểm sưng sỏ, dưới ánh trăng cái cổ nhỏ dài vì kéo đuôi lại đây mà tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, chảy xuống đến bả vai hình thành bóng mờ thần bí.

Giờ khắc này tinh thần của hần lập tức có chút hoảng, trước mắt lần lượt thay đổi vài người, có tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi còn chưa phát triển, ở trong đêm thu cổ nén sợ hãi từng bước đến gần hần, cũng có cô gái ôn nhu ở nơi sơn dã tuyết rơi cùng hần ngồi trên xe ngựa chạy như điên, cũng có cô gái lúng lúng lưu hần ấn thân trong căn phòng nói nói lời kinh thế hãi tục, cũng có cô gái trong rừng đào thương cảm ưu sầu.

Nhiều hình ảnh như vậy cuối cùng hợp thành Hắc Muội giờ phút này kinh hi hai mắt sáng lấp lánh.

Hần căn bản không kịp đáp lời, bởi vì có tiếng bước chân lại đây , Lâm Tam Mộc ý bảo nàng đừng lên tiếng, ngóng đợi bên ngoài.

Hai người núp trong lùm trúc, ngưng thần tĩnh khí nhìn bên ngoài.

Hắc Muội lúc trước đi theo người kia quả nhiên là Liễu Phượng Nhi, nàng nghiêng người đối với bên lùm trúc nói, “Ngươi đây là cần gì chứ, biết rõ đây là người khác mượn đao giết người ngươi còn đi?”

Bởi vì chỉ thấy sườn mặt Hắc Muội không rõ là ai, trong lời nói tất cả đều là quyết tuyệt, “Ta không giống ngươi, ta không có đường lui, cho dù biết bị người ta lợi dụng nhưng ta cũng không thể không làm, Bạch gia phải có một vị trí cho ta.”

“Ai, cần gì, nàng mặc dù địa vị thấp kém nhưng từ khi chủ mắt mất liền vào Bạch phủ, lại chiếu cố tiểu thư nhiều năm, được lão gia tín nhiệm, tâm tư ngươi ta đều không thể bằng được , ngay cả chuyện từ hôn đều là nàng âm thầm đạt thành , chúng ta cho dù xuất đầu bất quá cũng chỉ làm nền cho người khác, năm trước ta ló đầu ra đã trúng bả từ ngươi không phải không biết ——“

Sau đó Hắc Muội nhìn thấy người đối diện Liễu Phượng Nhi từ từ quay sang bên này, nàng xem rõ được, người này không phải nữ nhân xinh đẹp bên cạnh Thích Thị lão phu nhân Bạch phủ, kêu Ngọc Lệ sao?

Hắc Muội đem đối thoại hai người vừa nói ngẫm nghĩ, hay thật, trong lòng lập tức trầm xuống, các nàng nói chẳng lẽ là về chuyện nàng vào Bạch phủ, vậy trong miệng các nàng làm nền cho người khác, là chỉ ai?

Nàng vánh tai nghe, hoàn toàn không chú ý tới trên khuôn mặt Lâm Tam Mộc bên cạnh đã trắng bệch, trán thậm chí chảy ra mồ hôi.

“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Ngươi đã là nha hoàn thông phòng, tốt xấu cũng có một danh phận, ta tính cái gì, như vậy không minh bạch ở Bạch phủ ở, đợi cho nha đầu ở nông thôn kia gả vào Bạch phủ lại đuổi ta?”

“Người ta tuy là ở nông thôn nhưng tốt xấu gì cũng đặt trên mặt!”

“A, đánh nhau một trận với ngươi người còn nói tốt.”

“Một mã trở về một mã, ta tình nguyện nha đầu ở nông thôn kia làm chủ mắt, cũng không muốn ả âm hiểm kia thượng vị!” Liễu Phượng Nhi khẽ nói, “Chính ngươi tự giải quyết cho tốt đi, chớ bị người ta hại ngược lại !”

Nghe đến đó Hắc Muội còn có cái gì không rõ , nhìn hai người đều rời đi, nàng mới quay sang xem Lâm Tam Mộc.

“Ngươi làm sao vậy?” Nàng kinh hoảng lên, thấp giọng hỏi.

“Không có gì, ta trúng một tên.”

Hắc Muội cả kinh nhảy dựng, khẩn trương hỏi, “Có phải còn có người đuổi giết ngươi không?”

Hần cười gạt đầu, Hắc Muội hết chỗ nói, sao lần nào đụng tới hần đều mạo hiểm như vậy chứ, “Một trăm lượng, ta sẽ giấu ngươi, thế nào?”

“Đã sắp vào hào môn còn thiếu tiền như vậy?” Lâm Tam Mộc một câu nói xong khoé miệng còn nhếch lên ý cười yếu ớt.

Hắc Muội liếc trắng mắt, “Nhập hào môn cái rắm a, lão nương tình nguyện cả đời làm ruộng!”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Trúng ộp lép rớt cục thành quả đào mật , thực mềm a!

Lâm Tam Mộc lại một lần nữa cùng Hắc Muội hoàn thành giao dịch, vì thế Hắc Muội vì một trăm lượng, lại giấu người, bắt quá hiển nhiên một trăm lượng bạc lần này không dễ kiếm như vậy.

Phía sau đùi hấn bị trúng một tên, tên đã bị bẻ gãy, nhưng mũi tên vẫn còn trong thịt, máu đã đọng lại .

Hắc Muội vốn đang định đỡ hấn về sân, lại phát hiện cơ hồ là hấn mang năng nhanh như tia chớp, không có người phát hiện bọn họ thế nào trở lại Tây viện bên này .

Vừa bị năng giấu vào phòng, đỡ nằm xuống giường chuẩn bị nhỏ tên, liền phát hiện bên ngoài vang lên tiếng kêu lớn, ánh lửa lập loè.

“Không tốt, có phải người truy giết người đến ?” Hắc Muội hoảng loạn, năng cũng không muốn bởi vì một trăm lượng bạc bị liên lụy.

Lâm Tam Mộc ghé vào trên giường, mắt đào hoa liếc Hắc Muội một cái, “Đã nói, quan phủ không biết ta!”

Hắc Muội nhớ tới hấn từng nói, chưa từng có người thấy qua tướng mạo của hấn, vừa rồi hấn cũng dùng vải đen che mặt , chẳng lẽ vẫn là Đồng Tề hội đuổi giết hấn, “Vậy —— “

“Yên tâm đi, ta bị trúng một tên này cũng không còn là người Đồng Tề Hội.”

Hắc Muội vừa nghe cao hứng , “Vậy là được rồi, mặc kệ như thế nào hiện tại Đại Đường quốc chúng ta dân giàu bảo an, không cần phải tạo phản, ta sống an phận mới là lẽ phải.”

Nói thật tình , hiện tại Đại Đường tuy rằng chưa thể nói là rục rờ lỏng lẻo, nhưng chính lệnh coi như là yêu dân , chỉ cần siêng năng có ý chí cuộc sống sẽ dần cải thiện.

Năng nghĩ một số tổ chức đi vào khó đi ra càng khó, hấn chịu một tên này có thể thoát ly Đồng Tề Hội vậy cũng đáng giá.

Nhưng bên ngoài sao lại âm ỉ thế?

“Vậy bên ngoài —— “

“Không cần lo lắng, có lẽ hộ vệ Bạch phủ phát hiện vết máu!”

Hấn vừa nói như vậy Hắc Muội an tâm , nhưng ngay sau đó tiếng động lớn xôn xao tiến dần , như là hướng về phía sân của năng , rất nhanh tiếng bước chân đã gần vào.

Hắc Muội không hề nghĩ ngợi vội vàng buông rèm xuống, cỡi giày trực tiếp nhảy lên giường.

Lâm Tam Mộc vốn nằm trên giường , Hắc Muội đang định nhỏ tên cho hấn, lúc này bị Hắc Muội nhảy lên nằm kế bên nhưng một người nam nhân cho dù là nằm úp sấp cũng vẫn so với nữ nhân lớn hơn .

“Chấn!” Lâm Tam Mộc nói.

Hắc Muội lúc này mới nhìn thấy chấn dưới góc giường, năng nhanh chóng dùng chân kéo tới, che hai người lại.

Ầm, cửa bị mở ra.

Hắc Muội xốc rèm lên một bộ dáng tóc tai bù xù, rống to, “Các người làm gì thế, thật không có phép tắc!”

Đám người này chính là hộ vệ Bạch phủ, trên người đều nhuộm màu trắng, có người không biết Hắc Muội, nhưng đầu lĩnh khả năng biết Hắc Muội, vô cùng cung kính hành lễ bồi tội, “Phùng tiểu thư, xin lỗi , Bạch phủ có người tiến vào quấy rối, đem bài vị tổ tông Bạch gia đều đập , chúng ta được Bạch lão gia ra lệnh đêm nay dù lực tung Bạch phủ cũng phải lôi tên hỗn đản đó ra —— “

Bên cạnh có người nói, “Thủ lĩnh, nha đầu kia là ai, nói nhiều như vậy với ả làm gì —— “

Lập tức bị thủ lĩnh cắt ngang .

“Như vậy à, sân này không có người tiến vào, không tin các người lục soát đi!”

“Vậy các huynh đệ quấy rầy —— “

Vẫy tay cho thủ hạ lục soát trong buồng một phen, Hắc Muội trên mặt khinh thường, trong lòng lại khẩn trương thật sự.

Lần này có chết hay không đây , trong ổ chăn người nọ tay đầu tiên là khoác lên hông của nàng ả, lúc nói chuyện từ từ mò đến ngực của nàng, thòi tiết tháng bốn tháng năm quần áo cũng chỉ hai ba tầng mà thôi.

Thật đáng chết hôm nay nàng mặc còn là loại quần áo vải sa tanh của Bạch phủ càng đơn bạc, nàng có thể cảm nhận được hơi nóng trên tay hắn, nhưng lúc này một cử động cũng không dám, tim đập dọa chết người.

Tay đó dường như có chứa ma lực, ở trên ngực nàng làm cho da đầu nàng đều run lên , toàn thân căng chặt , ngực như có vạn con kiến cắn.

Trong lòng thầm cầu nguyện những người này mau rút đi, nàng muốn đem bàn tay của tên vương bát đản này băm nhuyễn .

“Y —— vết máu!” Có người bỗng nhiên phát hiện vài giọt máu trên đất.

Hắc Muội thầm kêu một tiếng không xong, khẳng định là vừa rồi thời điểm cùng Lâm Tam Mộc trở về miệng vết thương lại chảy máu, hiện tại làm sao bây giờ.

Hắc Muội bất chấp tất cả , giả bộ thẹn quá thành giận hắng cò họng hô, “Chết mất, lão nương kinh nguyệt đến không được sao, thấy máu thì ngạc nhiên quái gì, nữ nhân tới tháng đỏ máu không biết à!”

Bởi vì bàn tay sờ mó trên ngực cùng trong lòng hoảng sợ nên giọng nàng mang theo run run, nhưng bởi vì nàng nói trong tức giận che giấu cảm giác như thật sự đang phẫn nộ.

Lần này dám hán từ hộ vệ không khỏi chấn kinh, liền ngay cả bàn tay đang mò trên ngực nàng cũng dừng lại, rồi sau đó như là nhin cười run rẩy một dạng, dùng sức nhéo ngực nàng một chút, Hắc Muội thiếu chút nữa kêu ra tiếng, trong lòng chỉ mong đám người này mau bỏ chạy, tên Lâm Tam Mộc này thật sự là chán sống .

Kết quả tất nhiên hiểu được , thủ lĩnh hộ vệ còn có cái gì để nói , đem chuyện kinh nguyệt của một đại cô nương ép nói ra, chính mình đều hổ thẹn .

Huống chi còn biết cô gái mạnh mẽ này rất có thể là đương gia chủ mẫu Bạch phủ.

Không nói hai lời, vội vàng quát lớn chấp tay cúi chào nhanh chóng rút khỏi.

Đợi cho hộ vệ rút khỏi sân, Hắc Muội tung chăn liền nhảy xuống giường, chống thắt lưng đứng ở dưới giường hung tợn nhìn Lâm Tam Mộc, “Tiểu tử nguoi chán sống à, muốn chết nói thẳng đi, tính mạng đã sắp khó bảo toàn còn không quên hão sắc —— “

Nàng mắng cũng không dám lớn tiếng, thờ phỉ phò quát khế, lại bị một câu của Lâm Tam Mộc làm cho tức muốn mắt trợn trắng ngã xuống đất .

“Trứng ốp lếp rút cục thành đào mật , thực mềm a —— “

Theo trước kia tập kích ngực nói trứng ốp lếp bây giờ lại là đào mật , nắm trong tay cũng khiến người ta mơ màng , Hắc Muội thật sự là vừa thẹn vừa giận.

Người này thật sự là đánh thì đánh không lại, mắng cũng mắng không sợ, nàng đang chuẩn bị ra tuyệt chiêu , lại phát hiện hắn đã hôn mê bất tỉnh.

Nàng thật sự là khóc không ra nước mắt .

Nhưng tức giận thế nào, Hắc Muội đối với người này tổng cảm thấy vẫn thân cận , nàng cũng không nghĩ nhiều chính mình đối với hắn loại cảm giác này từ đâu mà đến.

Chỉ cảm thấy có lẽ hắn ở nhà nàng sống một đoạn thời gian, cũng có thể do hắn chưa từng thực sự hại nàng ngược lại khắp nơi bảo hộ, thậm chí lần đó ở rừng đào một câu, “Nhân sinh như ý khó vẹn toàn “Khuyến giải.

Nàng bưng một chậu nước bắt đầu xử lý miệng vết thương, cũng may đối với ngoại thương nàng xử lý rất có kinh nghiệm, mà Bạch phủ từng cái sân đều có các loại thuốc trị thương.

Nàng lấy cây kéo cắt mở tiết khó, nghĩ hắn vừa rồi ở trong chăn mò ngực, tay run lên một chút từ ống quần vẫn cắt ra, đùi thon dài trắng nõn toàn bộ lộ ra.

Hắc Muội không khỏi lắc đầu cười rộ lên, cũng không trách người này có cơ hội liền chiếm tiện nghi của mình, hai lần bị thương đều bị nàng chạm vào ,

đuôi, ngực bụng nàng đều xem qua.

Đang muốn thừa dịp hấn ngắt nhỏ tên, nào biết hấn lại xa xôi chuyển tỉnh.

“Ta muốn nhỏ tên, người con không hôn mê đi!” Hắc Muội tức giận nói.

“Tỉnh cũng vậy thôi, người coi như ta hôn mê.” Hấn nói chuyện có chút hữu khí vô lực.

Hắc Muội nghĩ nghĩ không hề quan tâm hấn, muốn nhanh chóng nhỏ tên, cầm khăn mặt đưa cho hấn, “Cẩn.”

Nhưng đợi Hắc Muội rút tên ra, máu thịt tung bay nàng mới phát hiện chân đã bị hấn đá qua một bên, trong miệng cắn chính là cái yếm màu trắng nàng đặt dưới gối nằm.

Nghĩ đều biết có bao nhiêu đau, người này lại không rên một tiếng, thân thể hoảng cũng chưa hoảng một chút, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi hột, Hắc Muội không thể không bội phục, bộ dạng thần tiên thanh tú, ngược bên trong rất cứng rắn.

Đợi cho nàng thoa thuốc xong, vừa kéo cái yếm trong miệng ra hấn lại hoa hoa lệ lệ ngắt đi.

Hắc Muội lần này lưu ý, đêm này nọ đều xử lý tốt, lại ra sân đem nước máu hắt vào trong cống.

Ngồi trước bàn nàng uống vào chén trà, ngồi yên trong chốc lát, rót cục bình tĩnh lại, rồi đi lên sờ sờ trán Lâm Tam Mộc, tựa hồ vẫn chưa phát sốt, đắp chăn cho hấn xong chính mình cũng tính ngủ.

Dù sao Lâm Tam Mộc đang mê man, giường cũng đủ lớn, nàng sẽ không so đo cái gì, trực tiếp cầm chăn cũng nằm ở trên giường.

Có lẽ là một ngày này kinh hách quá độ, nàng thể nào đều ngủ không được.

Buổi tối vẫn lăn qua lộn lại nghĩ tới đoạn đối thoại nghe lén được của Liễu Phượng Nhi và Ngọc Lệ, cân nhắc có phải bởi vì nàng ở hậu viện Bạch phủ đã khiến cho gọn sóng hay không.

“Ta tình nguyện cho nha đầu ở nông thôn kia làm chủ mẫu, cũng không muốn ả âm hiểm kia thượng vị!”

Liễu Phượng Nhi nói nha đầu ở nông thôn có lẽ là nàng, vậy “ả âm hiểm” Rốt cuộc là ai?

Ngọc Lệ chẳng lẽ thật sự bởi vì nàng là người Bạch lão bản làm kẻ thất mà bị người khác lợi dụng ra tay hại nàng sao?

“Nàng mặc dù địa vị thấp kém nhưng từ khi chủ mẫu mất đã vào Bạch phủ, lại chiếu cố tiểu thư nhiều năm, được lão gia tín nhiệm, tâm tư cả người và ta đều không thể bằng được, ngay cả chuyện từ hôn đều là nàng âm thầm đạt thành, “

Hắc Muội nghĩ xem ra người này ở Bạch phủ địa vị thực cũng cố, hơn nữa còn được cha con Bạch gia tín nhiệm, nếu theo lời các nàng người này hấn là rất muốn làm đương gia chủ mẫu Bạch phủ, nhưng thiết kế làm cho Diệp Tĩnh cùng nàng từ hôn, như vậy xem chuyện từ hôn có lẽ Bạch gia chỉ thị, mà người này là người trực tiếp ra mặt ——

Sẽ là ai đây?

Nàng thật sự là vô tội tao ương a!

Nếu suy đoán của nàng là chính xác, vậy Bạch gia thật đúng là khinh người quá đáng, thủ đoạn cũng quá dơ bẩn.

Nàng trần trọc khó ngủ ——

Giờ phút này Bạch gia cũng loạn một đoàn.

Vốn chủ khách đang nâng cốc vui vẻ, bỗng nhiên được báo nói bài vị tổ tông Bạch gia bị người đột nhập đập phá, vốn đang đốt lửa, may mắn bị hộ vệ phát hiện, nếu không bài vị tổ tông sẽ bị thiêu rụi, vậy không phải sẽ bị chê cười sao.

Bạch Tề kêu hộ vệ nhất định đem tên mao tặc bên trong phủ bắt cho được, chính mình trấn an tân khách, dù sao yến hội cũng sắp chấm dứt.

Thế này đầu lĩnh hộ vệ mới mang theo người điều tra từng chỗ.

Đợi cho Bạch Tề cùng tân khách uống hơn mấy chung xong, dùng ánh mắt tìm tòi bóng dáng yếu điệu kia, mới được báo cho biết, Hắc Muội sớm đã trở về sân.

Định đi thăm hỏi thì cho biết người ta đã sớm ngủ, còn kinh nguyệt.

Hấn bất đắc dĩ cười cười cuối cùng được thị thiếp xinh đẹp bên cạnh đỡ trở về phòng mình.

Một mối Bạch tiểu thư được Hồng di nâng trở lại khuê phòng, tiểu thư ngồi xuống, nàng liền thập phần săn sóc phân phó tiểu nha hoàn đi xuống bếp

bưng canh ngân nhĩ hạt sen đã sớm an bài nấu xong.

“Tiểu thư, mùa này uống chút canh ngân nhĩ hạt sen chẳng những dưỡng da buổi tối ngủ cũng ngon hơn.”

Bạch Minh Tuệ mỉm cười, “Cám ơn Hồng di, mấy năm nay ít nhiều có đi ở bên cạnh con.”

“Xem tiểu thư, nô tỳ chiếu cố ngài là chuyện đương nhiên —— “

Bạch Minh Tuệ nhú mày, hờn dỗi một tiếng, “Thế nào không dỗi thói quen xưng nô tỳ, di hiện tại tốt xấu cũng là di nương danh chính ngôn thuận của cha con!”

Hồng di cười đến từ ái.

Hai người tuy là chủ tớ nhưng người khác đều nhìn ra được tiểu thư đối với Hồng di vẫn là bất đồng.

Tất cả tiếng động lớn nhỏ quy về yên tĩnh, lúc đêm dài người tĩnh, Bạch lão phu nhân Thích thị lại tức giận bất bình, vuốt bàn trà được làm bằng gỗ lê, “Thật sự là khinh người quá đáng, chúc mừng sinh nhật cũng không cho ta mặt mũi!”

Phụ nhân xinh đẹp đứng bên cạnh bà chính là Ngọc Lệ.

“Bác gái, bác đừng nóng giận, hết thấy an bài thỏa đáng, bác chỉ xem được rồi!”

Hai người nhỏ giọng nói thầm một phen ——

Ngoài cửa sổ gió đầu hạ khẽ thổi, thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng kêu, tất cả nhìn qua yên tĩnh an tường.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tam Mộc chi chiêu

Lâm Tam Mộc mơ một giấc mộng dài, trong mộng mùi hoa bốn phía, vô ưu vô lự, bỗng nhiên hết thấy vật đổi sao dời, địa vị cao thượng, một khuôn mặt hiền lành ánh mắt lại không hề mang theo thương xót, bưng một ly rượu độc chăm chú theo dõi hần ——

“Tĩnh!”

Hần vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy vẻ mặt ôn hoà của Hắc Muội nhìn hần, cầm trong tay khăn mặt.

Mà hai mắt hần một mảnh nước quang minh mông, như sao sớm hừng sáng.

“Người có phải gặp ác mộng không!” Hắc Muội bữu môi nói, “Chuyện xấu nhiều khiến giấc ngủ bất an a!”

Đang nói, ngoài cửa có tiếng nha hoàn tiếp đón.

“Tiến vào!” Hắc Muội vội buông màn cửa sổ hồ.

Vào là Hiểu Linh luôn bưng đồ ăn cho Hắc Muội.

“Phùng tiểu thư, đây là canh trứng đường đỏ Bạch lão gia đặc biệt phân phó cho tiểu thư, bổ huyết dưỡng khí!” Nói xong Hiểu Linh che miệng cười, “Lão gia đối với tiểu thư thật để ý.”

Bình thường ở nhà quê nữ nhân tới kinh nguyệt uống một chén nước đường đỏ còn khó, chỉ có người giàu mới có thể làm loại canh trứng đường đỏ này, nghe nói rất bổ khí huyết.

“Nói bậy gì đó, trường bối quan tâm tiểu bối không phải chuyện hiển nhiên sao!” Hắc Muội giận, lại sợ nàng muốn giúp dọn dẹp gian phòng vội vàng nói, “Người mau đi ra đi, lát nữa ta ăn xong sẽ đi nghỉ, đừng quấy nhiễu ta.”

Nói xong liền đem Hiểu Linh đuổi đi.

“Chắc chắn, thật là được nuông chiều a!” Lâm Tam Mộc cách rèm nói.

Hắc Muội cũng không nói gì, bưng chén canh trứng đường đỏ vén rèm, “Đừng nói nhảm nữa, mau uống đi.”

Nói xong đỡ hán dậy, cầm chén bưng đến miệng của hán.

Bởi vì hán nghiêng ngả, Hắc Muội đành phải một tay nâng vai hán, như là đem hán kéo vào trong lòng, đều có thể nhìn thấy bên tai phần hồng của hán.

Trong thời gian ngắn chỉ nghe được tiếng hán uống đường thậm thi, không khí có chút xấu hổ.

Buông hán, Hắc Muội nhìn hán tựa hồ không có ý định ngủ tiếp, ngồi ở bên giường hỏi, “Người thế nào chạy vào Bạch phủ?”

“Lơ đãng liền xông vào.” Hán nghiêng nửa người trên đối với nàng nói chuyện, từ góc độ này nhìn Hắc Muội thật sự trưởng thành rất nhiều, hô hô ——, hán là nói nơi nào đó trưởng thành rất nhiều, no đủ.

Hán không tự giác cúi ánh mắt xuống, nhớ tới xúc cảm trên tay tối qua, bên tai có chút nóng lên.

“Lơ đãng?” Hắc Muội liếc mắt nhìn hán một cái, “Lơ đãng mà có thể đối với địa hình Bạch phủ quen như vậy?” Nàng thật không tin, tối hôm qua hai người về sân Hắc Muội hán rất quen thuộc đường.

“A, chẳng lẽ bài vị tổ tông Bạch phủ là người đập?” Hắc Muội lập tức chỉ vào hán thấp giọng la hoảng lên, “Người thực sự là mao tặc bọn họ muốn bắt?”

Lâm Tam Mộc không thừa nhận cũng không phản bác.

“Người cùng Bạch phủ có thâm cừu đại hận gì, đem bài vị tổ tông người ta đập phá à?”

Nàng còn chờ hán phản bác.

Hán nhìn Hắc Muội một bộ dạng bệnh vực kẻ yếu trong lòng đang lại đấu tranh tư tưởng, có nên trực tiếp nói cho nàng biết, chuyện nàng bị từ hôn kỳ thực là Bạch phủ động tay động chân, hay là để chính nàng từ từ phát hiện, nhưng nàng vẫn chẳng hay biết gì, khiến hán liền nghẹn khuất.

Vì thế ông nói gà bà nói vịt, “Người có muốn gả vào Bạch phủ?”

“Không muốn!”

“Thật sự?”

“Thật!”

“Vì sao?”

“Vì sao cái gì, ta không muốn còn phải có lý do à.” Hắc Muội hơi giận, mọi người dường như nghĩ nàng xứng đáng gả vào Bạch phủ.

“Đương nhiên làm bất cứ chuyện gì đều có lý do, đồng dạng không muốn làm cũng sẽ có lý do.”

“Không muốn làm kẻ thất? Không nghĩ quản một đồng chuyện này nọ? Không thích Bạch lão bản? Hay là không muốn cùng nhiều nữ nhân như vậy tranh giành một nam nhân?”

Thời điểm nói tới đây mí mắt Hắc Muội rớt cục nhảy một chút.

Lâm Tam Mộc biết chính mình cuối cùng nói đúng, nhưng cũng trầm mặc xuống.

Nam nhân tam thế tứ thiếp là chuyện bình thường, nhất là nơi quyền thế ngập trời này, nam nhân tay cầm quyền hành, lại không biết sau lưng nữ nhân gian nan chưa xót.

Hán nhớ tới bí mật trong lòng hán, lại nhìn bộ dạng Hắc Muội quật cường bỗng nhiên cảm thấy nếu lúc trước mẫu thân mình cũng có quật cường cùng bướng bỉnh như Hắc Muội hiện tại, vậy vận mệnh mẫu thân có phải sẽ khác rồi không.

“Tam Mộc, người nói theo lời hai nữ nhân tôi qua người đứng sau lưng là ai?” Hắc Muội bỗng nhiên nói.

“Người đã không muốn gả vào Bạch gia thì chuyện này không quan hệ với người.”

“Làm sao có thể không quan hệ chứ, người giấu lại, ta cho dù không gả vào Bạch gia nhưng ta cùng Bạch gia vẫn phải lui tới, người này không bắt được sớm muộn sẽ ta, hơn nữa người không nghe sao, chuyện ta từ hôn là nàng giới trò quý, ta không điều tra rõ trong lòng sẽ không thoải mái.”

“Vậy nếu điều tra ra người này phá hôn sự người là nghe theo ý Bạch lão bản vậy người sẽ làm gì?”

Hắc Muội sừng sốt, nửa ngày nha nha nói, “Ta còn có thể thế nào, người ta có tiền có thế, ta một tiểu dân sơn dã sao có thể đấu lại, đừng nói là trả thù.”

Bỗng nhiên lại vô cùng kiên định nói, “Bất quá nếu thật là như vậy ta dù chết cũng tuyệt không cùng Bạch gia lại có bất luận quan hệ gì.”

Lâm Tam Mộc không thể tưởng tượng được Hắc Muội sẽ nói cùng Bạch gia tuyệt giao, ở trong mắt hắn Hắc Muội yêu nhất ngoài người nhà ra phòng chừng chính là bạc, “Người bỏ được đường tài lộ?”

“Cũng không phải chỉ có Bạch gia là đường tài lộ, chỉ cần ta động não còn sợ kiếm không được tiền, ” Nói tới đó trong mắt liền chuyển xem xét Lâm Tam Mộc nhớ tới giao dịch tới qua, “Một trăm lượng đâu!”

Lâm Tam Mộc liếc cái xem thường, khuôn mặt tuấn mỹ dù là liếc mắt xem thường cũng một phen phong tình, Hắc Muội xem tròn tròn mắt.

Nhìn hắn một bộ dạng phong tình vạn chủng, Hắc Muội hung hăng nắc một tiếng, “Hồ ly tinh!”

Hắn lại lơ đãng, liếc nhìn nàng một cái, bình tĩnh tự nhiên.

“Người còn nhớ rõ lời nữ nhân kia nói không?” Lâm Tam Mộc hỏi.

Hắc Muội ngẫm lại nói, “Người là nói người nợ nói người kia mặc dù địa vị thấp kém nhưng từ khi chủ mẫu mất đã vào Bạch phủ, lại chiếu cố tiểu thư nhiều năm, được lão gia tín nhiệm?”

Lâm Tam Mộc gật đầu, “Người nên cùng nha đầu bà bà Bạch phủ nói chuyện phiếm.”

Hắc Muội lập tức hiểu ý tứ của hắn, “Được, vậy người cần phải ở trên giường ngoan ngoãn, ta khoá cửa lại, chúng ta nghĩ một ám hiệu, ta vừa nói người sẽ chỉ biết là ta —— “

Hắc Muội còn chưa nói hết, hắn đã nói, “Không cần. Ta biết người nào là người!”

Hắc Muội sững sốt, vừa nghĩ khẳng định là nghe tiếng bước chân, người tập võ nữ lực khá tốt, thế này mới đóng cửa lại đi ra ngoài.

Đợi buổi chiều trở về Hắc Muội trong lòng đã có cân nhắc.

Cơm chiều vẫn như là Hiếu Linh đưa đến, có thêm một chén canh ngân nhĩ.

Cái này ở quê nhà rất quý, chính là ở Bạch phủ cũng ít có, bởi vì chất lượng ngân nhĩ này thật sự quá tốt, đều nấu thành dạng đặc.

“Cái này là ma ma ở hậu viện dưới bếp đặc biệt vì tiểu thư nấu, có thể dưỡng da, bên trong còn thả rất nhiều cầu kỷ táo đỏ để bổ khí huyết.”

Hắc Muội nghe dưỡng da vốn đã đưa đến bên miệng vừa nghe câu sau bổ khí dưỡng huyết lại buông xuống.

“Thế nào tiểu thư không uống?”

“Không phải, bây giờ còn chưa khát, lát nữa cơm nước xong lại uống, người cũng đi ăn cơm đi, chén đũa lát lại vào thu dọn.”

Hắc Muội chờ nha hoàn lui ra, vội vàng đem canh ngân nhĩ đưa đến bên giường, “Bổ huyết!”

Lâm Tam Mộc vừa đưa canh ngân nhĩ đến bên miệng, bỗng nhiên lập tức cau mày, Hắc Muội vừa thấy còn tưởng mùi vị không đúng, định đưa vào miệng thử, lập tức bị Lâm Tam Mộc kéo lại, “Đừng uống!”

“Sao vậy?” Nàng nhìn hắn không rõ.

“Trong đây đã thả một lượng nước hoa hồng lớn, uống vào không thể sinh đẻ!”

Lâm Tam Mộc lời này vừa nói ra, Hắc Muội nhìn chén canh ngân nhĩ mê người quá sợ hãi.

“Xem ra nữ nhân trong đoạn đối thoại tới qua đối với người xuống tay.” Lâm Tam Mộc bất động thanh sắc nhìn Hắc Muội, “Người định làm gì?”

Hắc Muội nhìn chén canh ngân nhĩ trong mắt âm ngoan, “Lấy độc trị độc!”

“Vậy phải hạ mạnh một chút mới được!”

Thời điểm Bạch phủ đèn rực rỡ trong sân Hắc Muội đèn đuốc sáng trưng, trong phòng Lâm Tam Mộc nằm ở trên giường lẳng lặng nghe nhất cử nhất động bên ngoài, bên môi kéo ra một tia cười lạnh mỉa mai.

Gian ngoài ba người Bạch lão bản cùng Bạch tiểu thư và Hắc Muội ngồi vây quanh bàn nhỏ, Hắc Muội đen mặt, trên mặt hai cha con Bạch gia cũng là âm trầm lại xấu hổ.

Loại chuyện đưa canh tuyệt dục cho Hắc Muội này cho thấy hậu viện Bạch phủ xấu xa thế nào.

“Bạch lão bản, nói thật tình nhà của ta tuy rằng nghèo nhưng ta chưa bao giờ có ý niệm gả vào hào môn, nói không dễ một chút, nhà giàu mặt ngoài nhìn ngân nắp đẹp đẽ, bên trong chuyện gì cũng có, ta còn chưa đáp ứng gả vào cửa Bạch gia, tuyệt dục canh đã đưa đến miệng ta.”

“Hắc Muội, ngươi yên tâm, chuyện này giao cho cha ta, cha ta nhất định có thể tra ra kẻ kẻ đơn, cho ngươi một cái công đạo.”

“Không cần tra xét, ta đã biết là ai !”

Hắc Muội nói lời này khiến cha con bọn họ cả kinh, “Ài?”

“Hai người hợp mưu .”

“Hai người nào?” Bọn họ rất kinh ngạc hỏi.

“Tôi hôm qua sau khi ăn xong tiệc trước khi đi về sân, ta nghe được hai người nói chuyện, mặc dù ta không thấy rõ đó là ai, cũng không biết các nàng nói cái gì, nhưng hiện tại có chén canh ngân nhĩ này ta rốt cục suy nghĩ cẩn thận các nàng nói là cái gì .”

“Nói cái gì?” Bạch Tề hỏi.

Hắc Muội cũng nghiêm túc trực tiếp đem những gì nghe được thuật lại, bất quá dựa theo đề nghị Lâm Tam Mộc cải biến một chút.

“Một người trong đó nói ngươi không có đường lui, cho dù biết bị lợi dụng, ngươi cũng không thể không làm, bởi vì nếu không Bạch gia sẽ không có vị trí cho ngươi. Tên còn lại nói, đúng vậy, ngươi mặc dù địa vị thấp kém nhưng từ khi chủ mẫu mất đã vào Bạch phủ, lại chiếu cố tiểu thư nhiều năm, được lão gia tín nhiệm, tâm tư ta không thể bằng được , ngay cả chuyện từ hôn cũng là ngươi âm thầm đạt thành , của ngươi an bài ta tất nhiên là yên tâm đi làm.

Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc thương lượng mạnh được chính là đem chuyện tối hôm qua nghe được cải biến lại.

Dựa vào chén canh ngân nhĩ Bạch gia khẳng định có thể tìm ra Ngọc Lệ là người trực tiếp kê đơn, một người khác bởi vì dính đến từ hôn, bọn họ nếu vừa nghe biết là ai, vậy khẳng định người nọ thiết kế chuyện từ hôn của Hắc Muội là nghe theo người Bạch gia an bài .

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Ngươi ở rể nhà ta đi, ta giấu ngươi cả đời

Quả nhiên Bạch Tề và Bạch Minh Tuệ trao đổi một cái ánh mắt hiểu rõ, Hắc Muội còn có cái gì không rõ , chuyện Diệp Tinh từ hôn nàng quả nhiên là Bạch lão bản an bài .

Trong lòng nàng không thể nói rõ là tức giận hay bi ai, chỉ cảm thấy trước mắt hết thấy đều làm cho nàng vô cùng không kiên nhẫn, tâm sinh chán ghét.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt Hắc Muội trào phúng, Bạch lão bản nói, “Hắc Muội, chuyện từ hôn quả thật là Bạch gia có lỗi với ngươi, nhưng ngươi nghĩ lại, Diệp Tinh vì chữa khỏi chân mình mà đáp ứng cùng ngươi từ hôn cho thấy hẳn đối với ngươi cũng không coi trọng, từ hôn đối với ngươi mà nói mới là may mắn!”

“Chiếu theo cách nói của Bạch lão bản, ta phải cảm tạ ngài?” Hắc Muội nhìn nam nhân ôn nhu mỉm cười, giờ phút này chỉ cảm thấy người này càng nhìn không được tự nhiên, không có một bộ dạng khiêm tốn.

“Hắc Muội, ngươi nghe chúng ta giải thích —— “

“Bạch lão bản, Bạch tiểu thư, Hắc Muội tuy là ở nông thôn nghèo khổ, nhưng cũng không phải hạng người mặc cho người khác bắt nạt, hôm nay ta nói rõ , Hắc Muội ta sau này sẽ không bước vào Bạch phủ các ngươi nữa bước, ta dù có chết cũng tuyệt không cùng Bạch gia lại có bất luận quan hệ gì.”

Hắc Muội lời này nói như đinh đóng cột, không hề chừa đường sống, lập tức khiến cha con Bạch gia đều chấn kinh.

Hai người còn muốn nói cái gì đó, Hắc Muội nói, “Còn thỉnh cầu Bạch lão bản hiện tại tính tiền cho ta, đêm nay ta rời đi!”

Nói xong trực tiếp vào phòng trong khóa trái cửa, mặc bên ngoài một trận khuyên giải an ủi thẳng đến không còn tiếng động.

Lâm Tam Mộc nằm ở trên giường vén rèm nhìn Hắc Muội dựa vào cửa phòng, hai người ánh mắt tương giao, nói không nên lời là loại cảm xúc gợn sóng gì.

“Nuong ta chết tuy rằng có liên quan tới Diệp gia tử hôn, nhưng chân chính hung thủ sau lưng chính là Bạch gia.” Lúc Hắc Muội nói những lời này cũng không có chút hàm xúc ý tứ báo thù hay oán hận, có chút vô lực cũng có chút bình tĩnh quân tử báo thù mười năm không muộn.

Lâm Tam Mộc nhìn nàng, ánh mắt sâu xa, “Sẽ có lúc bọn họ đền tội.”

Hai người lại không lên tiếng.

Hai cha con Bạch gia phần nộ rồi đi.

Bạch tiểu thư sau một lúc lâu nói, “Cha, chúng ta thật sự là xem thường Hắc Muội, nàng là nữ tử có cốt khí.”

“Ai. Nàng một khi biết chuyện tử hôn trong lòng tất sẽ oán hận chúng ta.”

Bạch tiểu thư cũng không lên tiếng, trong lòng nghĩ mẫu thân Hắc Muội chết quá thật cùng Bạch gia thoát không được quan hệ, may nàng chỉ là dân quê, nếu là người thế gia tất sẽ đối với Bạch gia bất lợi rất lớn.

“Cha, lúc trước làm như vậy chúng ta có phải hay không —— “

“Hiện tại nói cái này còn ý nghĩa gì, hậu viện này nên hảo hảo chỉnh đốn lại, à Hồng di kia con sớm đuổi đi, cha hiện tại không muốn trông thấy à.”

Bạch Minh Tuệ còn muốn nói gì cuối cùng không có lên tiếng nữa, Hồng di chiếu cố nàng nhiều năm, luôn luôn nhu thuận từ ái, chính là không nghĩ tới lên nàng làm chuyện như vậy, khiến nàng không khỏi một trận băng giá.

Nữ nhân a, chỉ cần dính đến nam nhân luôn điên.

“Ngươi có phải đã sớm biết Bạch phủ động tay động chân hủy việc hôn nhân của ta không?” Hắc Muội nhìn chằm chằm Lâm Tam Mộc ánh mắt chớp cũng không chớp hỏi.

Nhìn hấn căn bản là không muốn trả lời, nàng cũng không nói cái gì, thu dọn này nọ nói, “Chúng ta buổi tối rồi đi!”

Lâm Tam Mộc lại suy nghĩ hai chữ “Chúng ta” trong miệng nàng.

“Ngươi có thể thừa dịp buổi tối lên ra phủ không?”

“Không thành vấn đề.”

“Tốt lắm, lát nữa ta đi qua thời gian một chén trà nhỏ ngươi liền thừa dịp đêm đen từ cửa Tây chuẩn ra, ta sẽ thuê xe ngựa ở bên kia chân tường chờ ngươi.”

“Được.”

Hắc Muội suy nghĩ, mở ngăn kéo ở đầu giường ra đem bình bình lọ lọ thuốc đều cất vào trong bao quần áo, “Ta mang theo thuốc, thời điểm ngươi chạy trốn miệng vết thương nếu bị rách ta sẽ băng lại cho ngươi, nhưng ngươi đừng bị bắt được a!”

“Yên tâm”, Lâm Tam Mộc nhìn nàng một bộ dạng nghiêm túc nở nụ cười.

Hắc Muội ở ngoài sân đợi trong chốc lát, quả nhiên có người đưa tới một bao bạc, ước chừng có hơn mười lượng, còn có một tấm ngân phiếu hai trăm lượng, trừ tiền rau trộn lần này, hấn là còn đem huê hồng điểm tâm vào tiết đoạn ngọc năm nay chia cho nàng.

Hắc Muội cầm ở trong tay yên tâm thoải mái, đây là nàng nên có, không nói hai lời trực tiếp cáo từ hướng cửa Tây đi.

Sắc trời kỳ thực đã rất tối, bởi vì là phía đông Thanh thành đều là phú hộ, bên đường đều có đèn lồng, chiếu được yên tĩnh.

Bóng đêm như nước, gió mát quạt vào mặt, đi một mình trên đường, mặc dù về sau không còn đường tài lộ Bạch phủ nữa, tâm trạng Hắc Muội cũng ngoài ý muốn thoải mái thoải mái.

Rất nhanh nàng liền thuê một chiếc xe ngựa chạy đến bên ngoài Bạch phủ, đợi tiếng mèo hoang kêu.

Đây là ám hiệu của Lâm Tam Mộc, vì thế nàng cũng học tiếng mèo hoang kêu hai tiếng, bỗng nhiên cảm thấy gió bên tai thổi mạnh, vừa quay đầu lại, Lâm Tam Mộc đã ngồi bên cạnh nàng.

“Ta xem xem, miệng vết thương của ngươi có bị rách không?”

Hắc Muội không nói gì, trực tiếp đỡ đuôi của hấn, hấn trốn sang bên, Hắc Muội còn tưởng hấn thẹn thùng, “E lệ cái gì, cũng không phải ta chưa thấy qua, đều nhìn chán!”

Bởi vì tâm trạng tốt, Hắc Muội không khỏi trêu chọc hấn.

“Trước rồi đi Thanh thành nói sau!”

Hắc Muội nghe hần thấp giọng nói thế này mới nhớ tới thân phận của hần ở Thanh thành rêu rao quả thật là tìm chết, vội vàng cùng mã phu nói đi trấn, mã phu vung roi thừa dịp ban đêm chạy trên đường lớn.

Đoạn đường này là con đường duy nhất nối liền các trấn, thôn trang với kinh thành, cho nên dù là buổi tối nhưng xe ngựa lui tới nối liền không dứt, rất náo nhiệt.

Vén rèm xe ngựa lên nhìn Thanh thành càng lúc càng xa.

“Thế nào, huyền tiếc Bạch phủ?” Lâm Tam Mộc nhìn thoáng qua Hắc Muội ngả ngón nói.

“Cám ơn ngài vì ta đập bài vị tổ tông Bạch phủ!” Hắc Muội thỉnh linh nói, Lâm Tam Mộc lập tức ngượng ngùng.

Hắc Muội vừa nói vừa ý bảo muốn bôi thuốc cho hần, hần cũng không nói gì nữa, chậm rãi nằm úp sấp xuống, trên tiết khổ quả nhiên có chút vết máu.

Hắc Muội từ từ mở băng gạc ra, một lần nữa bôi thuốc, nhưng không có băng gạc mới băng bó, ngẫm lại từ trong bao quần áo lấy ra cái yếm trắng từng bị Lâm Tam Mộc cắn trong miệng.

Chính nàng bỗng nhiên cũng có chút ngượng ngùng.

Vừa băng bó xong, bỗng nhiên phía trước vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, nàng vội vén màn xe nhìn, dĩ nhiên là một đội quan binh, tựa hồ không phải quan binh Thanh thành, Hắc Muội lập tức căng thẳng, nhanh chóng lấy thảm trên xe ngựa che Lâm Tam Mộc lại.

“Đừng sợ, có ta ở đây!”

Phía dưới thăm tay Hắc Muội bỗng nhiên bị Lâm Tam Mộc gắt gao nắm, khiến nàng cũng lui đến bên người hần, một giường thảm đem hai người vây được kín.

Hắc Muội vốn muốn nói, chính là vì hần nàng mới sợ quan binh, hiện tại hần nhẹ giọng an ủi ngay ở bên tai, đôi tay ấm áp kiên cố hữu lực bao vây lấy tay nàng, hơi thở tươi mát thân nhiên trên người hần ngay tại chớp mắt, bỗng nhiên lập tức an tâm lại.

Thẳng đến quan binh hỏi mã xa phu, lại đẩy màn sau xe ngựa, giờ cây đuốc nhìn Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc.

“Quan gia, việc gì à?” Hắc Muội thể nhưng lại bình tĩnh hỏi.

“Có thấy người nào khả nghi không?”

“Không, bọn ta là người thôn Đại Diệp, mới từ Thanh thành đi ra, đang định về nhà!”

——

Xa phu cùng Hắc Muội ứng đối đều không hề có sơ hở, nói sau đội quan binh này hình như căn bản không biết chính mình muốn bắt là loại người nào, rất nhanh xe ngựa Hắc Muội lại khởi hành.

Trở lại nhà ở trấn, Phùng Quý đã về thôn thu gặt cái đầu, tính ra ông cũng có một đoạn thời gian không về thôn Đại Diệp.

Lần này về thôn Đại Diệp người trong thôn rõ ràng phát hiện Phùng Quý thay đổi.

Trước kia Phùng Quý gặp người luôn cười hớ hớ, nay ông như không biết mọi người, ngay cả Phùng bà bà kêu ông cũng một bộ dạng dờ dẩn.

Người trong thôn nói chuyện với ông ông cũng như không có nghe thấy.

Mọi người đều nói Phùng Quý có phải mất vợ chịu kích thích quá lớn hay không, có chút không bình thường.

Vốn nghĩ không có Hắc Muội ở nhà, người trong thôn lại định đồn bậy đồn bạ, nhưng Béo Nha hiện tại cũng thông minh, đối với mấy người ở phía sau Phùng Quý chỉ tỏ trực tiếp mắng.

Ngô Bảo Nhi cũng rất hiểu biết, đi theo bên cạnh Béo Nha hiểu được chuẩn bị tùy thời hát đệm.

Hần lại là người đọc sách nhiều năm, mắng người nhưng không mang theo lời nói thô tục, đạo lý rõ ràng, thao thao bất tuyệt, người bị mắng cả buổi mới phản ứng lại, nhưng cũng không thể làm gì hần.

Tứ Nha và Đại Thụ cũng rất giỏi, nhìn thấy mấy người này nói xấu nhà nàng cũng không mắng chửi người, trực tiếp hướng các nàng nhỏ nước bọt, người ta là người lớn cũng không thể ra tay với đứa nhỏ.

Hắc Muội trực tiếp dẫn Lâm Tam Mộc lặng lẽ vào sân, bởi vì đã khuya, cho nên cũng không kinh động hàng xóm, càng không có kinh động Lâm thúc.

Tiểu viện giờ phút này đúng lúc mùi hoa bốn phía, cây cối xanh um tươi tốt, giàn trồng hoa tường vi đã nở rộ, dưới ánh trăng tạo nên một cảnh thế ngoại đào nguyên.

Lâm Tam Mộc đứng dưới giàn trồng hoa nhìn nửa ngày, thấy Hắc Muội quen thuộc mở cửa tiếp đón hắn đi vào, chính mình lại đi xuống bếp nấu nước, hoàn toàn một dạng ở nhà mình.

Hắn nhìn nhìn miệng vết thương, cũng may đường đi bằng phẳng, xe ngựa vững vàng, vết thương của hắn bình yên vô sự.

Hắn ở trong phòng nhìn chốc lát, phát hiện nơi này có lẽ vừa có người ở, trên bàn trà mép giường một chút tro bụi đều không có.

Hắc Muội nấu nước xong bung lên, vắt khăn mặt cho hắn, “Lau đi!”

Hắn không khỏi hỏi, “Tiểu viện này của ai?”

“Ta mua .”

“Ngươi mua ?”

“Ta mua , thế nào, không được hả?” Hắc Muội thấy hắn kinh ngạc hồ hững nói, kỳ thực trong lòng vẫn đắc ý .

Lâm Tam Mộc lau xong mặt liền nằm ở trên giường nhìn Hắc Muội bắt đầu kiểm khăn trải giường, đem khăn trải giường đều đổi sạch sẽ , đỡ Lâm Tam Mộc nằm xuống, lại đi tới ngăn tủ lấy chân bông ra, đêm tháng năm vẫn có chút cảm giác mát , hắn mất máu quá nhiều không thể cảm lạnh .

“Thật sự không có người đuổi giết ngươi nữa?”

“Không có, Đồng Tề hội đều bị triều đình giết gần hết rồi .”

Hắc Muội vừa nghe giật mình, “Vậy ngươi —— “

“Ngươi thế nào dong dài như vậy, ta đã rời khỏi Đồng Tề hội, bắt quá hiện tại là dân chợ đen, không người nào biết sự tồn tại của ta, sẽ không liên lụy ngươi.”

“Vậy ngươi sau này có tính toán gì không? Không có hộ tịch nửa bước cũng khó đi !”

“Ngươi thu lưu ta !” Lâm Tam Mộc nói vô cùng tùy ý.

Hắc Muội nghe xong lời này có chút sững sờ quay đầu nhìn hắn, ánh trăng phản chiếu lên khuôn mặt hắn, như loại trần châu tán ra ánh sáng nhu hòa loá mắt, thần sắc nhu hòa ngọc nhuận.

Hắn cũng yên lặng nhìn nàng, trong mắt mang theo ánh bác, giữa ánh mắt như tràn ngập sương mù, lại như mùa xuân tháng ba phất phới khói nhẹ, nói không nên lời sáng ngời lại mê ly.

Trong nháy mắt Hắc Muội từ khiếp sợ đến bình tĩnh, trong đầu biến hoá khôn lường, thu lưu Lâm Tam Mộc?

Hắn lại lịch không rõ, lại không có hộ tịch, hơn nữa trên người còn mang thương tích.

Nhưng giờ phút này, dưới cặp mắt đào hoa quen thuộc nhìn nàng chăm chú, hắn nói một câu “Ngươi thu lưu ta !” Giống như một lông hồng khẽ rớt vào trong lòng bình tĩnh của Hắc Muội, chỉ cảm thấy tối nay gió lạnh phát phơ, sương mù nhàn nhạt, tâm thanh như nước.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy chính mình như bị ma nhập, ngực bỗng nhiên nóng ý sóng triều, cùng hắn đủ loại khoảnh khắc như thủy triều ập lại, đem thu hắn mặc hắc y cười bạch mã xoa xác tiêu điều, trong núi tuyết hắn cự tuyệt người ngàn dặm, các loại tính kế, trong phòng tối nhỏ hắn cô độc tịch liêu lại như đứa nhỏ phát cáu, trong rừng đào hắn như từ trong mơ an ủi nàng, mặc kệ là chuyện gì cuối cùng ở bên cạnh nàng luôn là người này.

Nàng thâm trầm nhìn hắn, thời gian phẳng phát dừng lại, một câu thốt ra, “Ngươi ở ở nhà ta đi, ta giấu ngươi cả đời!”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Người này thật sự là càng ngày càng

Hắc Muội cảm thấy ý nghĩ của mình quá mức nhảy vọt , có thể nói ra những lời này sau đó suy nghĩ cẩn thận lại, Lâm Tam Mộc quả thật là trọng phụ lý

tưởng.

Đầu tiên hẳn không có hộ tịch, lại không quá rêu rao, nếu không sẽ bị quan binh kiểm tra, ở quê nhà cuộc sống khiêm tốn là không còn gì tốt hơn. Ở rể nhà nàng hẳn sẽ có thân phận chính thức, quá khứ tất cả sẽ bị vùi lấp.

Thứ hai, đối với Hắc Muội mà nói, nàng cần nhanh chóng tìm được người ở rể, vô luận là đối với Bạch gia hay đối với bà nội nàng chán ghét, con rể này càng sớm định ra càng tốt, miễn cho đêm dài lắm mộng, ruộng vườn nhà cửa nhà nàng bị người nào đó mơ ước thật lâu.

Lại nói, người này lớn lên rất thuận mắt.

Không chỉ là thuận mắt, kỳ thực rất đẹp mắt, hô hô —— cùng hẳn cũng rất có duyên, được rồi, nàng thừa nhận cảm thấy hẳn làm vị hôn phu của mình là chính mình diễm phúc không cạn, nhưng nghĩ lại, nàng cũng không kém a, rất biết làm việc, ở nông thôn cây cày, có tài năng so với đẹp mặt mạnh hơn.

Nghĩ đến đây, Hắc Muội không hề do dự, “Có được hay không?”

“Ngươi đây là đang cường bức ta sao?” Lâm Tam Mộc vẻ mặt cười như không cười nhìn nàng nghiêm trang.

“Ta bức ngươi? Ngươi cũng không nhìn xem ngươi là ai, lai lịch không rõ, đao tùy thời đặt trên cổ, ta không chê ngươi ngươi nên cảm thấy may mắn —— “Hắc Muội trừng mắt đối với hắn một trận sét đánh rầm rầm.

“Ngươi gấp cái gì, ta chưa nói không đồng ý!” Lâm Tam Mộc nở nụ cười, “Sờ đều đã sờ, ta vẫn nên nhận!”

Lời này khiến Hắc Muội lập tức thẹn quá thành giận nàng ba hai bước chạy đến trước giường hận không thể đánh hắn hai cái, nhìn hắn một bộ dạng mặc nàng xuống tay cuối cùng hung hăng vỗ xuống giường một cái.

“Ngươi đừng vui mừng quá sớm, ta là có điều kiện!”

“Còn có điều kiện?” Lâm Tam Mộc vẫn một bộ dáng đáng đánh đòn.

“Thứ nhất, ngươi cũng biết, ta bây giờ còn đang giữ đao hiếu kỳ, chúng ta thành thân xong sang năm mới viên phòng, hai, vào nhà của ta không cho phép lộ ra bất luận võ công gì, phải làm một người an phận làm ruộng, ba, đã là ở rể về sau sinh đứa nhỏ phải lấy họ Phùng.”

“Thành giao!”

Hắn đáp thật sự sáng khoái.

Nhưng sáng khoái như vậy làm cho Hắc Muội có chút nghi hoặc, “Ngươi, ngươi có điều kiện gì, thừa dịp hiện tại nói rõ ra luôn đi —— “

“Kỳ thực ta chỉ muốn một điều kiện nhỏ.”

“Nói.”

“Ngươi có thể đừng dữ dằn với ta hay không!”

“Ta nào có!”

“Nha, tựa như bây giờ —— “

——

Trong phòng hai người dưới ánh trăng liền ấn định chung thân.

Hai người rửa mặt xong, Hắc Muội mới phát hiện một vấn đề, trong nhà chỉ có một cái giường, mặc dù ở Bạch phủ hai người cũng ngủ chung một giường, nhưng khi đó Lâm Tam Mộc đang mê man, như bây giờ thanh tỉnh, lại nghĩ tới hôn sự của hai người, lại có chút ngượng ngùng.

“Mau lên đây ngủ đi, ngươi đừng chiếm tiện nghi ta là được!”

Hắn nói một câu khiến Hắc Muội mặt tròn trắng, nàng còn có cái gì để cố kỵ, kéo chăn liền lên giường.

Hắc Muội cũng không phải người kiêu cách, đối thì ăn, mệt thì ngủ.

Ngồi trên xe ngựa mệt mỏi, đêm nay hai người ngủ phá lệ hương vị ngọt ngào, vừa cảm giác ngủ sắc trời sáng dần.

Dân quê đều quen dậy sớm, nói sau tuy rằng là buổi sáng tháng Năm nhưng vẫn có hơi sương có cảm giác mát lạnh, nhưng coi như là đầu hạ, sắc trời mau sáng.

Cho nên thời điểm Lâm Tam Mộc thức dậy Hắc Muội đã muốn dọn dẹp nhà cửa xong, hoa hoa cỏ cỏ đều tưới nước.

Hắn bởi vì trên đùi bị thương, lại không muốn để người ta trông thấy nói nhảm, dù sao hiện tại hắn cùng Hắc Muội còn chưa chính thức thành vợ chồng, cho nên Hắc Muội trực tiếp bung nước vào phòng cho hắn rửa mặt.

Tiểu viện ở trần so với nhà ở nông thôn xây dựng tinh xảo hơn, trong phòng đều có phòng tối, Lâm Tam Mộc ăn nấp cũng rất tiện.

Cho nên khi hắn rửa mặt xong từ phòng tối đi ra liền nhìn thấy trên bàn đã đặt sẵn sữa đậu nành còn nóng hổi, bánh quẩy cùng màn thầu.

“Nhanh ăn đi, ăn xong rồi, ta phải ra ngoài.”

“Đi đâu?”

Hắc Muội xem Lâm Tam Mộc đi đường hoàn toàn nhìn không ra trên đùi bị thương trong lòng nghĩ phỏng chừng người này lại cần răng chịu đựng, vội vàng đi qua điu hắn.

“Đi mua ít quần áo cho người thay, qua hai ngày chờ chân người đỡ chút, chúng ta trở về thôn.”

Hắc Muội cảm thấy Lâm Tam Mộc làm trưởng phu của nàng khẳng định là ở trong nhà nàng, quần áo mấy thứ này họ vẫn nên sớm chuẩn bị tốt.

Lâm Tam Mộc ngồi ở trước bàn uống sữa đậu nành, thấy Hắc Muội không ăn, đánh giá nàng nhất định đã sớm ăn qua, cũng không nói, uống sữa đậu nành ăn màn thầu.

Hắc Muội bỗng nhiên nói, “Người thế nào không ăn bánh quẩy?” Bánh quẩy xem như bữa sáng quý nhất, tuy rằng cũng làm bằng bột mì, nhưng được chiên qua dầu, cho nên giá so với sữa đậu nành và màn thầu đắt hơn, giòn giòn cũng ăn ngon.

“Bánh quẩy?”

“Chẳng lẽ ngay cả bánh quẩy người cũng chưa ăn qua?”

“Rất nhiều dầu mỡ!” Lâm Tam Mộc thân nhiên nói, Hắc Muội liếc mắt xem thường.

Dân quê có dầu ăn đã xem như rất quý, hắn còn ngại đầy mỡ, thật sự là đang ở trong phúc mà không biết phúc.

Nếu không thấy hắn bị thương nàng còn luyến tiếc mua.

Nàng đi qua đem bánh quẩy trực tiếp xé thành từng đoạn, quăng vào trong chén hắn, “Ăn, rất đắt!”

Lâm Tam Mộc phát hiện từ lúc ở Bạch phủ gặp lại cứu hắn về sau, Hắc Muội cùng trước kia đối với hắn có chút bất đồng, nói không rõ ràng là bất đồng chỗ nào. Nhưng hiển nhiên trong lòng hắn cũng ấm áp vui vẻ hơn hờ, nhìn nàng nghiêm mặt kêu hắn ăn lại cảm thấy nàng hết sức đáng yêu.

Cơ hồ là không hề nghĩ ngợi tay hắn đã đặt lên mặt nàng, khẽ nhéo mặt trứng ngỗng không buông tay.

Hắc Muội cơ hồ là nháy mắt tròn tròn mắt nhìn hắn, người này thật sự là càng ngày càng —— nhưng hai tay nàng bởi vì xé bánh quẩy nên đều đầy dầu, nếu họ lên người hắn cuối cùng giặt quần áo vẫn là nàng.

Cho nên lần này, nàng chỉ có thể dùng mắt trừng hắn, miệng nói, “Buông tay!”

Đợi cho nàng sắp đứng dậy hắn mới buông tay, ngược lại bộ dáng không có chuyện gì thuận theo cúi đầu ăn, cũng không xem Hắc Muội buồn bực.

Hắc Muội trong lòng thật sự là ——

Nghĩ người này về sau còn phải cùng chính mình qua cả đời bỗng nhiên cảm thấy chính mình có phải hay không làm quá.

Mặt trời dâng lên trần dần dần càng nóng, Hắc Muội đem Lâm Tam Mộc khóa ở trong phòng.

Tối trước cửa hàng Lâm thúc vừa thấy, chỉ có một mình Lâm thúc, hắn nhìn thấy Hắc Muội cũng rất kinh ngạc, “Hắc Muội, về khi nào thế?”

“Vừa trở về, Lâm thúc, tiểu nhị trong tiệm đâu, thế nào chỉ có một mình thúc bận rộn.”

“Người còn không biết a, tiểu nhị đã về phương Bắc cưới vợ, đi được hai tháng rồi, trong khoảng thời gian này đều là cha người đến giúp ta phơi nắng da thú.”

“Hả, cha con?”

“Đúng vậy, cha người vẫn giúp ta, mấy ngày nay chúng ta đều cùng nhau uống rượu làm việc, hôm kia cha người mới về thôn.”

“Cha con đồng ý cùng thúc làm việc? Vậy cũng tốt, có việc làm so với ngồi người buồn rầu vẫn tốt hơn, cảm ơn Lâm thúc.”

Hắc Muội nghe xong thật tình cao hứng, có chuyện làm cũng sẽ làm cho trong lòng thanh thản một ít, huống chi cùng Lâm thúc cùng chơi thân, khó được

cha nàng nguyện ý làm chút chuyện trừ làm ruộng.

“Nói cảm ơn gì chứ, ta còn chưa trả tiền công cho cha ngươi.” Lâm thúc nói đùa.

“Ngày không cần khách khí, thúc chỉ cần làm cho cha con đừng buồn nữa con trả tiền công ngược lại cho thúc cũng được.”

“Được rồi, ta biết các ngươi cũng sẽ không nhận tiền công của ta, ta lo chuyện ăn uống cho cha ngươi là được, qua hai ngày ta cũng về thôn một chuyến, thừa dịp thời tiết tốt chuẩn bị này nọ trở về, cha ngươi có lẽ cũng hết bận, ta sẽ mời hẳn trở về hỗ trợ cho ta!”

“Rất tốt!” Hắc Muội vui vẻ, lòng nghĩ người không có quan hệ huyết thống còn thân thiết hơn, xem Lâm thúc cùng nhà nàng một chút quan hệ thân thích cũng không có, nhưng so với nhị thúc bà nội ruột của nàng tốt hơn nhiều, thật tri kỷ a.

Đi trên đường, rất nhiều cửa hàng vải dệt đều buôn bán náo nhiệt.

Cũng khó trách, vào mùa này, đúng là thời điểm đặt mua trang phục hè.

Phòng chừng chờ qua một thời gian, dân quê bận thu hoạch cải dầu xong cũng đến trấn cất vải làm quần áo mùa hè.

“Hắc Muội!”

Bỗng nhiên có người kêu nàng.

Hắc Muội theo âm thanh nhìn lại, đó không phải là má Ngô sao?

Nàng còn đang nghĩ tới ai kêu nàng, ở trấn này ngoại trừ Vương đại phu và Lâm thúc ra có lẽ không còn ai biết nàng.

“Má Ngô.”

Hắc Muội vội vàng thân thiết kêu, từ khi Thanh Thủy thi đậu tú tài mẹ con má Ngô không ở thôn Đại Diệp nữa, nói là về trấn làm chút mua bán nhỏ.

Bởi vì Thanh Thủy là tú tài, các nàng buôn bán cũng không cần nộp thuế, hơn nữa Thanh Thủy nếu muốn thi tiến sĩ còn phải tìm tiên sinh tốt để học tập.

“Hắc Muội, đã lâu không gặp, hôm nay lên trấn mua gì à? Nhanh đến nhà của ta ngồi đi.” Nói xong liền kéo Hắc Muội hướng một gian hàng nhỏ, má Ngô cũng không biết Hắc Muội ở trấn có nhà.

Hắc Muội nhìn cửa hàng phía sau má Ngô, ban đầu còn không có chú ý, lúc này vừa thấy, đây là một cửa hàng may mặc, cửa hàng cũng không lớn, bên ngoài phòng chừng chỉ bằng một phần ba cửa hàng may mặc của người khác, nhưng cũng may mặc sau thông thoáng, tiến vào chỉ có hai bên tường treo ít vải dệt thương phẩm, cũng coi như sáng sủa.

“Má Ngô, cửa hàng này của má mở à?”

“Đúng vậy, phía sau chính là nhà ta, lúc trước vẫn cho người khác thuê, hiện tại ta đã trở lại, nghĩ ở phía trước mở một cửa hàng, cuộc sống cũng tốt hơn, nói sau Thanh Thủy còn phải học a.” Má Ngô giải thích, lập tức bưng nước trà lên cho Hắc Muội.

Hắc Muội cũng không khách khí một hơi uống xong, thời tiết này vốn rất dễ khát.

Vừa uống xong, Hắc Muội liền để ý vải dệt này nọ, bởi vì tay nghề may vá của má Ngô nổi danh, cho nên bà đối với vải dệt cũng thập phần tinh thông, thực sự không kém mấy cửa hàng lớn kia.

Má Ngô cũng là người khôn khéo, thấy Hắc Muội xem vật liệu may mặc vội vàng giới thiệu, “Hắc Muội, chúng ta đều là từ thôn Đại Diệp đến mua gì ta cũng ưu đãi, huống chi còn là ngươi, đều là hàng xóm lâu năm, yên tâm, tuyệt đối bán rẻ cho ngươi.”

“Má Ngô, con vốn định mua quần áo may sẵn, má đã mở cửa hàng con đương nhiên phải ủng hộ, nhưng vải dệt này còn phải phiền má nhanh chóng trong hai ngày may xong cho con.”

Thấy Hắc Muội thực sự mua, má Ngô cười càng thân thiết hơn, “Không thành vấn đề, tay nghề của ta ngươi yên tâm.”

Hắc Muội chọn ba khúc vải bông xanh, một khúc vải bông trắng nhạt, suy nghĩ lại chọn một khúc màu lam nhạt có hoa.

Má Ngô thấy Hắc Muội chọn nhiều như vậy, trong lòng như nở hoa, xem như buôn bán lớn a.

Vải dệt với nhau ba lượng bạc, riêng khúc vải màu lam gần một lượng, hơn nữa tiền công bốn bộ cũng có một lượng bạc.

“Má Ngô, vải xanh này làm một bộ cho cha con, cho Lâm thúc một bộ, hai bộ này làm sau, trễ vài ngày không sao, làm xong trực tiếp đưa đến cửa hàng Lâm thúc là được, còn lại ba bộ má tranh thủ làm trong hai ngày, vóc người cứ dựa theo vóc dáng Lâm thúc, nhưng so với Lâm thúc cao hơn một cái đầu.”

Má Ngô cũng không hỏi nhiều, nói thẳng, “Được, yên tâm đi, sáng sớm ngày kia tới lấy, bảo đảm làm ngươi vừa lòng.” Nói xong định giữ Hắc Muội lại

ăn cơm, Hắc Muội đương nhiên biết là khách sáo , thanh toán bạc muốn đi.

Ngay lúc này Thanh Thủy đã trở lại.

“Hắc Muội!” Hắc về mặt kinh hi, thật xa liền kêu lên, hận không thể ba bước thành hai đến trước mặt Hắc Muội.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thanh Thủy

Trước mặt má Ngô, Hắc Muội biểu hiện thật sự rõ ràng, xa xa đối với Thanh Thủy nói một câu, “Thanh Thủy, học cho giỏi a!” Liền chạy nhanh trở về.

Thanh Thủy đã gần đến cửa hàng , thấy Hắc Muội hướng bên kia liền muốn cáo từ vội vàng đuổi theo, má Ngô giữ chặt không buông tay, “Trở về ăn cơm!”

“Nương, con muốn nói chuyện với Hắc Muội!”

“Nói cái gì chứ, có cái gì đáng nói đâu, thiếu nam thiếu nữ , chộc người bàn tán, hơn nữa Hắc Muội chuẩn bị có vị hôn phu rồi .” Má Ngô đối với Thanh Thủy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Những lời này lập tức khiến Thanh Thủy dừng lại, “Làm sao có thể, Hắc Muội không phải đang giữ đạo hiếu kỳ cho nương nàng một năm sao?”

Má Ngô tức giận nói, “Chính là giữ đạo hiếu một năm sớm hay muộn cũng phải thành thân , nếu con không tin con tự xem số vải Hắc Muội mua đi.”

Má Ngô là người khôn khéo , cả thôn Đại Diệp cũng không có đáng người nam nhân nào theo yêu cầu Hắc Muội đặt may, đáng đáp Lâm thúc không mập không gầy, tinh trắng , nhưng so với hắc cao hơn một cái đầu tuyệt đối là thanh niên trai tráng.

Hắc Muội không nói bà cũng không nói ra, nhưng vì làm cho Thanh Thủy chết tâm với Hắc Muội bà không thể không nói chuyện này.

Thanh Thủy lật xem mấy khúc vải, quả nhiên là vải may quần áo cho nam tử lập tức ngây ra , hắc thực không tin, Hắc Muội nhanh như vậy có thể tìm được người ở rẻ.

Vừa thấy vải dệt xoay chuyển tâm tư, chỉ cần vải dệt ở trong này đã nói lên nàng còn phải đến, hắc phải trực tiếp hỏi rõ mới cam tâm.

Bên này Hắc Muội ở trên đường lại mua vài thứ vật dụng mới về tiểu viện.

Tiểu viện bởi vì cách mặt tiền cửa hiệu cùng một tòa sân lại nằm phía sau, cho dù là ban ngày cũng thập phần im ắng, một chút tiếng vang Lâm Tam Mộc liền phát hiện .

Cẩn thận lắng nghe, là ám hiệu quen thuộc, vì thế cũng phát ra một tiếng ám hiệu.

Rất nhanh một người quần áo thập phần bình thường đột ngột xuất hiện ở phía sau ngoài cửa sổ, giọng nói cung kính, “Thuộc hạ khấu kiến công tử.”

“Bên kia không có phát hiện tung tích của ta đi?”

“Không có, ngoài thuộc hạ ra không có người biết, công tử yên tâm.”

“Tốt, người chỉ cần về báo Đồng Tề Hội đã toàn bộ bị tiêu diệt, vô luận như thế nào không được lộ ra hành tung của ta, bên kia hỏi chỉ nói ta ở Cẩm thành mất tích , sống chết không rõ.”

“Tuân mệnh, chỉ là thuộc hạ không rõ công tử vì sao không nhân cơ hội này về kinh linh công chứ?”

“Lúc này trở về không phải muốn chết sao, vẫn nên ẩn náu rất xa mới tốt, Thanh thành này phong cảnh đẹp so với kinh thành cùng Cẩm thành muốn thoải mái hơn.”

Lâm Tam Mộc nói một phen nói trong lòng thực ra là có chút bi thương , mỗi khi nghĩ đến một nhà Hắc Muội tỷ muội thân cận, cha mẹ từ ái liền cảm thấy chính mình thật sự là người cô đơn .

“Chẳng lẽ công tử muốn ở trong này cả đời sao?”

“Vây cũng không tệ!”

Đối phương còn muốn nói gì đó, hần bỗng nhiên nói, “Đứng rồi, ngươi đi giúp ta làm một chuyện, không cần trực tiếp ra mặt, tốt nhất có thể tìm được một sư gia nào đó ở nha môn Thanh thành, làm như một việc lơ đãng nhỏ cần làm—— “

Dần dò một phen xong, sau cửa sổ đã không còn bóng người, Lâm Tam Mộc nằm ở trên giường nghĩ Hắc Muội thể nào còn chưa trở về.

Vừa nghĩ đến Hắc Muội, Hắc Muội đã mở cửa đi vào , “Trong phòng có người à?” Nàng hình như nghe được tiếng nói chuyện.

“Không có người, một mình lẩm bẩm thôi!” Lâm Tam Mộc nói.

Hắc Muội ngẫm lại, người này cũng thuộc mệnh quạnh quẽ, hai lần đụng phải Hắc Muội không phải bị giấu ở phòng tối nhỏ thì bị khóa trái cửa, đổi lại là người khác có lẽ sẽ điên rồi.

“Ta mua thịt, giữa trưa nấu mấy món nông thôn cho ngươi ăn.” Hắc Muội giương mặt nói.

Kể tiếp một ngày Hắc Muội cũng không lại đi, ở trong phòng một bên quét quét dọn dọn, một bên bồi hần trò chuyện.

Lâm Tam Mộc trong lòng biết Hắc Muội sợ hần một mình nằm trên giường buồn .

Lúc xế chiều, Hắc Muội lại lấy ra một bao đậu phộng đưa cho Lâm Tam Mộc, “Lột đậu phộng .”

Lâm Tam Mộc nhìn một muôi đậu phộng nói, “Còn chưa vào cửa nhà ngươi đã bắt đầu xem ta là lao động .”

Hắc Muội buồn cười, “Lột đậu phộng mà coi như là lao động? Thật sự là! Buổi tối hầm xương với đậu phộng đường huyết bổ khí, có bản lĩnh ngươi đừng ăn a!”

Lâm Tam Mộc vẫn vươn hai tay thon dài như bạch ngọc bắt đầu chậm rãi lột, Hắc Muội liếc mắt nhìn hần một cái cười cười, một đôi ngọc thủ này lột đậu phộng thật đúng là đẹp mắt!

Sáng sớm hôm sau Hắc Muội phải đi cửa hàng má Ngô lấy quần áo, tay nghề của bà thật sự không chê vào đâu được , đường may vừa mảnh vừa dày , làm rất tinh xảo.

Nàng mới vừa đi ra góc, liền chạm phải Thanh Thủy.

Vừa nhìn đã biết hần đợi Hắc Muội đã lâu.

“Hắc Muội.”

“Thanh Thủy, ngươi thể nào ở trong này, hôm nay không đi học à?”

“Hắc Muội, nương ta nói ngươi sắp thành thân à?”

Hắc Muội nhìn hần trông mong nghĩ đứa nhỏ này thật sự là đọc nhiều sách, cổ chấp, cũng muốn diệt tâm của hần, dù sao nàng cùng hần tuyệt đối không có khả năng , vì thế nói, “Đúng vậy, ta lúc này về thôn sẽ công chứng .”

“Ai? Vì sao?” Thanh Thủy lập tức liền nắm lấy tay nàng, nàng vội vàng vùng ra, “Thanh Thủy, ngươi làm cái gì vậy, mọi người đã lớn, lòi lòi kéo kéo sẽ không tốt.”

Thanh Thủy ngượng ngừng buông tay ra, cấp bách hỏi, “Hắc Muội, ngươi không phải giữ đạo hiếu kỳ cho nương ngươi một năm sao?”

“Ta là muốn giữ đạo hiếu kỳ cho nương ta, nhưng ngươi cũng biết bà nội và một nhà nhị thúc ta luôn nhìn chăm chăm tài sản nhà ta , ta thành thân trước qua một năm giữ đạo hiếu kỳ lại viên phòng.”

Thanh Thủy hoảng, “Hắc Muội, ngươi cùng với ai thành thân, người nọ là ai, ngươi thích sao?”

Hắc Muội cười cười, trước mắt hiện ra ánh mắt đào hoa ôn hoà của Lâm Tam Mộc, nháy mắt cười yếu ớt, mi mục như họa, đối với Thanh Thủy nói, “Coi như thích, dù sao so với nam nhân khác ta thấy có thể tin tưởng!”

Nói xong nàng cũng không quản Thanh Thủy, trực tiếp nghênh ngang mà đi , để lại Thanh Thủy ở phía sau ngây ra như phỗng, về mặt cô đơn.

Cầm ba bộ quần áo của Lâm Tam Mộc về nhà, vừa vào cửa Hắc Muội liền kích động nói, “Xem, quần áo mới cho ngươi.”

Lâm Tam Mộc nhìn ba bộ quần áo đặt trên giường cũng không chạm vào, miễn cưỡng nói, “Quần áo dân quê không phải đều tự mua vải về làm sao? Thế nào mua đồ may sẵn .”

Mua đồ may sẵn vốn rất đắt, Hắc Muội tốn hai ba lượng bạc vốn đau lòng muốn chết, hần chẳng những không cảm ơn thì thôi, thể nhưng còn nói như vậy.

“Không phải là thế tử nên làm quần áo cho trượng phu mình sao? Đừng nói nguoi ngay cả may vá cũng không biết!”

Hắc Muội buồn bực , tức giận nói, “Đừng nói nhiều, có mặc là tốt rồi, sao yêu cầu nhiều thế?”

Lâm Tam Mộc nở nụ cười, đi qua cầm bộ quần áo lam nhạt, sờ lên mềm mại, “Không tệ, mềm mại như cái yếm của nguoi, hẳn là thoải mái.”

Người này, Hắc Muội thật sự là sắp nôn ra máu .

Lại nói về thôn Đại Diệp bên này.

Phùng Quý vừa về nhà Phùng bà bà lại tới khuyên hẳn tái giá, Béo Nha và Tứ Nha hiện tại không nương , nhị tỷ cũng không ở nhà đã hoàn toàn trưởng thành lên, thấy Phùng bà bà đến vội vàng khoá cửa lại , mặc bà hùng hùng hổ hổ cũng không mở cửa ra.

Phùng Quý ở trong phòng kỳ thực làm sao không nghe được, bất quá đối với nương ông hiện tại lòng ông đã rét lạnh , vội vàng chuẩn bị công cụ , ngày mai cắt hạt cái đầu.

Sáng sớm hôm sau Béo Nha định đi theo Phùng Quý ra đồng cắt cái đầu đã thấy Tứ Nha thức dậy.

“Tam tỷ, tỷ đi giúp cha đi, muội ở nhà cho gà cho heo ăn , muội sẽ nấu cháo.”

“Ừm, xem nhà a.”Béo Nha nghĩ dù sao nấu cháo cũng không dùng phải việc nặng nề gì, Tứ Nha có lẽ không thành vấn đề .

Đợi ra tới đồng, Béo Nha vẫn không bằng Hắc Muội, cắt một canh giờ, tay trái tay phải đều bị cắt trướng , Phùng Quý đau lòng nói, “Béo Nha, con đừng cắt nữa, về nhà ăn điểm tâm đi.”

Về đến nhà, nào biết Ngô Bảo Nhi dẫn người đến nhà nàng, “Đại Quý thúc, con muốn Béo Nha mài mực cho con, có thể dùng người này thay Béo Nha đi ruộng làm việc không?”

Phùng Quý vừa thấy, người này không phải là hộ vệ nhà Ngô địa chủ sao, cũng là nông dân phụ cận, đối với Ngô Bảo Nhi nói , “Bảo nhi, con dẫn Béo Nha đi đi, người của con thúc không cần, một mình thúc làm tới trưa là xong, không có việc gì.”

Béo Nha cũng đau lòng cha, làm sao nỡ để ông làm một mình, cuối cùng vẫn là để người hộ vệ kia đi ra đồng hỗ trợ .

Đến buổi chiều cắt xong hạt cái đầu, Béo Nha thấy Bảo Nhi lấy trong túi ra năm đồng cho người hộ vệ kia, một bộ dáng lão gia đặc biệt giống Ngô địa chủ, “Cho, vất vả !”

Béo Nha nhìn nhẹ giọng đối với Ngô Bảo Nhi nói, “Bảo nhi, cảm ơn nguoi!”

“Không có việc gì, giúp nhà nguoi là ta tự nguyện!”

Nói Béo Nha cười đến càng ngọt .

Phùng Quý xa xa nhìn Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha hai người nói nói cười cười , rốt cục lộ ra tươi cười đầu tiên từ sau khi Tú Cô mất.

Nói sau chuyện Ngô Bảo Nhi tiêu tiền sai sử hộ vệ giúp nhà Béo Nha cắt hạt cái đầu khẳng định là vợ chồng Ngô lão gia biết được .

Buổi tối ngủ ở trên giường Ngô phu nhân ghen tị nói, “Ai, con trai nuôi lớn nha!”

Ngô lão gia nghe xong buồn cười, “Thế nào, còn ăn dấm chua của Béo Nha. Con trai bảo bối lớn biết thương người trong lòng , nàng luyến tiếc .”

“Ai, là có chút luyến tiếc, nhưng chỉ cần Bảo Nhi chúng ta vui vẻ khoái hoạt, ta làm nương có cái gì không thoải mái .”

“Đúng vậy, chúng ta rời xa kinh thành chuyển đến nơi thâm sơn cùng cốc này không phải là muốn sống những ngày yên bình, cả nhà không gió vô sóng sao.”

Cảm khái một phen, Ngô lão gia như nhớ tới chuyện gì, bỗng nhiên nói, “Lúc ta tuổi không phải cũng thương nàng như vậy sao , ” Ông tựa hồ nói đến cao hứng, nghiêng người nắm tay Ngô phu nhân bắt đầu nói, “Còn nhớ rõ không, thời điểm ta vừa cưới nàng, nương sai nàng đi giặt quần áo, tay nàng đều bị đông lạnh sưng lên, kết quả ta lên lút giặt hết quần áo, kết quả nương còn nói nàng giỏi giang!”

Ngô lão gia nói đến việc này trong mắt Ngô phu nhân sáng long lanh , xong rồi lại cảm thán một tiếng, “Bảo Nhi chúng ta là giống ta a! Biết thương người!”

“Vô nghĩa, “Ngô phu nhân giận nói, “Con trai chàng không giống chàng thì giống ai!”

Sau một lúc lâu, Ngô lão gia còn nói thêm, “Bảo Nhi cũng mười bốn rồi , Béo Nha thì gần mười bốn, nếu không chúng ta đi Phùng gia cầu hôn đi, đem việc hôn nhân trước ấn định, đem Béo Nha đến nhà chúng ta, nàng cũng vui về .”

“Thế nào, hiện tại lại vừa ý Béo Nha , trước còn luyến tiếc Hắc Muội a!”

“Có thể làm sao bây giờ, nhà Phùng Quý tổng không thể tuyệt hậu đi, con trai chúng ta có thể vào ở rể?”

Ngô phu nhân vội vàng nhéo ông, “Phi! Phi!”

Còn nói, “Ta thấy Béo Nha không tệ, tâm tư đơn thuần, trắng trắng mập mập , nói không chừng vừa viên phòng có thể sinh một tôn tử béo mập cho ta ấm lòng!”

“Ha ha ha!”

Hai vợ chồng già ở trên giường nói nói cười cười , làm cho lão bộc canh gác bên ngoài không khỏi cười mỉa mắt, tâm sinh cảm thán, nhiều năm như vậy , lão gia phu nhân vẫn ân ái như vậy

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Sính lễ pk đồ cưới

Ăn cơm trưa xong Hắc Muội đi tìm Lâm thúc, phát hiện Lâm thúc đang thu dọn này nọ chuẩn bị về thôn Đại Diệp săn thú, mang theo thám chuẩn bị buổi tối ở trên núi qua đêm .

Lâm thúc mời nàng đi về cùng, nàng cũng muốn, bất quá còn có Lâm Tam Mộc, hiện tại trước khi Lâm Tam Mộc nhìn thấy cha nàng nàng không muốn cùng bất kỳ ai nói chuyện Lâm Tam Mộc ở rể.

Vì thế đành phải nhìn Lâm thúc khóa tới cửa lên đường .

Hắc Muội ở trên đường, mua nhiều đồ ăn cùng vật dụng hàng ngày , lưng gánh một bao lớn, đi tới chợ trước mặt thấy có người dắt ngựa đi Thanh thành, người nọ vừa nhìn một bộ trang phục lái buồng ngựa, ống quần đều bó lên.

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới con ngựa trắng của Lâm Tam Mộc, nhớ tới lần đầu tiên gặp hãn uy phong lẫm liệt, bạch mã hắc y, đại đao chói lọi, khi đó còn khiến chính mình dọa chết khiếp, hiện nay hãn đối với nàng lại cười đến vân đạm phong khinh.

Hiện tại đã sắp trở thành vợ chồng.

Cho nên nói, nhân sinh kỳ ngộ thật đúng là kỳ diệu!

Bất quá nói đến ngựa, trong lòng nàng nghĩ phỏng chừng con ngựa của Lâm Tam Mộc sợ là chẳng biết đi đâu , mà vết thương của hãn vừa mới lên vảy, nếu hôm nay trở về đường xa miệng vết thương có thể bị rách .

Nghĩ như vậy Hắc Muội liền tiến lên hỏi lái buồng .

Người nọ thấy bộ dạng Hắc Muội không giống kẻ có tiền, khinh thường đáp, “Rất đắt!”

“Đắt cũng có cái giá, hay là sợ ta mua không nổi à !”

Người bán ngựa vừa thấy nàng nói chuyện rất mạnh dạn , rõ ràng là ăn mặc cúc hoa khuê nữ khẩu khí lại cay cú như phụ nhân, cũng không muốn sinh sự, vì thế nói, “Hai mươi lượng bạc đến trăm lượng bạc một con đều có, ngươi muốn loại nào !”

“Ngươi buôn bán như vậy à, dù sao cũng phải giới thiệu một chút a!”

Người bán ngựa vừa thấy Hắc Muội vô cùng cẩn thận nhìn ngựa, đánh giá sợ là thật sự muốn mua, cũng cố nhẫn nại chậm rãi giới thiệu.

Hắc Muội thật ra nhìn trúng một con hắc mã toàn thân đen nhánh, người bán ngựa mở miệng ngựa, hiện ra hàm răng chính tề, “Nhìn thấy không, tề khẩu , con này tuổi rất trẻ, rất khỏe mạnh.”

Ngựa khi tới năm tuổi sẽ thay răng toàn bộ, tục xưng tề khẩu.

Cuối cùng nói ra một cái giá dọa người, ước chừng năm mươi lượng, quả nhiên ngựa không phải người nghèo dùng được, nhưng Hắc Muội quyết tâm muốn mua , vì thế nói, “Bốn mươi lượng, ta hiện tại dắt đi, tiền mặt!”

Người bán ngựa vừa thấy Hắc Muội trả lời nhanh lẹ có chút không tin, nghĩ trên đầu nàng không mang theo bất luận phụ tùng vàng bạc gì, ăn mặc cũng bình thường, không nghĩ tới có thể có bốn mươi lượng tiền mặt.

Hắc Muội nhìn hắc không tin, lập tức từ trong túi lấy ra bốn nén bạc, dưới ánh mặt trời lờ lờ sáng lên.

“Ngươi dẫn ngựa đến chuồng ở Thanh thành bán, phải nộp hai lượng tiền thuế, bán một con còn phải chia một hai lượng cho người trung gian, chưa kể tiền cò khô —— “

Hắc Muội cũng không phải nói đùa, không nghĩ tới trước kia cùng cha nàng bán đồ ăn ở phố Tây Thanh thành lúc ấy nghe được mấy tin trên đường, lúc này cũng có chỗ dùng.

“Được rồi, được rồi, ta xem như phục ngươi, một nha đầu nhà quê thật đúng là —— “

Hắc Muội đắc ý, đưa bạc Hắc Muội liền khoái lạc vui vẻ về về sân, vừa đi còn vừa nói, “Ngựa ơi ngựa, chúng ta đều đen a, đúng là người một nhà ha ha!”

Lâm Tam Mộc đã có thể đi lại trong sân, nằm dưới giàn tường vi hít mát phơi nắng, nhìn thấy Hắc Muội dắt một con hắc mã tiến vào liền giật mình.

Nhìn Hắc Muội lại nhìn hắc mã bỗng nhiên hiểu ý cười.

“Nha, đưa cho ngươi, sinh lễ!”

Hắc Muội nghiêm trang nói.

Hai chữ “Sinh lễ” khiến Lâm Tam Mộc dở khóc dở cười, hắc ở chỗ còn có sinh lễ? Cho dù là lễ vật đính hôn, cũng không nên nói là sinh lễ đi? Thế nào nghe vào tai có cảm giác không được tự nhiên, tựa như hắc xuất giá vậy.

Hắn cũng không lên tiếng, đứng lên vòng quanh ngựa nhìn nhìn ngựa lại nhìn nhìn Hắc Muội, một lời hai nghĩa nói, “Thực đen!”

Trong lời nói hàm ý Hắc Muội tự nhiên rõ, nhất thời tròn tròn mắt hắc khí bức người nhìn hắn, “Đen thì sao?”

“Ta còn chưa nói hết, trừng mắt làm gì, tuy rằng đen nhưng ta thích!” Lâm Tam Mộc nói xong sờ sờ bộ lông đen nhánh của hắc mã, ánh mắt lại nhìn Hắc Muội, nói xong vẫn là một lời hai ý nghĩa, cười giống như hồ ly được miếng mồi béo bở, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ dưới ánh mặt trời như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc.

“Hồ ly tinh!”

Hắc Muội khẽ nói một tiếng liền định thu thập này nọ chuẩn bị xuất phát.

Bỗng nhiên Lâm Tam Mộc từ trong tay áo lấy ra một tấm giấy bì cứng, đưa tới trước mặt Hắc Muội, “Đây, đồ cưới của ta!”

Nhìn hắc nghiêm trang nói đồ cưới của hắc Hắc Muội rốt cục xì nờ nụ cười.

Nàng vốn nghĩ Lâm Tam Mộc là muốn cho nàng một trăm lượng gì đó, cũng không khách khí trực tiếp nhận, lại nghe hắc nói đồ cưới, “Phốc xuy” bật cười, liếc mắt nhìn hắc, tiếp nhận nhìn, quả thật bị dọa một trận.

Thế nhưng là khế ước, ước chừng mười mẫu a.

Nhìn kỹ, mặt trên miêu tả, chính là những mẫu ruộng nước tốt nhất trong thôn Đại Diệp kéo dài tới gần hồ.

Mười mẫu ruộng nước này bởi vì gần hồ, nước sung túc, hơn nữa thập phần phì nhiêu, nhưng ruộng nước này không phải của Ngô địa chủ sao, thế nào ở trong tay hắc.

“Đây, đây là —— “Hắc Muội cả kinh nói không nên lời, mười mẫu ruộng tốt nhất này nếu bán đứt sợ là phải có mấy trăm lượng bạc, nàng không nghĩ tới hắc có tiền như vậy còn ở rể.

Hắc Muội nghi ngờ lo lắng đều hiện lên trong đôi mắt đen nhánh sâu thẳm.

Lâm Tam Mộc rất nghiêm túc nói, “Yên tâm, khế ước này có được quang minh chính đại, chính là ta không có hộ tịch nên có cũng vô dụng, xem như thành ý ta và ngươi thành thân đi, nói sau ngươi hiện tại đã cắt đứt quan hệ với Bạch gia, có mấy mẫu ruộng này về sau cuộc sống cũng không cần lo lắng gì.”

Hắc Muội còn chưa từ trong khiếp sợ cùng cảm động lấy lại tinh thần, lại nghe Lâm Tam Mộc nói tiếp, “Tất cả tiền tài của ta đều đổi thành mười mẫu ruộng này, hiện tại chân chính không còn một xu dính túi, ngươi không thể nửa đường vứt bỏ ta a!”

Hắn vốn là nói đùa, nào biết Hắc Muội nhìn hắc còn thật sự thành khẩn nói, “Ngươi yên tâm, mặc kệ ngươi thế nào chúng ta sẽ bên nhau cả đời, dù có một ngày quan phủ bắt được ngươi, mất đầu ngồi tù, ta đều chờ ngươi —— “

Lâm Tam Mộc sững sờ, tùy ý nở nụ cười, cũng không đặt trong lòng, còn nghĩ thật là đùa ngốc, nếu hắc thật sự mất đầu, nàng còn chờ cái gì, lại nhất thời nhìn về mặt chân thành của Hắc Muội nói không ra lời.

Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc chuẩn bị về thôn , Lâm Tam Mộc ngồi trên ngựa, vốn kêu Hắc Muội cũng lên ngựa , nhưng nàng nghĩ bây giờ còn chưa phải vợ chồng, hai người ngồi chung một con ngựa sẽ không tốt lắm, kiên quyết muốn đi bộ, nói sau cuộc lực của nàng không tệ, đi bộ là việc đơn giản.

Dù sao cũng không gấp, chân Lâm Tam Mộc còn chưa khỏi hẳn, nàng dắt ngựa đi cũng không mau, ở trên ngựa còn lót một tầng thảm thật dày, sẽ không chạm vào miệng vết thương .

Hai người một người dẫn ngựa một người cưỡi ngựa, không nhanh không chậm hướng thôn Đại Diệp đi.

Ánh mặt trời tháng năm sáng lạn, Hắc Muội thỉnh thoảng quay đầu nhìn Lâm Tam Mộc, hẳn cũng mất mạng ý cười nhìn lại nàng, Hắc Muội bỗng nhiên cảm thấy đây là từ sau khi nương nàng Tú Cô qua đời tâm trạng nàng tốt nhất, không tự giác khóe môi nhếch lên.

Mọi người trong thôn Đại Diệp đang vội vàng thu hạt cải dầu.

Nhất là hạ thôn, ruộng đất đều có vẻ nhiều, thu gặt hạt cải dầu tự nhiên cũng nhiều.

Thu hạt cải dầu không giống như thu hoạch lúa, không cần phải ở sân phơi lúa đầy trực lẫn. Tùy tiện để trên đường, phía dưới lót một lớp vải, lấy chày giặt quần áo nện, hoặc là trực tiếp dùng chân giẫm lên trên là được.

Phùng Quý thu gặt cải dầu trực tiếp mang về nhà, đặt trên miếng vải, Tứ Nha cùng Béo Nha giẫm không sai biệt lắm.

Nhưng thu gặt cải dầu cần có chút kiến thức .

Cải dầu bình thường nở hoa từ ngày hai mươi lăm đến ngày ba mươi, trọng lượng cùng hàm lượng dầu gần như cao nhất , lúc này thu gặt cải dầu là thích hợp nhất.

Nếu thu gặt quá sớm, quả chưa chín, sẽ giảm bớt sản lượng cùng chất lượng, nếu thu quá trễ, quả già dễ rạn nứt, cũng ảnh hưởng đến sản lượng cùng phẩm chất cải dầu.

Cho nên người thôn Đại Diệp bắt đầu thu gặt cải dầu gần như cùng lúc.

Mà cải dầu thu gặt đều vào sáng sớm còn hơi sương, để ngựa quả nứt. Đồng thời khi thu gặt phải cẩn thận, đặt khẽ.

Hạt nhỏ đen rơi xuống chính là cải dầu, ép dầu liền toàn dựa vào nó .

Cho nên bình thường có nhiều loại cải ép dầu nhưng người dân chỉ chọn hạt cải dầu .

Tựa như nhà chồng Cát Tường, bởi vì là ruộng của Ngô địa chủ, hơn hai mươi mẫu ruộng đều ở cửa thôn dưới đường lớn, tương đương với tất cả ruộng đều kéo dài giữa hồ và đường vào thôn, bọn họ thu hạt khẳng định phải đem vải đặt dưới đường, cất xong trực tiếp chuyển đến mặt trên vải dầu lại phơi nắng tới trưa, giữa trưa ăn xong sẽ ra chuẩn bị đập hạt cải dầu .

Bởi vì Cát Tường không có đi cắt hạt cải dầu, nên buổi chiều nàng và Tịch Mai phải đi đập hạt, Diệp bà bà ở nhà, mà hai vợ chồng Diệp An cùng Diệp Bình cảm cuộc chuẩn bị đem vải mẫu lúa mì vụ đông còn lại thu gặt .

Lúa mì vụ đông năm trước gieo cùng lúc với cải dầu, hiện nay cũng đến mùa thu gặt, cùng thu gặt cải dầu buổi sáng không giống nhau, lúa mì vụ đông phải thu gặt buổi chiều mới tốt nhất, phơi nắng tới trưa , buổi chiều thu gặt tốt nhất, tới nay đập lúa mạch cũng sẽ không ẩm ướt.

Diệp Tĩnh cho tới bây giờ chưa từng cắt lúa mạch, năm nay đi theo hai ca ca .

Diệp bà bà sợ hẳn ở nhà buồn nhớ Hắc Muội, cũng để hẳn đi .

Giữa trưa tháng năm , Cát Tường và Tịch Mai giẫm hạt cải dầu nửa ngày, cả người đầy mồ hôi.

Tịch Mai là người chú ý , vừa ra mồ hôi, liền la hét khó chịu, phải đi về nghỉ tạm, Cát Tường cũng không thể ép buộc tiểu cô lưu lại làm việc, đành phải mặc nàng đi về, một mình tiếp tục giẫm .

Vốn đầu tháng năm mọi người đã thay áo đơn, hơn nữa bởi vì thu hoạch cải dầu, quần áo đều có vẻ mỏng ngắn gọn, thậm chí có một số nam nhân đều cởi trần.

Cho nên Cát Tường lo giẫm hạt cải dầu , chính nàng hết sức chuyên chú , đứng ở trong mắt tên vô lại Diệp Đại Văn ở hạ thôn cũng là một phen phong tình khác.

Vốn Cát Tường bởi vì nương nàng qua đời, gần nửa năm vẫn mặc đồ trắng hoặc là quần áo màu nhạt, thập phần thanh lịch, hiện nay, bởi vì phơi nắng cùng làm việc khuôn mặt trắng ngời của nàng đỏ bừng , nhìn qua rất bắt mắt.

ở trong mắt Diệp Đại Văn lại sạch sẽ động lòng người dục dõ hẳn tiến lên.

“Cát Tường, ta giúp ngươi giẫm!”Diệp Đại Văn nói xong tiến đến gần , Cát Tường còn chưa phản ứng hẳn đã muốn ưỡn ngực nghiêm mặt đi mò thân thể Cát Tường.

Cát Tường vốn xem Diệp Đại Văn như trưởng bối , tuy rằng là tên vô lại, nhưng không có nghe nói làm chuyện gì đùa bỡn phụ nữ, nàng không biết là Diệp Đại Văn chăm chú nhìn nàng đã nửa ngày .

Vì thế Cát Tường nhìn Diệp Đại Văn động thủ động cước quá sợ hãi, hoảng loạn né tránh, lại sợ gây chuyện chọc người bàn tán, vốn nữ nhân ở nông thôn bị khi dễ , người khác sẽ nói nữ nhân không biết kiềm chế .

Cho nên Cát Tường lúc đầu chính là né tránh.

Nào biết Diệp Đại Văn thấy Cát Tường không dám la to , thật sự động tâm, càng hăng say , vài cái liền đem Cát Tường vật ngã xuống đất, chu khuôn mặt ghê tởm định hôn Cát Tường.

Cát Tường lập tức dọa choáng váng, thế này mới một bên giãy dụa phản kháng một bên gáp đến độ cao giọng hét rầm lên

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Nam nữ lẫn lộn, song song buru hãn

Súc sinh cũng có tâm lý biến thái, thật sự làm ra chuyện xấu xa này, càng phản kháng càng hưng phấn .

Nếu nói Diệp Đại Văn lúc đầu còn có vẻ chiều cố, dù sao cũng là rõ như ban ngày, dưới ánh mắt trời a, nhưng hiện tại bởi vì Cát Tường khóc nháo ngược lại càng khiến hãn hưng phấn quên hết tất cả , không quan tâm muốn lột quần áo Cát Tường .

Diệp Đại Văn tuy vóc dáng không cao nhưng khổ người lớn, lại bốn mươi tuổi, đang lúc tráng niên, đối phó Cát Tường không phải chuyện đơn giản sao, đáng thương Cát Tường yếu đuối lúc này không còn sức phản kháng, chỉ có thể liều mạng kêu to ——

Kỳ thực xa một chút cũng có người, nhưng khắp nơi trống trải , âm thanh nghe được không phải rõ ràng, nói sau cho dù nghe được chút gì đứng lên cũng không thấy ai, trên đường lớn đã chất đầy cái đầu cao hơn nửa người, hoàn toàn chặn tầm mắt, có người nghe được chút gì còn tưởng nữ nhân nhà ai đánh nhau khóc lóc om sòm, cũng có mấy thôn dân bởi vì tính về thôn nghe thấy tiếng vang liền hướng bên này tới gần.

Nhưng có một người lại nghe được rõ ràng, người này chính là Lâm thúc đang từ trấn chạy về thôn.

Hắn bởi vì là từ bên ngoài về, đang xem gần đồng cái đầu có chuyện gì xảy ra, vốn hắn còn tưởng là dân quê đánh nhau khóc lóc om sòm, nhưng giọng đó thể nào quen thuộc như vậy.

Vội vàng đến gần xem, trong lòng nhất thời nổi trận lôi đình, bị đè phía dưới khóc kêu không phải Cát Tường sao.

Quần áo phía trên đều bị xé ra một khối, tên khốn Diệp Đại Văn này hiện tại muốn làm việc cầm thú a.

Hắn vài bước tiến lên hét lớn một tiếng, “Diệp Đại Văn, ta đánh chết tên vương bát đần nhà ngươi!”

Nói xong liền túm lấy Diệp Đại Văn vật ngã chồng vó, tiến lên liền trực tiếp đè lại, nắm chặt quyền đánh vào mặt hắn ——

Đánh đến hai mắt Diệp Đại Văn nổi đom đóm trực tiếp nằm trên đất, nhìn hắn tê liệt nằm một chỗ Lâm thúc phun một ngụm nước miếng lên mặt hắn, “Súc sinh!”

Nói xong quay đầu đến bên cạnh Cát Tường, Cát Tường lui thành một đoàn lạnh run, quần áo hỗn độn, Lâm thúc nhìn thấy trong lòng lo lắng, giống như đối với một đứa nhỏ khe khẽ vỗ người nàng, “Cát Tường, đừng sợ ! có Lâm thúc ở đây!”

Cát Tường giương mắt nhìn hắn, trên mặt nước mắt như mưa khiến người ta tâm sinh trĩu nặng, tựa hồ nửa ngày mới lấy lại tinh thần, “Lâm thúc, “Một đầu bò nhào vào trong lòng hắn yên lặng rơi lệ.

Lâm thúc ôn nhu khuyên giải an ủi , trong lòng nhu tình đầy cõi lòng.

Ngay lúc này đã có thôn dân thấy được cảnh tượng bên này, kinh ngạc có người đã xoay người bay về thôn báo tin .

Trải qua này Lâm thúc an ủi Cát Tường dần dần bình phục lại, mặc dù trong lòng vẫn kinh hồn như trước nhưng trong lòng đã có tính toán, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Đại Văn ở phía sau Lâm thúc đã từ từ đứng dậy, trong mắt giận dữ vô cùng, nói, “Lâm thúc, đánh chết tên súc sinh này đi!”

“Được, ta đánh chết hắn!” Lâm thúc nghe xong không nói hai lời lập tức đáp ứng, chậm rãi buông Cát Tường ra xoay người liền một phen túm Diệp Đại Văn tiếp tục đánh.

Rất nhanh Cát Tường đã chỉnh sửa lại quần áo ngồi xổm một bên lẳng lặng nhìn Lâm thúc đánh Diệp Đại Văn.

Diệp Đại Văn tuy rằng cũng vai rộng lưng to , nhưng dù sao công lực vẫn kém hơn Lâm thúc hàng năm trong núi săn bắn, hơn nữa Lâm thúc đang tức giận đè hấn ở phía dưới liều mạng đâm hấn, Diệp Đại Văn hai lần muốn xoay người, vừa dùng toàn lực vùng lên, Lâm thúc quát mắng lại đè ngã xuống đất , “Ta cho ngươi bắt nạt người, đồ vô lại, súc sinh —— “

Lúc này đã muốn lục tục , một ít thôn dân chạy tới , trong đó có Diệp Bình, hấn nhìn bên này tựa hồ có tiếng gào thét, vẫn không để trong lòng, nghĩ Cát Tường cùng Tịch Mai đang đùa giỡn, nhưng thấy có thôn dân vây quanh vội vàng chạy tới, đẩy người vừa thấy, Cát Tường lui ở góc quần áo hỗn độn, tóc tai bù xù , lâm thúc một bên mắng súc sinh, một bên đánh Diệp Đại Văn , hấn còn có cái gì không rõ .

Thôn dân thấy Diệp Bình đến, có người kêu hấn nhanh đi lên cùng Lâm thúc đánh tên Diệp Đại Văn bắt nạt vợ hấn, cũng có người vui sướng khi người gặp họa chọc nói, “Diệp Bình, vợ ngươi thật đẹp , phải xem chừng kỹ nha!”

Sắc mặt Diệp Bình rõ ràng âm trầm xuống, đến bên cạnh Cát Tường nói, “Đi, trở về!”

Việc này phát sinh trong nháy mắt, Cát Tường kỳ thực vừa mới lấy lại tinh thần, lúc này đã từ từ bình tĩnh, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn Diệp Bình nói, “Diệp Đại Văn muốn khi nhục ta, chiếm tiện nghi của ta, Lâm thúc đã cứu ta giúp ta đánh hấn, ngươi không ra tay?”

Diệp Bình sừng sốt trong chốc lát mắt âm âm nhìn Cát Tường nói, “Còn mặt mũi nói! Chạy nhanh về nhà đi, đừng ở đây mất mặt xấu hổ nữa!”

Mất thấy con trai Diệp Đại Văn tới gia nhập cùng Lâm thúc hỗn chiến, Lâm thúc trái phải đối phó hai cha con Diệp Đại Văn , Cát Tường nổi giận, đối với Diệp Bình quát, “Ta thế nào mất mặt xấu hổ ? Diệp Đại văn cái tên súc sinh này bắt nạt vợ ngươi, ngươi không đánh hấn? Ngươi có phải nam nhân không?”

Cát Tường luôn là người tính tình ôn hoà , vĩnh viễn luôn dịu dàng cười yếu ớt , Diệp Bình cho tới bây giờ chưa thấy qua Cát Tường nổi giận như vậy, lập tức có chút thất thố .

Cát Tường không nói hai lời, trực tiếp xông lên đối với Diệp Đại Văn cào xé.

Cát Tường chưa từng đánh nhau , nhưng nữ nhân một khi điên lên cũng rất đáng sợ, vài cái liền đem mặt Diệp Đại Văn cào rách , muốn tránh , nhưng một tay Lâm thúc vẫn đang túm hấn.

Lúc này thành Lâm thúc một bên ấn Diệp Đại Văn, một bên đối phó con trai hấn hỗ trợ, Cát Tường hung hăng túm Diệp Đại Văn không buông, hoàn toàn là bốn người hỗn chiến .

Chung quanh tiếng người xem náo nhiệt ồn ào không ngừng, cũng có khuyên bảo , đáng tiếc việc không liên quan mình ai cũng không động thủ can ngăn .

Diệp Bình nhìn Cát Tường điên điên khùng khùng , người chung quanh chỉ trỏ , trên mặt càng không nhịn được , muốn đi lên kéo Cát Tường, Cát Tường cũng nổi giận, đối với trượng phu tát cả bất mãn cùng ủy khuất lần này toàn bộ bùng nổ, một cước đá vào mắt cá chân Diệp Bình, “Ngươi có phải nam nhân hay không?”

Diệp Bình cũng phát cáu, chưa từng mất mặt qua như vậy, một phen lôi Cát Tường đi, Cát Tường bị lôi giận muốn cùng Diệp Bình đánh nhau, Diệp Bình càng phát cáu, trực tiếp tát Cát Tường một bạt tay ——

Tiếng tát tay thanh thúy làm cho Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc đang gấp trở về nhìn thấy rõ ràng.

Hắc Muội còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng một cái tát này nghe rõ ràng, không nói hai lời, đã đánh mất dây cương, ba bước thành hai xông lên phía trước, dễ như trở bàn tay liền tát mạnh vào Diệp Bình một cái.

Diệp Bình bị Hắc Muội đánh sừng sốt, Cát Tường vừa thấy Hắc Muội hốt mất lại đồ, đối với Hắc Muội hô, “Hắc Muội, nhanh đi giúp Lâm thúc, Diệp Đại Văn muốn khi nhục ta!”

Hắc Muội vừa nghe, nghiêng răng nói, “Diệp Đại Văn, ngươi dám khi dễ tỷ của ta!”

Nói xong, trực tiếp gia nhập cùng Lâm thúc liều mạng đánh Diệp Đại Văn .

Cha con Diệp Đại Văn vốn đang cùng lâm thúc giằng co , ai cũng không chiếm được tiện nghi, Hắc Muội khí thế lại hung hãn, đối với Diệp Đại Văn tấn công mãnh liệt, Diệp Đại Văn lập tức bị ngã xuống đất.

Hắc Muội càng thêm nhanh thế công , đè cổ Diệp Đại Văn dùng hai đầu gối ấn bụng hấn, đâm mạnh vào đầu mặt hấn .

Diệp Đại Văn vốn bị hai đầu gối của nàng quỳ lên sắp hít thở không thông , lại nghênh đón Hắc Muội một phen đánh đập.

Lâm thúc vừa được hỗ trợ liền đem con trai Diệp Đại Văn cũng đè xuống đất đánh.

Diệp Đại Văn thấy con trai bị đánh, càng nóng nảy, so về vóc dáng Hắc Muội không phải đối thủ của hấn, chính là tạm bị vây trong hoàn cảnh xấu bị Hắc Muội chiếm tiện nghi, cái này muốn xoay người , Cát Tường liền định đi lên giúp Hắc Muội đánh Diệp Đại Văn, nhưng Diệp Bình giữ chặt nàng không buông.

Vốn Diệp Bình bị Hắc Muội đánh một cái thẹn quá thành giận , thấy Cát Tường không nghe lời, chuẩn bị giơ tay lên, lại lập tức bị người nắm chặt cổ tay, là Lâm Tam Mộc xuống ngựa tới .

Cát Tường sợ Hắc Muội chịu thiệt, không kịp xem người này là ai liền buông lỏng tay quay đầu giúp đỡ Hắc Muội đối phó Diệp Đại Văn.

“Người là ai, dám quản chuyện của ta?” Diệp Bình nhìn nam tử trước mắt bộ dạng thư sinh ánh mắt khí thế uy hiếp, bất đắc dĩ cổ tay động cũng không thể động, kinh ngạc vô cùng nhìn nam tử trước mắt.

Thôn dân vây xem vốn chỉ trở vui cười ồn ào , bỗng nhiên thấy một nam tử nhất thời vô cùng kinh ngạc nhìn hẩn.

Giờ phút này dáng người thon dài cao ngất của Lâm Tam Mộc chế trụ cổ tay Diệp Bình, hẩn đứng ở nơi đó như một thiên thần lù lù bất động, y bảo đơn giản lại để lộ ra khí thế kiêu căng vô cùng, ánh mắt trời chiếu xuống dung mạo tuyệt mỹ của hẩn, khiến mọi người loé mắt.

Không nhìn ánh mắt mọi người sợ hãi cảm thán, hẩn biểu cảm bình tĩnh tản mát ra một loại phong thái tự tin, nhưng không thể bỏ qua ngạo khí vô hình, khí thế chỉ có thể đứng xa xem không thể tiết ngoạn, lãnh ngạo kiên quyết ra tiếng, “Nam nhân đánh nữ nhân ta thực xem không vừa mắt, hơn nữa nữ nhân này còn là vợ mình!”

Lâm Tam Mộc nhìn lửa giận của Diệp Bình thập phần bình tĩnh nói, trong mắt nhìn Diệp Bình tất cả đều là khinh miệt cùng khinh bỉ.

Diệp Bình bị ánh mắt như vậy nhìn kích thích lập tức không quan tâm cảm tức, “Chuyện nhà ta ai cần người lo, rút ngay!”

Nói xong chen chân vào muốn đá Lâm Tam Mộc.

Lúc này người bên cạnh thấy có người trẻ tuổi chống lại Diệp Bình , đều đoán thân phận của hẩn, lại thấy là cùng Hắc Muội về thôn , đánh giá có phải bà con nhà Hắc Muội không, nhưng thế nào lại chống Diệp Bình, vì thế đều không hiểu.

Nhưng mọi người chưa thấy rõ thế nào, Diệp Bình đã bị vật ngã xuống đất , bị đè không thể động đậy, Lâm Tam Mộc cũng không đánh hẩn, liền như vậy gắt gao đè hẩn, trên cao nhìn xuống như nhìn một kẻ đáng thương một tên hèn mọn .

Diệp Bình cảm giác chính mình thật sự là mất hết mặt mũi , thấy Diệp An và Trần Anh tới vội vàng hô to, “Đại ca đại tẩu, mau tới đây hỗ trợ!”

Ba người Diệp An, Trần Anh và Diệp Tĩnh vừa mới chạy tới, đầu tiên là nhìn thấy bên kia cha con Diệp Đại Văn cùng Cát Tường Hắc Muội Lâm thúc đối chiến, mới nhìn đến bên này thấy Diệp Bình bị đè dưới đất.

Hai vợ chồng Diệp An lập tức chạy tới đẩy đám người xem náo nhiệt ra xem Diệp Bình.

Hắc Muội vừa thấy nhiều người Diệp gia như vậy đi qua giúp Diệp Bình đối phó Tam Mộc, mà Tam Mộc lại đáp ứng nàng không thể dùng võ công, vậy không phải chịu thiệt sao, nàng trực tiếp đối với Cát Tường nói , “Tỷ, muội qua đó hỗ trợ, tỷ đánh chết tên súc sinh này đi!” Nói xong đứng dậy, trước khi đi còn như chưa đánh đủ, nhìn thấy Diệp Đại Văn mở hai chân ra, nàng thừa dịp cơ hội khó được quỳ lên mệnh căn của hẩn, đem của quý hung hăng quỳ đến độ tê liệt , chó chết một dạng kêu to .

Cát Tường lần này bị Diệp Đại Văn dọa, ghê tởm, nghĩ mà sợ, còn không liều mạng đánh hẩn.

Hắc Muội chạy vội tới bên này Diệp An cùng Diệp Bình đều té trên mặt đất , Lâm Tam Mộc như trước vững vàng chế trụ hai người, Trần Anh là là phụ nhân khỏe mạnh, khổ người lại lớn, xông lên muốn cào xé Lâm Tam Mộc, Hắc Muội lập tức từ phía sau đẩy nàng về phía trước lập tức ngã trên người Diệp Bình.

Nhớ tới chuyện Cát Tường lưu sản lần trước Hắc Muội càng tức giận, hiện tại có cơ hội còn không hung hăng giáo huấn cả nhà này hay sao.

Đối với Lâm Tam Mộc nói, “Đánh bọn họ, Diệp gia không có một ai tốt!”

Lâm Tam Mộc cũng không đáp lời, hứng thú nhìn Hắc Muội cười lên người Trần Anh đánh cả đầu đầy mồ hôi.

Rõ ràng Lâm Tam Mộc cái gì cũng không làm, ba người này lại không thể đánh trả , trơ mắt để Hắc Muội đánh.

Diệp Tĩnh đứng một bên thật sự là lòng nóng như lửa đốt, giúp ai cũng không được, không muốn đắc tội Hắc Muội lại không muốn người nhà bị đánh, chỉ có thể chạy nhanh về nhà kêu Diệp bà bà đến.

“Người nếu lại đánh, ta sẽ huỷ Cát Tường!” Diệp Bình đối với Hắc Muội không lưu tình tát đã rất tức giận.

Hắc Muội sừng sốt, không nghĩ tới Cát Tường từ bên kia nhảy qua hung hăng tát Diệp Bình một cái, “Huỷ thì huỷ , ta cũng không nghĩ ở với người nữa!”

Hắc Muội nhìn Cát Tường cũng rất kinh ngạc, nàng chưa từng thấy tỷ nàng như vậy, trong lòng đang do dự chợt nghe Cát Tường hô, “Hắc Muội, hẩn căn bản không phải nam nhân, người khác khi dễ ta hẩn còn nói ta mất mặt xấu hổ!”

Hắc Muội nhớ tới chuyện lần trước Cát Tường nói không thể tiếp tục sống ở Diệp gia, đầu óc nóng lên, nghĩ, dù sao hôm nay đã cùng Diệp gia xé rách mặt, huỷ thì huỷ, dù sao nàng làm chủ gia đình, nuôi tỷ nàng cũng không thành vấn đề .

Vì thế nàng không hề do dự, nắm chặt quyền thay phiên đánh lên mặt Diệp Bình và Trần Anh, một bên mắg, “Lão nương còn thay tỳ ta huu người, người một tên nam nhân vô dụng —— “

Ngay tại thời điểm Hắc Muội bắt chấp tất cả trực tiếp giáo huấn bọn họ nàng nghe được dưới người tiếng gầy xương răng rắc, lập tức nàng cũng không quản được nhiều như vậy, đem tức giận mấy năm nay toàn bộ trút xuống, cũng không thấy Lâm Tam Mộc bên cạnh một bộ dạng buồn cười.

Sau khi vang lên tiếng răng rắc hần liền đứng lên .

Đợi cho nàng đánh mệt mỏi, thế này mới đứng lên đến bên cạnh Lâm Tam Mộc, lặng lẽ hỏi, “Khai thực đi, vừa rồi có phải người động thủ không, thế nào bọn họ không hề có lực chống đỡ?”

“Ta cái gì cũng không có làm a, bắt quá chỉ quý lên các đốt ngón tay của bọn họ.”

Hắc Muội nhất thời minh bạch, trách không được vang lên tiếng răng rắc, người này so với nàng buru hần hơn, trực tiếp quý nát xương người ta ——

“Quên chuyện người đáp ứng ta ?”Hắc Muội ám chỉ là Lâm Tam Mộc đáp ứng nàng không dùng võ công.

Hần tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng nói, “Ta không quên, ta không dùng võ công, dựa vào là thuần thể lực!”

Nói xong còn thật đắc ý hướng về phía Hắc Muội chớp chớp mắt đào hoa, xem Hắc Muội không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Vị hôn phu vào cửa

Cuối cùng trận hỗn chiến nam nữ này kết cục người họ Phùng cùng người họ Diệp giương cung bạt kiếm, rốt cục bị Diệp Lý Chính tạm thời bình ổn xuống.

Đã là tranh cãi, lại là nam nữ hỗn chiến, vậy không tồn tại ai chịu thiệt ai báo thù, lúc này như vậy mới thời, không được kết thù oán .

Diệp Lý Chính này cũng vì không chế sự tình không tiến thêm một bước, theo nguyên nhân mà nói, hôm nay đánh nhau là người họ Diệp không đúng, nhưng người họ Phùng dù sao đánh nhau chiếm thượng phong.

Hần vừa nói như vậy mọi người đương nhiên vẫn phải cho hần nặt mũi , đều quyết định không hề truy cứu tiếp nữa .

Diệp Đại Văn không cần phải nói, cha con bị đánh một trận như tử , Diệp Đại Văn bây giờ còn che nam căn đứng run run, Cát Tường cùng Hắc Muội nhìn thấy đều há giận .

Mà hai huynh đệ Diệp gia đứng cũng không đứng nổi đặt móng ngồi dưới đất, Trần Anh lại giống một bà điên bị đánh thảm .

Hiện tại tất cả tiêu điểm không ở chuyện Diệp Đại Văn khi nhục Cát Tường bị đánh, mà ở chỗ Diệp Bình cùng Cát Tường huu cùng bị huu.

Cùng với nam nhân xa lạ bộ dạng đẹp mắt nhìn như thư sinh rốt cuộc là ai? Thế nào thoải mái chế trụ hai huynh đệ Diệp gia.

Nhưng Hắc Muội chưa kịp giải thích thân phận Lâm Tam Mộc, Cát Tường như là ăn quả cân quyết tâm, lôi kéo Diệp Lý Chính, “Lý Chính, trước mặt mọi người, ta hôm nay muốn ngài làm chứng, ta muốn triệt để thoát ly Diệp Bình.”

Cát Tường chưa từng kiên quyết như thế.

“Ta còn muốn huu người!”Diệp Bình nhảy dựng lên, bị chính vợ mình trước mặt mọi người yêu cầu thoát ly hần phản ứng đầu tiên chính là rất mất mặt .

Đại tẩu Trần Anh của hần ở bên cạnh đắc ý phi phàm, mắt như độc xà nhìn chăm chăm Cát Tường.

Diệp bà bà và Tịch Mai Diệp Tĩnh sớm đã bị cảnh lộn xộn này làm cho ngây ngẩn cả người , nói thật các nàng đối với Cát Tường tuy rằng có nhiều bất nhẫn nhưng chưa tới muốn huu nàng, cho nên lần này không biết nói như thế nào, lại khuyên Diệp Bình .

Diệp Bình bị tình thế điều khiển cảm giác thật bề mặt , cứng rắn la hét muốn huu Cát Tường.

Hắc Muội nhìn Cát Tường sau một lúc lâu, nàng trong ánh mắt kiên định không hối hận đã nói cho Hắc Muội biết, nàng thật sự không muốn cùng Diệp

Bình tiếp tục sống chung nữa , cho dù một mình có bao nhiêu gian khổ nàng cũng chấp nhận . Nàng nhớ tới những lời Cát Tường đã nói vào ngày đưa ma nương nường, trong lòng đã muốn có chủ ý.

“Diệp Bình, người hôm nay đã nói muốn hưu tử ta, ta đây muốn hỏi một chút tử ta phạm lỗi gì, hãy đưa ra một lý do phù hợp để hưu tử ta?”

Cát Tường vừa nghe nghĩ Hắc Muội còn muốn nàng sống cùng Diệp Bình, vội vàng chạy tới bên cạnh nàng muốn nói cái gì đó, lại bị Lâm thúc phía sau khe khẽ lôi kéo ống tay áo, lắc đầu ý bảo nàng an tâm.

Ánh mắt Lâm thúc bình tĩnh chắc chắn, nàng lập tức an lòng chờ xem Hắc Muội ứng đối.

Diệp Bình đối mặt Hắc Muội chất vấn nhất thời quả thật cũng nói không ra lý do muốn hưu thê, đang chuẩn bị cãi chài cãi cối.

Hắc Muội lớn tiếng nói, “Tốt, người đã nói không ra lý do hưu tử ta, ta đây nói lý do tử ta muốn hưu người, một, vợ mình bị Diệp Đại Văn khi nhục người chẳng những không phản kháng đối phó người khác, ngược lại trách vợ mình, nam nhân như vậy vô dụng, hai, đại ca và đại tẩu người thành thân nhiều năm, đại tẩu người vẫn không mang thai, nhà người cũng không hưu đại tẩu người, ngược lại cho người nữa đêm vào phòng đại tẩu người, đây là vì sao? Một nhà xấu hổ vô sỉ như vậy, ta còn sợ ố ề tử ta!”

Thật ra đối với Diệp gia Hắc Muội vốn không biết, lần đó Cát Tường nói không thể sống tiếp ở Diệp gia nàng đã bắt đầu lưu tâm, bởi vì Cát Tường là nữ tử truyền thống vừa nhu nhược vừa dịu dàng, không đến điểm mấu chốt nàng sẽ không nói quyết tuyệt như vậy, cho nên nàng liền buồn bực , bắt đầu lưu tâm .

Thật đúng dừng nói, dân quê bình thường giải trí duy nhất chính là bát quái, nói nhà đông dài nhà tây ngắn , chỉ cần có lòng Hắc Muội tự nhiên hiểu ý trong đó.

Hắc Muội nói một phen không thua gì tiếng sấm giữa trời quang, điều thứ hai chẳng những cho thấy Diệp An không thể sinh cang thấy rõ chính là ám chỉ Diệp gia thúc tẩu loạn luân a, nhất thời thôn dân chung quanh đều nổ tung , thật sự là bát quái kinh khủng a.

Về mặt người Diệp gia nhất thời đều tái đi, Diệp An lại cúi đầu sắc mặt ngưng trọng.

Trần Anh nhảy dựng lên muốn xé miệng Hắc Muội, “Đồ tiện nhân kia, ta cho người nói lung tung —— “

Đáng tiếc Hắc Muội sớm có phòng bị, vừa né tránh vừa nói, “Thế nào, bị vạch trần gièm pha liền muốn giết người diệt khẩu hả!”

Lần này Trần Anh đánh cũng không phải, không đánh cũng không phải, trên mặt đặc sắc a.

Diệp An cùng Diệp Bình trên mặt đất đã quên kêu đau , choáng váng.

Diệp Tĩnh tốt xấu là người đọc sách, lần này muốn chết tâm phỏng chừng đều có .

Đối mặt mọi người khe khẽ nói nhỏ, cả nhà Diệp gia thần sắc thật sự là quá mức đặc sắc , Cát Tường lạnh lùng nhìn những người này.

Thái độ Cát Tường làm cho mọi người đối với chuyện này càng tăng thêm độ tin tưởng, thử nghĩ người con gái nào sẽ buông tha nhà giàu, tình nguyện thoát ly cũng không muốn tiếp tục sống cùng .

Quê nhà nữ tử đã thành thân thoát ly căn bản sẽ không có ngày lành qua , không ruộng đất không tài sản, trở về nhà mẹ đẻ địa vị cũng xấu hổ, nhất khi chết cũng không biết chôn ở đâu.

“Lý Chính, hôm nay thừa dịp có mặt mọi người ở đây, tử ta cùng Diệp Bình chính thức thoát ly!”Hắc Muội nói đã nói đến đây cũng không chừa đường thương lượng nữa .

Diệp bà bà đơn giản cũng xé rách mặt , “Thoát ly thì thoát ly, xuất giá mà không xuất tâm, con dâu như vậy Diệp gia ta không chứa nổi!”

Diệp Bình nghe Diệp bà bà cũng nói muốn thoát ly , lập tức sững sốt, hần tuy rằng lo mặt mũi, chủ nghĩa đại nam nhân , nhưng trong lòng không phải thật sự không cần Cát Tường , lần này sự tình không hề chuyển cơ , hần lại vừa cứng cổ còn có thể nói cái gì.

Vì thế hần đối với Cát Tường vừa chua xót vừa ngoan độc nói, “Một người yếu ớt như vậy, thoát ly , xem người sống thế nào!”

Cát Tường nhìn hần trong mắt lạnh lẽo.

Hắc Muội nhìn bọn họ, đối với Diệp Bình cười lạnh một tiếng “Cái này không cần người lo lắng , tử của ta cam đoan sống tốt hơn ở Diệp gia!”

Lâm Tam Mộc đã lấy ra giấy viết, xoát xoát vài nét bút, đã viết xong thư thoát ly, nhất thức hai phần, đưa cho Hắc Muội.

Hắc Muội rất cảm kích nhìn hần một cái, hần vừa vào thôn Đại Diệp đã đụng phải chuyện rắc rối này, hần chẳng những không buồn phiền còn giúp nàng, nàng tự nhiên trong lòng đều biết.

Nhưng Lâm Tam Mộc nhận được ánh mắt cảm kích này trong lòng cũng an ủi thỏa mãn.

Diệp Lý Chính thật đúng là người hiểu lẽ phải, nghĩ hai nhà đã kiên quyết chính mình cần gì làm vương bận người khác, trực tiếp lấy ra con dấu tùy thân ấn vào thư thoát ly.

Cát Tường lấy được thư thoát ly rất cực xuất hiện ý cười, nhìn Lâm thúc trực tiếp quỳ xuống nói, “Lâm thúc, hôm nay cảm ơn thúc đã cứu con.”

Lâm thúc hoảng sợ vội nâng Cát Tường đứng dậy, lại nói một câu ý vị thâm trường, “Cát Tường, con đường về sau phải đi tốt!”

Cát Tường nghe xong lời này nhìn Lâm thúc một lúc lâu, thế này mới đứng dậy, Hắc Muội là người không tính ý, đối với Cát Tường nói, “Đi, tỳ! Minh về nhà đi, muội nuôi tỳ cả đời!”

Nói xong nhìn Lâm Tam Mộc, liếc mắt một cái xem ý tứ phản ứng của hắn, chính mình muốn nuôi tỳ tỳ, hắn có thái độ gì.

Lâm Tam Mộc tất nhiên là mím môi hướng về phía Hắc Muội mím cười, như làm cho nàng an tâm.

Nhưng thật ra Lâm thúc về mặt có điểm chút phức tạp nhìn Cát Tường, Hắc Muội không suy nghĩ nhiều, bất quá nàng còn có chuyện quan trọng giải quyết.

Bên này một nhà hoà thuận vui vẻ, bên kia mấy người Diệp gia khó chịu, Diệp bà bà chua ngoa nói, “Thoát ly, cũng đừng lại bước vào Diệp gia nữa bước!”

Đây là ám chỉ đồ cưới của Cát Tường một thứ cũng đừng mong từ Diệp gia lấy về.

Cát Tường không cam lòng, cuối cùng Hắc Muội ngẫm lại cũng không có bao nhiêu, quên đi, hơn nữa còn có một “Kính hi lớn “Chờ Diệp gia phía sau a.

Như thế lập tức thôn dân bắt đầu tiếp tục thảo luận về Lâm Tam Mộc.

Bởi vì Lâm Tam Mộc ăn mặc rất đơn giản, nhưng tướng mạo động lòng người, dung mạo có một loại phong tình bình tĩnh dân quê không có một được, lại biết chữ, nhưng vừa rồi lúc cùng huynh đệ Diệp gia động thủ lại không giống người đọc sách, lần này thực không đoán được thân phận của hắn.

Hắc Muội trực tiếp tuyên bố, “Đây là Lâm Tam Mộc, là trượng phu ở rể nhà ta, về sau nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn!”

Này không thể nghi ngờ lại là một trái bom nặng ký.

Ai cũng không nghĩ tới Hắc Muội kén rể thế nhưng chọn được một mặt hàng tốt như vậy, có người kinh ngạc có người hoài nghi có người trào phúng đều là quay chung quanh người nọ không phải đùa ngốc, hay nghèo túng gì chứ.

Tối đại ra phải kể tới Diệp Tĩnh, vốn vừa mới đánh nhau hắn vẫn khuyên giải, hy vọng sự tình không cần âm ỉ, chỉ cần không lớn chuyện, hắn cùng Hắc Muội vẫn có thể. Hiện tại Cát Tường và Diệp Bình đã thoát ly, lại nghe được Hắc Muội nói người nọ là trượng phu ở rể nhà nàng, hắn tròn tròn mắt, ngây ngốc nhìn Lâm Tam Mộc.

Tất cả hối hận không cam lòng như thủy triều dâng lên trong lòng, ngũ vị tạp trần, hận không thể dùng ánh mắt làm cho Lâm Tam Mộc biến mất.

Nhưng người ta có tình một bộ dáng không biết hắn, tiếp ánh mắt ngũ vị tạp trần của hắn cười đến vân đạm phong khinh.

Dáng vẻ Lâm Tam Mộc thật ra bình dị gần gũi, đối với mọi người bái lễ, “Tại hạ Lâm Tam Mộc, gia đạo sa sút, không còn thân thích, tự nguyện ở rể Phùng gia, trở thành trượng phu Như Ý, về sau ở lại thôn Đại Diệp nơi non xanh nước biếc sinh hoạt, nhờ các hương thân về sau chỉ giáo nhiều hơn.”

Hắn nói là “Như Ý”, đây là lần đầu tiên hắn nói tên Hắc Muội, không nói thôn dân, chính Hắc Muội lúc này mới nhớ tới nàng vốn tên là Như Ý, hắn tựa hồ cho tới bây giờ không kêu mình là Hắc Muội.

Hắc Muội nghe được hắn mở miệng nói hai chữ Như Ý tựa hồ trong giọng nói mang theo chút cảm giác không giống người thường, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác vi diệu.

Lâm Tam Mộc khiêm tốn ân cần thăm hỏi chẳng những vài câu đã nói rõ lai lịch thân thế của mình còn khen thôn Đại Diệp, người nào không phải đối với hắn có hảo cảm, nói sau ai cũng chưa thấy qua công tử đáng vẻ như ngọc a.

Nhất là nàng dâu tiểu cô nương người người trong mắt đều lộ ra vẻ ước ao.

Hắc Muội không nghĩ tới người này rất biết thích ứng hoàn cảnh, đã tuyên bố, đơn giản công khai luôn đi, “Lát nữa mời Lý Chính đại nhân đến nhà ta ăn bữa cơm công chứng, qua hai ngày hoan nghênh mọi người đến nhà ta lấy bánh kẹo cưới a!”

Nói xong nàng cũng nghiêm túc, một tay lôi kéo Cát Tường một tay lôi kéo Lâm Tam Mộc về nhà.

Mọi người thấy Hắc Muội lôi kéo tay Lâm Tam Mộc đều nở nụ cười, nàng cũng không e lệ, có người trêu ghẹo, nàng cũng không thả.

Nhưng thật ra Lâm Tam Mộc nhìn Hắc Muội lôi kéo tay hắn, bởi vì vừa rồi đánh nhau trên tay tất cả đều là bụi bẩn, cùng ngón tay trắng nõn thon dài của hắn tương giao mà nắm, hắn ở sau mím môi cười trộm.

Về nhà Phùng Quý nhìn Lâm Tam Mộc cười không khép miệng , sáng nay ông dẫn Bé Nha Tứ Nha lên núi ủ rượu không biết chuyện xảy ra trong thôn, thấy Hắc Muội dẫn một nam tử trở về, xem nửa ngày cảm thấy người này thực không tệ tất nhiên là cao hứng không thôi, nói sau Phùng Quý là người dễ nói chuyện , lại hòa khí, ông xem ai mà không vừa lòng đâu.

Cho nên Phùng Quý đối với Lâm Tam Mộc vừa lòng, nằm trong dự liệu của Hắc Muội.

Chuyện Cát Tường thoát ly lại làm cho Phùng Quý phát sầu , Hắc Muội vừa định an ủi ông, Lâm Tam Mộc giành trước lên tiếng , “Bá phụ, Cát Tường đã sống không tốt về nhà là đúng rồi , nói sau Cát Tường còn trẻ, nếu có người vừa ý con và Hắc Muội sẽ làm chủ xuất giá, nàng có thể tái giá, không có người vừa ý thì ở nhà, ai cũng không dám nói gì đâu !”

Kỳ thực Phùng Quý lo lắng chính là cuộc sống sau khi Cát Tường thoát ly, dù sao không thể ở nhà muội muội ăn uống cả đời, con gái thứ hai khẳng định đồng ý , nhưng con rể không hẳn đồng ý.

Hơn nữa, lo lắng chính là Cát Tường nếu tái giá, đồ cưới cũng là một vấn đề.

Hiện tại Lâm Tam Mộc tuy vẫn chưa chính thức thành thân với Hắc Muội nhưng có thể nói như vậy, ông đương nhiên cảm kích , lôi kéo tay Lâm Tam Mộc thập phần cảm động, Cát Tường ở một bên cũng cảm ơn .

Hắc Muội không dấu vết ở sau lưng Lâm Tam Mộc nhéo một chút, ánh mắt giao nhau, tất nhiên là ám chỉ hấn làm được không tệ.

Bé Nha cùng Tứ Nha vẫn đang tò mò lại khiếp đảm nhìn Lâm Tam Mộc, cũng không dám nhìn thẳng hấn, Hắc Muội thăm mắng các nàng vô dụng.

Đến buổi tối, Diệp Lý Chính đứng giờ tối.

Cát Tường và Bé Nha nấu com, hơn nữa Hắc Muội từ trấn mang về thịt bò rượu ngon , bữa com này làm được thập phần phong phú, Diệp Lý Chính là người có rượu thì dễ nói chuyện.

Cho nên Hắc Muội còn mời Lâm thúc tới uống rượu tiếp khách.

Trên bàn com bị ba người Phùng Quý, Lâm Tam Mộc, Lâm thúc thay nhau mời rượu, uống tận hứng , trực tiếp không nhìn lại lịch Lâm Tam Mộc, chẳng những công chứng tại chỗ , nhập vào hộ tịch nhà Hắc Muội ở thôn Đại Diệp còn đáp ứng sáng mai đi trấn, đem thư thoát ly của Cát Tường đưa cho nha môn ở trấn lưu trữ .

Chuyện này xem như ván đã đóng thuyền , ngày kia có thể làm rượu mừng .

Một bàn người nói chuyện với Diệp Lý Chính, lúc gần đi Hắc Muội còn đưa một bình rượu ngon, Diệp Lý Chính choáng váng hồ hồ , vỗ ngực cùng Hắc Muội cam đoan, trước giữa trưa nhất định về uống rượu mừng của Hắc Muội.

Thừa dịp sau khi ăn xong Phùng Quý liền an bài chuyện thành thân của hai người.

Hắc Muội không nghĩ tới nhanh như vậy, nhưng Phùng Quý cũng có suy nghĩ của ông, nghĩ Cát Tường thoát ly không phải chuyện gì hay ho, dựa vào việc vui của Hắc Muội để lui đi chuyện đó, nói sau Lâm Tam Mộc đã vào ở Phùng gia , cần phải sớm thành thân, miễn cho chọc lòi bàn tán.

Hắc Muội nghĩ nàng dù sao trước đó đã nói xong với Lâm Tam Mộc, sang năm mới chính thức viên phòng, cho nên lúc nào thành thân nàng đều không sao cả.

Nàng còn mừng khi khiến Phùng Quý vui về.

Vì thế Phùng Quý liền quyết định sáng sớm ngày mai dắt con la lên trấn mua đồ chuẩn bị tiệc rượu, Cát Tường ở nhà bố trí tân phòng, Bé Nha cùng Tứ Nha hỗ trợ.

Ngược lại Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc không có chuyện gì .

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nhạc đệm trước thành thân

Hắc Muội vốn thấy Lâm Tam Mộc uống vào hai chén rượu không có gì, nhưng không nghĩ tới đợi cho nàng an bài hấn vào tiểu phòng khách phía sau đông sương phòng, hấn bỗng nhiên nói, “Ta uống rượu dị ứng, có mặt không?”

Hắc Muội sừng sốt, người này nói thật bình tĩnh, còn tưởng hắn đang nói giỡn chứ, đợi hắn vén tay áo lên lộ ra cánh tay, Hắc Muội thấy phía trên đầy đặc điểm đỏ thê này mới sốt ruột , “Người dị ứng sao không nói sớm, vừa rồi sẽ không cho người uống vào.”

Hắn thần nhiên cười cười, cũng không giải thích.

Hắc Muội nhìn hắn còn tưởng hắn lo lắng hộ vấn đề hộ tịch mới miễn cưỡng uống rượu .

Ngắm lại trong lòng chua xót , vội vàng an ủi, “Người quá lo rồi, Diệp Lý Chính là người dễ nói chuyện . Được uống rượu ngon, chúng ta đã xem như công chứng hôn ước , người đã nhập hộ tịch . Ngày mai lại đưa tới nhà môn lưu trữ, sẽ không có người tra hỏi lai lịch của người.”

Lâm Tam Mộc nằm ở trên giường mắt mang ý cười nhìn Hắc Muội ngồi bên cạnh pha nước mật cho hắn.

“Uống nhanh , đi ngủ sớm một chút, ngày mai phải chuẩn bị cho ngày kia thành đường để mệt mỏi—— “

Hắc Muội pha nước mật xong đưa đến bên miệng cho hắn, hắn nghiêng người, một bên uống một bên đôi mắt đồng rượu thâm u như mực chống lại ánh mắt Hắc Muội, hắn tươi cười như xuân, trong mắt đều là một mảnh hồ nước chói lọi, Hắc Muội chưa bao giờ gặp qua hắn ôn nhu như thế không khỏi có chút sững sốt.

Không nghĩ tới Lâm Tam Mộc bỗng nhiên như chuồn chuồn lướt nước chạm vào đôi môi đỏ mọng của nàng vẫn đang nói đầu đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Trên môi đột nhiên bị ôn lương mềm mại hôn qua, chưa từng có xúc cảm cùng cảm giác vi diệu làm cho nàng không tự chủ vron đầu lưỡi liếm liếm môi, không ngờ mang theo vị nước mật, không khỏi lại liếm liếm.

Nàng không biết giờ phút này hành động của mình chính là đang dụ hoặc Lâm Tam Mộc , về mặt ngây thơ vron lưỡi liếm môi, vừa vô tội lại mờ mịt, nhìn xem Lâm Tam Mộc cười một tiếng.

Lúc này Hắc Muội mới giật mình tỉnh ngộ, đây là nụ hôn đầu tiên bị đánh lên a.

“Người, người, —— “

Mặc dù sống hai thế cộng lại cũng có mấy chục tuổi , nhưng đây là nụ hôn đầu tiên của nàng ở cả hai thế, vừa rồi cảm giác xa lạ lại mới mẻ làm cho nàng bối rối trong lòng vẫn không thể ổn định lại.

Nàng vừa then vừa vội định nói tới ước định của nàng và hắn, sang năm mới có thể viên phòng.

Nhưng Lâm Tam Mộc không đợi nàng nói rõ ràng trực tiếp kéo chặn nói, “Ta ngủ, người cũng sớm nghỉ ngơi đi!”

Hắc Muội đối với “Thói quen ” của hắn đã hết chỗ nói.

Còn có thể nói cái gì, người ta đã trực tiếp nhắm mắt .

Nàng đóng cửa phòng chính mình cũng trở về phòng ngủ.

Đêm nay bốn tỷ muội chen chúc trong tây sương phòng.

Béo Nha và Tứ Nha chờ Hắc Muội vừa về phòng đã tò mò hỏi dồn dập , đơn giản là nàng thế nào quen Lâm Tam Mộc.

Nhắc tới Lâm Tam Mộc nàng không khỏi nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, trong lòng thầm may mắn giờ phút này là ban đêm, không có ai nhìn thấy vẻ mặt bối rối của nàng, không nhận được giờ tay vuốt môi, tròn tròn mắt mờ mịt xuất thần.

Không nghĩ tới Phùng Quý cũng ngủ không được, một nữ nhi thoát ly, một nữ nhi thành thân , ông vẫn chậm chậm không về phòng, Hắc Muội khuyên ông nửa ngày mới rốt cục trở về ngủ, sáng mai ông còn phải cùng Lâm thúc đi trấn đặt mua này nọ.

Khép cửa phòng lại Cát Tường tiếp tục khảo vấn Hắc Muội, Béo Nha đã đến tuổi đính hôn , Tứ Nha cũng hiểu biết , nghĩ Hắc Muội cũng ngại ngại, đổi cách nói nói người này bị son tặc đã thương chính mình cứu hắn, thời điểm ở Thanh thành chiếu cố sinh ra hảo cảm, vừa vặn người này cũng một mình lẻ loi hiu quạnh , nên mới có ý niệm mang về nhà.

Nói xong, lại nhắc chuyện Cát Tường, “Tỷ, tỷ yên tâm, Tam Mộc không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, tỷ muốn tái giá muội khẳng định chuẩn bị đồ cưới cho tỷ so với lúc trước còn nở mày nở mặt hơn, nếu tỷ không nghĩ gả, bọn muội tuyệt không bức tỷ, bọn muội sẽ nuôi tỷ.”

Cát Tường còn có gì để nói , trong lòng tất nhiên là cảm động.

Béo Nha bỗng nhiên hỏi, “Nhị tỷ, nếu muội cũng không gả đi, tỷ nuôi muội nha?”

“Muội thì không thể được!”

“Vì sao?”Béo Nha khó hiểu.

“Muội ăn nhiều lắm!”

Hắc Muội nghiêm trang nói xong bốn tỷ muội đều cười, một mảnh tiểu nữ, nghe vào tai Lâm Tam Mộc ở sau phòng, trong bóng đêm trên mặt hắn cũng lộ ra mỉm cười, đối với tương lai bỗng nhiên mãnh liệt chờ mong.

Ngày hôm sau đợi thời điểm nửa buổi sáng Lâm thúc và Phùng Quý kéo đầy một xe trở về, cái gì cũng mua đủ, đây là chỗ tốt của bạc a.

Cùng bọn họ trở về còn có Diệp Lý Chính, nói là công văn đã làm tốt, kêu nàng ngày hôm sau yên tâm làm hôn sự.

Đây là năng lực của Diệp Lý Chính, làm lý chính mấy năm nay, lại là một thôn lớn như thế, ở huyện nha bàn bạc chuyện này vẫn rất tiện lợi.

Hắc Muội tất nhiên rất vui, cầm con dấu chứng minh hộ tịch lắc lắc trước mặt Lâm Tam Mộc, trong mắt đều là đắc ý.

Lâm Tam Mộc miễn cưỡng cười, long long một đầu tóc đen, khoe miệng hàm chứa tiểu ý, nhưng không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Hắc Muội hào hứng.

Con dấu mộc đỏ trên hộ tịch giấy trắng mực đen, tên của hắn ba chữ Lâm Tam Mộc gọt gao đi theo phía sau Phùng Như Ý, hai cái tên thân thiết kề nhau, phảng phất mang theo tình cảm.

Giữa trưa Phùng Quý đi từng nhà báo cho mọi người biết trưa mai Hắc Muội thành thân, kỳ thực người trong thôn hơn phân nửa đã biết, chỉ là ông vẫn muốn chính thức thông báo từng nhà thôi.

Diệp bà bà và Vương Kiều Nga cũng đến xem qua, trước mặt Lâm Tam Mộc khẳng định không thể nói thêm cái gì, hơn nữa Phùng Quý cũng không như trước kia, rõ ràng xa lánh các nàng không ít.

Buổi chiều có người đến, Hắc Muội không thể tưởng tượng được thế nhưng là Bạch Minh Tuệ.

Mặc dù nàng vẫn mỉm cười khách khí như trước kia, còn kéo một xe gì đó đến đây, nhưng thái độ Hắc Muội rõ ràng chỉ còn lại có khách khí.

Phùng Quý chưa biết việc gì, vẫn như trước nhiệt tình tiếp đãi.

Yên lặng trong phòng, Hắc Muội và Bạch Minh Tuệ ngồi yên, hai người đều không mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Hắc Muội nói, “Bạch tiểu thư, ta đã nói được rất rõ ràng, sẽ không còn quan hệ gì với Bạch gia, mời đem này nợ về đi, sau này ta không muốn gặp lại người Bạch phủ, các người phát tài của các người, ta làm ruộng cấy cây của ta.”

“Ai —— Hắc Muội —— người như vậy trong lòng ta thật sự rất áy náy, ta là thật lòng xem người —— xem người là kẻ mấu, chuyện từ hôn quả thật là cha ta quá mức lỗ mạng, nhưng hãy tha thứ cho ông ấy —— “Nàng nghỉ phụ thân từ khi Hắc Muội đi đem hậu viện Bạch phủ hung hăng chinh đồn một phen, bán bán, đuổi đuổi nhưng mấy ngày nay vẫn ăn ngủ không yên.”

Đều nói con gái là áo bông tri kỷ của cha, nàng tất nhiên biết cha nàng đối với Hắc Muội động chân tình, nhưng hắn luôn luôn kiên cường, không thể nào vứt bỏ mặt mũi đi cầu xin tha thứ.

Nàng làm con đương nhiên tự mình tới cửa vấn hồi.

“Như Ý!” Lâm Tam Mộc đi đến, xem đều không có xem Bạch tiểu thư, phảng phất trong phòng vốn không có người này, chỉ có một mình Hắc Muội, hoàn toàn không nhìn về mặt Bạch Minh Tuệ nhìn dung mạo hắn âm thầm kinh ngạc, đối với Hắc Muội nói, “Ngày mai chúng ta thành thân mặc quần áo nào?”

Bạch Minh Tuệ chấn động, nhìn hai người kinh ngạc nói, “Các người ngày mai sẽ thành thân?”

“Đúng vậy!” Lâm Tam Mộc quay đầu nhìn Bạch Minh Tuệ lạnh giọng nói, trong mắt như hồ sâu, khiến Bạch Minh Tuệ sau lưng phát lạnh, nàng mặc dù đã xem qua không ít công tử thế gia, nhưng chưa bao giờ có một người hấp dẫn như người trước mặt này.

Hắc Muội đứng lên, về mặt khó lường, đối với Bạch Minh Tuệ nói, “Bạch tiểu thư, ta nói một lần cuối cùng, ta cùng Bạch gia không còn quan hệ gì, ta không muốn gặp lại bất kỳ người nào của Bạch gia.”

Hắc Muội kiên quyết đoạn tuyệt, này tương đương với hạ lệnh đuổi khách.

Bạch tiểu thư yếu ớt nói, “Hắc Muội, thật sự không thể vấn hồi sao? Cũng không nên bởi vì hành động theo cảm tính mà vội vàng lập gia đình sau này hối hận a!”

Lâm Tam Mộc thần sắc đột nhiên sắc bén, “Cái này không phiền Bạch tiểu thư lo lắng, ta tất nhiên sẽ không làm cho nàng có cơ hội hối hận!”

Hắn mặt mày đẹp như tranh bởi vì ánh mắt lạnh thấu xương cùng khí thế đóng băng, tạo nên một nét đẹp kinh tởm thế gian lại sắc bén vạn trọng.

Bạch tiểu thư ngây người sau một lúc lâu cuối cùng rời đi.

Những thứ nàng mang tới Hắc Muội tất nhiên một thứ cũng không nhận.

Lúc xế chiều Diệp Tĩnh lại tới, xa xa nhìn tỷ muội Cát Tường Béo Nha bận rộn trong lòng căng hoảng, nếu ngày mai, hi yển vừa mờ, hấn cùng Hắc Muội sẽ không còn khả năng.

Vào cửa liền muốn vào phòng, lại lập tức bị Béo Nha cùng Tứ Nha phát hiện, đang ngăn lại thì Lâm Tam Mộc đã đi ra, đối với Cát Tường cùng Béo Nha nói, “Làm phiền đại tỷ và tam muội vất vả cho việc hôn sự của ta và Như Ý, cái người vô tín này giao cho ta đi.”

Hấn nói khiêm tốn có lễ, hi yển còn chưa tới đã chủ động kêu đại tỷ cùng tam muội, Cát Tường và Béo Nha nghe được trong lòng nóng hằm hập.

Nhắc tới Diệp Tĩnh dùng hai chữ “Vô tín“, lại bất quá thích hợp.

Hai người nhìn Diệp Tĩnh khẽ phun một ngụm, “Tiểu nhân vô tín!” Xoay người rồi đi.

Nhà chính còn lại Lâm Tam Mộc và Diệp Tĩnh giảng co.

Diệp Tĩnh hai mắt tròn lên, khuôn mặt vốn thanh tú giờ phút này có chút dữ tợn, “Người dựa vào cái gì cùng Hắc Muội thành thân, lai lịch không rõ lại yêu mị, ta xem người chính là cái tai họa —— “

Hấn hiện đang nhìn Lâm Tam Mộc hăm mộ ghen tị hận đến cắn răng, nói không nên lời.

Lâm Tam Mộc lãnh mầu vừa chuyển, như có một đạo hàn quang bắn ra, ánh mắt rét lạnh nhìn người trước mắt, có một loại áp lực vô hình, khiến giọng Diệp Tĩnh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nha nha.

Lâm Tam Mộc cười nói một câu khiến Diệp Tĩnh rùng mình.

“Còn dám trêu chọc người của ta, ta khiến người một lần nữa thành người què, người tin hay không?”

Ăn qua cơm chiều, Hắc Muội cầm bộ đồ mới đưa đến phòng Lâm Tam Mộc, đây là để mặc cho hi yển.

Hắc Muội thấy giường hấn tối hôm qua ngủ vẫn chưa sửa sang lại, đặt quần áo xuống bắt đầu thu dọn, một bên thu dọn lại một bên nhìn không chớp mắt nói, “Vô luận là Bạch gia hay Diệp Tĩnh ta cũng sẽ cùng bọn họ lại có bất luận quan hệ gì, người yên tâm đi!”

Hiển nhiên nàng theo Lâm Tam Mộc phản ánh đã biết thái độ của hấn đối với Bạch gia cùng Diệp Tĩnh, buổi chiều câu “Người của hấn!” Lâm cho nàng có chút dờ khóc dờ cười, trong lòng đã có một tia cảm xúc kỳ diệu khó lý giải.

Lâm Tam Mộc ngồi ở đầu giường uống trà nhìn sừng mặt Hắc Muội, cười nhẹ lộ ra lúm đồng tiền nhân nhật, ánh mắt trời chói rọi xuống mắt đào hoa, tản ra từng đợt nhẹ nhẹ mị hoặc.

“Không cần giải thích, ta tin người!”

Nghe ngữ khí hấn bình tĩnh Hắc Muội có chút bất ngờ, nam nhân người nào không để ý mấy nam nhân có liên quan tới vợ mình trước đó, cho dù thật sự không có gì trong lòng cũng sẽ có chút không thoải mái, nhưng nàng thật không biết nói cái gì.

“Ta có tự tin, vô luận người nào cũng đều không tốt bằng ta!”

Hấn vừa nói xong Hắc Muội phốc xuy bật cười, “Thật đúng là không có người có da mặt dày như người, thật đúng là —— “

Hắc Muội cười lắc đầu, bất quá ở trong lòng nàng không thể không thừa nhận nàng quả thật cảm thấy Lâm Tam Mộc thích hợp nhất với nàng, trải qua mấy thị phi trước đó Hắc Muội bỗng nhiên cảm thấy nam nhân này đối với chính mình tựa hồ có loại lực lượng thần kỳ, vô luận thân phận của hấn thể nào hấn luôn là người khiến nàng an lòng nhất.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hấn không khỏi lại cảm thấy người này ở trước mặt nàng rất đáng yêu.

Trong lòng nghĩ như vậy, tay cũng đã giơ lên nhéo gò má của hấn.

Hấn không né không tránh, mặc nàng nhéo, vừa chạm đến khuôn mặt trắng nõn của hấn, dưới tay ôn lương tròn bóng nàng vẫn không đành lòng mạnh tay. Bỗng nhiên sửa nhéo thành cọ định rút tay về, không ngờ bị hấn cầm.

Tay Hắc Muội bị Lâm Tam Mộc nắm chặt, ở trên ngón tay cái còn tinh tế vuốt nhẹ vài cái.

“Người nói ta thế nào?”

Nàng lập tức rút về cảm giác bị vuốt ve thật là lạ, không khí lập tức có chút xấu hổ, nàng chỉ cảm thấy hai gò má của mình có chút nóng lên, nghiêm mặt cứng rắn nói, “Không thể nào!”

Hấn dùng lực một chút, nàng không đề phòng lập tức ngã vào lòng hấn, đập vào mặt là hơi thở tươi mát quen thuộc trên người hấn.

Nàng liền bối rối giãy dụa, lại không dám phát ra tiếng động quá lớn, ánh mắt vẫn nhìn cửa chưa đóng kín, người nhà tùy thời đều có thể tiến vào.

Lâm Tam Mộc chính là không buông tha, mang theo ý cười nhìn nàng trong ngực giãy dụa như nai con hoảng sợ.

“Cha ta một hồi sẽ vào!” Hắc Muội nóng nảy, quát khê.

“VẬY CHA HẮN LÀ CAO LÚNG!” HẮN HÍP MẮT ĐÀO HOA Ý CƯỜI TRONG SUỐT NÓI.

Hắc Muội nghe hắc thể nhưng cũng kêu cha, trong lòng vừa vui lại có chút buồn cười, “Phi! Không biết xấu hổ, còn chưa thành thân, đã kêu như vậy rồi!”

Hắn lơ đãng, giữ nàng an ổn lại, mặt đối mặt, một tay xoa hai má của nàng, “Đen cũng có lợi thật, mặt đỏ cũng nhìn không ra, thế nào phải sờ mới biết được!”

Cảm giác trên tay nóng nóng đương nhiên là chứng cứ tốt nhất chứng tỏ Hắc Muội vội vàng vừa thẹn vừa sợ.

Nhìn hắc nghiêm trang lấy tay phủ mặt nàng, thí nghiệm nàng có mặt đỏ hay không, Hắc Muội vừa tức vừa buồn cười, rốt cục đợi cho hắc buông nàng ra, nàng vội vàng đứng ở cạnh cửa, “Người trắng như vậy ta cũng chưa từng thấy người đỏ mặt, tắm rửa ngủ đi!”

Nói xong chạy nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Thành thân

Sáng sớm hôm nay thành thân, Phùng gia đã náo nhiệt.

Rất nhiều phụ nhân mượn cớ hỗ trợ sáng sớm đã tới nhà Hắc Muội xem Lâm Tam Mộc, hắc cũng không hoảng hốt, liền đứng ở nơi đó ngọc thụ lâm phong mặc mọi người đánh giá.

Bởi vì hôm nay xem như ngày mừng, tập tục dân quê kén rể vào nhà là không mặc hồng y, cho nên Hắc Muội để hắc mặc một bộ màu lam có hoa.

Mặc dù choàng áo ngoài màu trắng đơn giản, vẫn tạo ra một cỗ khí khái thanh quý, mọi người xem chặc chặc khen ngợi.

Nhưng Hắc Muội bận đến không rảnh liếc hắc một cái, bởi vì hôm nay làm tiệc rượu xem như lớn, nên mời không ít người.

Dân quê cũng không chú ý nhiều như vậy, chẳng hạn xem ngày, nhưng phải trước giữa trưa khai tiệc, cho nên thế này mới bận tới mảy mòi mệt.

May mà tối hôm qua đã thông báo mấy nhà tới hỗ trợ, Đại Bàn tẩu tử tất nhiên là không cần phải nói, khẳng định vợ chồng cùng nhau tới hỗ trợ, còn có một nhà Phú Đề và Văn Ca.

Ngũ Nương cũng đến giúp, đi theo Cát Tường sửa sang lại tân phòng.

Kỳ thực cũng chỉ cắt chữ hi, bày giường mới, chăn mới đỏ thắm là do Cát Tường Béo Nha tới hôm qua suốt đêm may ra, Tứ Nha còn hỗ trợ nhồi bông vào.

Phùng bà bà đối với Cát Tường thoát ly cùng Hắc Muội nói gót thành thân nói không nên lời là thái độ gì, dù sao cũng là người một nhà, thấy Phùng Quý cao hứng cười toe toét, cũng nhắm mắt tới hỗ trợ.

Nói sau hiện tại Hắc Muội có trượng phu, nhìn qua còn là một người không tệ, bà cũng không dám kiêu căng.

Mà Vương Kiều Nga còn lại là chưa ngoa, luôn ám chỉ Hắc Muội bị lừa, hoặc là nam nhân này có phải mất mù hay không.

Lạ nhất là Hương Thảo, bình thường lúc cần hỗ trợ chưa bao giờ đến nhà Hắc Muội, đợi cho làm xong hết thấy có ăn uống nàng mới xuất hiện, nào biết lần này thái độ khác thường, bận trước bận sau, khoe mất thủy chung không rời khỏi bóng dáng Lâm Tam Mộc, nhìn thấy Hắc Muội liền hoảng, xoay người bước đi.

Lúc Hương Thảo lại một lần nữa ngây ngốc nhìn chằm chằm Lâm Tam Mộc, hắc trực tiếp xoay người đi về phía Hắc Muội, hai người sóng vai mà đi, ở bên tai nàng vụng trộm nói một câu, “Trừ nàng ra ta không nhìn thấy bất kỳ nữ nhân nào!”

Hắc Muội liếc mắt nhìn sùnn mặt duyên dáng của hắc, đường cong hoàn mỹ lưu loát như vậy, khe khẽ cười, thấp giọng nói, “Yêu nghiệt!”

Nàng thật ra không thèm để ý người khác mơ ước vị hôn phu mỹ mạo của nàng, người này bề ngoài thoạt nhìn nhả nhận thanh cao , nhân phẩm của hân nàng rất yên tâm .

Thôn Đại Diệp nhà ai kết thân làm việc vui hay tang sự , đều mời Diệp Lý Chính đến, ngồi vị trí phía trên , lần này cũng không ngoại lệ.

Hân vừa đến liền nói với Hắc Muội mọi việc đã làm tốt , kêu nàng yên tâm

Hắc Muội không nói hai lời trực tiếp cho một bao tiền mừng.

Giữa trưa khai tiệc toàn bộ thượng thôn đều đến, Phùng Quý Hắc Muội cũng vui vẻ, thoải mái cung ứng rượu ngon đồ ăn tốt cho mọi người ăn, tỷ muội Cát Tường ở trong bếp bận rộn vô cùng, không ngừng bung thức ăn ra bên ngoài.

Hắc Muội vốn vẫn ở trong sân tiếp đón các hương thân , lẽ ra nàng là tân nương nên ngồi vào bàn tiệc , nhưng nàng là kén rể, liền không giống bình thường.

Nàng xem như chủ, tiếp đón mọi người, vừa thấy có người rót rượu muốn nâng chén mời Lâm Tam Mộc nàng vội vàng chạy tới, giải thích Lâm Tam Mộc thân thể không tốt uống không được rượu, tất cả rượu để nàng uống thay.

Người trong thôn đều bắt đầu cười vang , giễu cợt Hắc Muội còn chưa bắt đầu sống chung đã biết đau lòng vị hôn phu , có người còn trêu ghẹo nói, Hắc Muội là sợ buổi tối động phòng bất thành .

Hắc Muội nghe được cũng không hề ngượng ngùng, trừng mắt, “Các người đoán đúng rồi, ta đây là cây khô gặp mùa xuân các người hâm mộ ghen tị hận đi!”

Mọi người cười vang.

Lâm Tam Mộc ở một bên cũng không nói nhiều nói, luôn nho nhã lễ độ ứng đối , được ấn tượng tốt của thôn dân, đều nói Hắc Muội buru hân như vậy xứng với vị hôn phu tính tình ôn hoà.

Hắc Muội liếc mắt nhìn Lâm Tam Mộc một cái, người này đang cười đến ôn nhuận như ngọc, nàng thầm nghĩ, người này bộ dạng ôn ngôn cười yếu ớt thật sự như trong miệng người trong thôn khen dịu ngoan nho nhã thư sinh, sợ chỉ có nàng biết hân là nhân vật gì! Người liền giả vờ đi, tốt nhất lừa toàn thôn.

Giữa trưa tiệc rượu vẫn ăn đến xế chiều .

Cẩn người miệng mềm, tiệc rượu ăn ngon , mọi người nói Hắc Muội giỏi, nói Lâm Tam Mộc tốt, khiến Phùng Quý vui sắp hồng rồi.

Phùng bà bà và một nhà Phùng Kim ăn xong trở về , trong lòng rất khó chịu, nhưng hiện tại Hắc Muội đã lập gia đình , Diệp Lý Chính cũng đã công chứng , lại gây sự cũng không thay đổi được gì, chỉ có thể yên lặng , hướng chi Phùng Quý đối với bọn họ đã không còn như trước .

Phùng bà bà đang một mình về phòng, không khỏi có chút than thở , trong lòng cũng bắt đầu nói thầm, có phải mình thật sự làm con trai lớn thương tâm hay không, không khỏi lại oán hận Tú Cô một phen.

Phùng bà bà trong lòng nghĩ vị tạp trăn, mà vợ chồng Vương Kiều Nga trong lòng lại khó chịu, không nghĩ tới Hắc Muội thật sự tìm được người ở rể , các nàng tính toán xem nên làm thế nào.

Mất thấy một nhà Hắc Muội cuộc sống càng ngày càng tốt , xem tiệc rượu hôm nay đã biết trong tay Hắc Muội giữ rất nhiều bạc, còn có con ngựa đen huyền đẹp đẽ, càng nghĩ càng cảm thấy nhà mình quá uất ức .

Đồng dạng chịu khổ sở còn có một nhà Diệp bà bà.

Diệp Tình hoàn toàn tan biến mộng tưởng quay lại với Hắc Muội, thất hồn lạc phách .

Diệp An Diệp Bình vốn chỉ nghĩ đánh nhau nên xương đùi bị trật, xoa bóp một chút thì tốt thôi, nào biết Diệp lang trung vừa thấy nói thẳng là gãy xương , ít nhất một tháng không xuống giường được, khiến Diệp bà bà rất lo lắng, nghĩ lại cũng không biết thế nào bị thương .

Trần Anh dù sao cũng là một nữ nhân, ở trước mặt toàn thôn bị xé rách mặt, nàng tự nhiên cũng ừ ừ , Tịch Mai ngược lại thật sự cảm thấy đại tẩu này không biết liêm sỉ , nên không cho sắc mặt tốt.

Phùng gia bên này thì rất náo nhiệt .

Phùng Quý ngồi ở thượng vị Hắc Muội và Lâm Tam Mộc quý xuống song song kính trà, Phùng Quý vui đến sắp chảy nước mắt , vẫn là Cát Tường ở một bên khuyên giải an ủi, “Cha, nhị muội thành thân đây là việc vui, chúng ta xem như có chủ , nương ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ vui mừng !”

“Phải, phải, ta là rất cao hứng!”

Bái trưởng bối xong là phu thê giao bối , dưới sự ồn ào của mọi người hai người uống xong rượu giao bôi, vừa định ngồi vào vị trí, Ngô phu nhân đã tự

mình đến đưa lễ vật .

Vốn nhà Ngô địa chủ hướng tới trong thôn Đại Diệp, hiện tại thế nhưng Ngô phu nhân tự mình đến, mặc dù đưa lễ xong liền rời đi , nhưng toàn bộ thôn dân hiện tại đều tin tưởng nhà Ngô địa chủ và Hắc Muội quả thật có giao tình .

Bình thường dân quê làm tiệc rượu , vui chơi giải trí, nói nói ồn ồn , ăn thật sự no nê, dân quê thật vất vả mới có một bữa cơm thịnh soạn no đủ a.

Bởi vì Tam Mộc uống rượu bị dị ứng cả nhà đều đã biết, Béo Nha cùng Phùng Quý chủ động gánh vác nhiệm vụ kính rượu, Cát Tường thì không uống rượu .

Tân lang không uống rượu các hương thân cũng không thể làm gì đành kiếm Phùng Quý ba chén lớn một chén nhỏ , Phùng Quý đau lòng nữ nhi tự nhiên đau lòng con rể, kiên trì uống thay, đặc biệt hạ thôn muốn chuốt say Phùng Quý.

Nhưng Hắc Muội cũng đau lòng cha mình, không nỡ để cha uống nhiều hại sức khoẻ, nên chính mình liền đứng lên tiếp các hương thân , Lâm Tam Mộc cũng không ngăn cản, cười xem nàng uống rượu lưu loát.

Vì thế trên tiệc rượu hai tỷ muội Hắc Muội và Béo Nha uống vượt mọi chông gai, đặc biệt Béo Nha rất có tư lượng, uống rượu như uống nước, đem vài người kính rượu trực tiếp say nằm xuống , những người khác vừa thấy Béo Nha lợi hại như vậy, Hắc Muội cũng không yếu, lại đều thành thật ăn cơm .

Người đến hỗ trợ chẳng những có tiền mừng còn có thể mang chút đồ ăn thừa về nhà, cho nên đem thu dọn tất cả xong, thời điểm Phùng gia yên tĩnh đã gần khuya.

Nhưng sắc trời tháng năm tối trễ, Lâm Tam Mộc và Phùng Quý uống nước trà nói chuyện, Hắc Muội lại ở tân phòng ngã đầu ngủ say.

Nàng uống nhiều!

Phùng Quý uống nước trà trong lòng kỳ thực rất sốt ruột , con rể thế nào không vội vào động phòng a, nhưng ông làm trưởng bối không tiện mở miệng , cùng Lâm Tam Mộc trò chuyện không giới hạn.

Cuối cùng vẫn là Cát Tường đỏ mặt đi ra nói một câu, “Muội phu, sớm nghỉ ngơi đi!”

Lâm Tam Mộc thế này mới ngượng ngùng vào tân phòng, phòng bên ngoài Phùng Quý cùng ba tỷ muội Cát Tường lộ vẻ thoải mái.

Phùng Quý đem đông sương phòng làm tân phòng cho hai người, giường vẫn là nửa mới, đồ dùng trên giường đều mới thay hôm nay, chăn nệm đỏ thẫm làm nổi bật khuôn mặt đỏ bừng của Hắc Muội.

Phùng Quý ngủ trong phòng nhỏ phía sau, ba tỷ muội Cát Tường Béo Nha Tứ Nha chen chúc ở tây sương phòng .

Giữa trưa Hắc Muội quả thật uống không ít, giờ phút này tuy rằng nửa tỉnh nửa mê, nhưng vẫn biết Lâm Tam Mộc vào phòng .

Dân quê đêm động phòng hoa chúc tuy không chú ý nhiều thứ, nhưng trên giường vẫn không thể thiếu long nhãn táo đỏ đậu phộng.

Ngụ ý vợ chồng mới cưới sớm sinh quý tử.

Lúc Lâm Tam Mộc vào chính là nhìn thấy bộ dạng Hắc Muội ở trên giường vận vẹo, “Ngươi mau đến xem trên giường có cái gì thế .”

Hắc Muội nói hữu khí vô lực, hai mắt sưng mù.

Lâm Tam Mộc đến gần cười không nói nhìn nàng.

“Mau lên — đem trên giường — này nọ tìm — tìm ra a —— “

Không biết có phải ảo giác hay không, Lâm Tam Mộc tại giờ khắc này bỗng nhiên cảm thấy giọng nói Hắc Muội có một loại cảm giác làm nũng, nhìn kỹ dung mạo của nàng, thiếu nữ phong tình đều ở đuôi lông mày.

Hắn hơi ngưng thần, nằm xuống trực tiếp chặn đôi môi đỏ mọng đang lẩm bầm của nàng ——

Cảm giác so với lần chuồn chuồn lướt nước kia hoàn toàn khác biệt, môi lưỡi của hắn che môi lưỡi của nàng, trần trọc mút vào khe cắn, miệng đầy hơi thở nam tử tươi mát, nàng cảm giác đầu óc mình càng mê mẩn , như là thiếu dưỡng hoặc như là trái tim không không chế được.

Loại cảm giác này xa lạ lại kích thích.

Hắc Muội ngây ngốc , mắt tròn tròn, liền như vậy nhìn hắn.

Nửa ngày thờ hồn hên, hắn rốt cục buông ra, đầu óc nàng còn chưa phục hồi , ấp úng bỗng nhiên nói, “Ngươi, ngươi đừng quên ước định của chúng ta —— “

“Ta chỉ đáp ứng người sang năm viên phòng, nhưng chưa nói sẽ không chạm vào người, nếu không chạm vào, ta sẽ không chịu nổi!”

Lâm Tam Mộc ngồi ở bên giường buồn cười nhìn nàng nói.

“Vì sao?” Hắc Muội vẫn ngây ngốc hỏi.

Lâm Tam Mộc quay mặt đi lượm đậu phộng long nhãn táo đỏ phân tán trên giường, bên tai khuếch hồng một vòng, chậm rãi nói, “Mỹ nhân ở bên, làm sao có thể thờ ơ, ta cũng là nam nhân bình thường.”

Thời điểm Lâm Tam Mộc đang nói những lời này hắn cũng không nghĩ tới mặt mình thế nhưng có cảm giác nóng lên, Hắc Muội thì mở to đôi mắt mông lung nhìn hắn ngây người, uống rượu nhiều đầu óc cũng chậm lại.

Nửa ngày đột nhiên hỏi một câu, “Người thích ta không?”

Lâm Tam Mộc nhìn bộ dạng khi nàng hỏi cái này choáng váng hồ hồ lại có chút ngu dần cười đến híp mắt, chậm rãi nói, “Đầu óc ngu si tứ chi phát triển, vừa táo bạo lại buru hăn, ai dám thích nàng chứ?”

“Như vậy à.” Hắc Muội tựa hồ có chút mất mát, “Người là vì có hộ tịch mới ở rể nhà ta ta thế nào quên chứ.”

“Đồ ngốc!” Lâm Tam Mộc nhìn nàng choáng váng, “Người khác có thích hay không cũng không biết! Còn cây khô gặp mùa xuân!”

Nói xong trên mặt hắn không tự giác nở nụ cười, con người trong sáng như ngọc thạch, ôn nhu dần dần sâu.

Đợi cho hắn xoay người cởi giày lên giường quay đầu nhìn lại, Hắc Muội đã ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, môi đỏ mọng còn lằm bằm, hắn khe khẽ nhéo nhéo hai gò má của nàng, buồn cười nhìn nàng trong mộng còn vô cùng khí phách khua tay múa chân.

Đêm tân hôn thường là tân lang say rượu, hiện tại ngược lại, tân nương say rượu, còn bất tỉnh nhân sự.

Hắn ngồi ở trên giường ôm chần mới tỉnh, nhìn nến đỏ, lẳng lặng bốc cháy, thỉnh thoảng toé ra điểm sáng.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hăn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ngược cực phẩm 1

Sáng sớm hôm sau Hắc Muội bị tiếng pháo bùm bùm cùng tiếng tiểu hài tử vui đùa âm ỉ đánh thức.

Nàng thực cảm thấy chính mình ngày hôm qua uống khá nhiều, vừa cao hứng không nắm chắc được tửu lượng, hiện tại cả người đều cháng váng đau đầu, ngồi dậy đã thấy vị trí bên giường trống không, xem ra Lâm Tam Mộc đã rời giường.

Nàng vừa định hất chăn đứng dậy bỗng nhiên phát hiện trên người không có áo khoác, lại nghĩ tình cảnh tối qua, trong lòng cả kinh, vội vàng xem xét quần áo, thế này mới yên tâm, xem ra Lâm Tam Mộc vẫn giữ chữ tín.

Bỗng nhiên dứt quãng nhớ tới mấy lời tối qua của mình và Lâm Tam Mộc ở trên giường, tâm trạng có chút phức tạp.

Nàng vội vàng mặc quần áo đứng dậy.

Gian ngoài Phòng gia chen chúc đầy người, đặc biệt đứa nhỏ.

Bởi vì dựa theo tập tục sáng hôm sau hỉ yến tân nương tân lang phải phân phát bánh kẹo cưới hỉ bánh, tiểu hài tử lấy kẹo, người lớn thì được bánh bột ngô.

Phòng Quý cũng vui vẻ, mua đầy đủ, sáng sớm đã chuẩn bị rượu xong, thấy Lâm Tam Mộc cũng dậy sớm vội vàng kêu hắn phân phát.

Đối với Hắc Muội còn không có rời giường Phòng Quý đau lòng con gái tất nhiên là không có bất luận ý kiến gì, Cát Tường cũng là người từng trải tất nhiên không nói nhiều, có số bà bà thấy chỉ có tân lang phát bánh kẹo cưới hỉ bánh, không thấy tân nương Hắc Muội liền không không kị trên ghẹo.

“A, Hắc Muội buru hăn như vậy, hiện tại cũng không dậy nổi —— “

“Rốt cục có người quản được Hắc Muội a —— “

“Tân lang nhìn nhả nhận, không ngờ mạnh như vậy a —— “

Tứ Nha không hiểu, hỏi Béo Nha nhị tỷ làm sao vậy.

Béo Nha đỏ mặt không lên tiếng trả lời, nàng đã đến tuổi đính hôn tất nhiên cũng đã hiểu đôi chút .

Cát Tường mặt đầy vẻ xấu hổ , Phùng Quý hắc hắc cười không lên tiếng, còn Lâm Tam Mộc sắc mặt như thường, mang theo ý cười từ đầu đến cuối bình thản ung dung.

Thời điểm Hắc Muội đi ra chính là cảnh tượng như vậy, lúc đầu còn không nghe rõ, nghe xong vài câu tất nhiên đã hiểu, nhìn ánh mắt ái muội của mọi người cả đầu hắc tuyến, dân quê thật sự nhiều chuyện, giải trí duy nhất chính là việc vui nhà người ta.

Nàng đối với mọi người bất đắc dĩ cúi đầu, “Cầm bánh kẹo cưới hi bánh mọi người mau tan a!”

“A, cái này chê chúng ta chường mắt à!”

—— mọi người lại một trận trêu ghẹo, được này nọ mới chậm rãi tán đi.

Lâm Tam Mộc cười như không cười nhìn Hắc Muội.

Hắc Muội liếc nhìn hắn nói, “Sao không đánh thức ta!”

“Sợ nàng mệt muốn chết rồi, cho nàng ngủ nhiều một lát!”Lâm Tam Mộc nghiêm trang nói xong, còn cố nói lớn , rõ ràng chọc người mơ màng, Phùng Quý nghe xong miệng cười lệch đi, hai người ân ái , con rề cũng sẽ thương con gái a.

Hắc Muội tức giận chỉ có thể âm thầm giận trừng hắn không có cách.

Phùng Quý có lòng muốn tạo không gian cho vợ chồng mới cưới nhiều hơn, vì thế đề nghị chính mình cùng Lâm thúc đi trấn ở vài ngày, còn tính đem theo Cát Tường Béo Nha Tứ Nha.

Hắc Muội nghĩ cách ngày ương giống còn khoảng mười ngày qua, bọn họ đi không được vài ngày cũng phải về nhà , liền cũng đồng ý .

Béo Nha và Tứ Nha nghe nói được đi trấn tất nhiên là cao hứng , Hắc Muội nghĩ lần này hôn sự làm vội vã, vài tỷ muội cũng chưa mua thêm cái gì, nói sau Béo Nha đã tới tuổi đính hôn , hiện tại là đại cô nương , hẳn là nên mua nhiều thêm chút quần áo, đơn giản lấy ra hai lượng bạc cho Cát Tường, kêu các nàng mỗi người mua thêm một bộ đồ mới, đặc biệt dặn mua cho Béo Nha hai bộ.

Béo Nha nghe xong vui vẻ , Tứ Nha cũng vui vẻ không thôi , tam tỷ có quần áo mới có nghĩa qua hai năm là của nàng .

Ăn cơm trưa bọn họ liền xuất phát, còn dắt con la đi, sợ lúc về nhà mua nhiều đồ, miễn cho cực nhọc.

Lúc chiều trong nhà chỉ còn lại Lâm Tam Mộc và Hắc Muội .

Nàng lấy ra khế ước mười mẫu ruộng đất đối với hắn nói, “Tam Mộc, người nói mười mẫu ruộng này hiện tại ta có cần đi nói với Ngô lão gia không.”

“Không cần, ông ấy có lẽ biết khế ước ở trong tay nàng.”

Hắc Muội vừa nghe cảm thấy kỳ quái , “Ông ấy làm sao mà biết?”

“Người mua đã nói rõ với bọn họ.”

“Vậy bọn họ có thể cho là ta mất thêm ruộng tốt của bọn họ không?”

Lâm Tam Mộc rất bình tĩnh nói, “Sẽ không, ruộng này cũng không phải cướp đoạt , là dùng bạc trắng mua, hơn nữa nếu ông ấy không vui hôm qua cũng sẽ không đến đưa lễ.”

Hắc Muội ngẫm lại cũng đúng, mà bắt đầu cân nhắc nên xử lý mười mẫu ruộng tốt này thế nào, hơn nữa nàng vẫn chưa biết nên nói với Phùng Quý thế nào về sự tồn tại của mười mẫu ruộng này.

Lâm Tam Mộc như là biết chuyện nàng đang rầu rĩ, không nhanh không chậm nói, “Nàng có thể nói nàng đem bí phương làm rau trộn bán, sau đó dùng số bạc đó mua mười mẫu ruộng tốt.”

Hắc Muội sắc mặt vui mừng, vỗ đùi mình một cái, “Đúng vậy, ta thế nào không nghĩ tới chứ.”

Buổi tối hai người vẫn ngủ cùng giường. Nói đến cũng rất kỳ quái, hai đêm trước có người ở nhà hai người còn rất tự tại , hiện tại chỉ còn lại bọn họ , ngược lại không có gì để nói đâu.

Hắc Muội lần qua lộn lại nghĩ nên xử lý mười mẫu ruộng thế nào.

Trong sơn thôn, ban đêm đầu hạ rất yên tĩnh, trong bóng đêm, nàng bỗng nhiên lên tiếng, “Ngươi ngủ chưa?”

“Nàng lần qua lần lại như vậy ta thế nào ngủ!” Vừa nói xong bỗng nhiên lại cảm thấy lời này ở trên giường nghe thế nào đều có chút ái muội.

Hắc Muội lại không nghĩ nhiều, “Ta nghĩ nên dùng mười mẫu ruộng thế nào, này lập tức liền đến ngày mùa.”

“Thật sự là nghèo đã quen, có ruộng tốt còn ưu sầu cái này?” Lâm Tam Mộc trêu chọc trong đêm tối có một loại cảm giác ôn nhuận.

“Ai, ngươi không hiểu, ruộng này cho ai, không cho ai loại đều là đại sự, thượng thôn chúng ta vốn không đủ ruộng đất, ai không muốn có ruộng a.”

Lâm Tam Mộc không lên tiếng, nửa ngày mới nói, “Vậy cho người có quan hệ tốt với nàng, những người trước kia đã giúp nàng ruộng tốt, người không thân lắm thì cho ruộng kém hơn chút, cứ thế mà loại.”

Thực ra Lâm Tam Mộc cũng không biết tặc xấu trong thôn, nhưng hắn vừa nói như vậy lại khiến Hắc Muội nảy ra một ý tưởng.

Nàng lập tức xoay người lại, đối mặt Lâm Tam Mộc, mặc dù nhìn không thấy, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở gần trong gang tấc của đối phương.

“Như vậy cũng là biện pháp tốt, nhưng ta phải cẩn thận suy nghĩ cụ thể thực thi thế nào.”

“Ngủ đi!” Lâm Tam Mộc từ trong chăn vươn một tay ra khe khẽ khoắc lên tay của nàng.

Sáng sớm hôm sau thế nhưng Vân Ca và Phú Đề còn có Thuý Sinh nhất tề tới cửa.

Thì ra sáng sớm trong thôn đã truyền ra một tin tức lớn, Ngô lão gia ủy thác Diệp Lý Chính ở trong thôn báo cáo một tin tức, ông đã bán mười mẫu ruộng tốt cho Hắc Muội, còn lại hơn mười mẫu ruộng tốt không còn do Diệp gia chiếm giữ nữa, mà là phân cho người họ Diệp khác ở hạ thôn.

Tin tức này không thua gì bom nặng ký, toàn bộ thôn đều sôi trào, thứ nhất Hắc Muội thế nhưng hiện tại có mười mẫu ruộng tốt, mà nhà nàng hiện tại chỉ có hai nam đinh, tính cả Hắc Muội cũng chỉ có ba người làm việc nặng nhọc, mọi người đều chắc chắn Hắc Muội sẽ không giữ ruộng này lại cho nhà mình, vậy bọn họ liền có cơ hội, thứ hai đối với quyết định này của Ngô địa chủ mọi người đều đang đoán có phải do Hắc Muội yêu cầu hay không.

Kỳ thực nhà Hắc Muội bởi vì ở trong góc lại không ra ngoài nàng vẫn không biết chuyện này.

Nói sau chính là tin tức mới.

Càng ngày càng nhiều người họ Phùng tới nhà Hắc Muội, vội vã hỏi Hắc Muội mười mẫu ruộng này có phải muốn cho thuê hay không, cũng có người không rõ liền trực tiếp khen Hắc Muội tài giỏi, hiện tại Cát Tường cùng Diệp Bình đã thoát ly, nên yêu cầu với Ngô lão gia đoạt lại ruộng của bọn họ.

Mọi người bày lưỡi tám miệng, người người tranh nhau kết giao tình với nhà Hắc Muội, hy vọng Hắc Muội có thể cho bọn họ làm tá điền, nói khiến Hắc Muội không thể chen vào được.

Nàng đơn giản liền ngồi ở chỗ kia nhìn mọi người nói, cũng không nói cái gì nữa, dù sao bên cạnh có Lâm Tam Mộc, nàng thật sự trong lòng thập phần kiên định.

Lúc này Diệp bà bà bỗng nhiên chạy tới, đẩy người khác ra, vừa vào cửa liền chỉ vào mũi Hắc Muội mắng, “Hay cho ngươi Hắc Muội, đồ tiện chân, đã sớm tính toán kỹ, muốn đoạt ruộng nhà bọn ta, không biết xấu hổ ——”

Bỗng nhiên mọi người cũng không biết sao lại thế này, trên mặt Diệp bà bà lại bị hất cả đầu nước trà, kinh hãi đến giờ chân, vừa thấy, ánh mắt Lâm Tam Mộc ngồi bên cạnh lạnh thấu xương nhìn bà, lời nói ra như gió lạnh thổi mạnh, “Về sau nếu ai dám mắng Như Ý nhà ta một câu, ta khiến người đó cửa nát nhà tan!”

Bao gồm Hắc Muội ở bên trong, mọi người đều sửng sốt, ai cũng không dự đoán được người hôm qua còn ôn nhã hôm nay bỗng nhiên nói trở mặt liền trở mặt.

Diệp bà bà ngây ra, bà vốn bị Ngô địa chủ bị đoạt ruộng lại không dám trút giận, một lòng cho rằng là Hắc Muội làm ý nghĩ nóng lên liền vọt tới nhà Hắc Muội khóc lóc om sòm, nhà bà cũng không ngăn lại, trước kia Hắc Muội nể mặt Cát Tường mà nhường nhịn ba phần, hiện tại đã không còn như trước.

Diệp bà bà còn ngây ngốc đã bị hai người tát vào miệng.

“Cho ngươi miệng không sạch sẽ!”

Là hai huynh đệ Phùng Dũng Phùng Trung ra tay.

Hai người này rất kỳ quái, bình thường ở thượng thôn khi dễ người khác là chuyện thường có, nhưng nếu người bên ngoài khi dễ người họ Phùng ở thượng thôn bọn họ vẫn hỗ trợ, hơn nữa bọn họ hiện tại đều vội vã làm ruộng kiếm tiền cưới vợ, cũng nên hảo hảo lấy lòng Hắc Muội.

Lâm Tam Mộc nhìn Diệp bà bà chặt vật hừ lạnh một tiếng, “Cút!”

Người thượng thôn nhất thời phản ứng lại, đều ồn ào đuổi Diệp bà đi.

Tuy nói các nhà các hộ ở nhà quê đều có ít va chạm, nhưng nói tóm lại mọi người vẫn đồng lòng, nhất là đối mặt đồng dạng lợi ích.

Diệp bà bà héo như cà tím, hoàn toàn ủ rũ xiêm áo, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, bị đoạt ruộng nhà bà chỉ còn lại mấy mảnh rau, kêu một nhà bà sống thế nào, vừa rồi quỹ trước cửa nhà Ngô lão gia cầu xin nửa ngày cũng không có tác dụng.

Ngô lão gia thủy chung một câu, “Đồi phong bại tục!”

Ngụ ý là ghê tởm Diệp bà và lợi dụng Diệp Bình cùng Trần Anh thông đồng, thúc tẩu loạn luân.

Hiện tại Diệp bà bà khóc không ra nước mắt, về đến nhà nhìn hai đứa con nằm ở trên giường trong lòng lại như mèo cào, bà hiện tại cũng hối hận, hối hận không nên nghĩ ra chủ ý tệ hại kia, để Diệp Bình thay đại ca hấn Diệp An sinh con, cũng hối hận mấy hôm trước không nên đáp ứng Cát Tường Diệp Bình thoát ly.

Trước kia không ai bì nổi hiện tại bà chân chính cảm nhận được cái gì gọi là thê lương.

Lại nói về Phùng gia bên này.

Kể tiếp Hắc Muội cũng không muốn giải thích chính mình thực sự không có xúi giục Ngô địa chủ thu hồi ruộng đất Diệp gia, đối mặt ánh mắt tha thiết của mọi người chậm rãi đem ý nghĩ của chính mình nói ra.

“Lúc ta còn nhỏ, nhà của ta cũng đã dựa vào các hương thân ít nhiều, hiện tại ta có ruộng tốt khẳng định nguyện ý giúp đỡ người họ Phùng chúng ta.”

Mở màn như vậy làm cho mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra ruộng tốt trên tay Hắc Muội vẫn sẽ cho mọi người thuê, đều chờ nghe Hắc Muội nói tiếp.

“Lại nói người họ Phùng chúng ta ở thượng thôn kỳ thực đều là người một nhà, đối với chuyện ruộng đất lần này ta công bằng, tất cả mọi người đánh giá theo thực lực làm ruộng.”

Lập tức có người hỏi thế nào là đánh giá thực lực làm ruộng.

“Đầu tiên ta chọn năm hộ gia đình, mỗi hộ chia cho hai mẫu, như trước theo quy củ nhà Ngô địa chủ thời điểm thu hoạch vụ thu nộp lên tám phần cho ta, thuê ruộng thì ta sẽ giao nộp.”

Như vậy mọi người khẳng định vừa lòng.

“Nhưng năm hộ này không cố định, mỗi nhà nộp ít nhất tám phần lương thực, rồi đổi cho nhà khác, lấy một mùa lúa làm chuẩn.”

Lời này vừa nói xong, tất cả mọi người nóng lòng muốn thử, người người tất nhiên là cảm thấy công bằng.

Hiện tại mẫu chốt là chọn năm hộ nào.

Hắc Muội kỳ thực đã chọn xong, nhưng lại sợ khiến người họ Phùng không đoàn kết, vẫn chưa nghĩ ra cách làm thế nào chọn ra năm nhà này.

Lại vài người tới, đó là Phùng bà và cùng một nhà Phùng Kim Vương Kiều Nga.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ngược cực phẩm 2

“Hắc Muội, chúng ta là người một nhà, cần phải ưu tiên trước cho nhà nhị thúc a!” Phùng Kim về mặt lấy lòng nói.

“Hắc Muội, nên chiếu cố nhà nhị thúc người.” Phùng bà và hiện tại không kiêu ngạo, bà nằm mơ cũng không ngờ Hắc Muội có một ngày có mười mẫu ruộng tốt như thế, trong lòng bà vừa ghen tị vừa muốn lấy lòng.

“Đúng vậy, Hắc Muội, chúng ta chân chính là người một nhà a!” Vương Kiều Nga về mặt nịnh nọt, Hắc Muội nhìn về mặt của bà thật sự buồn nôn.

Nhà quê dù có mâu thuẫn thế nào, huynh đệ ruột thịt vẫn vô cùng coi trọng, nếu có gì tốt vẫn nghĩ đến huynh đệ, cho nên tất cả mọi người cảm thấy Hắc Muội khẳng định sẽ chọn nhà Phùng Kim đầu tiên.

Nào biết Hắc Muội nhìn bọn họ liếc mắt một cái nói thẳng, “Ta đã nói sẽ không sửa đổi lại, chỉ cần là người họ Phùng ở thượng thôn liền đối xử bình đẳng.”

Nàng vừa nói như vậy trên mặt bọn người Phùng bà bà liền có chút không nén được giận, nhưng tất cả người họ Phùng khác trầm trồ khen ngợi, các nàng tất nhiên không dám chọc nhiều người tức giận.

Lúc này Lâm Tam Mộc đứng lên ở bên tai Hắc Muội nói gì đó, nàng gật đầu, đối với mọi người nói, “Vì công bằng, Tam Mộc nhà ta sẽ ném hoa quyết định.”

Lâm Tam Mộc đưa ra chủ ý này rất hợp ý Hắc Muội, vừa cho thấy sự công bằng vừa không bị ai phàn nàn, kỳ thực cái chủ ý này rất đơn giản, chính là mỗi nhà phái ra một người, mọi người xếp thành hàng, Tam Mộc đưa lưng về phía mọi người quăng hoa, hoa dừng ở trên người ai thì nhà người đó được chọn.

Chủ ý này thập phần công bằng, mọi người đều tán thành.

Rất nhanh Lâm Tam Mộc từ ngoài cửa hái được sáu đóa hoa hồng, Hắc Muội vừa thấy có tới sáu đóa, ánh mắt dò hỏi nhìn Lâm Tam Mộc, chống lại ánh mắt của hắn, nàng lập tức nhớ tới, hẳn đây là muốn đem cả hai mẫu ruộng trong nhà cho thuê a.

Hắc Muội nghĩ có lẽ Tam Mộc không biết làm ruộng, nhưng lại nghĩ cho thuê ruộng cũng tốt, cha nàng có thể hưởng phúc.

Cuối cùng Lâm Tam Mộc quay lưng lại ném ra sáu đóa hoa hồng dừng ở sáu người, sáu hộ này cứ như vậy được chọn ra, người có hoa tất nhiên là cao hứng vạn phần, người không có hoa chỉ tự trách mình vận khí không tốt.

Chính là mọi người đều cảm thấy kỳ quái là sáu hộ này đều có giao tình với nhà Hắc Muội nhất, hộ thứ nhất chính là nhà Phú Đề, đương nhiên còn có nhà Thủy Sinh, chính là không có nhà Phùng Kim.

Sáu hộ đều rất hợp ý Hắc Muội, nhìn Lâm Tam Mộc nháy mắt Hắc Muội hiểu ý cười.

Hương Thảo thấy hai người liếc mắt đưa tình, nhìn phía Hắc Muội trong mắt tràn đầy hận ý.

Vừa rồi mỗi nhà chọn ra một người đón hoa Hương Thảo rất hăng hái, hiện tại tất cả thất vọng đều hóa thành oán hận, Hắc Muội nhìn còn tưởng rằng nàng vì không có ruộng mà ôm hận, nhưng nàng nhìn đám người Phùng bà bà cùng Vương Kiều Nga hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, nàng bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng thoải mái vô cùng.

Những người này tuy rằng nói là thân nhân, nhiều năm nay lại như một bầy ác lang tham lam, đối với nhà nàng như hổ rình mồi, hiện tại nàng đã có thể trút giận rồi.

Mà mọi người ai không có mắt, thấy Hắc Muội đối với nhà thúc thẩm cùng bà nội như thế, bao nhiêu trong lòng đều hiểu được.

Nhưng hiện tại Hắc Muội thành thân, xem như chân chính bảo vệ nhà, trên tay lại có khế ước, trong nhà cũng không thiếu bạc, ai cũng biết hiện tại toàn thôn chỉ có thể nhìn Hắc Muội tung hoành.

Phùng bà bà hơi có oán giận tất cả nước miếng người họ Phùng có thể làm bà chết đuối, ai không muốn lấy lòng Hắc Muội.

Vương Kiều Nga trong mắt đều nguội lạnh, than thở một câu, “Người người là chó giữ nhà, ngã theo chiều gió!”

Lập tức có người tự động nhảy ra công kích bà, “Ngươi không phải chó giữ nhà? Ngươi có cốt khí ngươi tới làm gì ——”

Nói mấy câu khiến bà xám xịt rồi đi.

Ai cũng không chú ý tới Hương Thảo đi theo phía sau mọi người nhặt sáu đóa hoa lên xem như trân bảo.

Ngày hôm sau thôn Đại Diệp lại có một tin tức lớn, con gái nhỏ của Diệp bà bà Tịch Mai bị nhà Trần Loan từ hôn.

Đại đa số người vui sướng khi người gặp họa, tường ngã mọi người đẩy sụp.

Nhìn Tịch Mai khóc khóc sụt sùi Diệp bà bà thật muốn chết.

Rất nhiều người nhớ tới chuyện trước kia nhà bà từ hôn Hắc Muội nói, “Đây là báo ứng.”

Còn có số người luôn đổ mắt nhà bà có thể là tá điền nhà Ngô địa chủ nay thấy nhà bà rơi vào kết cục như vậy trong lòng liền thẳng băng.

Đương nhiên cũng có người đồng tình bọn họ, nhưng Hắc Muội tuyệt đối sẽ không đồng tình nửa phần.

Đối với tình huống một nhà Diệp bà bà hiện tại nàng không vui không giận, chỉ cảm thấy ác có ác báo.

Hai ngày nay bận xong chuyện ruộng đất Hắc Muội và Tam Mộc thoải mái không ít.

Nghĩ đến chủ ý ném hoa của hân nàng đã muốn cười, cho dù quay lưng hân cũng muốn quăng cho ai là quăng , khó được là hoàn toàn đúng trúng tâm tư Hắc Muội.

Lúc giữa trưa Hắc Muội dẫn Lâm Tam Mộc đi đến hồ nước lớn ở thượng thôn.

Vào tháng năm tháng sau, chính là lúc cỏ cây um tùm, xung quanh đều là màu xanh tươi tốt. Cho dù Tam Mộc ăn mặc thập phần bình thường, nhìn vẫn khiến người ta cảnh đẹp ý vui.

Hắc Muội vén ống quần lên đi xuống bên hồ nước, nơi đó có một bãi nước cạn bùn, rải rác vài bụi củ niễng non.

Hân ở trên bờ cũng chuẩn bị cởi giày xuống nước, bị Hắc Muội chặn lại, “Ngươi không cần xuống, ta rút hai bụi sẽ đi lên.”

Lâm Tam Mộc vẫn kiên trì với giày lộ ra bàn chân sạch sẽ.

“Đã nói, ngươi không cần xuống, sẽ làm bẩn chân.”

“Vậy sao được, ta hiện tại là một nông phu , phải phụ xướng phu tuyền!”Nói khiến Hắc Muội nở nụ cười.

Trong vùng bùn thỉnh thoảng có tảng đá cạnh cây hân nhìn Hắc Muội đi thoải mái, không nghĩ tới chính mình đi gian nan như vậy, nửa bước khó đi, thật vất vả đến bên cạnh Hắc Muội bị một con cóc nhảy ra cả kinh thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hắc Muội giờ tay diu hân, ở trên hai mắt trắng nõn của hân sờ soạng bùn đất, cười hi hi nói, “Trên mặt nông phu không thể không có bùn.”

Về nhà liền tẩy rửa chân, Hắc Muội bởi vì muốn nấu cơm, cũng đổi bụng, vội vàng rửa hai ba cái liền muốn chạy, bị Tam Mộc giữ chặt lại cứng rắn muốn nàng tẩy sạch bùn đất, còn tỏ vẻ khinh bỉ, “Còn ra thể thống gì!”

“Ngươi thế nào giống cha ta ?”Hắc Muội nói xong vội chuồn mất .

Giữa trưa Hắc Muội dùng củ niễng đại xào với thịt khô, hai người ngồi đối diện trên bàn ăn đến thích ý, hai người thỉnh thoảng liếc nhìn nhau một cái.

Lâm Tam Mộc nhìn đôi mắt sáng long lanh của Hắc Muội ý cười đầy đặc hơn bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng chưa từng thoải mái vui vẻ như thế.

Buổi chiều mặt trời vừa xuống một chút Hắc Muội tính đi ra ruộng hái đậu tằm.

Nghĩ Lâm Tam Mộc và mình đã thành thân , sau này sớm hay muộn vẫn phải tập làm việc, đang chuẩn bị gọi hân cùng đi, không ngờ hân đã xách cái giỏ.

Cho dù một thân vải thô hân vẫn một bộ dạng phong độ, nhưng xách giỏ lên ngược lại có chút quái dị , huống chi cái giỏ còn vô cùng cổ xưa, mặt trên dính rất nhiều đất.

Hắc Muội cũng không lên tiếng, nghiêng đầu nhìn hân cười trộm.

Lâm Tam Mộc làm như không biết, hai người tới bờ ruộng lại phát hiện Vương Kiều Nga và Hương Thảo đang hái đậu tằm nhà nàng.

Hắc Muội xa xa thấy liền chạy vội tới, vừa chạy vừa kêu, “Có người trộm đậu tằm! Bắt trộm a!”

Mẹ con Vương Kiều Nga vốn ghen ghét nhà Hắc Muội hiện tại sống tốt như vậy, trong nhà ruộng tốt mười mẫu không nói còn có đủ mọi thứ, định hái trộm đậu tằm nhà nàng cho hạ dạ , nghĩ Hắc Muội hiện tại sống dư giả như thế , cũng không làm ruộng , hân là sớm quên mớ đậu tằm này .

Nào biết hiện tại bị Hắc Muội vừa vặn bắt được.

Vương Kiều Nga vốn định mang theo giỏ đi, bà mang thai, nghĩ Hắc Muội không dám ra tay đánh bà, nhưng Hương Thảo lại không đi, cứ đứng ở nơi đó chờ, “Liền hái đó, nó có thể làm gì chúng ta ?”

Hắc Muội hiện tại không hề có kỵ , đang lo các nàng lại thêm dột chuyện nàng không dễ xuống tay, sầu mới hận cũ , đè nén dưới đáy lòng nhiều năm, tiến lên trực tiếp đẩy Hương Thảo ngã xuống bờ ruộng.

Nếu không nể tình Vương Kiều Nga mang thai nàng đánh chính là bà ấy.

Thời điểm này ruộng còn chưa có cây, vẫn cứng rắn , nàng trực tiếp ngã xuống thật đau .

Hương Thảo không nghĩ tới Hắc Muội đi lên liền động thủ, ngã xuống ruộng cả đầu mặt bùn đất , Vương Kiều Nga thấy con gái té xuống lập tức muốn động thủ, Hắc Muội tát một cái vang dội, “Đây là trả cho ngươi trước kia nói huyền thuyên hại nương ta lưu sản. Ta sẽ không giống như ngươi âm ngoan cay độc, hại một mạng người, nhưng ta thay đứa nhỏ trong bụng cho ngươi một cái tát, xem như tích đức .”

Các nàng không nhớ rõ Hắc Muội thì ghi tạc trong lòng.

Vương Kiều Nga sẽ không ngu như vậy, lúc này va chạm Hắc Muội, nói không chừng Hắc Muội muốn báo thù lúc trước nương nàng lưu sản làm cho bà

cũng lưu sản , cho nên sưng sờ tại chỗ, gắt gao bảo hộ bụng mình, sợ Hắc Muội trả thù .

Nhưng Hắc Muội dù sao vẫn có lý trí , sẽ không bởi vì Vương Kiều Nga mà tổn thương một sinh mệnh vô tội.

Hương Thảo vốn bò lên muốn động thủ lần nữa , Hắc Muội đều chờ , không biết vì sao Hương Thảo nháy mắt thay đổi, bụm mặt, bộ dạng thực nữ mất nước lưng trông đáng vẻ điềm đạm đáng yêu.

Hắc Muội còn tưởng nàng muốn kéo dài thời gian đợi viện binh tới.

Nàng hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt Hương Thảo đưa tình nhìn phía sau nàng, nơi đó Lâm Tam Mộc đang đứng.

Chỉ chốc lát sau Vương Kiều Nga mới hung tợn nói, “Hắc Muội, ngươi là nữ nhân không biết tôn trọng trưởng bối, thô tục không chịu nổi, người bị mùi mới muốn người!”

Nói xong muốn lôi kéo Hương Thảo đi.

Hắc Muội cùng Tam Mộc cơ hồ là cùng dõng bước ngăn các nàng lại.

“Ngươi là mắng ta mùi?”

“Đầu tắm lưu lại!”

Hai người cơ hồ là cùng lúc ra tiếng.

Hắc Muội giờ tay đoạt lại giỏ trong tay các nàng, đó là cha nàng tần tần khổ khổ mới tạo ra được , không thể để mẹ con hai người này chiếm tiện nghi.

Lâm Tam Mộc đứng ở nơi đó ngăn cản đường bờ ruộng nhỏ hẹp, lù lù bất động, mắt lạnh nhìn các nàng.

Hương Thảo ngẩng đầu si ngốc nhìn hắn, người này thật sự rất đẹp mặt , người như từ trong tranh đi ra, ma xui quỷ khiến nàng đã muốn thân cận người này, tiền gần lại tiền gần——

Ngay sau đó khiến Hắc Muội cùng nương nàng đều kinh ngạc, bởi vì nàng nhào vào lòng Lâm Tam Mộc, mắt thấy sắp sa vào lòng , bỗng nhiên hắn nghiêng người, Hương Thảo ngay cả tay áo cũng không chạm được liền một đầu lại ngã xuống ruộng.

Lâm Tam Mộc lắc mình ở một bên đối với Vương Kiều Nga nói, “Nên dạy dỗ con gái ngươi cho tốt đi, thấy nam nhân liền muốn nhào tới!”

Lời này nói ra khiến Vương Kiều Nga nhất thời á khẩu không trả lời được, Hắc Muội lúc này mới hiểu được tâm tư Hương Thảo đối với Lâm Tam Mộc, sau đó nghĩ lại thực sự có thể lý giải, bản tính Hương Thảo là chỉ cần nàng có gì đó Hương Thảo đều muốn đoạt.

Không nghĩ tới lúc này bên cạnh đã có người khác, một người đi gần nhất chính là Cúc Trân thâm, nhìn thấy Hắc Muội, bà sợ hãi lấy lòng nói, “Hắc Muội, ngươi yên tâm, ta sẽ không nói , thật sự, vừa rồi ta cái gì cũng không thấy.”

Hắc Muội vừa định không để ý tới bà, kết quả cổ tay bị Lâm Tam Mộc kéo, thấp giọng ở bên tai nàng nói, “Nàng còn muốn trả thù nhị thẩm nàng không?”

Hắc Muội vừa nghe, không chút do dự nói, “Muốn.”

“Vậy hiện tại chính là cơ hội.”

Nói xong đối với Cúc Trân thâm nói, “Vừa rồi bà nhìn đến cái gì cứ việc đi nói.”Lâm Tam Mộc nói ẩn ý, ý vị thâm trường, “Nói đúng, mùa lúa tiếp theo nói không chừng ta sẽ ném hoa vào người bà.”

Cúc Trân thâm vừa nghe còn có cái gì không rõ , hiện tại Hắc Muội rõ ràng là người giàu nhất thượng thôn, bà không nịnh nàng còn nịnh ai chứ.

Về nhà, Cúc Trân một mình ở trong phòng nghỉ ý tứ của Lâm Tam Mộc, bà cảm thấy chuyện nương Hắc Muội lưu sản trước kia là mẹ con Vương Kiều Nga làm ra, Hắc Muội khẳng định vẫn ghi hận trong lòng , nhưng vì sao hiện tại Hương Thảo không biết xấu hổ muốn chiếm trượng phu của nàng mà nàng chẳng những không tức giận còn cho phép bà truyền bá ra.

Cúc Trân nghĩ nghĩ vỗ đùi, Hắc Muội là một người hung hãn như thế, chính là mình chịu thiệt cũng phải kéo Hương Thảo làm đệm lưng, nếu đồn đại ra ngoài vậy danh tiết Hương Thảo sẽ bị tổn hại, trượng phu nàng bị nói cái gì, chỉ cần hộ tịch trên tay Hắc Muội sẽ không có vấn đề gì.

Khẳng định là như thế , vậy bà phải háo háo nói Hương Thảo là một người lẳng lơ không biết kiềm chế.

Chương 75: Ngược cực phẩm 3

Về đến nhà, hai người như đôi vợ chồng già ngồi ở nhà chính lột đậu tằm.

Hắc Muội nói, “Vừa rồi người nói gì với Cúc Trân thăm?”

Lâm Tam Mộc rõ ràng lột vô cùng gian nan, nhìn đậu tằm trong tay Hắc Muội lột nhanh như gió chậm rì rì nói, “Nàng không cần phải xen vào, tin tưởng ta là được.”

Hắc Muội còn mừng rỡ thanh nhàn, cười cười nói, “Lúc trước người trốn trong phòng nhỏ kia cũng đã xem rõ, ai có đức hạnh gì người nhất thanh nhị sở.”

Lâm Tam Mộc cười cười, “Trừng trị vài người như vậy còn không phải chuyện nhỏ sao, xem như xả giận cho tỷ nàng.”

Hắc Muội nghĩ Lâm Tam Mộc ra tay cũng đúng, hẳn ở rể đến thôn Đại Diệp nếu không lập uy người ta còn tưởng hẳn một người ngoài tới ở rể mà dễ bắt nạt.

“Vợ chồng đồng lòng tát biển đông cũng cạn!” Hắc Muội bỗng nhiên ngừng đầu đối với Lâm Tam Mộc tươi cười, “Xem về sau ai còn dám khi dễ chúng ta!”

Vừa nói hai chữ chúng ta khiến Lâm Tam Mộc cảm thấy ảm áp.

Nàng đảo mắt nghĩ với tính ngoan độc của hẳn sợ xuống tay quá độc ác, vì thế vội vàng nói, “Đều là người một thôn, người đừng xuống tay quá độc gây tai nạn chết người, lại nói dù sao cũng là huynh đệ của cha ta, xảy ra chuyện ta thì không sao nhưng cha ta sẽ rất để ý.”

Lâm Tam Mộc giương mắt nhìn nàng, cười đến khinh bỉ, “Nàng chính là hồ giấy, giả vờ hung hãn.”

“Ta vốn không hung hãn, ngược lại rất dịu dàng!” Hắc Muội nói xong cũng hiểu được ghê tởm, lại nhin không được cười ha ha.

Vương Kiều Nga và Hương Thảo trắng tay về nhà, mặt mũi Hương Thảo đầy bụi bẩn, côi lòng lại tràn đầy tâm tư. Vương Kiều Nga cả người đều đất, vừa tức vừa vội, vừa về nhà khép cửa lại hướng về phía Hương Thảo tức giận, “Con bị điên à, đã đính hôn, cuối năm phải xuất giá rồi, thế nào không nghĩ tới thân phận như vậy! Ôi, thật sự là mất mặt muốn chết, trước mặt bao người một đại cô nương liền nhào vào người nam nhân ——”

Hương Thảo chưa từng bị nương mắng qua, nghĩ vừa rồi người nợ liếc cũng không liếc nhìn nàng một cái trong lòng vốn phần uất khó chịu, hiện tại bị trào phúng như thế càng cảm thấy bùng bùng lửa giận, trong lòng không biết tư vị, đối với nương trách móc, “Dựa vào cái gì nó có được một nam nhân như vậy, con mới xứng đáng có một nam nhân như thế ——”

Nàng nói chưa dứt lời, Vương Kiều Nga càng tức giận, vị hôn phu Hương Thảo là Trần nhị thợ mộc ở trấn, là người Vương Kiều Nga ngàn chọn vạn tuyển mới quyết định.

Thứ nhất hẳn có tay nghề giỏi, Trần gia tuy rằng không giàu có, nhưng tốt xấu hẳn có nghề kiếm sống, Hương Thảo theo hẳn vô luận thế nào sẽ không cực khổ, thứ hai, trong nhà Trần nhị thợ mộc có ba huynh đệ, hẳn đứng hàng lão nhị, về sau bọn họ thành thân, chia nhà, mẹ chồng khẳng định muốn ở với đại ca, hoặc là theo lão út, Hương Thảo khẳng định không cần hầu hạ mẹ chồng.

Đối với cô nương nhà quê mà nói, như vậy đã là thiên đại phúc khí.

Muốn soi mói thì Trần nhị thợ mộc có khuyết điểm duy nhất chính là diện mạo quá giản dị, là một người ai nhìn thấy đều có thể bỏ qua, tính cách cũng như khúc gỗ.

Vương Kiều Nga không biết Hương Thảo ngày đó trong lòng đem hai người Lâm Tam Mộc cùng Trần nhị thợ mộc so sánh vạn thứ, lại cảm thấy chính mình không cam lòng.

Từ lời nàng nói cảm thấy được hiện tại Hương Thảo bởi vì thích trượng phu của Hắc Muội đã ghét bỏ việc đính hôn, Vương Kiều Nga cảm thấy sự tình nghiêm trọng, bắt đầu có chút hối hận chính mình ngày thường rất sùng nể nữ nhi.

Đều nói đại cô nương xem vị hôn phu không nên chọn thanh tú, con gái ngọc của bà sao vờ không biết.

Trong lúc nhất thời đau lòng ảo não cũng cảm tức Hương Thảo không biết tốt xấu, Vương Kiều Nga nóng nảy tiến lên túm lấy Hương Thảo, “Người cái nha đầu chết tiệt thế nào không biết tốt xấu như vậy ——”

Nào biết Vương Kiều Nga túm vài cái trong ống tay áo Hương Thảo đã rút ra một thứ, bà còn chưa kịp cúi đầu xem, Hương Thảo đã nhanh chóng lượn lên nắm ở lòng bàn tay.

“Là cái gì?”

Vương Kiều Nga tức giận, cố mở bàn tay Hương Thảo ra xem, Hương Thảo thấy nương đang đang mang thai khẳng định không dám giằng co , cuối cùng không lay chuyển được, mở bàn tay ra, dĩ nhiên là mấy đóa hoa hồng, bà nhất thời nhớ tới chuyện ngày đó ở nhà Hắc Muội Lâm Tam Mộc ném hoa chọn tá điền.

“Ngươi —— ” Bà tức giận đem vai Hương Thảo lắc mạnh như muốn đem nàng lắc tỉnh lại, “Cũng không nhìn xem chính mình mấy cân mấy lượng, có năng lực kiếm bạc như người ta sao —— “

Qua hai ngày, trong thôn quả nhiên truyền ra bát quái Hương Thảo không biết liêm sỉ nhào vào lòng nam nhân khác, mà căn cứ cử chỉ Hương Thảo, nam nhân kia tất nhiên phỏng đoán là Lâm Tam Mộc.

Lâm Tam Mộc hiện tại một mình ra ngoài người trong thôn đều nhiệt tình chào hỏi , đối với mọi người tung tin vệt chuyện hần cùng Hương Thảo hần hờ hững cười.

Hắc Muội nghe xong mấy lời đồn không thêm để ý, thật sự không phải tự tin, nàng cảm thấy Lâm Tam Mộc cho dù không thích mình cũng sẽ không thích Hương Thảo .

Có mấy người giao tình tốt với Hắc Muội ngầm ám chỉ nàng chú ý đề phòng Lâm Tam Mộc cùng Hương Thảo, dù sao với tướng mạo của hần ở nơi này, cô nương nào không thích công tử thanh tú, không sợ hần có lòng mà là sợ người khác có ý.

Đặc biệt Ngũ Nương còn ngượng ngừng kêu Hắc Muội nhanh chóng mang thai sinh đứa nhỏ, nam nhân sẽ thu tâm .

Hắc Muội nghe cũng không để ở trong lòng.

Thẳng đến Hương Thảo âm ỉ đòi từ hôn, truyền ra tin đồn , không nghĩ tới Trần nhị thợ mộc bình thường nhìn rất thành thật, thế nhưng thập phần quyết đoán, trực tiếp tới cửa từ hôn .

Hắc Muội thế này mới giật mình, thời điểm ăn cơm nhìn Lâm Tam Mộc tao nhã ngồi ăn, nghe được tin tức này bất động thanh sắc , đối với hần khẽ mắng một tiếng, vẫn là một câu, “Hỗ ly tinh!”

Lâm Tam Mộc chậm rãi ăn, thẳng đến nuốt xuống mới khẽ đáp lại, “Trừ nàng ra ta cũng không câu dẫn bất luận kẻ nào!”

“Ngươi câu dẫn ta, ta cũng không mắc mưu!”

“Thật sự?”Lâm Tam Mộc bỗng nhiên tiến đến gần Hắc Muội, lập tức làm cho nàng khăn trương lên, Lâm Tam Mộc cười như kẻ trộm.

Lại qua vài ngày Phùng Quý dẫn ba tỷ muội Cát Tường về nhà, không nghĩ tới Lâm thúc cũng theo về, nói là muốn giúp nhà nàng ngày mùa.

Hắc Muội thấy khi hần nói lời này không dấu vết liếc nhìn Cát Tường một cái.

Hắc Muội đem chuyện mười mẫu ruộng tốt nói với cha, cha nàng sửng sốt , thật không thể tưởng tượng được thế nhưng có thể có mười mẫu ruộng tốt, mặc dù có chút tiếc hận không thể buôn bán nữa , nhưng nông dân có ruộng tốt so với cái gì đều vui vẻ.

Đội nghe Hắc Muội nói cả hai mẫu ruộng ở nhà cũng đều cho thuê, lập tức không biết là cao hứng hay mất mát .

Hắc Muội vội vàng an ủi ông nói là Tam Mộc không muốn làm cho ông mệt nhọc nữa , muốn cho ông hưởng phúc, trong lúc nhất thời ông lại cảm động .

Lâm thúc ở một bên cũng khuyên giải an ủi ông, vừa vận hiện tại có thể một lòng cùng hần chuyển đến trấn ở , Phùng Quý suy nghĩ cũng đúng, lại vừa nghĩ, Cát Tường ở thôn Đại Diệp mãi khẳng định sẽ không tìm được người đáng hoàng nào, còn không bằng đi trấn sống, thứ nhất ở bên cạnh ông ông có thể mưu tính hôn sự cho nàng, thứ hai Cát Tường ở nhà cũng sợ Tam Mộc không được tự nhiên.

Cái chủ ý này đúng như Lâm thúc mong muốn, nhìn vẻ mặt hần cao hứng, Hắc Muội cũng không nói ra, chỉ nói có Cát Tường ở một bên săn sóc Phùng Quý nàng cũng yên tâm, nói xong đối với Lâm thúc chớp chớp mắt, trên nét mặt già nua của Lâm thúc lập tức đỏ, vội vàng cúi đầu xuống.

Buổi tối Phùng bà bà tới hướng Phùng Quý đòi bạc, Hắc Muội vừa nghe liền hiểu được này khẳng định là muốn chuẩn bị đồ cưới cho Hương Thảo càng thêm thể diện, lại động tâm suy tư đến túi tiền nhà Hắc Muội.

Trước kia mỗi lần Phùng bà bà đến nhà đòi tiền Phùng Quý dù khó khăn vẫn nghĩ biện pháp đưa vài văn tiền trấn an nương.

Hắc Muội không ngờ là Phùng Quý lần này trực tiếp đáp một câu, hiện tại do Hắc Muội và con rể làm chủ, ông không giữ tiền, khiến Phùng bà bà ghen một bụng hỏa lại không thể phát tiết.

ở chỗ Hắc Muội bà vốn đã khó lấy được tiền, huống chi bây giờ còn có thêm Lâm Tam Mộc, bà nghĩ đều không cần nghĩ có thể chiếm được tiện nghi gì, phần nộ về đến nhà, cả nhà con thứ hai nay sống không bằng, trong lòng thực không phải tự vị.

Buổi tối cả nhà Phùng Quý ăn cơm, còn đặc biệt bung com kêu Tú Cô, với hàm ý hoài niệm bà.

Người một nhà sống rất tốt, bao gồm Cát Tường đều cảm thấy Lâm Tam Mộc là một thư sinh văn khiêm hữu lực (biết chữ+sức mạnh), tựa hồ không hề xa lạ, như vốn đã là người một nhà.

Lại một lần khác, Hương Thảo trông mong nhìn Tam Mộc, Hắc Muội đều thay nàng xấu hổ, huống chi người bên cạnh cười trộm, đều nói xem ra đồn đại không giả, Hương Thảo thật muốn đoạt chồng của tỷ mình.

Mặc dù ai nấy đều thấy được Tam Mộc đối với Hương Thảo không kiên nhẫn cùng xa lánh.

Rất nhanh bởi vì hôn sự Hương Thảo khiến cho Vương Kiều Nga sứt đầu mẻ trán, dù đưa gấp đôi đồ cưới Trần nhị thụ mộc vẫn muốn từ hôn.

Hương Thảo nay cũng hiểu được chính mình lỗ mãng, lấy lại tinh thần hai đầu cái gì cũng không có, Lâm Tam Mộc căn bản là không đặt nàng vào mắt, trước mặt người trong thôn nói thẳng chính mình ngoại trừ Hắc Muội ra bất luận nữ nhân nào cũng thấy chướng mắt.

Những lời này dù nói rất đơn giản, nhưng làm thôn dân vô cùng cảm thấy ý vị sâu xa.

Những lời này cũng không có phủ nhận thái độ Hương Thảo lại bày rõ thái độ Tam Mộc, hẳn trong lòng chỉ có Hắc Muội, bất luận kẻ nào cũng dụ hoặc không được.

Hương Thảo trừ bỏ đối với hắn tuyệt vọng đều không còn mặt mũi.

Vương Kiều Nga cuối cùng chỉ có thể nhờ cọng cỏ cứu mạng là Lâm Tam Mộc tự mình ra mặt làm sáng tỏ với Trần nhị thụ mộc, nhưng Lâm Tam Mộc đối chính là lúc này, liền quăng ra một câu, “Liên quan gì tới ta!”

Kiên quyết hờ hững, Phùng bà bà cùng vợ chồng Phùng Kim đành phải dập đầu trước cháu gái và cháu rể.

Lần này không có Phùng Quý ở nhà hoà giải, Hắc Muội cũng không bận tâm, trực tiếp khóa cửa.

Nghĩ lúc trước các nàng hại nương nàng lưu sản, đệ đệ đã muốn thành hình, nếu không cố giữ lý trí nàng hận không thể làm cho các nàng chết.

Việc hôn sự của Hương Thảo và Trần nhị thụ mộc còn chưa chắc chắn, đã có người lại nhúng tay, đó là Diệp bà bà, chuyện con gái bà Tịch Mai gả cho con trai Trần Loan lý chính bị ngấm nước nóng bà vẫn lo lắng.

Tịch Mai cũng là người có đầu óc, trực tiếp tìm Trần nhị thụ mộc xuống tay, thường xuyên qua lại, Trần nhị thụ mộc quyết tâm cưới Tịch Mai, Diệp bà bà vì cộc hôn sự này đưa hết gia súc trong nhà làm của hồi môn đưa tới nhà Trần nhị thụ mộc.

Hôn ước mang đậm chất hài kịch như vậy rất nhanh thành đề tài mọi người bàn tán, lại làm cho cả nhà Phùng bà bà Vương Kiều Nga cùng Diệp bà bà triệt để trở mặt.

Phùng bà bà đi khắp thôn mắng Diệp bà bà, hai người một ngày mắng chửi nhau mấy trận.

Vương Kiều Nga tức giận làm động thai khí nằm ở trên giường không dám xuống.

Hắc Muội biết được tin vừa sợ vừa bội phục, “Người đã sớm tính toán trước, từng bước làm cho bọn họ đấu nhau đi!”

Nghĩ Tịch Mai tuy rằng có kiêu căng chút, nhưng so với Hương Thảo, Hắc Muội thật tình thích Tịch Mai hơn, nàng ngoại trừ thích cái đẹp, yếu ớt một tí, nội tâm cũng không phá hư.

Mà Hương Thảo chẳng những kiêu căng hơn nữa lòng ghen tị đặc biệt mạnh, nhất là đối với Hắc Muội, tâm rất đen.

Bất quá nàng thật không ngờ Lâm Tam Mộc sẽ dựa vào chuyện hôn sự Hương Thảo khiến nhà Diệp bà bà cùng nhà Phùng bà bà Vương Kiều Nga đấu nhau.

Lúc trước truyền ra lời đồn Lâm Tam Mộc cùng Hương Thảo ái muội nàng còn tưởng hẳn bất quá muốn phá hôn sự của Hương Thảo, không nghĩ tới hẳn còn có chiêu sau.

Lâm Tam Mộc cười đến hờ hững, “Kêu bọn họ chó cắn chó đi!”

Vừa nói xong liền nghĩ, không đúng, Phùng bà bà tốt xấu cũng là bà nội Hắc Muội, nếu bà ta là chó, vậy Hắc Muội chẳng phải cũng là chó sao. Lại vội vàng nói, “Cái này gọi là lấy độc trị độc.”

Hắc Muội cười ha ha, nghĩ về sau có lẽ được thanh tịnh.

Nay nhà Hắc Muội dù có nói gì, cũng được mọi người ủng hộ, ai cũng không dám lỗ mãng.

Không nói mọi người dựa vào ruộng nhà nàng kiếm sống, chỉ dựa vào thủ đoạn nhỏ mọn đao giết người của Lâm Tam Mộc, người hiểu biết cũng thấy sợ hãi, lại không dám nói Hắc Muội chiều con rể là một thư sinh eo lá.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Tam Mộc gánh phân

Từ lúc chuyện ruộng tốt cùng trừng trị những người này xong nhà Hắc Muội thanh tĩnh rất nhiều.

Ban ngày Béo Nha vẫn cùng Tứ Nha vội vàng làm chút việc nhà, Hắc Muội lại không có việc gì làm, nhìn người khác ngày mùa nằng bồng nhiên không cần làm việc thật có chút không thích ứng.

Sớm ăn xong cơm chiều, cũng không chuyện gì, Béo Nha còn hối thúc nằng vào tân phòng bồi nhĩ tỷ phụ.

Dân quê trời sinh có mệnh lao lực a, sáng hôm Hắc Muội thật sự nhàn rồi đến buồn chán quyết định bón phân cho vườn rau, cũng chính là hất phân.

Hắc Muội vốn nghĩ Lâm Tam Mộc sẽ ần nấu rất xa, nào biết hán thấy Hắc Muội xách thùng phân về từ sau nhà xí thế nhưng nói để hán gánh.

Hắc Muội cũng không khách sáo, có nam nhân không dùng đồ là đồ ngốc.

Vì thế Hắc Muội chống nạnh ở bên cạnh chờ hán gánh phân về, trong lòng âm thầm thỏa mãn đắc ý, mặc kệ hán có ngoại hình thế nào ở rể nhà nằng phải cùng nằng làm ruộng cấy cấy.

Bên kia Lâm Tam Mộc buồn bực.

Luận thể lực cùng công phu hán có việc gì làm không được, thế nào cổ tình gánh một thùng phân mà khó như vậy, không phải gánh không nổi mà là rất lắc lư, phân đều hất lên người hán, nhưng thật sự không muốn Hắc Muội cực khổ hán cũng chỉ có thể học từng chút.

Kỳ thực thật đừng nói, gánh phân cùng nấu nước đều có bí quyết, không chỉ cần có sức, mà cần có kỹ xảo, phải vững vàng mới không bị hất ra ngoài.

Đợi cho hán đi ra, Hắc Muội cười ha ha, bởi vì trên vạt áo của hán đều bị hất đầy phân.

Lúc này Tứ Nha từ bên ngoài dòng suối rửa rau trở về, Béo Nha cũng đang từ dưới bếp đi ra, nhất thời cười một đoàn.

Hắc Muội nhìn bộ dạng Lâm Tam Mộc chật vật nói, “Không có phân người thổi vốn không có đồ ăn ngon, hiện tại biết làm việc vất vả đi!”

Lâm Tam Mộc tức giận nói, “Nằng nói cứ như ta là người ăn chơi trác táng vậy!”

“Tốt lắm tốt lắm, mau đi tắm thay quần áo đi!”

Hắc Muội vội vàng đi xuống bếp múc nước chuẩn bị nước cho hán tắm, hán còn kiên quyết ở lại cùng Hắc Muội hất xong mới tắm.

Vì thế hai người ở vườn rau bận hết buổi sáng, thẳng đến Béo Nha kêu bọn họ nhanh đi tắm rửa chuẩn bị ăn cơm, hai người mới nghỉ tay.

Hắc Muội nhìn Lâm Tam Mộc tắm rửa đi ra mái tóc đen dài chảy xuống, mi thanh mục tú, một thân tươi mát, ngồi ở chỗ kia chà lau tóc nhất cử nhất động giống như thần tiên từ trong tranh.

Hắc Muội kỳ thực cũng tắm rửa, chăm chú nhìn phong cảnh Lâm Tam Mộc, lại không chú ý tới nằng đang ngắm phong cảnh đồng thời cũng thành phong cảnh trong mắt hán.

Giờ phút này mái tóc đen dài được nằng xoắn ra, như một đóa hoa hồng kiều diễm nở rộ, thần thái sáng láng, ánh mắt uyển chuyển, tràn đầy ý cười.

Mùi hương thoang thoang quanh quẩn, hán hít sâu một hơi, đối với Hắc Muội nói, “Lại đây!”

Nằng không rõ cho nên đi qua, không nghĩ hán một phen ôm nằng vào lòng, nhất thời khắp mũi đầy côi lông đều là hương cỏ xanh thân nhiên trên người nằng.

Vốn thời tiết tháng sáu quần áo mặc khá mỏng, quần áo xanh nhạt đã hoàn toàn hiện ra đường cong uyển chuyển của nằng.

Nhưng Hắc Muội giờ phút này hoàn toàn không lo lắng hán sẽ làm gì, bởi vì mấy ngày ở chung, cho dù cùng ngủ một giường, hán luôn tuân thủ ước định, ngẫu nhiên có đùa giỡn bất quá chỉ chọc chọc nằng.

Cho nên Hắc Muội mở to mắt khiêu khích nhìn hán, tựa hồ chờ xem hán muốn làm gì.

Lâm Tam Mộc vốn thầm nghĩ giúp nằng lau tóc, nhưng đối mặt ánh mắt long lánh của nằng lập tức ma xui quỷ khiến cúi đầu hôn lên ánh mắt của nằng.

Hắc Muội bản năng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy mí mắt nóng lên, như lông chim nhẹ nhàng phát qua.

Nhưng Lâm Tam Mộc không có dừng lại, môi mềm từng chút hạ dọc từ cái mũi xinh xắn của nàng đến hai má màu mặt ong, lại đến môi đỏ mọng.

Bỗng nhiên nhiệt độ dần dần nóng lên, khiến Hắc Muội cơ hồ hít thở không thông.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy một trận khô nóng đánh tới, còn chưa kịp suy nghĩ, nụ hôn dừng trên cổ nàng. Là hơi thở quen thuộc thoang thoảng nặng nề ở giữa cổ nàng thở dốc. Nàng có chút thất kinh, cảm thấy hân không giống bình thường, không phải là Lâm Tam Mộc luôn vẫn đậm phong khinh nàng quen thuộc, vì thế bắt đầu giãy dụa.

“Dừng nhúc nhích, chỉ một lát thôi.”

Tiếng nói Lâm Tam Mộc trầm thấp, một phen đè nàng lại, khàn giọng nói, Hắc Muội lập tức không biết làm sao, không dám nhúc nhích, căng người ở trong lòng hân, muốn chết hay sao mà vị trí dưới móng còn hoạt động.

“A!”

Lâm Tam Mộc một ngụm liền cắn lên xương quai xanh, Hắc Muội cả kinh kêu to một tiếng.

“Nhị tỷ, nhị tỷ phụ, ăn cơm!” Béo Nha tới sớm không bằng tới khéo, một cước bước vào, đập vào mắt đúng là một màn này.

Hắc Muội cả kinh lộ bộ phận nhảy dựng lên, nhìn Béo Nha mặt đỏ tai hồng đứng thẳng bất động đang chuẩn bị nói cái gì giảm bớt xấu hổ.

Lâm Tam Mộc bỗng nhiên giơ tay giúp nàng sửa lại quần áo, đúng lý hợp tình nói, “Đem quần áo chỉnh tề lại, đừng ban ngày ban mặt câu dẫn ta!”

Cái này đến phiên Hắc Muội nghiêm mặt, người này thật sự là —— kẻ ác cáo trạng trước!

Quay đầu còn đối với Béo Nha làm như không có việc gì nói, “Tam muội, chúng ta đi ăn cơm!”

Béo Nha nhìn nhị tỷ tròn mắt há hốc mồm cười khanh khách, ánh mắt rõ ràng chính là trêu chọc nàng luôn luôn bu hân thể nhưng cũng có lúc hoảng sợ.

Hắc Muội bị ăn đậu hũ còn có miệng khó trả lời, tới trưa cũng không cho Lâm Tam Mộc ánh mắt tốt, cố tình Tứ Nha còn không biết sống chết hỏi, “Nhị tỷ, trên cổ tỷ sao lại đỏ vậy, có phải bị sâu cắn không?” Tứ Nha vẫn chưa đến mười tuổi, lúc này còn đơn thuần, Béo Nha lại che miệng cười trộm.

“Bị chó dữ cắn!” Hắc Muội tức giận nói.

Qua vài ngày Hắc Muội bắt ngờ chính là Phùng Kim thể nhưng chủ động đến giúp nhà nàng gánh phân, Hắc Muội không rõ nhị thúc nàng trong hồ lô bán thuốc gì, chỉ chớp mắt quay sang thấy Lâm Tam Mộc ở một bên bộ dáng đã đoán trước mọi việc, dùng ánh mắt dò hỏi hân, Lâm Tam Mộc ám chỉ, kêu nàng đợi xem.

Không nghĩ tới Phùng Kim gánh vài thùng phân, một đến cả đầu đầy mồ hôi, còn chạy đến trước mặt Hắc Muội nói, “Hắc Muội, cha con không ở nhà, Tam Mộc là người đọc sách, về sau có việc nặng cứ đến nói một tiếng, thúc lập tức tới.”

Nói xong lại vui vẻ đi.

Hắc Muội vừa thấy Lâm Tam Mộc cười như hồ ly chỉ biết là do hân làm, nàng liền cảm thấy kỳ quái, nhị thúc nàng Phùng Kim đã quen làm việc trộm gian giờ thủ đoạn, công việc nhà mình đều bị Vương Kiều Nga buộc làm, thế nào có thể khiến ông cam tâm tình nguyện tới gánh phân chứ.

Hắc Muội vẫn quán lấy Lâm Tam Mộc ở trên giường tới khuya hân vẫn ra vẻ thần bí không chịu nói.

Nàng là người thẳng tính, trong lòng có nghi vấn thế nào cũng ngủ không được, nhìn Lâm Tam Mộc ngủ say sưa, nhện không được kéo tóc hân, “Ai cho người ngủ! Còn không mau nói cho ta biết người làm thế nào nắm thóp nhị thúc ta!”

Lâm Tam Mộc nhắm mắt lại chậm rãi nói, “Nói cho nàng biết cũng được, hôn ta một cái!”

Hắc Muội liếc mắt xem thường, không để ý tới hân.

Một lát sau, lại hỏi, “Ta đã biết, người khẳng định đồng ý cho nhị thúc ta mượn hắc mã vào ngày mùa?”

“Đó là sinh lễ nàng đưa ta!” Lâm Tam Mộc nói.

Hắc Muội ngẫm lại cũng đúng, hắc mã đó Lâm Tam Mộc rất xem trọng, sẽ không cho người ngoài mượn.

“Vậy khẳng định là người đồng ý vụ mùa sau cho ông ấy làm tá điền?”

Hắc Muội chính mình nói xong còn cảm thấy không có khả năng, chế độ tá điền đã có quy định, thật sự là nghĩ không ra, nàng ở trên giường đạp chân hai cái.

“Hôn ta một cái ta nói cho nàng biết.”

Hắc Muội nhìn người này nhắm mắt nằm thẳng , môi khẽ nhếch như xuân thủy gọn sóng, dưới ánh trăng môi anh đào cùng da thịt tuyết trắng, càng hiện rõ ràng

“Hôn thì hôn!”

Hắc Muội cảm tức đứng dậy mỗ xuống bên má một cái.

“Hiện tại nói cho ta biết đi!”

“Hôn sai chỗ .”Hắn bỗng nhiên mở to mắt nhìn nàng thần nhiên nói.

Hắc Muội hết chỗ nói , cũng chỉ có thể lại cúi đầu hướng về phía môi anh đào hôn xuống, không ngờ nàng vừa chạm vào, trên lưng bị nắm, toàn bộ dựa vào người hắn, nhất thời trọn tròn mắt vội vã đứng lên.

“Nằm xuống nghe ta nói!”Lâm Tam Mộc một tay ấn nàng, một bên nhắm mắt nói.

Nàng giật giật, tìm một tư thế thoáng cách ly chờ hắn nói.

“Ta chỉ là nói với Ngô Bảo Nhi học đường trong thôn nếu có thể miễn thu phí cho đứa nhỏ họ Phùng chiều nào ta cũng dẫn nàng và Tứ Nha ra sau núi đi dạo.”

Hắc Muội vừa nghe thật sự là dờ khóc dờ cười , “Một người nghĩ ra!”

“Ta không phải sợ nàng gánh phần mệt mỏi sao!”

“Ta không mệt, người không gánh được nhưng không phải ta cũng gánh không được , ta trước kia —— “Hắc Muội muốn nói trước kia việc gì nàng cũng làm, lại bị Tam Mộc cắt ngang , “Trước kia là trước kia, hiện tại nàng có ta , ta tất nhiên là không muốn nàng vất vả nữa!”

Tam Mộc nói hờ hững Hắc Muội nghe xong trong lòng cũng âm thầm gật đầu , mọi người khen nàng tài giỏi, lại có ai biết nàng vất vả đâu!

Lần đầu tiên xuống ruộng nước thấy mã hoàng đã kinh hoàng, lần đầu tiên gánh đồ nặng bả vai đau nhức khó chịu, lần đầu tiên cắt lúa cổ tay ngứa đau vô cùng ——

Không nghĩ tới người nhìn lãnh tình lại nói ra được nỗi khổ trong lòng nàng.

Nhưng nàng còn chưa kịp cao hứng đã nghĩ đến, nếu như vậy không phải sẽ để Béo Nha một mình ở nhà tạo phương tiện cho Ngô Bảo Nhi tới tìm nàng nói chuyện, từ sau khi Hắc Muội thành thân trong nhà luôn có người, Ngô Bảo Nhi căn bản không có cơ hội ở một mình với Béo Nha, mà Hắc Muội nghĩ Béo Nha hiện tại đã lớn, ở một mình với người khác sẽ không tốt lắm.

Nhưng Tam Mộc lấy cái này làm điều kiện trao đổi Ngô Bảo Nhi đi thuyết phục Ngô địa chủ miễn học phí, mà Phùng Kim quan tâm nhất chính là Tiểu Phúc, vẫn hy vọng nó có thể đọc sách thoát khỏi vận mệnh nông dân.

Hắc Muội trực tiếp ngồi dậy, “Người cũng không giấu lại, nếu nhà Ngô địa chủ căn bản không muốn cưới Béo Nha, vậy sẽ làm hồng thanh danh của muội ấy rồi còn thể nào lập gia đình chứ!”

“Thanh danh nàng cũng không phải tốt , vẫn gả được cho chỗ tốt đấy thôi!”

“Phi! Tự nhiên tự khen mình!”

Hắc Muội cười liếc hắn, nhưng cẩn thận ngắm lại người này thật đúng là, làm con rể ngắn ngủn một tháng đã làm cho người trong nhà đều cảm thấy hắn tốt, toàn bộ thôn đặc biệt người họ Phùng không ai dám coi thường hắn, chính như nàng tính tình buru hân cũng khó được chu đáo, không khỏi kết thù kết oán , hiện tại có Lâm Tam Mộc, hắn dùng thủ đoạn mềm dẻo, đạt tới mục đích người ta còn phải cảm ơn của hắn.

“Nên lo lắng tới hôn sự cho Béo Nha , người nói nhà Ngô địa chủ có thể cưới muội ấy không?”

“Ông ấy không phải còn thiếu nàng một điều kiện sao?”

“Cái này mà người cũng biết?”Hắc Muội nhìn hắn, người này thật đúng là ngồi ở trong nhà mọi sự trong lòng .

Hắn cười đến bí hiểm.

“Nếu ta mở miệng Ngô lão gia khẳng định sẽ đáp ứng, nhưng nếu không phải bọn họ cam tâm tình nguyện , Béo Nha gả qua đó sợ sống cũng không dễ dàng, đặc biệt nhà Ngô lão gia lại có tiền đến lúc đó cưới thêm thiếp, vậy không phải là hại Béo Nha sao.”

Lâm Tam Mộc trầm mặc suy nghĩ, cuối cùng nói, “Nếu chúng ta so với nhà Ngô địa chủ nhiều tiền hơn?”

“Làm sao có thể?” Hắc Muội nói, không phải nàng không nghĩ tới chuyện kiếm tiền, chính là việc bán rau trộn đã đứt, hơn nữa nàng lại không biết kỹ thuật gì, cũng không thể làm cái khác .

“Chỉ cần nàng muốn sẽ có thể, chúng ta lại cần thận suy nghĩ!” Lâm Tam Mộc nói.

Hắc Muội cảm thấy cũng đúng, không có Bạch gia nàng có lẽ nên càng buôn bán kêu ngoạ, cho bọn họ biết thế nào là kẻ có tiền mất chó nhìn người thấp .

“Nàng còn hận Bạch gia không?”

“Nói không hận cũng không đúng, kỳ thực vẫn là oán !”

“Vậy từ Bạch gia xuống tay!”

“Ngươi đừng làm gì —— “Hắc Muội quỳnh lên, lại sợ hấn muốn làm chuyện trước kia.

Lâm Tam Mộc biết ý tứ của nàng, tức giận nói, “Ta là nói chúng ta nghĩ biện pháp kiếm nhiều tiền hơn so với Bạch gia!”

“Tốt! Ta đang phát sầu không có việc gì làm đây! Ta cần thận suy nghĩ!” Hắc Muội bỗng nhiên tinh thần phấn chấn , Lâm Tam Mộc cười trộm, “Đây mới là con nhóc đen dám làm dám chịu!”

“Ai là con nhóc đen, ngươi nói rõ ràng!” Hắc Muội không đồng ý , hai người lại một phen phân cao thấp

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Trao đổi ý kiến

Hắc Muội bởi vì có Lâm Tam Mộc cô động ở nhà suy nghĩ, việc gì cũng không làm, liền đi lên núi đi dạo, Tam Mộc mừng rỡ cùng nhau đi chơi sớm tối , khe núi phong tình đều ở mặt trời mọc mặt trời lặn, hấn thật ra thập phần hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh đơn điệu như vậy.

Dân quê bán mặt cho đất bán lưng cho trời cấy mạ, cả người đầy bùn đất , thấy vợ chồng Hắc Muội như hình với bóng, thích ý đi dạo người người hăm mộ vô cùng.

Đội cho giữa tháng sáu mọi người trên cơ bản đều cấy xong cây giống , chịu khó bắt đầu gánh phân nuôi đất, dưới đào khoai tây khoai lang, hái đậu các thứ, không chịu khó bắt đầu ở nhà trốn mặt trời.

Bởi vì có hắc mã cười, mỗi buổi sáng Hắc Muội đều đi trong núi hái hồi hương bát giác, hoa tiêu làm đồ gia vị, hiện tại chính là thời điểm đồ gia vị thừa thãi bất kể nàng bây giờ có dùng hay không cứ cất giữ rồi tính sau.

Hôm nay Tứ Nha nói muốn ăn thịt , Hắc Muội định đi trấn một chuyến, thứ nhất mua vài thứ về nhà, thứ hai cũng đi thăm cha và Cát Tường.

Sáng sớm Hắc Muội liền cùng Lâm Tam Mộc cười hắc mã đi, mang theo nhiều rau vườn.

Lúc đi ngang qua cửa hàng của Lâm thúc, kết quả thấy cha nàng Phùng Quý cùng khách hàng trò chuyện tán gẫu, nhìn qua thập phần vui vẻ, hoàn toàn không giống bộ dạng yên lặng lúc ở nhà.

“Cha!” Hắc Muội vui vẻ kêu ông, đối với trạng thái của cha hiện tại nàng thập phần vui mừng, không nghĩ tới đổi hoàn cảnh cha nàng một lần nữa phấn chấn tinh thần .

“Hắc Muội đến à, có cả Tam Mộc nữa!” Phùng Quý thấy con gái con rể vô cùng cao hứng, vội vàng tiếp đón các nàng vào hậu viện nghỉ tạm uống nước , đúng lúc có người tới bán da , Hắc Muội nói tự mình đi kêu cha lo buôn bán .

Hắc Muội trực tiếp đem ngựa buộc ở cửa, cùng Tam Mộc xuyên qua cửa hàng vào hậu viện nhà Lâm thúc, có một bao đồ ăn là cho Lâm thúc .

Kết quả đi đến hậu viện lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Bởi vì Cát Tường đang ngồi ở trong sân giặt chần, Lâm thúc ngồi ở một bên một tay cầm chén nước, một tay cầm khăn, thỉnh thoảng dứt cho Cát Tường một ngụm nước, lại ân cần lau mồ hôi cho nàng, tia nắng ban mai chiếu xuống sáng lấp lánh, Lâm thúc tươi cười hàm hậu giản dị, Cát Tường tươi cười tinh thuần nhu tình.

Hắc Muội bỗng nhiên cảm thấy đã lâu không có nhìn thấy Cát Tường tươi cười như vậy, bỗng nhiên có chút cảm khái.

“Tỷ, Lâm thúc!” Hắc Muội vừa kêu, hai người liền không được tự nhiên, đối mặt hai người xấu hổ Hắc Muội không hề cố kỵ, nàng thấy chuyện này thật sự là cao hứng a, hoàn toàn không để ý nét mặt già nua của Lâm thúc có chút ngượng ngùng, còn có Cát Tường vô cùng xấu hổ, huống chi có Lâm Tam Mộc ở đây.

Bất quá hẳn rất thức thời, vội vàng nói “Ta qua bên kia đi dạo.” liền ly khai.

Hắc Muội chuyển nọ cho Lâm thúc, hẳn nhân cơ hội nói , “Hắc Muội ta đi nấu cơm, vừa vặn mua thịt hầm canh cho các người uống. Người và tỷ người trò chuyện, nàng thường nhắc tới người.”

Hắc Muội vừa định từ chối nói lát sau về nhà mình ăn, dù sao quá nhiều, Lâm thúc còn phải buồn bán .

Kết quả Cát Tường một phen giữ nàng lại, “Ồ đây ăn đi!”

Hắc Muội sững sốt một chút mới phản ứng lại, “Tỷ và cha luôn luôn ở nhà Lâm thúc ăn ?”

Cát Tường mỉm cười gật đầu.

Hắc Muội thấy thú vị , vội vàng kéo Cát Tường vào nhà ngồi nghiêm trang hỏi, “Tỷ, tỷ và Lâm thúc —— “

Nàng không cần nói tiếp, từ nụ cười e lệ ngọt ngào của Cát Tường nàng đã biết đáp án .

Nàng nhất thời sắc mặt vui mừng, thao thao bất tuyệt, “Tỷ, thật sự quá tốt, muội còn sợ tỷ chê Lâm thúc lớn hơn tỷ nhiều, muội đã sớm nhìn ra Lâm thúc đối với tỷ có tình cảm —— “

Cát Tường bị muội muội do một tay mình nuôi lớn nói như thế, thật sự là thẹn đến hoảng, nói, “Nào có!”

“Thế nào không có, lần đó đánh Diệp Đại Văn Lâm thúc ra nhiều lực a, hẳn luôn luôn không thích quản chuyện trong thôn Đại Diệp lại vì tỷ mà ra tay quá nặng, còn có lần đó chúng ta vì trực bên linh cửu của nương tỷ té xỉu, tỷ không biết lúc ấy Lâm thúc sốt ruột ra sao, còn có lần đó —— “

Hắc Muội phản chấn mặt mày hớn hở , Cát Tường che miệng cười trộm, “Muội sẽ không phải ngại tỷ cản trở cuộc sống hạnh phúc của tiểu vợ chồng muội mà muốn đuổi tỷ đi!”

“Trời đất chứng giám, muội không có —— “

Hắc Muội nói cao hứng .

Bên kia phòng bếp, Lâm Tam Mộc nhìn Lâm thúc vô cùng lưu loát làm thịt heo, gọt khoai tây đặt vào trong chảo, bắt đầu nhóm lửa.

“Lâm thúc còn biết nấu canh?”

Lâm thúc ha ha cười nói, “Đúng vậy, nhiều năm nay ta chỉ sống một mình, cái gì cũng làm được!”

“Lâm thúc sao không lập gia đình?” Lâm Tam Mộc nghe Hắc Muội nói Lâm thúc đến ở thôn Đại Diệp luôn độc thân, nay sợ đã có hơn mười năm .

“Đã quen ở một mình , nói sau cũng không tìm được người thích hợp .” Hắc Muội vừa nói vừa chuyển cái ghế cho Lâm Tam Mộc ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau lửa cháy, hẳn xoay người cắt khoai tây , một bên cùng Lâm Tam Mộc nói chuyện một bên rất nhanh nhẹn lưu loát cắt , tựa như ảo thuật, khoai tây toàn bộ thành sợi, Tam Mộc âm thầm sợ hãi thán phục, cao thủ dùng dao ở dân gian a, hẳn dù tập võ luyện đao kiếm nhiều năm cũng chưa chắc có thể làm được như thế.

Dường như là biết tâm tư Lâm Tam Mộc, Lâm thúc nói, “Quen tay hay việc, người phải học làm này đó mới là nam nhân tốt!”

“Sao lại nói vậy?”

“Nam nhân tốt là bên ngoài lên núi xuống ruộng, ở nhà phòng bếp giường màn!” Lâm thúc cười nói, vốn đang sợ Lâm Tam Mộc nghe được hai chữ giường màn sẽ ngượng ngùng, không nghĩ tới Lâm Tam Mộc bộ dạng thư sinh không có chút nào cổ hủ, nói, “Lên núi xuống ruộng không có vấn đề gì, phòng bếp có lẽ không được, bất quá ta có thể dựa vào giường màn bù lại!”

Lâm thúc cười ha ha, nam nhân ở cùng nhau thỉnh thoảng nói vài chuyện tế nhị đã trở thành một phần trong cuộc sống của rất nhiều thị dân ở trấn , hiển nhiên Lâm thúc cũng bị nhiễm

Hắc Muội đúng lúc này tiến vào, hỏi bọn họ cười cái gì, Lâm thúc đỏ mặt nói, “Chuyện của nam nhân, nữ nhân không cần biết!”

Trước kia Lâm thúc giáo huấn Hắc Muội đều thành thật , hiện tại đã khác, nàng nắm được nhược điểm , vì thế không chút hoang mang nói, “Được rồi, nam nhân các người tiếp tục nói, ngày mai ta dẫn tỷ ta về.”

Cái này Lâm thúc hoảng thần , vội vàng lôi kéo Hắc Muội nửa ngày mới nói ra, “Đừng mà, Hắc Muội, chỉ giỡn chút với người thôi .”

Lâm Tam Mộc một bên mỉm cười yếu ớt, mấy ngày nay mỗi ngày đều sống thoải mái, ăn uống sinh hoạt đều là những thứ đơn giản nhất, nhưng trong lòng lại luôn ấm áp tràn đầy, là một loại cảm giác an tâm và ấm áp trước nay chưa từng có, bỗng nhiên cảm thấy chính mình trước kia đã sống uổng phí thời gian.

Hắc Muội không biết giờ phút này trong lòng Lâm Tam Mộc đắm chiều, nàng hiện tại một lòng một dạ muốn buộc Lâm thúc đi vào khuôn khổ.

Cuối cùng Lâm thúc thân nhiên thừa nhận, ở trước mặt tiểu bối thừa nhận tình cảm lưu luyến thật đúng là có chút xấu hổ.

Hắc Muội nhìn hần thẹn thùng vẫn không buông tha, “Lâm thúc, ta cũng không phản đối, nhưng ta hiện tại có hai băn khoăn.”

“Người nói!” Lâm thúc chỉ sợ Hắc Muội không tán thành, Cát Tường thực ra rất coi trọng ý kiến Hắc Muội, nếu hần không được Hắc Muội đồng ý, phỏng chừng Cát Tường cũng không thoải mái được.

“Một, ta từng dẫn tỷ ta đến Vương đại phu khám, ông ấy nói tỷ ta trong cơ thể hàn khí ngưng trọng, khó thể mang thai, huống chi còn lưu sản một lần ——”

Lâm thúc cắt ngang, “Này người yên tâm, ta không phải người bảo thủ cổ chấp, nếu muốn con cháu đầy đàn ta đã không độc thân đến bây giờ, có đứa nhỏ hay không ta không sao cả.”

Hắc Muội rất kinh ngạc Lâm thúc có tư tưởng khai sáng như vậy, nam nhân ai không để ý chuyện con cháu, lại nghĩ có lẽ cùng quá khứ của hần có liên quan.

“Thứ hai chính là ——”

Hắc Muội cố ý kéo dài âm thanh, khiến Lâm thúc nôn nóng, ” Hắc Muội mau nói đi!”

“Thứ hai chính là —— chính là ta không biết nên kêu người Lâm thúc hay Lâm ca .”

Nói xong cười ha ha, Lâm thúc hưng hăng gõ đầu nàng một cái, “Thật nghịch ngợm!” Quay đầu đối với Lâm Tam Mộc nói, “Tam Mộc, giường màn vẫn chưa đủ à!”

Lâm Tam Mộc vốn đang xem diễn, nghe Lâm thúc đột nhiên nói một câu, cổ tình Hắc Muội còn không hiểu cho nên truy vấn hần cái gì “Giường màn vẫn chưa đủ“, nghiêm mặt không nói lời nào, trên hai má trắng nõn như ngọc cũng hiện lên rặng mây đỏ.

Giữa trưa Lâm thúc đóng cửa tiệm, mọi người vây quanh bàn tròn ăn cơm trưa.

Canh xương thơm ngào ngạt, khoai tây giòn giòn, còn có rau xanh, Phùng Quý cùng Lâm thúc vẫn uống rượu như trước.

Hắc Muội không biết cha nàng đã biết chuyện tình cảm của Lâm thúc và Cát Tường chưa, nghĩ cơm nước xong sẽ nói với cha, xem thái độ cha thế nào.

Không nghĩ tới Phùng Quý trực tiếp cùng Lâm thúc cụng ly nói, “Vốn là huynh đệ, sợ về sau sẽ rối loạn vai vế .”

Lâm thúc vừa nghe trong lòng lộp bộp, nghĩ Phùng Quý không đồng ý, nhìn nhìn Hắc Muội cầu cứu.

Hắc Muội vội vàng gấp miếng thịt đặt vào chén của cha, “Cha, tuy nói chúng ta kêu Lâm thúc là Lâm thúc, nhưng cha nhìn bộ dạng Lâm cũng không già a, nhìn qua còn chưa tới ba mươi!”

Phùng Quý nhìn Cát Tường lại nhìn Lâm thúc thờ dãi.

Lâm thúc bỗng nhiên một phen giữ chặt tay Phùng Quý nói, “Đại Quý ca, ta so với Cát Tường hơi lớn, nhưng ta khẳng định sẽ chiều cố thương yêu nàng, làm cho nàng mỗi ngày cười thoải mái ——”

Nói xong nương theo cảm giác say Lâm thúc trực tiếp quỳ xuống trước mặt Phùng Quý .

Hắc Muội cùng Cát Tường thật sự bất ngờ, không nghĩ tới Lâm thúc lại vì Cát Tường quỳ xuống cầu xin Phùng Quý .

Phùng Quý vốn từ lượng không tốt như Lâm thúc, vừa rồi uống khá nhiều cũng bắt đầu xúc động, lại có Hắc Muội ở một bên khuyên bảo, cuối cùng đồng ý, nhưng vẫn không có nõ gả Cát Tường cho Lâm thúc.

Kỳ thực ông băn khoăn cũng rất bình thường, dù sao người lớn tuổi luôn nghĩ Lâm thúc cũng là người từ ngoài đến, không có căn cơ, ở thôn Đại Diệp không có ruộng đất, dựa vào cửa hàng tổng cảm thấy không ổn định, hơn nữa tuổi Lâm thúc so với Cát Tường lớn hơn mười tuổi, trong lòng ông ít nhiều cũng để ý.

Đợi cho giữa trưa sau khi ăn xong nghỉ ngơi, Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc về nhà mình. Nàng đối với Lâm Tam Mộc nói, “Tam Mộc, nếu tỷ ta thực sự gả cho Lâm thúc, ta muốn đem căn nhà này làm đồ cưới cho tỷ ta, người đồng ý không?”

“Đồng ý!” Lâm Tam Mộc không hề nghĩ ngợi nói thẳng.

“Ngươi không tiếc sao?”

“Là cho tỷ nàng cũng không phải cho người khác có cái gì tiếc chứ !”Hắn kỳ quái nhìn Hắc Muội nói.

“Tam Mộc, cảm ơn ngươi, từ lúc chúng ta thành thân tới nay ngươi đối với ta và người nhà thật sự quá tốt.”Hắc Muội nhất thời xúc động.

“Ta tốt như vậy, còn không cảm tạ ta làm cho ta thoải mái a!”Nào biết Lâm Tam Mộc nói xong liền trực tiếp giơ tay tập ngực , một phen nắm bộ ngực đầy đà của nàng.

Mùa hè quần áo rất mỏng, ngón tay thon dài mang theo hơi lạnh trực tiếp chạm vào ngực nàng, còn tà ác bóp nhẹ một cái, “Thực mềm!”

“Ngươi ——”Hắc Muội nhìn hắn được một tác lại muốn tiến một thước hướng bên trong cái yếm tìm kiếm, nóng nảy, xoay người giơ tay bảo vệ trước ngực.

Tam Mộc xoay nàng lại nói, “Nghiêm trang chút!”

Hắc Muội không hiểu, hắn trước động thủ động cước còn kêu nàng trang nghiêm, đang muốn lý luận, lại phát hiện cha nàng cùng Cát Tường đã trở lại.

Người này lại một lần nữa ác nhân cáo trạng trước.

Lâm Tam Mộc đối với Phùng Quý và Cát Tường vô cùng thân thiết nói, “Cha, tỷ tỷ, hai người cùng Như Ý tán gẫu, con ra ngoài đi dạo!”

Hắn vừa ra cửa chợt nghe được tiếng Cát Tường kêu gọi Hắc Muội từ trong phòng, cùng Phùng Quý phê bình Hắc Muội không biết giữ ý tứ, bên môi ý cười tràn ngập , nghĩ tới bộ dạng Hắc Muội lại một lần nữa có miệng khó trả lời hắn thật muốn cười.

Hắc Muội giờ phút này quả thật là có miệng khó trả lời, hận Lâm Tam Mộc nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ buổi tối về nhà ở thôn Đại Diệp, đợi cho trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ xem nàng trừng trị hắn thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Báo ứng

Lúc xế chiều Hắc Muội và Lâm Tam Mộc cưỡi ngựa chuẩn bị về thôn .

Phùng Quý cùng Cát Tường vẫn ở lại trấn cùng Lâm thúc, bởi vì Phùng Quý không nói gì, hơn nữa thái độ Cát Tường cũng chưa rõ ràng, cho nên Hắc Muội chỉ còn chờ Lâm thúc tới cửa cầu hôn lúc nào thì lúc đó mới định đoạt.

Trước khi đi Phùng Quý như là đồ tiểu hài tử đưa cho Lâm Tam Mộc một bao kẹo lớn, “Tam Mộc, cầm trên đường ăn, nếu Hắc Muội bắt nạt con cứ nói với cha, cha sẽ giúp con dạy dỗ nó!”

Hắc Muội ở bên cạnh mắt tròn trắng, bị bắt nạt luôn là nàng a!

Lâm Tam Mộc cái gì cũng không nói, tiếp nhận bao kẹo nhìn Hắc Muội mím môi cười trộm.

Trên đường về nhà Hắc Muội hỏi Lâm Tam Mộc rất nhiều phong tục tập quán trong thành, tựa hồ hắn đối với kinh thành cùng Cẩm thành quen thuộc nhất. Nói đến địa phương ăn vật cũng biết rất ít .

Nàng cuối cùng hỏi chính mình làm rau trộn hương vị như thế nào.

“Hương vị rất nặng, hương nồng, ngon miệng, coi như là đặc biệt.”

“Ngươi đã từng ăn hương vị này ở nơi khác chưa?”

Thấy Tam Mộc lắc đầu nàng trong lòng mừng thầm, suy nghĩ nói, “Ngươi còn nhớ mấy giống rau màu đen chúng ta hái được sau núi không? Đó là một loại gia vị đặc biệt, hương vị đặc biệt được tạo ra từ thứ đó , trước kia làm rau trộn dựa vào chính là mấy gia vị, ngươi nói nếu ta bán đồ gia vị thì thế nào?”

“Có thể, có lẽ so với bán rau trộn sẽ thoải mái hơn.”Lâm Tam Mộc nghĩ vẫn không nên rất vất vả .

“Đặt cho nó là ngũ hương phần thế nào?”

“Ngũ hương Như Ý!”

Hai người vô cùng vui vẻ bàn luận chuyện buôn bán.

Nghĩ cha nàng đã thích làm việc trong cửa hàng đợi sau này kiếm tiền ở Thanh thành cũng mở một cửa hàng lớn, cho cha nàng làm chủ, cũng muốn kiếm chút tiền chuẩn bị làm đồ cưới cho Béo Nha cùng Tứ Nha.

Hai người giờ phút này vô cùng thân thiết cười chung một con ngựa, hắc mã thông thả đi, nắng chiều kéo bóng họ ra dài, Hắc Muội nhìn bóng hai người trên đất thân mật khẽ cười.

Lâm Tam Mộc ở phía sau nàng khẽ ôm lấy nàng trầm mặc không nói, Hắc Muội quay đầu nhìn hấn hỏi, “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ cảm giác thật tốt.” Hấn nói được thoải mái, ở trong lòng Hắc Muội xem ra đã có chút chua xót.

Nàng tuy nghe hấn nói qua đã không còn nhà người, nhưng hấn tựa hồ chưa bao giờ đề cập tới chuyện trước kia, về gia đình hấn cùng quá trình trưởng thành của hấn một chữ cũng không nói, nàng cũng không muốn hỏi nhiều.

Vì thế giờ tay chạm vào tay đang kéo cương ngựa của hấn vỗ vỗ, “Về sau cả nhà chúng ta sẽ sống thật tốt.”

Hấn cầm tay nàng lại, đầu tựa vào gáy nàng, chậm rãi nói, “Cảm ơn nàng đã cho ta một thứ gọi là nhà!” Khi nói chuyện hơi thờ như cố ý vô tình phả vào tai nàng.

Hắc Muội cảm giác được hấn đùa giỡn, xuy cười, “Đừng nói mấy lời buồn nôn đó!”

Lâm Tam Mộc đột nhiên ngậm vành tai nàng, còn tà ác vươn đầu lưỡi vào mút một chút, Hắc Muội cả kinh bật người một cái, hấn lập tức văng ra.

Nàng quay đầu xấu hổ mang giận trừng mắt hấn, “Ngươi cảm tình con chó hả!”

Lâm Tam Mộc cười không nói.

Hai người cười cười nói nói thời điểm tới cửa thôn Đại Diệp mặt trời đã sắp xuống núi.

Bởi vì sợ bị người trong thôn chê cười Hắc Muội kiên quyết muốn xuống ngựa, vì thế hai người sóng vai dẫn ngựa đi vào thôn.

Lúc đi đến hạ thôn nghe được tiếng động lớn xôn xao, hai người càng đi tới thì càng thấy nhiều thôn dân, thì ra là Diệp bà bà và Phùng bà bà lại cãi nhau.

Một người nguyên rửa con trai người kia chân què cả đời, một người nguyên rửa cháu gái người kia cả đời gả không được.

Hai người đã năm sáu mươi tuổi, cái tuổi này đúng là không kiêng nể gì, hơn nữa vốn nổi tiếng là nhân vật hung hãn, cái gì khó nghe cũng có thể mắng ra.

Người chung quanh vây xem cũng cao hứng phấn chấn, có người châm ngòi thổi gió, có người lắc đầu thờ dài.

Hắc Muội vốn căn bản không nghĩ đề ý tới, trực tiếp không nhìn rồi đi, nào biết Diệp bà bà vừa thấy Hắc Muội hai mắt nhất thời hung tợn âm độc, người đàn bà chanh chua, đồ dễ tiện chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Phùng bà bà thực khôi hài, vốn không định gặp Hắc Muội, nhưng bà biết kẻ thù của địch nhân chính là bằng hữu, bà thấy Diệp bà bà mắng Hắc Muội càng thêm nhảy cẫng lên mắng, “Cũng đỡ hơn con trai bà, dù chân có tốt lên cũng là một tên vô dụng——”

Phùng bà bà là lấy chuyện Diệp Tĩnh đến bây giờ vẫn chưa lấy được vợ ra mắng, vốn trong thôn ai cũng gièm pha nhà Diệp bà bà, mặc dù Diệp Tĩnh biết chữ chân cũng đã tốt, nhưng hiện tại ruộng đất nhà hấn đã bị đoạt lại, chỉ có thể giúp người ta làm nông mới sống qua, không như trước kia nữa, ai còn nguyện ý gả đến nhà bà.

Lần này thật sự là trọc vào thể diện Diệp bà bà, nhất thời cảm tức vạn phần, hung thần ác sát muốn cùng Phùng bà bà đánh nhau.

Diệp Tĩnh vốn muốn tới khuyên can, nghe được mấy câu này của Phùng bà bà mặt liền âm trầm, thù mới hận cũ cộng lại, nắm chặt quyền đầu toàn thân tức giận đến phát run.

Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc tựa như không có việc gì dẫn ngựa trực tiếp đi qua, không thèm để ý trận khôi hài này, Diệp bà bà càng đắc ý, thấy Phùng bà bà không có ai giúp dễ dàng đánh một trận.

Phùng bà bà thực sự cảm tức giúp Hắc Muội nói chuyện nàng còn không cảm kích cũng không hỗ trợ, cứ như vậy rồi đi, xoắn tay áo lên muốn nghênh chiến, miệng còn mắng mấy câu khó nghe, cái gì “Loạn luân, dơ bẩn, xứng đáng đi ra ngoài xin cơm”,

Không đợi Diệp bà bà động thủ Diệp Tĩnh mất đồ ngẫu từ phía sau bà xông về phía Phùng bà bà, mặc dù vóc dáng Phùng bà bà lực lưỡng nhưng Diệp Tĩnh dù sao cũng là một thanh niên, hơn nữa thể tới đột ngột, bà lập tức bị bị đụng lui về sau.

Cửa thượng thôn trên thực tế là một sườn dốc, đối diện gò đất là nhà Cúc Trần thăm, hai đầu là đường trong thôn, bên kia là hạ thôn, địa thế khá thấp,

nên xây thành sùan đá, khi có mưa chỗ gò đất sẽ lún, độ cao sùan đá cũng không lớn chỉ có ba thước, nhưng phía dưới bởi vì ó người chuẩn bị làm nền cát nhà mới, có ít đá nhỏ rải rác dưới chân sùan.

Phùng bà bà mắt thấy sắp rơi xuống , người vây xem đều một trận kinh hô, nhưng chuyện đột ngột xảy ra ai cũng không phòng bị , muốn cứu đã cứu không kịp nữa.

Phùng bà bà cũng là người nhẩn tâm , trước khi ngã xuống còn kéo Diệp Tĩnh không buông, vì thế hai người cùng nhau lăn xuống.

Nhất thời tiếng thét chói tai phía dưới ngừng lại .

Mọi người vội vàng nhìn xuống sùan, hai người ngã quá nặng, có người hét lên, “Đổ máu , đổ máu !”

Là cánh tay Diệp Tĩnh bị cắt trúng .

Diệp bà bà nhất thời hoảng thần , khóc trời gọi đất, vội vã nhìn thấy Tiểu Phúc ở một bên, một phen đẩy xuống, “Là mày hại con tao!”

Đợi cho Tiểu Phúc ngã xuống , bà mới biết sợ.

Đã có người xuống dưới sùan, ba chân bốn cẳng đỡ Phùng bà bà và Diệp Tĩnh dậy, lại nhìn thấy Tiểu Phúc thét lên rơi xuống , vốn không có gì , Tiểu Phúc được nuông chiều quen , sao chịu nổi cái đau này, nhất thời oa oa khóc lớn.

Tiểu Phúc là tính mệnh của Phùng bà bà a, bà nghĩ Tiểu Phúc té bị thương , liền bỏ qua.

Thời điểm gần rồi đi giẫm mạnh một cước lên mắt cá chân Diệp Tĩnh. Trùng hợp là bên mắt cá chân có một miếng đá nhọn, chỗ bị thương trước kia bị kẹp giữa như thế. Hết thâm một tiếng, ôm chân lăn lộn trên mặt đất.

“Con a, con ta a!”Diệp bà bà đã xuống dưới , thấy Diệp Tĩnh la hét như điên vội ôm hân.

“Nuông, chân con, chân con—— “

Diệp bà bà nghĩ cũng không dám nghĩ là chân Diệp Tĩnh lỡ có mệnh hệ nào lại trở thành người què lúc đó phải làm sao, quay đầu nhìn Phùng bà bà ôm Tiểu Phúc kiểm tra bà thật muốn giết người, cầm lấy tảng đá lập tức nện lên chân Phùng bà bà.

Phùng bà bà thét chói tai che chân ngoao ngoao kêu thảm thiết.

Tình huống đã có chút không khống chế được .

Chung quanh thôn dân sợ gây ra tai nạn chết người đã có mấy người trưng nghĩa đi ra can ngăn , càng lúc càng nhiều người vây xem, bao gồm Phùng Kim vừa từ ruộng trở về, còn có Hương Thảo cùng Vương Kiều Nga nghe được tin chạy tới.

Nhất thời một mảnh hỗn loạn kêu khóc mắng chửi om sòm.

Trận chiến mắng chửi này nhanh chóng thành một thảm kịch lưỡng bại câu thương.

Phùng bà bà và Diệp Tĩnh đều thành người què, Diệp Tĩnh còn đụng bể đầu đổ máu , nhưng thảm nhất là Tiểu Phúc, xương sống té bị thương , đi đường đều đau, Diệp lang trung nói là xương cốt nát, phải nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, mỗi ngày còn phải uống canh xương, nếu không sẽ có khả năng bại liệt, khiến một nhà Vương Kiều Nga sợ tới mức mặt xám như tro .

Tất cả kết quả là Hắc Muội nghe được khi đang giặt đồ bên suối, nghe Đại Bàn tẩu tử nói xong hờ hững cười, cũng không nói lời nào , giặt xong về nhà phơi quần áo.

Vẫn như mỗi ngày đi vòng quanh trên núi, ngắt hoa tiêu bát giác hái hương , quần áo của nàng dơ nhìn không ra bộ dạng gì, quần áo Lâm Tam Mộc lại thủy chung bụi đất bất nhiễm , phơi trên sào trúc trong sân nhìn xem phá lệ nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ.

Liếc mắt nhìn sân bên cạnh, dưới tàng cây cao ngất người nọ đang đứng ở một bên, dáng người ngọc thụ lâm phong đang tìm sâu cho gà ăn, còn cùng Tứ Nha tranh tài, chọc cho Tứ Nha thỉnh thoảng cười to, bên chân một đám gà đi theo ăn sâu.

Hắc Muội nhìn bọn họ nghịch dưới ánh mặt trời mỉm cười, Lâm Tam Mộc như cảm giác được ánh mắt của nàng, quay đầu hướng về phía nàng cười yếu ớt, giữa tia nắng ban mai khuôn mặt ôn nhuận của hân nhợt nhạt, dung nhan có cảm giác tẩy sạch xuất trần tuyệt mỹ, Hắc Muội nhìn thấy tâm thần nhộn nhạo.

“Hò ly tinh!” Khẽ nói một câu vội vàng rời đi, vào bếp xem Béo Nha chuẩn bị đồ ăn thế nào.

Ăn điểm tâm Hắc Muội dẫn mọi người chuẩn bị đi núi nhỏ đậu phộng, nhìn làn da trắng nõn của Lâm Tam Mộc suy nghĩ, trước khi đi đem theo cái ô.

Đậu phộng trong núi năm nay mọc không tệ, Hắc Muội buông này nọ xuống bắt đầu nhỏ đậu phộng.

Lâm Tam Mộc nhìn các nàng nhỏ vất vả, lại có mặt trời phơi nắng vì thế nói, “Các người vào chỗ râm mát nghỉ đi, ta nhỏ được rồi.”

Hắc Muội cũng không lên tiếng, thật sự mang theo Béo Nha và Tứ Nha đến một bên nhìn Tam Mộc nhỏ, hắc nhỏ căn bản không tốn lực, nhưng đậu phộng nhỏ lên phía dưới căn bản không có mấy hạt đậu phộng, đều bị kéo đứt.

“Đếm xem ngươi nhỏ được mấy hạt đậu phộng!” Hắc Muội buồn cười nói, Béo Nha cùng Tứ Nha ở một bên cười ha ha.

Cuối cùng vẫn là Tứ Nha nói, “Nhị tỷ phu, huynh không thể dùng nhiều sức, đậu phộng sẽ bị rơi trong đất, phải lực ở mức độ vừa phải nhỏ!” Tứ Nha bởi vì nhỏ nhất, Tam Mộc có đôi khi dạy nàng chữ nên hai người rất thân.

Nàng đi qua làm mẫu cho Tam Mộc nhỏ thế nào.

Nhưng bị một nha đầu chưa tới mười tuổi dạy Tam Mộc có chút khó chịu, thế nào đến nông thôn hắc làm việc gì cũng làm không tốt.

Nhưng Tam Mộc vẫn đi theo Tứ Nha học nghiêm túc, lại nhỏ lên quả nhiên có rất nhiều đậu phộng.

Hắc xoay người quay đầu hé ra dây đậu phộng trong tay, phía dưới mang theo đậu phộng nặng trĩu, dưới ánh mặt trời cười khế, mặt mày như vẽ, ánh mắt tràn ra ý cười, tươi cười sạch sẽ thuần túy.

Hắc Muội nhìn thấy nghiêng răng nghiêng lợi, người này dưới mặt trời phơi nắng, da mặt lại vẫn trắng nõn như trước thậm chí còn lông lánh, mang theo chút màu hồng như được phốt lên lớp phấn.

Tứ Nha đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt đỏ rực, xem xét hôm sau có thể sẽ bị đen chút.

Nàng hô, “Tứ Nha, muội lại đây tháo đậu phộng, muội muốn đen như tỷ hả!”

Tứ Nha vội vàng chạy trở lại dưới tàng cây, Béo Nha đưa nước cho nàng, dưới móng lột dây đậu phộng vừa tháo sạch sẽ, “Muội ngồi tháo đậu phộng tỷ đi nhỏ!”

Hắc Muội nhìn bộ dạng Béo Nha trắng trắng mềm mềm vội vàng đem ô đưa cho nàng, “Trời nóng, đừng phơi nắng tróc da.”

Trong đậu phộng, Béo Nha đi đến bên cạnh Lâm Tam Mộc nói, “Nhị tỷ phu, huynh đi nghỉ đi, để muội làm!”

Lâm Tam Mộc nhìn sang Hắc Muội bên kia, cũng không kiên trì, ôm một bó lớn đậu phộng đi qua, ngồi xuống bên cạnh Hắc Muội nói, “Về nhà làm đậu phộng rang cho ta ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Quả đào

Hắc Muội cảm thấy có lẽ chính mình chiếu cố hai đứa muội muội đã quen, nên có đôi khi nàng không tự giác chiếu cố Lâm Tam Mộc. Mà hiển nhiên hắc cũng thực hưởng thụ.

Như giờ phút này, hắc vô cùng vừa lòng nhìn Hắc Muội nấu xong đậu phộng đặt trên bàn.

“Đừng ăn nhiều, trường bụng!” Hắc Muội buồn cười nhìn hắc phòng bị thức ăn cùng Tứ Nha biểu hiện đối lập nhau.

Bên này đậu phộng còn chưa đào xong, bên kia đã có người tới cửa.

Kỳ thực ngay từ đầu hai người đã đoán trước được.

Đến là Phùng Kim cùng Vương Kiều Nga Phùng bà bà, còn có Hương Thảo, ngoại trừ Tiểu Phúc ra, cả nhà này tề tập đầy đủ.

Phùng bà bà vào cửa liền khóc đến đáng thương, “Hắc Muội, Tiểu Phúc là nòi giống duy nhất của Phùng gia, con hãy cứu trợ a ——”

Xương sống Tiểu Phúc bị thương, ngày đó tổn không ít bạc, mà thu hoạch vụ thu còn chưa tới, các nàng phụng dưỡng cũng là cùng đường.

Hắc Muội vừa nghe như vậy đối mặt với lời nói trọng nam khinh nữ trong lòng càng phản cảm, không nhanh không chậm nói, “Ta dựa vào cái gì cứu? Là bằng Vương Kiều Nga cùng Hương Thảo hại nương ta lưu sản còn có nương ta hài cốt chưa lạnh bà đã ép cha ta tái giá sao?”

Nhất thời Phùng bà bà sững sờ nửa ngày, bên cạnh Vương Kiều Nga và Phùng Kim liên tiếp nháy mắt, Phùng bà bà hé ra một nét mặt già nua, than thở khóc lóc, “Quá khứ là chúng ta không đúng, nhưng nói như thế nào chúng ta là người một nhà ——”

“Đừng, ta không có người nhà như vậy!”

Béo Nha ở một bên nhìn về mặt ghét bỏ, “Xứng đáng!”

Tứ Nha cũng là về mặt đề phòng nhìn các nàng, vụng trộm ở bên cạnh Tam Mộc nói, “Nhị tỷ phụ, đừng cho tiền bọn họ!”

Hắc Muội vốn quả thật không muốn cho bọn họ tiền, mỗi lần bọn họ khóc đáng thương như vậy không biết lừa cha nàng bao nhiêu tiền.

Nhìn những người này khóc sụt sùi thật sự phiền lòng, trực tiếp đuổi đi, thật sự không phải nàng tâm địa ngoan độc, mà là nàng cảm thấy chính mình không phải thánh mẫu, tuyệt đối sẽ không lấy ơn báo oán, không đi bỏ đá xuống giếng đã xem như nể tình cha nàng.

Lâm Tam Mộc bỗng nhiên ở sau chậm rì rì nói một câu, “Muốn tiền cũng không phải là không thể được.”

Nhất thời bọn người Phùng bà bà mừng rỡ, không để ý Hắc Muội cùng Béo Nha xua đuổi, quay đầu trông mong nhìn Lâm Tam Mộc.

Hắc Muội nhìn hẩn một bộ dạng bí hiểm, đánh giá người này lại đang đảo hồ, đã có người tự nguyện nhảy vào nàng cũng không ngăn cản.

“Muốn tiền có thể, nhưng ta có một điều kiện!”

“Điều kiện gì?” Hiện tại chỉ cần có thể có bạc cái gì bọn họ cũng nguyện ý.

“Ta muốn các người ở trước linh tiền nương Như Ý quý ba ngày ba đêm!”

Phùng bà bà mặt đều tái đi, nào có mẹ chồng quý con dâu, nhưng Phùng Kim và Vương Kiều Nga lại bất chấp này đó, một lòng buộc Phùng bà bà đáp ứng.

Ngày hôm sau một nhà máy miệng găng gượng quý trước linh vị Tú Cô, toàn thôn mọi người đến xem, người người đều cảm thấy Hắc Muội là một người ngoan độc, cũng thay Tú Cô đáng giá.

Chuyện cũ mấy năm nay hiện lên, trong lòng Hắc Muội vừa chua xót lại vui mừng, ác quả ác báo.

Một chiều này của Lâm Tam Mộc đơn giản là khiến cho toàn thôn thấy rõ tình thế, ai đắc tội nhà Hắc Muội sớm hay muộn sẽ bị trả báo.

Cúc Trần thậm chí nghe nói, sợ tới mức ở nhà run run.

Đầu tháng bảy chính là lúc thời tiết tốt cho đào mận sinh trưởng. Ánh nắng chói chang chiếu xuống rừng đào phía sau núi thôn Đại Diệp càng phát ra xanh um, quả đào phấn nộn làm cho người ta thèm chảy nước miếng.

Hàng năm quả đào chính dân quê đều hái mang đến trấn trong thành bán kiếm vài đồng, nhà Hắc Muội chỉ có hai cây đào một cây mận, năm rồi vì trợ cấp chi phí trong nhà chính mình còn luyến tiếc ăn.

Năm nay cuộc sống khá hơn, nàng cũng lười đi bán, chuẩn bị hái về cho cả nhà ăn.

Nàng một đại cô nương không thèm để ý người ta nói, trực tiếp trèo lên cây hái, còn ngồi ở trên cành cây vừa hái vừa ăn, khiến Tứ Nha hâm mộ muốn chết.

Ngô Bảo Nhi cũng tới góp vui, cái gọi là trái cây nhà người ta ăn ngon chính là đạo lý này, hẩn thế nào cảm thấy ăn đào của Béo Nha đưa ngọt hơn đào bình thường.

ở nông thôn quả đào bởi vì không được chăm sóc nhiều, lớn lên cũng không tốt lắm xem, bên ngoài có chút sần nứt, dầu đào chảy ra, hoặc là có sâu.

“Đừng thấy nó khó coi, người ăn thử xem!” Hắc Muội thấy Lâm Tam Mộc hình như chướng mắt, lấy nước gột rửa đưa cho hẩn.

Hẩn cắn liên tiếp mấy miếng giòn giòn ngọt ngọt, từ chỗ cắn có thể thấy bên trong tất cả đều là nước mật đỏ rực.

“Thực ngọt, ta còn tưởng rằng chỉ có đào mật ăn ngon chứ?” Lâm Tam Mộc nói xong ba chữ quả đào mật rõ ràng có hàm ý, Hắc Muội hung ác liếc trắng mắt.

“Đào mật là gì?” Tứ Nha tò mò hỏi.

“Ăn cũng không đóng được miệng muối!” Nàng tức giận nói Tứ Nha, Tứ Nha về mặt ủy khuất không biết tại sao nhị tỷ hung dữ với nàng.

Quả đào có thể ăn no, quả mận ăn nhiều thì không tốt cho tiêu hóa, nàng không hái nhiều, chuẩn bị lưu trữ qua vài ngày lại tới hái.

Một bên dẫn Béo Nha và Tứ Nha về nhà, vừa quay đầu lại thấy Lâm Tam Mộc đứng bên cây đào, quần áo màu trắng ở trong lá đào tươi tốt dày đặc nổi bật lên, khí định thần nhàn đứng ở nơi đó, ngay cả giọt sương sớm đều liếc mắt rũ xuống.

Quay đầu nhìn Hắc Muội đối diện, hơi hơi hơi lên khóe môi, một đôi mắt đen huyền, thâm thúy như vực sâu, lại tựa hồ có thiên tư vạn lữ thật nhỏ quán

vào lòng nàng, làm cho nàng bỗng nhiên một trận tâm hoảng ý loạn.

Bên cạnh Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha nhìn phản ứng của hai người che miệng cười trộm, Ngô Bảo Nhi ở bên tai Béo Nha vụng trộm nói, “Ta cũng muốn nàng nhìn ta như vậy!”

Buổi tối Hắc Muội nhìn Lâm Tam Mộc ngủ sớm, bày ra tư thế tiêu hồn chờ nàng lên giường, thời tiết đã nóng, buổi tối đều phải quạt một lát mới có thể ngủ được.

Hắc Muội nhìn hần một cái nói, “Nam sắc chọc người a!”

“Nàng rung động?” Lâm Tam Mộc nói xong cố ý mở rộng vạt áo chút, lộ ra vòm ngực cường tráng.

“Đem quần áo mặc vào, lão nương ta cũng không ăn bộ dạng này của ngươi!”

“Bộ dạng gì của ta?” Lâm Tam Mộc nói xong nháy mắt đào hoa tà mị vạn phần, Hắc Muội thấy thẳng run run.

“Đừng tưởng rằng có một bộ thân xác thối tha có gì đặc biệt hơn người, cho dù người khuynh quốc khuynh thành cuối cùng cũng là hồng nhan xương khô.” Hắc Muội khinh thường nói xong, cầm quạt hương bồ lớn vô cùng thô lỗ ngồi ở trên giường quạt quạt, hoàn toàn không nhìn một bên người nào đó phong tình.

Lâm Tam Mộc nghiêng đầu nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên nói, “Nàng đã không thèm để ý thân xác thối tha của ta, hôm nay sao lại nhìn chăm chăm ta như vậy!”

Hắc Muội lập tức như bị đâm trúng chân đau vội vã phủ nhận, “Nào có, đừng tự chết vàng lên mặt!”

Nhìn nàng vội vàng phản bác, hần cười đến hoa mỹ.

Hắc Muội ảo não nằm xuống đưa lưng về phía hần, trong lòng nàng quả thật có chút không bình thường, ánh mắt thật sự là càng ngày càng không rời được người này.

Chính mình thừa nhận như vậy có chút mất mặt.

Hần cũng không buông tha từ phía sau sát lại, “Thế nào, Hắc Muội buru hần của ta cũng có lúc xấu hổ?”

Hắc Muội bị hần kẻ sát, vừa động đó là bộ ngực thấm lạnh của hần, không dám lại động, kéo chăn che kín đầu, “Ngủ!”

Lâm Tam Mộc buồn cười kéo chăn ra, “Đừng buồn bức nữa, ngủ đi!”

Nói xong hần đã xoay người nằm thẳng mà ngủ, giờ phút này Hắc Muội bỗng nhiên có điểm lo được lo mất.

Ngày mười tháng bảy là một ngày lành, sáng sớm Ngô lão gia và Ngô phu nhân thể nhưng tự mình tới cửa cầu hôn.

Làm cho Hắc Muội vui mừng hơn hờ, mơ hồ mong thời gian kéo dài ra!

Lúc vào trong nhà ngồi xuống Ngô phu nhân nhìn Lâm Tam Mộc vài lần, Hắc Muội cũng thấy nhưng không thể trách, lần đầu tiên nhìn thấy tướng mạo của hần đều sẽ bị chấn động, nhìn trộm thêm vài lần.

Cho nên nàng cũng không nghĩ nhiều, đổi lại phòng bị về mặt Ngô lão gia nhìn Lâm Tam Mộc, dường như không có gì không ổn, không có nhận ra hần, lúc này mới yên lòng, bắt đầu bàn chuyện訂 hôn của Béo Nha và Ngô Bảo Nhi.

Hắc Muội cũng nghiêm túc nói thẳng điều mình cố kỵ, Béo Nha và Ngô Bảo Nhi có thể訂 hôn nhưng Ngô Bảo Nhi không được nạp thiếp.

Ngô phu nhân như đã sớm đoán được Hắc Muội sẽ yêu cầu như thế, nói nếu Béo Nha sau ba mươi tuổi vẫn không có con nối dòng, mới cho phép Ngô Bảo Nhi nạp thiếp.

Nhìn hai người cho dù là người lớn lúc đang nói chuyện cũng mất đi này lại, Hắc Muội cắn răng một cái đáp ứng.

Ngô lão gia cũng không phải người keo kiệt, trực tiếp cho một đôi kim nguyên bảo làm sính lễ, Hắc Muội đưa ngày sinh tháng đẻ của Béo Nha ra, nghị lễ訂 hôn cất bỏ, đợi lát nữa Phùng Quý về nhà, hai nhà chính thức ăn bữa cơm xem như lễ ra mắt.

Xong xuôi chỉ còn chờ hai năm sau Béo Nha mười sáu tuổi chính thức bàn chuyện thành thân.

Hắc Muội đem hai kim nguyên bảo đặt vào trong rương gỗ, bên trong rương gỗ này đều là đồ của Béo Nha, có một ít là quần áo mới mua gần đây, nàng hiện tại thân mình nẩy nở rất nhiều, mặc quần áo vào dần dần hiện ra dáng người yêu kiều.

“Béo Nha, trên tay tỷ còn có chút bạc, hơn nữa một đôi kim nguyên bảo này, tỷ nhất định cho muội nở mày nở mặt gả đến nhà Ngô địa chủ!”

“Tỷ, Ngô Bảo Nhi nói, không coi trọng đồ cưới của muội!”

“Tuy nói như thế, nhưng đồ cưới của muội không đủ phân lượng, hạ nhân nhà Ngô lão gia sẽ coi thường muội!”

Béo Nha lôi kéo Hắc Muội giọng buồn buồn nói, “Nhị tỷ, tỷ thật tốt với muội!”

Ngẫm lại còn nói thêm, “Nhị tỷ, vẫn là giữ tiền lại sau này gả Tứ Nha đi, muội gả vào nhà Ngô lão gia thế nào có ăn có uống, Ngô Bảo Nhi đối với muội cũng tốt!”

“Muội có lòng như vậy là tốt rồi, Tứ Nha đính hôn còn rất sớm, phần của nó tới lúc đó tỷ sẽ lại kiểm!”

Hai tỷ muội nói một phen, Hắc Muội trở lại phòng đã có chút thương cảm.

Dù sao cũng là muội muội do một tay mình nuôi lớn, nay đã đến ngày đính hôn, qua hai năm nữa sẽ thành người của nhà người khác, trong lòng có chút xúc động, nói sau Béo Nha tham ăn không nói cũng không có mưu trí gì.

“Không cần lo lắng, chỉ cách vài bước thôi, còn không phải dưới mí mắt nàng sao!”

Lâm Tam Mộc khẽ hớp một ngụm trà khuyên giải an ủi nói.

“Cũng đúng, Béo Nha ở nhà xem như là người có phúc nhất trong bốn tỷ muội chúng ta, trắng trắng mập mập, mông cũng lớn, hẳn là vào cửa có thể rất nhanh sẽ sinh con trai!” Hắc Muội không quan tâm nói, như là đang cố tự an ủi.

Lại khiến Lâm Tam Mộc cả kinh thiếu chút nữa phun ra ngụm trà vừa mới cho vào miệng.

Nàng thế này mới phản ứng lời này của mình có chút rất không thích hợp, ngượng ngùng nở nụ cười.

“Vậy nàng lúc nào thì sinh con trai cho ta?” Lâm Tam Mộc cười đùa nói.

“Viên phòng đến lúc đó tự nhiên sinh cho người, gấp cái gì hả!” Hắc Muội nói xong chính mình cũng có chút ngượng ngùng.

Lâm Tam Mộc thấy nàng mặt đỏ tai hồng hận không thể tìm cái lỗ chui xuống cũng không lên tiếng, nhìn nàng cười như trộm.

“Cười cái rắm!” Hắc Muội thẹn quá thành giận, “Còn cười, còn cười!” Nói xong liền đi qua quơ cánh tay đánh hấn.

Hấn cũng không trốn, trực tiếp kéo nàng vào lòng, khiến nàng không nhúc nhích được chút xíu, nghiêng người dán lên má nàng, miệng phun hương thơm, “Ta chờ nàng sinh con trai cho ta!”

Nàng vừa muốn nói gì, hấn đã đưa lưỡi vào, cái hôn này trần ngập nhu tình, tình tế ở môi nàng trần trọc, chung quanh tất cả giống nhau đều im lặng, thời gian phút chốc ngưng trệ, mùi hương thơm ngát của hấn cùng mềm mại của nàng hỗn hợp một chỗ lên men ——

Thẳng đến nàng vô lực yếu ớt, hấn hơi thở không xong rút ra, hai người một trận lặng im.

Hắc Muội bỗng nhiên nha nha nói, “Nếu chàng thật sự muốn con trai như vậy, ta có thể cùng chàng viên phòng trước, ta nghĩ nương sẽ không trách ta đâu!”

Lâm Tam Mộc nâng cằm nàng lên đối diện ánh mắt của nàng, khe khẽ cười nói, “Này xem như nàng hướng ta cầu hoan sao?”

“Người!” Hắc Muội tức giận, nhìn hấn trong mắt áp lực dần dần hiểu rõ, bỗng nhiên lại có chút hoảng sợ.

Hấn gắt gao ôm nàng vào lòng, “Ta là người trọng lời hứa, lúc trước đã đáp ứng nàng đợi năm sau mới viên phòng đã nói được thì làm được!”

Hắc Muội cảm thấy chính mình nghe hấn nói như vậy cũng vui vẻ, đây là nam nhân tốt biết kìm chế, nhưng sao trong lòng âm thầm có chút không vui cùng buồn bực chứ, nàng chờ mong cái gì a!

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: sớm hay muộn là vật trong tay ta!

Thu tới xem như sắp chấm dứt nắng hè chói chang.

Một ngày này đối với người ở nông thôn làm ruộng mà nói rất quan trọng, rất nhiều chuyện phải làm trong ngày này, ví dụ như bón phân, như giống cây.

Rất nhiều này nọ phải vào ngày này bốn phần , như dây mướp, củ cải non, còn có khoai tây.

Thực kỳ diệu, dây mướp vào ngày này bốn phần, kết trái khi nấu canh sẽ không có mấy thứ đen thui gì đó, ngay cả vỏ cũng đẹp hơn rất nhiều, Hắc Muội cũng không biết vì sao, lúc còn rất nhỏ thời điểm nghe được Phùng Quý nói với Tú Cô, sau đó nàng thử quả thật đúng như vậy.

Mà củ cải non lúc này đang phát triển nhanh chóng, bởi vì vào thu cây non phía dưới sẽ chậm rãi ra củ, cho nên mọi người phần lớn đều hái lên rất nhiều, nấu canh ăn.

Cho chút dầu vào nồi, lại cho thêm chút nước đun nóng, trực tiếp bỏ củ cải vào vào, đợi chín canh sẽ có màu xanh biếc, uống rất ngon, cho cải vào niêng lập tức tan ra, non không được, chén canh vừa đẹp mắt lại ăn ngon dễ làm .

Đối với Hắc Muội mà nói còn rất dinh dưỡng, hoàn toàn là vitamin C thiên nhiên a.

Lâm Tam Mộc thực sự thích, mỗi đêm đều phải uống một chén lớn, Hắc Muội trêu ghẹo hắn, “Trách không được làn da tốt như vậy!”

Rất nhiều người không phải nông nhân chuyên nghiệp, căn bản sẽ không biết vào thời điểm củ cải sinh trưởng tốt nên hái phần, người có kinh nghiệm làm ruộng biết vào thu chỉ hái phần củ cải sẽ sinh trưởng càng to mộng.

Đương nhiên lần này không cần Hắc Muội hái phần , Phùng Kim tự nhiên sẽ ngoan ngoãn đến gánh phần hái tốt, nhìn hắn cả người đầy phần thối bạn trước bạn sau, Hắc Muội nghĩ trước kia cha nàng Phùng Quý cũng bạn trước bạn sau nghe Phùng bà bà sai sử hỗ trợ cho Phùng Kim còn không được cảm ơn , hiện nay trong lòng đã cân bằng .

Lão Phùng Kim này ý vào Phùng bà bà sùng lão nên vừa lười lại ích kỷ , nhìn lão mệt cả đầu đầy mồ hôi trong lòng Hắc Muội thoải mái vô cùng.

Khoai tây cũng như thế, trong một mùa thu có thể rất nhanh sẽ lớn, trước đông chí sẽ đào ra, lại trồng khoai lang, vậy mọi chuyện đều xong .

Nói tới thu chỉ loại đồ ăn then chốt kỳ thực là cà tím.

Toàn bộ mùa hè cà tím là đồ ăn chủ đạo, nhưng vừa đầu thu cà tím sẽ già đi, ăn không ngon.

Nếu còn muốn tiếp tục ăn cà tím vậy trong ngày thu chỉ phải cắt bỏ toàn bộ cây non, chỉ để lại thân cây, chờ nó lại dài ra, kết trái sẽ rất non.

Lâm Tam Mộc thấy Hắc Muội cầm kéo cắt tất cả cây non phía trên, nói, “Nàng làm gì, cà tím ăn rất ngon mà!”

Hắn còn tưởng rằng nàng bỏ cà tím.

Nghĩ Hắc Muội mỗi lần làm cà tím hắn sẽ không tự giác mỉm cười.

Nàng biết Tam Mộc thích ăn món này, thịt cá cái gì đều cho Tứ Nha ăn, cũng không biết là đau lòng Tứ Nha gầy yếu hay thật sự không thích ăn mấy thứ dầu mỡ.

Mỗi lần Hắc Muội ở trong vườn hái một sọt cà tím vào bếp nếu gặp được hắn tuyệt đối sẽ sáng lạn đặc ý hướng hắn giơ cao cà tím, hắn thì sẽ đi ra suối xách một thùng nước lạnh về, chờ Hắc Muội cắt cà thành từng khối ngâm vào nước.

Dân quê không giống người trong thành dùng dầu đậu phộng mỡ heo , đều là dùng dầu hạt cải. Đợi cho dầu nóng , đem cà tím vớt lên áp chảo từng miếng, thẳng đến hai mặt vàng, mới xào lên, cho rau họ tỏi băm vào , phun hút nước cho ngấm, rất thơm mềm.

Cho nên Lâm Tam Mộc nghĩ Hắc Muội muốn vớt cà tím đi liền nóng này.

Hắc Muội cố ý chọc hắn, “Muốn ăn cà tím sang năm đi!”Hắn thật sự sốt ruột, ở trong vườn rau ôm Hắc Muội, chọc cho Bé Nha cùng Tứ Nha cười ha ha.

Đợi cho Hắc Muội tức giận giải thích một phen, hắn mới nửa tin nửa ngờ , mỗi buổi sáng đều đứng trước vườn rau xem cà tím có mọc ra hay không.

Hắc Muội thấy người này mỗi ngày nhìn chăm chăm cà cây non, dở khóc dở cười.

Vì sắp tới Trung thu, ngày mười ba Phùng Quý và Cát Tường đã về thôn Đại Diệp, tùy theo đại hỷ sự về.

Lâm thúc chính thức hướng nhà Hắc Muội cầu hôn , lễ cầu hôn chính là một tấm da hồ ly tốt nhất, này xem như vật đáng giá nhất của hắn .

Chỉ cần Phùng Quý đồng ý , Hắc Muội tất nhiên sẽ không đi so đo sinh lễ của hắn là cái gì, thấy Cát Tường cả người sáng sủa mượt mà rất nhiều nàng cảm thấy mỹ mãn .

Nay Phùng gia xem như chân chính song hỷ lâm môn , Phùng Quý biết được Ngô lão gia tự mình vì Ngô Bảo Nhi đến cầu hôn Bé Nha cao hứng vô cùng.

Cát Tường và Lâm thúc cũng vui vẻ vạn phần.

Mười lăm tháng tám nhà Phùng Quý rất náo nhiệt, hai đứa con đính hôn hơn nửa ăn tết Trung thu xem như tam hi .

Sáng sớm ba tỷ muội Cát Tường Béo Nha Tứ Nha ở dưới bếp nấu com, giữa trưa chuẩn bị tiếp một nhà Ngô lão gia tới ăn bữa com, hơn nửa còn có Lâm thúc, tổng cộng mười người tới .

Thời điểm Phùng Quý về nhà vốn vì ăn tết trung thu mà mua rất nhiều đồ ăn, nào, nào bánh mứt kẹo , vừa vận đều có.

Đến giữa trưa, Phùng Quý gọi Phùng bà bà tới ngồi vị trí ở trên, ông vẫn hiểu thuận, mặc dù Phùng bà bà có bao nhiêu không phải, tóm lại cũng là nương ông.

Chính là xưa đầu bằng nay , một ánh mắt cảnh cáo của Hắc Muội khiến Phùng bà bà lập tức không lên tiếng , hiện tại bà làm người cụt đuôi, không dám lỗ mắng, hơn nữa nhìn về mặt Lâm Tam Mộc cười dài trong lòng liền phát lạnh.

Bữa com này tất nhiên là ăn được khách khứa đều vui, không khí hòa hợp, đặc biệt Ngô Bảo Nhi rất mạnh dạn, không giống Béo Nha e lệ, tự nhiên hào phóng chậm rãi mà nói, dẫn tới mọi người thỉnh thoảng cười ha ha, vợ chồng Ngô lão gia nhìn về phía Ngô Bảo Nhi ánh mắt lại từ ái kiều ngạo, giống như ánh mắt Phùng Quý nhìn về phía Hắc Muội và Lâm Tam Mộc .

Cảm nhận được ánh mắt từ ái mà lại kiều ngạo Lâm Tam Mộc bình tĩnh mỉm cười, trong lòng cũng gọn sóng, hẳn bỗng nhiên đã hiểu cái gì gọi là phụ thân.

Đến buổi chiều toàn thôn đều biết hai con gái nhà Phùng Quý đồng thời đính giá , đối với Cát Tường tái hôn, mọi người ngược lại cũng không giật mình, dù sao Cát Tường còn trẻ như vậy không có khả năng ở vậy cả đời.

Giật mình là Hắc Muội thế nhưng ở trấn mua một căn nhà làm đồ cưới cho Cát Tường tái giá, cái này khiến mọi người loá mắt , đó cũng không phải là chuyện một hai lượng bạc.

Người người đều mắng Diệp bà bà và Diệp Bình ngu ngốc, lúc trước đối đãi tốt với Cát Tường, thì sẽ là cưới được phượng hoàng bằng vàng a, đợi sinh hạ đứa nhỏ, Hắc Muội làm di nương, lúc đó còn không phải bạc đưa tới cửa.

Nay Diệp bà bà cũng không có thời gian tiếc hận , không có ruộng đất com đều ăn không đủ no, mang theo mấy đứa con trai đi chung quanh làm công, nhà ai có việc nặng nhọc, xây nhà đắp đất đều làm, về nhà một thân bùn bụi, khung xương mệt mỏi muốn rũ ra , sao còn có lòng nghĩ tới này đó, nói sau trên đời cũng không có thuốc hồi hận a!

Chuyện thứ hai làm mọi người chấn động chính là không nghĩ tới Ngô lão gia thế nhưng thật sự cầu hôn Béo Nha cho Ngô Bảo Nhi , ai mà không biết Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha quan hệ tốt, nhưng có ai tin một lão gia có tiền sẽ cưới một nha đầu nông thôn cho con mình làm Ngô thiếu phụ nhân.

Nhưng sự thật đúng là như vậy , bất quá Hắc Muội cũng hào phóng, trước mặt mọi người vỗ ngực hứa hẹn lúc Béo Nha xuất giá, đồ cưới sẽ là một trăm lượng, cộng thêm đôi kim nguyên bảo Ngô gia đưa tới làm sinh lễ.

Ngay lúc đó khí phách lộ ra ngoài kinh người trong thôn người truyền ta ta truyền người cuối cùng miêu tả sinh động như thật phần khích vạn phần.

Hắc Muội sau khi gián tiếp nghe được dở khóc dở cười, Lâm Tam Mộc cười đến quỷ dị, “Ta chưa thấy nàng vỗ ngực a!”

Hắc Muội ưỡn ngực, hào khí vạn phần, “Không vỗ ngực nói chuyện cũng vang dội như thường !”

Nửa ngày sau phát hiện ánh mắt Lâm Tam Mộc cứ nhìn chăm chăm bộ ngực của nàng không có ý tốt, nàng nhất thời cảnh giác ôm ngực, trên mặt lại như thiếu đốt.

Lâm Tam Mộc hồ hững liếc nhìn, trầm thấp nói, “Sớm muộn cũng là vật trong tay ta!”

Lưu lại Hắc Muội một mình ở trong phòng mặt đỏ tai hồng.

Cuối tháng tám, trong thôn đã tràn ngập bầu không khí thu hoạch vụ thu,

Mặt trời mùa thu phát ra ánh sáng nhu hòa, làm sáng tỏ lại mờ mịt, ngẫu nhiên vang lên một trận chim sơn ca lướt qua phía chân trời, phảng phất như xuyên qua biển xanh, sắp tới nắng chiều tựa như một con chim mở cánh, trong nháy mắt cực kỳ sáng lạn.

Thời tiết này đúng là mùa thu hoạch bông, nhà Hắc Muội không có trồng bông, nhưng trong thôn rất nhiều người trồng , bởi vì năm nay trong nhà có thêm Lâm Tam Mộc, Cát Tường đã quyết định vụ thu tới liền xuất giá, Béo Nha cùng Tứ Nha cũng bắt đầu thích làm đẹp , Hắc Muội trực tiếp mua toàn bộ bông nhà Đại Bản tầu tầu, chuẩn bị làm một kiện áo bông và một đôi hài cho cả nhà bao gồm Lâm thúc và Ngô Bảo Nhi, tính ra gần mười kiện áo bông mười đôi hài , còn có vài cái chăn bông .

Đề ở nhà hai cái chăn, mấy cái khác xem như đồ cưới cho Cát Tường, cuộc sống Lâm thúc luôn đơn sơ, lần này thừa dịp Cát Tường xuất giá Hắc Muội muốn đặt mua chút đồ cho hắn.

Biết suy nghĩ của nàng, Lâm thúc rất cảm động, đối với Hắc Muội nói, “Hắc Muội, cho dù Cát Tường cái gì cũng không có ta cũng sẽ quý trọng yêu thương nàng.”

Trong lúc nhất thời nói mấy tỷ muội đều thay Cát Tường vui vẻ .

Thừa dịp còn chưa tới vụ thu nhanh chóng tìm người làm, một ngày bảy tám người tới chủ động yêu cầu giúp đỡ làm cho Hắc Muội.

Hiện tại biết Hắc Muội hào phóng , ai không muốn kết thân a, đến lúc đó có việc gì cần tiền cũng có người cho mượn.

Tâm tư của bọn họ Hắc Muội tất nhiên biết, cứ khẳng khái không cho bọn họ làm, liền muốn Cúc Trân thăm và Hương Thảo làm, nàng cũng không chiếm tiện nghi, chỉ cần làm xong tất cả , lúc trước mượn tiền liền xóa bỏ .

Nếu thật sự không giao hàng đúng hẹn, sẽ đòi phương pháp đòi lại.

Hai người này cũng muốn lấy lòng Hắc Muội, đã trả sạch nợ, đến lúc đó có mượn cũng không khó.

Trước khi gần tới vụ thu việc hôn sự của Hương Thảo thế nhưng định ra, gả cho Phùng Dũng.

Tin tức này làm cho người ta bất ngờ lại suy đoán lung tung.

Lần trước đánh nhau Phùng bà bà đi đứng khó khăn, sợ là không làm việc được , Vương Kiều Nga bụng đã năm sáu tháng càng không thể làm việc, Tiểu Phúc đi đường còn chưa xong nói chỉ làm việc, chỉ còn Phùng Kim là người có khả năng làm việc cũng không cần miễn, thu hoạch vụ thu khẳng định một xiu .

So với con gái, Vương Kiều Nga khẳng định là càng đau lòng trọng phụ , Phùng bà bà cũng thế, mặc Hương Thảo không hài lòng, cuối cùng vẫn quyết định đem Hương Thảo gả cho Phùng Dũng.

Trong nhà Phùng Dũng và Phùng Trung chỉ có hai huynh đệ, dựa vào vài mẫu ruộng năm nào ăn hết năm đó, không hề có của cải , muốn kiếm vợ vài năm cũng không tin tức, hiện tại cao hứng , tất nhiên là cùng Phùng Kim hứa hẹn thu hoạch vụ thu nhất định giúp nhà cha vợ.

Hắc Muội nghe nói cười lạnh một tiếng, Phùng Kim và Vương Kiều Nga này ham lợi nhỏ trước mắt, về sau Hương Thảo sống không tốt sẽ oán hận bọn họ, bất quá mấy chuyện này không có liên quan tới nàng ——

Nếu nói Hắc Muội năm nay thu hoạch vụ thu có cái gì cảm khái, đó chính là giờ phút này nàng có cảm giác làm tiểu địa chủ tâm trạng khá tốt.

Tháng chín là mùa thu hoạch, nhiều năm nay Phùng Quý đều bận rộn một mội như đánh giặc, không nghĩ tới năm nay thấy người khác bận khí thế ngất trời, chính mình nhàn nhĩ ở nhà không nói, đợi cho đập xong lúa, còn trơ mắt nhìn người khác gánh từng gánh đưa lúa đến nhà ông.

Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, có điểm tinh thần thác loạn , lại có điểm vui không kim hãm được.

Hắc Muội lại không nhàn nhĩ như cha nàng, đem một đám lúa tá điền đưa tới cân lại, ghi sổ.

Thật đừng nhìn Thủy Sinh tuổi trẻ , một nhà lớn nhỏ bốn miệng ăn này nộ lên nhiều lúa nhất.

Vì tò vè thường cho, Hắc Muội đáp ứng về sau bọn họ có thể tùy tiện mượn con la, khiến Đại Bàn tẩu tử mừng như điên, Thủy Sinh làm việc rất khổ cực , hai đứa con cũng như hần, nhìn chồng và con trai mệt nhọc như vậy , khiến nàng rất đau lòng, đặc biệt Đại Thụ, tuổi con nhỏ đã bắt đầu làm việc nặng , còn muốn cùng cha hần kéo trục lẫn lúa.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Đặt cược

Cổ đại một năm chỉ có một quý lúa, bình thường một mẫu ruộng sản lượng cũng chỉ có ba trăm cân, dựa vào nước tốt ruộng tốt sản lượng một mẫu có thể có hơn bốn trăm cân, mười mẫu ruộng này ngoài dựa vào gần hồ còn bởi vì phi nhiều, mỗi mẫu thu hoạch gần năm trăm cân , trừ đi hai phần cho tá điền, mười mẫu ruộng tốt này Hắc Muội có gần bốn ngàn cân lúa, hơn nữa trong hai mẫu ruộng nhà mình xếp đầy lúa.

Xem cả nhà Phùng Quý vui vẻ ra mặt.

Hắc Muội trong đầu đang tính tiền lúa, một cân lúa là năm văn tiền, một trăm cân gần hai lượng bạc, một ngàn cân gần hai mươi lượng bạc, bốn ngàn cân chính là gần một trăm lượng bạc a.

Mặc dù so với việc buôn bán số tiền này không tính nhiều như nông dân quê nhà, nhìn lúa vàng tươi liền nhìn không được cao hứng.

Đội cho Diệp Lý Chính dẫn quan sai đi thu thuế từng nhà, Hắc Muội quên đi số lúa nàng phải nộp ước chừng năm trăm cân, thật tình luyến tiếc .

Nàng vốn định dùng lúa trực tiếp trả , Lâm Tam Mộc lại ngăn cản, kêu nàng xuất bạc, nàng khó hiểu, “Đến lúc đó còn không phải bán lúa đổi bạc .”

“Tin tưởng ta thì làm theo lời ta nói.”

Hắc Muội nghĩ có phải người này chưa từng thấy qua khí thế mùa thu hoạch nên muốn lâu lưu, lại nhìn dáng vẻ hần kiên trì cũng liền làm theo lời hần, trực tiếp giao bạc, người khác còn cười nàng mắc bệnh mê lúa, để nhiều lúa ở nhà là muốn giấu cho đã!

Quan sai thu thuế chân trước vừa đi người mua lúa chân sau tới, năm nay người đến tựa hồ so với năm rồi nhiều hơn rất nhiều, còn không soi mói như mọi khi, lúa cũ đều đồng ý thu mua.

Hắc Muội kích động muốn bán lúa , vẫn là bị Lâm Tam Mộc ngăn lại.

“Nàng rất thiếu bạc sao?”

“Cũng tạm tạm, bạc trước kia ta lưu giữ ba trăm lượng, đánh chết không dùng , hiện tại trong tay vẫn còn hơn mười lượng.”

Mấy ngày nay nàng quả thật tốn không ít bạc, Hắc Muội tuy tiết kiệm nhưng cũng không phải người keo kiệt, gần đây vì tháng sau Cát Tường thành thân cũng tiêu dùng không ít, còn có nhiều người ăn uống như vậy, trong nhà ba ngày hai bữa đều có cá thịt .

Nhưng nếu chỉ để người nhà dùng nàng cũng cam lòng , sẽ không tiếc, trên cơ bản ba trăm lượng lưu trữ trước kia , nàng muốn giữ về sau Tứ Nha lập gia đình cùng Phùng Quý dưỡng già .

Nàng vội vã bán lúa là muốn kiếm một trăm lượng bạc làm đồ cưới cho Béo Nha.

“Nghe Tam Mộc !” Phùng Quý ở một bên hát đệm , tuy ông cảm thấy con gái có khả năng, nhưng con rể dù sao cũng là nam nhân.

Hắc Muội ngẫm lại dù sao cũng không gấp, lưu thì lưu, dĩ vãng dân quê thu hoạch xong luyến tiếc bán cũng là bình thường .

Nào biết qua một thời gian lại có một đám người buôn lúa đến thu mua lương thực, thế nhưng tăng giá, một cân lúa sáu văn tiền .

Khiến một nhà Hắc Muội mừng như điên, một cân lúa tăng một văn tiền, nhà nàng nhất thời có thể kiếm thêm mười mấy lượng bạc .

Buổi tối nàng vào phòng lác lư tới bên cạnh Lâm Tam Mộc, “Tam Mộc, có phải chàng đã sớm biết sẽ tăng giá hay không ?! Thật tốt quá, một trăm lượng bạc hồi môn !”

“Tham tiền!” Lâm Tam Mộc buồn cười nhìn nàng, “Còn muốn kiếm nhiều một chút?”

Hắc Muội vừa nghe hăng hái , “Cái gì, còn có thể tăng? Sao chàng biết ?”

Lâm Tam Mộc một bộ dạng bí hiểm, “Thiên cơ không thể lộ!”

“Thật giỏi nha, còn hiểu kinh tế học !” Hắc Muội trêu chọc.

Lâm Tam Mộc cũng không quan tâm nàng , nhìn nàng thì thảo tự nói , trong chốc lát, “Người không thể có lòng tham như vậy, tăng một văn tiền ta hẳn là thỏa mãn , vạn nhất lại rút giá mất nhiều hơn được”, trong chốc lát còn nói, “Hắn là nên cược một phen.”

“Còn chưa tin ta? Muốn cược không ?!” Lâm Tam Mộc nhìn nàng do dự thật tình cảm thấy đáng về Hắc Muội tham tiền rất đáng yêu.

“Cược thế nào?”

Lâm Tam Mộc một đôi mắt đào hoa hí tựa lão hồ ly, bên miệng lộ vẻ cười xấu xa, “Nàng cược nổi không?”

“Thế nào không nổi, bạc chúng ta không cần cược, của ta cũng là của chàng, trừ bạc ra cái gì cũng có thể cược!”

“Tốt, là nàng nói !”

“Ta nói !” Hắc Muội đứng cảm nhi .

“Ta cá là lúa có thể tăng tới tám văn tiền một cân trở lên, nếu ta thắng, ta muốn nàng cưới hết cho ta thưởng thức!”

“Lưu manh!” Hắc Muội tức giận mắng hần, “Nếu chàng thua ?”

“Nếu thua, tự nguyện hầu hạ nương tử tắm rửa chà lưng!”

Hắc Muội vừa nghĩ liền cảm thấy không thích hợp, tức giận đấm hần, “Nha, vô luận thắng thua, ta đều bị chàng xem hờ!”

Nhìn Lâm Tam Mộc bộ dạng tiểu tặc chính mình cũng nở nụ cười.

“Thế nào, không dám cược?”

“Thế nào không dám, nhưng phải đổi lại, chàng thua thì thế nào.”

“Vậy nàng nói đi?”

“Được.” Hấn nói giá tăng nàng còn có điểm tin tưởng nhưng không tin hấn nói chuẩn như vậy, có thể tăng tới tám văn tiền một cân, nhìn hấn mỗi ngày đi theo phía sau nàng cũng là ăn gạo dầu muối, thật không tin hấn có thể ngồi ở nhà đoán trước giá lương.

“Nếu chàng thua ta muốn chàng dạy ta tập võ!”

Lâm Tam Mộc không nghĩ tới Hắc Muội thế nhưng đề xuất yêu cầu tập võ, nhưng vẫn đáp ứng.

Bởi vì giá lúa tăng một văn tiền, trong thôn một đám liền đem lương thực bán đi có người hối hận vô cùng, đặc biệt trong nhà lúa nhiều chút, như nhà Phú Đề, nhà bọn họ có ba mẫu ruộng, trừ cha mẹ ra, Phú Đề còn có hai đệ đệ hai muội muội, nhưng bởi vì hai đệ đệ đều nhỏ, tuy rằng lúa thu nhiều lắm nhưng ăn được cũng không nhiều, đa số lúa đều bán lấy tiền, phần lớn ăn khoai lang, cao lương, ngô hay hoa màu.

Cho nên biết tăng một văn tiền Phú Đề ảo não vô cùng, nghĩ ít nhất có thể thêm nửa lượng bạc, đối với nhà hấn mà nói thật là chuyện lớn.

Nói sau lần này Ngũ Nương đính hôn hấn cạnh tranh không lại Vân C trong lòng có chút khổ sở.

Hấn còn chạy đến chỗ Hắc Muội kể khổ, Hắc Muội khuyên nhủ, “Phú Đề, chuyện của Ngũ Nương người đừng can thiệp trong lòng, ta cũng tán thành Ngũ Nương lựa chọn Vân Ca.”

Phú Đề chán động, hấn vẫn cảm thấy Hắc Muội rất chán ghét Cúc Trân lắm, dù thế nào trong hôn sự có lẽ nghiêng về phía hấn.

“Người đừng hiểu lầm, người là người tốt, ta chỉ đứng ở phương diện Ngũ Nương lo lắng, người nghĩ đi, nhà người quanh năm suốt tháng thịt đều không có ăn, mà Ngũ Nương từ nhỏ đã được cha mẹ các ca ca cưng, nàng có thể chịu được ——”

Nghe nàng nói như vậy Phú Đề ngẫm lại cũng thấy đúng, có điểm bất đắc dĩ nói, “Ài, phụ mẫu ta lớn tuổi, đệ đệ muội muội lại còn nhỏ không thể giúp cái gì, ruộng vườn đều dựa vào một mình ta, cuộc sống có gian nan chút, bất quá chờ thêm hai năm Nhị đệ nhà ta lớn một chút có lẽ sẽ khá hơn.”

“Đó là đương nhiên, xem nhà ta lúc trước cũng rất khổ, cha mẹ ta còn không phải cần rảnh nuôi lớn bọn ta, sau này khẳng định qua càng ngày càng tốt.”

Nói một lát, Phú Đề vui vẻ hơn, cảm thấy trong lòng thư thái sáng sủa.

Hắc Muội vừa quay đầu Lâm Tam Mộc lại kỳ quái nói, “Người tâm sự rất nhiều sao!”

Nàng mới đầu còn không rõ, Béo Nha ở bên cạnh bỗng nhiên nói một câu, “Nhị tỷ, nhị tỷ phụ ghen tị!”

Hắc Muội cười ha ha, còn Lâm Tam Mộc đối với hai tỷ muội này kẻ xướng người hoạ hết chỗ nói.

Trở lại trong phòng Hắc Muội nhìn bộ dạng hấn không để ý tới tâm trạng rất tốt đi qua nói, “Thực ghen tị?”

“Hừ!” Lâm Tam Mộc xem đáng vẻ nàng đắc ý cười đến vô hại.

Nhìn hai má trắng nõn của hấn, trong mắt đào hoa khinh thường phong tình, còn có môi đỏ mọng rực rỡ, nhìn không được giờ tay ở trên hai má hấn cọ cọ, cười đến mặt mày hớn hở.

Chờ thêm vài ngày giá lương thực thế nhưng lại tăng tới bảy văn tiền, Hắc Muội mừng như điên, tuy rằng trong lòng có chút lo lắng nếu tăng tới tám văn tiền vậy nàng phải còi hết cho hấn thưởng thức, nhưng nói thật tình nàng vẫn hy vọng có thể tăng thêm, dù nàng có bị hấn nhìn hết cũng đáng!

Dù sao thua nàng được bạc, thắng tập võ, thế nào cũng không thiệt.

Đánh bàn tính Hắc Muội ở trước mặt bạc rốt cuộc dập đầu.

Đợi cho giữa tháng mười giá lương thực thật sự tăng tới tám văn tiền một cân, bán ra ước chừng hơn mấy chục lượng bạc.

Cả nhà Hắc Muội vui vẻ vô cùng, Phùng Quý liên tiếp khen con rể là người tinh mắt.

Hắc Muội trực tiếp nói một câu, “Không tinh mắt có thể coi trọng ta!”

“Con thật không biết xấu hổ!” Người nhà đều trêu chọc nàng.

Trong phòng, Hắc Muội cười như tặc đến bên Lâm Tam Mộc, “Tam Mộc, sao chàng biết giá sẽ nhiều như vậy, mau nói cho ta biết.”

Lâm Tam Mộc thấy nàng vui vẻ ra mặt, quay đầu cẩn thận ngẫm lại, bất quá chỉ thêm mấy chục lượng bạc thôi, khi nào thì chính mình vì bạc vui vẻ qua, huống chi chỉ là chút bạc .

Đối với Hắc Muội dây dưa Lâm Tam Mộc miễn cưỡng nói một câu, “Xem nhà Ngô địa chủ chẳng phải sẽ biết !”

Nàng ngậy người , “Đúng vậy, ta thế nào ngu như vậy chứ, Ngô địa chủ là từ kinh thành đến, người ta từng là quan lớn, đối với giá lương thực khẳng định nhạy bén——”

Thì thảo nửa ngày Hắc Muội cảm thấy Tam Mộc thật sự là tặc, trong lòng nghĩ người này mỗi ngày ở nhà lác lư , thế nào tâm tư tính tể như vậy, xe lương thực nhà Ngô lão gia lúc nào thì xuất động biết được nhất thanh nhị sở.

Nói xong Hắc Muội hỏi hận chính mình thế nào ngốc như vậy.

“Tiền đặt cược!” Lâm Tam Mộc nhắc nhở.

Hắc Muội thế này mới nhớ tới tiền đặt cược lúc trước, hiện tại thăm , nàng phải cời sạch để người ta thưởng thức , cả đêm đều không thể ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau nhìn chăm chăm mắt gấu mèo rước lấy ánh mắt quái dị của Cát Tường và cha nàng.

Phùng Quý còn thăm thía đối với Hắc Muội nói đến, “Hắc Muội a, buổi tối vẫn phải nghỉ ngơi cho tốt!”

Cát Tường hiện tại hoạt bát nên cũng nghịch ngợm nói, “Nhị muội, đừng để một chết nha.”

Hắc Muội hết chỗ nói, này là cái gì a!

Buổi tối hôm đó ăn cơm xong, Hắc Muội lôi kéo Cát Tường Béo Nha nói chuyện phiếm , thẳng đến bị tỷ muội kêu đi ngủ mới trở lại trong phòng.

Trăng sáng dần dần lên cao, một đám mây đen thản nhiên che khuất ánh trăng, trên mặt đồng ruộng, phảng phất có một mảnh khói nhẹ, hư hư thực thực, như cảnh trong mơ.

Sau khi mây bị thổi đi, sương mù biến mất trên ruộng, dòng nước trong veo, hiện lên đêm thu nhu hoà.

Lâm Tam Mộc đã sớm tắm xong nằm ở trên giường ôm lấy chăn mỏng, sắc trời vừa tối lại không có đèn. Hắc Muội rón ra rón rén vào phòng, thấy trong phòng không có tiếng vang, trong lòng vui vẻ. Cảm thấy Tam Mộc khẳng định đang ngủ, mới đi đến bên giường.

Nào biết một tiếng như cười như giận vang lên, “Thế nào, muốn chơi xấu a!”

Hắc Muội nhất thời tức giận, nha nha ê ê , “Ta muốn đi tắm.”

Ở phía sau trong phòng tắm Hắc Muội tắm thật lâu, chính mình còn cảm thấy tắm tiếp sẽ tróc da , thế này mới suy sụp mặc đồ ngủ đi ra .

Trong phòng Lâm Tam Mộc đang thấp đèn, Hắc Muội hung tợn theo dõi bóng dáng hẩn trong lòng nghĩ, người này thật ác độc a, còn đặc biệt đốt đèn xem rõ thịt của lão nương!

Lại nghĩ hai ngày nay trong lòng bất an , dù sao trước cũng một đao, sau cũng một đao , còn không bằng sớm nhìn trong lòng nàng sẽ ổn định hơn , vì thế khẽ cắn môi đi đến phía sau hẩn, mở hai tay ra, nhắm mắt, “Thua thì chịu, muốn xem thì nhanh xem đi!”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cát Tường tái giá

Ban đêm ý thu dần dần dày, đèn đuốc đông sương phòng vẫn còn lay động lóe sáng .

Hắc Muội một bộ dạng thấy chết không sờn, mở hai tay ra, nhắm mắt hít sâu chờ Lâm Tam Mộc cời áo tháo thắt lưng thưởng thức bạch nhục (thịt trắng) của nàng.

Không, hắc nhục!

Nào biết đợi nửa ngày không hề có động tĩnh, nàng nghi hoặc mở to mắt, trước mắt Lâm Tam Mộc nghiêng người đối diện ánh đèn, trong mắt đào hoa nước quang lưu chuyển, cười như không cười nhìn chăm chăm nàng, như hoa thuốc phiện nở rộ.

“Có nhìn hay không? Không xem ta đi ngủ!”

Lâm Tam Mộc vẫn không nói gì, nhìn chăm chăm nàng không nhúc nhích hơn nữa ngày ánh mắt dần dần chuyển xuống cổ thon dài của nàng, cổ áo màu lam hơi hơi rộng, xương quai xanh tinh xảo hơi cuộn lên, có thể thấy cái yếm màu trắng, chỉ thiếu phần nộn như ẩn như hiện, lại xuống phía dưới là đầy đặn cao ngất, xuống chút nữa là thắt lưng buộc chặt, bởi vì quanh năm suốt tháng làm ruộng tứ chi của nàng thon dài mạnh mẽ, làn da mặt ửng hồng phát ra khỏe mạnh.

Hắc Muội lạnh run, người này mặc dù không động thủ cởi bỏ áo ngủ của nàng, nhưng ánh mắt đó như nhìn xuyên qua nàng.

Nàng cắn chặt răng, ra vẻ trấn định nghênh chiến ánh mắt của hắn, dưới chân cũng không tự giác từng bước rút lui, thẳng đến kề sát mặt tường.

Nàng sắp giơ tay không nổi, nghĩ tới nàng hiện tại thật sự là gian nan, tựa như một khúc cây, còn không bằng chết sớm sớm siêu sinh.

“Mau lên, xem xong rồi ngủ!” Thẹn quá thành giận sau khi mở miệng nàng xả vật áo bên hông ra, đồ ngủ ở cổ đại chỉ được gấp từ dây lưng bên hông, chỉ cần kéo dây lưng ra áo ngủ liền hoàn toàn mở ra, bên trong chỉ còn sót lại một cái yếm.

Hắc Muội là muốn cho người này nhìn thoáng qua nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, chính mình cũng thoải mái, tay đang đặt trên dây lưng cũng căng thẳng, Lâm Tam Mộc đặt tay lên tay nàng.

Nàng có điểm khó hiểu, vô tội nhìn hắn.

Lâm Tam Mộc đối với ánh mắt của nàng rũ xuống lông mi như cánh quạt, môi đỏ khê mờ, “Đừng coi!”

Hắc Muội liếc mắt xem thường, “Không coi sao nhìn, thua thì chịu, chàng yên tâm, ta nói chuyện giữ lời!”

Nào biết Lâm Tam Mộc thâm trầm nhìn nàng trong mắt ngàn vạn cảm xúc lưu chuyển, cuối cùng chậm rãi cúi đầu vào cổ nàng, bởi vì Hắc Muội vốn đang dựa lưng vào vách tường, hiện tại hai tay bị khống chế, hắn dựa vào như vậy hoàn toàn không thể nhúc nhích, nàng vừa động, hắn càng ôm chặt thắt lưng của nàng, hít sâu một hơi, giọng buồn buồn nói, “Xem xong ta sợ ta sẽ không giữ được lời hứa!”

Hắc Muội sững sốt, nửa ngày mới hiểu được ý của hắn, có chút ngượng ngùng kéo kéo môi, trong lòng vừa sợ hãi vừa ần ần có chút ngọt ngào.

Hắn vẫn như trước chôn sâu trong cổ nàng, nơi đó là hương vị sạch sẽ, cảm giác điềm tĩnh ấm áp, hương vị như vậy hắn bỗng nhiên rất cảm động, rất chua xót, có một loại cảm giác vĩnh viễn không muốn buông ra.

“Ta đã không thể rồi được nàng làm sao bây giờ!”

Hắc Muội bên tai còn quanh quẩn câu thổ lộ ám ảnh trầm thấp của hắn, giờ phút này trong lòng bỗng nhiên có chút xúc động, từ từ giơ tay khoác lên sau lưng của hắn vừa định an ủi hắn vài câu bỗng nhiên lại nghe hắn nói, “Mùi trên người nàng thật thơm thật dễ ngủ, giống bà vú của ta!”

Hắc Muội nhất thời dở khóc dở cười, tay vốn vươn ra an ủi lại ở trên vai hắn gõ một cái, “Chàng mới là bà vú!”

Thẹn quá thành giận nhìn hắn.

Hắn cũng thâm trầm nhìn nàng, bỗng nhiên liền cúi đầu đến ngực của nàng cách một lớp áo ngủ mỏng manh cắn một ngụm xuống chỗ hơi hơi nhô cao, Hắc Muội hô nhỏ một tiếng, “Đau! Chàng thực sự cảm tình con chó à!”

Đứng dậy Lâm Tam Mộc nhìn nàng tức giận nở nụ cười, “Thật sự rất đau huh?”

Hắc Muội ngượng ngùng gật đầu.

“Ta giúp nàng xoa xoa!” Nói xong liền muốn giơ tay vỗ về đùa giỡn.

Hắc Muội xoay người thập phần linh hoạt tránh thoát tay hắn, nhìn hắn tà mị tươi cười mắt tròn trắng, “Không đau, ngủ!”

Nói xong không nhìn hắn, đi đến bên giường mở chăn liền chui vào.

Hắn cười hi hi, theo sát sau cũng chui vào chăn nằm sát bên nàng.

Hắc Muội hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, nàng tự cho là hung ác bắt quả trong mắt hắn lại có một loại quyến rũ.

“Do chàng không xem nha, đến lúc đó đừng nói ta nói chuyện không giữ lời!” Hắc Muội vội vàng nói.

“Ừm, nàng là nhất ngôn cửu đỉnh!”

Hai người nhắm mắt ngủ, Tam Mộc lại nói một câu, “Nàng thật muốn tập võ!”

Hắc Muội lập tức trở mình bò dậy, “Là muốn học.”

“Học võ rất cực !”

“Ta không sợ, nói sau ta cũng không phải muốn học được võ nghệ cao cường như chàng, ta chỉ học một chút thuật phòng thân, thời điểm đánh nhau dùng được là được!” Hắc Muội nói đến cao hứng phấn chấn, đáng vẻ nóng lòng muốn thử.

“Chỉ biết đánh nhau!” Tam Mộc nở nụ cười, “Chờ nàng lo xong chuyện hôn sự của tỷ nàng ta mà bắt đầu dạy nàng!”

Vừa bán lúa xong người một nhà liền bắt tay vào chuẩn bị hôn sự cho Cát Tường và Lâm thúc.

Ở quê nhà có tập tục bất thành văn, nữ nhân tái giá bình thường chỉ làm rượu mừng ở nhà trai, nếu không làm, mọi người thường sẽ nói là ăn không phải trả tiền, cũng không tặng lễ, cho nên lâu dài, nữ nhân tái giá ở nhà mẹ đẻ sẽ không xử lý tiệc rượu, bởi vì tuyệt đối là lỗ vốn.

Mà Hắc Muội thương lượng với người trong nhà muốn làm tiệc rượu, Cát Tường cũng chối từ, dù sao đã khiến Hắc Muội tốn nhiều tiền lắm rồi.

Hắc Muội muốn giữ lại một trăm lượng bạc bán lúa làm đồ cưới cho Béo Nha, nàng còn có bảy tám chục lượng, có thể xa xỉ một chút. Hơn nữa Lâm thúc cũng không phải người bản thôn, xem xét làm tiệc rượu cũng không có bao nhiêu người, nàng không muốn tiệc cưới của bọn họ vắng lạnh.

Cuối cùng kết quả thương lượng là ở trấn làm tiệc rượu, làm chung với nhà Lâm thúc, Hắc Muội bên này mời ít người họ Phùng thân cận đi trấn ăn cưới. Lâm thúc ngoại trừ mời Diệp Lý Chính ra cũng chỉ mời mấy hàng xóm cách vách, cứ như vậy, hai nhà hợp cùng một chỗ nhiều người náo nhiệt, cũng không cần rước dâu thật xa từ trong thôn đến nhà Lâm thúc ở trấn.

Cát Tường liền từ nhà nàng đưa đồ cưới xuất phát, như vậy cũng tiện.

Ngày thành thân là hai mươi tháng mười hôm nay, ngày hôm trước Phùng Quý cùng Béo Nha Tứ Nha đã đi trấn giúp đỡ Lâm thúc đặt mua lễ nghi rượu mừng.

Hắc Muội ở nhà cùng Tam Mộc sửa sang lại đồ cưới cho Cát Tường, chỉnh chỉnh sáu mâm này nọ.

Một mâm đồ mới áo bông gầy, một mâm chân mới, một mâm đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, một mâm lương thực rau củ, một mâm gà vịt thịt cá, còn có một mâm hỗn tạp gì đó, bên trong bao gồm đậu phộng đậu tằm rang Hắc Muội đã chuẩn bị lâu ngày.

Nghĩ về sau Cát Tường đi theo Lâm thúc sống ở trấn hẳn nhiều nên có quan hệ tốt với hàng xóm xung quanh, mấy ăn vặt này là ở hi yển tặng cho người ta.

Sáng sớm hai mươi, vài tiểu tử họ Phùng tới bụng này nọ đưa đi trấn.

Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc dắt hắc mã, Cát Tường ngồi ở trên, trùm khăn đỏ thắm, chung quanh là dàn nhạc Hắc Muội đặc biệt thuê, khoa chiêng gõ trống vô cùng náo nhiệt.

Phía sau là sáu mâm lớn này nọ người bên ngoài ao ước hướng chi còn có một tòa nhà.

Hắc Muội lần này xem như làm cho Cát Tường nở mày nở mặt một phen, lại không có người ghét bỏ nói Cát Tường nữ nhân bị hư, người người nhìn xem chặc chặc ra tiếng.

Phùng bà bà và một nhà Vương Kiều Nga nhìn thật sự là hâm mộ ghen tị hận, nhưng cũng không dám nữa nói gì, sợ bị trừng phạt a.

Càng hâm mộ ghen tị hận dĩ nhiên là Diệp bà bà, cuộc sống không tốt cũng ngộ ra khuyết điểm trước kia của mình, mặc dù có cảm giận bất bình nhưng nay cũng chỉ có thể xăm xịt trốn tránh ở nhà, một ánh mắt châm chọc khiêu khích của người ta đều có thể giết chết một nhà bọn họ.

Người người đi lên nhìn bộ Phùng Quý cùng Hắc Muội, Hắc Muội càng đắc ý a, bỗng nhiên lại nghĩ nếu hiện tại nương nàng còn sống thấy cả nhà bọn họ cuộc sống khá giả thì tốt biết mấy, nhìn một đám con gái đều có chỗ nương tựa tốt, trong nhà cũng không lo ăn uống.

Cửa hàng Lâm thúc ở trấn cùng sân đều giăng đèn kết hoa treo vải lụa đỏ thắm, hàng xóm hai bên đều đến, chúc mừng, tặng lễ, xem náo nhiệt, cả một con phố cũng náo nhiệt hẳn lên.

Phùng Quý làm cha vợ vốn nên ngồi ở nhà mình ở trấn, nhưng Lâm thúc dù sao không có thân nhân, đơn giản mọi người đều hỗ trợ với nhau, hơn nữa nhà mẹ đẻ Cát Tường bên này không phải còn có Hắc Muội cùng Tam Mộc sao.

Vì thế hàng xóm cũng khen Lâm thúc tìm được nhà vợ tốt, cha vợ, em vợ đều bạn trước bạn sau.

Nghĩ lát nữa Cát Tường sẽ được nghênh vào cửa, Lâm thúc cười đến toe toe.

Giữa trưa hi yển tuy rằng không phô trương như mấy nhà giàu có, nhưng thịt cá rượu ngon cũng đầy đủ, đặc biệt người họ Phùng ở Đại Diệp đến, ăn uống rất vui thích.

Diệp Lý Chính vẫn làm chủ hôn như trước.

Mặc dù lần này số người tham gia tiệc cưới ít nhưng so với hôn lễ lần đó của Hắc Muội Tam Mộc tựa hồ càng chú ý hơn, thứ nhất Hắc Muội Tam Mộc

lần đó quá mức vội vã , Cát Tường lần này được Hắc Muội chuẩn bị thời gian rất lâu, thứ hai, Hắc Muội cố ý khiến cho tình xảo chút, xem như cho Cát Tường mặt mũi, nếu không, về sau ở trần người khác khi dễ nàng là thành thân hai lần .

Cát Tường và Lâm thúc Phùng Quý đều biết Hắc Muội dụng tâm lương khổ cũng ra sức làm việc.

Một đại viện người người ăn uống đùa giỡn từ giữa trưa cho tới xế chiều mới về nhà.

Lâm thúc tiếp đón khách nhân ăn uống , thỉnh thoảng lại chạy đến tân phòng xem Cát Tường, ba tỷ muội Hắc Muội đều ở trong phòng ăn uống , thấy Lâm thúc thỉnh thoảng đến xem Cát Tường đều trêu ghẹo, nhất là Béo Nha, Béo Nha sinh ra không lâu thì Lâm thúc đến ở thôn Đại Diệp, từ bé được Lâm thúc chơi đùa, hiện tại đã có cơ hội chọc Lâm thúc .

Lâm thúc thật là người biết nịnh bợ , sớm lấy ra ba cái hồng bao lớn chia cho cho các nàng.

Được hồng bao tốt xấu cũng để cho người ta cùng một chỗ trong chốc lát, vì thế trong phòng chỉ còn Cát Tường và Lâm thúc chồng già vợ trẻ .

Cát Tường thấy Lâm thúc uống mặt mày đỏ bừng, hé miệng cười cười, trong mắt đầy ý cười, hai má như một đóa hoa hồng kiều diễm nở rộ.

Lâm thúc nhất thời ngây ngốc , “Cát Tường, hôm nay nàng thật đẹp!”

“Trước kia khó coi sao?”Cát Tường nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Hắn ha ha cười ngây ngô , “Trước kia cũng đẹp, nhưng ta không dám nhìn nhiều!”

Cát Tường mặt đều đỏ, lại thấy Lâm thúc từ trong lòng lấy ra một túi đồ thẫm lớn.

“Ta cũng có!”Cát Tường còn tưởng là hồng bao khó hiểu tiếp nhận mở ra vừa thấy, bên trong là khế đất cửa hàng căn nhà còn có một tấm ngân phiếu một trăm lượng.

“Đây là gì?”Nàng nghi hoặc hỏi .

“Đây là tất cả tài sản của ta, từ hôm nay trở đi cũng là của nàng! Giao cho nàng bảo quản!”Lâm thúc nói, từ từ ngồi vào bên cạnh nàng, vô cùng xấu hổ sát lại gần chút.

Cát Tường lập tức ngây ngẩn cả người, nhìn mấy thứ trong tay hộc mắt lập tức ẩm ướt , “Lâm thúc đối với ta tốt với!”Cát Tường kêu Lâm thúc nhiều năm như vậy đã quen thật đúng là khó sửa miệng .

“Còn gọi Lâm thúc?”Lâm thúc thật sự cảm thấy không được tự nhiên , trên mặt đều có chút không nhịn được .

Cát Tường chính mình cũng ngượng ngùng, nhún nhó nửa ngày thấp giọng gọi, “Phu quân!”

Lâm thúc nghe trong lòng ngọt như đường!

Cát Tường vốn trái ngược với Hắc Muội kiên cường, tính tình dịu dàng, làm việc đều nhẹ nhàng, nói chuyện lại uyển chuyển nhu hòa, một tiếng phu quân, kêu mang theo ba phần e lệ ba phần cảm động ba phần thân thiết, khiến Lâm thúc tâm can muốn chảy ra .

Mượn rượu ngoài cửa tiếng động lớn rầm rĩ hắn đã khó lọt vào tai, trước mắt chỉ có thê tử nhu tình mảnh mai, hắn nghiêng qua khe khẽ hôn lên môi đỏ mọng tiên diễm.

Trên người Lâm thúc khí thờ nam nhân dương cương thành thực thổi quét đến, nhiệt liệt cùng cấp bách như vậy, Cát Tường cả kinh tim đập bang bang như là bản khoản đến cảm thụ của nàng.

Lâm thúc dần dần chậm tiết tấu lại, thương tiếc ở trên môi liếm liếm vô cùng thân thiết, khi thì nhẹ nhàng cắn , khi thì lại mút vào thăm dò.

Cát Tường đã hoàn toàn mềm yếu.

Trước kia Diệp Bình chưa từng ôn nhu tình tế hôn nàng như vậy, mỗi lần đều gấp gáp tự thỏa mãn hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của nàng, hiện tại Lâm thúc ôn nhu che chở hôn môi như thế nhất thời cảm thấy trong mắt có chút ẩm ướt.

Lâm thúc nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên giường mới, nhìn khóe mắt nàng ứa nước không hề nghĩ ngợi liền hôn lên, nỗi khổ trong lòng nàng hắn thật sự thương tiếc, ở bên tai nàng khe khẽ dỗ dành, “Đừng sợ, về sau đã có ta ở đây!”

Cát Tường vươn tay ôm cổ hắn nhìn hắn.

Nam nhân này so với nàng lớn hơn gần mười tuổi, giống một người cha cho nàng cảm giác an toàn vô tận, đối với hiện tại mà nói, hắn chính là ông trời của nàng, nàng cười cười, từ từ trầm tĩnh lại.

Dường như cảm nhận được Cát Tường thoải mái cùng an tâm, Lâm thúc cũng hướng về phía nàng cười cười, “Đem chính mình giao cho ta!”

Cúi đầu ở bên gáy tai nàng hôn lên như trên bảo, một đường xuống phía dưới ——

Quần áo Cát Tường đã dần dần cởi sạch, thân thể bạch ngọc ở trong không khí lạnh run.

Thân mình cường tráng của hắn từ từ phủ lên, ôm nàng, khe khẽ ma sát, gây cho nàng sức nóng, cũng gây cho nàng dần dần choáng váng khát vọng.

Vì giảm bớt khấn trương cho nàng Lâm thúc đã hết sức nhẫn nại, trên trán thậm chí chảy ra từng giọt mồ hôi.

Thẳng đến cảm giác được Cát Tường khát cầu, hắn mới hít một hơi thật sâu, chậm rãi tiến vào ——

Cát Tường tựa như một nhánh cây khô héo nháy mắt được dòng nước tưới mát, cảm giác đó ùn ùn kéo đến đem thân thể của nàng kêu gào tỉnh lại.

Liên như vậy si mê nhìn người phía trên, bộ ngực tinh trắng màu lúa mì, một tầng mỏng mờ mờ phủ lên gợi cảm mê người, trên làn da rắn chắc thấm ra rậm rạp, giống như trong cơ thể nàng giờ phút này một trận sóng to quay cuồng, làm cho nàng chột cao chột thấp lay động giữa ngọn sóng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tập võ

Bởi vì nhà chỉ đặt một tầng giường, Tam Mộc cùng Hắc Muội tính vội vàng hoàng hôn về nhà, nói sau còn có thể ngồi hắc mã, cũng sẽ không mệt.

Phùng Quý cùng Béo Nha Tứ Nha liền lưu lại hôm sau chia bánh kẹo cưới xong mới về thôn Đại Diệp.

Cáo biệt vợ chồng Cát Tường liền hướng thôn Đại Diệp về.

Về nhà cũng không có chuyện gì, Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc một trước một sau ngồi ở trên ngựa lác lác, dù sao cũng không gấp, Hắc Muội vẫn không để Lâm Tam Mộc uống rượu, chính nàng thật ra uống vào một ít.

Đi hơn nửa đường sắc trời đã dần dần tối, khói bếp lượn lờ, ánh trăng dần dần lên, gió lạnh thổi qua thích ý vô cùng.

Hơn nửa hôm nay tâm trạng vốn vô cùng thoải mái, hiện tại lại nhẹ nhàng.

“Tam Mộc, chàng nói chúng ta làm một nông dân sống thế nào?!”

Tam Mộc khẽ cười cúi đầu nhìn nàng, “Thích ý!”

“Ta cũng cảm thấy vậy, tuy rằng không có đại phú đại quý, nhưng chỉ cần không thiếu ăn thiếu uống, người một nhà vô cùng vui vẻ và hoà thuận vậy thật hạnh phúc!”

Nói xong Hắc Muội còn duỗi duỗi cánh tay, nhìn về phía trước có chút ánh lửa, thôn Đại Diệp đã bắt đầu thấp đèn.

Tam Mộc bên môi lộ vẻ tùy ý tươi cười, trong mắt đều là nhu hòa.

Bởi vì đi rất chậm, trở lại thôn, rất nhiều nhà đã đóng cửa tắt ngọn đèn.

Hai người không nhanh không chậm về nhà, vừa mới dẫn ngựa vào sân Lâm Tam Mộc bỗng nhiên dưới chân bị kiềm hãm, rất nhanh vọt tới bên trái, Hắc Muội vội vàng đuổi kịp xem chuyện gì.

Xung quanh sân vốn chính là hàng rào trúc cao bằng một người, phía trên được vuốt nhọn, bên trái xếp một ít củi đốt, mặt trên là ít rom rạ làm mái nhà, cho nên ở đây vốn không có hàng rào, nếu có lòng từ chỗ này vào sân là thích hợp nhất.

Một tiếng động vang lên, hình như có cái gì ngã xuống đất, một đoàn đen thui, tựa hồ là một người.

Hắc Muội còn chưa kịp phản ứng đã thấy Tam Mộc đứng ở một bên vươn tay vỗ vào người hắc mã, hắc mã đột nhiên chấn kinh nhất thời kêu to nhảy lên phía trước vài bước, theo sát sau một trận hô trời kêu đau.

Hắc Muội vừa nghe âm thanh này nhất thời trong lòng minh bạch, người nọ là Diệp Nhị Cầu hạ thôn, tên Nhị Cầu này ở thôn Đại Diệp người gặp người ghét, chuyên môn làm chuyện trộm đạo, nhưng bởi vì ông nội hắn từng là lý chính, cho nên mọi người cũng cho hắn chút mặt mũi.

Đợi cho Hắc Muội ngoái hẳn để ở nhà chính, cầm đèn vừa thấy, chân Nhị Cầu đã bị vó ngựa giẫm gãy.

Giờ phút này nhìn Nhị Cầu ôm chân tê tâm liệt phé kêu đau nằng thật lòng cảm thấy so với Lâm Tam Mộc nằng đã nhân từ như bồ tát .

Nhị Cầu vốn chỉ có thể làm càn ở hạ thôn, người thượng thôn cũng không cho hấn mặt mũi , nhưng gần đây hấn thấy nhà Hắc Muội trở nên giàu có đã sớm động tâm tư, thừa dịp lần này Cát Tường xuất giá, hấn nghĩ đêm nay nhà Hắc Muội có lẽ không có người , vì thế chờ trời tối tiến vào kiểm soát.

Nào biết vừa vận dụng phải Lâm Tam Mộc và Hắc Muội, hơn nữa Lâm Tam Mộc là ai chứ, tiếng vang thế nào có thể giấu diếm được lỗ tai hấn, vì thế này Nhị Cầu bị thúc .

Bởi vì ban đêm Hắc Muội không muốn đánh thức mọi người , trực tiếp đem Nhị Cầu đánh vãi cái quăng ra sân, hấn kêu thăm bò về nhà, nếu không có tiền trị chân hấn sẽ bị phé đi.

Bất quá Hắc Muội cũng không sợ, nói sau nằng thật không tin Nhị Cầu dám khai ra.

Trở lại trong phòng, Lâm Tam Mộc nói, “Có cần đem rào trúc đổi thành tường đá không?!”

“Làm chi!”

“Như vậy an toàn hơn!”

“Ta không sợ, rào trúc được rồi, hơn nữa, không phải còn có chàng sao! Sợ gì!”Hắc Muội một bên vuốt tóc rồi một bên tùy ý nói.

Lâm Tam Mộc nghe nằng nói “Không phải còn có chàng sao!” hiện lên ý cười, đang chuẩn bị đi ngủ, lại bị Hắc Muội ngăn cản.

“Thế nào, đã quên chuyện đáp ứng ta à.”

Hiển nhiên nằng nói là chuyện tập võ.

“Ta nghĩ xong rồi, vì để bí mật mỗi đêm chàng dạy ta ở trong phòng, “Hung trí bùng bùng nói xong, lại lấy ra một bộ quần áo, “Xem, quần áo ta cũng chuẩn bị xong !”

Lâm Tam Mộc vừa thấy, thật đúng là , quần áo này rõ ràng là đã thay đổi nguyên bản, mặt trên ăn mặc gọn gàng, phía dưới là quần, cổ tay áo đều buộc chặt .

“Nhìn xem, ta đặc biệt làm cho tập võ , “Nói xong Hắc Muội mặt mày hớn hờ ra sau thay quần áo .

Đi ra vừa thấy, thật đúng là rất vừa người , Hắc Muội cảm giác có chút giống đồng phục vận động, thoải mái lưu loát hơn, vẩy vẩy tay chân làm mấy vận động kỳ quái cho nóng người.

Khiến Lâm Tam Mộc nhìn xem tròn mắt há hốc mồm, nếu mặc quần áo này tập võ đúng là chỉ có thể lén lút buổi tối tập trong khuê phòng, bởi vì quần áo này thật sự là ——

Hắc Muội không tự biết xoay cánh tay xoay chân , hai tay duỗi ra, ưỡn ngực hót bụng nhất thời đường cong nhấp nhô thướt tha, uốn éo thân mình, thất lưng mảnh mảnh lưu loát, phía dưới cái mông rất tròn no đủ, hai chân đường cong lại mạch lạc rõ ràng, thon dài kiện mỹ.

“Mau dạy đi!”Hắc Muội không kiên nhẫn thúc giục .

Lâm Tam Mộc không muốn dội nước lạnh vào nằng, ho khan một cái, lên tinh thần bắt đầu dạy nằng đánh một bộ quyền pháp đơn giản nhất.

Bởi vì chỉ dạy mấy thứ nhỏ nhặt nhất, vài cái động tác như vậy, Hắc Muội tựa hồ học rất nhanh, không đến một khắc đã nhớ kỹ chiêu thức, còn rất giống khuôn giống dạng .

Qua gần một canh giờ nằng vẫn hào hứng , đã ra mồ hôi cũng không thấy kêu mệt, Lâm Tam Mộc ở bên cạnh thỉnh thoảng lại chỉ đạo động tác.

Lại một lát sau, Hắc Muội càng thuần thực , vì thế đứng một bên đánh, bởi vì chiêu thức thuần thực toàn thân đều di chuyển, dưới ngọn đèn đem bóng dáng thiếu nữ uyển chuyển của nằng toàn bộ chiếu vào trên vách tường, Tam Mộc nhìn có chút thất thần.

“Tam Mộc, ta đánh thế nào!”Hắc Muội đánh xong mấy chiêu cảm giác trên người khí nóng cuộn cuộn, thần thái sáng láng hướng về phía Lâm Tam Mộc nói chuyện một bên thấp phần tùy ý đất cổ áo tán khí nóng, về mặt thì thuần khiết trông mong nhìn Lâm Tam Mộc.

Lâm Tam Mộc bỗng nhiên cảm thấy đêm thu thật sự khô nóng, gắt gao nhìn Hắc Muội còn đang không ngừng kéo xả quần áo, chậm rãi đến gần, cúi mắt nhìn nằng, mắt đào hoa bỗng nhiên tối đen khó lường như chim ưng nhìn chăm chăm nằng. “Nằng đây là đang khảo nghiệm năng lực tự chế của ta sao?”

Nói xong xoay người vào phòng tắm xối nước lạnh, lưu lại Hắc Muội mặc danh kỳ diệu vô tội .

Cuối tháng mười xem như cuối mùa thu , đông chí sắp đến, nông thôn tràn ngập trong bầu không khí mùa đông, thu gặt rom rạ , đào khoai tây , chuẩn bị hạt giống mùa đông.

Trong núi rừng tiếng thông reo từng trận, rất nhiều nữ nhân đưa nhỏ cầm cái cào cái sọt lên núi cào lá thông.

Phía sau núi từng trận gió thu, một đêm đã có một tầng lá thông khô, dùng cái cào cào đem về nhà nhóm lửa rất tốt, bình thường có mấy nhà còn luyên tiếc dùng, thẳng đến qua năm mới mới dùng.

Béo Nha và Tứ Nha bởi vì không cần cày cấy, mỗi ngày hương trên núi chạy, ban ngày sẽ gánh về một sọt, bởi vì có con la chở cũng mau chút, vài ngày đã cào rất nhiều lá thông đặt trong chuồng ngựa.

Mà Phùng Quý hiển nhiên cũng ngồi yên không được, ông mang theo sải dao lên núi chế củi, thứ nhất dùng để đốt, thứ hai cũng vì chuẩn bị làm than sưởi ấm cho mùa đông.

Hắc Muội ngược lại cái gì cũng không cần làm, ngoại trừ để ý vườn rau mỗi ngày chuẩn bị đồ ăn, thời tiết này đúng là lúc bồi bổ, mỗi ngày nàng hầm canh cho cả nhà ăn.

Ban ngày mang theo Lâm Tam Mộc hái các loại trái cây, buổi tối ăn cơm xong thì vội vã kéo Tam Mộc trở về phòng tập võ.

Thấy Hắc Muội và Tam Mộc như hình với bóng như keo như sơn Phùng Quý rất cao hứng a, ngày ôm tôn tử sợ là không xa nữa.

Phía sau đúng là mùa quả hồng cùng hạt dẻ chín.

Quả hồng trên cây lá cây tất cả đều rụng, nhưng quả hồng vàng óng chỉ ở đầu cành, giống một đám đèn lồng màu da cam to nhỏ, hồng toàn bộ ánh vàng rực rỡ khiến nhánh cây đều áp cong xuống.

Cây hồng được trồng trên một sườn dốc gần nhà Hắc Muội.

Bởi vì quả hồng không giống hoa quả khác, quả hồng chỉ cần chín thì lập tức đều chín, ăn không sẽ hư.

Cho nên Hắc Muội không vội hái, mỗi ngày dưới tàng cây nhìn một đám hồng trên cây, cảm nán, đặt một viên đá lên đối với trái cho rằng đã chín nhắm ngay bắn, nếu thực sự chín sẽ dễ dàng bị bắn rớt, nếu chưa chín thì khó mà rớt xuống.

Nếu quả hồng chín đó rơi xuống hơn phân nửa sẽ bẹp thành một bãi bùn vàng, nhưng có Lâm Tam Mộc a, tiếp được không là vấn đề.

Phía sau núi là mảnh hạt dẻ.

Trên núi mấy cây hạt dẻ bộ dạng thập phần cao lớn, lá nối thành một mảnh, hàng năm trong thôn rất nhiều người đều cầm cây trúc thật dài ở dưới tàng cây đánh hạt dẻ.

Mấy lông tròn tròn gai nhọn rớt xuống, người phía dưới cầm túi chạy nhanh lẹm.

Những hạt dẻ lột xong có người cho cát vào trong bếp đến trần trong thành bán hạt dẻ ran, cũng có thể bán được ít bạc trở về. Còn có người trực tiếp phơi khô lưu trữ qua năm mới hầm canh ăn.

Hắc Muội rất thích ăn hạt dẻ sống.

Phùng Quý đánh hạt dẻ đã được hai giỏ to về nhà, Hắc Muội còn ngồi dưới tàng cây không chịu đi, nghỉ ngơi tại liền đến miệng.

Lâm Tam Mộc buồn cười nhìn nàng tham ăn lại sợ bị đâm ôm một đồng lông tròn tròn đến dưới chân.

Tựa hồ muốn nhìn xem nàng ăn thế nào.

Hắc Muội cho hắn một ánh mắt đắc ý, bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu.

Cầm một cái lông tròn tròn để trên mặt đất, duỗi chân liền dẫm nát phía trên dùng sức chà xát, vài cái gai nhọn toàn ủ rũ xiêm áo.

Nàng lại cầm lấy một cục đá nhọn, trực tiếp nện xuống, chẳng những lông tròn tròn lộ ra hạt dẻ màu đỏ bên trong, còn đem tầng xác cứng thứ hai mở toang, lộ ra thịt hạt dẻ màu vàng.

Lấy ra trực tiếp ăn, vừa giòn lại mềm, nàng ăn ngon lành.

Lâm Tam Mộc nhìn nhìn cũng học theo, nhưng hắn hiển nhiên không thuần phục bằng Hắc Muội, nửa ngày còn chưa vào được miệng, Hắc Muội nhìn thấy cười ha ha, cuối cùng lột một hạt đưa miệng hắn.

Lâm Tam Mộc chưa từng ăn qua hạt dẻ! Ăn đến thật sự có một phen tư vị khác.

Về đến nhà, Phùng Quý và Béo Nha vây quanh hạt dẻ mang bao tay sợi bông cầm kéo vô cùng thuần thục cắt bỏ tầng vỏ nhọn bên ngoài.

Hắc Muội đem hạt dẻ đặt ở nhà chính hong gió vài ngày.

Hạt dẻ rất dễ sinh sâu, như vậy có thể bảo tồn, mà lớp vỏ nhưng của hạt dẻ thật phần khó lột, hong gió vài ngày lớp vỏ sẽ đặc biệt dễ lột.

Người một nhà nói nói cười cười ngồi vây quanh lột hạt dẻ.

Năm rồi nhà Hắc Muội ở trên núi đánh hạt dẻ đều bán lấy tiền, năm nay có thể ăn thật sự là rất vui.

Đặc biệt Tứ Nha, nghe được ăn ánh mắt liền tỏa sáng, lột càng hăng say.

Sáng sớm hôm nay Phùng Quý đã giết gà.

Gà cổ đại bởi vì đều ăn tạp, lại nuôi thả, nên rất béo mập.

Tứ Nha cướp phần nhóm lửa, Hắc Muội đặt nồi lên làm món hạt dẻ hầm gà.

Hôm nay đông chí xem như thuốc bổ dinh dưỡng nhất. Giữa trưa mọi người ăn đến mỡ hôi đầy mặt.

Bởi vì chỉ hầm nửa con gà, Hắc Muội gấp cho cha nàng cái đùi gà duy nhất, Phùng Quý lại gấp cho con rể, Lâm Tam Mộc lại gấp cho Tứ Nha, Tứ Nha cũng biết lễ, muốn gấp lại cho cha, cuối cùng vẫn là Tứ Nha ăn.

Còn lại nửa con gà Hắc Muội định đem theo hạt dẻ đưa đến trấn cho Lâm thúc và Cát Tường ăn.

Vì thế ăn cơm trưa xong Tam Mộc cùng Hắc Muội liền mang theo này nọ cưỡi ngựa đi trấn, nào biết lúc này vào trấn đã gặp một chuyện thật là khiến người ta mặt đỏ tim đập xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Người không vợ mãnh như hổ

Bởi vì có hắc mã đi trấn trở thành một chuyện vô cùng đơn giản.

Hai vợ chồng cưới hắc mã ra thôn, cũng không thèm để ý ánh mắt hâm mộ ghen tị hận của người trong thôn nhân, hai người nói nói cười cười chạy đi.

Lúc đi qua Trần Gia Loan vừa vặn gặp một người, là muội muội Diệp Tĩnh – Tịch Mai, nay đã là vợ Trần nhị thợ mộc, đang ở bên hồ nước rửa rau, đứng bên cạnh đứng là trượng phu của nàng Trần nhị thợ mộc, mặc dù tướng mạo đáng người đều quá mức bình thường, nếu so với Lâm Tam Mộc thì một trời một vực, nhưng giờ phút này ánh mắt hân nhu hòa yêu thương nhìn Tịch Mai, làm cho người ta cảm thấy hai vợ chồng này đứng chung một chỗ thật hài hòa tốt đẹp.

“Hắc Muội!” Tịch Mai quay đầu, liền thấy Hắc Muội, vui sướng kêu lên, đứng ở bên hồ nước đối với Hắc Muội cười xán lạn như hoa, hiển nhiên các nàng giao tình vẫn còn.

Nhìn vẻ mặt nàng giờ phút này, Hắc Muội âm thầm giật mình.

Tịch Mai thế nhưng so với khi ở nhà xinh đẹp hơn, nhìn kỹ ngũ quan như trước bất quá khí chất thay đổi, thoát nhìn có một loại điềm tĩnh xinh đẹp.

Nàng sớm nghe nói Tịch Mai xuất giá về sau tính tình trở nên ôn hòa rất nhiều.

Hắc Muội cùng Lâm Tam Mộc vốn không định xuống ngựa, nhưng Tịch Mai và Trần nhị thợ mộc tựa hồ thập phần nhiệt tình, nàng đành phải xuống ngựa cùng bọn họ tán gẫu vài câu.

Trong lời nói Tịch Mai cùng Hắc Muội không có hiềm khích như trước, đối với Lâm Tam Mộc cũng vô cùng có lễ.

Sau khi từ biệt Hắc Muội và Lâm Tam Mộc lên ngựa đi trước, nhìn hai người bọn họ phía sau vô cùng thân thiết nàng bỗng nhiên hiểu, trách không được nói nữ nhân có tình yêu nét mặt sẽ tỏa sáng, càng thêm khoan dung từ ái.

“Suy nghĩ cái gì?” Lâm Tam Mộc ôm thắt lưng của nàng nhẹ nhàng hỏi.

Hắc Muội hi hi cười dựa vào long hãn cũng không nói lời nào, mặc dù không có ngôn ngữ trao đổi nhưng hai người trong đó đã có một loại yên lặng ấm áp cùng ăn ý.

Rất nhanh liền đến trần, bởi vì đã có một khoảng thời gian không gặp Cát Tường, Hắc Muội thực muốn nhìn xem cuộc sống của hai vợ chồng bọn họ thế nào, hai người đến thẳng cửa hàng Lâm thúc.

Nào biết phía trước đóng chặt cửa, cái này rất kỳ quái.

Vội vàng chạy đến cửa hông bên cạnh thì thấy, cũng không có khóa, đẩy, lại đẩy không ra, nàng cẩn thận nghĩ đây là khóa từ bên trong, bởi vì trên khe cửa rất lớn nàng nhìn, quả nhiên, phía sau có vòng sắt xuyên vào.

Hiển nhiên trong nhà có người, Hắc Muội nghĩ có lẽ Lâm thúc đi trong thành, Cát Tường một mình ở nhà, vậy nàng cần phải dọa tỷ nàng, vì thế đối với Tam Mộc ở phía sau nói, “Tam Mộc, chàng dẫn ngựa về nhà của chúng ta trước, ta đi vào cho tỷ ta một kinh hãi, nói xong nghịch ngợm cười, còn giơ cao nửa con gà và gói hạt dẻ to trên tay.

Tam Mộc gật đầu rồi đi.

Hắc Muội trực tiếp cầm móng vuốt nửa con gà thò vào trong cửa, lách một cái cửa mở ra.

“Hắc hắc!”

Vừa thấy cửa mở ra Hắc Muội lộ ra tươi cười đắc ý cười, nhẹ nhàng vào sân.

Kỳ quái là trong nhà chính không có người, nàng nghĩ có lẽ Cát Tường đang ở trong bếp thu dọn chén đĩa gì đó, vì thế hướng nhà bếp bên cạnh đi đến.

Trong bếp vẫn không có người nhưng ở cửa nghe được tiếng vang kỳ quái, tiếng vang đến từ kho hàng cách vách phòng bếp, đó là nơi Lâm thúc dùng đặt một ít da, vải dẫu.

Hắc Muội còn tưởng là trộm, cảnh giác, buông gà và hạt dẻ xuống trước cửa bếp, cầm lấy một khúc gỗ rón ra rón rén đi về phía kho hàng.

Càng đến gần càng nghe rõ tiếng vang, hình như là tiếng người thở, tiếng va chạm, nàng dần dần đến gần hé cửa sổ ra nhìn vào trong, nhất thời ngất ra như phồng ——

Tầng tầng lớp lớp da, là một người đàn ông lộ ra cái lưng cường tráng, nàng liếc mắt một cái có thể nhận ra người nọ chính là Lâm thúc, theo hai bên sườn lộ ra hai cái chân non mịn trắng nõn, hiển nhiên phía dưới còn có một người.

Tiếng thở dốc dần dần rõ ràng, mang theo quyền rũ thở gấp cùng nức nở, đúng là âm thanh của Cát Tường.

Đây là đang ——

Giờ phút này Lâm thúc đã hoàn toàn quên tất cả.

Cát Tường gất gao bóp chặt bờ vai của hắn, tất cả cảm giác đều tập trung ở nơi va chạm lặp đi lặp lại, phía dưới từng trận run rẩy co rút, bất ngờ khoái cảm dâng lên làm cho cả người nàng run run cầu xin tha thứ, phảng phất muốn giảm bớt cảm xúc Cát Tường, người hắn cong xuống, toàn bộ đầu đều ở hạ thân của nàng khổng lồ, phát ra tiếng nước chắc chắc, theo đó còn có tiếng rên của Cát Tường không khổng lồ được, trở thành tiếng ngâm nga thật dài ——

Đôi mắt xuân sắc khôn cùng như vậy, Hắc Muội đã hoá đá, tròn tròn mắt.

Tiếng thở gấp liên tục mang theo khoái hoạt, còn có tiếng Lâm thúc trêu mếu vội vàng hô nhỏ, “Bảo bối, bảo bối ——“

Nàng chưa từng nghĩ đến có một ngày mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng chân thật như thế, huống chi còn là tỷ tỷ và tỷ phu của mình, động tác phóng đảng tùy ý như vậy, nàng thật tình là xấu hổ vô cùng.

Trên mặt nàng đã như thiêu như đốt, có chút không biết làm sao định thần không biết quý không hay đào tẩu, vừa quay đầu lại phát hiện Tam Mộc đã ở phía sau, buồn cười nhìn nàng.

Mặc dù làn da đen, nhưng nàng tin tưởng giờ phút này trên mặt không chỉ có máu đen, mà là tím đen, vốn đã xấu hổ, huống chi Tam Mộc chẳng những thấy được cảnh tượng như vậy không nói còn thấy được chính mình tưng quẫn!

Nàng thật tình hối hận muốn chết, hiện tại cũng không phải con nít, sao lại muốn hù dọa Cát Tường kia chứ, bằng không cũng sẽ không đụng phải cảnh tượng như vậy.

Thật sự là kích thích đến trái tim của nàng sắp chịu không nổi.

Nàng cố nén lý trí dùng mắt bảo Tam Mộc cùng nàng lặng lẽ rời đi.

Thẳng đến vào nhà chính, Hắc Muội vẫn mặt đỏ tim đập, giống như người làm chuyện đó chính nàng.

Tam Mộc vẫn cười như không cười nhìn nàng, bỗng nhiên nói, “Xem ra nàng không cần lo lắng, tỷ nàng thật sự hạnh phúc a!”

Hắc Muội hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái.

Nào biết đối với nàng trừng mắt hấn đã quen , còn ả ả có chút hưởng thụ, “Bất quá về sau nàng cũng sẽ thực hạnh phúc !”

Lời này nói vào hoàn cảnh này tự nhiên mang theo trêu chọc cùng ám chỉ, Hắc Muội lập tức xấu hổ vô cùng , trong đầu kim lòng không đậu hiện ra cảnh tượng chính mình cùng Tam Mộc như thế, nhất thời hận không thể kiếm một cái lỗ chui xuống, nhìn cũng không dám liếc nhìn hấn một cái.

Hấn cũng không buông tha, “Ta cũng sẽ hảo hảo thương nàng , bao gồm tính phúc!”

“Chàng còn nói, còn nói!”Hắc Muội giờ quyền muốn đâm hấn, hấn thuận thế kéo nàng vào trong ngực, bẻ nàng ngồi lên chân, thật là ái muội vui đầu vào lòng nàng phun khí. Bỗng nhiên liền cách vạt áo ở trên ngực đầy da của nàng cắn một ngụm.

Hắc Muội lập tức cả người run run, chân đều như nhũn ra , chỉ có thể bắt lực ôm cổ của hấn hít thở không xong .

Nàng còn muốn lắc lắc đứng dậy.

Lực đạo của hấn lập tức nổi lên, siết thắt lưng của nàng, ở trong lòng nàng cọ xát hai luồng mềm mại, giọng khàn khàn nói, “Chờ ta cũng làm như vậy với nàng! Xem nàng còn có dám không thành thật hay không!”

Lời này nói được trầm thấp khiến Hắc Muội kinh tâm động phách, chưa bao giờ tâm hoảng ý loạn lại ngọt ngào ngọt ngào như thế.

Tam Mộc buông nàng ra, nhìn nàng nhăn nhó e lệ có chút buồn cười, Hắc Muội từ trước tới nay luôn thần thái vô tư , chưa từng gặp qua dáng điệu thơ ngây.

Khẽ xoa hai má hồng nóng của nàng, bỗng nhiên nói, “Nàng đêm này nợ đặt ở bên kia, một lát bọn họ đi ra sẽ biết nàng xem thứ không nên xem !”

Hắc Muội nghe xong sững sốt, thế này mới nhớ tới nửa con gà và hạt dẻ đặt ở bên kia, cứ như vậy, Lâm thúc cùng Cát Tường đi ra nhìn thấy nhất định hoài nghi thời điểm bọn họ làm chuyện tốt đã bị nàng xem.

Hắc Muội lập tức đứng lên đi ra ngoài.

“Đứng rồi, ta phải lên lút đi lấy lại!”

Nào biết đi đến cửa phòng nàng vừa cầm lấy này nợ, Lâm thúc liền ôm Cát Tường từ trong kho hàng đi ra, hai người quần áo không xóc xếch, trên mặt Cát Tường ửng hồng, khóe mắt đều mang theo xuân ý dạt dào.

Lâm thúc không nghĩ tới Hắc Muội ở ngay cửa phòng bếp lập tức ngậy người , mà Cát Tường lại xấu hổ đến chui vào lòng hấn, nhắm mắt bịt tay trộm chuồng.

Nhưng Hắc Muội càng bối rối, áp ứng nói không thành câu, Lâm thúc xấu hổ cũng không biết phản ứng thế nào cho đúng.

“Hắc Muội không phải nàng muốn đem mấy thứ này đặt ở cửa sao?” Giọng Lâm Tam Mộc tùy ý vang lên, như là bỗng nhiên nhìn thấy hai vợ chồng Lâm thúc còn nói thêm, “Làm sao vậy, Cát Tường xiu à ?”

Lâm thúc nhìn thấy Tam Mộc vốn càng hoảng loạn cả lên, đột nhiên nghe được hấn nói như vậy nhất thời mượn sườn hạ lừa, “A, đúng vậy, Cát Tường có thể là mệt mỏi, có chút choáng váng, ta ôm nàng về phòng nghỉ ngơi một lát!”

Nói xong ôm Cát Tường nhanh như chớp chạy vào trong phòng.

Nằm ở trên giường Cát Tường mở mắt vừa thẹn vừa giận , đâm vào ngực trượng phu, “Đều tại chàng, đều tại chàng, không nên —— hiện tại, hiện tại —— xấu hổ muốn chết!”

Lâm thúc cười ha ha túm tay nàng, “Đừng đánh đau chính mình , đều do ta, trách ta “

Nhìn bộ dạng Cát Tường xấu hổ tức giận hấn thật tình cảm thấy chính mình lại muốn nữa, phía dưới có xu thế ngẩng đầu lần hai .

Cát Tường nhìn thấy đỏ mặt nói, “Về sau ban ngày không được —— “

“Vậy buổi tối —— “Lâm thúc vội vàng lo lắng hỏi.

“Buổi tối nói sau!”Cát Tường tức giận nói, giận dữ nhìn người đàn ông như tiểu hài tử tham ăn, chính là hấn lại làm cho trong lòng nàng tràn đầy hạnh phúc, nàng cảm thấy chính mình rốt cục sống được như một người phụ nữ.

Nhưng nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi Hắc Muội cùng Tam Mộc nhìn thấy bọn họ , khẳng định là biết được, “Ta không còn mặt mũi gặp người !”

Vui đầu đem mặt bỏ nhào vào gối.

“Đừng lo lắng, không có việc gì , vừa rồi Tam Mộc đã nói, Hắc Muội là vừa đến phòng bếp đặt này nợ , sẽ không nhìn thấy gì, hơn nữa, Tam Mộc còn

hoà giải , không sợ a!”

Lâm thúc kiên nhẫn dỗ Cát Tường.

Mà Hắc Muội cùng Tam Mộc xấu hổ vô cùng trực tiếp chạy ra ngoài đường mưa này nọ.

Hai người đều có chút mất tự nhiên đi trên đường.

“Tam Mộc, chàng, chàng nói, tỷ của ta hạnh phúc không?”

“Đương nhiên, không tin, tự nàng đi hỏi tỷ nàng đi!” Tam Mộc nhún mày nhìn nàng.

Không biết chết sống lại bỏ thêm câu, “Năm sau nàng sẽ biết!”

Hắc Muội xấu hổ muốn chết, mạnh miệng đáp, “Ta không muốn biết!”

“Khó mà làm được, nàng phải biết, còn phải ngày ngày đêm đêm đều biết, bằng không chẳng phải là hại hạnh phúc cả đời ta sao!”

“Động vật nửa người dưới!” Hắc Muội khề мэng, cũng không biết hẳn có nghe rõ hay không, trên mặt lại thủy chung xuân phong đắc ý.

Cũng vì giảm bớt không khí xấu hổ vừa rồi, Hắc Muội đi đến ngã tư gặp cửa hàng liền đi vào xem.

Nàng muốn mua vài dệt, nghĩ Béo Nha cũng nên chuẩn bị thêm đồ dùng xuất giá đi là vừa.

Vì thế tự nhiên nhớ tới lần trước gặp má Ngô, lại khẳng định nghĩ tới Thanh Thủy, nghĩ Thanh Thủy dây dưa, bỗng nhiên trong lòng vừa động, không bằng thừa dịp này dẫn Tam Mộc qua đó cho bọn họ gặp nhau, cũng làm cho hẳn hết hy vọng , miễn cho về sau gặp phải chuyện xấu gì.

Không hề do dự thẳng đến cửa tiệm má Ngô.

Nào biết cửa tiệm đã đổi người , là một phụ nhân tuổi hơi lớn vóc dáng cao gầy.

Thì ra tháng trước má Ngô đã mang theo Thanh Thủy vào thành chuẩn bị kỳ thi vào mùa xuân năm sau, đã đem cửa hàng cho người khác thuê kinh doanh .

“Bà Ngô thật là có phúc, con trai bà Thanh Thủy là người cầu tiến, tuyệt đối có thể thi đậu , chờ thành quan , bà Ngô chỉ cần ngồi chờ thành quan lão phu nhân , ha ha ha ha —— “

Phụ nhân này nói xong về mặt hâm mộ.

Hắc Muội thấy bà là người hiền lành thành thật vì thế cũng hàn huyên thêm vài câu, cũng mua rất nhiều vải vóc, nhưng khiến bà chủ mừng như điên, liên tiếp khen Hắc Muội giỏi giang xinh đẹp, đợi cho gặp Tam Mộc quay sang lại khen cười toe toét.

Mua thêm ít thức ăn, thịt cá , tâm trạng hai người thế này mới thoải mái trở lại nhà Lâm thúc.

Lâm thúc và Cát Tường đã mở cửa hàng , thấy Hắc Muội Tam Mộc trở về xem như không có việc gì lại nghiêm trang tiếp đón hai người.

Tam Mộc vẫn bộ dạng vân đạm phong khinh, mà Hắc Muội vẫn cảm thấy xấu hổ, nói được vài câu liền muốn về nhà.

Kết quả Cát Tường vội vàng ngăn lại, “Nhị muội, Tam Mộc, buổi tối ở lại ăn cơm rồi về!”

“Không được, về nhà còn phải bận làm thịt đông chí!”

Hắc Muội từ chối.

“Hắc Muội, ở đây ăn cơm đi, chuyện thịt đông chí muội có thể yên tâm , sáng sớm nay tỷ đã làm xong, còn định hai ngày nữa mang về thôn, vừa khéo hôm nay muội đến đây, liền mang về, miễn cho còn phải chạy về làm.”

“Đúng vậy, Tam Mộc, mau khuyên nhủ Hắc Muội, ở lại trấn một đêm, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm!”

Cát Tường quay đầu đối với Tam Mộc xuống tay.

Cuối cùng Hắc Muội cùng Tam Mộc vẫn ở lại trấn một đêm.

Hoàng hôn cuối thu tới luôn rất nhanh, không đợi hơi nước tiêu tán, mặt trời đã lặn vào núi Tây.

Trên Trần nhỏ gió lạnh mang theo nồng đậm cảm giác mát, xua đi sương mù màu trắng, bóng tối càng ngày càng đậm, dần dần cùng bóng đêm hoà làm một thể, nhưng không lâu, lại bị ánh trăng chiếu thành màu xám bạc .

Buổi tối, ánh đèn rực rỡ nổi lên, bốn người tụ tập một bàn.

Cát Tường làm thật nhiều món ngon, Lâm thúc lời kéo Hắc Muội uống rượu, Cát Tường thì ôn nhu săn sóc bận rộn gấp thứ ăn cho bên trái bên phải.

Hắc Muội và Lâm thúc uống rượu nói chuyện phiếm, hai người nước miếng bay tứ tung, một bên Cát Tường dịu dàng cười nói, Lâm Tam Mộc không tự giác bên môi nhộn nhạo ý cười yếu ớt, tươi cười xán lạn như ánh sao.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Náo nhiệt

Sau đông chí việc vui lớn nhất ở thôn Đại Diệp chính là chuyện thành thân của Ngũ Nương cùng Vân Ca.

Trong ba ca của Ngũ Nương, có một người là thợ mộc một người là thợ sơn, từ năm ngoái đã bắt đầu tranh thủ lúc rảnh rỗi chuẩn bị đồ cưới cho Ngũ Nương.

Kỳ thực dân quê đồ cưới thành thân ngoại trừ chần mản, mấy bức tranh thêu, quan trọng nhất là gia cụ, đối với nhà chú ý chút, trong đồ cưới của con gái có bao nhiêu gia cụ trọng yếu, sẽ cho thấy được trình độ nhà này coi trọng con gái.

Cho nên đồ cưới gia cụ của Ngũ Nương rất xuất sắc.

Sáng sớm hôm nay thành thân nhà mẹ đẻ Ngũ Nương đã đem toàn bộ đồ cưới rồi cục chuyển ra cửa, đặt ở trong sân chờ người nhà Vân Ca đến nâng đồ cưới.

Vừa mang ra toàn bộ hạ thôn đều oanh động, mọi người đều tiến nhà nàng nhìn xem, người người tấp tấp khen ngợi.

Giường gỗ khắc hoa rộng lớn, rương gỗ lim đỏ nam đồng, giá bồn rửa mặt vẽ hoa lan, còn có bàn trang điểm, đặc biệt mặt trên được khảm gương.

Cổ đại gương là thứ rất quý, một mặt gương cũng gần một lượng bạc, là tam ca Ngũ Nương ra tiền.

Bởi vì gỗ được chặt trên núi cũng không tốn tiền, đại ca nhị ca xuất công cố sức, cho nên tam ca liền ra bạc.

Đội Vân Ca mang theo mấy tiểu tử họ Phùng tới chuyển đồ cưới đón dâu cũng bị làm khó dễ một phen.

Trong lòng người hạ thôn thấy bất bình, đồ cưới tốt như vậy phải gả đến thượng thôn, còn là một hộ nghèo nàn.

Cũng may Vân Ca ngoan ngoãn phục tùng, kêu dập đầu liền dập đầu, kêu ăn tiêu cay liền ăn, cuối cùng vẫn là mẫu thân Ngũ nương hoà giải để Vân Ca thoát thân.

Mẹ vợ thương con rể, đây là điều ngược đời a!

Thượng thôn Cúc Trân thăm một bên tiếp đón tân khách một bên thỉnh thoảng chờ Vân Ca trở về, con dâu này vào cửa khiến bà mừng đến cười toe toét.

Bà mặc một thân quần áo phấn hồng đứng ở cửa canh gác, người khác trêu ghẹo bà, “A, Cúc Trân, cũng không phải bà thành thân, thế nào mặc hồng y hả!”

“Có sao đâu, con ta có được dâu hiền! Lão nương cao hứng a!”

Xa xa nhìn một đôi người ngựa trở lại, tiếng khua chiêng gõ trống cũng dần dần gần, vội vàng nói với Soà Tam, “Mau, Soà Tam, đốt pháo, ca người đưa dâu người về!”

Soà Tam đã gần mười tuổi, vô cùng lanh lợi, trên tay sớm chuẩn bị hương, nhanh chóng đốt pháo.

Vì thế tiếng bùm bùm vang lên, rất vui vẻ.

Hàng xóm cách vách đã sớm đưa lễ, kỳ thực cũng chỉ vài đồng tiền, nhà quê đưa không được bao nhiêu tiền, hơn nữa mọi người đều cảm thấy tiếc rượu nhà Cúc Trân có lẽ cũng không có chỗ nào tốt, bà là người keo kiệt có tiếng.

Thực ra nếu chủ nhà keo kiệt chút, vẫn có thể kiếm được vài đồng tiền trinh, nếu người hào phóng thì tốn không ít tiền.

Nhưng lần này mọi người thật sự đã đoán sai, bởi vì dưới sự thúc giục của Vân Ca, tiệc rượu lần này Cúc Trân thật đúng là bỏ tiền làm thật tốt .

Lúc này nghe được tiếng pháo đã biết tân nương về nhà , sẽ bắt đầu chuẩn bị khai tiệc , đều vội đi ra cửa nhà bà.

Dựa theo quy củ quê nhà, nàng dâu vào cửa phải quỳ xuống dập đầu với mẹ chồng, nhưng tâm tư Cúc Trân thậm chí giờ phút này đã đặt vào đồ cưới được mang vào cửa , trong lòng nháy nhót a.

Nhiều thứ tốt như vậy.

Đi theo bên cạnh Ngũ Nương là đi của nàng, bởi vì Ngũ Nương trùm khăn hồng, một đường đều Vân Ca ở một bên, đi nàng một bên đỡ tới.

Thấy Cúc Trân cũng không nói gì lập tức dập đầu quỳ lạy nàng nhanh chóng đưa Ngũ Nương vào tân phòng, lại tiếp đón mọi người đem đồ cưới chuyển đến tân phòng rồi rời đi, trong phòng sớm có rất nhiều cô nương trong thôn chờ hỗ trợ náo nhiệt , trong đó có Hắc Muội cùng Béo Nha, Tứ Nha .

Đặt xuống đầu tiên chính là giường lớn khắc hoa, vừa để xuống, Hắc Muội cùng Béo Nha bắt đầu trải đệm mới, đều là chăn bông mới tinh đỏ thắm thêu hoa, thật vui mừng a!

Đi Ngũ Nương an bài xong lập tức về nhà, bởi vì trong phòng nhiều người còn có cái giá bồn rửa mặt không có chuyển vào.

Bởi vì dân quê rất ít có thói quen rửa mặt trong phòng, vì thế đem giá bồn rửa mặt đặt phía sau cửa, cũng tiện múc nước hắt nước.

Nhà mẹ đẻ Ngũ Nương đã làm tiệc rượu gả con gái, bà khẳng định phải giúp một tay , nên nhanh chóng trở về.

Tất cả mọi người đã ngồi vào vị trí khai tiệc, người người mỉm cười chúc mừng Cúc Trân và Vân Ca.

Món đầu tiên được bung lên, mọi người vội vàng cầm đũa ăn, Vân Ca bắt đầu đi kính rượu từng bàn.

Lúc này ai cũng không chú ý tới Cúc Trân lắm.

Tầm mắt của bà dính chặt vào này nọ trên giá bồn rửa mặt .

Chính giữa giá bồn rửa mặt chỗ tựa lưng là một tấm ván gỗ vẽ đóa hoa lan mộc tĩnh xảo , giờ phút này bởi vì di chuyển tấm ván gỗ đã hơi hơi lật lên, mặt ngoài dĩ nhiên là một cái gương nhỏ.

Cúc Trân nhìn chặc chặc lấy làm kỳ, nhiều năm như vậy trong phòng bà ngay cả nửa cái gương cũng không có, mà cái gương này sao tinh xảo như thế.

Bà từng bước đi qua mặt hướng về mọi người, đưa tay ra sau sờ soạng cái gương, nào biết kéo nhẹ một chút cái gương vào tay bà, dựa vào sờ soạng bà biết phía dưới có cái chuôi gỗ.

Ma xui quỷ khiến , bà nghĩ cái gương này có thể đặt ở đầu giường của mình, mỗi ngày chải đầu chỉnh y nhìn gương , thật là đẹp a.

Cho nên nói người một khi có tham niệm sẽ như xe không phanh , bà hiện tại lòng tràn đầy suy tư về cái gương, trong đầu hoàn toàn không thể nghĩ được thứ khác .

Nhưng lúc này trong phòng của bà cũng có người , bà nhất thời không biết nên như thế nào, đang suy nghĩ bỗng nhiên liếc mắt một cái nhìn thấy ổ gà phía sau.

Ổ gà ở quê đều là hình vuông có hàng rào trúc, bình thường gà nhiều đặt vào chuồng, gà ít sẽ trực tiếp đặt ở phía sau cửa nhà chính.

Ổ gà nhà Cúc Trân chính là ở phía sau cửa, hơn nữa kế bên bà, bà chỉ cần đi ba bước là có thể đem này nọ thán không biết quý không hay giấu ở đó , vì thế bà từng bước chậm chậm đi qua.

Nhưng có người lại trong lúc vô ý thấy được động tác của bà.

Người này chính là Hương Thảo đã gả cho Phùng Dững.

Nói đến cũng khéo, quan hệ của nàng và Ngũ Nương cũng không tốt, nhưng bởi vì đến tân phòng hỗ trợ có thể lấy được mấy văn tiền, cho nên sáng sớm Phùng Dững đã thúc giục nàng đến, nhưng trong tân phòng có bốn người Hắc Muội quan hệ tốt với Ngũ Nương, nói nói cười cười, nàng hoàn toàn không thể xen vào ngưng ngừng đứng ở một bên, vừa vặn liếc mắt nhìn thấy bí mật ở ổ gà.

Thời điểm tiệc rượu ăn đến món thứ ba phải đốt pháo nghênh đón tân nương đi ra uống rượu .

Đội cho Soã Tam đốt pháo, mọi người trong tân phòng vây quanh Ngũ Nương lên tiệc rượu, ai cũng không có để ý Hương Thảo.

Tiệc rượu đồ ăn đã bung lên, cuối cùng là một ít món ăn quê nhà, như cải chua, đậu xào, củ lạc...

Một số đàn ông ăn no lại hào phóng đi trước , còn có một nửa cảm thấy tặng lễ không ăn nhiều một chút sẽ lỗ, vì thế cứng rắn muốn com nước xong lại

trở về.

Phường diện này chỉ có huynh đệ Phùng Dững Phùng Trung, người khác đều buồn cười nhìn hai huynh đệ, nhiều năm như vậy vẫn là cái đức hạnh này, càng nhiều người khinh bỉ nhìn Hương Thảo.

Hương thảo từ bé ở nhà cũng được nâng, hơn nữa gả đến nhà Phùng Dững không bằng trước kia, trong lòng tất nhiên là phần uất bất bình, hiện tại bị nhiều người khinh bỉ như vậy nàng càng chịu không nổi cái tức này, vì thế lôi kéo Phùng Dững đòi về nhà.

Phùng Dững là người tính tình nóng nảy, cảm thấy chính mình ăn chén cơm thôi mà bị vợ chia chia nói nói thật mất mặt, tức giận đứng lên đẩy mạnh Hương Thảo một cái, Hương Thảo không đứng vững lập tức té xuống đất, trên người không biết từ chỗ nào lộ cộc rút ra một thứ, đụng vào nôi sắt, một tiếng thanh thúy vang lên, mọi người lúc này mới nhìn rõ là một cái gương.

Gương đã bị vỡ thất linh bát lạc, chỉ còn lại chuôi gỗ.

Trùng hợp Ngũ Nương nhìn thấy chuôi gỗ rất quen mắt.

“Hương Thảo, ngươi trộm gương khám trên giá bồn rửa mặt của ta!”

Ngũ Nương cũng không dễ chọc, nhận ra đồ của mình chất vắn ngay tại chỗ.

Có người đem miếng gỗ đi lại chỗ giá bồn rửa mặt đối chiếu, nhất thời tất cả mọi người hiểu được.

Phùng Dững lập tức sùng sốt, nay chứng có vô cùng xác thực, trước mắt bao người vợ mình trộm đồ còn làm hỏng, trước không nói huynh đệ nhà Ngũ Nương không dễ chọc, hiện tại mặt của hắn còn biết đặt vào đâu, tuy rằng huynh đệ bọn họ không phải người tốt đẹp gì, nhưng chưa bao giờ làm trò trộm cướp.

Cho nên lập tức sắc mặt Phùng Dững liền thay đổi, đứng lên tát Hương Thảo vài cái, bên đánh bên mắng, “Tiện nhân, tao cho tay chân mày không sạch sẽ —— hiện tại tốt lắm, xem tao không đánh chết mày ——”

Một bên đánh một bên nhận lỗi nói tốt với Ngũ Nương.

Nói thật Hắc Muội luôn luôn khinh thường nam nhân đánh nữ nhân, mặc kệ nữ nhân này có bao nhiêu tệ.

Nhưng giờ phút này Hắc Muội thật tình cảm thấy Phùng Dững cũng không đơn giản thô bạo như bề ngoài, hắn là người rất thông minh, vì vậy lúc này hắn chỉ có đánh Hương Thảo mới có đường lui.

Chỉ cần đánh Hương Thảo, thứ nhất coi như là bình ổn lòng người tức giận, ca ca Ngũ Nương là người rất thương yêu muội muội, hắn cũng không dám đụng chạm, thứ hai, cái gương này ít nhất cũng giá trị hai ba lượng bạc, hắn chỗ nào có tiền bồi a, hiện tại chỉ có thể dựa vào đánh nàng bồi tội xem có thể tránh được lỗ vốn hay không.

Mà Ngũ Nương không biết do nhìn ra tâm tư Phùng Dững hay vẫn nhớ kỹ chuyện lúc trước Hương Thảo cùng nương nàng chen ép đủ loại nhà Hắc Muội, liền lạnh lùng bình tĩnh nhìn.

Vân Ca và Cúc Trần thăm lúc này vốn đang ở phía sau bếp thu dọn đồ ăn thừa, nghe được tin mới chạy tới.

Vân Ca không rõ chuyện gì, nhưng Cúc Trần vừa thấy mảnh nhỏ thủy tinh trong lòng còn có cái gì không rõ, có tật giật mình, vội vàng chạy trở về.

Hương Thảo vốn ý nghĩ còn hỗn độn, bị nhục nhã như vậy đầu óc còn mơ màng, lại nhìn thấy Cúc Trần, chỉ vào Cúc Trần đang lui về phía sau hô, “Ta không có trộm, ta thấy Cúc Trần giấu nó ở ổ gà ta mới lấy ——”

Một câu này vừa nói ra, đem nguyên bản còn chỉ trỏ Hương Thảo lập tức đều dừng lại, bởi vì Hương Thảo chỉ ra tựa hồ cũng có sức thuyết phục.

Vì thế mọi người bắt đầu âm hiểm xem kịch vui, mẹ chồng trộm đồ con dâu, cái này thật náo nhiệt.

Ngũ Nương cũng không lên tiếng, liền như vậy nhìn Cúc Trần thăm, nhìn xem trong lòng bà thẳng run lên.

Bỗng nhiên Ngũ Nương đứng dậy, cười đến phá lệ ngọt, đi qua kéo tay Cúc Trần thăm ân bà ngồi xuống ghế dài, đối với mọi người nói, “Ta cảm thấy Hương Thảo nói vậy, ta không tin mẹ chồng ta có thể trộm đồ nhà mình.”

Về mặt Cúc Trần lúc này mới an ổn lại, cảm thấy con dâu này thật tình không tệ, Vân ca cũng hướng về nàng cười khế.

Hương Thảo còn ngồi trên mặt đất kể lại đầu đuôi.

“Đù,” Ngũ Nương gầm lên một tiếng, “Hương Thảo, chính ngươi làm chuyện dơ bẩn còn muốn đổ lên đầu mẹ chồng ta? Được, nay ta xem như ở trước mặt mọi người chứng minh mẹ chồng ta trong sạch!”

Mọi người đang không rõ thế nào chứng minh trong sạch, chuyện nhà chuyện tình ai có thể phân được nhất thanh nhị sở chứ.

Ngũ Nương mặc hi phục đồ thẩm định liệu trước đứng lên nói, “Muốn chứng minh mẹ chồng ta trong sạch rất đơn giản, đoá hoa lan phía sau là sáng hôm nay ta nhất thời tâm huyết dâng trào bỏ sung vào , lúc này còn chưa khô, chỉ cần người chạm qua nhất định có nước sơn dính vào tay, chỉ cần mở hai tay ra nhìn xem sẽ biết.”

Vừa nói xong Ngũ Nương đột nhiên mở tay Cúc Trân ra, phía trên đúng là có nước sơn xanh.

Lần này chân chính là phần khích . Mọi người nhất thời cười nhạo khinh bỉ, còn có mấy người trêu ghẹo Cúc Trân , “A, Cúc Trân, nguoi đây là cần gì chứ, đều là của nhà nguoi !”

Có người nói, “Cúc Trân, bệnh cũ lại tái phát, trộm đồ của con dâu .”

Ngũ Nương nhìn Hắc Muội mỉm cười, xoay mặt giống như không biết làm sao nhìn Cúc Trân.

Nhưng có người đã hành động , là Vân Ca, sắc mặt hần xanh mét, đi đến trước mặt Cúc Trân nhìn bà lạnh lùng hỏi, “Thật là bà làm! Bà thật sự là —— “

Một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, người ta nói không chê mẩu xấu, nhưng giờ khắc này hần thật tình vì chính mình có một mẩu thân như vậy mà cảm thấy thẹn .

“Ta thực sự hận có nguoi mẹ như bà!”

Những lời này nói ra sắc mặt Cúc Trân biến đổi lớn, trước kia dù bà có thể nào, Vân Ca sẽ không nói nặng như vậy, bà cũng biết không chỉ làm mất mặt bà và con trai, càng chạm đến điểm mấu chốt của Vân Ca, trong lúc nhất thời vừa hối hận vừa sợ hãi , nước mắt rớt ra , khóc la hét muốn nói chuyện với Vân Ca.

Ngũ Nương lập tức ngăn cản, nói, “Mẹ chồng, mẹ cần gì làm vậy, đồ của con không phải là đồ của nhà sao , mẹ như vậy về sau Vân Ca Soả Tam thế nào làm nguoi nữa!”

Nói được thắm thía, nguoi họ Phùng ai cũng nói cười được nàng dâu như vậy thật tiện nghi, là cô nương tốt a.

Người nguoi càng nói Cúc Trân không phải .

Bên này Ngũ Nương trước mặt bao nguoi đối với Vân Ca nói, “Vân Ca, ta không so đo , chàng cũng đừng nóng giận , nương chàng thế nào cũng là nương chàng a!”

Nói được Vân Ca tràn ngập cảm kích nhìn Ngũ Nương, trong lòng chỉ cảm thấy cười nàng dâu như vậy thật sự là rất tri kỷ , so với nương hần thật sự là cách biệt một trời.

Ngũ nương quay đầu đối với Phùng Dũng và Hương Thảo nói, “Quên đi, đừng ở nhà ta đánh đánh khóc khóc , thấy phiền lòng, muốn đánh về nhà đánh đi, hôm nay ngày vui của ta ta không muốn so đo nhiều.”

Phùng Dũng được một câu này mới như trút được gánh nặng, Hương Thảo lại hoảng sợ , không kịp kinh hô đã bị xách như con gà đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Định lực

Trò khôi hài trên hôn sự Ngũ Nương cuối cùng kết cục là nàng mất một cái gương làm đại giới, vừa được thanh danh tốt vừa được Vân Ca thật tình cảm ơn, quan trọng nhất là khiến cho mẹ chồng ngay từ đầu đã chịu thiệt với nàng , như thế nàng về sau còn có cái gì không thoải mái đâu.

Mặc dù Ngũ Nương không phải nguoi hiền lành gì, nhưng Hắc Muội đánh giá chuyện này tuyệt đối không phải một mình nàng có thể nghĩ ra .

Quả nhiên nàng vừa hỏi, Ngũ Nương che miệng cười trộm, nói là nương nàng dạy nàng.

“Nương ta kể cho ta nghe một câu chuyện xưa, có hai cô nương, một cô lười biếng, một cô chịu khó, hai nguoi này đều xuất giá , cô nương chịu khó vừa đến nhà chồng việc gì cũng cướp làm, có một ngày thân thể không thoải mái không nấu cơm, mẹ chồng đi khắp thôn chửi bới nói nàng lười biếng. Mà cô nương lười biếng kia vừa đến nhà chồng cái gì cũng không dám, có một ngày mẹ chồng không thoải mái , nàng lần đầu tiên nấu cơm , mẹ chồng về sau đi khắp thôn gặp nguoi liền khen con dâu mình chịu khó.”

Hắc Muội nghe xong chuyện xưa này cũng nghĩ thật lâu, bỗng nhiên cảm thấy Tú Cô nương nàng đúng là cô nương chịu khó không được cảm ơn trong câu chuyện này.

Chính là nàng rất tiếc năm đó nương nàng gả cho cha nàng, bà ngoại nàng không kể qua câu chuyện xưa như vậy.

Thời điểm Hắc Muội về nhà cùng Lâm Tam Mộc nói đến chuyện Phùng Dũng đánh Hương Thảo nói thêm một câu, “Tuy rằng ta chán ghét Hương Thảo nhưng nam nhân đánh nữ nhân nhất là vợ mình thật tình khiến người ta ghê tởm a.”

Nói xong như nhớ tới Lâm Tam Mộc là cao thủ võ công, nhìn hấn nói, “Chàng sẽ không đối xử với ta như vậy đi!” Lại hung tợn nói, “Nếu chàng dám động thủ với ta, ta bỏ thuốc chuột vào thức ăn của chàng cho chàng chết!”

“Có một nương tử hung tàn như vậy, ta dám sao!” Tam Mộc cười như không cười nói.

Hắc Muội nhìn hấn nghiêng răng nghiêng lợi nắm quyền đầu một bộ hung thần ác sát ở trước mặt hấn chớp lên, “Ước chừng chàng cũng không dám!”

Tam Mộc nghiêng đầu xem nàng bỗng nhiên nói một câu, “Chẳng lẽ nàng luyện võ là muốn đánh nhau với ta hả?”

Hắc Muội nhất thời híp mắt bộ dạng âm hiểm hắc hắc nói, “Chàng mới biết à! Đã muộn!”

“Nàng xác định có thể đánh thắng được sư phụ!”

“Trò giỏi hơn thầy hậu sinh khả uý, chưa từng nghe qua sao?”

Ngày từng trôi qua được thoải mái thích ý, mặc dù thỉnh thoảng gà bay chó sủa cũng là hạnh phúc yên tĩnh tốt đẹp.

Thời tiết từng ngày lạnh lên, đến cuối tháng mười một đã bắt đầu mặc quần áo dày, Phùng Quý vẫn không chịu ngồi yên, luôn luôn đi ra ruộng dạo, bao gồm hái hoa ngũ vị về, cho gà cho ngựa ăn làm niềm vui, quét sân việc vặt vĩnh viễn đều cướp làm.

Tứ Nha cùng Béo Nha lại rơi vào thanh nhàn, mỗi ngày như tiểu thư trốn trong phòng thêu hoa.

Lần trước Hắc Muội mua về nhiều vải dệt như vậy là dùng làm tranh thêu đồ cưới cho Béo Nha, cho nên mỗi ngày nàng đều thêu, giống khuôn giống dạng, có Tứ Nha làm tiếp cũng nhẹ nhàng.

Hiện tại Đại Thụ lớn.

Mỗi ngày phải làm rất nhiều việc, mỗi ngày rất bận, rất ít sang nhà Hắc Muội, ngược lại là Hắc Muội thường xuyên kêu Tứ Nha đi nhà Đại Thụ hỗ trợ.

Việc Hắc Muội và Tam Mộc thường xuyên làm nhất chính là đi thu thập các loại nguyên liệu, quế, bát giác, hương diệp, hồi hương, hoa tiêu, mặc dù Tam Mộc không biết là cái gì, nhưng cũng đoán được phần nào là Hắc Muội dùng để làm rau trộn gì đó.

Bởi vì qua năm mới còn phải tốn một ít bạc, Hắc Muội không muốn miệng ăn núi lở, vẫn sớm nghĩ cách kiếm tiền, ví dụ như chuyện ngũ vị hương phần lần trước, nói sau người đã quen làm việc một khi rảnh rồi quả nhiên cả người xương cốt đều ngứa a.

Ngược lại công việc lu bù lên, mỗi ngày thần thanh khí爽.

Bởi vì kế tiếp là tháng chạp, tháng chạp các nhà các hộ đều mua cá mua thịt, lại cùng người ta qua năm mới dù vay tiền cũng phải có thứ tốt ăn.

Nói sau hiện tại cuộc sống của mọi người đã chậm rãi tốt lên.

Nàng đã định tới tháng chạp dùng ngũ vị hương phần nấu một ít thịt, đi ra Thanh thành bán có lẽ có nguồn tiêu thụ.

Cho nên ngày đó nàng đem mấy nguyên liệu bắt đầu mài bột phần.

Phùng Quý đã sớm làm đá mài đặt trong nhà, miễn cho mượn nhà người khác.

Bởi vì mài gia vị ra rất nhỏ, lại hỗn tạp, mà Phùng Quý làm theo yêu cầu lại vừa vặn là đá mài loại nhỏ, thực thích hợp một người đẩy, cũng không phải rất nặng, cho nên không cần dùng con la.

Khô hời nhất là Tam Mộc hoàn toàn không biết mài, luôn không chế không tốt lực đạo, Hắc Muội không có biện pháp đành phải nắm tay hấn cùng nhau mài, chậm rãi cho hấn cảm giác, với cảnh tượng như vậy có chút ái muội, tay hai người nhập lại đẩy đá mài, động tác này nhìn qua muốn thân thiết có bấy nhiêu thân thiết.

Béo Nha cùng Tứ Nha thỉnh thoảng hướng ra ngoài liếc trộm một cái, che miệng cười.

Mà Phùng Quý sớm được tin Cát Tường hôm nay về thôn, này xem như lần về nhà đầu tiên sau khi thành thân của Cát Tường, nói sau không chuyện gì ông cũng muốn sớm nhìn thấy con gái một chút, vừa ăn qua điểm tâm bỏ chạy đến cửa thôn canh chừng.

Ước chừng đợi thật lâu mới nhìn thấy Cát Tường mặc áo đỏ thẫm ngồi trên con la được Lâm thúc dắt.

Cát Tường thật xa cũng trông thấy cha nàng, lập tức cao hứng kêu lên.

Phùng Quý đứng nhìn Cát Tường một hồi, Cát Tường thật sự tốt lắm, trước kia trên mặt vĩnh viễn một bộ dạng ưu sầu đầy đặc, người cũng không có tinh thần gì, nay mới gần gần mấy tháng không chỉ cả người mượt mà không ít hơn nữa máu chốt nhất là tinh thần rất phấn chấn, giống như lại nhớ tới đáng vẻ hoạt bát sáng sủa trước khi xuất giá, Phùng Quý nhìn thấy trong lòng cao hứng hơn, lại nhìn Lâm thúc cũng thuận mắt, trong lòng rất thư thái.

“Cát Tường, đi, về nhà nào!”

Phùng Quý vui vẻ tiếp đón. Lâm thúc or một bên xách nhiều lễ vật, lúc này thật không biết kêu Phùng Quý là gì, có chút xấu hổ.

“Quên đi, vẫn gọi ta Đại Quý đi, chỉ cần ngươi đối xử tốt với Cát Tường, kêu gì ta cũng cam lòng!” Phùng Quý khó được vui đùa vỗ vỗ vai Lâm thúc.

Ba người vừa nói cười vừa đi, trên đường thỉnh thoảng lại có người trong thôn cùng bọn họ chào hỏi, nhìn Cát Tường vô cùng kinh ngạc nói Cát Tường càng ngày càng tốt, quần áo trang sức cái gì cũng đẹp.

Nói được Cát Tường ngượng ngùng, Lâm thúc và Phùng Quý lại trong lòng vui vẻ lâng lâng.

Thời điểm đi ngang qua hạ thôn, lại có mấy người đang sửa nhà, hai bên đường có người đang ra sức nhào bùn, tên còn lại cật lực gánh thùng bùn đi làm nền, bên cạnh còn có người, hình như là chủ nhà đang hét to thúc giục.

Người nhào bùn vừa ngừng mặt, ba người Cát Tường ai cũng nhận ra người một thân tro bụi đầy đầu chính là Diệp Tĩnh, mà người mới gánh thùng bùn kia là Diệp Bình.

Lúc này quay đầu lại cũng đã thấy bọn người Cát Tường.

Nhưng bọn người Cát Tường như không có nhìn thấy bọn họ vô cùng hồ hững rồi đi, hoàn toàn không thèm nhìn.

Ngược lại là Diệp Tĩnh khập khiễng đuổi theo về mặt cầu xin nói, “Nhị tẩu, tẩu tha thứ cho nhị ca đi, từ lúc tẩu đi nhị ca —— “

“Im miệng!” Phùng Quý nổi giận, dừng lại liền mắng, “Ai cho phép ngươi kêu vậy, ai là nhị tẩu ngươi, cùng Diệp gia các ngươi có chút xíu quan hệ sao?”

Ông trông thấy tên Diệp Tĩnh này sẽ tức giận, lúc trước chuyện từ hôn ông vẫn canh cánh trong lòng.

Lâm thúc cũng vội vàng che chở Cát Tường.

Lúc này Diệp Bình đã đi tới, có chút ngơ ngác nhìn nàng, hôm nay nàng một thân hồng y, hẳn nhớ tới lúc nàng vẫn còn là khuê nữ ở nhà cha mẹ rất thích mặc hồng y, đặc biệt nàng gả cho hắn ngày đó, một thân hồng y khăn voan, muốn bao nhiêu đẹp có bấy nhiêu, chính là nay ——

“Cát Tường, ta đối với nàng tâm vẫn không thay đổi, mấy năm nay ta như vậy bất quá là sợ nàng không yêu ta —— “

“Đủ!” Cát Tường nói, thập phần bình tĩnh hồ hững nhìn hắn, “Đã qua rồi, ngươi đã không quan hệ gì với ta, chuyện quá khứ ta cũng không muốn nhắc lại, mặc kệ chúng ta trong đó ân ân oán oán như thế nào, ta hiện tại sống rất tốt.”

“Chúng ta dù sao cũng là một hồi vợ chồng —— “

Phùng Quý nghe nói như thế lửa giận không tên nổi lên, vừa muốn mắng, Cát Tường giữ chặt ông, “Cha, đừng nóng giận, tổn hại sức khỏe không đáng.”

Lâm thúc cũng ý bảo Phùng Quý nghe Cát Tường nói.

Cát Tường quay đầu đối với Diệp Bình nói, “Ngươi biết không, ta kỳ thực cảm ơn ngươi, cùng ngươi làm vợ chồng cho ta thu hoạch lớn nhất chính là một đạo lý, “Cát Tường nhìn hắn trong mắt không yêu không hận, “Muốn là nữ nhân hạnh phúc phải chờ tìm được người đàn ông tốt, cảm ơn ngươi cho ta hiểu được cái này, ta mới có trọng phụ hiện tại!”

Nói xong cùng Phùng Quý và Lâm thúc rồi đi tiêu sái cũng không quay đầu lại.

Lưu lại Diệp Bình thất hồn lạc phách, thì thào tự nói, “Người đàn ông tốt? Người đàn ông tốt? Ta là người đàn ông xấu sao? Ta là người đàn ông xấu sao —— “

Về nhà, người một nhà xem như đại đoàn tụ, Phùng Quý rất vui về ông tự mình chuẩn bị cơm trưa.

Bốn tỷ muội Cát Tường ngồi ở bên giường vui vẻ trò chuyện cuộc sống hôn nhân của Cát Tường, nói nàng đều sắp không chịu nổi. Vì thế lại kéo chuyện của Hắc Muội cùng Tam Mộc ra đùa ghẹo.

Cuối cùng đổi tới đề tài Béo Nha thêu công.

Cát Tường thế này mới nhớ đến mấy thứ nàng mang về, Lâm thúc đem vào mọi người vừa thấy, là nhất kiện áo bông màu lam rất tinh xảo.

“Cha, cha mặc vào thử xem!”

Cát Tường nói xong đưa cho Phùng Quý.

Phùng Quý trên người vốn đang mặc áo bông năm trước Hắc Muội mua, nay có đồ mới mặc dù trong lòng vui sướng hài lòng ngoài miệng lại từ chối, “Ai nha, cha có áo bông mới rồi con cần gì làm nữa, uống phí tiền a.”

Nhưng không chịu nổi mấy đứa con gái không nên ông mặc thử ngay tại chỗ, Cát Tường cùng Hắc Muội mỗi người một bên giúp đỡ ông cởi áo mặc thử.

Hắc Muội ở bên cạnh chỉnh cổ áo vừa ngẩng đầu nhìn thấy bên sườn đầu của phụ thân đã có tóc bạc, trên tay nhất thời bị kiềm hãm, trong lòng đau xót, hốc mắt có chút nóng lên, mấy năm nay cha nàng đã già đi rất nhiều.

Phùng Quý trong lòng kỳ thực đã biết tuổi mình tựa hồ mặc màu lam như vậy không thích hợp.

Mặc ở trên người có chút không được tự nhiên.

“Cát Tường đã nói cha mặc màu nhạt sẽ trẻ hơn, quả nhiên.” Lâm thúc nói.

Tam Mộc ở một bên cũng gật đầu cho đúng, Phùng Quý mới dần dần tiếp nhận.

Kế tiếp Cát Tường đưa cho Tứ Nha một bộ, trên cổ áo còn có một vòng lông thỏ, vô cùng đáng yêu, làm Tứ Nha rất vui vẻ.

Mà ánh mắt Hắc Muội vẫn dừng trên người cha nàng, mấy năm nay cha nàng đã già đi nhiều, trong lòng rất xót xa.

Phía sau Tam Mộc dường như cảm giác được Hắc Muội thương cảm, lặng lẽ cầm tay nàng, khe khẽ xoa, hướng nàng an ủi cười yếu ớt.

Nàng thế này mới nhếch miệng mặt giãn ra.

Tháng chạp thời tiết ngày một lạnh dần.

Lâm thúc một mình vào núi săn thú, thời tiết này đối với việc săn thú mà nói là thời cơ tốt, Cát Tường tự nhiên lưu tại nhà mẹ đẻ.

Phùng Quý muốn giữ các nàng ở nhà cùng nhau qua năm mới, nói sau Lâm thúc cũng chỉ có một mình, hiện tại Cát Tường trở lại trấn cũng sẽ hui quạnh.

Lâm thúc vốn cảm thấy băn khoăn, Hắc Muội cùng Tam Mộc cũng kiên trì, thế này mới đáp ứng, nhưng hắn muốn trước khi qua năm mới bắt được con mồi nào quý giá, lột da đưa đến Thanh thành đổi chút bạc về nhà.

Hắc Muội và Tam Mộc mỗi ngày vẫn mài gia vị, buổi tối ở trong phòng tập võ.

Hiện tại Hắc Muội học thuộc vài bộ quyền pháp Tam Mộc thoải mái hơn, mỗi ngày nhìn nàng luyện là được, hắn ngồi ở một bên thưởng thức, cũng không biết là thưởng thức chính mình day dỗ đồ đệ tốt hay cái gì khác, máu chó Hắc Muội rất qua loa, đánh đánh xuất mồ hôi liền trực tiếp cởi áo bông, xuất mồ hôi lại cởi, thẳng đến tắm y, khiến Tam Mộc luôn luôn buồn bực, nhân phẩm của hắn đáng tin cậy như vậy sao, bất quá qua năm hắn coi như có thể ăn.

Vì thế trong đầu xuất hiện chính mình như thế nào đem nàng hợp cốt nuốt tra, ăn sạch từng bước, bỗng nhiên cảm thấy chính mình có chút ngại không yên, vội vàng uống miếng nước, lại bị sặc, vì thế ho khan vài tiếng.

Nào biết lúc khuya hai người sắp ngủ, Phùng Quý gõ cửa đi vào, thì ra Phùng Quý nghe được tiếng Tam Mộc ho còn tưởng hắn bị cảm lạnh, suốt đêm cắt lê chưng với đường phèn bụng tối cho hắn.

Nhìn Phùng Quý bụng đường phèn đưa đến bên giường, vẻ mặt rõ ràng từ ái muốn Tam Mộc ăn, trong lòng hắn bỗng nhiên có chút chua xót.

Cái nhà này đối với hắn mà nói là một thể nghiệm hoàn toàn mới, những người này cho hắn hưởng thụ thứ nhiều năm như vậy chưa bao giờ hưởng thụ được.

Một hơi ăn xong, hắn kéo chăn muốn ngủ, trong chốc lát, bỗng nhiên xoay người từ ngoài chăn ôm lấy Hắc Muội.

“Lạnh?”

Hắc Muội hỏi, “Muốn thêm chăn không?”

“Không phải, nàng lạnh không?” Hắn khe khẽ hỏi.

“Có chút, ngày mai ta lấy chăn mới ra.”

“Không cần, chúng ta dùng chung một cái đi, ta sưởi ấm cho nàng!”

Hắn nói được thập phần bình tĩnh, hoàn toàn không phải trêu chọc đùa giỡn.

Hắc Muội là người hào phóng, hướng chi ở trong lòng đã sớm tiếp nhận hắn, vì thế nói, “Được rồi, vậy chàng đừng chê ta ngủ lẫn qua lẫn lại a!”

Tam Mộc cười cười, mở chăn ra, một cổ hơi thở nam tử tươi mát Hắc Muội quen thuộc tràn vào, trong đêm lạnh có loại cảm giác băng tuyết lãnh diễm, nhưng khi nàng rút qua mới biết được nam nhân chính là ấm lò sưởi, nóng hừng hực, vô cùng thoải mái, vì thế nàng cũng không nói thêm nữa xê dịch, ngủ càng nhanh.

Giờ phút này Tam Mộc có chút hối hận quyết định vừa rồi của mình, ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, cố tình không thể làm gì, còn phải tỉnh tâm đi vào giấc ngủ, này cần nhiều định lực a.

Cố tình người trong lòng ngủ được vô tâm vô phách.

Có người ngủ say sưa ấm áp thoải mái, có người bị hỗn độn

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: không biết bóng ma 1

Sáng hôm sau tỉnh lại Hắc Muội phát hiện Tam Mộc đưa lưng về phía mình, đứng dậy nhẹ nhàng vui vẻ ngáp một cái, vỗ vỗ đầu vai hắn, “Tam Mộc, người chàng thật ấm áp, mau rời giường.”

Đợi cho nàng rời đi, Tam Mộc trong chăn không nói gì cười khỏ.

Đêm nay nàng ấm áp, hắn thật sự là dày vò a ——

Sáng sớm hôm sau Phùng Kim sầu mi khổ kiếm tới tìm Phùng Quý.

“Ca, Kiều Nga nhà đệ nửa đêm bị thương, đứa nhỏ không biết thế nào, Diệp lang trung cũng không có cách!”

“Vậy mau đưa đi trấn a!” Phùng Quý vội vàng nói, “Người có phải muốn mượn xe la không, đi, theo ta!”

Thời điểm Hắc Muội đi ra thấy Phùng Quý đã dắt xe, Phùng Kim chạy bên ngoài, thấy vợ chồng bọn họ đi ra, vừa xấu hổ vừa cấp bách, ông làm sao không biết ca ca đối với nhà mình chiều cổ cùng trả giá chứ.

Hắc Muội nhìn ông bỗng nhiên nói, “Cha, nếu không, cha đi với nhị thúc đưa nhị thẩm đi đi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Phùng bà bà đi đứng hiện tại vẫn không tốt, hắn là sẽ không đi.

Phùng Quý cùng Phùng Kim đều rất bất ngờ trước thái độ Hắc Muội.

Nhưng thời gian không kịp cho bọn họ suy nghĩ.

Cát Tường vội vàng cầm một cái áo dày đưa cho cha.

Tam Mộc nhìn Hắc Muội nói, “Thích đứa nhỏ như vậy?”

Hắc Muội hơi bất ngờ nhìn hắn, cảm thấy hắn thế nhưng lập tức biết tâm tư của mình, đúng vậy, một nhà Vương Kiều Nga và Phùng Kim nàng đều chán ghét, nhưng đứa nhỏ chưa chào đời là sạch sẽ thuần khiết, có thể giúp một sinh mệnh đi đến thế gian này nàng rất vui mừng.

Xem Hắc Muội liếc nhìn hắn một cái không nói lời nào hắn tiến sát lại, còn nói thêm, “Về sau chúng ta sinh một đồng đứa nhỏ ——”

“Xem ta là heo mẹ à!” Hắc Muội nghiêm mặt nói xong, nhưng trong lòng lại ngọt ngào, vừa nghĩ tới có một đứa con trai dung mạo xinh đẹp như Tam Mộc trong lòng thật tốt, đến lúc đó còn không biết phải chọc bao nhiêu cô nương tương tư đâu.

Bất quá nếu có con gái dung mạo như vậy thì không được, bao nhiêu nam nhân nhớ thương a, không được, con trai sẽ tốt hơn, nếu con gái nhất định cho tập võ ——

Nghĩ thật là có chút xa.

Lúc xế chiều Phùng Quý rót cục đã trở lại.

Hắc Muội vội vàng hỏi thế nào, Phùng Quý ha ha cười nói, “Mẹ con bình an, sinh một khuê nữ đáng yêu !” Ông hiển nhiên cao hứng , chính mình lại có thêm một tiểu chất nữ.

Vốn đứa nhỏ này xem như sinh non , nhưng cũng may Vương Kiều Nga sức khỏe tạm ổn, lại được bà mẹ ở trấn hỗ trợ , mẹ con bình an đã là may mắn .

“Thật sự? Ta mau đi xem tiểu muội muội!” Tứ Nha vội vàng nói.

Vừa vặn Đại Thụ tới , nói muốn cùng Tứ Nha đi nhà Vương Kiều Nga ăn hỉ bánh.

Hắc Muội cũng đi theo, khắp sân đều là tiểu hài tử, Phùng Kim đang phát kẹo, thấy Hắc Muội đến cầm một bó to đưa tới, lấy lòng nói, “Hắc Muội, lần này nhờ có xe la nhà con!”

Hắc Muội cũng không nói cái gì thân nhiên cười cười.

Nhưng Phùng bà bà tựa hồ có chút cô đơn, phòng chừng vốn cho là một tôn tử, hiện tại là cháu gái, trong lòng có chút thất vọng đi.

Bất quá Hương Thảo và Tiểu Phúc thành thật hơn, ở bên ngoài giặt quần áo .

Nữ nhân ở cử không thể gặp gió, cửa phòng còn có một tầng vải bông thật dày, Hắc Muội cũng không có đi vào, Phùng Kim lại ở ngoài cửa vén màn hô vào bên trong, “Kiều Nga, Hắc Muội đến thăm ngươi .”

Ông vừa kêu như vậy, Hắc Muội không thể liền rời đi, trong phòng vốn không có tiếng vang gì, bỗng nhiên truyền đến giọng Vương Kiều Nga, “Hắc Muội, lần này cảm ơn nhà ngươi a, ta và con ta mới có thể bình an —— “

Trong lời nói có chút nghẹn ngào.

“Đều là người một nhà, đem tiểu muội nuôi dưỡng khỏe mạnh , nhị thẩm chính mình cũng tỉnh dưỡng cho tốt !”

“Ai!”

Phòng chừng Vương Kiều Nga lần này dạo một vòng quỹ môn quan đã biết cảm ơn , hơn nữa mẹ chồng đối với việc hiện tại bà sinh con gái không hài lòng , hiện tại biết tích phúc .

Lâm thúc ở trên núi săn thú hai ngày một đêm rốt cục đã trở lại, mặc dù cảm giác vô cùng mệt mỏi nhưng rất hưng phấn, bởi vì lần này thu hoạch không tệ. Thế nhưng được một tấm da hồ ly, còn có một tấm da chồn, mấy con thỏ mập, này xem như kinh hỉ .

Hồ ly rất khó săn được , một tấm da hồ ly có thể bán được giá cao nhất là bảy tám lượng bạc.

Cát Tường kỳ thực chỉ cần hần bình an không tổn hao gì trở về đã cao hứng .

Buổi tối cả nhà ăn thịt thỏ, thật ngon a.

Hai ngày này thừa dịp có chút nắng, Lâm thúc đem da ra phơi nắng, chờ qua vài ngày đi trong thành bán.

Thời điểm mười bảy mười tám tháng chạp Hắc Muội và Tam Mộc mài xong một túi lớn bột gia vị, hai người bắt đầu đựng vào ống trúc, lại nhét một cái nút vào, nàng đựng xong Tam Mộc liền viết lên “Ngũ vị hương phân Như Ý”, hai người nói nói cười cười chừng mấy ngày, tổng cộng chuẩn bị hơn trăm cái đựng vào rương gỗ.

Mà trước đó kêu đại ca Ngũ Nương làm một chiếc xe đẩy nhỏ cũng đã làm xong, xe đẩy này Hắc Muội đã cẩn thận suy tư, mặt bàn hình chữ nhật, chính giữa có một lỗ tròn, phía dưới có tám ván để bếp than lên, mặt trên có cái nồi để nấu này nọ .

Đã chuẩn bị cùng Lâm thúc đi Thanh thành.

Mùa đông trời sáng hơi trễ, nhưng mấy người sáng sớm đã thức dậy , Cát Tường cũng đi theo Lâm thúc, vì thế biến thành hai tiểu vợ chồng cùng đi .

Phùng Quý cũng đến tiễn bọn họ, chúc bọn họ ở Thanh thành có thể như nguyện.

Bốn người dùng hắc mã lôi kéo xe đẩy, trên xe đẩy đặt nhiều thứ, còn có hai tỷ muội Hắc Muội Cát Tường, Tam Mộc cùng Lâm thúc dắt ngựa đi bộ.

Đoàn người vội vàng chạy đi, thời điểm trời sáng hẳn chạy tới phố Tây Thanh thành.

Đã có ít thôn dân ở gần bày quầy hàng , bán đều là mấy thứ thông thường nông gia, nào là củ cải, gà vịt, rau xanh, đậu phộng, bánh mật cái gì đều có, một cảnh tượng náo nhiệt.

Bốn người phân công nhau hành động, Lâm thúc cùng Cát Tường đi bán da, Hắc Muội và Tam Mộc kiếm được chỗ chuẩn bị xe đẩy nhỏ, nhóm lửa lò than, đặt nồi lên nấu nước.

Thời điểm nàng nhóm bếp Tam Mộc đã ở bên cạnh mua mấy cân đậu hũ, còn có vài cân thịt heo đã trở lại.

Hơn nữa mua thật đúng theo giả Hắc Muội nói.

Hắc Muội nhìn mấy thứ Tam Mộc cầm, đứng ở nơi đó một bộ dạng công tử tao nhã như ngọc, trong mắt đào hoa như mặt trăng khe núi lóe sáng nói, “Thực như nàng nói, lúc đầu còn nói năm văn một cân, ta nói hai văn thế nhưng cũng bán.”

Nàng buồn cười tiếp nhận này nọ trong tay hắn, “Đó là đương nhiên, vừa nhìn chàng sẽ không giống người thường mua đồ ăn, không lừa chàng thì lừa ai chứ!”

Lúc chờ nước sôi Hắc Muội từ quầy hàng bên cạnh mua vài cái bánh gạo, chứa lại cho Lâm thúc và Cát Tường vài cái, chính mình cùng Tam Mộc liền đứng ở đó ăn.

Nàng ăn như hổ đói, hắn vẫn ăn nhả nhận như trước.

Đợi cho nước sôi, người đến Tây phố bán hàng thổ sản dân quê càng nhiều, đã có một ít người trong thành mang theo giỏ tới mua đồ ăn.

Hắc Muội ở trên xe đẩy nhỏ mang lên mười ống trúc ngũ vị hương phần Như Ý, lại cho một ống vào nước, nhất thời trong không khí mùi thơm bay bốn phía, đợi cho Hắc Muội đem thịt bỏ vào, lại trộn đều mùi thịt ở trong không khí bay khắp cả phố.

Sau đó lại cho thêm đậu hũ, nàng liền lấy chiếc đũa vừa khuấy vừa lớn tiếng hô, “Ngũ vị hương phần Như Ý đây! Nước sốt thịt cá không còn mùi tanh, món ăn càng thêm đậm đà thơm ngon——”

Tam Mộc ở một bên thủy chung mang ý cười nhìn Hắc Muội, khoe môi giờ lên, Hắc Muội như cảm nhận được jấn mỉm cười nhìn chăm chú, một bên háng giọng hô to một bên liếc mắt về phía hắn tê mi lộng nhãn.

Mùi thơm rất nhanh hấp dẫn một ít người qua đường ngừng trước xe đẩy của các nàng, Hắc Muội nhân cơ hội vội tuyên truyền ngũ vị hương phần Như Ý của nàng.

Người càng ngày càng nhiều nàng vớt thịt cùng đậu hũ lên, cắt thành từng miếng nhỏ, đặt vào mâm, đưa cho Tam Mộc.

Kế tiếp liền xem Tam Mộc, hắn bụng mâm lên, dùng tăm trúc sớm chuẩn bị đâm vào mời người xung quanh nếm thử.

Hắc Muội ở một bên vui sướng hài lòng nhìn phản ứng của mọi người.

Phố Tây Thanh thành xem như nơi quan phủ Thanh thành đặc biệt mở ra cho người dân buôn bán, không có quầy hàng cố định, ai tới trước thì chiếm vị trí, hơn nữa không cần nộp thuế, cho nên phố này thập phần nhộn nhịp. Bình thường đến phố này mua đồ ăn không chỉ có dân Thanh thành, còn có một ít tiểu nhị từ lâu, người hầu nhà giàu đến mua đồ.

Nhưng những người này phần lớn không phải bà bà thì là nha đầu, phần lớn đều là nữ nhân.

Cho nên đây là dụng tâm của Hắc Muội.

Chuyện gì nàng cũng làm, chỉ chuyện thử ăn này nàng kiên quyết muốn Tam Mộc hoàn thành.

Hắn sao không biết dụng tâm của nàng, cố ý làm khó dễ không đồng ý. Hắc Muội ở nhà vì đồ hắn đáp ứng đã bị hắn trên dưới ăn đậu hũ một phen thế này mới chịu.

Mặc dù quần áo vải thô Tam Mộc đứng ở đó vẫn không dấu được dung mạo, có thể tưởng tượng được vây quanh đại cô nương tiểu nha đầu nhu nhược, người nào không phải xấu hổ tiếp nhận tấm trúc thử ăn, ăn xong người người khen ngon, muốn mua ngũ vị hương phần Như Ý.

Một đồng tám văn tiền, cũng không rẻ, nhưng có thể được Tam Mộc tự mình chuyển này nọ.

Đây là ý kiến hay của Hắc Muội a.

Đợi cho bán xong đã là nửa buổi sáng, bán được mấy chục đồng, Hắc Muội cười híp mắt đếm tiền, Tam Mộc liếc mắt hừ lạnh.

Gói tiền xong Hắc Muội vội vàng trấn an hắn, “Ngoan, một hồi bán tiếp hơi cười chút nha!”

Tam Mộc thật sự hết chỗ nói rồi, mặt tròn trắng.

Xem Hắc Muội cố ý trêu chọc, “Ách, Tam Mộc nhà ta tròn mắt sao có thể đẹp như vậy? Nếu cười rộ lên không biết mê người bao nhiêu a!”

Tam Mộc bị ngữ khí khoa trương của nàng chọc cười, “Thực sự cảm thấy ta đẹp mắt?”

“Đương nhiên, vị hôn phu của ta khẳng định là thiên hạ đệ nhất mỹ nam!”

Hắc Muội nói đúng lý hợp tình không chút nào chột dạ.

Tam Mộc lại cười đến không ai bì nổi, thật tình chưa bao giờ bởi vì người khác khen dung mạo mình mà sung sướng như thế.

Một phen làm dịu bom hơi, Tam Mộc lại bị buộc bụng năm thứ đồ ăn.

Này thế nhưng có người hỏi thăm thân phận Tam Mộc, Hắc Muội vội vàng nói, “Đại ca của ta, đại ca ruột!”

Nói khiến Tam Mộc trừng nòng.

Mấy đại cô nương mua ngũ vị hương phấn Như Ý ánh mắt lại dính trên người Tam Mộc.

Tam Mộc ở mặt sau xe đẩy hung hăng nhéo cổ Hắc Muội.

Lúc này đụng phải một người quen, dĩ nhiên là Tiểu Liên nha hoàn trước kia khi bán rau trộn đã từng đưa hàng tới cửa, xem như đã hơn một năm không gặp mặt, vẫn là Tiểu Liên nhận ra Hắc Muội trước, kinh hi kêu nàng, lúc hai người hàn huyên ánh mắt liên tiếp liếc về phía Tam Mộc ở sau nàng.

Nói xong liền hỏi, “Hắc Muội, hắc thật sự là đại ca của ngươi?”

“Đúng vậy!” Hắc Muội mặt không đỏ tím không đập nói dối, nói được bình thản.

Tiểu Liên xem càng thân nhiên, trên dưới không ngừng đánh giá, Hắc Muội ở trong lòng xem thường, cái này còn thiếu chảy nước miếng nữa thôi.

Tiểu Liên kề sát vào tai nàng thấp giọng hỏi, “Hắc Muội, ca ca ngươi thành thân chưa?”

Xong rồi, Hắc Muội thật tình muốn trợn trắng mắt, thật là muốn cùng nàng đoạt người, nhưng đảo mắt vừa thấy bộ dạng Tam Mộc cười nhạo nàng không thể không kiên trì.

“Ai! Vẫn chưa! Đã hai mươi mấy!” Hắc Muội giả vờ sàu mi khó kiềm.

Này Tiểu Liên vừa nghe vui vẻ, “Thật sự?” ánh mắt đều sáng lên.

Hắc Muội gật đầu.

Tiểu Liên một bộ dạng khó nói, trông mong nhìn Hắc Muội chủ động bắc cầu dẫn tuyến, Hắc Muội cố ý không biết, mà Tam Mộc đối với ánh mắt cực nóng như thế đã có chút không kiên nhẫn tức giận lên.

Hắc Muội sợ người này trở mặt tại chỗ, vội vàng kề tai Tiểu Liên nói nhỏ, “Ai, đừng nhìn ca ca ta đẹp mắt, đáng tiếc là một đũa ngốc!”

Tiểu Liên vừa nghe sắc mặt thay đổi, “Đũa ngốc?”

Hắc Muội về mặt tiếc hận gật đầu, nhìn Tiểu Liên mua hai đồng ngũ vị hương phấn thập phần thất vọng rời đi.

Nhìn Tiểu Liên rời đi, thế này mới nhẹ nhàng thở ra, vừa quay đầu lại đã Tam Mộc đối với nàng khốc môi cười lạnh.

Nàng nhất thời xoay người giả vờ không phát hiện, tiếp tục rao hàng.

Tam Mộc đến gần phía sau nàng, nhéo tai nàng cúi người loạn ngửi một phen, Hắc Muội đành phải cầu xin tha thứ, hắc thế này mới dừng tay.

Gần giữa trưa Hắc Muội thật sự đem này nợ bán chỉ còn lại có mấy đồng, tính toán đã thu nhập hai lượng bạc, chiếu theo như vậy, hôm nay ngũ vị hương phấn vẫn chuẩn bị thiếu.

Đang nghĩ tới Lâm thúc và Cát Tường thế nào còn không trở lại, đã có một người dáng vẻ tiểu nhị tới, nói là từ lâu cái gì, muốn mua rất nhiều ngũ vị hương phấn của nàng, khiến Hắc Muội mừng như điên, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người coi trọng hương liệu của nàng, nhưng suy nghĩ lại hỏi, “Từ lâu nào?”

“Từ lâu Quy Lai!”

Hắc Muội vừa nghe không phải từ lâu Duyệt Lai của Bạch gia thế này mới yên tâm, bất quá từ lâu Quy Lai nàng vẫn chưa nghe thấy.

Đối phương giải thích là mới mở tháng sáu tháng bảy. Hắc Muội tính toán thấy cũng đúng, từ lúc mùa hè lần đó rời đi Bạch gia nàng vẫn chưa tới Thanh thành, không biết cũng bình thường.

Đối phương nói chương quầy muốn mời nàng đi khách điểm bàn bạc, nhưng lúc này sạp còn ở nơi này, Lâm thúc cùng Cát Tường cũng chưa có trở về, Hắc Muội đang do dự, tiểu nhị chỉ vào Tam Mộc nói, “Để hắc lại xem chừng!”

Hắc Muội ngẫm lại cũng chỉ có thể như vậy, một mình Tam Mộc ở trong này khó trông cậy vào hắc đem mấy đồng còn lại bán đi.

Nhưng cũng may không còn thừa nhiều lắm.

Tam Mộc lưu lại xem sạp, Hắc Muội đi theo tiểu nhị đến từ lâu Quy Lai, đi về phía Đông.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, trên vai Lâm thúc phủ da sói, một tay nắm Cát Tường một bên cười hớ hớ nghiêng đầu nói cái gì, nhìn về phía Cát Tường trong mắt tràn đầy sùng ái, Cát Tường bộ dạng cười nói xinh đẹp.

“Về sau chàng đừng đi vào núi sâu săn thú nữa , ta sẽ lo lắng!”

“Được, ta chỉ đánh bắt gần dưới núi, bắt quá có lẽ sẽ không bắt được hồ ly, chồn mấy thứ đáng giá.”

Lâm thúc nói là lời thật, sau núi thôn Đại Diệp kéo dài không dứt, chỉ có đi sâu vào trong mới có thể săn được động vật quý, như hồ ly, chồn, thậm chí sói đều ở trong núi sâu, mà gần núi chỉ có một ít động vật bình thường.

Bán hai mươi tấm da thỏ cũng không bằng một tấm da hồ ly.

“Bất không được thì thôi ! Bất ít thỏ gà rừng là được, chúng ta không cần đại phú đại quý, ta chỉ muốn chàng bình an!”

Lâm thúc bỗng nhiên cảm khái, “Trước kia luôn một mình không có người biết ấm lạnh nhớ thương , hiện tại có vợ một mình ở trên núi sống một ngày mà như một năm!”

Hắn nghĩ đến mấy ngày trước chính mình ở sâu trong núi qua đêm, thật sự cảm thấy vô cùng nhớ Cát Tường , nghĩ ở nhà mỗi đêm ôm Cát Tường ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng cảm thấy về sau không muốn ở lại trên núi qua đêm .

Hai người kích động trở lại phố Tây, liếc mắt một cái thấy trên quầy hàng, Tam Mộc một mình đứng ở đó.

“Tam Mộc, Hắc Muội đâu?”

“Nàng đi từ lâu Quy Lai bàn chuyện buôn bán .”

“Từ lâu Quy Lai? Chúng ta vừa mới đi ngang qua đó, trên đường không có gặp a!” Lâm thúc kỳ quái nói, nghi hoặc nhìn Tam Mộc.

Tam Mộc biến sắc, người đã hướng phía Hắc Muội vừa rời đi xông tới.

Lâm thúc cùng Cát Tường bên tai chỉ nghe giọng hắn trong gió truyền lại, “Hai người chờ ở đây

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: không biết bóng ma 2

Hắc Muội đi theo tiểu nhị về phía Đông, đi ngang qua trung tâm Thanh thành chính là từ lâu san sát nhau, từ lâu Duyệt Lai của Bạch gia cũng ở chỗ này.

Hắc Muội thấy cửa từ lâu Bạch gia tựa hồ tiêu điều rất nhiều, lại vừa thấy nhất thời hiểu được , ở bên cạnh từ lâu Bạch gia mở ra một lầu các thiết kế trang hoàng trắng lộng, “Tỷ tiên lâu “.

Trên bảng hiệu từ lâu được đương kim tân hoàng khi còn là thái tử nhã xưng, “Rượu ông “.

Khách khứa đầy cả sảnh đường , đứng ở cửa người nọ không phải là Lý Ba trước kia làm ở từ lâu Bạch gia sao?

Hiển nhiên hắn cũng nhận ra Hắc Muội, mang theo khuôn mặt tươi cười hỏi, “Hắc Muội, đến Thanh thành !”

Hắc Muội cũng cười đáp trở lại, “Tiểu nhị ca khỏe, đây là đôi chủ a!”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ là chạy chân , còn không phải ai cho bạc nhiều thì vì người đó bán mạng !”

Đánh xong tiếp đón, Hắc Muội tiếp tục đi theo tiểu nhị kia đi về phía trước, phía sau Lý Ba đã có chút hồ nghi nhìn bóng dáng bọn họ.

Chuyển qua khúc quanh hướng Nam Bắc, còn chưa đi được bao lâu, Hắc Muội càng nghĩ càng thấy không thích hợp, theo nàng biết từ lâu Thanh thành đều nằm cùng một dãy, cho dù là có ít từ lâu nhỏ nằm hơi lệch hướng nhưng cũng không phải đi đường này a.

Đang định hỏi, nào biết tiểu nhị đang đi phía trước đột nhiên trở lại một phen kéo túi tiền buộc trên lưng Hắc Muội, nhanh chân bỏ chạy.

Hắc Muội cả kinh, nhanh chóng phản ứng lại.

“Mao tặc, dám cướp tiền của lão nương!”

Hắc Muội phát hỏa, giơ chân muốn đuổi theo.

Hắc Muội hưng phấn, gặp được mao tặc, không phải vừa vận thử nghiệm công phu của nàng, mỗi đêm cùng Tam Mộc luyện quyền, vẫn không tìm được cơ hội đánh nhau, nói sau Thanh thành trị an rất tốt, mỗi con ngõ nhỏ qua một nén nhang thời gian sẽ có người đi tuần phố, nàng thật không tin sao bao ngày khắc khổ cố gắng học, đối phó một tên mao tặc trong một nén nhang thời gian không đủ.

Vì thế Hắc Muội liều mạng đuổi theo phía sau, cũng may nàng đối với bộ cục Thanh thành quen thuộc, mà tên mao tặc kia hiển nhiên cũng không phải người địa phương, đối với ngõ nhỏ căn bản không rất quen, trong chốc lát đã đi vào ngõ cụt.

Hắc Muội đứng ở cửa ngõ nhìn tên mao tặc đứng tới bốn vách tường, nàng chống thắt lưng đảo dạt dắc ý đứng ở nơi đó, “Mao tặc chết tiết, dám lừa tiền mồ hôi nước mắt của lão nương, hôm nay lão nương mượn người luyện tập!”

Nói xong liền muốn từng bước tới gần.

Nhưng tên mao tặc tựa hồ không có chút sợ hãi chờ nàng đi qua.

“Đừng đi qua!”

Phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu to.

Dưới tiếng quát khê của Lâm Tam Mộc, Hắc Muội một trận kinh sợ, nhìn lại, Tam Mộc không biết khi nào ở phía sau nàng, về mặt tức giận gắt gao nhìn chăm chăm người kia.

Trong miệng lại đối với Hắc Muội nói, “Hắn biết võ công, nàng mau trở về.”

Hắc Muội nghe xong không thêm đề ý, hai mắt ứa ra tình quang nhìn người nọ nói, “Không thể tưởng được một tên mao tặc còn có công phu, tốt, lão nương vừa vận qua so chiêu, “Nói được tâm huyết dâng trào, giống như chính mình hiện tại là một nữ hiệp giang hồ, lúc này chuẩn bị xấp tay áo muốn đánh nhau, còn quay đầu đối với Tam Mộc nói, “Vợ chồng chúng ta liên thủ hành hiệp trượng nghĩa nghiêm trị ác tặc như thế nào?”

Tam Mộc như trước gắt gao nhìn người nọ bất động thanh sắc, Hắc Muội còn tưởng rằng hắn đồng ý, lui ra phía sau vài bước dọn xong tư thế đang muốn cùng Tam Mộc nghênh địch, bỗng nhiên sau đầu đau xót, trước mắt thành mảnh đen, cuối cùng cảm xúc duy nhất là rơi vào một cái ôm ấp, có hơi thở thanh nhã tươi mát, là mùi hương Tam Mộc, nàng an tâm ngắt đi.

Tam Mộc đem Hắc Muội khê đặt trên ngưỡng cửa của một căn nhà phía sau, cố ý đem đầu nàng nghiêng vào trong, thế này mới đi ra, lại đối mặt cộng luôn tên mao tặc kia chính là năm người, thì ra bên cạnh còn giấu vài người.

Mặt khác bốn người một thân giả dạng thập phần bình thường, trà trộn vào bên trong tuyệt đối không có người chú ý, nhưng giờ phút này bọn họ thân hình khí thế triển lộ ra lại lộ khí thế vắng lặng hung hãn.

Tam Mộc từng bước đến gần, bọn họ thế nhưng hơi hơi lui ra phía sau, tên tiểu nhị vừa rồi lừa Hắc Muội lập tức quỳ xuống, “Khấu kiến công tử, xin công tử theo thuộc hạ hồi kinh.” bốn người bên cạnh hắn theo sát sau lưng quỳ xuống đất.

Tam Mộc miễn cưỡng nhìn bọn họ, bá một tiếng rút ra nhuyễn kiếm bên hông, nhuyễn kiếm đó giống như chỉ bạc theo gió lướt lên, mang theo huyền nhạc chỉ âm, dưới ánh mặt trời tản mát ra một dạng ánh sáng như nước mùa thu.

Mấy người chấn động toàn thân, lại thỉnh cầu, “Mệnh lệnh chủ nhân xin công tử tuân theo!”

“Cùng lên đi! Miễn cho lãng phí thời gian!”Ngữ khí Tam Mộc thân nhiên, lại như bao hàm hết thảy, trong lãnh đạm lộ ra một cổ khí chất giận dữ đẹp đẽ cao quý.

“Đắc tội!” Tên thủ lĩnh vừa dứt lời, đã như gió nghiêng người lướt tới, bốn nam tử mạnh mẽ khác cũng cuốn động phong nguyệt đánh sâu vào.

Tam Mộc đứng ở nơi đó hơi hơi nghiêng người, thủy quang chột lóe, nhuyễn kiếm đã dẫn đầu ôm lấy mắt cá chân một người, nháy mắt rơi xuống đất, mà hắn dưới chân hơi dõng, dài thân tựa như giao long, hai tay áo khê nhếch, kiếm chường cùng sử dụng, bốn người trong phút chốc bị không chế.

Lâm Tam Mộc dường như chưa từng nhúc nhích đứng tại chỗ, nhìn bốn người trên đất trọng thương hôn mê bất tỉnh, còn có tên thủ lĩnh, người này chân chính là người kiên cường, cô chân bị đánh gãy tê liệt ngồi dưới đất lại đỏ máu không đỏ lệ, cô họng cũng chưa rên một tiếng, như trước nhìn Tam Mộc khấn cầu, “Khẩn cầu công tử hồi kinh! Chủ nhân ngày đêm lo lắng!”

“Lần này đến chỉ có vài người các người?”

“Dạ.”

“Vì sao lại đến Thanh thành tìm ta?”

“Chủ nhân nói công tử nhất định cho rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.”

“Vừa rồi vì sao không dùng toàn lực?”

“Lần trước tên thị vệ đã thương công tử đã bị chủ nhân ban chết!”

Tam Mộc hừ lạnh một tiếng, nhuễn kiếm nháy mắt di động, người nọ nhất thời bất tỉnh không ra tiếng.

Hắn nhìn bọn họ hai mắt lạnh như băng, “Ngàn không nên vạn không nên, các ngươi không nên đánh chủ ý vào nàng!”

Người nọ núp ở một nơi bí mật gần đó nghe được trong lòng phát lạnh, công tử lần này thật sự tức giận, bằng không sẽ không ngoan độc phé đi võ công những người này, những người này một khi không có võ công thật đúng là sống không bằng chết.

“Xuất hiện đi!” Tam Mộc cũng không quay đầu lại nói.

ở hướng cửa ngõ dần dần đi ra một bóng người, dáng vẻ tiểu nhị tửu lâu, đúng là Lý Ba.

“Công tử, sợ là công chúa đã biết chỗ tung tích của ngài.”

“Chỉ là đoán mà thôi!” Tam Mộc lạnh giọng nói, ánh mắt lãnh liệt như xuyên thấu tầng sương mù mây tuyết.

“Công tử đi mau, trong chốc lát nha dịch tuần phố sẽ đến đây, còn lại thuộc hạ sẽ xử lý!” Lý Ba khom người nói.

“Cầm tù dưỡng thương, đừng giết chết!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Tam Mộc gật đầu, đi qua chỗ Hắc Muội đang mê man, ôm lên, mới vừa đi hai bước Lý Ba lại có chút không yên hỏi, “Thuộc hạ đi quá giới hạn, xin hỏi công tử không muốn trở về vì sao không đổi nơi ẩn thân?”

Tam Mộc vẫn không quay đầu, bỗng nhiên khẽ nói, “Ngược đường mà đi!”

Lý Ba nháy mắt suy nghĩ cẩn thận ý tứ của hắn.

Người ở kinh thành đã hoài nghi công tử vẫn ở Thanh thành nên phái người tới tìm, mà lần này người phái ra lại không hồi báo cũng mất tích ở Thanh thành, vậy có thể nhận định là dụng phái công tử ở Thanh thành, công tử nhất định sẽ thật sự rời đi Thanh thành, nhưng hắn hiện tại cố tình không rời đi, đúng là ngược đường mà đi!

Tam Mộc ôm Hắc Muội trở về, sắc mặt ngưng trọng, cúi đầu nhìn Hắc Muội trong lòng ngu an ổn thần sắc âm ngoan nhẹ nhàng một ít.

Lâm thúc cùng Cát Tường thấy Tam Mộc ôm Hắc Muội hôn mê bất tỉnh trở về đều sốt ruột, vội vàng hỏi làm sao vậy.

Tam Mộc vội vàng trấn an bọn họ, vừa rồi có tên mao tặc lừa tiền Hắc Muội, còn có đồng lõa theo sau lưng đánh lén, Hắc Muội thể này mới bất tỉnh cũng không có việc gì.

Vừa vặn Hắc Muội đem qua lo lắng nguồn tiêu thụ ngũ vị hương phấn Như Ý mà không ngủ tốt, buổi sáng lại dậy sớm, lúc này thật sự là mọi sự đại cát mê man, cái mũi nhỏ rất thanh tú ngủ thờ vù vù.

Mấy người liền đem Hắc Muội đặt lên xe nằm ngủ một hồi, Lâm thúc thập phần săn sóc cẩn thận đem áo da sói trên người mình đắp cho nàng, miễn cho cảm lạnh.

Dù sao sự tình đều xong xuôi, hơn nữa Tam Mộc cũng không muốn ở lại, vì thế ba người liền quyết định vội vàng về nhà, cơm trưa ăn lương khô ngay trên đường.

Trên xe đặt xe đẩy nhỏ, Cát Tường vì để Hắc Muội ngủ thoải mái chút, liền cũng cùng Lâm thúc, Tam Mộc đi bộ.

Đường đi vững vàng, lao đảo, Lâm thúc cùng Cát Tường ở phía trước cười nói.

Tam Mộc đi phía sau cùng, trong mắt suy nghĩ sâu xa khó có thể nhìn thấy, tính tế suy tư về kế tiếp nên ứng đối như thế nào, hắn thật tình không muốn bởi vì bất luận kẻ nào gây thương tổn cho cả nhà.

Sau một lúc lâu, nâng lên một đôi mắt màu mực nhìn về phía Hắc Muội ngủ say sưa, giống như mây tan mưa tạnh, nháy mắt trở nên thanh minh.

Nàng tỉnh.

“Tam Mộc, tiền của ta còn không, mao tặc đâu?” Nàng nâng người mới phát hiện chính mình ngủ ở trên xe đẩy, tay không tự giác phủ lên sau gáy chỗ có cảm giác đau.

Hắn buồn cười nhìn nàng tỉnh dậy phản ứng đầu tiên là túi tiền, quả nhiên là tham tiền, thấy Tam Mộc đưa túi tiền thế này mới an tâm, thế nhưng còn muốn đếm đếm, Tam Mộc tức giận nói, “Một đồng cũng không thiếu!”

Nàng thế này mới cảm thấy mỹ mãn đem túi tiền buộc trên lưng.

“Đầu còn đau không?”

Lâm thúc và Cát Tường thấy Hắc Muội tỉnh cũng quay đầu nhìn lại, xem Tam Mộc ở bên cạnh xe về mặt thân thiết hỏi han cũng không dừng lại nói chuyện. Hắc Muội suy nghĩ trong chốc lát hung tợn nói, “Nói, có phải chàng đánh ta ngất không?”

Tam Mộc nghiêm trang nói, “Làm sao có thể! Tên mao tặc còn có vài đồng lã, ở phía sau đánh lên chúng ta!”

“Vậy chàng —— “

“Ta khẳng định có thể tránh thoát!”

“Vậy sao không kéo ta theo?”

“Này không phải thỏa mãn tâm tư của nàng, cho nàng luyện tập thử xem chính mình nấy cân mấy lượng à?”

Tam Mộc nói được nhẹ nhàng băng quơ .

Hắc Muội vừa mới bắt đầu còn có vẻ giận dữ , cuối cùng nghĩ chính mình còn chưa ra tay người khác vừa đánh lên nàng đã ngã, ngẫm lại vẫn là chính mình trình độ quá kém a, xem ra về sau phải luyện tập gấp bội!

Nghĩ lại bỗng nhiên nói, “Vậy mao tặc đâu? Chàng sẽ không lại —— “

“Ta cái gì cũng chưa làm, những người đó bị người tuần phủ bắt đi !” Tam Mộc nói được rõ ràng, Hắc Muội không còn gì để hỏi , vừa vuốt bụng cảm thấy đói, Tam Mộc đã chuyển qua một cái bánh cuốn, bên trong còn có trứng gà, nàng tiếp nhận ăn như hổ đói, thấy Tam Mộc nhìn chính mình như cười như không, nhếch miệng hướng hắn cười xán lạn.

Về đến nhà, Phùng Quý biết được Lâm thúc và Hắc Muội đều kiếm được bạc cao hứng không ngừng.

“Năm nay cả nhà chúng ta cần phải đón năm mới hoành tráng , năm sau sinh con trai thêm nhân khẩu a!” Nửa câu sau nói được Cát Tường ngượng ngùng, Hắc Muội giả vờ vô tội.

Buổi tối com nước xong Hắc Muội lôi kéo Tam Mộc vào phòng , Phùng Quý nhìn cười hắc hắc không ngừng, Béo Nha còn trêu ghẹo, “Nhị tỷ, vợ và sinh con trai thêm nhân khẩu như vậy a, Tứ Nha, chúng ta chuẩn bị chờ làm đi đi!”

Tứ Nha cũng đi theo cười ngây ngô.

Hắc Muội trừng mắt, “Cung hỉ cung hỉ! Phát tài phát tài a!”

Béo Nha lập tức không lên tiếng, bởi vì đại danh của nàng cùng Tứ Nha chính là Cung Hỉ và Phát Tài. Béo Nha vẫn cảm thấy tên này thật kỳ quái, tình nguyện người ta kêu nàng Béo Nha cũng không muốn kêu tên này, cho nên lập tức cầu xin tha thứ .

“Thực vợ và sinh con trai thêm nhân khẩu?” Vừa về phòng Tam Mộc liếc mắt nhìn nàng, mắt đào hoa nóng bỏng tà mị vô cùng.

Hắc Muội đẩy lòng vẫn xấu hổ sợ hãi , trên mặt trực tiếp liếc cái xem thường che giấu, “Đừng đắc ý, mau , dạy ta luyện võ!”

Tam Mộc bất đắc dĩ kéo khóe miệng, nàng thật đúng là tinh lực tràn đầy hùng tâm bừng bừng .

Vào hai mươi tháng chạp trong thôn nhốn nháo , vui mừng , bởi vì những người tham gia quân ngũ vài năm trước rốt cục đã trở lại.

Lẽ ra phải chờ tới tháng hai mới trở về , nghe nói tân hoàng đăng cơ miễn giảm thời gian phục binh cho dân chúng, kỳ thực cũng chỉ miễn giảm hai tháng, nhưng có thể làm cho những người này kịp thời về nhà qua năm mới.

Trong khoảng thời gian ngắn trong thôn nơi nơi đều cảnh tượng vui mừng phát khóc, rất nhiều bà mẹ ôm con trai, vợ ôm chồng vừa khóc vừa cười.

Người người may mắn mấy năm nay Đại Đường quốc mưa thuận gió hoà vận mệnh quốc gia hưng thịnh, vô binh vô nan , người nhà mới có thể trở về.

Này xem như thiên đại việc vui , Diệp Lý Chính còn đặc biệt mang theo những người tuổi trẻ này đi lại từng nhà, thứ nhất coi như là người trong thôn bình an trở về từng nhà qua lại, thân thiết chút, đi đã có hai ba năm , rất nhiều nhà mới cưới nàng dâu đều sinh đứa nhỏ không biết những người này.

Thứ hai, này đó đi phục binh đều là người nghèo khổ trong thôn, nếu có bạc ai muốn rời xa người nhà đi chịu khổ , cho nên trong quá trình đi lại, có ít người thân cận với bọn họ chút tỏ ra một chút thành ý, cho hồng bao hoặc là này nọ, trong hồng bao cũng có ba bốn văn tiền đến nửa lượng bạc, tùy tâm lòng mọi người.

Nhìn những người này trong lòng Hắc Muội vui mừng cũng có bi ai, vui mừng đương nhiên là người quen đã trở lại, bi ai dĩ nhiên là nghĩ thời điểm những người này bị mang đi nương nường còn sống, đợi cho bọn họ trở lại nương nường đã sớm qua đời.

Thật ra những người này nghe được chuyện nương Hắc Muội Tử Cô mất cũng thổn thức không thôi, đợi nhìn thấy Tam Mộc , lại an ủi Hắc Muội, nàng có người chồng tốt như vậy nương nường cũng an tâm .

Tam Mộc cảm hồng bao Hắc Muội sớm đã chuẩn bị đứng ở một bên nghe nàng giới thiệu từng người, giới thiệu một người Tam Mộc cho một cái hồng bao, đựng tới hồng bao họ Phùng cũng rất có phân lượng, mọi người đều nhớ kỹ ý tốt của Hắc Muội cùng Tam Mộc .

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tắm rửa

Đến hai mươi hai tháng chạp, trong thôn tràn ngập không khí qua năm mới, các nhà các hộ gia tăng xây đậu hũ, làm bánh mật .

Hắc Muội nhớ tới năm đó Tam Mộc trốn ở nhà nàng, nhìn hân ý vị thâm trường cười cười.

Tam Mộc trong lòng cũng vạn phần cảm khái, nghĩ tới cái đêm cô tịch lắng nghe ầm áp, nhìn cảnh tượng người nhà vòn quanh nhau, nói cười vui vẻ, thật tình có chút cảm giác dường như đã mấy đời.

Hắc Muội bưng một chén đậu hoa lớn, đưa cho Tam Mộc, “Uống hết đi!”

Sáng sớm Lâm thúc và Phùng Quý phải đi hạ thôn xây đậu hũ , năm nay đậu nành cũng không bán lưu trữ qua năm mới xây đậu hũ ăn.

“Ăn đi còn nóng, có bỏ đường .”Nàng còn nhớ năm đó hân tập kích ngực đòi ăn đậu hoa ngọt.

Tam Mộc lại có chút ngượng ngùng , dưới ánh mắt chờ mong của Hắc Muội uống từng ngụm, vào miệng ngọt trắng mịn, còn ngọt đến đáy lòng.

Nàng vẫn nhớ kỹ tình cảnh lúc trước trong phòng tối nhỏ hân liều chết trêu chọc muốn ăn đường.

Cũng may cuộc sống ngày càng tốt, ăn đường không phải chuyện khó khăn nữa.

Năm nay nhiều người cùng đón năm mới, Hắc Muội xây gần một thùng đậu hũ, còn có rất nhiều đậu phụ phơi kh, da dầu nành , cùng thịt khô , chưa ăn đã biết có bao nhiêu ngon .

Đương nhiên năm nay Phùng Quý không cần làm việc nặng nữa, Lâm thúc đã cướp việc, ngược lại Tam Mộc không chen tay vào được, Lâm thúc đẩy, “Tam Mộc là người đọc sách sao có thể làm việc nặng, ta làm được rồi.”

Hắc Muội nhìn thấy mặt tròn trắng, Tam Mộc thì cười trộm.

Son tặc cướp của phóng hỏa khi nào thành người đọc sách ?

Cho nên nói trông mặt mà bắt hình dong sẽ hại chết người a!

Năm nay bánh mật vẫn là thứ xa xỉ .

Làm bánh mật bình thường dùng gạo nếp, nhưng giá gạo nếp so với gạo bình thường đắt hơn, năm cân gạo mới có thể đổi ba cân gạo nếp, cho nên dân quê làm bánh mật đều làm không nhiều lắm, làm ra sẽ coi như là thứ quý giá gì đó.

Hắc Muội trực tiếp đổi ba mươi cân gạo nếp, mài thành bột, bắt đầu cùng Cát Tường làm bánh mật.

Thời điểm nhào bột không ngừng thêm nước sôi vào, nhưng không thể thêm nhiều cũng không thể thêm thiếu, may mắn có Cát Tường ở đây, làm bánh mật là môn sở trường nhất của nàng.

Hắc Muội ở bên cạnh vẫn hỗ trợ , Tam Mộc vui sướng hài lòng nhìn tỷ muội các nàng bận rộn, này xem như cái tết náo nhiệt ầm áp nhất hân từng qua .

Gần đến giữa trưa bánh mật đã hấp chín, từng lòng hấp nóng hôi hổi mở ra, bên trong là một cái bánh mật tròn tròn trắng trắng, trong suốt , nhìn thật phần khởi.

Tam Mộc vô cùng tò mò hỏi, “Thế nào chỉ có một cái?!”

“Gấp cái gì!”

Hắc Muội cười cười, Cát Tường đã cầm sợi bông tói, một đầu cắn ở trong miệng, một đầu cố định trên tấm thớt, hai tay nhanh chóng đem cái bánh xoay tròn, như là ảo thuật, bánh mật bị chia thành nhiều khối vô cùng đều đặn.

Hắc Muội nhặt lên đặt vào trong chậu, lại nhìn Tam Mộc và Tứ Nha đều một dạng muốn ăn, buồn cười nói, “Muốn ăn à! Ráng nhịn một chút, buổi tối lại ăn!”

Nhưng hai người vẫn ăn vụng .

Lúc đầu Tam Mộc còn không rõ vì sao phải chờ tới buổi tối ăn, nhưng thực sự đợi đến tối hẳn mới hiểu được, bánh mật này ăn càng lạnh càng ngọt, ăn còn ngon hơn lúc nóng.

Buổi tối Hắc Muội lại sắp xếp Béo Nha đưa chút bánh đến nhà Ngô Bảo Nhi, còn Tứ Nha thì đưa một ít tới nhà Đại Bàn tàu tử.

Ngày hôm sau Đại Thụ lại tới đưa bánh xốp . Mấy cái bánh xốp này ăn kỳ thực cũng có một phen phong vị.

Đại Thụ hơn nửa năm đã cao lớn rất nhiều, cũng khỏe mạnh , càng đen một ít, đối với Tứ Nha vẫn vô cùng thân thiết .

Hắc Muội liền giữ Đại Thụ ở nhà ăn cơm, còn đặc biệt phái Tứ Nha đi xin phép Đại Bàn tàu tử hẳn mới bằng lòng lưu lại, Hắc Muội nghĩ Đại Thụ thật đúng là đứa con ngon, càng thích.

Vừa vặn Ngô Bảo Nhi đi cùng lão bộc cũng mang đồ đến , hẳn đưa chính là thịt bò quý hiếm, toàn bộ chân con bò .

Hắc Muội mừng như điên, cũng giữ Ngô Bảo Nhi lại ăn cơm.

Giữa trưa bữa cơm này vợ chồng Cát Tường đảm nhiệm xuống bếp, Lâm thúc giới về làm thịt, nấu canh, đặc biệt là món xào, Cát Tường lại thành trợ thủ .

Lâm thúc trực tiếp đem chân bò cắt thành từng khối , Cát Tường đem từng khối ướp với ngũ vị hương phần.

Như vậy có thể lưu một thời gian, khi nào ăn trực tiếp cắt miếng nấu là được.

Đem xương thịt bò đi hầm, mặt khác Lâm thúc đem mấy miếng thịt vụn vặt thái sợi cùng hành tây cho thêm vào xào, ngửi mùi, mọi người nước miếng đều sắp chảy ra.

Bởi vì lo lắng đến Ngô Bảo Nhi thích ăn đồ ăn nhẹ, Lâm thúc ngoại trừ nấu canh thịt bò củ cải, còn làm món thịt kho tàu, Cát Tường còn đặc biệt làm cải củ cùng đậu ngon miệng.

Ăn cơm trưa Ngô Bảo Nhi và Đại Thụ tạo nên đối lập rõ ràng, một người thích ăn cải củ cùng đậu sừng, một người thích ăn thịt bò.

Hắc Muội nghĩ Đại Thụ cũng đáng thương, gia cảnh không tốt, đây đúng là lúc đứa nhỏ cần phát triển.

Ngày hôm sau xem như hết năm cũ , Phùng Quý và Lâm thúc chọn một ngày giết heo.

Thủy Sinh và Phú Đề Vân Ca đều tới hỗ trợ , cuối cùng Phùng Kim và Phùng bà bà được tin cũng đến , bất quá lần này hiển nhiên cũng mặt dày đến kiểm chút gì đó, nhưng hiện tại bà đã thấy rõ tình thế , chỉ có lấy lòng Hắc Muội bà mới có thể sống tốt, cho nên vừa vào cửa liền khen Hắc Muội tài giỏi, chăm sóc cuộc sống gia đình ngày càng hưng thịnh .

Mọi người đều mặc kệ bà .

Một đầu heo trừ chia cho Phú Đề Vân Ca mấy cân xem như tiền công, lần này Hắc Muội một cân không bán, hiện ở nhà nhiều người nàng muốn mọi người đều được ăn, nói sau cũng không thiếu chút tiền này.

Cho nên trực tiếp muối lại một nửa, nghĩ tới lúc Lâm thúc và Cát Tường về trần cho bọn họ mang về.

Đầu heo , lưỡi heo, đuôi heo, lỗ tai cái gì trực tiếp dùng ngũ vị hương phần ướp, mùi thơm từ trong nhà bếp bay ra khắp nhà, cũng có bầu không khí đón năm mới.

Cuối cùng Hắc Muội vẫn cho Phùng Kim và Phùng bà bà một ít thịt heo, không phải nàng mềm lòng, mà là nể mặt cha nàng, nghĩ cho bọn họ này nợ toàn thôn sẽ biết, này cũng là cho Phùng Quý mặt mũi.

Hôm đó giữa trưa chính là ăn món xương hầm dưa muối, lại kêu Đại Thụ tới ăn, bởi vì đều là người trong nhà ăn, nên chọn những phần ngon nhất của con heo ăn.

Thời điểm Đại Thụ đi về Hắc Muội cho thêm mấy cân thịt cùng nội tạng.

Vợ chồng Thủy Sinh là người thành thật, đối với Hắc Muội tình nghĩa, đều ghi tạc trong lòng, cảm niệm thật sự.

Làm xong tất cả lúc xế chiều Cát Tường bắt đầu nấu nước cho Phùng Quý Lâm thức tắm rửa , lần tắm rửa này xem như tẩy sạch đờ bẩn năm cũ đón năm mới .

Bất quá công việc các nàng làm xong rồi, có thể an tâm mặc áo bông mới chờ qua năm mới .

Ngày hôm sau cả một Cát Tường và Hắc Muội Béo Nha dọn dẹp nhà một phen, Tứ Nha cũng tắm rửa sớm , mặc vào áo bông lông thỏ Cát Tường làm cho nàng, nhìn qua giống một bé gái, rất đáng yêu .

Giữa trưa Cát Tường kêu Béo Nha cũng tắm rửa thay quần áo .

Kế tiếp chính là Hắc Muội cùng Tam Mộc .

Cát Tường thì còn muốn đợi ngày mai mới tắm, nàng muốn đem sữa sang nhà của Lâm thức ở thôn Đại Diệp lại.

Nấu xong nước Cát Tường liền kêu Hắc Muội tắm, chính mình rời đi .

Phùng Quý luôn ở bên ngoài ngồi nói chuyện phiếm với Tam Mộc, thỉnh thoảng ăn đậu phộng.

Ông còn âm thầm kỳ quái, Tam Mộc thế nào không ăn bánh mứt trái cây mua ở trấn về , chỉ thích ăn đậu tằm đậu phộng dân dã này .

Vừa ngẩng mặt phát hiện nồi nước đã bốc hơi. Ông nghĩ Hắc Muội đi vào tắm đã lâu, bất quá mùa đông tắm bồn quả thật thoải mái .

Vì thế đem nước sôi trong nồi múc vào thùng, đối với Tam Mộc bên cạnh nói, “Tam Mộc, xách thùng nước vào cho Hắc Muội, kêu nó từ từ ngâm”

Tam Mộc tiếp nhận thùng, khoe miệng thâm ý cười, hướng phòng tắm đi ——

Hắc Muội ngâm mình ở trong thùng thoải mái đến rên rừ rừ, âm dào dạt , xương cốt đều giãn ra , chính là nước dần dần có chút lạnh , đang nghĩ tới nếu lại có một thùng nước ấm thêm vào thì tốt biết bao, nghe được tiếng bước chân nghĩ Cát Tường thật sự là sẵn sàng, cũng không quay đầu lại nói , “Ngâm thật thoải mái a!”

“Thoải mái như vậy?” Lâm Tam Mộc ở sau nói.

Hắc Muội giật mình, thấy người vào là Tam Mộc đứng ở một bên, nàng lập tức thiếu chút nữa kêu ra, bản năng lui vào trong thùng ôm ngực nhìn hắn, “Thế nào là chàng?”

Nàng lại không biết, thái độ của nàng giờ phút này chọc người, hai mắt bị nhiệt khí bốc hơi trong suốt, khuôn mặt hồng nhuận mềm mại, nhất là đường cong cái cổ, mang theo hơi nước trong suốt ——

“Cha kêu ta đưa nước ấm vào cho nàng, nói nàng ngâm cho tốt!” Tam Mộc hơi hơi cúi mắt, tâm tình lại vô cùng tốt , xách thùng lên dọc theo vách thùng đổ vào.

Hắc Muội đề phòng nhìn hắn, vừa thẹn vừa giận, gất gao che đậy ngực.

Vốn nàng vẫn lui ở trong nước, hơn nữa Tam Mộc vô cùng đứng đắn nhìn cũng không nhìn, nàng cũng dần dần thả lỏng, theo đó thùng nước chậm rãi đổ vào nhiệt độ nước dần dần cao lên.

“Được rồi, được rồi, nóng !” Nàng nói.

Tam Mộc như không có nghe được, cúi đầu tiếp tục đổ nước, thẳng đến Hắc Muội thật sự chịu không nổi, nhảy dựng lên, một cái khăn lớn như vậy, cũng không biết che chỗ nào.

Thẳng đến lạnh một lần nữa lui vào trong nước, vẻ mặt đưa đám nói, “Chàng cố ý đi!”

Bên cạnh Tam Mộc cười như mèo trộm được cá, mặt mày hớn hở, “Đây chính là nàng tự đưa tới cho ta thưởng thức , quả nhiên, cảnh xuân vô hạn đều ở đỉnh núi a.”

Nói đến Hắc Muội mặt đều tái đi, nhìn hắn không đi hung hăng lấy mắt trừng nàng.

Hắn khiêu khích nhìn nàng như vậy, còn càng lúc càng tiến gần, khoe miệng thủy chung ý cười, cùng Hắc Muội run run hình thành đối lập rõ ràng.

Vẫn chuyển động đến sau lưng Hắc Muội, hắn chạm vào đôi môi đỏ mọng, hắn còn hôn đến gò má, đôi môi, cổ, thậm chí nếu xương quai xanh tuyệt đẹp hắn mong nhớ, một đường xuống dưới.

Hắc Muội ngây ngốc, không nghĩ tới môi của hắn liền trực tiếp dừng trên mặt và cổ nàng, mang theo chút hơi lạnh lan tràn đến lòng của nàng.

Nàng cảm thụ được thân thể mình trở nên càng mềm, càng nóng, nhìn dung nhan tuấn mỹ đầy lòng mềm mại, ngửi được hương khí thân nhiên trên người

hắn, cảm nhận được hô hấp hắn nhọt nhọt hỗn loạn.

Nàng vẫn vậy lấy ngực mình như trước, cuộn mình bảo vệ thân thể trơn bóng, như thể chỉ có thể tùy ý đòi hỏi ôn nhuận nóng cháy của hắn gắt gao áp bách, thậm chí cạy mở răng nanh, truy đuổi lưỡi nàng, nàng cảm thấy chẳng những đầu óc mình có chút thiếu dưỡng khí, tâm cũng dần dần có chút thiếu dưỡng khí.

Lưỡi của hắn công thành chiếm đất, đã một đường xuống, trong miệng đều là hương vị ngọt ngào, phảng phất mang theo ma lực làm cho hắn có chút mất khống chế luôn luôn tự cho là kiêu ngạo.

Trong tiếng kinh hô của Hắc Muội hắn đã nhấc nàng từ trong nước ra một đoạn, một đôi run rẩy ngay ở cái nhìn của hắn dựng thẳng lên, giống như hoa sen đầu hạ nổi trên mặt nước, lại như hồng mai nở rộ trong gió tuyết, trong lòng hắn run lên, hai tay đã mau hơn suy nghĩ chụp lên, như phản xạ có điều kiện cúi đầu một ngụm ngậm lấy đây đã mềm mại của nàng.

Môi hắn ẩm ướt như cam lộ mút vào, liếm ăn.

Mà Hắc Muội đã choáng váng hồ đồ, chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu, từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân như có sợi chỉ tác động mỗi một chỗ thần kinh của nàng.

Chóp mũi chỉ có hương khí tươi mát trên người hắn, hơi thở quanh quẩn, trước mắt cũng chỉ có hai gò má cùng cổ sạch sẽ của hắn.

Dưới sự vuốt ve mút vào của hắn, Hắc Muội hoàn toàn không biết giờ phút này trên mặt mình đã lộ ra phong tình mườn lả phần nữ nhi.

Hắn liền thâm trầm nhìn dung mạo như nước của nàng, cuối cùng kiềm chế từng trận xao động, giọng nói ám ách lợi hại nói, “Mau đứng lên đi, muốn cảm lạnh.”

Nói xong đứng dậy không chút nào do dự rời đi.

Còn lại trong phòng tắm trống trơn, Hắc Muội lui vào trong nước, chậm rãi cúi đầu che mặt, trong lòng như vụn con ngựa đang chạy, tâm hoảng ý loạn —

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Quan hệ ái muội

Phùng Quý cảm thấy rất kỳ quái, thế nào Hắc Muội tắm tới nửa ngày mới đi ra, lúc đi ra tựa hồ bởi vì ngâm lâu mà sắc mặt đỏ rực, nhưng hai mắt lại như không dám nhìn người khác, cơ hồ là bay về phòng.

Ông đương nhiên không biết Hắc Muội ở trong phòng tắm cùng Tam Mộc quanh co khúc khuỷu.

Tam Mộc ngồi đối diện ông vẫn như không có việc gì sười ả tán phiếm.

Hắc Muội trở lại phòng bắt chắp mặc áo bông bên ngoài liền chui vào chăn, trái tim nhỏ bé đến bây giờ còn bùm bùm kinh hoàng, lúc cúi đầu đi ra nhìn thấy người nọ ngồi ở chỗ kia môi hồng răng trắng nàng không nhịn được nuốt nước miếng, xem cũng không dám xem hắn.

Nhưng giờ phút này uể oải ở trong chăn, lại mà xui quẻ khiến không ngừng nhớ tới một màn kia, làm cho nàng mặt đỏ tim đập như trước.

Môi đỏ mọng ẩm ả, hơi thở tươi mát, hô hấp mềm mại mà lại nồng cháy phảng phất còn ở trong cổ trần trọc vô cùng thân thiết ——

“Hắc Muội, đi ra đưa nước vào!”

Ngoài cửa giọng Phùng Quý cất ngang suy nghĩ miên man của Hắc Muội.

Nàng xách nước đi vào, trong lòng khăn trương như khua chiêng gõ trống.

Nhưng vừa thấy Tam Mộc không có việc gì thần nhiên tự nhiên ở trong nước thật tình có oán niệm, dựa vào cái gì hắn gây họa xong, nàng tâm thần không yên, ngược lại hắn như không có việc gì xảy ra.

Vì thế vô cùng tức giận buông nước xuống muốn rời khỏi, vừa nhấc mắt hắn xoay người lại, toàn bộ khuôn mặt từ cổ đến vai đều lộ ra, da thịt sạch sẽ không tỳ vết, giống như vải sa tanh, theo cơ bắp đường cong lưu loát hiện lên, người mang theo bọt nước lộ ra trơn bóng chói rọi.

Vì thế ánh mắt Hắc Muội như rút ra từng đợt từng đợt sợi tơ, vòng trên người hắn, nửa người trên trắng kiện, trong nước có mùi cỏ cây thơm ngát, làm

nàng nhất thời không thể nhúc nhích.

Mim cười phảng phất có tuyết trắng như tơ ở bên môi Lâm Tam Mộc phiêu đảng.

“Ngốc cô nương, lại đây thêm nước, thất thần làm gì, thêm nước a!”

Hắc Muội lúc này mới đột nhiên tỉnh táo lại, cuống quýt xách nước đổ vào trong thùng tắm, thủy chung lại không dám nhìn hắn, hoang mang rối loạn rồi khỏi phòng tắm.

Buổi tối hai người ngủ ở trên giường Hắc Muội thật sự có chút không bình tĩnh, chốc lát nghĩ tới nụ hôn nhu tình cuồng nhiệt của hắn, chốc lát là bờ vai tròn bóng của hắn.

Tam Mộc bỗng nhiên xoay người lại ôm nàng, như có như không ở sau gáy nàng vuốt nhẹ, “Suy nghĩ cái gì?”

Hắc Muội trong lòng đột được run lên, đương nhiên không dám nói với hắn suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ là có chút ảo não nói: “Ngủ!”

Tam Mộc sững sờ trong chốc lát, khe khẽ nói, “Hôm nay hôn nàng có phải không vui hay không? Thực xin lỗi, ta nhất thời không kiềm chế —— “

Lời này mang theo tự trách.

Mặc dù trong đêm tối xem không rõ lắm, nhưng nàng dường như vẫn nhìn thấy trong ánh mắt chói lọi của hắn giờ phút này có vẻ âm đạm, bỗng nhiên không đành lòng, “Không có, không có không vui —— “

Hắn nói, “Vậy là rất vui?”

Nói vừa xong lập tức nghiêng người vừa vặn đề lên nàng, Hắc Muội cả kinh, thân thể nháy mắt bị trói buộc tiến vào một cái ôm hữu lực, lời chưa nói hết bao phủ bên trong cái hôn tràn đầy tình ý.

Hắn đã vui đầu hôn xuống ——

Đưa lưỡi trượt sâu vào trong miệng, tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về nàng, dùng sức thăm dò mỗi khắp ngõ ngách.

Trong nháy mắt rung động, cả hai quên tất cả chung quanh.

Cái hôn này làm cho hắn khát vọng càng nhiều, có chút bối rối mở cổ áo ngủ, cách lớp áp lót ma sát dây dưa một trận.

Hắc Muội bỗng nhiên hoảng loạn kêu lên, “Tam Mộc, Tam Mộc —— “

Nàng cũng không biết chính mình kêu hắn dừng lại hay là xin giúp đỡ, nhưng cái gì đó cứng rắn trên bụng khe khẽ ma sát, gây cho nàng nhiệt lực, cũng mang đến chói sáng cùng khát vọng, theo thân thể biến hoá kỳ diệu nàng thật sự có chút bối rối sợ hãi, hơi hơi giãy dụa.

“Dừng nhúc nhích, “Hắn thở phì phò nói, “Lại va chạm ta cũng không dám cam đoan ta có thể kiềm chế được hay không.”

Nàng như là bỗng nhiên hiểu được, không dám lại động, liền như vậy một cử động nhỏ cũng không dám bị ôm, đè nặng, cảm thụ được hắn dần dần bình ổn hơi thở.

Rất nhanh hai mươi sáu tháng chạp liền đến, từng nhà đều phải dán câu đối, người trong thôn vẫn như trước đi đến nhà Diệp bà bà nhờ Diệp Tĩnh viết câu đối, nhưng năm nay nhiều người nhất là người họ Phùng thượng thôn đến nhà Hắc Muội xin câu đối, người chờ Tam Mộc viết câu đối xếp thành một hàng dài, trên mặt Phùng Quý rất tự hào a.

Hai mươi tám tháng chạp giết gà giết vịt, có Lâm thúc ở đây, chuyện giết gà này Phùng Quý không cần nhúng tay, hắn làm đến thập phần lưu loát giết hai con gà, còn đem thịt gà đi hầm canh, lòng gà thì xào tới tiêu tỏi.

Năm nay ba mươi tết nhà Phùng Quý rất náo nhiệt, một nhà sáu bảy người ngồi vây quanh ở Tây sương phòng, con gái thì ngồi trên giường, thêu hoa, cắn hạt dưa, ăn đậu phộng, không thì ở trên giường đùa giỡn, ba người đàn ông vây bốn lửa nhìn các nàng cười đùa.

Năm nay nhiệm vụ phân phát hồng bao Hắc Muội giao cho Tam Mộc, mỗi người đều có phần, kết quả Lâm thúc cũng chuẩn bị hồng bao, cũng là mỗi người có phần, nào biết Phùng Quý cũng lấy ra hồng bao, ngay cả Lâm thúc Tam Mộc đều có, nhưng làm Béo Nha Tứ Nha mừng như điên, năm nay có ba cái hồng bao lớn.

Cát Tường thỉnh thoảng xuống giường thêm nước trà cho bọn họ, người một nhà tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, từ thiên tai năm trước, cho tới tân hoàng đế đăng nhiệm, từ chuyện Phùng Quý còn bé chạy nạn cho tới Thanh thành phồn hoa, không chỗ nào không nói chuyện.

Chính yếu là Lâm thúc kể, hắn vào Nam ra Bắc, đi lại bên ngoài nhiều, rất nhiều chuyện lý thú.

Phùng Quý cùng Tam Mộc nghe say sưa.

Nghe thấy trong thôn bắt đầu đốt pháo. Mọi người chúc mừng năm mới cho nhau, Lâm thúc cùng Tam Mộc còn rất nghiêm túc chúc tết cho Phùng Quý.

Nghênh đón xuân thân xong, mỗi người có thể trở về phòng ngủ một hồi.

Về đến phòng, Hắc Muội liền kiểm mũi chân ở trên má Tam Mộc hôn một cái, “Lễ vật năm mới!”

Ta đây có phải cũng nên đáp lễ không, nói xong một phen kéo nàng vào trong ngực, thật sự hôn xuống. Cái hôn dịu dàng như thế làm cho Hắc Muội đã có chút lảng lảng.

Nàng còn tưởng Tam Mộc muốn đêm nay cùng nàng viên phòng, bưng hân mười mấy năm Hắc Muội giờ phút này bỗng nhiên có chút ngại ngùng, hơn nữa ngày mới cỡi áo khoác trên giường, vén chăn lên Tam Mộc đã nhắm mắt ngủ được an ổn bình thản.

Nàng nhẹ nhàng thở ra trong lòng lại mơ hồ có chút mất mát, cuối cùng rơi vào giấc mộng.

Đầu năm mọi người đều dậy rất sớm, vì kế tiếp chuẩn bị chúc tết.

Béo Nha sáng sớm đã ở dưới bếp nấu cơm, Phùng Quý dọn dẹp sân, tối hôm qua đốt pháo làm cho trên sân đầy cánh hoa. Tứ Nha vẫn cho gà ăn như trước, chính là heo đã làm thịt, nên không cần cho ăn, mà việc Tam Mộc thích nhất chính là cho hắc mã ăn uống.

Lâm thúc và Cát Tường ở trên bàn mang lên kẹo đậu phộng bánh mứt để phát cho mấy đứa nhỏ chờ ăn qua điểm tâm sẽ tới chúc tết.

Hắc Muội ra sân chuyển động một vòng xong chờ ăn đồ ăn ngon.

Quả nhiên, Đại Thụ ăn cơm xong đã tới sớm nhất chúc tết, Hắc Muội cho hắn thật nhiều đồ ăn vặt, còn kêu hắn dẫn Tứ Nha đi nhà khác chúc tết.

Nữ nhi xuất giá hoặc là đính hôn không cần thiết đi chúc tết, cho nên Cát Tường và Béo Nha lại thoải mái, mà Hắc Muội là chủ nhà, nàng được chúc tết a.

Vì thế ngoài mang theo Tam Mộc đi chúc tết hai người lớn tuổi nhất ở thượng thôn ra, sẽ không chịu đi ra ngoài.

Mà đợi cho Ngô Bảo Nhi đến chúc tết, Hắc Muội lấy ra một chuỗi ngọc vô cùng đẹp mắt đưa cho hắn, “Bảo nhi, tỷ đưa cho đệ, buộc ở trên người chơi nha!”

Ngô Bảo Nhi nghiêm trang nói, “Hắc Muội tỷ, ta hiện tại đã là nam nhân đính hôn, không hề thích mấy thứ lòe loẹt, bất quá tỷ cho ta ta ta sẽ cất giữ tốt.”

Hắn hiện tại càng ngày càng có phong phạm của Ngô lão gia.

Xoay người trở về phòng Tam Mộc duỗi tay ra, đây là cũng muốn chuỗi ngọc.

Hắc Muội cảm thấy rất buồn cười, “Chàng đã lớn, còn muốn đeo chuỗi ngọc?”

Hắn chính là không thu tay.

Không có cách nào khác Hắc Muội đành phải cho hắn một cái chuỗi ngọc mới học được từ Cát Tường, thắt ra dây hơn nhiều, đưa cho Tam Mộc, hắn thật sự treo trên lưng.

Hắc Muội kéo Béo Nha đi chúc tết cho cha mẹ chồng tương lai.

Béo Nha trước còn ngại ngùng không chịu, trực tiếp bị Ngô Bảo Nhi dụ dỗ dẫn đi, kết quả trở về lại cao hứng, Ngô lão gia Ngô phu nhân ra tay hào phóng a, trừ bỏ bánh mứt tinh xảo còn trực tiếp cho mấy nén bạc.

Rất tinh xảo, khiến cho Phùng Quý cảm ở trong tay phải nhìn kỹ.

“Xem ta Béo Nha nhà ta khuôn mặt tròn trịa, thực chính là cái có phúc a!” Cát Tường cao hứng nói, nói được Béo Nha đều ngượng ngùng.

Nào biết Ngô Bảo Nhi không để ý nói, “Đúng vậy, Béo Nha gả đến nhà ta ta tuyệt đối làm cho nàng mỗi ngày hưởng phúc.”

Béo Nha ở sau người hung hăng nhéo Ngô Bảo Nhi một cái, lại đem tất cả mọi người chọc cười.

Dần dần có ít người tới chúc tết Phùng Quý, trong nhà chính ngồi rất nhiều người nói nói cười cười, bên trong cũng có Phùng Kim.

Mặc kệ mọi người quan hệ thân sơ như thế nào, hay từng có xích mích, chỉ cần ở trong một thôn, thời điểm qua năm mới mọi người đều là thân thiết nhiệt tình.

Hắc Muội nghĩ Vương Kiều Nga đang ở cử, trách không được Tiểu Phúc một mình đi chúc tết, từ lúc hắn té ngã, tính tình cũng thay đổi một ít, có chút ngây ngốc, nhưng Hắc Muội ngược lại cảm thấy so với trước kia đáng yêu.

Trước kia là một đứa nhỏ điển hình hư hỏng, cả ngày nghĩ bắt nạt người này khi dễ người kia, như bây giờ ngược lại nhã nhặn thanh tú.

Từ Nha đến bây giờ đối với Tiểu Phúc vẫn hoảng sợ như trước, trước kia luôn bị bắt nạt sợ đến nỗi nhìn thấy là đi đường vòng.

Nay thấy Tiểu Phúc tới chúc tết , nàng liền ra ngoài trốn, Hắc Muội nhìn rất buồn cười, đang chuẩn bị trấn an cô vũ nàng vài câu, nào biết đã có người trước nàng một bước .

Là Đại Thụ.

“Từ Nha, người đừng sợ, có ta đây, ai dám bắt nạt người, nay ta làm việc nhà nông , khí lực rất lớn, tuyệt đối đánh thắng được.”Đại Thụ nói được tin tưởng mười phần.

Nói thật, trước kia Đại Thụ vì thay Từ Nha xuất đầu không ít lần đánh nhau, cùng Tiểu Phúc đánh nhau , bắt quả Tiểu Phúc gần đây so với hắn lớn một chút, ăn ngon chút cũng khỏe mạnh chút, mỗi lần đều là Đại Thụ chịu thiệt, cuối cùng thấy Đại Thụ bị đánh, khóc vẫn là Từ Nha.

Cho nên Đại Thụ vừa nói lời này Từ Nha nhếch miệng nghiêng đầu cười híp mắt.

“Đại Thụ, người đối với ta thật tốt!”

“Đương nhiên !”

Hắc Muội không nghĩ tới bình thường Đại Thụ luôn yên lặng , ở trước mặt Từ Nha lại có một mặt hoạt bát như thế , càng xem Đại Thụ càng thích .

Nông thôn vui mừng náo nhiệt chúc tết thẳng đến mừng sáu tết vẫn chưa hết.

Một nhà Hắc Muội mỗi ngày không phải ăn thịt heo thì là thịt gà, qua năm mỗi người sắc mặt hồng nhuận lên, nhất là Béo Nha, song cảm đều đi ra , đối mặt mọi người giễu cợt nàng còn đứng lý hợp tình , bởi vì Ngô Bảo Nhi nói Béo Nha có song cằm như phúc oa dán trên cửa, rất phúc hậu .

Trong lúc này Hắc Muội vẫn thập phần kỳ quái Tam Mộc thế nào không đề cập tới chuyện viên phòng, nàng nghĩ không thể chính mình chủ động nha.

Dù sao cũng là khuê nữ, bình thường dù ngay thẳng buru hãn, đối mặt chuyện này nàng vẫn ngượng ngùng .

Thẳng đến mừng tám, sáng sớm Hắc Muội vừa ngồi ở bên giường bới tóc, Tam Mộc từ trong tay áo lấy ra một vật, “Lễ vật sinh nhật.”

Hắc Muội nhìn hắn sững sốt, hôm nay đúng là sinh nhật mười tám tuổi của nàng. Không nghĩ tới hắn ghi tạc trong lòng .

Hắc Muội vừa thấy, là một cái ngọc bội, ngọc bội này vẫn treo trên lưng hắn , trong suốt sáng long lanh, một màu xanh biếc.

“Tặng ta?”

“Thế nào, không thích?”

Hắc Muội một phen lấy qua, “Thích!”

Nhìn nửa ngày, lại nhìn Tam Mộc bỗng nhiên không có ý tốt nói, “Cám ơn chàng tặng ta thứ quý giá này.”

“Nếu thực sự muốn cảm tạ ta nàng có thể đáp lễ a!”

“Đáp lễ? Đáp lễ gì?”

Hắc Muội sững sốt, “Chàng muốn ta tặng chàng cái gì?”

“Đem chính nàng tặng cho ta là được!”Tam Mộc nói được vô cùng hồ hững điềm tĩnh, một bên đánh tan tóc dài, ba ngàn sợi tơ trút xuống , nhất thời che khuất dung mạo xinh đẹp, đi đến bên giường mi đen như mực rũ xuống, khẽ chớp một cái, như cánh bướm, khiến lòng Hắc Muội như đoá hoa nở rộ, lại sợ hoảng không thôi.

Đây là ám chỉ buổi tối muốn đem nàng ——

“Đúng như nàng nghĩ , “Hắn tiến sát lại, trong mắt càng ngày càng nóng, mang theo một cỗ áp lực rung động, gât gao nhìn chăm chăm Hắc Muội, “Này qua tất niên, sinh nhật mười tám tuổi cũng qua, buổi tối chờ ta hưởng dụng đi!”

Hắc Muội giờ phút này thật sự là lòng như nổi trống, cổ tỉnh trên mặt ra vẻ trấn định.

Vì thế một ngày này , Hắc Muội bị thúc .

Trên bàn ăn Hắc Muội nhìn thấy một chén mỳ trường thọ, người trong nhà đều nhớ kỹ hôm nay là sinh nhật Hắc Muội, Phùng Quý tươi cười từ ái nói, “Ăn đi, ăn mỳ trường thọ trường trường cửu cửu, bình an.”

Không biết thế nào hóc mất Hắc Muội có chút lên men , nhiều năm nay vô luận cha mẹ sống khổ cực ra sao đều luôn nhớ kỹ sinh nhật của bốn tỷ muội

các nàng, nghĩ đến trước kia vào ngày này hàng năm sáng sớm nướng nàng đã nấu xong mỹ trường thọ chờ nàng cao hứng nhảy nhót, ngồi ở một bên ánh mắt sùng nịch nhìn nàng ăn như hổ đói.

Nay chỉ còn lại có một mình cha nàng .

“Cha, ăn điêm tâm xong đi bái tế nương nha!”

“Ừm, hương giấy cha đều chuẩn bị xong !” Phùng Quý gật đầu nói, nhớ tới Tú Cô qua đời rồi nhìn bọn nhỏ hiện tại trong lòng cảm khái vạn phần.

Điêm tâm vẫn do Bé Nha chuẩn bị .

Cát Tường chuẩn bị đồ ăn bái tế nương nàng, cầm ba cái đĩa nhỏ, một chén thịt gà, một chén thịt heo, một phần bánh mật.

Này ở nông thôn, đồ ăn xem như lễ tế người thân đã mất cao nhất.

Phùng Quý lấy ra cái giỏ đã sớm chuẩn bị, bên trong có giấy tiền vàng mã, nhang, đèn, ba đĩa đồ ăn, người một nhà chuẩn bị lên núi bái tế Tú Cô.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Đêm đầu của nàng

Ở phía sau núi, phần mộ Tú Cô lẻ loi nằm ở nơi này, Phùng Quý đến gần phần mộ liền không tiếng động rơi lệ , “Tú Cô, ta mang bọn nhỏ đến thăm nàng , nàng ở đây một mình rất tịch tịch đi, trong nhà đều tốt, bọn nhỏ đều —— “

Nói nói bốn tỷ muội Cát Tường trong lòng cũng không chịu nổi, trong mắt ầm ầm dậy lệ quang, Tứ Nha đã khóc thành tiếng , Lâm thúc vội vàng khuyên giải an ủi Phùng Quý.

Mọi người thế này mới thấp nhan, đốt đèn bắt đầu bái tế.

Quỳ lạy xong Cát Tường cùng Lâm thúc ở bên Phùng Quý trấn an , Hắc Muội nhìn thấy trong lòng thật sự khó chịu, thấy phía sau mộ phần là một mảnh rừng đào, nay phần hà một mảnh, hướng bên kia đi, định giải sầu.

Tam Mộc nhìn bóng dáng của nàng ầm ầm đau lòng.

Qua hơn nửa ngày bọn người Phùng Quý chuẩn bị xuống núi , vẫn không thấy Hắc Muội trở về, vì thế đối với Tam Mộc nói, “Tam Mộc, con đi bồi Hắc Muội đi, chúng ta xuống núi trước, về sớm một chút ăn cơm trưa nha!”

Tam Mộc gật đầu, hướng rừng đào đi.

Rừng đào này Tam Mộc cũng vô cùng quen thuộc , một năm trước tình cờ hấn lại gặp được Hắc Muội ở trong này, khi đó ánh mắt đen huyền sáng ngời của nàng bởi vì bị thương mà như bị kín sương mù, ảm đạm, làm cho hấn nhìn thấy trong nháy mắt bỗng nhiên đau xót, khi đó hấn đã mơ hồ cảm thấy cô nương này có một phong cách riêng ở trong lòng hấn chung quy là bất đồng .

Đi một hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng Hắc Muội, hấn có chút kỳ quái , bỗng nhiên phát hiện trên đất thể nhưng có mấy cành đào bị đứt, hấn nhặt lên xem, chỗ gãy vẫn tươi mới , hấn là vừa chặt, trong lòng hấn không khỏi căng thẳng, Hắc Muội thật sự yêu thích hoa đào, tuyệt đối không có khả năng chặt , trừ phi ——

Vừa nghĩ đến nàng có thể nguy hiểm hấn không không chế nổi, vung tay áo, như một hạt tuyết trắng khẽ bay lướt trên đỉnh cây đào nhìn xung quanh.

Rốt cục nhìn thấy bên sườn cao của rừng đào có một bóng người bị treo trên cây cao, phía dưới là mấy chục thước, té xuống, người không chết cũng sẽ tàn phế, mà bóng dáng kia hấn lại quá quen thuộc, đúng là Hắc Muội.

Hấn nhảy dựng lên, lòng như lửa đốt tìm đến dưới tàng cây, dưới tàng cây bày tám trướng hấn nghiêm trang, lập tức vây quanh lại quỳ gối, “Khấu kiến công tử!”

Lâm Tam Mộc trong mắt băng hàn một mảnh, xem cũng không xem những người này, không do dự rút nhuyễn kiếm ra, đám trướng hấn này như sớm có số liệu, vô cùng bình tĩnh rút đao nghênh chiến, trong khoảng thời gian ngắn Tam Mộc khó có thể tới gần dưới tàng cây, trong lúc đánh nhau hấn thành thạo liếc mắt nhìn Hắc Muội, mặc dù nàng vẫn không nhúc nhích, nhưng hấn vẫn nghe được hơi thở của nàng, may mắn, nàng còn sống.

Hấn âm trầm quyết tâm, nhuyễn kiếm ở trong tay hấn bay nhanh vũ động, ánh sáng màu bạc kín không kẽ hở làm những người này như bị thủy triều ập

tới.

“Công tử nếu lại tiến về phía trước một bước thuộc hạ sẽ không thể không cắt đứt dây thừng !”

Trên cây bỗng nhiên toát ra một người, trầm ổn nói, cầm trên tay dao găm chói lọi ngay ở trên dây thừng vận sức chờ phát động.

Tam Mộc nhất thời dừng cước bộ, “Ngươi dám thử xem, ta sẽ khiến ngươi không còn hài cốt!”

Cổ tay người nọ tựa hồ run lên nhưng vẫn trấn định, “Công tử, thực sự bất đắc dĩ, trong vòng ba tháng chúng ta nếu không mang công tử quay về, cũng sẽ hài cốt không còn, xin công tử tha lỗi!”

Hắn thoảng đi phía trước một bước, người nọ nhất thời kêu lên một tiếng trầm thấp, “Công tử không nên ép ta giết người vô tội!”

“Đã biết là người vô tội cần gì đem ra áp chế ta?”

“Thuộc hạ vốn tưởng rằng nàng không quan trọng gì, bất quá thuộc hạ thấy được cái này, “Trên tay hắn chính là khối ngọc bội sáng sớm Tam Mộc ở trong phòng đưa cho Hắc Muội , “Thuộc hạ nghĩ, vì người vô tội này hoặc công tử có thể theo tâm ý công chúa ngoan ngoãn trở về !”

Lâm Tam Mộc vẫn nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng lập tức trầm đến đáy cốc, trong đầu biến đổi khôn lường.

“Công tử xin về kinh, công chúa đối với công tử ngày đêm mong nhớ!” Chung quanh tráng hán cũng lại quỳ sát xuống đất, khấn cầu, mà người cầm dao găm trên tay đã chờ phát động.

“Thả nàng, các ngươi thắng!”

Giờ phút này Tam Mộc trong tay nắm chặt nhuyễn kiếm như liễu rủ vô lực giữa gió thu, theo hắn phiêu tán ống tay áo rơi xuống.

Hắn liền như vậy rũ kiếm xuống, hai mắt phảng phất bật kín tầng sương âm đạm, dáng người tự nhiên đón gió mà đứng, ánh mắt mờ ảo như xuyên qua sương khói, không nhiễm bất luận tạp trần gì nhìn người hôn mê bị treo trên cây, giống như thế ngoại tiên nhân.

Tráng hán chung quanh đã đi qua điểm huyết hân, thu đi nhuyễn kiếm, Hắc Muội cũng được thả xuống, trên đất thân hình hơi hơi vừa động.

Hắn thoảng nhắm mắt lại mở mắt, bỗng nhiên mở miệng nói, “Ngày mai, sáng mai ta liền theo các ngươi đi như thế nào?”

Tráng hán sùng sốt lập tức đem đao kiếm nhất tề chỉ hướng Hắc Muội trên đất, “Công tử vẫn không nên đùa giỡn!”

Tam Mộc liếc nhìn, “Ta đã đáp ứng trở về sẽ tuyệt không đổi ý, lời của ta nói không thể tin sao?”

Những người này thế này mới thoảng do dự, trong đó một người nói, “Được, thuộc hạ sẽ tin công tử một lần, sáng mai chúng ta ở rừng cây ngoài thôn chờ, nếu công tử không tới, chúng ta sẽ vọt vào thôn giết cả nhà nàng!”

Tam Mộc nhìn người nọ liếc mắt một cái thập phần hồ hững đi qua ôm lấy Hắc Muội cũng không quay đầu lại rời khỏi.

“Tĩnh!”

Hắc Muội vừa động Tam Mộc liền thân nhiên ra tiếng.

Nàng mở to mắt, hai người còn ở trong rừng đào, nàng giãy dụa xuống.

Cánh đào liên tục rơi xuống chồng chất.

“Chàng rốt cuộc là thân phận gì?” Nàng đứng tại chỗ, hai mắt ngăm đen thâm trầm nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hiển nhiên, vừa rồi ở bên kia nàng cũng đã tỉnh.

“Thân phận của ta là gì không trọng yếu, nàng chỉ cần nhớ kỹ, ta vĩnh viễn là tướng công của nàng, nàng vĩnh viễn là thê tử của ta.” Hắn nói được chắc chắn, trong mắt rạng rỡ quét đi, dưới ánh mặt trời mi đen như mực cúi xuống, như cánh bướm, tiếp xúc lên khuôn mặt trắng nõn.

“Nhưng chàng sắp rời khỏi?”

“Rời đi chỉ là vì đoàn tụ sau này, không phải sao?”

Hắc Muội bỗng nhiên cảm thấy cổ họng có chút ách, không dám nhìn hắn, cúi mắt nhìn từng cánh phấn dưới đất, vô cùng xinh đẹp.

Tam Mộc một phen kéo nàng tiến vào lòng, “Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ trở về .”

Nàng ở trong lòng không hề lên tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót không chịu nổi.

“Về nhà đi, cha còn ở nhà chờ chúng ta ăn cơm trưa!”

Về đến nhà, Hắc Muội rõ ràng trầm mặc xuống, thỉnh thoảng nhìn Tam Mộc thất thần, mọi người còn tưởng vừa rồi bái tế Tú Cô trong lòng nàng vẫn khổ sở, ai cũng không biết suy nghĩ của nàng.

Ăn qua cơm trưa, Hắc Muội trở lại trong phòng ngồi ở bên giường ngăn người, Tam Mộc đi tới nói, “Lát nữa ta sẽ nói với cha là ta có chút việc gấp cần phải rời khỏi một thời gian, sáng mai sẽ lên đường, nàng ở nhà ngoan ngoãn mà chờ ta trở về, được không?”

Thấy nàng không có phản ứng gì, hắn kéo tay nàng đặt ở trên má cọ xát, nhìn nàng, thẳng đến nàng gật đầu.

Buổi chiều Tam Mộc ở trước mặt mọi người nói sáng mai rời đi, mọi người đều thực bất ngờ, trước hết sùng sốt là Phùng Quý, “Tam Mộc, không phải quê quán con đã không có thân nhân sao?”

Ông nghĩ Tam Mộc một khi rời đi vạn nhất không trở lại làm sao bây giờ!

“Cha, kinh thành bên kia còn có chút chuyện cần giải quyết, chậm thì một hai tháng, lâu thì mấy tháng, ta sẽ trở về.”

Phùng Quý còn muốn nói kêu Hắc Muội cùng đi, ngẫm lại vạn nhất Hắc Muội có thai, đi được cực khổ không tốt, Tam Mộc giải thích một phen cũng chỉ phải đồng ý.

Vì thế buổi tối bữa cơm này Béo Nha và Tứ Nha làm rất nhiều đồ ăn, cũng nướng một ít bánh trứng gà, người một nhà xem như ăn bữa cơm tiễn đưa.

Trở lại trong phòng rửa mặt xong, đến trên giường, Tam Mộc chờ Hắc Muội đi ra cùng nàng trò chuyện trấn an nàng.

Nhưng giờ phút này Hắc Muội ngâm trong thùng tắm suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, mặc dù khi đó nàng mơ màng nhưng nàng vẫn nghe thấy hai chữ ‘Công chúa’, lại liên tưởng đến kinh thành, nàng đã kinh hãi đảm chiến, Tam Mộc cùng công chúa có liên quan.

Đó là liên quan gì?

Nàng không tự giác liên tưởng đến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, câu kia “Công chúa cực vì mong nhớ”, nàng không dám nghĩ tới mặt đó?

Chẳng lẽ hắn là nam sủng của công chúa?

Nàng cực lực thuyết phục chính mình không có khả năng, nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui còn có khả năng gì?

Đến trong phòng, nàng thấy Tam Mộc chớp mắt một cái cũng không rời theo dõi ánh mắt hắn hỏi, “Trước kia chàng từng chạm qua nữ nhân khác chưa?”

Nàng ở trong đôi mắt như hồ nước mùa thu của hắn nhìn thấy ảnh ngược chính mình, không yên cùng đợi hồi đáp của hắn.

“Không có!” về mặt Hắc Muội thẳng thắn thành khẩn nhìn lại nàng, kiên định nói, “Trừ nàng ra, ta không có chạm qua bất luận nữ nhân nào khác!”

Hắc Muội quả thực có thể nghe thấy chính mình thò ra một hơi.

Nàng không hề do dự, nhìn chăm chăm hắn, ngồi xồm ở trên giường, giờ tay rút đi trăm gài tóc, không có trăm gài tóc trói buộc, mái tóc dài của nàng như dòng nước chảy trút xuống, lưu lạc ở khuôn mặt, làm cho dung mạo vốn khắc sâu của nàng giấu sau những sợi tóc bay bay, mang theo nồng đậm sắc thái quyến rũ.

Ban đêm thê lương, môi đỏ mọng thân nhiên như hải đường sắc thu, nhân nhật phun hoa mai, dẫn tới Tam Mộc nhìn nàng hơi thất thần.

Nàng cũng không có dừng lại, trên tay run lên, áo ngủ màu phấn nhạt bị một trận gió đêm phất qua, như một đóa u lan nở rộ, bên trong là cái yếm màu phấn trắng cùng tiết khó trắng thuần, hắn còn không kịp ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản, nàng đã rút dây yếm sau gáy, vì thế phong cảnh của nàng ở trước mắt hắn lỗ ló không bỏ sót, tràn ra từng trận hương thơm ngát trần trọc lưu chuyển dưới mũi hắn.

Hắn vừa muốn chuyển tầm mắt, Hắc Muội một phen ôm đầu của hắn, “Đêm nay ta là của chàng!”

Tam Mộc giờ phút này trong lòng như ngàn vạn con kiến cắn, hắn từng muốn nàng làm như thế, cảnh tượng như hắn chờ đợi, thậm chí ở trong mộng đều xuất hiện qua, nhưng hắn không thể, mặc dù trong miệng hắn lời thề son sắt, nhưng trong lòng hắn lại không yên lo âu bất an.

Hắn sợ chính mình thật sự không về được, không trở về bên cạnh nàng được nữa.

Nếu hắn cùng nàng thật sự có vợ chồng chi thực, nếu hắn thật sự không có trở về, nàng nên làm sao bây giờ!

“Nếu tối nay chàng không cùng ta viên phòng vậy là chàng căn bản không muốn trở về!” Hắc Muội thân nhiên nói, tâm tư của hắn nàng đã nhìn thấu.

Nhìn trong mắt hắn nhẫn nại từng chút lui tán, nàng bỗng nhiên khe khẽ cười, giờ tay tiếp tục cỡi phần dưới.

“Ta không hối hận, vĩnh viễn sẽ không hối hận!” Nàng khe khẽ nói, thẳng đến toàn thân đã trơn bóng.

Thân thể của nàng mình miễm xinh đẹp như vậy, mỗi một tế bào đều đang dụ dỗ hắn, ăn mòn ý chí cùng định lực của hắn.

Cổ tình nàng còn vươn tay tiến vào tầm y của hắn, dưới xúc cảm bóng loáng rắn chắc của hắn nhẹ nhàng ma sát.

Lâm Tam Mộc khó tự chế, cảm thấy huyết dịch toàn thân đều dồn về một điểm, trong đầu đã vô pháp tự hỏi.

Hắn mạnh mẽ ôm nàng vào trong ngực, hoảng loạn hôn về phía bộ ngực mềm mại.

Nàng run nhè nhẹ, khô nóng một đường càng thẳng, nhiễm lên đầu ngón tay của nàng.

Hắn nhắm nháp núi non tuyết sắc cực lâu, hô hấp từng bước càng thêm dồn dập, cuối cùng không nhẫn nại nổi, một tay thoát đi trói buộc trên người, cùng nàng da thịt chạm nhau, nằm xuống, ở trên người nàng hắn thở hổn hển tạm dừng một chút, “Ta thật sự khắc chế không được !”

“Vậy đừng khắc chế , cho ta!” Hắc Muội hai mắt sắp ra một tầng nước, nhìn hắn nói, nàng đã cảm giác được thứ cứng rắn gao đặt trên bụng mình.

Tựa hồ sợ hắn lui bước, cố ý ưỡn ngực, càng dán vào ngực hắn, khe khẽ ma sát, gây cho hắn nhiệt lực, cũng mang đến choáng váng cùng khát vọng, anh đào của nàng đã lặng yên đứng vững, vô hạn mềm mại run rẩy nở rộ ra.

Trong mắt Tam Mộc một tia lý trí cuối cùng lui tán, nhìn nàng khó kiềm chế.

Hắn một tay đặt lên đầy đà của nàng dùng sức vuốt ve, lập tức môi ẩm áp mềm mại dừng ở trên hồng mai, lưu luyến ôn nhu.

Miệng lưỡi và hai tay đồng thời sử dụng, Hắc Muội một trận hư nhuyễn mê muội.

Ngón tay hắn xinh đẹp, sạch sẽ thon dài, khớp xương cân xứng hơn nửa hữu lực, ngón tay trắng nõn ở trên thân thể của nàng mỗi một tác da thịt vuốt ve, dần dần sờ soạng xuống phía dưới, giống như có ma lực khơi mào mỗi một sợi thần kinh của nàng, từ đỉnh đầu kéo căng đến mũi chân.

Môi lưỡi không ngừng cuốn vào hoa mai , mềm mại ngọt ngào, ôn hương nhuyễn ngọc của nàng tất cả trong miệng hắn, nhảy lên , chậm rãi trở nên cao ngất.

Tam Mộc chỉ cảm thấy giờ phút này ngũ giác của mình toàn bộ bị phế, toàn thân cần cấp bách giải thoát, mà bộ vị kia sưng trướng đến đau.

Nhưng hắn biết hắn không thể gấp, lần đầu của nàng hắn không muốn làm cho nàng đau đớn.

Hắn cực lực nhẫn nại , dịu dàng hôn mỗi một tác da thịt của nàng, thậm chí nắm eo nhỏ của nàng, mỉm cười trấn an nàng đang khản trương.

Hắn ừn ừn kéo những nụ hôn làm cho Hắc Muội rốt cục ý nghĩ mơ màng, trước mắt chỉ có da thịt ửng đỏ của hắn, nơi đó khó có thể nói nên lời khát vọng, làm cho nàng vận vẹo nghênh đón hắn.

Nàng chuẩn bị tốt tiếp nhận hắn, đối mặt lời mời của nàng, hắn vui thích như lửa, cấp tốc đốt thân thể hắn, dục vọng mãnh liệt mà đến, cự vật của hắn rốt cục tiến nhập, nháy mắt bao phủ trong khoái cảm, hắn kích động ngăn ngui hô tên “Nữ Ý!” Cuối cùng cuồng loạn vùng lên.

Thân thể mềm mại cùng kiên nghị cứng cỏi ma sát, kích khởi một mảnh kinh thiên hải sóng, hắn đã bị khơi mào khát vọng cao nhất, thống khổ và sung sướng tới cực điểm đan xen nhau, phảng phất linh hồn rời khỏi thể xác ——

Mà giờ phút này Hắc Muội ở trong va chạm thật sâu của hắn thờ dài ra tiếng, không thể ức chế, tất cả lý trí cùng rụt rè đã vứt bỏ, chỉ có cảm giác say mê trầm luân ——

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Biến cố

Phảng phất qua một thế kỷ, mà lại như vật đổi sao dời nháy mắt, nàng cảm thấy chính mình mơ một giấc mộng dài.

Trong mộng nàng như con cá pháp phềnh trên đại dương mê mông, bị con sóng mãnh liệt không ngừng mà cuộn cuộn nổi lên cuốn đi, cuồng phong mưa rào, sấm chớp rền vang , nàng bị mang lên cao, lại bị ném xuống thung lũng vực sâu.

Như một trận một trận sóng to quay cuồng, làm cho nàng chột cao chột thấp nằm trên đầu ngọn sóng, toàn bộ thế giới chỉ còn nàng cùng hắn dồn dập thờ dốc.

Khi ngoài cửa sổ ánh sáng rờn đêm tối tạo thành lỗ hồng, hấn và nàng rút cuộc quần lấy nhau nằm nghỉ.

Hấn mệt cực kỳ lại vẫn gất gao ôm nàng không buông tay.

Nàng mặc dù mệt đến toàn thân xụi lơ, một ngón tay cũng không thể nhúc nhích, nhưng giờ phút này suy nghĩ lại vô cùng thanh minh, nàng biết hấn sắp đi.

Tam Mộc đứng dậy khê hôn khoe mắt của nàng, chất lỏng nóng bỏng không ngừng mà tràn ra, lại bị hấn không ngừng liếm sạch sẽ, hấn chưa bao giờ bất lực như giờ phút này, cho dù là thật lâu trước kia khi hấn biết thân thể chính mình cũng không có bất lực cùng phần nộ như thế, hấn bỗng nhiên có chút thông hận cái gọi là dòng máu cao quý chảy trong người chính mình.

Nàng nhắm chặt hai mắt, mặc hấn hôn môi.

Trên người nàng tất cả đều là ấn ký nhọt nhọt đêm qua hấn lưu lại, hấn nhất nhất hôn môi, vô cùng triu mến ——

Thẳng đến bên người rỗng tuếch, ấm áp cực nóng dần dần biến thành lạnh lẽo một mảnh, Hắc Muội thể này mới mở to mắt.

Hấn đi rồi, hấn cuối cùng đi rồi.

Thẳng đến nửa buổi sáng Hắc Muội mới đứng dậy, toàn bộ thân thể như bị nghiền nát, nhưng loại cảm giác này lại làm cho trong lòng nàng thoáng hoà hoãn chút, tựa hồ thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng, Tam Mộc vẫn ở bên cạnh nàng.

Đối với Tam Mộc rời đi, trong lòng cả nhà đều có lo lắng, nhưng nhìn Hắc Muội cả ngày phờ phạc, thất hồn lạc phách ai cũng không đành lòng đem điều lo lắng này nhắc tới.

Qua mười lăm tết nguyên tiêu, Lâm thúc và Cát Tường trở lại trấn, Phùng Quý bởi vì lo lắng Hắc Muội, ở lại trong nhà.

Có đôi khi phôi nấng Hắc Muội sẽ không tự giác sờ sờ bụng, nghĩ ở trong này có thể có một sinh mệnh đang hình thành không.

Nhưng một tháng sau nàng thất vọng, bởi vì kinh nguyệt của nàng vẫn đúng hẹn đến.

Từ khi Tam Mộc đi rồi, Hắc Muội cả người đều như mất hồn.

Trong lòng nàng thật sự rất khổ sở, mỗi lần mở tủ quần áo ra nhìn thấy quần áo của Tam Mộc trong lòng luôn chua xót, buổi tối nằm ở trên giường trống rỗng mới khắc sâu cảm giác chính mình cô đơn chiếc bóng.

Vừa nhắm mắt lại có thể trông thấy mắt đào hoa của hấn nhìn nàng cười, hơi thở của hấn dường như còn quanh quẩn ở chóp mũi, chính là bên người đã trống không.

Hiện tại việc nàng thường xuyên làm nhất chính là trốn ở chuồng nói chuyện với hắc mã.

Phùng Quý nhìn Hắc Muội thất hồn lạc phách như thế đã qua hơn một tháng, vô cùng lo lắng, cuối cùng mở miệng, “Hắc Muội, con phải phấn khởi lại, con như vậy cha rất khổ sở. Tam Mộc đã nói nó sẽ trở về con nên tin tưởng nó, cha cảm thấy Tam Mộc không phải người nói không giữ lời —— “

Câu cuối cùng Phùng Quý chậm rãi nói khắc sâu vào lòng Hắc Muội, nàng cảm thấy chính mình đối với tình cảm thế nào không giống tác phong của mình như thế, cuộc sống dù sao vẫn phải tiếp tục, nàng không muốn người nhà vì nàng lo lắng, nàng phải tỉnh lại.

Hôm nay Béo Nha và Tứ Nha từ trên núi đào một ít măng về, Tứ Nha nói, “Nhị tỷ phụ nếu ở đây, khẳng định thích ăn cái này!”

Phùng Quý và Hắc Muội ở trong sân lột đậu nghe được đều sùng sốt.

Tứ Nha như ý thức được chính mình nói lời không nên nói, vội vàng trốn.

Phùng Quý đối với thân phận Tam Mộc hoàn toàn không biết, cho nên trong lòng vẫn kiên định tín niệm, cảm thấy Tam Mộc sẽ trở về.

Mặc dù Hắc Muội đã khôi phục bình thường, ăn cơm ngủ, làm việc, cùng người nhà nói nói cười cười, nhưng Hắc Muội không ngày nào không suy tư về thân phận của hấn.

Đã ba tháng trôi qua, hoa cải dầu nở vàng óng ánh sáng lạn, con bướm ong mật khắp nơi nhẹ nhàng bay lên.

Cả thôn đã biết chuyện Tam Mộc rời đi, người trong thôn đều nghị luận, có người nói chẳng lẽ hấn muốn đi thi Trạng Nguyên, thẳng chức rất nhanh, có người còn hoài nghi Tam Mộc ở địa phương khác có nữ nhân, đồn đại xôn xao, có người cảm thấy Tam Mộc sẽ trở về, có người lại bắt đầu đồng tình cho Hắc Muội, nhưng cũng có người trêu chọc, nếu thi đậu, còn không bị công chúa chiêu làm phò mã, vậy Hắc Muội làm sao bây giờ.

Người nói vô tình người nghe có ý, Hắc Muội trong lòng vừa động.

Nàng trước kia vẫn lo lắng Tam Mộc là nam sủng của công chúa, nhưng chính miệng Tam Mộc đã nói hấn không có chạm qua nữ nhân khác, nàng tin tưởng hấn, lần đầu của nàng cũng là lần đầu của hấn.

Nhưng có khả năng Tam Mộc là công tử nhà giàu nào đó, bị buộc làm phò mã nha, như vậy có thể giải thích vì sao hắn cam nguyện ở rể nhà nàng, hơn nữa cũng không có hộ tịch.

Nhưng hẳn trước kia là son tặc, này lại giải thích như thế nào đây?

Bỗng nhiên nàng lại nghĩ nếu Tam Mộc xuất thân vốn là người của triều đình, công tử quyền quý, có khi là nằm vùng cho triều đình ẩn núp trong Đồng Tế hội?

Vậy có thể giải thích lúc trước gặp Tam Mộc bị người Đồng Tế hội đuổi giết.

Nhưng vì sao một người thân có trọng trách chấm dứt không quay về phục mệnh mà mai danh ẩn tích trốn đi, phải đợi tới công chúa xuất động thủ hạ tìm về.

Hiện tại tất cả vấn đề rối rắm trong đó có mối quan hệ của Tam Mộc cùng công chúa.

Hắc Muội dành một ngày đi Thanh thành, ở quán trà thư cục lưu chuyển, nghe được nhiều nhất ngoại trừ nói tân hoàng thực thi chính sách mới ra rồi cục nghe được chuyện liên quan Đại Đường công chúa.

Chính là Đại Đường công chúa tông cộng có năm vị, trừ hoà thân xuất giá một vị, còn có một vị tu hành, còn lại có trưởng công chúa, tam công chúa cùng ngũ công chúa.

Hắc Muội có chút không rõ lắm người dẫn Tam Mộc đi rồi cuộc là thuộc hạ của công chúa nào.

Thời điểm rồi đi lại phát hiện có người nói về Bạch gia, nói là Bạch gia bị vào đại lao, cụ thể nguyên nhân gì cũng không ai nói.

Hắc Muội chấn động, nhớ tới Bạch lão bản phong lưu phóng khoáng, Bạch tiểu thư đoan trang xinh đẹp, trong lúc nhất thời cảm thấy thật sự thế sự khó liệu.

Không tự giác đi tới huyện nha, nghĩ nghĩ mua chút đồ ăn xiêm y muốn đi thăm cố nhân.

Tồn một lượng bạc khơi thông quan hệ mới có thể gặp được hai cha con Bạch gia, chính là cảnh còn người mất, Bạch lão bản trầm lặng, dung mạo tiêu sái, mà Bạch tiểu thư lại gầy đến không thành hình người.

Bọn họ không thể tưởng tượng được từ khi Bạch phủ gặp rủi ro người đến thăm bọn họ đầu tiên là Hắc Muội, trong lúc nhất thời hai người cảm khái vạn phần.

Một phen tâm sự, Hắc Muội mơ hồ cảm thấy tân hoàng đế đăng cơ sau áp dụng một loạt thủ đoạn đối với xã hội thượng lưu đang tiến hành tẩy bài, mà Bạch gia bất quá là bị ảnh hưởng thôi.

Biết Bạch gia chỉ bị tù, tịch thu tất cả tài sản, cũng không chém đầu, nàng cũng an tâm.

Nhưng Hắc Muội hiện tại lo lắng nhất là an nguy Tam Mộc, kinh hồn chưa định về nhà.

Trong lòng muốn đi kinh thành tìm hiểu tin tức Tam Mộc, nhưng lại cảm thấy lời này không nên nói với người trong nhà.

Cứ như thế đắn đo lại qua mấy ngày, bỗng nhiên có một ngày Ngô lão gia phái người tới mời nàng đi qua nói chuyện.

Nàng vốn tưởng rằng không có đại sự gì, liền mang theo Béo Nha cùng đi.

Trong đại sảnh chỉ có ba người Ngô lão gia Ngô phu nhân và Hắc Muội, lão bộc canh giữ ở bên ngoài không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, bao gồm Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha.

Sắc mặt Ngô lão gia vô cùng nghiêm túc, đối với Hắc Muội nói, “Hắc Muội, ta hôm nay tìm ngươi tới là có một đại sự muốn nhờ ngươi.”

Nói xong lời kéo Ngô phu nhân cùng quỳ xuống, Hắc Muội cả kinh một phen đỡ hai người, nhất thời cảm thấy vấn đề này nghiêm trọng.

“Ngươi cũng biết Ngô gia chúng ta vốn ở kinh thành, nói là vì Bảo Nhi mới đến thôn Đại Diệp sống, kỳ thực là chúng ta đã biết một ít bí mật không nên biết, nên một nhà ba người trốn tới chỗ này, nhưng nay, vì chuyện trọng yếu chúng ta phải đi đối mặt, vô luận sống chết chúng ta đều chấp nhận.”

Ngô phu nhân nắm tay Hắc Muội nói, “Nhưng Bảo Nhi nhà ta ta không đành lòng nó bị liên lụy, nó là huyết mạch duy nhất của Ngô gia, nói sau nó cái gì cũng không biết.”

Hắc Muội đã hiểu rõ, biết bọn họ đây là muốn đem Ngô Bảo Nhi phó thác cho mình.

Ngô lão gia lấy ra một bao này nọ, bên trong có khế đất mười lăm mẫu ruộng tốt, còn có khế đất đại trạch, mặt khác còn có một ngàn lượng ngân phiếu.

“Hắc Muội, ta muốn cho Ngô Bảo Nhi ở rể nhà ngươi, ngày mai liền cùng Béo Nha thành hôn, mấy thứ này đều giao cho ngươi bảo quản, vô luận vợ

chồng chúng ta có thể trở về hay không, quyết không đòi lại.”

Hắc Muội hoàn toàn không nghĩ tới chuyện hôn sự của Ngô Bảo Nhi và Béo Nha phát triển đến bước này, trước không nói Ngô lão gia yêu cầu bọn họ hiện tại thành thân có bao nhiêu đột ngột, chính là chuyện ở rể này cũng quá bất ngờ.

Ngô lão gia còn muốn cầu nàng lúc này nhất định phải giữ bí mật với Ngô Bảo Nhi, bọn họ không muốn Ngô Bảo Nhi có bất luận sơ xuất gì, thậm chí muốn hấn bình an qua cả đời.

Nàng trong đầu kêu loạn, gần đây chuyện xảy ra thật sự nhiều lắm, nàng cần cần phải cẩn thận suy nghĩ.

Trải qua một đêm tự hỏi Hắc Muội thấy phải đồng ý yêu cầu của Ngô lão gia.

Ngày hôm sau nàng nói với Phùng Quý, trước mặt Béo Nha nói được rất rõ ràng.

Nàng trước tiên là nói về chính mình muốn đi kinh thành tìm Tam Mộc, chỉ nói thân phận Tam Mộc sợ là không đơn giản.

Hiếu con gái bằng cha, thật ra Phùng Quý đã đoán trước nàng sẽ có quyết định như vậy, ông muốn đi theo, nhưng Hắc Muội khẳng định sẽ không cho Phùng Quý tuổi đã lớn còn xa xứ.

Còn nói đến chuyện ngày hôm trước Ngô lão gia tìm nàng trao đổi, vợ chồng bọn họ phải đi kinh thành có việc, một hai năm cũng không nhất định có thể trở về, muốn trước tổ chức hôn sự của Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha, đề xuất ở rể là muốn dung nhập thôn Đại Diệp, nói sau, hiện tại Tam Mộc cũng không trở về, còn không biết là kết quả gì, có Ngô Bảo Nhi ở rể, Phùng gia coi như có thêm bảo đảm.

Cuối cùng dưới sự kiên trì của Hắc Muội mọi người cũng đồng ý.

Thời điểm Hắc Muội nói cho Ngô lão gia hai người đều rơi lệ, cũng không biết là thương cảm hay cao hứng, chỉ là bọn họ nói đêm đó sẽ xuất phát, ngay cả hôn lễ con trai cũng không tham gia được.

Ngô Bảo Nhi bởi vì vẫn chưa hay biết gì, căn bản không biết tình huống trong nhà, lúc được cha mẹ báo cho biết mặc dù có chút bất ngờ, nhưng Ngô Bảo Nhi cuối cùng tin lí do cha mẹ thoái thác, đơn giản là hy vọng hấn cả đời bình an khoái lạc, ở thôn Đại Diệp là rừng mọc rế, ở rể hoặc là gả cưới không trọng yếu.

Vốn Ngô Bảo Nhi cũng không phải người cổ hủ, đối với này đó cũng không thêm để ý, huống chi cha mẹ hấn đều đã quyết định.

Chiều hôm đó mọi người liền mời Diệp Lý Chính và vài trưởng bối đức cao vọng trọng tới, đem việc này tuyên bố.

Vào lúc ban đêm toàn bộ thôn đều chấn động, ai cũng không dám tin a!

Ngô lão gia trong nhà có tiền có ruộng, sao có thể để đứa con trai duy nhất ở rể Phùng gia chứ?

Rất nhiều người đều nói vợ chồng Ngô lão gia có phải ở trong nhà quá lâu, đều phát rồ, còn có người nói Hắc Muội bỏ bùa mê thuốc lú gì cho bọn họ, trạng thái ở rể của mình bỏ chạy, lại tìm một người cho muội muội.

Cũng có người nói phỏng chừng Ngô Bảo Nhi căn bản không phải con ruột của Ngô lão gia.

Nhưng này đó nghi ngờ không thể lùi lại sự tình tiến triển, vợ chồng Ngô lão gia trước mặt mọi người mặt đem hơn mười mẫu ruộng tốt làm lễ vật Ngô Bảo Nhi ở rể, người trong thôn còn có cái gì nói huyền thuyên đâu.

Những thứ giao cho Hắc Muội, Hắc Muội trực tiếp cho Béo Nha, lại căn dặn Béo Nha một hồi. Nàng đã tính tới trường hợp tệ nhất, nếu ngay cả nàng cũng không thể về, vậy cái nhà này toàn bộ dựa vào Béo Nha chống đỡ, nàng trước mặt Béo Nha cùng Tứ Nha giao phó tiền bạc nhà cửa xong, cũng nói muốn đem Tứ Nha đính hôn cho Đại Thụ, đồ cưới bao nhiêu nói được rành mạch, hoàn toàn một bộ dạng nhún nhủ hậu sự, nói được Béo Nha cùng Tứ Nha đều khóc lên.

Hắc Muội kiềm nén, lau nước mắt nói, “Ta chiếu cố cái nhà này coi như đã tận tâm hết sức, hiện tại ta muốn vì hạnh phúc của mình đi tranh thủ một phen, mọi người hấn là chúc phúc ta mới đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Cuộc một phen

Vào lúc khuya Ngô Bảo Nhi tiễn cha mẹ đi, toàn bộ đại trạch chỉ còn lại lão bộc và Ngô Bảo Nhi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Phùng Quý đã dắt con la đi trấn, đi nói chuyện này với Lâm thúc Cát Tường , thuận tiện cũng mua một ít đồ làm hi yến trở về.

Trong nhà bên này đã thu xếp tân phòng, may mắn có lão bộc đưa tới rất nhiều đồ dùng giường màn tinh mỹ, nói là Ngô phu nhân ở nhà thời điểm không có việc gì đã làm.

Hắc Muội nhìn mấy thứ này, cảm giác được tình yêu thương sâu sắc của vợ chồng Ngô lão gia đối với Ngô Bảo Nhi.

Ba người Phùng Quý Lâm thúc Cát Tường ở thời điểm mặt trời lên rốt cục đã trở lại, mang theo rất nhiều mấy thứ chuẩn bị hi yến. Bởi vì hai năm liền phải xử lý vài thứ, hiện tại mua này nọ cũng vô cùng quen thuộc.

Trong nhà sớm đã có hương thân tới hỗ trợ nấu nướng, dọn bàn ghế, toàn bộ trong nhà không khí vui mừng lại thương cảm.

Mà lúc này Vương Kiều Nga cùng Phùng Kim đều tới hỗ trợ. Người trong thôn cũng hiểu được Vương Kiều Nga từ lúc khó sinh dạo một vòng quý môn quan tính tình thay đổi thật nhiều.

Biết tích phúc là chuyện tốt a!

Trên buổi tiệc, Hắc Muội nhìn Ngô Bảo Nhi một thân cảm y lam nhạt, nàng không khỏi nhớ tới tiệc cưới của chính mình và Tam Mộc năm trước, khi đó tiếng cười nói của hắn vẫn còn ở trước mắt, nay bất quá mới hơn nửa năm thời gian hai người đã trời nam đất bắc, không biết tung tích.

Lúc này tiệc cưới đối với Hắc Muội mà nói giống như dây vò, thật vất vả đợi kết thúc tất cả, tân lang tân nương động phòng.

Nàng trở lại trong phòng lạnh như băng của mình, trong lòng chua xót khó chịu, thì ra hắn đã như cốt nhục khắc sâu vào lòng nàng, nằm ở trên giường trong lòng khó chịu cực kỳ, ước gì có thể khởi hành đi kinh thành tìm Tam Mộc.

Nhấn nại, nàng ở nhà chờ ba ngày sau hôn sự Béo Nha cùng Ngô Bảo Nhi, thế này mới muốn xuất phát.

Phùng Quý bắt đầu đi tiễn nàng đi, chỉ nói dù không tìm được, người trong nhà vẫn chờ nàng về, lại dặn rất nhiều chuyện cần chú ý.

Thật ra cả đời ông cũng chưa từng xa nhà.

Hắc Muội mang gánh nặng hướng về phía người nhà vẫy vẫy tay rốt cục bước trên con đường mệnh mang tình yêu.

Dù một mình ra đi nhưng nàng cảm thấy cũng không tịch mịch.

Trong đầu đột nhiên hiện lên tươi cười của hắn, cảnh xuân sáng lạn, tà mị câu người, phảng phất còn ở bên tai nàng nói, “Như Ý, ta đã không thể rời xa nàng được !”

Đi giữa biển người tấp nập trong trấn, nghe được âm thanh tương tự, hoặc là bóng dáng giống nhau, nàng sẽ chậm rãi quay đầu nhìn lại, hoặc là bất chấp hết chạy đuổi theo, mới phát hiện người nọ cũng không phải hắn.

Buổi tối ở trọ trong khách điểm nàng cũng sẽ mơ thấy hắn, mộng rất đẹp rất đẹp, trong mộng, hắn cùng nàng vẫn như những ngày tháng sống trong thôn, các loại trêu chọc thân cận, sau khi tỉnh mộng, bên gối ẩm ướt một mảnh, thân nhiên buồn bã qua đi làm nàng kiên định tín niệm, cuộc sống chỉ cần còn tiếp tục, nàng sẽ không từ bỏ.

Tháng tư Hắc Muội rốt cục qua Tứ Phương thành tới Liên thành, qua Liên thành lại đi hướng bắc tương đương đã tiến nhập vào Bắc địa.

Nàng quyết định ở Liên thành nghỉ ngơi một ngày, mua đồ dùng mới tiếp tục ra đi.

Bởi vì Liên thành là nằm ở phương Bắc, cho nên vô cùng phồn hoa, từ lâu khách sạn san sát lập lên, thương nhân Nam Bắc lui tới nối liền không dứt, trên đường thỉnh thoảng nghe được một ít người khẩu âm Cẩm thành, làm cho Hắc Muội cảm thấy thân thiết.

Chọn một khách điểm bình dân nghỉ ngơi, cứ việc khách điểm nhỏ nhưng tân khách vẫn rất nhiều, đến buổi tối ăn cơm lầu một đại đường đặc kín người hết chỗ, nàng đơn giản ở trong phòng ăn, ăn xong rồi tắm nước ấm, toàn thân xương cốt đều một mồi vô cùng, mấy ngày nay nàng mỗi ngày chạy đi, chân đều nổi bọt nước, thật sự là rất mệt mỏi.

Đêm nay ngủ đặc biệt ngon, sáng sớm đã tỉnh, thần thanh khí sảng, xuống giường rửa mặt chải đầu một phen lấy ra bộ nam trang trong bao quần áo mặc vào.

Đây là nàng mua ở Cẩm thành, mặc dù Đại Đường quốc thái dân an, nhưng dù sao một nữ tử đi ra ngoài vẫn có chút không an toàn, nói sau như vậy cũng so với nữ trang tiện hơn rất nhiều.

Ăn xong điểm tâm Hắc Muội đi ra ngoài mua sắm, cũng muốn xem có thể thuê xe ngựa hay không, bởi vì phương Bắc khá hoang vắng, từng cái thành trì đều cách xa nhau, không thể so thành thị phương Nam. Dựa vào chính nàng đi còn không biết năm nào tháng nào mới tới.

Chợ xe ngựa Liên thành ở phía Tây, một con phố đều vậy, thập phần đồ sộ, tiểu nhị mặc trang phục bắt đồng của hiệu buôn xe ngựa ở cửa bận rộn tiếp đón khách nhân, mà tân khách lưu riu cò kè mặc cả các loại khẩu âm đều có.

Kỳ thực buôn xe ngựa tuy rằng rất vất vả, nhưng buôn bán ổn định kiếm được lợi nhuận không tồi, ví dụ như thuê một chiếc xe ngựa bình thường đi kinh thành một chuyến hai tháng là mười lượng bạc, nếu thêm một chuyến về nữa, thì phải là hai mươi lượng bạc .

Mà một người bao xe ngựa xem là chuyện vô cùng xa xỉ, cho nên vì tiết kiệm bạc bình thường đều kết nhóm thuê xe .

Cách nàg gần nhất là một nhà ba người, một đôi tiểu vợ chồng mang theo một đứa nhỏ hai tuổi.

Bọn họ như muốn thuê xe nhưng bộ dạng lại không đủ tiền, muốn tìm người kết nhóm, nhưng ai mà muốn dọc theo đường đi có một đứa nhỏ khóc sụt sướt, lại còn phân nước tiểu , bọn họ lôi kéo vài người cũng không có ai nguyện ý cùng bọn họ thuê xe.

Còn có một đôi mẹ con muốn kiếm người cùng thuê xe, nữ nhân đó mười lăm mười sáu tuổi bộ dạng mảy liễu môi anh đào có chút tư sắc, vài hán tử đều nguyện ý cùng các nàng kết nhóm, nhưng nữ nhân đó thấy ai cũng dáng vẻ sắc lang, nên không đồng ý với ai cả, tiểu nhị có chút bất đắc dĩ .

Hắc Muội trong lòng vừa nghĩ, cũng đứng, từ Liên thành một đường đến kinh thành trải qua mười toà thành trì, đường xá xa xôi, dù xe ngựa chạy cả ngày lẫn đêm ít nhất cũng mất hơn một tháng, huống chi thương gia cho thuê xe ngựa ban đêm muốn ở trọ không đi đường, này cũng có nghĩa cần gấp đôi thời gian.

Lúc này một người khiến cho nàng chú ý, chuẩn xác mà nói là quần áo người này khiến nàng chú ý.

Người này trên đầu bao khăn trắng, trên người mặc là trang phục nha dịch.

Đầu bao khăn trắng là trang phục hiệu tử phương Nam, trong nhà có người thân qua đời, hiệu tử để bày tỏ thương tiếc hiệu ý, đầu sẽ đội vài trắng một trăm ngày, có thể thấy được người này vừa mới mất đi người thân, hơn nữa nhất định cũng là người phương Nam.

Bình thường ở nhà mang cũng sẽ không tệ rồi, nhưng có thể đội ra ngoài, đó tuyệt đối là người đặc biệt hiệu thuận.

Nhìn hán tử cũng không lớn, nghĩ đến nương nàng không khỏi có chút đồng bệnh tương liên .

Nhưng người này mặc quần áo nha dịch thuê xe, còn có chút vội vàng .

Hắc Muội đứng ở một bên vừa nghe, người này cũng muốn đi kinh thành , nhưng bởi vì có việc gấp muốn bao hai xe ngựa cùng hai xa phu ngày đêm chạy đi, đang nói chuyện giá cả.

Hắc Muội thấy rất kỳ quái người này vì sao không thuê ngựa, ngày đêm chạy đi, như vậy sẽ cực nhanh lại tiết kiệm tiền.

Nàng vừa nói ra nghi vấn này nha dịch lập tức quay sang nhìn nàng.

“Vị tiểu huynh đệ này có điều không biết, ta vốn là người cưỡi ngựa, nhưng hai ngày trước ở ngoại ô không cẩn thận ngã gãy chân, cho nên thế này mới muốn đổi xe ngựa .”

Hắc Muội thế này mới chú ý tới lúc hán tử nói chuyện tất cả thể trọng đều đặt lên chân trái, hơn nữa thủy chung không có di động.

Người này tuổi cũng không lớn, dáng vẻ chưa tới hai mươi , mày rậm mắt to, nói chuyện vô cùng có lễ.

Hắc Muội cảm thấy một người thiện hay ác kỳ thực xem ánh mắt có thể xem xét , ví dụ như người trước mắt này ánh mắt sáng ngời, cử chỉ hào phóng, tuyệt đối là người đứng đắn, huống chi hán tử mặc quần áo nha dịch, có lẽ là làm quan ăn lương , sẽ không làm ra nhiều chuyện xấu, vì thế liền chỉ có chủ ý .

“Như vậy à, ta cũng đang gấp đi kinh thành , không bằng chúng ta kết nhóm đi cùng!”Hắc Muội cười nói, “Tiền xe chúng ta mỗi người một nửa như thế nào?”

“Tốt! Ta đang lo đây, trên đường còn phải mua chút lương khô , gặp mưa to còn phải ở trọ , ta chỉ sợ chính mình không đủ bạc!”Người này tựa hồ vô cùng cao hứng, một tay vỗ lên vai Hắc Muội, ép tới nàng chấn động, người này sức lực thật lớn .

“Tại hạ Vương Minh, xin hỏi tiểu huynh đệ họ gì!”

“Bảo ta Hắc Đệ là được!”Hắc Muội chớp chớp mắt, trong lòng kêu gọi Vương Minh huynh đệ có thể nâng tay lên không.

“Hắc Đệ, ha ha ha, thật sự là cái tên đáng yêu!”Vương Minh nhìn Hắc Muội cười thiện ý.

Hắc Muội đành phải tự cường đánh trống lảng nhếch miệng cười, “Vương đại ca, chúng ta vẫn nên thương lượng giá cả với chủ quán!”

“Hai vị nếu kết nhóm vậy mỗi người chỉ cần hai mươi lượng bạc là đủ rồi!”chủ quán vừa thấy hai người kết nhóm cũng thập phần cao hứng.

“Có thể bớt một chút —— “Vương Minh có chút ngượng ngừng tiếp tục trả giá.

“Khách quan, hai mươi lượng ngày đêm đi gấp, cái giả này chúng ta cũng kiếm không được bao nhiêu tiền đâu, huống chi còn thuê tới hai mã phu đi theo thay ca nữa!”

Tiểu nhị không chịu lùi bước.

Hắc Muội đánh giá có phải trên người Vương Minh chỉ có hai mươi lượng bạc hay không, nàng cũng không lên tiếng, nhìn Vương Minh một bộ dạng xấu hổ nói, “Vương đại ca, huynh biết đánh xe ngựa không?”

“Biết!”

“Vậy tiểu nhị, ngươi bớt chút đi, chúng ta chỉ cần một xa phu.”

Hắc Muội vừa nói như vậy tiểu nhị có chút do dự, một lát sau rốt cục đồng ý, lấy một người mười tám lượng bạc.

“Ngươi nói ta thế nào ngu như vậy, không nghĩ tới, Hắc Đệ, vẫn là ngươi thông minh!” Vương Minh hắc hắc cười, lại trừng điệp đáp cánh tay.

“Vương đại ca, ngươi gấp quá mới không nghĩ tới!”

Hai người đưa tiền đặt cọc, chuẩn bị trở về khách điểm lấy hành lý, lại qua một lúc lâu sau lại ở trong này tình cờ gặp được trực tiếp xuất phát.

Hắc Muội trong lòng vô cùng cao hứng, nàng chưa từng có xa nhà, dù ý chí chiến đấu sục sôi, nhưng trong lòng vẫn có phần không yên, hiện tại có Vương Minh đi cùng đối lại có chút an tâm.

Bất quá hại nhân chi tâm không thể có, phòng nhân chi tâm không thể không, nàng vẫn đem một trăm lượng ngân phiếu giấu trong người, trong bao quần áo trừ bỏ tiền xe ra chỉ còn lại không đến mười lượng bạc.

Thời điểm nửa buổi sáng xe ngựa rốt cục khởi hành.

Vương Minh cùng Hắc Muội ngồi đối diện trên xe ngựa, lẫn nhau càng tiến thêm một bước nhận thức.

“Hắc Đệ, ta nghe khẩu âm của ngươi giống người Thanh thành, vì chuyện gì vội vã đi kinh thành?”

“Ta tìm người.” Hắc Muội thật ra có chút sợ hãi tiếp tục truy vấn chuyện của nàng, vội vàng cúi đầu, ở trong lòng hoang mang rối loạn tính toán xem nên như thế nào ngụy trang.

“À, “Nào biết Vương Minh nhìn nàng một cái cũng không có truy vấn, tiếp tục nói sang chuyện khác.

Cái này, ngược lại Hắc Muội có điểm ngượng ngùng, cảm thấy chính mình còn nữ phần nam trang, cùng hán thẳng thần so sánh chính mình quá tiểu nhân, nhưng hiện tại cũng khó mà nói ra.

“Vương đại ca, ngươi thế nào mặc quần áo nha dịch? Ngươi là nha dịch sao?”

“Ha ha, này cũng không phải quần áo nha dịch.” Vương Minh nở nụ cười, chỉ vào quần áo trên người mình cho nàng nhìn kỹ, Hắc Muội thế này mới phát hiện quần áo của hắn cùng quần áo nha dịch bất đồng, mặc dù đều là màu lam hồng, nhưng ở bên gốc áo còn có một vòng màu đen.

“Đây là quần áo sai dịch!” Hắn tươi cười sáng lạn nói, nhìn ra được hắn vì công việc của mình tự hào.

“Sai dịch! Thật sự à!” Hắc Muội hưng phấn, đây là sai dịch trong truyền thuyết à, nhất thời dừng cảm, “Vương đại ca, ngươi là sai dịch ở kinh thành?”

Hắn gật đầu.

“Vậy không phải là quan sao?” Hắc Muội vừa hỏi ra miệng, liền cảm thấy chính mình thất thố. Giờ phút này Vương Minh lại cảm thấy nàng rất đáng yêu, “Sai dịch cùng quan lại kém xa nhau.”

“Nói như thế nào?” Hắc Muội dò hỏi vị trí làm cho chính mình càng thoải mái, một bộ chờ hắn kể lại.

Nhìn nàng một bộ dạng chờ mong, Vương Minh chậm rãi giảng giải, “Sai dịch cũng là trúng tuyển từ nha dịch, bất quá so với bọn họ lương mỗi tháng nhiều một chút —— “

Dọc theo đường đi bởi vì có đề tài sai dịch cùng nha dịch khác biệt này, thời gian tựa hồ qua được rất nhanh, mà hành trình vốn bất an buồn tẻ sinh động lên.

Chương 94: Bạn đồng hành

Nguyên bản là xa phu ban ngày lái xe, Vương Minh buổi tối lái xe , nhưng qua hai ngày phát hiện buổi tối lái xe kỹ thuật khó khăn hơn, vì thế Vương Minh đổi ban ngày lái xe, để xa phu buổi tối lái xe .

Mà hai người lái xe luân phiên, buổi tối Vương Minh ở trong xe nghỉ ngơi, ban ngày xa phu ở trong xe nghỉ ngơi.

Mỗi lần Vương Minh lái xe, Hắc Muội cùng xa phu ở trong xe nằng tống cảm thấy ánh mắt xa phu nhìn nằng là lạ , trong lòng sợ hãi, không chịu ở trong xe, vì thế mặt trời lên đỉnh cùng Vương Minh ngồi ở càng xe nhìn hần lái xe.

Cũng may một đường đi đều là đường lớn, lộ trình vững vàng lại an toàn, cũng không có chuyện gì phức tạp.

Đã là thời tiết đầu hạ , ngày khá nóng , Vương Minh kêu nằng đi vào trong tránh nắng nằng cũng không chịu, nói , “Ta đã đủ đen, lại phơi nắng cũng không sợ!”

Vương Minh nhếch miệng hướng nằng cười cười, lộ ra một hàm răng trắng nõn.

Như thế một đường đi tới, hai người quen thuộc hơn.

Có thể nhìn ra được Vương Minh thường xuyên đi con đường kinh đô xuống phía nam, đối với phong cảnh thành trì bên đường giới thiệu, chậm rãi mà nói, từng ngày trôi qua, Hắc Muội cũng dần dần khôi phục hoạt bát lạc quan trước kia.

Hôm nay lúc xế chiều rốt cục tới Vu thành, đã chạy ngày đêm hơn mười ngày, giờ phút này thật sự có thể tìm một khách điểm nghỉ ngơi một đêm.

Xa phu đi theo, hần quen thuộc dẫn vào một khách điểm, dù vị trí chật hẹp chút nhưng giá cả vô cùng thực tế, hơn nữa nhìn qua hoàn cảnh cũng không tệ.

Hắc Muội vốn còn sợ Vương Minh nói hai người cùng ngủ một gian phòng, đang suy nghĩ nên ứng đối như thế nào , nào biết Vương Minh trực tiếp đối với tiểu nhị nói, “Hai gian phòng kế nhau!”

Hắc Muội nhìn Vương Minh cười cười, an tâm lại.

Bởi vì mệt mỏi quá mức, cơm chiều Hắc Muội đều ăn ở trong phòng , cũng ăn không vô bao nhiêu, vững vàng ngồi trong phòng còn cảm giác tựa như ở trên xe ngựa lắc lư , hiện tại đầu óc vẫn còn quay cuồng.

Đội cho tiểu nhị đưa nước ấm tới ngâm mình trong tắm thùng nằng mới cảm thấy thư thái chút, hơn mười ngày không tắm rửa từ tể, trên người đều sắp chà xát ra một lớp da .

Tắm rửa xong cái gì nằng cũng không nghĩ , trực tiếp ghé vào trên giường vù vù ngủ.

Lại nói Vương Minh, vào phòng, cơm nước xong, rửa mặt một phen, mặc dù cũng hiểu được mệt mỏi nhưng đối lại cảm thấy có chút ngủ không được , vốn hần một đại tiểu tử, thường xuyên đi công sai , trên lưng ngựa xóc nảy nhiều lắm, hiện tại ngồi xe ngựa xem như thoải mái , dù ban ngày phụ trách lái xe nhưng hần vẫn chịu nổi , lúc này cẩn thận lắng nghe bên phòng Hắc Đế cách vách tựa hồ không động tĩnh gì .

Lại nhìn sắc trời vừa mới sẩm tối, có chút không chịu nổi , ở trong phòng một lát vẫn đứng dậy đi cách vách gõ cửa tìm Hắc Đế, nào biết hô vài tiếng cũng không có người trả lời.

Hần thấy quái lạ , lại hỏi tiểu nhị, biết người khác cũng không có đi ra ngoài, trong lòng hơi lo lắng . Nhưng cửa bị khóa trái , hần cũng không thể đánh vỡ cửa vọt vào, bên ngoài phòng khách có cửa sổ, ngoài cửa sổ chính là hành lang gấp khúc.

Hần không muốn kinh động người khác, vòng đến hành lang gấp khúc, phát hiện cửa sổ phòng Hắc Đế đang mở , đối với bên trong tối như mực thấy không rõ lắm, hần lại hô vài tiếng vẫn không có người đáp, thực sự lo lắng .

Lúc này tiểu nhị lại hành lang gấp khúc đem đèn lồng đốt sáng lên, giờ phút này đúng là thời khắc đèn rực rỡ.

Xuyên thấu qua ánh đèn Vương Minh mới nhìn rõ, nghiêng đối diện cửa sổ trên giường, một người tóc dài hỗn loạn, tướng ngũ ngũ thơ, đúng là Hắc Đế, cái mũi cao ngất vẫn phập phồng hơi thở , môi đỏ tiên điểm không tự giác khép mở , trong lúc ngủ mơ nằng còn hơi hơi nhú mi , giống như trong lòng lo âu cùng ủy khuất.

Nằng ngủ rất say, căn bản không có nghe được âm thanh nào.

Cách cửa sổ Vương Minh nhìn người ngủ trên giường , nhếch miệng cười hắc hắc, sờ sờ đầu, thế này mới ngượng ngùng khép cửa sổ lại, trở về phòng mình.

Hắc Muội mơ mơ màng màng, cảm thấy chung quanh đều là mây mù lượn lờ , không rõ phương hướng, khắp nơi không có người , nằng lo lắng sợ hãi đi

tới, chạy nhanh, muốn tìm cái gì đó.

Tựa hồ phía trước có bóng người, nàng vui sướng chạy tiến lên vừa thấy, dĩ nhiên là một nữ nhân quần áo thập phần diễm lệ, búi tóc cao ngất, trăm gài tóc vàng óng ánh châu báu, thần sắc uy nghi, xinh đẹp động lòng người, cao ngạo vô cùng.

Nàng không biết đó là ai, liền ngơ ngác nhìn người nọ không biết làm sao.

Nữ nhân đó cũng đang nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy khinh thường cùng hèn mọn.

Hắc Muội nổi giận, chỉ vào nàng hỏi, “Người là ai? Dựa vào cái gì xem thường ta!”

Nàng thấy nữ nhân đó môi chưa động, bên cạnh đã có âm thanh thốt lên “Nhìn thấy công chúa còn dám làm càn!”

Nàng theo tiếng nhìn thấy, bên cạnh nữ nhân còn có một người, khuôn mặt tuyệt luân, dung mạo như họa, vô cùng hoàn mỹ, là Lâm Tam Mộc.

Nàng quát to một tiếng, “A!”

Nhất thời cả đầu đầy mồ hôi ngời dầy.

Là mơ!

Nàng kinh hồn chưa định thở hồng hộc.

Theo sát sau cửa phòng bị chụp vang, ngoài cửa là tiếng Vương Minh.

“Hắc Đế, người làm sao vậy? Hắc Đế —— “

Nàng sững sốt trong chốc lát mới hồi phục tinh thần lại, nhanh chóng mặc áo khoác, xuống giường mở cửa.

“Hắc Đế, người làm sao vậy? Ta ở trong phòng nghe được —— “

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Vương Minh, Hắc Muội thân nhiên nói, “Vương đại ca, ta không có gì, bất quá chỉ gặp ác mộng thôi!”

Vương Minh nhìn nàng không nói thêm gì nữa.

Hắc Muội cầm lấy ly nước trên bàn, rót ra hai ly, một ly đưa cho Vương Minh, một ly chính mình uống một hơi cạn sạch.

“Hắc Đế, người có tâm sự gì có thể nói với ta, một đường này, chúng ta coi như ở chung không tệ lắm đi?” Vương Minh lúc nói lời này thật sự cẩn thận .

Hắc Muội gật đầu, “Vương đại ca, người rất tốt!”

“Đương nhiên, “Vương Minh tựa hồ thực vui vẻ , “Ta tuy rằng không phải quan lớn gì, nhưng nhà của ta ở kinh thành cũng nhiều năm , quê ta mặc dù không phải kinh thành nhưng ở nơi này sinh sống đã lâu, chỉ cần người người muốn tìm còn ở kinh thành ta có thể hỗ trợ hỏi thăm chút !”

Hắc Muội nhìn vẻ mặt thành khẩn của hắn, ánh mắt chờ mong , trong lòng thật muốn nói ra, nhưng vẫn nghẹn lại, lý trí nói cho nàng, chuyện này, ai cũng không giúp được, nói ra bất quá chỉ gây chuyện.

Nàng cười cười, nói, “Vương đại ca, không phải ta không tin người, không cần người giúp, thật sự là ta vẫn không có nghĩ xong, đợi khi nào cần Vương đại ca hỗ trợ ta nhất định nói ra!”

Vương Minh nhìn nàng lại không nói cái gì, đứng lên, nói , “Nghỉ ngơi cho tốt đi! Sáng mai chúng ta còn phải lên đường.”

Chính là giờ phút này Hắc Muội rốt cuộc ngủ không được , không ngừng nghĩ tới giấc mộng vừa rồi.

Đều nói ngày suy nghĩ nhiều, đêm nằm mộng.

Có phải tại nàng ở sâu trong nội tâm cảm thấy Tam Mộc thực sự cùng công chúa có quan hệ không rõ ràng, này có phải do nàng lo lắng quá hay không!

Ngày hôm sau, trời sáng hẳn, bọn họ liền cùng xa phu một lần nữa xuất phát.

“Ôi!” Hắc Muội thế này mới nhớ tới vẫn chưa chuẩn bị lương khô.

Vương Minh cười cười, hướng về phía bên cạnh nhếch môi, “Ta đã chuẩn bị !”

Hắc Muội mở ra vừa thấy, một bao bánh bao trứng gà bánh nướng áp chảo , còn rất nóng!

Thế nhưng còn có một bầu rượu, Hắc Muội nhớ tới lời hai ngày trước chính mình nói qua.

Khi đó, xe ngựa dừng bên hồ, đúng lúc chạng vạng, gió hạ thổi từng trận, mặt trời ngả về tây, tia sáng cuối cùng chiếu trên mặt hồ trong veo, hồ nước đó được ánh sáng chiếu tới thay đổi dần màu sắc, kỳ diệu vô cùng.

Nàng nhìn cảnh sắc như vậy nghĩ nếu giờ phút này có Tam Mộc ở bên cạnh cùng nàng dạo bước bên hồ thì thật tốt biết bao, hai người thưởng cảnh tán phẩm.

Khi đó nàng nhất thời cảm thán, “Thật đẹp a!”

Tam Mộc nhất định liếc mắt đào hoa nói, “Có đẹp bằng ta?” Quân lấy Hắc Muội đến khi nàng nói hẳn đẹp nhất mới thôi.

Nhưng hôm nay dưới cảnh đẹp như thế chỉ còn nàng cô đơn chiếc bóng, bỗng nhiên có chút xúc động muốn uống rượu giải sầu, vừa vận Vương Minh hỏi, “Hắc đệ, ngươi suy nghĩ cái gì?”

Nàng lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cười cười nói, “Ta nghĩ cảnh đẹp như thế, nếu có thể uống rượu thưởng thức chẳng phải sẽ phong nhã!”

Cho nên lúc này thấy Vương Minh thế nhưng mua rượu, nàng đương nhiên bất ngờ, nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc. Nhớ ngày đó ở Liên thành thuê xe ngựa Vương Minh về mặt khó xử, tựa hồ trên người cũng không có dư bạc, nhưng hiện tại thế nào lập tức có tiền mua rượu chứ.

Rượu cũng không rẻ, hơn nữa mở ra ngửi một chút đã biết đây tuyệt đối là bầu rượu hảo hạng.

“Vương đại ca, cần gì tốn nhiều tiền như vậy!” Hắc Muội có chút băn khoăn nói, đường đến kinh thành còn xa rất, mua lương khô, ở trọ còn phải tốn không ít bạc.

Vương Minh dường như nhìn ra lo lắng trong lòng nàng, ha ha nở nụ cười, “Hắc Đệ, ta còn có bạc, lúc trước cùng chủ quán cò kè mặc cả bất quá là muốn tiết kiệm chút, lần này mẫu thân ta quá hạn ta đưa linh cữu về nhà tìm không ít chi tiêu, đã nghĩ tiết kiệm một ít.”

Hắc Muội vừa nghe, mở to hai mắt nói, “Thật sự à, Vương đại ca ngươi thật sự rất biết sinh sống, về sau cô nương nhà ai gả cho ngươi tuyệt đối sẽ hạnh phúc!”

Vương Minh nhìn nàng, cười cười không nói gì thêm.

Hắc Muội còn tại cảm khái, “Ra ngoài chỗ cần tiêu tiền thật sự là nhiều lắm, có thể tiết kiệm tuyệt đối phải tiết kiệm, bạc có được không dễ dàng a!”

Thời điểm giữa tháng sáu bọn họ rốt cục đến địa phận kinh thành, rõ ràng cảm giác được trên đường người ngựa thường xuyên rất nhiều, cũng náo nhiệt hơn.

Dọc theo đường đi Hắc Muội suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, đã chuẩn bị xong đánh lâu đài, trước điều tra từ ba vị công chúa, chậm rãi tìm ra Tam Mộc.

Thành lâu hào phú, kiến trúc đồ sộ, đường xá rộng lớn, hết thảy đều làm nổi bật uy nghi trang trọng của kinh đô.

Trong biển người Hắc Muội cảm thấy dường như đã qua mấy đời, có một loại cảm giác tham gia trận đấu lớn ở kiếp trước, đúng vậy, đúng là loại cảm giác này, tâm trạng lo âu, nhưng trong lòng lại kiên định.

Hiện tại nàng chỉ là một hương dã thôn phu, không có bất luận bối cảnh năng lực gì, đi đến thành trì dưới chân thiên tử, cuộc sống xa lạ muốn tìm người kia, nàng dựa vào chỉ có tâm kiên định và tín niệm.

Vương Minh cũng không có lập tức chia tay, mà vô cùng nhiệt tình mời nàng đến nhà hắn ở, nhưng Hắc Muội cự tuyệt, chỉ nhờ hắn giới thiệu ít nơi ở kinh thành, nhưng Vương Minh vẫn kiên trì đưa nàng đến một khách điểm ở phố Tây phố ở, hơn nữa nói cho nàng địa chỉ nhà hắn.

Hắc Muội nhìn hân thành khản cười, nghĩ dọc theo đường đi nếu không có hắn, nàng tuyệt đối không yên tâm như vậy, mà tâm trạng cũng sẽ không thông suốt như vậy, cảm thấy hiện tại vẫn còn lừa dối chuyện nàng không phải nam, đó thật sự không nên, vừa định nói rõ ra, dừng lại một chút, cái gì vẫn không nói, liền như vậy nhìn hắn mỉm cười vẫy tay rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Cổ nhân gặp lại

Ở kinh thành ba ngày, cảm thụ lớn nhất của Hắc Muội chính là kinh thành quả thật lớn, dân cư rất đông đúc, buôn bán thực phồn hoa, có tiền có thể rất nhiều người, một cảm thụ khác chính là kinh thành tiêu phí thật sự cao, nàng ở khách điểm ba ngày tiền thuê nhà chính là nửa lượng bạc, mặc dù so sánh với chỗ khác đã rẻ nhất, nhưng vẫn gấp đôi thành khác, mà một ngày ba bữa cũng phải hơn một văn tiền, cảm giác đúng là tiêu tiền như nước.

Ba ngày qua đi nàng lại giao nửa lượng bạc tiền thuê nhà, lúc ở trong thành chuyển động nếu không bỏ được bữa ăn chính, ở tiểu quán mua ít bánh bao, bánh nướng áp chảo ăn, đến mì nước đã xem như xa xỉ.

Đi đi lại lại mấy ngày nay Hắc Muội cảm thấy kinh thành phân bố cùng Bắc Kinh hiện đại kỳ thực không sai biệt lắm.

Hoàng cung ở chính bắc, nằm bắc hướng nam, uy nghi cung tường vòng thật lớn một mảnh, xa xa nhìn lại không thấy đầu.

Mà khu Đông hiển nhiên là dinh thự gia đình phú quý quyền thế, đều là tường cao đại viện.

Phía Nam là khu tập trung buôn bán, tửu lâu san sát nhau, khách điểm cao ngất, cửa hàng kéo dài mấy con phố. Ở cạnh địa phận Tây chính là một ít tiểu quán và một ít nhà nghèo. Tựa hồ Vương Minh từng nói nhà hắn đi qua hai con ngõ nhỏ bên kia.

Khách điểm Hắc Muội ở cùng khu Tây chỉ cách một con phố, không tính lớn, nhưng đặc biệt náo nhiệt, tiếng động lớn xôn xao, đều là tiểu thương, giá cả so với khu Nam ở mặt tiền rẻ rất nhiều.

Hai ngày nay Hắc Muội đều ăn ba bữa ở phố này, cùng khu Nam buôn bán giảm đi không ít bạc.

Nhưng đến cơm chiều nàng phải đi đại tửu lâu Tuý Nguyệt Lâu ở khu nam ăn chén mì nước, bởi vì tửu lâu này chuyên kể về Đại Đường quốc lập quốc hoàng thất bí vấn, hai ngày nay đang kể đến một đời tiên hoàng, cũng chính là đương kim hoàng đế.

Này đó đều là những chuyện trước kia Hắc Muội ở Thanh thành rất ít nghe được, cảm thấy hoàng đế hiện tại thật đúng là rất khai sáng, dưới chân thiên tử kể chuyện về lịch sử hoàng thất mà không thấy có người can thiệp.

Hắc Muội nghe được vô cùng cẩn thận, mỗi ngày khi người ta bắt đầu kể chuyện sẽ kêu một chén mì nước, vừa ăn vừa vãn tai nghe.

Thẳng đến một lúc lâu sau kể xong bắt đầu ca múa nàng mới rời đi.

Nàng rất kỳ vọng có thể ở tửu lâu hoặc là trên đường cái vô tình gặp được Tam Mộc, nhưng lại có chút không kỳ vọng, bởi vì nếu có thể thoải mái gặp được Tam Mộc như vậy, chỉ có thể cho thấy hắn vẫn chưa bị quản chế ước thúc, nếu hắn tự do sao không quay về gặp nàng, nàng cảm thấy chính mình chịu không nổi đả kích này, nhưng ở trong lòng lại cảm thấy Tam Mộc không phải người như vậy.

Nhưng hắn là loại người nào, nàng cũng nói không nên lời.

Cẩn thận nghĩ lại nếu Tam Mộc vì bảo hộ nàng bị quản chế, không thể tự do hành động nàng tuy rằng lo lắng nhưng trong lòng ngọt ngào, nàng cảm thấy chính mình có phải rất ích kỷ hay không, nhưng nghĩ lại trước kia người khác không phải đều nói tình yêu là ích kỷ sao?

Khi đó nàng còn không biết, bất quá hiện tại nàng hiểu được.

Sáng sớm hôm sau nàng đi trên phố ăn điểm tâm nghĩ phía trước phố Tây có mấy con đường mình chưa đi qua nên định đi dạo.

Nào biết vừa đi đến dưới lầu một tú lâu, đã nghe được một tiếng oanh từ cửa sổ lầu hai rớt xuống cái gì đó.

Rất nhanh có người kinh hoàng hét chói tai, “A! Có người nhảy lầu tự tử!”

Người đi đường chung quan, tiểu quán tiểu thương nhanh chóng xúm lại xem, Hắc Muội cũng chạy tới xem chuyện gì.

Tình cảnh này thật sự là thảm thiết, Hắc Muội bị dọa một trận.

Một nữ nhân ăn mặc diễm lệ đơn bạc trên đầu máu tươi chảy ròng, nằm úp sấp một chỗ vẫn không nhúc nhích, chỉ có đó máu không ngừng lan tràn ra.

Có người nói, “Muốn chết a, sáng sớm dọa chết người!”

Cũng có người nói, “Ài, tình cảnh bi thảm này xảy ra nhiều lắm!”

Phía sau có một nữ nhân nói, “Nữ nhân không sạch sẽ chết đòi lại lưu loát!”

Hắc Muội thế này mới cẩn thận xem tú lâu, thì ra chỗ này cũng là một thanh lâu, nhưng nơi này tương đương với xóm nghèo a.

Nghĩ lại cũng phải, mặc kệ người giàu hay người nghèo, đến thanh lâu mờ ám với kỹ nữ đều không thiếu được.

Nàng thế này mới chú ý đến từ chỗ này bắt đầu mặt sau suốt cả hai con phố đều yên tĩnh, yên tĩnh tựa hồ ở nơi này hiện tại mới vào đêm, nàng trong lòng hiểu rõ, xem ra bên này hẳn là đều như nơi đây, trách không được từ đường cái này làm phân giới, một bên buổi sáng yên tĩnh không tiếng động, một bên ồn ào náo nhiệt.

Buổi tối nàng chưa từng đến đây, phòng chừng buổi tối hai bên sẽ đổi lại.

Nàng nhìn nữ nhân ngã chết, máu tươi càng chảy càng nhiều, vô cùng dữ tợn, nàng có chút nhìn không được, chuẩn bị nhấc chân rời đi, đúng lúc này một bóng người lướt qua nàng vọt tới bên cạnh thi thể, dáng vẻ này làm cho nàng thoát nhìn cảm thấy có chút quen mắt.

Nàng nghi hoặc quay lại đi qua xem.

Người nọ giờ phút này đang đưa lưng về phía nàng, ngồi trên mặt đất, không tiếng động nhìn thi thể, tựa hồ xúc động phát run, đưa tay trở mình thi thể, mặt thi thể đã huyết nhục mờ mờ, hoàn toàn nhìn không ra dung mạo, nàng cầm khăn tay vô cùng chết lặng lau máu, nhưng càng lau càng nhiều, nàng cũng càng lau càng run.

Người này mặc loại quần áo như thi thể, điểm lệ mà trong suốt.

Hắc Muội đi qua có chút nghi hoặc nhìn người này, bởi vì không thấy được chính mặt, chỉ cảm thấy thân hình vô cùng quen thuộc, nhưng thật sự nghĩ không ra là ai, nàng ở kinh thành trừ bỏ Vương Minh, nàng cũng không biết bất luận kẻ nào a.

Đúng lúc này, một phụ nhân bộ dạng tú bà hung thần ác sát, hùng hùng hổ hổ xông ra, “Muốn chết thì sớm chết, đừng mất bạc lão nương, còn ô uế chỗ của lão nương! “Rõ ràng vô cùng chán ghét hai nữ nhân một chết một sống dưới lầu này.

Nữ tử ngồi trên đất lúc này mới từ từ ngẩng đầu lên trong mắt tuyệt vọng lại thù hận nhìn chằm chằm tú bà.

Hắc Muội thế này mới nhìn rõ diện mạo nữ tử này, nàng chấn động, người này dĩ nhiên là từng cùng nàng đánh nhau nha đầu thông phòng của Bạch lão bản – Liễu Phụng Nhi.

Mặc dù hiện tại nàng gầy yếu tiêu tụy rất nhiều, nhưng khuôn mặt vẫn làm cho Hắc Muội liếc mắt một cái nhận ra.

“Liễu Phụng Nhi!”

Nàng đã kêu lên.

Liễu Phụng Nhi quay đầu ngoác nhìn nàng.

Bởi vì Hắc Muội vẫn nam trang, nàng xem nửa ngày, trong mắt mới có một loại nhận ra người quen, nàng đã biết thiếu niên trước mắt này chính là hai năm trước từng cùng nàng va chạm qua – Hắc Muội.

Tú bà đó cũng nhìn về phía Hắc Muội, đánh giá vài lần, cười nhạt một tiếng, “A, nếu là quen biết cũ, vậy phải liên lạc giao tình, buổi tối tới chơi nha.”

Nói xong, đã có mấy nam tử bộ dạng hộ vệ mang thi thể đi.

“Hắc Muội, Hắc Muội cứu ta! —— “

Liễu Phụng Nhi như bất được cọng cỏ cứu mạng một đường quỳ ôm chân Hắc Muội.

Nàng thực nghi hoặc vì sao tú bà này không sợ người sống chạy mất, mà để ý thi thể người chết.

“Hắc Muội cứu ta, cứu ta, ta không muốn tiếp tục những ngày sống không bằng chết —— “

Nàng điên loạn cùng tú bà hồ hững bình tĩnh hình thành đối lập rõ ràng.

Hắc Muội trong lúc nhất thời có chút không biết làm thế nào.

“Người cảm thấy hẳn có thể có một trăm lượng bạc chuộc người sao?” Tú bà chống nạnh mắt lạnh nhìn nàng, khinh thường nói.

Nhất thời Liễu Phụng Nhi trong mắt một mảnh tro tàn, nhìn Hắc Muội trong mắt dần dần tràn ngập một mảnh tình mạch tuyệt vọng, nàng cảm thấy chính mình thật ngốc a, ai sẽ tốn một trăm lượng bạc đi mua một kỹ nữ, mà trước mắt trên người Hắc Muội sao có thể có một trăm lượng bạc chứ? Nàng mặc nam trang đơn sơ vài thô như thế, cầm trên tay bánh nướng áp chảo hai văn tiền một cái ——

Từng ngang ngược, kiêu diễm tươi đẹp Liễu Phụng Nhi nay như con nai đợi làm thịt là tình cảnh Hắc Muội nhìn thấy, trong lòng nàng cũng không biết có cảm thụ gì.

Nhưng lời vừa rồi của tú bà nàng nghe được rõ ràng, một trăm lượng, đối với gia đình khá giả ở kinh thành mà nói cũng không thiếu, nhưng hiện tại một trăm lượng là tất cả tài sản của nàng.

Nàng không phải thánh mẫu, dù thông cảm với Liễu Phụng Nhi, nhưng nàng sẽ không liều lĩnh như vậy, huống chi nàng có vận mệnh kiên định của mình.

“Nếu người muốn nhảy ta cũng không ngăn cản —— “Tú bà dựa khung cửa ác độc nói.

Liễu Phụng Nhi liền như vậy dờ dẫm nhìn vết máu dữ tợn trên đất.

Người chung quanh đã tản ra rất nhiều , tựa hồ đối với bọn họ mà nói chuyện như vậy nhìn quen lắm rồi.

Hắc Muội có chút do dự , có phải hôm nay nàng không cứu chính là sẽ chết một mạng người hay không.

Nàng đấu tranh tư tưởng.

Mà giờ phút này trong mắt nàng do dự lại làm cho Liễu Phượng Nhi thấy được một tia hy vọng, nàng không tiếng động nói, “Cứu cứu ta!”

Nàng bỗng nhiên đứng dậy bỏ nhào vào bên kia, hình như lấy một vật gì đó, lại đột nhiên vẽ một vòng trên mặt mình.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Hắc Muội mới phản ứng kịp nàng làm cái gì, bởi vì giờ phút này trên mặt Liễu Phượng Nhi rạch ra một vết thương, máu dọc theo đó ồ ồ chảy ra ngoài, dọc theo hai gò má tuyết trắng cùng cổ, một đường chảy về phía trước ngực da thịt loã lồ.

Nàng giống một mảnh sỡ, trên tay vẫn giữ miếng đá vận sức chờ phát động, quyết tuyệt nhìn phía tú bà, “Bây giờ ta còn giá trị bao nhiêu?”

Tú bà hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ làm như vậy, mà Hắc Muội cũng sợ ngây người, nàng cảm thấy giờ phút này chính mình cần một lần nữa đánh giá lại người này.

“Hàng xui xẻo!” Tú bà có chút hỗn hển , Liễu Phượng Nhi lại còn cầm miếng đá chuẩn bị rạch lên mặt, một kỹ nữ không có gương mặt thì giá trị bao nhiêu?

“Đừng!” Hắc Muội rốt cục nhìn không được .

Xoay người nhìn tú bà thâm trầm khom người chào, “Đại tỷ, tìm chỗ khoan dung độ lượng, ngài giờ cao đánh khẽ buông tha nàng đi!”

“Buông tha nàng?” tú bà trừng mắt nhìn Hắc Muội nó, “Vây hơn một tháng nay ăn mặc ngủ nghỉ , ta không cần bạc hả?”

“Nhưng cũng không tới một trăm lượng!”

“Năm mươi lượng!” Tú bà không kiên nhẫn quát lớn, “Thiếu một văn tiền thì dù chết xác cũng là của lão nương!”

“Được!” Hắc Muội một ngụm đáp ứng, “Một lát nữa ta sẽ đến chuộc nàng!”

Liễu Phượng Nhi quả thực tuyệt xử phùng sinh nhìn Hắc Muội, nàng cắt đứt vốn định được ăn cả ngã về không, không nghĩ tới ——

(tuyệt xử phùng sinh gần như câu nắng hạn gặp trời mưa)

“Chờ, một lát ta trở về chuộc người!”

Hắc Muội nhìn nàng nói, xoay người rất nhanh đi đến khu Nam.

Phía sau là Liễu Phượng Nhi vui mừng phát khóc, máu cùng lệ làm cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng một mảnh hoa lệ ——

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hoa văn ngọc bội

Đợi cho Hắc Muội thanh toán năm mươi lượng bạc từ trong tay tú bà tiếp nhận Liễu Phượng Nhi, Liễu Phượng Nhi nước mắt rơi như mưa, không tiếng động nước nỏ.

“Tốt lắm, đi thôi, theo ta đến khách điểm thoa thuốc lên vết thương!” Hắc Muội nói, giờ giờ quần áo trên tay nàng mang đến.

Liễu Phượng Nhi nhìn nàng lại nhìn quần áo cái gì cũng không nói.

Hắc Muội dẫn theo Liễu Phượng Nhi trở lại khách điểm, lại thoa thuốc cho miệng vết thương của nàng.

Hắc Muội vốn định để Liễu Phượng Nhi nghỉ ngơi cho tốt nhưng Liễu Phượng Nhi thập phần bình tĩnh kể lại tình cảnh của nàng, Hắc Muội thể mới biết người buổi sáng nhảy lầu chết là người đi theo bên cạnh lão phu nhân Bạch gia — Ngọc Lệ.

“Các ngươi thế nào bị bán tới kinh thành?”

“Bạch gia từ lúc gặp chuyện không may về sau chúng ta đều bị người ta bán, ta và Ngọc Lệ bị bán cho bọn buôn người.”

“Vậy Hồng đi đâu?” Hắc Muội đối với người âm hiểm kia nhớ mãi không quên.

Liễu Phượng Nhi có điểm kỳ quái Hắc Muội thế nhưng không biết chuyện gì, “Ngươi đi rồi lão gia liền đem nàng đưa tới thôn trang làm việc vĩnh viễn không cho phép bước vào Bạch gia nữa bước, sau đó chính nàng tìm chết.”

Hắc Muội lại nghe chuyện sau khi nàng bị bán vào kỹ viện, thôn thức không thôi, quá khứ ở Bạch gia gả bay chó sủa đánh nhau đã một đi không quay lại.

Vốn chờ Liễu Phượng Nhi nghỉ ngơi trong chốc lát, Hắc Muội liền trực tiếp đem khế ước bán mình trả lại cho nàng, “Ngươi hiện tại tự do, muốn đi chỗ nào thì đi!”

Liễu Phượng Nhi sững sờ, lúc này quỳ gối trước mặt nàng, “Hắc Muội, cầu ngươi đừng đuổi ta đi —— “

Hắc Muội xem nàng hoảng sợ như thế có chút kỳ quái, sau đó mới biết được vì sao.

Trách không được tú bà kia tự tin như vậy, không sợ nàng trốn, bởi vì nàng vốn là nha đầu bán mình ở Bạch phủ, từ đầu đến nay nàng chỉ có một tấm khế ước bán mình.

Mà ở Đại Đường, cái này có nghĩa cho dù nàng có khế ước bán mình của chính mình nhưng nàng vẫn không có hộ tịch, thì nửa bước khó đi, qua thành xuất quan, bao gồm dừng chân khách điểm, chỗ nào cũng cần hộ tịch.

Nàng hiện tại chỉ có một biện pháp, là đem khế ước bán mình cùng hộ tịch người khác móc nối, làm gia nô, như vậy mới xem như có gốc rễ.

Như vậy xem ra Hắc Muội chỉ có thể thu lưu nàng, mà nàng cũng chỉ có thể dựa vào Hắc Muội mới có thể sinh tồn.

Xem đáng về Hắc Muội khó xử Liễu Phượng Nhi dập đầu, “Cầu chủ gia thu lưu, Liễu Phượng Nhi tuyệt đối làm nô tỳ hầu hạ cô nương!”

Nhìn nàng dập đầu, nàng cũng không thể nói cái gì nữa, hiện tại cũng chỉ có thể như thế.

Nhưng ở khách điểm lâu dài cũng không tiện, huống chi nàng hiện tại chỉ còn lại có năm mươi lượng bạc.

Đêm đó Hắc Muội vẫn đứng hạn đi Tuý Nguyệt lâu nghe kể chuyện.

“Đương kim hoàng thượng quả thật có mệnh thiên tử, mọi người đều biết đó, lúc trước Hoàng Thượng còn hoàng tử, trước đó có một vị thái tử, nào ngờ lập vị mới nửa năm đã mắc bệnh qua đời, mà Đại Đường quốc chúng ta hướng tới lập vị từ bé, vì thế thánh thượng lúc ấy đã được lập làm thái tử —— “

Hắc Muội nghe xong nửa ngày đều là chuyện kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng không có nhắc tới chuyện công chúa, trong lòng vô cùng thất vọng, cảm thấy chính mình có thời gian nên đi quanh phủ công chúa.

Trở lại khách điểm phát hiện Liễu Phượng Nhi thế nhưng đem phòng khách thu dọn được sạch sẽ, đem quần áo bẩn của nàng giặt sạch toàn bộ, nàng ngược lại thực khó mà nói cái gì, vốn Hắc Muội kêu nàng cùng ngủ trên giường, nàng kiên quyết không đồng ý, đòi nằm dưới đất nghỉ, còn nói muốn gác đêm cho Hắc Muội, cái này nàng thực ngủ không được.

“Ta cũng không phải tiểu thư khuê các, ngươi nếu cứ thế này thì sớm đi đi!” Hắc Muội nói ngoan tuy Liễu Phượng Nhi thế này mới nghe lời, nhưng vẫn không chịu lên giường, muốn ngủ trên mặt đất.

Đợi cho nàng hơi hơi ngáy vù vù, Hắc Muội lại một chút buồn ngủ cũng không có, ánh lửa đèn lồng trên hành lang, nằm ở trên giường không tự giác từ trong lòng lấy ra khối ngọc bội.

Bỗng nhiên phát hiện, ngoại trừ ký ức sống chung cùng tình cảm trao đổi, khối ngọc bội này là thứ duy nhất xuất hiện cùng nàng và Tam Mộc.

Hoa văn trên ngọc bội rất kỳ quái, nàng ở trong ánh sáng mờ ảo yên lặng nhìn hồi lâu, cảm giác nói cho nàng này khối ngọc bội rất quan trọng.

Cuối cùng rốt cục mơ mơ hồ hồ đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau Hắc Muội quyết định cùng Liễu Phượng Nhi đi tìm một tiểu viện thuê, dự tính lâu dài.

Liễu Phượng Nhi vô cùng cao hứng, hiển nhiên Hắc Muội sẽ không bỏ nàng lại, nghĩ trước kia hai người còn từng đánh nhau, khi đó chính mình ý vào là nha đầu không ai bì nổi, nghĩ nhân sinh, thật sự là gặp gỡ vô thường.

Nhưng Hắc Muội cũng nói cho chính nàng trên người đã không có bao nhiêu bạc.

Hai người chỉ có thể đi khu Tây ngã tư xóm nghèo tìm nhà.

Hết thấy đều là Liễu Phụng Nhi thu xếp , Hắc Muội mang đồ đạc phía sau, xem nhà hỏi giá.

Thời điểm nửa buổi sáng đi đến một ngõ nhỏ yên lặng, bỗng nhiên nhảy ra một nam nhân thấp lè tè sát bên người trong nháy mắt kéo lấy túi tiền bên hông Hắc Muội bỏ chạy.

Liễu Phụng Nhi còn chưa phản ứng lại, Hắc Muội đã một phen quăng gánh nặng đến trong tay nàng, chạy như bay ra ngoài.

Trong túi tiền kia tuy rằng chỉ có mấy lượng bạc, nhưng có ngọc bội vào sinh nhật mười tám tuổi Tam Mộc đưa cho nàng, khối đó ngọc bội nàng tuyệt không thể để mất.

Điều này làm cho Hắc Muội liều chết cũng muốn lấy lại.

Tiểu tặc kia ở phía trước liều mạng chạy, Hắc Muội ở phía sau theo đuổi không tha, lúc này ngược lại mang theo một vật hữu dụng .

Nàng một bên chạy một bên từ đai lưng lấy cung ra, nhắm ngay cái ót bắn, đã bắn trúng một phát, nhưng tiểu tặc vẫn còn chạy.

“Lại chạy ta bắn nát đầu ngươi!” Hắc Muội một bên hô một bên uy hiếp .

Nhưng người nọ hoàn toàn là một dạng muốn tiền không muốn sống, một đường chạy qua ba ngõ nhỏ, Hắc Muội liền muốn bắn phát thứ hai , đúng lúc này, đối diện lao ra một người gio tay túm tiểu tặc ngã xuống đất, gắt gao đề lại.

“Cho ngươi chạy!” Hắc Muội đi qua hung hăng đá người nọ một cước, đang muốn nâng tay cảm tạ người hỗ trợ, nào ngờ vừa nhìn, nhất thời nở nụ cười, “Vương đại ca, thế nào là ngươi!”

Vương Minh khó mà nói kỳ thực chính mình luôn luôn yên lặng chú ý động tĩnh của nàng .

Hắn một cước giẫm mao tặc kia, đáng vẻ vô cùng uy vũ, đối mặt Hắc Muội lại cười hắc hắc, ngượng ngùng gãi đầu một cái, “Ta — ta lại đây — lại đây mua đồ ăn!”

Hắc Muội cũng không nghĩ nhiều, này mua đồ ăn cũng không phải đi đường này.

Vương Minh đem túi tiền trả lại cho Hắc Muội, “Nhìn xem, vẫn còn đủ hay không.”

Hắc Muội vội vàng mở túi tiền ra, nàng vô cùng lo lắng vừa rồi một phen ép buộc ngọc bội trong túi có hư hao gì không .

Lấy ra vừa nhìn vẫn hoàn hảo , nàng nhẹ nhàng thở ra.

Vương Minh thấy nàng không quan tâm tiền bạc chỉ coi trọng khối ngọc bội không khỏi nhìn nhiều vài lần.

“Hắc Đế, hoa văn trên ngọc bội này ta thế nào cảm thấy có chút quen mắt nha?”

Hắn vừa nói như vậy Hắc Muội trong lòng vui vẻ, “Vương đại ca, ngươi mau cẩn thận suy nghĩ, ngươi gặp qua ở đâu?”

Về mặt vội vàng chờ mong nhìn Vương Minh nói chuyện.

Nhưng hắn thật sự nhất thời nghĩ không ra, đối mặt Hắc Muội chờ đợi hắn càng bối rối .

“Vương đại ca, ngươi đừng gấp, ta ở phía trước cách mấy ngõ nhỏ thuê nhà ở, nếu nghĩ ra thì tới tìm ta!” thật ra trong lòng Hắc Muội gấp vô cùng, nhưng nàng biết nàng càng thúc giục hắn sẽ càng khó nhớ còn không bằng không áp lực, để hắn cẩn thận suy nghĩ, nói không chừng một hồi sẽ nhớ ra.

Vương Minh nghe nói nàng thuê nhà ở liền hỏi han một phen, còn muốn đi theo giúp nàng nói giá, Hắc Muội tuy rằng cũng muốn có người ở kinh thành hỗ trợ hoà giải, nhưng không muốn Vương Minh nhìn thấy Liễu Phụng Nhi biết nàng là nữ nhi, đành phải cực lực từ chối.

Vương Minh đành phải thôi, nói nghĩ ra sẽ đi tìm nàng.

Hắc Muội trở lại ngõ nhỏ, Liễu Phụng Nhi quả nhiên còn ôm tay nài chờ nàng, chính là bên người có thêm một bà bà.

“Công tử, nô tỳ đã cùng vị này bàn bạc xong giá cả !”

Hắc Muội chú ý tới xưng hô của nàng, tuy rằng đối với từ nô tỳ này cảm thấy không được tự nhiên, nhưng nàng biết ở trước mặt người khác kêu nàng là công tử, nàng vẫn vừa lòng .

Trong lòng không khỏi nghĩ, trước kia chính mình vẫn nghĩ Liễu Phụng Nhi là nhân cao thủ đệ, ý vào vài phần tư sắc tùy hứng làm bậy, không nghĩ tới nàng kỳ thực là người thông minh.

(nhân cao thủ đệ: tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp)

Một phen thuyết phục, Hắc Muội quyết định thuê tiểu viện này, tuy tiểu viện không lớn, chỉ có một gian phòng, bên trái trừ nhà bếp ra chỉ có một tiểu nhà

kề, nhưng giá rẻ, tiền thuê một tháng chỉ cần hai lượng bạc, tiền thế chấp cũng chỉ cần một tháng.

Hắc Muội thực vừa lòng, đưa hai lượng tiền thuê cộng thêm hai lượng tiền thế chấp, tổng cộng bốn lượng bạc.

Chỉ là trong phòng cái gì cũng không có, còn cần chính mình đi mua, nhưng cũng may hiện tại mùa hạ, không cần mua nhiều này nọ.

Giữa trưa hai người đi bên ngoài ăn bát mỳ, bắt đầu mua chút đồ dùng sinh hoạt cơ bản.

Này đó tựa hồ nàng đều không cần quan tâm, Liễu Phượng Nhi bận trước bận sau thu phục toàn bộ, nàng chỉ cần đưa bạc là được.

Mà Liễu Phượng Nhi hiển nhiên cũng biết tình huống hiện nay của hai người, đều tính toán tỉ mỉ.

Mua chăn màn cho Hắc Muội, chính nàng thì mua một cái đệm cuộn đơn giá nhất với giá mười văn tiền một bộ.

Hướng về phía Hắc Muội thập phần cung kính nói, “Công tử, mua ít gạo, buổi tối nô tỳ nấu cơm cho công tử!”

Cái này rất hợp ý Hắc Muội, ở kinh thành ăn cơm thật sự là rất đắt, đã mấy ngày nàng chưa ăn cơm.

Vì thế hai người đem đồ dùng hàng ngày đưa về nhà lại đi mua đồ ăn lương thực.

Lần này mua đồ tốn một hai lượng bạc.

Về đến nhà đã xế chiều, Hắc Muội còn đang suy nghĩ Vương đại ca khi nào có thể nhớ ra chuyện hoa văn trên ngọc bội, chỉ cần biết gặp qua ở đâu, nàng sẽ có phương hướng dù sao so với bây giờ như ruồi không đầu tìm kiếm tốt hơn.

Nhưng nàng thật sự không muốn cứ như vậy bị động ngồi chờ.

Nói sau Liễu Phượng Nhi căn bản không cho nàng ra tay làm việc, một mình làm hết việc, nàng nghĩ sắc trời còn sớm không bằng đi quanh phủ công chúa, đã ba vị công chúa đều có thể có quan hệ với Tam Mộc vậy nàng phải tìm hiểu từng người.

Thăng đến trời sắp tối nàng mới trở lại, vừa nhìn, bị dọa một trận, đêm nay trời không phải rất tối, phía sau ngõ nhỏ treo rất nhiều đèn lồng đỏ tươi, này, mặt sau này thế nhưng tất cả đều là nơi tụ tập kỹ nữ.

Xem ra nàng phần nam trang vẫn phải tiếp tục phần.

Vừa về nhà liền thấy Vương Minh đứng ở nơi đó nhìn nàng chăm chú từng bước đến gần, tươi cười sáng lạn

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Gặp lại Tam Mộc

“Ngọc bội kia phò mã trưởng công chúa cũng có một khối?” Nghe Vương Minh vừa nói xong, Hắc Muội kinh ngạc, không thể không nói trong nháy mắt nàng kinh đảo hải lãng, trong lúc nhất thời đầu óc rối loạn vô pháp suy nghĩ, ngay cả sau đó Vương Minh nói gì đó, nàng rồi đi khi nào đều có điểm mờ mịt.

Liên như vậy nằm ở trên giường nắm ngọc bội ngăn người, thăng đến Liễu Phượng Nhi kêu nàng ăn cơm đều không có nghe được.

Liễu Phượng Nhi nhìn Hắc Muội nằm đơ trên giường đờ đẫn, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, trong ấn tượng của nàng, Hắc Muội luôn bình tĩnh, thậm chí ở trong mắt nàng xem như buru hãn mạnh mẽ, không nghĩ tới cũng có một mặt luống cuống như vậy, điều này làm cho nàng nhớ tới những ngày nàng vừa bị bán vào thanh lâu, sợ hãi vô thố lại không thể làm gì.

Nhưng mà nàng không biết bề ngoài Hắc Muội thờ ơ đờ đẫn, kỳ thực trong đầu lúc này đã bắt đầu xoay chuyển.

Trong lòng nàng liệt ra n loại liên hệ giữa Tam Mộc và phò mã, bao gồm Tam Mộc cùng phò mã nào đó có quan hệ mờ ám tà ác, nàng không dám tiếp tục suy nghĩ, hiện tại trước hết tìm được phò mã trưởng công chúa nói sau.

Sáng sớm hôm sau nàng liền đến thẳng phủ trưởng công chúa.

Bởi vì mấy hôm trước có đi qua, cho nên nàng quen thuộc.

Phủ đệ trưởng công chúa chiếm vị trí rộng rãi nhất so với các công chúa còn lại, ở mặt ngoài nhìn qua kiến trúc nhà cửa cũng đồ sộ nhất, bất quá này thực sự có thể lý giải, các đời các triều hướng đến địa vị trưởng công chúa đều muốn nâng cao một chút, huống chi nghe nói trưởng công chúa cùng

đương kim hoàng đế từ bé quan hệ đã phá lệ thân thiết .

Ban ngày đi đi lại lại Hắc Muội cảm thấy phủ đệ trường công chúa vô cùng thần bí, cửa lớn ít mở, tựa hồ rất ít cùng hậu duệ quý tộc kinh thành lui tới, nhưng bên hông cửa tây không lớn thu hút, chỗ rẽ đối diện một con đường nhỏ, đường nhỏ nằm ở đường cái Nam Bắc, bởi vì lân cận đường lớn, chỗ này rất nhiều xe đẩy nhỏ kiểu quầy hàng ăn vặt, có bán đậu hũ thịt viên chiên, bánh gạo , còn có bánh nướng áp chảo , vô cùng náo nhiệt.

Mà lần này khách hàng đến mua đồ ăn thực sự nhiều, có tiểu lão bản tiểu nhị ở cửa hàng đối diện, cũng có người đi đường, còn có một ít tạp vụ lui tới phủ trường công chúa.

Vốn đối diện bên hông cửa tây người lui tới dường như so với cửa khác thường xuyên hơn, Hắc Muội ngẫm lại, này cũng là bình thường , quan sát thời gian dài, có rất nhiều tiểu nhị đưa đồ ăn tới phủ trường công chúa, thương gia đưa đồ dùng nói liền không dứt, còn có một số người nhìn không ra thân phận cũng lui tới cửa này.

Hắc Muội nghĩ chính mình không thể trực tiếp tìm tới cửa, vạn nhất Tam Mộc cùng trường công chúa hoặc phò mã có thù oán, vậy nàng bị bại lộ , bọn họ nhất định sẽ bắt nàng uy hiếp Tam Mộc, làm sao có thể tìm hiểu tình huống phủ trường công chúa lại không bại lộ chính mình đây.

Trở lại tiểu viện vẫn đang suy nghĩ, Liễu Phượng Nhi đã ở trong sân dưới gốc cây lớn dọn xong cơm .

Nàng đi vào bếp hỗ trợ, Liễu Phượng Nhi một phen đẩy nàng đi ra ngoài, “Công tử nếu ngay cả việc này ta làm không được , vậy đem ta bán đi cho rồi!”

Nàng cũng là người rõ ràng lưu loát , đối với Hắc Muội vì nàng chuộc thân ân tình trên miệng nàng không nói nhưng trong lòng cũng hiểu được , cho nên từ lúc thuê tiểu viện, việc gì cũng không cản Hắc Muội làm, hoàn toàn là nha đầu chịu khó lạnh lọi.

Hắc Muội cười cười, đành phải ngồi ở bên cạnh bàn chờ ăn cơm.

Liễu Phượng Nhi còn rất biết làm việc , mỗi ngày hai món một canh, đậu hũ rẻ nhất mỗi ngày nàng có thể làm ra nhiều món bất đồng.

“Liễu Phượng Nhi, ngươi nói ta ở kinh thành làm chút buôn bán nhỏ thì thế nào?”

“Công tử không phải không còn dư bao nhiêu bạc sao? Làm như thế nào mua bán?”

“Mua bán nhỏ không cần bao nhiêu bạc, trừ ra lộ phí về Thanh thành ta còn có hơn mười lượng bạc, có thể chống đỡ hai ba tháng hẳn là không vấn đề gì, nhưng ta sợ hai ba tháng nữa ta vẫn không tìm được người ta muốn tìm.”

“Công tử quyết định được rồi, tất cả nghe theo công tử !” Liễu Phượng Nhi vô cùng kiên định.

“Được, vậy cơm nước xong, chúng ta đi chuẩn bị, buổi chiều chúng ta sẽ ra ngoài kiếm tiền!”

Suy nghĩ của Hắc Muội kỳ thực rất đơn giản, nàng cũng muốn ở bên cạnh phủ Tây phủ trường công chúa bày quán bán đồ ăn vặt, như vậy cũng có chi tiêu cuộc sống hằng ngày, cũng có thể mỗi ngày quan sát phủ trường công chúa, nói không chừng Tam Mộc thật sự ở phủ trường công chúa !

Thật ra ý tưởng này đối với tình huống của nàng trước mắt mà nói là thích hợp nhất .

Hơn nữa bán cái gì Hắc Muội linh quang vừa hiện đã nghĩ xong.

Trở lại phòng, lấy ra tay nải, trừ bỏ quần áo, bên trong có một gói giấy.

Thời điểm Liễu Phượng Nhi thay nàng thu dọn phòng còn hỏi qua đây là cái gì, nàng thuận miệng nói chỉ là một bao ngũ vị hương phấn.

Lúc đi nàng vốn nghĩ nếu chính mình ra ngoài ăn không quen sẽ dùng tới, ví dụ như làm bánh bao không có hương vị , rải lên một chút sẽ có mùi vị, nhưng không nghĩ tới hiện tại có đất dụng võ .

Nàng quyết định lợi dụng ngũ vị hương phấn Như Ý làm Malatang.

Hai người cơm nước xong trực tiếp đi phố nhỏ cách vách, bên trong có bán xe đẩy nhỏ, còn có bếp than, vì thế lại mua than cùng tô chén.

Hắc Muội về nhà nấu đồ, Liễu Phượng Nhi đi chợ mua đồ ăn.

Mặc dù thời tiết đầu tháng bảy chưa đến giữa hè, nhưng kinh thành sau giữa trưa đã nóng hổi hổi .

Hắc Muội ở dưới bếp nấu nước sôi, bởi vì rắc ngũ vị hương phấn, hương thơm bay bốn phía , cách vách còn có đôi tỷ muội thanh tú theo mùi thơm tìm đến , bị Liễu Phượng Nhi cưỡng chế đi dời .

Bởi vì Hắc Muội vẫn phần nam trang, tỷ muội thanh tú còn tưởng Liễu Phượng Nhi ghen tị, thực mất hứng rồi đi.

Nhưng các nàng hiện tại không có tâm tư để ý tới này đó, Hắc Muội một lòng hầm canh, định ở cửa tây phủ trường công chúa hầm canh có ngũ vị hương phấn, chỉ cần Tam Mộc ở trong phủ người được sẽ nhất định biết là nàng.

Mà Liễu Phụng Nhi hưng trí bùng bùng , cảm thấy rốt cục không cần miệng ăn núi lở , mồ hôi đầm đìa rửa rau cắt thành miếng xuyên tăm trúc.

Hai người bận việc nửa ngày, rốt cục gần trưa hết thấy chuẩn bị xong , đẩy xe xuất phát.

Liễu Phụng Nhi không thèm để ý vết sẹo trên mặt mình, cao hứng phấn chấn cùng Hắc Muội thương lượng giá bán, tàu hũ ky nên bán giá mấy, củ cải thịt viên nên bán giá nào.

Hai người vừa nói xong liền đến chỗ phủ trưởng công chúa, rất nhiều tiểu sạp đã có khách hàng tới mua.

Hắc Muội vội vàng dọn xong xe đẩy, bày tỏ chén ra, nhất thời hương vị đậm đà bay lên, trong không khí tràn ngập hương vị ma cay, dẫn tới người bên cạnh bán thịt chiên đều tò mò tới xem

“Malatang , Malatang a!”Hắc Muội cũng không nhãn nhỏ, ngăn cổ họng liền kêu lên.

Liễu Phụng Nhi triển khai tư thế chuẩn bị tiếp đãi khách hàng .

Mãi cho đến thời điểm ánh đèn rực rỡ nổi lên, hai người đã bận tới run , bởi vì buôn bán thật sự không tồi.

Mùa hè đúng là thời điểm ăn không vô, chịu chút cay nóng hoà trộn hương vị đậm đà vừa mới mẻ độc đáo lại thú vị.

Hắc Muội lúc tiếp đón khách nhân còn phải thời thời khắc khắc chú ý người ra vào cửa kia, thấy hạ nhân từ trong phủ trưởng công chúa đi ra nàng phá lệ nhiệt tình, miễn phí nhiều đưa một chuỗi liên trò chuyện với người ta.

Buổi tối về đến nhà, Liễu Phụng Nhi rất hưng phấn đếm tiền lớn nói, “Công tử, cả ngày hôm nay chúng ta đã đem số tiền giữa trưa mua đồ kiếm lại.”

Hắc Muội gạt đầu, suy tư, Liễu Phụng Nhi vô cùng nhu thuận không hề quấy rầy, đi xuống bếp chuẩn bị nấu nước.

Ngày đầu tiên bán Malatang đã tốt như vậy, Hắc Muội tuy cũng vui vẻ , nhưng nàng không biết làm thế có thể tiếp cận phủ đệ trưởng công chúa hay không, mà Tam Mộc rốt cuộc có ở đó không?

Nhưng nàng cảm thấy chính mình sẽ không nản lòng , đây chỉ là mới bắt đầu.

Hai ngày kế tiếp sáng sớm Hắc Muội và Liễu Phụng Nhi đã mua đồ chuẩn bị tới trưa sẽ đi bán.

Nàng nhóm lửa xong , đem nguyên liệu ma cay trong tô hoà cùng với nước sốt tạo nên hương thơm đậm đà , hy vọng hương vị truyền được càng xa càng tốt.

Lại bận rộn cả ngày, đến buổi chiều Malatang toàn bộ bán hết, buôn bán hiện tại càng ngày càng tốt .

Này nọ bán xong rồi, các nàng không thể không đi về.

Dù mệt muốn chết , nhưng Liễu Phụng Nhi vui mừng khôn xiết , Hắc Muội cũng miễn cưỡng cười vui, bởi vì nàng vẫn không tìm được bất luận tin tức gì về Tam Mộc, mặc dù hai ngày nay đã tặng không cho người gác cổng phủ công chúa gần trăm xôi đồ ăn , người ta thật sự kín miệng.

Xem ra trưởng công chúa trị hạ thấp phần nghiêm cần .

Liễu Phụng Nhi đẩy xe đi phía trước, nàng vô lực đi ở phía sau, mờ mịt nhìn ngă tư rộn ràng nhốn nháo , bỗng nhiên nàng khựng lại, thế nhưng nhìn thấy trên cửa sổ lầu hai của một lầu lầu thể nhưng có ánh sáng chiếu lại.

Ánh sáng phản xạ đó đúng là ánh nắng sắp xuống núi.

Vết lốm đốm đó vẫn chiếu vào mặt nàng, dù nàng một mực đi lại .

Theo ánh sáng vừa thấy, dường như từ cửa sổ một căn phòng nửa khép lộ ra.

Hắc Muội nhất thời trong lòng máy động, nàng phản xạ có điều kiện nghĩ đến thời điểm lúc Tam Mộc bị thương trốn ở nhà nàng qua năm mới, dựa vào rom rạ vurun ra cửa sổ để gọi nàng.

Giờ phút này trái tim của nàng kịch liệt nhảy lên , giác quan thứ sáu nói cho nàng người sau cửa sổ kia nhất định là Tam Mộc. Nhất định là Tam Mộc!

Nhưng tín hiệu như vậy cho thấy tình cảnh của hắn giờ phút này không có thuận tiện.

“Hắc Muội, tỉnh táo lại! Tỉnh táo lại!”Hắc Muội ở trong lòng dùng sức hò hét , cực lực che giấu chính mình kích động cùng vui sướng.

Nàng dừng lại đối với Liễu Phụng Nhi nói, “Ngươi đi về trước, ta đi dạo một chút rồi trở về!”

“Được! Ta đi về trước nấu cơm, chờ ngươi về nhà ăn!”

Liễu Phượng Nhi không nghĩ nhiều, đẩy xe rời đi .

Hắc Muội như vô tình chậm rãi đi vào tử lâu.

“Khách quan, ăn cơm hay ở trọ?”Tiểu nhị mười phần ân cần tới tiếp đón, nhìn ra được, đây là một tử lâu thập phần sa hoa.

“Ăn cơm, lâu hai dựa vào cửa sổ còn có phòng không?”

“Có, bên này mời.”

Hắc Muội trong đầu phân tích vị trí phản xạ ánh sáng vừa rồi, đi tới cửa quảng cho tiểu nhị một lượng bạc lớn tiếng nói, “Tiểu nhị, thưởng cho ngươi, đầu tiên ta muốn đi nhà xí!”

Hắc Muội ở bên ngoài nhà xí đợi ước chừng một nén nhang, rốt cục nhìn thấy người mình mong nhớ ngày đêm từng bước đi tới.

Hắn một thân hoa phục, vạt áo, cổ tay áo đều thêu hoa văn chỉ bạc, hoa mỹ mà tinh xảo, bồng bồng phần phật ra quý khí cao nhất, dung mạo của hắn vẫn xuất trần tuyệt tục, trong mắt liễm diễm thủy quang như muốn tràn ra, cứ như vậy mang theo run run nhìn Hắc Muội từng bước đi tới.

Hắc Muội nhìn hắn cảm giác trái tim sắp đình chỉ, quên hô hấp, nàng phát hiện chính mình đã sắp phát không ra tiếng, bởi vì nghẹn ngào nước mắt đã rớt đầy xoang mũi.

“Tam Mộc ——” một tiếng này khe khẽ ní non tiết lộ cảm xúc trong lòng nàng, ly biệt tưởng niệm, tưởng niệm ủy khuất, vui sướng gấp lại, sầu lo trong vui sướng ——

Ánh mắt hắn xán lạn, khe khẽ thở dài đến gần, gấp thoáng qua nói, “Thuê phòng một lâu hai , chờ ta!”

Hắc Muội đầu tiên là mờ mịt nhìn hắn, qua đi lập tức hiểu được, khe khẽ gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Phòng khách tử lâu này đều ở phía sau một toà lâu, một toà ba tầng tiểu lâu, mặt sau cửa sổ cùng hành lang phía trước gấp khúc đối diện đều là sân khách điểm, chỉ có phía trước tử lâu cửa chính cùng cửa hông có lối ra. Phòng một ngay tại tầng ba.

Hắc Muội ngồi ở trong phòng tâm trạng vô cùng không yên chờ Tam Mộc, vui sướng là nàng chung quy có thể gặp lại hắn , sầu lo là hắn gặp nàng một mặt thần bí như thế, hoảng loạn rồi bởi, xem ra tình cảnh của hắn không tốt.

Ước chừng đợi hơn nửa ngày, cảm giác mặt trời đã xuống núi , lúc này mới nghe được trên hành lang gấp khúc có tiếng vang.

“Ta không có say, đừng đỡ ta, cút ngay —— “

Là tiếng Tam Mộc.

Hắc Muội vui sướng đứng lên liền muốn đi mở cửa, thủ vừa mới đặt tới cửa nhất thời dừng lại, nàng thiếu chút nữa bại lộ , vội vàng tỉnh táo lại ngồi ở trong phòng, lắng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Mở cửa lại đóng cửa, trong chốc lát có tiếng bước chân hai người ở hành lang gấp khúc rời đi.

Hắc Muội dùng sức nhấn nài , cùng đợi.

Lại một lát sau, nàng vẫn nhìn không được đi tới cạnh cửa, nghiêng tai nghe động tĩnh ngoài cửa.

Không hề có tiếng động, trong lòng nghi hoặc , Tam Mộc đang làm gì, thế nào còn chưa tìm nàng, lại bỗng nhiên bị tiến vào một cái ôm.

Hắc Muội kinh hách cơ hồ sắp thất thanh kêu lên.

Nàng nhất thời vui sướng hô nhỏ, “Tam Mộc!”

Thân thể nháy mắt bị ép vào một cái ôm hữu lực, lời chưa nói hết đã bị bao phủ trong nụ hôn tràn đầy tình ý.

Lưỡi lạnh lùng chui vào trong miệng, tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về nàng, dùng sức thăm dò mỗi ngõ ngách. Trong nháy mắt rung động, cả hai quên tất cả chung quanh.

Lâm Tam Mộc nhú mày nhìn người trong lòng, khoe miệng hơi hơi mỉm cười, “Như Ý!”

Một tiếng này đã không được nghe khiến cho Hắc Muội cảm thấy chính mình bỗng nhiên nhu tình vạn phần, buu hắn cùng mạnh mẽ trong máu nháy mắt rút sạch, nàng có thể làm gì phút này là thâm tình chân thành nhìn dung mạo hắn.

“Nhớ ta không!”Tam Mộc ở bên tai nàng ní non, hơi thở nhiệt liệt khát vọng như vậy làm cho nàng không khỏi toàn thân run run.

Nàng có thật nhiều thật nhiều lời muốn hỏi hấn, tỷ như quan hệ của hấn cùng trưởng công chúa , hoặc là quan hệ với phò mã, vì sao không về nhà, có phải bị cầm tù hoặc là áp chế hay không , hấn lại làm sao mà biết nàng đến kinh thành tìm hấn ——

Nhưng giờ phút này trong nụ hôn cấp thiết của hấn, nàng ý loạn tình mê, vấn đề gì cũng không nghĩ ra được, trong đầu trống rỗng, chỉ có môi lưỡi cùng hơi thở quen thuộc của hấn.

Nàng cảm giác thân thể mình nhũn ra, nhìn khuôn mặt dựa vào thật sự gần, ngửi được hương khí thân nhiên trên người hấn, cảm nhận được hơi thở hấn, nàng khe khẽ thở dài , tùy ý đôi môi ôn nhuận nóng cháy gắt gao áp bách, đầu lưỡi linh hoạt chậm rãi khiêu khích nàng ——

“Như Ý, như Ý —— “Hấn ở sau tai nàng, bên môi, gáy oa, ni non , khẽ cắn.

Nụ hôn cuồng nhiệt cấp bách như thế làm cho ý nghĩ của Hắc Muội mơ màng, đợi cho trên người chợt lạnh mới phát hiện chính mình đã bị rút đi quần áo, đỉnh đầu buộc kiểu tóc nam nhân cũng bị tháo tung, nửa thân trên đã gần như lộ lồ, mà Tam Mộc đang bướng bỉnh cổ chấp hướng tới ngực của nàng.

“Tam Mộc, Tam Mộc —— hãy nghe ta nói, Tam Mộc —— trước hãy nghe ta nói, Tam Mộc —— “Hắc Muội bị trước ngực tê dại kích thích nói không thành câu, mà hấn cổ tinh còn ác độc ở trên đỉnh hoa cắn một cái, nàng cả kinh hô nhỏ một tiếng.

Mà tay hấn dọc theo sau thắt lưng đã dần dần trượt, như lột hoa liễu một dạng, quần áo của nàng phân tán rơi xuống đất, “Ta hiện tại đợi không kịp , thật sự không thể trả lời vấn đề của nàng, biết ta nhớ nàng nhiều thế nào không —— “

Tam Mộc mê loạn cùng thì thảo nói nhỏ làm cho lòng Hắc Muội mềm nhũn, “Có bao nhiêu nhớ —— “

Lời nàng vừa dứt, đã bị hấn một phen ôm lấy, một bên đi về phía giường một bên khăn giọng nói, “Lập tức khiến cho nàng có biết có bao nhiêu nhớ —— “

Nói trong khát vọng cùng dục niệm làm cho Hắc Muội lâm vào sợ hãi, lại cảm thấy mỹ mãn.

Trong chốn màn lộng lẫy, Lâm Tam Mộc xưa nay thanh nhã như lan, cao quý như sen, nay như một con báo, đặt Hắc Muội ở dưới bá đạo mà bướng bỉnh, hấn không chế quyền chủ động, công thành chiếm đất, xâm chiếm đoạt lấy, cuồng dã kịch liệt, hoàn toàn không cho nàng cơ hội thở dốc.

Dưới sự cuồng hấn mà kịch liệt đòi lấy của hấn, thân thể nàng thật lâu sau ức chế không được được run run , của hấn va chạm giống như của nàng tưởng niệm làm cho nàng từ thân thể đến trong lòng đều kêu gào , giờ phút này thế giới chỉ có nàng và hấn.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Thân phận Tam Mộc

Tay cùng môi xẹt qua hai ngọn đồi như ngọc trước ngực nàng, dưới bụng sóng nhiệt dần dần bình ổn.

Tam Mộc ồ ồ thở dốc còn ở bên tai, nàng cảm thấy nước mắt mình chảy ra, là nước mắt vui sướng trùng phùng, còn là lần thứ hai triển miên rung động.

Hắn hôn nhẹ khoe mát nàng, “Cô nương ngọc, lúc ly biệt cũng khóc, gặp lại cũng khóc, có phải ta dùng sức quá không !”

Câu nói sau cùng khiến Hắc Muội thẹn thùng vạn phần, nghĩ tới vừa rồi hấn ở trên người nàng mạnh mẽ cướp đoạt, hai má nàng nóng bỏng, hai tròng mắt phấp phấp quang, lui vào lòng hấn.

Giờ phút này nàng không còn giương nanh múa vuốt buru hãn như xưa, Tam Mộc nhìn nàng chỉ có một mặt hiện ra trước mắt này, trong lòng ngọt ngào ôn nhu, khoe miệng giờ lên độ cong hoàn mỹ.

Hơn nửa ngày, đợi cho hai người dần dần từ trong kích tình bình lại hấn nói.

“Như Ý, trưởng công chúa là tỷ tỷ của ta!”

Tam Mộc ngửi khí thân nhiên , tựa hồ đang nói một chuyện vô cùng bình thường.

Hắc Muội nhất thời từ trong lòng của hấn ngẩng đầu, tròn tròn mắt không thể tin nhìn hấn.

“Cùng cha cùng mẹ, tỷ tỷ ruột!”Tam Mộc nhìn nàng nói tiếp.

Hắc Muội sợ ngây người, bất chấp bây giờ đang lộ lồ , lập tức ngồi dậy, “Vậy không phải chàng là hoàng tử sao?”

Đầu óc nàng lập tức nổ tung , khiếp sợ vạn phần nhìn hấn.

Lâm Tam Mộc nhìn trên người nàng loã lồ hồng hồng tím tím, khe khẽ ôm nàng vào lòng, ngón tay âu yếm mà sát mấy dấu vết đó.

“Còn đau hay không!”

Hắc Muội lắc đầu, giờ phút này nàng chỗ nào còn tâm tư quần này đó, tin tức như một tiếng sấm như vậy làm cho nàng nhảy mất rồi loạn, hiện tại chỉ một lòng chờ hấn nói tiếp.

“Thuở nhỏ ta sinh trưởng ở tư lạp sơn trang lớn nhất Cẩm thành Cẩm Khiếu trang, ta vẫn nghĩ bà vú là mẫu thân của ta, thẳng đến năm mười hai tuổi bà vú qua đời ta mới biết được thân thể của mình, bà vú chính là một cung nữ bên cạnh mẫu thân ta—— “

Đây là chuyện xưa một hoàng tử trong cung được lập làm thái tử bị hãm hại mà chết, một phi tần lo lắng một lòng không muốn hoàng nhi của mình như thái tử kia, phó thác tín nhiệm cung nữ đưa đứa nhỏ ra ngoài.

Hắc Muội cảm thấy chính mình như nghe chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng lại cảm thấy hết thảy như vậy là bình thường, nàng vẫn cảm thấy khí chất Tam Mộc mơ hồ mang theo quý khí, cảm thấy hấn không đơn giản như người thường, nhưng không nghĩ tới hấn lại có huyết mạch hoàng gia.

Lâm Tam Mộc không phải tên Lâm Tam Mộc, hấn là họ Tiêu, Tiêu là họ hoàng tộc, là nhi tử thứ hai của cố tiên hoàng, mà hấn cũng là ca ca cùng cha khác mẹ của đương kim hoàng đế.

“Vậy chàng —— “Hắc Muội không biết chính mình nên nói cái gì cho tốt.

“Ta trước kia tham gia Đồng Tề hội làm cường đạo đều là tỷ tỷ của ta an bài , ta đáp ứng vì tỷ ấy làm chút chuyện.”

“Người Đồng Tề hội phát hiện chàng là nội gián cho nên mới đuổi giết chàng, khiến lần đó chàng bị thương, ta ở Bạch gia mới gặp được chàng?”

Tam Mộc gật đầu, Hắc Muội nghĩ đến đây tất cả đều thông suốt.

“Chúng ta ở trong rừng đào sau núi thôn Đại Diệp, là tỷ tỷ chàng, trưởng công chúa bắt ta ép buộc chàng trở lại kinh thành tranh ngôi vị hoàng đế ?”Hắc Muội rất nhanh phản ứng lại, ở Tuý Nguyệt lâu nàng từng nghe nói, Đại Đường quốc từ trước là theo chế độ lập vị từ nhỏ , nếu thân phận Tam Mộc được chứng minh vậy ngôi vị hoàng đế hấn là của hấn, “Chàng muốn làm hoàng đế sao?”

Nàng nhìn Tam Mộc, khẩn trương chờ mong đáp án của hấn.

“Không muốn, “Hấn buồn cười nhìn Hắc Muội, hấn biết tâm tư của nàng, “Mẫu thân của ta chỉ muốn ta làm người thường, mà ta cũng chỉ muốn làm một người thường.”

Hắc Muội trong lòng không thể phát hiện thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ, vừa rồi chàng giả vờ say rượu hai người đưa chàng về phòng là người trưởng công chúa phái tới giám thị chàng phải không?”

Tam Mộc gật đầu.

Hắc Muội bỗng nhiên nhớ tới cái gì, tung chăn lên, “Chàng uống rượu , vậy không phải sẽ bị dị ứng ?”Quả nhiên trên ngực trắng nõn của Tam Mộc nhiều điểm hồng lâm lâm, nàng muốn đứng dậy, hấn cười cười, ôm nàng, “Đừng lo, ta đã uống qua nước mật .”

Nàng ở trong lòng hấn trầm mặc, nàng thế nào mở miệng kêu hấn đi đối kháng với người thân duy nhất của hấn, huống chi còn là trưởng công chúa, nhưng nàng cũng không muốn trái lương tâm nói nàng có thể buông tay để hấn yên lặng rời đi.

“Hoàng gia không có bất luận cái gì có thể chứng minh thân phận ta!”Tam Mộc nói.

“Thật sự?”Hắc Muội vui vẻ, “Vậy trưởng công chúa dựa vào cái gì muốn chàng tranh giành ngôi vị hoàng đế.”

“Tỷ tỷ của ta sớm đã biết sự tồn tại của ta, âm thầm ở trong triều lên kế hoạch nhiều năm, có chút thế lực.”

“Nhưng nàng không chứng minh được thân phận của chàng, dù có thế lực thì thế nào?”

“Không, có một thứ có thể chứng minh.”

“Cái gì vậy?”

“Khối ngọc bội ta tặng cho nàng, đó là tín vật tiên hoàng làm sinh lễ cưới mẫu thân ta tiến cung, vốn là một đôi, một khối cho tỷ tỷ của ta, một khối ở trong tay ta.”

“Nhưng tiên hoàng không phải —— “

“Còn có một người biết chuyện này, Thái Hoàng Thái Hậu.”

“Bà nội của chàng?”

“Đúng! Bà tuổi tác đã cao, ở Ích Dương biệt cung tu dưỡng, đã không để ý tới thế sự.”

“Vậy trưởng công chúa biết không?”

“Nàng chỉ biết khối ngọc bội là tín vật nàng cùng ta nhận thức, cũng không biết lai lịch ngọc bội.”

“Vậy hiện tại chàng tính làm gì?”

“Nàng còn đang tìm chứng cứ, ta đã khuyên bảo nàng.”Hiển nhiên Tam Mộc vẫn lo lắng .

Phượng diện này không chỉ có khuyên bảo trưởng công chúa là được, một khi bị hoàng đế biết sẽ uy hiếp đến tính mệnh Tam Mộc đem, này cũng là nguyên nhân trưởng công chúa vì sao một mực giam lỏng hẳn.

Mà Hắc Muội lại cảm thấy con đường hẳn theo mình về nhà xa không kỳ hạn, nhưng hẳn an toàn quan trọng hơn.

“Tam Mộc, chàng không cần trở ra , từ xưa người ngồi trên ngôi vị hoàng đế nào có thân tình gì, một khi hoàng đế biết âm mưu của trưởng công chúa, sẽ không do dự giết chàng!”

Hắc Muội ngẫm lại cảm thấy trong lòng run sợ, tuyệt vọng vô cùng.

Lấy ra khối ngọc bội, “Nếu chàng thật sự không muốn làm hoàng đế thì phá hủy khối ngọc bội này!”

Tam Mộc nhìn nhìn, khối ngọc bội này xem như kỷ vật duy nhất để hẳn tưởng niệm mẫu thân!

“Đã tặng cho nàng, thì nàng làm chủ đi, muốn thế nào đều được!”

Hai người còn nói chút chuyện, Hắc Muội thế mới biết Tam Mộc vào ngày đầu tiên nàng bán Malatang đã biết nàng đến, hương vị ngũ vị hương phần quen thuộc xuyên qua tường cao phủ đệ trưởng công chúa làm cho hẳn vui sướng, hẳn lúc ấy vừa vui vừa vội, vui là có thể gặp Hắc Muội , lại lo lắng an nguy của nàng, thế này mới nghĩ biện pháp từ cửa sổ từ lâu dùng gương phản xạ ánh sáng ám chỉ Hắc Muội.

Đợi cho sắc trời dần dần tối, hai người thế này mới mỗi người bụng đầy tâm sự rời đi, mặc dù Hắc Muội còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại an toàn của hẳn quan trọng hơn.

Mà bọn họ đều phải cẩn thận suy nghĩ kế tiếp nên làm thế nào.

Hắc Muội mơ mơ màng màng về đến nhà, thăm dò khối ngọc bội trong lòng tâm thần không yên, buổi tối ngủ vẫn gặp ác mộng liên tục, trong chốc lát là trên giường hai người kịch liệt dây dưa, trong chốc lát là cảnh tượng Tam Mộc bị giết.

Liễu Phượng Nhi hiển nhiên là một nha đầu tận chức tận trách, yên lặng làm việc của mình, không hỏi nhiều một câu.

Hai ngày nay bán Malatang cũng là một mình nàng đi , Hắc Muội ở nhà suy đi nghĩ lại, trải qua vạn phần dày vò.

Buổi chiều Liễu Phượng Nhi còn không có trở về, nàng một mình ở trong phòng, bỗng nhiên Vương Minh lại tới cửa bái phòng.

“Hắc Đế, cô người thế nào —— “

Vương Minh nhìn cổ Hắc Muội vô cùng lo lắng hỏi, trên cổ mảnh khánh của nàng nơi nơi đều có dấu xanh tím.

Hắc Muội trong lòng lộp bộp, trên cổ nàng khẳng định bị Tam Mộc để lại rất nhiều dấu hôn, mà nàng vẫn phần nam trang, cổ áo vốn đã thấp, hiện tại Vương Minh thấy được có phải sẽ bại lộ thân phận nữ nhân của nàng hay không .

Bỗng nhiên lại nghe Vương Minh nói, “Trong tiểu viện của người có một cái ao, nên dẫn tới nhiều muối, buổi tối tốt nhất xông khói phòng ở một lần—— “

Thì ra Vương Minh nghĩ dấu vết trên cổ Hắc Muội là do muối cắn , thật sự là thiếu niên đơn thuần a!

Hắc Muội cảm thấy chính mình giấu diếm thân phận nữ nhân thật sự có chút quá đáng , nhưng lại cảm thấy không thể nào nói ra, nói sau Vương Minh gặp qua khối ngọc bội đó, nếu hẳn biết chuyện của nàng cùng Tam Mộc vậy hẳn sẽ vô cơ bị liên lụy.

Bỗng nhiên nghĩ ra được một biện pháp.

Nàng lấy khối ngọc bội ra, đối với Vương Minh nói, “Vương đại ca, chuyện khối ngọc bội này người không có nói với bất luận kẻ nào đi?”

“Không có!”

“Ta đây có một thỉnh cầu!”

“Người nói!”

“Ta muốn nhờ người giúp ta bảo quản ngọc bội này, nó đối với một người bên cạnh ta rất quan trọng thập phần máu chốt, nhưng đặt ở chỗ ta không quá an toàn, người là Bộ đầu nếu đặt ở chỗ người ta nghĩ lại thích hợp, bất quá ta hy vọng người có thể giữ bí mật, bất luận kẻ nào cũng không được nói ra!”

“Được, người yên tâm!” Vương Minh vô cùng trịnh trọng tiếp nhận ngọc bội đặt vào trong lòng, “Vậy khi nào thì người muốn lấy lại?”

“Nếu ta không có tới cửa tìm người, người vẫn bảo quản, nếu có một ngày người đến Thanh thành làm việc có thể đi thôn Đại Diệp tìm ta, cả nhà chúng ta nhất định chiêu đãi người thật tốt!”

Vương Minh tựa hồ thật cao hứng, lại hàn huyên một lát trước khi đi liền tiếp nói nếu có việc cần thì đi nha môn tìm hân hỗ trợ.

Hai ngày nay Hắc Muội suy nghĩ rất nhiều, nhớ tới chính mình cùng Tam Mộc quen biết từng chút từng chút một, cũng nghĩ tới ngày đó ở khách điểm Tam Mộc nói về thân thể của hân, nàng không biết chính mình hiện tại nên đi nơi nào.

Hiện tại nghĩ đến Hắc Muội tình nguyện Tam Mộc thật sự là một son tặc bị truy nã, ít nhất chỉ cần hân cùng nàng ở thôn Đại Diệp sẽ an toàn.

Mà thân phận của hân thế nhưng là hoàng tử, nay thật sự là tiến thoái lưỡng nan, trường công chúa dù ép buộc hân thế nào thì cũng là tỷ tỷ ruột của hân, bất quá là vì đệ đệ mình ra mặt, khổ tâm lên kế hoạch mấy năm nay thế nào nguyện ý dừng tay chứ. Nhưng thật sự chứng minh thân phận nhận tở quy tông, trước không nói tất cả liên quan giữa nàng và hân bị xoá sạch, mà hoàng đế đã là hoàng đế, hân gặp phải khảo nghiệm sẽ càng thêm ác liệt, thậm chí sẽ vứt bỏ nhân tính.

Nàng thật sự hỗn độn, lúc này mới cảm giác được chính mình ở thôn Đại Diệp bất quá chỉ là một con kiến, đối với vận mệnh cũng chỉ có thể dựa dựa thừa nhận, không hề có sức phản kháng.

Có lẽ ở kinh thành bắt đầu dĩ tiếp tục chờ đợi như vậy, có lẽ âm thầm về nhà từng ngày ngắm trông Tam Mộc trở lại thôn Đại Diệp.

Nàng không biết Tam Mộc có phương pháp an toàn lại ổn thỏa nào thoát thân hay không.

Lại qua hai ngày, Hắc Muội đứng là vẫn không đưa ra được quyết định cứ như vậy rời đi, về thôn Đại Diệp đợi Tam Mộc, ít nhất ở kinh thành nàng cảm thấy chính mình và hân còn ở trong cùng một thành trì, mà nàng và Liễu Phụng Nhi lại cùng đi bán Malatang, như vậy cảm thấy hân cùng chính mình chỉ cách một bức tường.

Nhưng mấy ngày nay Vương Minh luôn tới mua mấy xâu đồ ăn, hơn nữa thời điểm nhiều người còn giúp đỡ, mà hạ nhân trong phủ trưởng công chúa hôm nay giữa trưa lại tới mua mười xâu rau diếp.

Hắc Muội trong lòng hiểu rõ, đây là ám hiệu của Tam Mộc, buổi tối hân sẽ tìm nàng.

Hôm nay nàng hầu như vừa bán vừa tặng Malatang, bán hết, cùng Liễu Phụng Nhi về tiểu viện.

Ăn xong cơm chiều sắc trời chính thức âm đạm, Hắc Muội đối với Liễu Phụng Nhi nói, “Liễu Phụng Nhi, hiện tại thời tiết từng ngày nóng lên, người đi đến Phúc Y phường mua hai bộ y phục hè cho chúng ta mỗi người một bộ!”

Liễu Phụng Nhi vừa nghe trong lòng có chút kỳ quái, mắt thấy trời đã sắp tối thế nào còn kêu nàng đi làm quần áo, còn đi tới Phúc Y phường xa như vậy, nhưng nàng không nói gì, cầm bạc liền đi ra ngoài.

Hắc Muội ngồi ở trong phòng vẫn chờ, mặt sau phòng này chính là mặt trái của một đồng thanh lâu, phía sau đứng là thời khắc từ trong ban ngày ngủ say tỉnh lại, đèn đuốc sáng trưng, oanh ca yến ngữ, từ phía sau phòng Hắc Muội có thể nghe rõ ràng được từng trận thét to trong thanh lâu.

Tam Mộc hân là ở trên thanh lâu tiêu dao khoái hoạt lấy cơ từ phía sau đi tìm nàng, cho nên cửa sau nhà chính vẫn khép hờ.

Nàng lặng lẽ nằm ở trên giường, tưởng tượng thấy tình cảnh nữ tử kinh diễm khi nhìn thấy Tam Mộc, phỏng chừng không cần tốn bạc cũng có cô nương dán lên người hân, mà Tam Mộc có phải sẽ như trước kia ở thôn Đại Diệp đối đãi Hương Thảo một dạng thập phần hiểm ác né tránh.

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, cảm thấy cho dù Tam Mộc có xác nhận thân phận hoàng tử nàng cũng sẽ không thể buông tay hân.

Nàng khó có thể tưởng tượng cuộc sống về sau không có Tam Mộc nàng sẽ sống như thế nào, nàng có thể vui vẻ khoái hoạt được hay không.

Vô luận như thế nào nàng đều không nên buông tay không phải sao?

Nàng cần phải dùng đủ khí bảo vệ đất đai ở thôn Đại Diệp bảo vệ hạnh phúc của mình!

Bỗng nhiên trước cửa có tiếng vang, Hắc Muội cảm thấy Liễu Phụng Nhi tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy có thể trở về, chẳng lẽ là Tam Mộc.

Nàng vui vẻ, chuẩn bị từ trên giường ngồi dậy, bỗng nhiên cảm giác được trong phòng có cổ hương thơm thân nhiên bay tới, nàng cũng không để ý, nhưng vừa đi hai bước đã cảm thấy toàn thân bủn rủn, nhấc chân không nổi, lập tức lại ngã trở về trên giường.

Đúng lúc này cửa phòng bị mở ra, có ba bốn hán tử hắc y che mặt.

“Các người là ai?” Hắc Muội hoảng sợ, ra tiếng quát lớn, lại phát hiện âm thanh chính mình kiều nhuỷ vô lực, nói ra giống như tiểu nhi nữ làm nũng phong tình vạn chủng.

Mấy hắc y nhân liền theo cửa từng bước đi đến trước giường, nhìn Hắc Muội vô lực chống đỡ ở mép giường, mở to mắt hoảng sợ nhìn bọn họ.

Một người trong đó thấp đèn lên.

Từ ngọn lửa chột lóe, Hắc Muội cảm thấy ngay sau đó thân thể như bị thiêu đốt, khô nóng khó chịu, mà ánh đèn mờ nhạt chiếu lên người hắc y nhân, vẻ mặt bọn họ lãnh khốc bình tĩnh, trong đó người đứng gần nhất hiện lên tươi cười đắc ý khi đạt được mục đích.

Nàng nhất định là trúng mê dược trong truyền thuyết, Hắc Muội trong lòng hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Mê dược

Hắc Muội lòng nóng như lửa đốt, trên đầu đã chảy ra mồ hôi phía sau lưng lại phát lạnh, nàng không biết đó là loại người nào, nhìn bọn họ bình tĩnh như vậy đi chung quanh tìm kiếm gì đó, trong lòng vội vàng hò hét Tam Mộc mau tới.

Nhưng thời gian qua lâu như một thế kỷ, trừ bỏ thờ dốc ồ ồ nàng phát không ra âm thanh gì, trơ mắt nhìn những người này muốn làm gì thì làm.

Kỳ thực cũng chỉ trong chốc lát, đối với Hắc Muội mà nói lại phảng phất là qua thật lâu thật lâu, những người này lật ngược phòng lên, tìm ra mấy chục lượng bạc giấu trong hòm sắt đặt ở đầu giường nhưng không có bất luận biểu tình vui sướng nào, ngược lại hai mặt nhìn nhau.

Hắc Muội trong lòng nhất thời phát lạnh, lập tức phản ứng những người này quả nhiên không phải cường đạo bình thường, bọn họ chẳng lẽ là trưởng công chúa phái tới ——

Trong đó người đi đầu có chút tức giận đi đến bên giường, trên cao nhìn xuống Hắc Muội, một phen kéo thất lung của nàng, thấp giọng uy hiếp nói, “Nói, ngọc bội giấu ở đâu?”

Hắc Muội tâm lập tức trầm đến thung lũng, dùng sức tập trung tinh thần, “Ngọc bội gì?”

Người nọ hung hăng nhìn nàng, cũng không nói gì trực tiếp xốc vạt áo của nàng lên, lộ ra cái yếm hồng phấn thêu lá sen xanh biếc.

Da thịt mềm mại của nàng nhất thời lơ lửng dưới ánh nến trong không khí, lại khiến nàng một trận thoải mái, nàng cảm thấy chính mình khát vọng cỡi sạch quần áo trên người, dù cho nhìn những nam tử hắc y trước mắt trong lòng cỡ nào khủng hoảng chán ghét, thân thể lại ỨC CHẾ KHÔNG ĐƯỢC KHÁT VỌNG BỊ TỚI GẦN, nàng lo lắng cả đầu đầy mồ hôi, lại vô lực xụi lơ như trước.

Những người này đối với thân thể nữ nhân trong lớp áo nam nhân của nàng tuyệt không giật mình.

Người nọ vừa kéo dây yếm sau gáy nàng vừa hung ác nói, “Nếu không nói ngọc bội ở đâu ta sẽ khiến cho người hối hận chính mình là một nữ nhân!”

Hắc Muội nhìn hấn mặt mày hung ác, tay cuộn ở dưới mép giường sờ soạng tìm được miếng vụn gỗ, dùng khí lực toàn thân ấn lên, vụn gỗ sắc bén lập tức đâm vào lòng bàn tay của nàng, cảm giác đau đớn lợi hại làm cho nàng thoáng hoàn hồn, “Cho dù các người tìm được ngọc bội cũng sẽ cường hiếp ta không phải sao?”

Người nọ đối với nàng trào phúng cười, đối với người phía sau nói, “Đi bên ngoài tìm xem, một tác cũng không buông tha!”

Những người khác nhất thời ra ngoài, người này nhìn chằm chằm nàng âm trầm cười, “Mặt hàng không tồi, lão tử đêm nay thật có phúc!”

Nói xong liền buông ra đai lưng thoát áo, lộ ra thân thể tinh trắng, Hắc Muội nhìn thấy nuốt một ngụm, nàng đã sắp không thể khống chế được khát vọng của chính mình, có thể không chủ động dấn đi lên đã là cực hạn nhẫn nại của nàng, nàng trong lòng cuồng hô Lâm Tam Mộc ——

“Đừng nóng vội, cái này cho người thích!” Người nọ tay chân lạnh lẽo liền muốn thoát quần, bỗng nhiên lập tức dừng lại, thét chói tai một tiếng trong nháy mắt ngã xuống đất.

Phía sau là khuôn mặt tức giận lạnh buốt của Tam Mộc.

“Tam Mộc!” Hắc Muội vui mừng phát khóc, vô lực la lên, hấn rút cục chạy tới.

Dưới ánh nền mơ hồ, là sườn mặt duyên dáng của Tam Mộc, ánh ở trước mặt nàng giống như trăng sáng vừa lộ ra khe núi, chuyên chú nhìn đôi mắt, dung nhan tuyết trắng không tí vết, vẻ đẹp tuyệt mỹ nói không nên lời, làm cho nàng trong lòng từng trận rung động, “Tam Mộc!

Thân thể đã trung thực chiếu rọi lòng của nàng.

“Như Ý!”

Lâm Tam Mộc chạy vội tới trước giường nhìn nàng, sờ sờ gương mặt của nàng, một phen bế nàng vào lòng, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Hắc Muội trong lòng lập tức buông lỏng, cái ôm quen thuộc an toàn như thế, hơi thở nam tử tươi mát, hương vị chỉ thuộc về Lâm Tam Mộc giờ phút này nàng quả thực như uống cam lộ, nàng cấp bách thăm dò người hấn, muốn càng nhiều.

Hấn đem vạt áo của nàng vừa che đây lại nàng đã giầy dựa mở ra, da thịt dán chặt vào ngực Tam Mộc thoải mái thở dài.

“Như Ý, Như Ý!” Tam Mộc rất nhanh phát hiện nàng không đúng, từ trong lòng kéo nàng ra nhìn, khuôn mặt nàng đỏ như bị thiêu đốt, ánh mắt mê loạn tan rã.

Hấn trong mắt hàn ý hiện lên, “Đáng chết! Dám kê đơn nàng!”

Hắc Muội thể này mới thoáng thanh tỉnh một chút, dùng hết một tia lý trí cuối cùng nói, “Bên ngoài —— còn có —— người!”

Tam Mộc nhất thời cả kinh, “Ta đi giải quyết!”

“Cẩn —— thận!” Hắc Muội vô lực yếu đuối ở trên giường, nhìn bóng dáng Tam Mộc rời đi rồi cuộc nhẹn không được vén quần áo mình lên, há mồm thở dốc ——

“Như Ý! Nàng thế nào?” Trong sương mù là tiếng Tam Mộc.

Hấn đã trở lại, Hắc Muội ở bên giường quần áo hỗn độn, nhìn qua cực độ khó nhìn, cả đầu đầy mồ hôi dày vò.

Lúc này miệng khô lưỡi khô, cơ thể Hắc Muội khô nóng âm thanh của hấn như rượu hảo hạng, ôn nhuận say lòng người, quanh thân Tam Mộc tản ra hơi thở mê người, dụ dỗ nàng leo lên.

Cơ thể thiêu đốt khiến nàng có chút mê muội, đối mặt hấn kề sát vào hai gò má, nàng chung quy lại khó nhìn, vội vàng bám víu đi lên ——

Chân tay luống cuống cỡi y bào của hấn, lộ ra da thịt trơn bóng như ngọc bích cùng với hương thơm cỏ cây kích thích cảm quan của nàng, Hắc Muội như con cá có tám chân gắt gao ôm hấn, một đường dọc theo cổ hôn xuống ——

Tam Mộc nhìn Hắc Muội giờ phút này mê loạn cùng lo lắng, đối với hấn giờ trò, có chút dờ khóc dờ cười, hoàn toàn không cho hấn đường sống.

Dưới lưỡi cơ bắp rắn chắc, Hắc Muội nhẹn không được cái miệng nhỏ cắn xuống, gắt gao cứng rắn, bạch ngọc trơn bóng như mỡ dê.

Tam Mộc kêu đau một tiếng, đến bây giờ hấn cũng không muốn giầy dựa, tựa hồ là cực lực nhẹn xuống, mặc Hắc Muội ở trên người hấn tìm thỏa mãn.

Thẳng đến nàng mãnh liệt đem hấn áp đảo trên giường, miệng mũi cùng sử dụng một đường trượt, chớp mũi dựa vào lửa nóng của hấn, cuồng loạn thờ, lại mở lại hôn, cố tình không thể nào xuống tay, mở to ánh mắt mê mang xin giúp đỡ.

“Tam Mộc —— Tam Mộc, giúp —— ta —— “Nàng ủy khuất mà hỗn độn.

Đôi mắt nàng như tinh tú phát sáng, ần ần lóng lánh hơi nước, khuôn mặt ửng đỏ như lựa đồ cuộn cuộn.

Lâm Tam Mộc phục hạ tuần nhan, đôi môi chuồn chuồn lướt nước hôn mặt nàng, trấn an của nàng xao động, “Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến!”

Rồi sau đó dời tới hai bầu ngực hấn tâm tâm niệm niệm, mút lấy ngọn núi tuyết trắng của nàng.

Hấn trùng điệp rơi xuống dấu hôn, miệng lưỡi phun ra nuốt vào giảm bớt xao động bất an của nàng.

Nàng cơ hồ đã không có che thân thể.

Hấn chưa từng từ góc độ như thể nhìn vẻ đẹp của nàng. Hấn cảm thấy mỗi một bộ phận trên cơ thể nàng đều là tạo hóa ban ân, đầu ngón tay chống đỡ trước ngực hấn run nhẹ không tiếng động phát ra mời gọi.

Khuôn mặt ửng hồng, ánh mắt mê ly, đôi môi hồng nhuận hơi hơi mở ra, đang tràn ra loại âm thanh khiến người ta rối loạn thần trí.

Tam Mộc cảm thấy dường như không phải Hắc Muội bị kê đơn mà là hắn bị kê đơn, lời kéo nàng dậy, “Ngồi lên!”

Cơ thể Hắc Muội giờ phút này đã bị dục hoá thiêu đốt, nhất là Tam Mộc nhìn nàng, cười đến quỷ dị, đôi mắt lóe sáng tú sắc khả com như vậy.

Tam Mộc đã hơi hơi nâng thân thể nàng dậy, dẫn đường nàng từng chút một nắm trong tay thân thể hắn.

Thẳng đến Hắc Muội đối với cự vật cao ngất chạm rai ngồi xuống, bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp nhận phân nửa, bắp đùi mềm mại chống đỡ căng trướng cực điểm, thứ bành trướng đau đớn làm cho nàng trong nháy mắt rơi lệ, toàn thân khó chịu rốt cục sau khi thư hoãn một chút, nàng thờ dài hô tên của hắn.

Mà giờ phút này Tam Mộc cũng gian nan vạn phần, cổ họng âm ạch dụ hoặc , “Động đi!”

Hiển nhiên hiện tại Hắc Muội là một cô nương thực ngoan.

Nàng động thật sự cố gắng, ngọn núi theo động tác của nàng mà lắc lư, cái mông mềm mại từng chút từng chút đánh lên khó bộ Lâm Tam Mộc, cũng từng chút đánh vào lòng Lâm Tam Mộc ——

Hắc Muội thoát nhìn có chút vất vả, bộ ngực xinh đẹp tuyệt trần quyến rũ chảy ra từng tí mồ hôi.

Lâm Tam Mộc trông thấy trán nàng đầy mồ hôi ẩm ướt , bỗng nhiên có chút đau lòng, “Có mệt hay không?”

Hắc Muội dần dần tìm về lý trí nhưng dục vọng như trước chưa lui, thắt lưng mãnh mãnh vặn vẹo ra biên độ dụ hoặc, chỉ có thể nghe thấy da thịt trùng điệp đánh nhau.

Hắn giờ lên môi lại tìm được điểm đỡ bưng, cực không tình nguyện âm ạch nói chuyện, “Thuốc chết tiệt, tra tấn không phải nàng mà là ta!”

Nói xong màu sắc căng thẳng, đứng thẳng mà vào, ôm thân thể mềm mại ngồi dậy, ý nghĩ một trận mê muội, huyết dịch nhất tề chảy xuống thân.

Hắn nơi đó đứng thẳng, kêu gào muốn càng tiến sâu vào nàng, lại chịu nhẫn nại, xoay người đứng lên, hung hăng gõ cùm xiềng xích nàng ở phía dưới, gấn bó dây dưa hôn môi, con ngươi sâu thẳm của hắn quả nhìn thẳng vào mắt nàng, thân thể bắt đầu điên cuồng động, chủ động va chạm nàng, mạnh mẽ tấn công chiếm lấy ——

Hắc Muội rốt cục được xoa dịu, dần dần tìm về lý trí.

Thân thể trơn bóng giao triền cùng trong không khí tràn ngập mùi làm cho nàng không thể không thừa nhận vừa rồi chính mình phóng đảng cùng khát cầu, nhưng trong lòng nhiều lắm do dự và phần nộ làm cho nàng không kịp thẹn thùng.

Ánh trăng xuyên qua sa mạn rơi xuống trên mặt người bên cạnh sáng tỏ thâm thúy, phảng phất như áng mây mỏng được ánh trăng chiếu vào tuyên cáo hoa mỹ của hắn.

Tinh táo lại về mặt Lâm Tam Mộc lạnh lùng đôi môi khẽ nhếch.

Khe khẽ thờ dài khép lại vạt áo rồi tung của Hắc Muội, kéo tấm thảm giúp nàng che dấu thân thể phiếm hồng.

Đêm cảm giác mát xuyên thấu qua cửa thổi vào trong phòng, xuyên thấu hương khí nồng đậm ngọt ngào, đánh vào da thịt hai người vừa mới khô nóng.

Hắc Muội lạnh run một cái, rốt cục thanh tỉnh nhớ tới tình cảnh hiện tại của hai người, càng nghĩ đến hắc y nhân nguy hiểm vừa rồi.

Hắc Muội mở to mắt nhìn thẳng Lâm Tam Mộc, “Tam Mộc, những người này là trưởng công chúa phái tới !”

Tam Mộc không nói gì.

“Hôm nay nếu chàng không tới kịp, ta sẽ bị —— “

Tam Mộc cắt ngang lời của nàng, “Như Ý, thực xin lỗi!”

Trong lòng hắn nghĩ mà sợ, oán giận như Hắc Muội.

Hắn không nghĩ tới tỷ tỷ sẽ đối phó Hắc Muội, này đã đánh vỡ điểm mấu chốt của hắn, ánh mắt lạnh liệt như xuyên thấu tầng mây tuyết vụ, ùn ùn kéo đến tập kích.

“Đem ngọc bội hủy diệt!”

Hắc Muội sửng sốt, thập phần nghiêm túc nói, “Ta đã hủy rồi, bằng không sớm bị những người này tìm ra !”

Tam Mộc nhìn nàng, “Nếu có điều bất trắc —— “

“Nếu có bất trắc thì chết ta sẽ cùng chết với chàng, nếu sống ta sẽ nhất định cùng chàng về thôn Đại Diệp!”

Trong ánh mắt Hắc Muội thông suốt kiên định.

“Được!”

“Ta quyết định đi đánh trống cáo trạng trường công chúa đoạt vị hôn phu của ta vào phủ làm nam sủng!” Hắc Muội vừa nói ra, Tam Mộc sững sốt, nửa ngày bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Thế nào, không được sao?”

“Không, biện pháp này thật ra không tệ, bất quá nàng phải chú ý một chút —— “

Kỳ thực biện pháp này cũng không phải Hắc Muội đột nhiên nghĩ ra, hai ngày trước nàng nghĩ nhiều nhất chính là thừa dịp hiện tại trường công chúa còn chưa tìm được cách chứng minh thân phận Tam Mộc, theo kiểu đi tìm Bao Thanh Thiên giải oan, bức bách nàng buông tha, dù sao Hắc Muội kiêng kỵ gây ồn ào sẽ khiến Tam Mộc bất lợi, nhưng hiện tại xem ra, đây là biện pháp duy nhất cũng là trực tiếp nhất, huống chi hắc y nhân là chứng minh tốt nhất.

Bất quá nàng vẫn hy vọng được Tam Mộc cho phép, nàng không nghĩ tới Tam Mộc đối với chuyện làm một người bình thường quyết định kiên quyết như vậy.

“Vì sao?” Nàng vẫn hỏi ra miệng.

“Mẫu thân ta sờ đi làm như vậy bất quá là hy vọng ta cả đời vững vàng yên vui, ta nghĩ ý nguyện tỷ tỷ là vi phạm mong muốn của mẫu thân ta.”

“Chỉ nguyện nhân này!”

Tam Mộc cười cười, “Nàng nghĩ ta nói cái gì? Có phải nói ta không muốn cùng nàng tách ra không? Sợ ta xác định thân phận không nhận nàng nữa à!”

“Hừ, giấy trắng mực đen, chàng còn chạy trốn được sao!” Hắc Muội tin tưởng tràn đầy, không biết sợ.

Hai người thương lượng thỏa đáng, lập tức Tam Mộc viết đơn kiện, dựa theo ý nghĩ Hắc Muội đem sự tình miêu tả thành chính mình là vị hôn phu ở rể diện mạo tuyệt mỹ bị trường công chúa nhìn trúng mạnh mẽ giam lỏng ở phủ trường công chúa, chính mình ngàn dặm xa xôi tới tìm phu lại bị trường công chúa phái người diệt khẩu ——

Xem xong đơn kiện Hắc Muội vui vẻ, bất cứ giá nào nàng cũng phải làm đến cùng.

“Chàng không sợ tỷ tỷ chàng trở mặt?”

“Sớm trở mặt !” Tam Mộc nhẹ nhàng băng quơ một câu lại làm cho Hắc Muội trong lòng đau xót.

Kế tiếp lại đem vài hắc y nhân kéo ra nhất nhất viết lời chứng.

Đợi cho Liễu Phượng Nhi trở về Tam Mộc mới lặng yên rời đi.

“Liễu Phượng Nhi, ngươi hiện tại ly khai ta còn kịp!”

Hắc Muội dựa theo đơn kiện thoái thác đem sự tình nói với Liễu Phượng Nhi, trực tiếp đề nghị nàng rời đi tránh cho bị liên lụy rước lấy họa sát thân.

Liễu Phượng Nhi lập tức quỳ xuống, “Không, ta nguyện ý cùng ngươi đổi mặt.”

Hắc Muội cũng không bắt ngờ, nhưng còn có chút cảm khái, “Ngươi có biết, chuyện lần này sẽ ầm ĩ rất lớn có lẽ ta sẽ không chết đâu!”

“Từ trước ở Bạch gia chúng ta đánh nhau xem như có kết oán, mà ngươi lại nguyện ý dùng ngân lượng trên người thay ta chuộc thân, từ một khắc đó ta Liễu Phượng Nhi mạng này chính là của ngươi —— “

Hắc Muội còn có cái gì để nói, suốt đêm đi tìm Vương Minh.

Vương Minh nhìn đơn kiện cùng lời chứng còn có này đó hắc y nhân bị trói cả kinh trong khoảng thời gian ngắn không lấy lại được tinh thần.

“Vương đại ca, thực xin lỗi, ta không có nói cho ngươi ta là nữ nhân! Nhưng ta thật sự có nỗi khổ —— “

Không đợi Hắc Muội giải thích, hần liền cắt ngang, “Hắc Đệ, không cần nói, ta đều biết, ngươi muốn ta làm như thế nào?”

Đối mặt Vương Minh vẫn nhiệt tình chân thành như trước, trong lòng Hắc Muội cảm kích vạn phần.

Hai người thương lượng hồi lâu, cuối cùng Vương Minh mang theo hắc y nhân rời đi.

Tam Mộc chỉ điểm nàng địa điểm đi đầu trạng đúng là phủ nha Vương Minh, chỗ này phủ nha tuy rằng chỉ để ý phòng vệ trị an kinh thành, cùng Đô úy

phủ so sánh xem như tiểu nha môn, nhưng Phủ Doãn rất trung thành hoàng đế. Chuyện này đề cập đến trưởng công chúa, Tam Mộc tin tưởng thông qua hẳn có lẽ sẽ khiến cho hoàng đế chú ý.

Này tuyệt đối là một nước cờ hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Buru hãn nhân sinh

Cơ hồ là trong đêm đó, trên tường kinh đô, trên tường ngoài cửa hàng dán đầy tiểu quảng cáo, rất nhiều người trên tay đều bị nhét truyền đơn, người biết chữ rất nhanh biết được nội dung, không biết chữ cũng tranh hỏi nội dung.

Rất nhanh phổ lớn ngõ nhỏ mỗi người đều đi đi lại lại truyền nhau một sự kiện, là trưởng công chúa đoạt vị hôn phu xinh đẹp của một cô nương nông thôn, dẫn tới người ta ngán dậm tìm phu, cáo lên phủ nha kinh đô.

Liễu Phượng Nhi cầm trên tay một chồng truyền đơn viết oan tình, thỉnh thoảng có ít ăn mày lưu lạc giúp đỡ dán truyền phát.

Những người này mỗi lần dán hoặc phát đi một chồng truyền đơn như vậy đều có thể được mấy văn tiền thù lao, nhiều người lực lượng lớn, Hắc Muội giao cho Liễu Phượng Nhi nhiệm vụ chính là chế tạo áp lực dư luận.

Mà nhiệm vụ của Vương Minh chính là giám thị đám hắc y nhân, bảo đảm an toàn cho họ.

Còn nàng trực tiếp đi phủ nha cáo trạng.

Phủ đệ trưởng công chúa giờ phút này hoa sen đầy hồ, dương liễu ẩm nồng, trăm hoa đua nở, tô điểm cho đình, đài, lầu, các.

Trên hồ gió thổi phát phơ, cảnh liễu nhẹ lay động, sóng gợn nhộn nhạo.

Nhưng ai cũng không có tâm trạng ngắm phong cảnh, mỗi người cảm thấy bất an, nô bộc tỷ nữ thờ mệnh cũng không dám, đi đường đều nhẹ nhàng, rất sợ không cẩn thận chọc giận chủ tử.

Nữ tử trang phục lộng lẫy tóc mây cao ngất, trên búi tóc cắm mấy ngọc trân nam vàng, trăm cài lay động tôn lên khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp như ngọc, dung mạo không giận mà uy.

Một trận gió đêm phát qua quanh thân nàng, váy sam đỏ thắm theo mẫu đơn tầng tầng bay lên, phảng phất tản ra một mùi thơm tuyết lan. Dung mạo của nàng giấu sau những sợi tóc phát phơ, mắt đào hoa vô hạn quyến rũ thủy mị.

Một đám nô bộc vây quanh phía sau nàng, dưới chân rất nhanh hướng tây uyển bước vào.

Đúng là trưởng công chúa Đại Đường quốc, khi tiền hoàng còn sống thì nhận được sủng ái, nay cùng tân hoàng lại thân cận, hưởng hết vinh quang, trong kinh quan viên nhắc tới nàng đều kính sợ ba phần.

Đi đến tiểu viện nàng uy nghi quát tùy tùng lui xuống, lập tức một mình đi vào tiểu.

“Ngươi cứ như vậy không tiếc hủy hoại thanh danh của ta cũng muốn cùng ta đối đầu?” Giờ phút này trưởng công chúa hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh ngạo nghễ như vừa rồi, trong mắt chỉ có phẫn nộ cùng thất vọng, nổi giận đùng đùng chất vấn bóng người bên cửa sổ.

Người nọ một thân trường bào gấm vóc hoa mỹ, dần dần xoay người lại, dung mạo hờ hững vô tự, đúng là Lâm Tam Mộc.

“Ta nói rồi, tuyệt đối không cho phép đụng vào một sợi tóc của nàng!”

Trong lời nói của hắn mang theo kiên quyết.

Trưởng công chúa sùng sốt, nhìn khuôn mặt trước mắt này cùng dung mạo chính mình tương tự, không khỏi giật dử, “Ta là hoàng tử của ngươi!”

“Nàng là thê tử của ta!” Lâm Tam Mộc không chút nào thoái nhượng gắt gao nhìn chăm chăm nàng, hai mắt sâu không đáy, “Đừng tưởng rằng nàng như tiểu nha đầu trong phủ ngươi dễ mặc ngươi gây khó dễ! Ngươi đây là gieo gió gặt bão!”

Bỗng nhiên nàng nở nụ cười, bên môi độ cong mang theo vô hạn đùa cợt, “Một con nhóc ở nông thôn, nó xứng làm thê tử của ngươi sao? Trên người ngươi đang chảy là huyết mạch cao quý hoàng gia!”

“Khi ta bị người đuổi giết, lúc huyết mạch cao quý chảy đầy đất chính nàng đã cứu ta!” Tam Mộc vốn còn rất nhiều điều muốn nói, nhớ tới tình cảnh ngày đó mùa đông tuyết bay trong khe núi kia, trong rừng trúc Bạch gia, trong phòng tối yên tĩnh, dưới chân núi thôn Đại Diệp người một nhà vui vẻ đón năm mới.

Từng mảnh ký ức của nàng và hắn, bỗng nhiên cái gì cũng không muốn nói, hắn cảm thấy nàng vĩnh viễn sẽ không biết.

“Người vẫn trách hoàng tử để người bên ngoài phiêu linh nhiều năm?”

“Ta không trách, ta chỉ không muốn làm trái ý nguyện mẫu thân! Làm trái ý nguyện của mình!”

“Nhưng ta tìm cách nhiều năm vì ai? Ngồi ở vị trí kia hắn là người —— “

“Ngồi trên vị trí kia không hắn sẽ khoái hoạt!”

Tam Mộc lạnh lùng làm cho trưởng công chúa kích động gấp bội, một phen phát đi bức tranh thủy mặc treo trên tường.

“Nhưng người không nên đánh rần động cỏ như vậy, vạn nhất, chỉ cần bên kia vừa nghe được tiếng gió đầu chúng ta sẽ rơi xuống đất!” dung mạo của nàng mang theo tức giận cùng phẫn nộ.

“Vậy người không nên bố trí ta vào nơi nguy hiểm như vậy!” Tam Mộc mày kiếm mất sáng tức giận.

Trưởng công chúa nhìn hắn, liếc lảng nhìn, dường như cố gắng từ vẻ mặt của hắn tìm cái gì, cuối cùng có chút nản lòng, chậm rãi nói, “Ta biết người lo lắng, nhưng ta là tỷ tỷ ruột của người, chẳng lẽ ta sẽ hại người sao, ta đã quyết định đi tới bước này nhất định là có chuẩn bị nắm chắc!”

“Chớ nói nữa, thả ta rồi đi đi!” Lâm Tam Mộc nhìn tỷ tỷ trước mặt dần dần có chút cuồng loạn bất đắc dĩ nói, ánh mắt hắn như bị kín mây mù sao sớm, âm ảm đi xuống, “Nhận tổ quy tông hay vị trí kia đối với ta mà nói đều không hề ý nghĩa. Thả ta đi đi!”

“Mơ tưởng!”

Lâm Tam Mộc bóp cổ tay giòn vang, thâm trầm sau một lúc lâu rốt cục nói, “Người có biết lúc trước mẫu thân kêu bà vú đưa ta ra cung còn có hai người biết rõ sự tình không?”

“Cái gì?” Trưởng công chúa sững sốt, không thể tin nhìn Tam Mộc hỏi, “Ài? Hai người nào?”

“Bọn họ mấy hôm trước cũng vào kinh, sau đó liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.”

Tam Mộc nói lời này có vài tầng ý tứ, một là chỉ năm đó hắn vẫn còn nhỏ bị bí mật đưa ra cung trên đời còn có người biết, hai là đối với chuyện trưởng công chúa muốn vì hắn chứng minh thân phận đã có người biết trước nàng một bước.

Kể từ đó chuyện sẽ không đơn giản như vậy, hiển nhiên trưởng công chúa cũng lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hai người cuối cùng lại một lần chia tay buồn bã.

Bên kia Hắc Muội giờ phút này chân chính thuyết minh cái gì là nhân sinh buồn hận.

Ừn ừn kéo đến thế công dư luận nàng lấy khí thế ghé con mới sinh không sợ hổ gồ trống to phủ nha kinh đô, trước mắt bao người cáo trạng trưởng công chúa, đôi mặt nhân chứng vật chứng, lời lẽ sắc bén, Hoàng đại nhân phủ nha cả kinh một thân mồ hôi lạnh.

Ngay lúc hắn đang âm thầm cân nhắc việc này nên xử lý thế nào, có người tới cửa báo phòng.

Trên hành lang gấp khúc ở hoa viên phủ nha, một nam tử mặc bạc bào xanh đang đứng, trong tay hắn túm chặt nhành hoa, mấy cánh hoa phiêu tán rơi xuống, theo gió cuốn vào ống tay áo.

Thanh y tố bào, tự nhiên thanh nhã, xuyên qua sương khói, không nhiễm bất luận tạp trần gì, giống như thế ngoại tiên nhân tùy thời đều có thể theo gió đứng lên.

Hoàng đại nhân bước nhanh tới, lập tức quỳ xuống đất dập đầu, “Hoàng Nghiêm khấu kiến phò mã!”

Người nọ xoay người lại, dung mạo lại không giống đáng người của hắn không dính hạt bụi nhỏ, ngũ quan mang theo chút bí hiểm hàn ý, đúng là phò mã trưởng công chúa Tần Vô Tình.

Mặc dù hắn cười yếu ớt tay hơi hơi nâng Hoàng Nghiêm đại nhân dậy, nhưng đôi mắt u ám của hắn vẫn khiến Hoàng đại nhân cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Trong kinh đều nói trong vài vị phò mã đương triều thì có phò mã trưởng công chúa tính tình ôn nhu độ lượng, nhưng Hoàng Nghiêm không cảm thấy như vậy, tổng cảm thấy vị phò mã này bề ngoài ôn nhuận không đơn giản như vậy.

“Hoàng đại nhân, ngài cảm thấy cô gái cáo trạng trưởng công chúa là người thế nào?”

Hoàng Nghiêm dự cảm lần này phò mã đến là để tìm hiểu án đoạt phu ờn ào huyền ảo có liên quan tới trưởng công chúa, nhưng hắn đi thẳng vào vấn đề hỏi người cáo trạng có chút bất ngờ, nhưng vẫn dùng thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “Nhìn sơ cô gái đó vô cùng lỗ mãng quật cường!”

Tần Vô Tình mỉm cười, như là suy tư chuyện gì, không hề nói chuyện.

Hoàng Nghiêm thập phần chờ mong hắn có thể ám chỉ chút gì, nhưng phò mã Tần Vô Tình bắt quá lại nói chuyện tào lao vài câu liên cáo từ .

Hoàng Nghiêm không khỏi có chút buồn bực , kỳ thực dựa theo ý tưởng của hắn, đơn giản là chờ lập án xong hắn đến phủ đệ công chúa tự mình thỉnh tội, thứ nhất xem ý tứ trưởng công chúa, cũng nhìn xem vị hôn phu bị cướp đi có phải thật sự bị cầm tù trong phủ trưởng công chúa không, thứ hai coi như là cho trưởng công chúa một bậc thang thả người.

Nhưng hôm nay phò mã tới cửa, chỉ hỏi tình huống người cáo trạng, hắn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Hắn vốn luôn luôn xử sự cẩn thận, cái này cần phải suy nghĩ lại.

Giờ phút này Hắc Muội đang ở trong nhà cân nhắc Hoàng đại nhân kế tiếp sẽ làm gì, lại bị báo cho biết có người tới cửa bái phỏng.

Nhìn dáng vẻ Liễu Phụng Nhi khẩn trương, nàng lập tức ý thức được thân phận người này, nguyên bản nàng tưởng trưởng công chúa tìm tới cửa, nào ngờ là một vị nam tử dung mạo mang cười.

Hắc Muội không kịp nhìn hắn ăn mặc tinh mỹ , vừa thấy bên hông lộ ra ngọc bội hơi hơi sưng sốt, lập tức đập đầu, “Bái kiến phò mã!”

Tần Vô Tình nở nụ cười, “Thật là một người thông minh !”

Hắc Muội vốn nghĩ đến trưởng công chúa trong truyền thuyết nhất định tự mình tới cửa , nàng thậm chí chuẩn bị tốt vấn đề chất vấn nàng, vừa nghĩ đến chính mình là một dân chúng bình thường chất vấn công chúa liền tâm huyết dâng trào , ai kêu vị hôn phu của nàng là đệ đệ người ta, còn chảy huyết mạch hoàng tộc.

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới phò mã sẽ tự mình tới cửa tìm nàng, vì thế cũng không nói gì, lẳng lặng chờ hắn ra chiều.

“Nghe nói vị hôn phu của ngươi là ở rể ?”

“Phải, ‘Hắc Muội’ vô cùng nhanh nhẹn lấy ra bản hộ tịch trong lòng, ‘Người xem!’”

Chủ hộ trên hộ tịch là Phùng Như Ý phía sau đứng tên Lâm Tam Mộc, còn có dấu tay.

Tần Vô Tình nhìn nhìn, đối với Hắc Muội nói, “Cô nương cũng biết hậu quả đám cáo trạng trưởng công chúa đi?”

“Hậu quả? Trưởng công của ta đã bị đoạt, ta còn sợ gì, dù cáo trạng ta cũng cáo!”

“Được, nhớ kỹ lời hôm nay ngươi nói!”

Hắc Muội rất muốn nói với Tam Mộc chuyện hôm nay phò mã tới, nàng luôn cảm thấy có chút kỳ quái, lẽ ra phò mã nên đứng về phía trưởng công chúa, vì sao có một loại ý tứ cổ vũ nàng chứ.

Nhưng nàng không nghĩ tới sự việc sẽ diễn biến trở nên có chút hí kịch hóa .

Bởi vì ngày hôm sau phủ nha tái thẩm không khí rõ ràng không bình thường , bên ngoài binh sĩ kim giáp ngân thương không nói, trên công đường còn bày có một tấm rèm, phía sau rèm rõ ràng có người, hơn nữa mọi người phá lệ nghiêm túc thận trọng.

Ngồi bên công đường đứng là vợ chồng trưởng công chúa.

Đây là Hắc Muội lần đầu tiên nhìn thấy trưởng công chúa, dù nàng không dám nhìn thẳng nhưng chỉ nhìn thoáng qua nàng vẫn cảm giác được dung mạo của nàng có vài phần tương tự Tam Mộc.

Trong lòng nàng kỳ thực cũng thập phần khẩn trương, nhưng giờ khắc này nàng bỗng nhiên cảm thấy có một loại dũng khí bất khuất trước khi chết.

Theo Hoàng Nghiêm đại nhân một tiếng thẳng đường, nàng một mực chắc chắn vị hôn phu Lâm Tam Mộc của mình vì tương mạo xuất chúng bị trưởng công chúa cầm tù bên trong phủ.

Nhưng không nghĩ tới là, kế tiếp Lâm Tam Mộc thế nhưng thật sự bị dẫn ra, nàng không ngờ có thể ở trong tình thế này gặp lại nhau.

Nhưng ánh mắt Tam Mộc mang theo trấn an nàng nhanh chóng trấn định lại.

Kế tiếp Hắc Muội đã thành phối hợp diễn, chỉ còn lại có Hoàng Nghiêm đại nhân chất vấn Lâm Tam Mộc.

Từ đầu tới cuối người phía sau rèm và trưởng công chúa đều không nói một lời, thậm chí đều không có biểu tình gì.

Thẳng đến cuối cùng Hoàng Nghiêm đại nhân định án xong phò mã đột nhiên đề suất bồi thường tinh thần cho Hắc Muội.

Phủ nha phán định Tam Mộc quay về với Hắc Muội không nói, mặt khác còn được bồi thường một trăm mẫu ruộng tốt.

Này làm Hắc Muội rất bất ngờ, hoàn toàn không nghĩ tới sự tình trở nên thuận lợi như thế, thẳng lợi đến tựa hồ rất bất ngờ không kịp phòng bị.

Mà Liễu Phụng Nhi cùng Vương Minh đều kinh hãi vạn phần, Tam Mộc hình như không bất ngờ gì, chỉ còn Hắc Muội một mình hôn đầu trưởng não.

Trở lại tiểu viện Hắc Muội còn mộng lung, nhìn thấy Tam Mộc cười nói nàng thật có cảm giác mộng ảo không thực.

Ánh mắt hần xán lạn như cười như không nhìn chăm chăm nàng, tay thon dài hữu lực găt gao nắm tay nàng.

Hắc Muội cảm thấy chính mình có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với hần, nhưng lập tức lại không thể nào mở miệng.

Ngược lại là Tam Mộc hướng về hồng nàng néo néo, khẩu khí mang theo điểm chất vấn, “Vừa rồi trên công đường Bộ đầu kia là người nào?”

“Ai chứ?” Hắc Muội hỏi câu đầu tiên quả thật là mờ mịt, hỏi câu thứ hai bắt đầu hỗn độn, “Ai a, Hoàng đại nhân sao?”

Ánh mắt Tam Mộc sáng quắc chọc cười Hắc Muội, Tam Mộc xem nàng chính là không ngoan ngoan, trực tiếp hành động.

Mùi hương thoang thoang đánh úp lại, một cổ sóng nhiệt run rẩy dọc theo ngực bụng Hắc Muội đi nhanh, bạc môi hần đã hàm trụ nhũ châu của nàng nhâm nháp. Rất nhanh Hắc Muội không còn lực chống đỡ, đôi mặt thể tấn công của hần vừa mờ vừa cần vội vàng kể lại quá trình lui tới với Vương Minh.

Vừa nói xong Hắc Muội bắt đầu hỏi Tam Mộc, chuyện hôm nay trong công đường, cảm thấy có phải quá mức thuận lợi hay không, nàng rất sợ hãi sự tình lại có biến cố gì.

Vừa nói xong Hắc Muội bắt đầu hỏi Tam Mộc, chuyện hôm nay trên công đường, có phải quá mức thuận lợi hay không, nàng rất sợ hãi sự tình lại có biến cố gì.

Tam Mộc ôm chăm nàng dịu dàng nói hết thấy đã trôi qua nàng mới chậm rãi suy nghĩ lại.

Trong kinh thành mỗi người đều biết sự thật cáo trạng rơi vào tai hoàng đế, người phía sau rèm thật sự chính là hoàng đế.

“Vậy hoàng đế rốt cuộc có biết thân phận chàng không?” Hắc Muội khẩn trương hỏi.

Tam Mộc mỉm cười, “Nàng còn nhớ Ngô địa chủ ở thôn Đại Diệp không?”

“Nhớ rõ a!”

“Ta đi vài ngày sau bọn họ đã đến kinh thành.”

Hắc Muội trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến Tam Mộc từng kể lúc hần được bí mật đưa ra cung có người giúp đỡ, chẳng lẽ ——

Nàng nhìn chăm chăm Tam Mộc không thể tin, vô cùng không ngờ tới vợ chồng Ngô địa chủ có liên quan chuyện này.

“Đúng vậy, chính là vợ chồng Ngô lão gia!”

“Đợi chút, lúc trước vợ chồng Ngô lão gia đem Ngô Bảo Nhi phó thác cho nhà chúng ta nói muốn đến kinh thành chấm dứt chuyện cũ, vậy chuyện cũ chính là —— “

Tam Mộc nhìn nàng gật đầu, “Kỳ thực trưởng công chúa quá mức tự tin, hoàng đế và Thái Hậu tìm cách nhiều năm, thật vất vả đợi cho tới hôm nay an ổn vị trí, làm sao có thể buông tha bất luận người nào uy hiếp địa vị bọn họ chứ, “Tam Mộc nói xong thở dài, “Bất quá vợ chồng Ngô lão gia có lẽ đã chết.”

Hắc Muội ngây người, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng nha nha nói, “Ta nhất định thay bọn họ chiêu cố Ngô Bảo Nhi !”

“Bọn họ biết đưa nhỏ được họ bảo vệ là chàng không?”

“Hần là không biết.”

Hắc Muội một trận cảm khái, người cổ đại luôn trọng tín nghĩa, vì giữ lời hứa, bảo hộ đưa nhỏ bọn họ thậm chí cũng không biết là ai tình nguyện mà chết.

“Vậy phò mã có phải người của hoàng đế không?” Hắc Muội sờ dĩ nghĩ như vậy là hoàn toàn dựa vào linh cảm của nàng, nhưng không nghĩ tới được Tam Mộc khẳng định, lại thần thức không thôi.

Tam Mộc lạnh lùng cười, “Trường công chúa tự cho là chính mình có thể nắm trong tay tất cả, không biết phía sau người ta sớm đã bày bố.”

“Vậy chàng có thể gặp nguy hiểm hay không?” Hắc Muội hiện tại quan tâm nhất là chuyện này.

Tam Mộc kéo nàng vào trong ngực an ủi nói, “Còn phải cảm tạ nàng đem chuyện này ồn ào huyên náo, xem như cho ta một cái bùa hộ mệnh.”

Quả thật đúng vậy, hiện tại hoàng đế tựa hồ vô cùng để ý thanh danh. Cáo trạng án này khiến dân chúng kinh thành trừ bỏ cực lực thổi phồng Hắc Muội đứng cùng trung trình ra, đàm luận nhiều nhất chính là tân hoàng sẽ vì dân giải oan chí công vô tư thế nào.

Nếu không bởi vì sắc trời đã tối cửa thành đóng cửa, Hắc Muội hiện tại muốn dẫn Tam Mộc rời khỏi kinh đô, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Nhưng không nghĩ tới vừa ra ngoài, trong viện nhiệt nháo khác thường, bọn họ vừa ra khỏi cửa sợ ngầy người, bên ngoài thật nhiều dân chúng cầm này nọ tới, Liễu Phượng Nhi đang bận rộn xoay quanh tiếp đón mọi người.

Mọi người thấy Hắc Muội và Tam Mộc đi ra, người người đối với Hắc Muội dựng thẳng ngón cái khen ngợi.

Khiến cho Hắc Muội dở khóc dở cười.

Tam Mộc ở bên cạnh tiến đến bên tai nàng vụng trộm nói, “Nàng hiện tại nổi tiếng khắp kinh thành !”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Ta cũng nhất định sẽ làm nàng tính phúc !

Có lẽ đây là cái gọi tiểu biệt thắng tân hôn, Tam Mộc cùng Hắc Muội gặp lại nhau không dễ, hai người trong lòng đều còn sợ hãi, trọn một đêm hai người đều lăn qua lộn lại cùng một chỗ, ngay cả com nước cũng là Liễu Phượng Nhi đưa đến nhà chính ăn.

Thời điểm Liễu Phượng Nhi tiến vào đưa com có ý ở bên ngoài cửa sổ hô lớn, “Sắp ăn com, một lát ta đưa vào!”

Hắc Muội có chút ngượng ngùng, cố gắng trấn tĩnh hô, “Được!”

Ngực còn bị tay Tam Mộc ôm sát, tiến đến bên tai nàng, “Thật mềm nha!”

Nàng một phen mở tay hất ra, đỏ mặt quát khẽ, “Không có nghe người ta nói chuyện à!”

Tam Mộc cười đắc ý, “Nha đầu kia nàng mua ở đâu, là người thức thời !”

Hắc Muội xi nở nụ cười, nói, “Ta trước kia còn từng đánh nhau với nàng ấy!”

“Ồ!” Tam Mộc vừa nghe cảm thấy hứng thú, Hắc Muội kể cho hắn một chút.

Thế này hai người vừa ăn com vừa nói chuyện trước kia nàng và Liễu Phượng Nhi đánh nhau, thời điểm Liễu Phượng Nhi tiến vào đưa thêm com nghe được cũng cười hớ hớ.

Nói đến hai người lại ở kinh thành gặp nhau Hắc Muội nhẹ nhàng băng quơ, nói là Liễu Phượng Nhi bị bán vào một hộ ác độc mỗi ngày đánh chửi, nàng thế này mới mua Liễu Phượng Nhi.

Tiếp nhận ánh mắt cảm kích của Liễu Phượng Nhi, Hắc Muội ha ha cười cười, Tam Mộc liếc mắt một cái nhìn ra hai người có điều giấu giếm, cũng không nói cái gì, chỉ nói, “Nếu nàng thích thì để cô ấy hầu hạ đi!”

Một câu này làm cho Liễu Phượng Nhi mừng rỡ lập tức quý trước mặt Tam Mộc dập đầu, trong lòng tất nhiên cảm kích vạn phần, được hai vị chồng các nàng cho phép, lòng của nàng thế này mới xem như hoàn toàn an tâm.

Hắc Muội lại khó chịu, trêu ghẹo, “Liễu Phượng Nhi, ngươi cảm tạ hắn làm gì, hắn là ở rể, đương gia tác chủ nhưng là ta a!”

Hắc Muội tiếng nói vừa dứt, liền chống lại ánh mắt khiêu khích của Tam Mộc, Liễu Phượng Nhi thật sự thông minh, vội vàng cười hắc hắc ra ngoài.

“Phải không? Vậy có cần tại hạ hiện tại hảo hảo phục vụ đương gia không?” Nói xong liền tiến tới, áp lên hơn phân nửa người lên người Hắc Muội, hai tay tiến vào vạt áo, môi lưỡi đưa tới ——

Vì thế bữa cơm này ăn thật lâu thật lâu ——

Buổi tối trăng sáng sao thưa, sau cửa sổ thanh lâu vẫn oanh oanh yến yến không ngừng bên tai như trước, nhưng lúc này nghe vào tai Hắc Muội cảm thấy tâm trạng không giống trước, cảm thấy cuộc sống tinh thần phản chấn.

Bỗng nhiên nghĩ đến một đêm kia Tam Mộc kịp thời xuất hiện, nhưng tựa hồ hần là lấy cớ ở thanh lâu uống hoa tửu chuồn ra, vì thế quay đầu một bộ dạng hung thần ác sát, kéo tóc Tam Mộc, nói, “Nói, ngày đó ở thanh lâu có làm chuyện xấu gì không?”

“Đề ta nghĩ nha!” Tam Mộc giả vờ thật sự có chuyện gì phát sinh bắt đầu suy nghĩ.

Hắc Muội gạt mình một cái xoay người ngồi vào trên người hần, “Cẩn thận suy nghĩ!”

Nhìn dáng vẻ Tam Mộc lơ đãng, Hắc Muội đâm lao phải theo lao, đơn giản vượt qua hai chân hần, nghiêng người đặt ở trước ngực hần, cặp mắt tình thâm mê ly theo dõi hần, khoe mắt khê cong, hàm chứa quý mị, “Các nàng có câu dẫn chàng không?”

“Như nàng hiện tại sao?” Tam Mộc cười giảo hoạt như con hồ ly.

Nhìn Hắc Muội cố ý bần ra bộ dạng ngoài mạnh trong yếu, nhìn không được khoe miệng khê câu, kiềm chế dục hoả đốt người, hai tay miễn cưỡng gói lên sau đầu, trần trụi nhìn nàng cúi người khê run, hần muốn nhìn xem nàng làm gì tiếp theo.

Hắc Muội thấy hần bất vì sở động, đang hơi giận nghe Tam Mộc bỗng nhiên lên tiếng, “Ta mỗi ngày nhớ nàng, nào có tâm tư liếc nhìn nữ nhân khác!”

Nói xong mắt cũng không chớp thâm tình chân thành nhìn Hắc Muội ngồi trên người hần, thuận thế siết chặt thắt lưng của nàng.

Cô nương ngọc này thỉnh linh nghe lời ngon tiếng ngọt lập tức mừng lung, cứ như vậy ngây ngốc nhìn mắt đào hoa mang ý cười của hần.

“Choáng váng!” Tam Mộc cười, dưới ánh trăng mang vẻ mặt tươi cười tình mỹ như họa.

Hắc Muội lập tức ngã lên ngực hần, “Ta cũng mỗi ngày nhớ chàng!”

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu lên màn bạc một lớp ngân sa, trong phòng trên giường hai người giao triền cùng một chỗ, lắng lắng nghe nhịp tim lẫn nhau, giờ khắc này trong lòng bọn họ chính như đêm trăng, yên tĩnh duy mỹ.

“Ngủ đi, Tam Mộc, sáng mai chúng ta về nhà đi!” Hắc Muội đang định xoay người nằm xuống ngủ, lại bị Tam Mộc một phen giữ chặt.

Nàng sững sốt, khó hiểu nhìn hần vòng lấy eo thon nhỏ của nàng không buông ra.

“Đem ta ép buộc một phen đã muốn chạy?”

“Giả a?” Hắc Muội còn giả bộ hồ đồ.

Tam Mộc xoay người một cái, hai người đổi vị trí, hần trên nàng dưới, nắm bàn tay sớm vội vàng tham nhập vạt áo, một tay giữ lấy tất cả cảnh xuân của nàng, mịn nhẵn như mưa, ôn mềm run rẩy, trên tay hần tăng thêm lực đạo, khàn khàn hỏi, “Hiện tại đến phiên ta !”

Hắc Muội sắc mặt ửng đỏ, môi ẩm áp của hần không đợi nàng trả lời đã hôn xuống ——

Trong phòng một mảnh tươi đẹp ôn hương, mây bay che lấp ánh trăng, đêm hạ tĩnh lặng không tiếng động thân nhiên truyền đến nhỏ vụn gian tình, từng câu từng tiếng áp lực xoay chuyển ——

Ngày hôm sau rất sớm Tam Mộc và Hắc Muội đã thức dậy, vừa thấy có người còn thức sớm hơn đó là Liễu Phượng Nhi đã mua về bữa sáng .

Đối với hôm nay về nhà mà nói nàng cũng vô cùng kích động và hưng phấn , dù sao từ bé đã lớn lên ở Thanh thành, lại ở kinh thành chịu khổ, biết sắp đi theo Hắc Muội Tam Mộc về thôn Đại Diệp sống trong lòng có loại cảm giác vội vàng về nhà.

Xe ngựa một đường tiến lên đến cửa thành, Hắc Muội lấy ra hộ tịch văn thư có thể thông quan, một đường thúc ngựa tiến ra cửa thành qua ba bốn địa phương, xe ngựa ngừng lại.

Bên ngoài Liễu Phượng Nhi cách màn nói , “Lão gia phu nhân!”

Hắc Muội vốn đang ở trong xe hưng phấn , cảm giác được xe ngựa dần dần dừng lại, mà trong âm thanh Liễu Phượng Nhi mang theo chút sầu lo cùng bất an, nàng vừa vén màn lên đã nhìn thấy một đám xe ngựa dừng phía trước, phản ứng đầu tiên của nàng đây là người của trưởng công chúa.

Cảm giác của nữ nhân luôn linh mãnh , quả nhiên bên ngoài xe ngựa có giọng một nam tử nghiêm túc truyền đến, “Trưởng công chúa cho mời phu nhân!”

Tam Mộc đối với nàng gạt đầu ý bảo nàng không cần kinh hoảng.

Hắc Muội vững vàng xuống xe ngựa, ngoài lương đình mấy chục thước quả nhiên có một bóng người hoa lệ.

Nàng đi qua vô cùng trấn định dập đầu thỉnh an, nhưng chưa kêu ngừng đầu, đã quỳ gối xuống .

Trưởng công chúa trên cao nhìn nàng.

Hắc Muội vốn cảm thấy sáng sớm đã gặp được chuyện như vậy có chút bức bối, nhưng vừa nghĩ đến hôm qua ở phủ nha đối chất, chính mình chiếm hết thượng phong, thanh danh trưởng công chúa quét sạch, phải ngâm bồ hòn , trong lòng liền nghĩ nay chính mình cùng Tam Mộc phải đi , nàng bị trưởng công chúa đem ra trút giận cũng có thể lý giải .

Vì thế nàng nhu thuận quỳ sát , hy vọng nàng có thể bớt giận, lại nói như thế nào nàng là tỷ tỷ ruột của Tam Mộc.

“Thế nào, hôm nay không hề nhanh nhẹn nhanh miệng .” Trưởng công chúa không giận mà uy, trong giọng nói tựa hồ không mang theo một tia cảm xúc, điều này làm cho Hắc Muội không tự giác nghĩ đến lần đầu nàng gặp Tam Mộc, cũng nói chuyện với mình như thế , trong lòng nhất thời không khỏi cảm khái, dù hai tỷ đệ này không sống chung nhưng ngữ khí lại thật sự không khác biệt a.

Nhất thời nàng cười yếu ớt, “Hôm qua làm cho trưởng công chúa chê cười.”

Nói xong nàng vẫn quỳ, như là lẩm bẩm, “Ta còn nhớ rõ năm đó ta vừa trưởng thành, Tam Mộc bị trọng thương được ta cứu về nhà, giấu trong phòng tối, khi đó đang ngày tết, nương ta vẫn còn sống, cả nhà chúng ta ở trong nhà chính vui mừng qua năm mới, hân một mình ở trong phòng, khi đó ta không biết về bất luận tin tức gì của hân, chỉ cảm thấy hân thật cô đơn tịch liêu, khi đó ta nghĩ, người nhà của hân ở đâu, đang làm gì? Có cái gì so với thân nhân đoàn tụ quan trọng hơn chứ!”

Nàng nói xong liền thẳng tắp nhìn trưởng công chúa.

Trưởng công chúa xinh đẹp uy nghi giờ phút này trong lòng lại dậy một ít gợn sóng, nàng đối với quá trình đệ đệ trưởng thành cũng được nghe báo lại, nhưng chưa từng có người dám nhìn thẳng nàng nói chuyện như vậy, cô gái da đen trước mắt này có đôi mắt sáng ngời, ra vẻ trấn định làm cho nàng bỗng nhiên cảm thấy thú vị.

“A Sâm nếu sống không tốt, bản cung sẽ làm người chết không có chỗ chôn!”

Nàng uy hiếp lại làm cho trong lòng Hắc Muội buông lỏng, những lời này ngụ ý rõ ràng là trưởng công chúa thừa nhận quan hệ của nàng và Tam Mộc.

“Trưởng công chúa yên tâm, Tam Mộc cùng ta nhất định sẽ sống hạnh phúc vui vẻ !”

Hắc Muội cam đoan được đến là một tiếng hừ lạnh.

Nàng đang muốn cáo từ, cũng không nghĩ tới trưởng công chúa quăng ra một tấm giấy dai cứng cáp, dĩ nhiên là khế ước, tròn một trăm mẫu đất.

Hôm qua ở trên công đường phủ nha phò mã Tần Vô Tình quả thật nói nguyên ý bồi thường Hắc Muội một trăm mẫu ruộng tốt, lúc ấy Hắc Muội đang cao hứng Tam Mộc có thể thoát thân trở lại bên cạnh nàng , cũng không để ý, không nghĩ tới hiện tại trưởng công chúa thế nhưng tự mình đưa nàng một trăm mẫu ruộng tốt này, lập tức có điểm không biết làm sao .

“Cầm đi, bản cung nếu biết người lại để A Sâm làm việc nhà nông —— “

Hắc Muội vừa nghe trưởng công chúa uy hiếp có điểm giận, “Làm việc nhà nông thì sao, ta nếu từ bé không làm việc nhà nông sao có tố chất thân thể tốt, ngoài ruộng đồng không khí tươi mát, phơi nắng lại phơi nắng, làm việc lại làm việc, cuộc sống mới có ý tứ —— “

Vừa nói xong Hắc Muội đứng lý hợp tình nhìn đối phương.

Không nghĩ trưởng công chúa thế nhưng không có giận tím mặt, liền như vậy thản nhiên nói, “Các người đi đi!”

Hắc Muội mặc dù bất ngờ nhưng vẫn nói, “Ngài không gặp hân?”

Bóng dáng trưởng công chúa rời đi hơi hơi dừng một chút phảng phất không nghe thấy bước nhanh rời đi.

Hắc Muội không hiểu tại sao, bước nhanh trở lại trong xe ngựa chuyển khế đất một trăm mẫu ruộng tốt, đối với Tam Mộc nói, “Chàng đi gặp tỷ ấy đi! Lần này từ biệt không biết khi nào có thể gặp lại!”

Tam Mộc cảm khế đất nhìn nhìn, hờ hững nói, “Đi thôi!”

Hắc Muội kinh ngạc nhìn hân, “Tốt xấu cũng nói một chút a!”

Tam Mộc một phen ôm chầm nàng vào lòng, khe khẽ nói, “Hôm qua đã nói tỷ ấy và ta sẽ không gặp lại !”

“Vì sao?” Hắc Muội kỳ quái hỏi .

Tam Mộc cũng không nói gì, vén màn lên kêu nàng nhìn kỹ xe ngựa xa hoa đi hướng ngược lại .

“Làm sao vậy?”

Hắc Muội không rõ hỏi.

“Hoàng đế và trưởng công chúa từ bé lớn lên cùng nhau tình cảm thân thiết, nếu không sao ta có thể còn sống rời khỏi kinh thành, nhưng hiển nhiên thả ta rời đi cũng có điều kiện !”

Hắc Muội lúc này mới hiểu được vừa rồi trong đoàn xe nhất định có người của hoàng đế phái tới giám thị trưởng công chúa, tình cảm dù sâu đậm tới đâu khi đứng trước ngôi vị hoàng đế cũng không hề có phân lượng.

Bất quá đối với này đó hoàng quyền chính trị Hắc Muội không hề có cảm giác, nội tâm tà ác nghĩ, hoàng đế làm như vậy đối lại không giống cùng có hoàng quyền xoá bỏ uy hiếp thực hiện, ngược lại như là ghen tị, tỷ đệ hoàng gia trong đó có phải hay không ——

Vì thế tại đông đông đưa đưa bên trong xe ngựa với suy nghĩ kỳ quái ——

“Lại loạn tướng cái gì?”

“Tam Mộc, chàng nói trưởng công chúa đẹp như vậy, là một nam nhân đều có lẽ động tâm đi, huống chi là thanh mai trúc mã —— “

Tam Mộc liếc nhìn nàng một cái, gõ lên trán nàng, “Lại loạn tướng, người trong xe ngựa giám thị là phò mã Tần Vô Tình.”

Tâm tư tà ác của Hắc Muội bị Tam Mộc cắt ngang, dưới ánh mắt tìm kiếm của hắn có chút xấu hổ, vội vàng đổi đề tài.

“Trưởng công chúa và phò mã tình cảm tốt không?”

“Thế nào là tốt, thế nào kêu không tốt?” Tam Mộc hỏi lại, Hắc Muội ngược lại không biết nói như thế nào, chợt nghe Tam Mộc khe khẽ nói, “Phò mã Tần Vô Tình được hoàng đế tín nhiệm, khi hoàng đế còn là thái tử hắn đã trung thành, sau khi thành thân với trưởng công chúa mặc dù có quy củ phò mã không tham gia chính sự, nhưng hắn từ trước đến nay vẫn duy trì liên lạc với hoàng đế, vợ chồng Ngô lão gia chính là bị hắn tìm được bức tử, nhưng mấy năm nay hắn cùng trưởng công chúa vẫn ân ái, thành thân hai năm sau trưởng công chúa đã đem khối ngọc bội đưa cho phò mã.”

Hắc Muội nghe hắn nói như vậy trong lòng cảm khái ngàn vạn, chính mình cũng không biết phò mã Tần Vô Tình và trưởng công chúa có tính là quan hệ tình cảm tốt hay không, một bên làm trái ý thế tử giúp hoàng đế làm việc thậm chí giám thị nhất cử nhất động của thế tử, một bên lại cùng thế tử vành tai và tóc mai chạm nhau sinh con đẻ cái.

“May mắn chàng hiện tại không phải A Sâm mà là Tam Mộc!” Hắc Muội may mắn nói, nhủ mảy đưa với Tam Mộc, tưởng tượng có một ngày Tam Mộc mặc y bào hoa lệ phiên phúc, phía sau đi theo nghi thức hoàng gia uy nghi, về mặt khinh thường nhìn Hắc Muội là một thảo dân bất kiến, không khỏi cười ha ha.

Hiển nhiên Tam Mộc vừa thấy nàng cười bốn cột đã biết hiện tại trong đầu nàng suy nghĩ chuyện gì, kéo nàng qua đặt lên nhuyễn tháp, ở bên tai nàng nói, “Về sau ngày ngày đêm đêm đều có bản cung làm bạn!”

Bên tai ngữ khí bình tĩnh lãnh đạm của Tam Mộc thổi qua, hắn làm cử chỉ thân thiết khiến Hắc Muội yên lặng suy tư, Lâm Tam Mộc sinh ra quyền quý, lại có tỷ tỷ là trưởng công chúa quyền uy ngập trời, ngày xưa xử sự tâm kế thâm trầm, mưu định rồi sau đó hành động, hơn nữa một thân võ nghệ, tướng mạo xuất chúng, nhưng người nam nhân như thế lại chọn nàng, một nhà đầu hương đã thô lỗ, vì nàng buông tha cho phú quý quyền thế, thậm chí buông tha cơ hội gặp mặt tỷ tỷ, mà nàng có tài đức gì để được hưởng diễm phúc như vậy!

“Tam Mộc, ta nhất định sẽ làm chàng hạnh phúc !” Nàng thành khẩn nói.

Lâm Tam Mộc nhìn ánh mắt lóe sáng của hắn Hắc Muội, trong lòng bỗng nhiên nóng lên, “Ta cũng nhất định sẽ làm nàng tỉnh phúc !”

Một lời hai nghĩa, Hắc Muội xấu hổ tức giận lao thẳng vào lòng hắn đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Trong xe tình hình chiến đấu

Giờ phút này thôn Đại Diệp đứng vào ngày mùa, thôn dân người người vội vàng cày ruộng cấy mạ tháo nước bón phân .

Trước kia đều là thượng thôn xong sớm, hạ thôn người họ Diệp bởi vì ruộng nhiều vẫn bận rộn đến giữa tháng bảy mới xong, nhưng năm nay thượng thôn người họ Phùng so với người hạ thôn bận rộn hơn, đối với người họ Phùng năm nay mà nói vui mừng bận rộn năm phần, bởi vì nhà nhà có ruộng .

Béo Nha làm chủ nhà cơ bản có thể hình dung hai chữ, “Thoải mái”, nhà mình vốn có mười hai mẫu ruộng lúc trước Hắc Muội và Tam Mộc đã chia cho tá điền.

Vậy không cần quan tâm, mặt khác lúc Ngô địa chủ gần đi đưa cho hơn mười mẫu ruộng tốt, Hắc Muội trước khi đi đã trực tiếp giao cho Béo Nha, không tới hai ngày nàng đã trả lại cho Ngô Bảo Nhi bảo quản.

Nhưng Ngô Bảo Nhi trước kia cũng chỉ lo đọc sách ăn cơm, hoặc tìm Béo Nha chơi đùa .

Hiện tại thành thân ngoại trừ ôm nàng dâu cái gì cũng không muốn làm, còn trông cậy vào hắc quân việc nhà, đó là không có khả năng.

Béo Nha đưa cho cha nàng Phùng Quý quản, gặp một chút là giảng đạo thuyết giáo , Phùng Quý hiện tại cao tuổi càng ngày càng thích lái nhái , đặc biệt đối với Béo Nha, vài lần suốt đêm Béo Nha nói hôn mê, xám xịt bận chuyện ruộng đất.

Cuối cùng vì bất việc, trực tiếp giao cho người họ Phùng ở thượng thôn không có ruộng, mỗi người cao hứng .

Như vậy khá tốt , thời tiết ngày mùa từng nhà bận tới mảy tới mảy, vì tránh cho ban ngày ban mặt ánh nắng độc hại chiếu xạ, trời tờ mờ sáng, trong ruộng đã có người bắt đầu làm việc rất náo nhiệt.

Thăng đến mặt trời lên cao , người trong ruộng nước cấy mạ, mồ hôi thăng roi, phía sau lưng phơi nắng nóng lên, nhưng Béo Nha cùng Ngô Bảo Nhi ngủ còn chưa có rời giường.

“Béo Nha, dậy đi”Ngô Bảo Nhi vừa cảm giác tỉnh lại nhìn mặt trời lên cao , ngoài sân tiếng Tứ Nha cho heo ăn rõ ràng lọt vào tai, cái này cho thấy trong nhà điểm tâm đều ăn qua , vừa thấy thật sự là càng ngày càng dậy trễ .

Bên tai Ngô Bảo Nhi thúc giục Béo Nha phiền không chịu nổi, than thở xoay người sang chỗ khác tiếp tục ngủ, mặt trứng ngỗng tròn trịa đỏ bừng như da thịt trên người.

Ngô Bảo Nhi nhìn thấy lòng tràn đầy vui vẻ, thật sự nhịn không được, giờ trò sờ tới sờ lui.

Béo Nha cau mày ngủ mơ mơ hồ hồ bị người quấy nhiễu không khỏi thực mất hứng, nâng tay liền đánh, Ngô Bảo Nhi cười cười, lúc nàng thực sự tức giận liền chuẩn đi.

Ngô Bảo Nhi vừa ra cửa liền thấy Phùng Quý vui tươi hơn hờ nói, “Bảo Nhi rời giường , mau rửa mặt ăn điểm tâm, cha làm mì trứng gà cho con.”

Chính mình dậy trễ như vậy cha vợ chẳng những không nói còn vô cùng thân thiết Ngô Bảo Nhi thực sự ngượng ngùng , vội vàng đi rửa mặt, vừa gánh nước xong, bỗng nhiên nghe được trong phòng có tiếng động, không xong, Béo Nha còn chưa dậy, cha đối với Béo Nha cũng sẽ không khách khí như mình a, vội vàng chạy tới.

Quả nhiên Phùng Quý đứng ở trước giường Béo Nha nói, “Thật không nét na gì cả, Tứ Nha sáng sớm đã làm việc , nhị tỷ con không ở nhà hiện tại con càng vô pháp vô thiên —— “

Kỳ thực Phùng Quý không tính quát lớn, nhiều lắm cũng chỉ than thở bất mãn vài câu, Béo Nha còn mơ mơ hồ hồ chưa tỉnh, Phùng Quý tức giận thờ dài, trong lòng buồn bực, trong bốn đứa con gái thì ba đứa kia luôn chịu khó, thế nào chỉ có lão tam lười không chịu nổi, hiện tại Hắc Muội không ở nhà thật đúng là lộ rõ nguyên hình .

Ngô Bảo Nhi vội vàng chạy tới đối với Phùng Quý nói, “Cha, cha đừng trách Béo Nha, hôm qua —— tối —— tối hôm qua chúng con ngủ hơi muộn!”

Phùng Quý vừa thấy Ngô Bảo Nhi tới giải thích lại định nói gì đó, liếc mắt thoáng nhìn Béo Nha xoay người tiếp tục ngủ, lộ ra bã vai bóng loáng, phía trên rõ ràng có dấu vết xanh tím, nhất thời không biết nói gì.

Ông cũng là người từng trải, dấu vết trên người con gái vừa thấy đã biết tình hình chiến đấu của vợ chồng son tới qua , lại có chút xấu hổ , trên nét mặt già nua hồng một mảnh, vội vàng ra ngoài, không kêu Béo Nha rời giường nữa.

Béo Nha thức dậy đã là nửa buổi sáng , cũng không có người quản nàng, Tứ Nha sớm không ở nhà , có lẽ lại đi nhà Đại Thụ hỗ trợ .

Béo Nha bĩu môi lầm bầm lâu lâu nói, “Thật sự là mệnh lao碌!”

Đối với Tứ Nha có phúc không hưởng mỗi ngày chạy tới nhà Đại Thụ hỗ trợ Béo Nha thật sự khó lý giải.

Bất quá lúc này Tứ Nha cũng vui vẻ , buổi sáng làm xong chuyện nhà liền đi ra ruộng xem, trước kia mảnh ruộng này là của nhà mình, hiện tại cho nhà Đại Thụ thuê, một nhà bốn người Đại Bàn tầu tầu đều ở trong ruộng nước.

Nàng cũng muốn xuống hỗ trợ, nói thật nàng không cảm thấy xuống ruộng cấy mạ là việc mệt nhọc, cũng không như Béo Nha sợ mặt trời , ngược lại cảm thấy nhiều người cùng nhau cấy mạ thực thú vị.

Nhưng Đại Bàn tầu tầu cương quyết không cho nàng xuống ruộng, trong lòng vẫn đau lòng Tứ Nha gầy yếu .

Thấy Tứ Nha không xuống ruộng cũng không quay về ngồi ở bờ ruộng phơi nắng , đợi đến khi Đại Thụ đứng dậy hướng về phía hắt cười, đón hắt lên bờ uống nước, Đại Bàn tẩu tử và Thủy Sinh ca nhìn thấy vừa vui mừng lại đau lòng , biết Tứ Nha đây là muốn cùng Đại Thụ chịu khổ .

Đợi cho mặt trời lên cao chút nói với Đại Thụ, “Đại Thụ , con về nhà nấu cơm trước đi!” Trong ruộng có hai vợ chồng bọn họ cùng ca ca Đại Thụ làm tới giữa trưa có lẽ sẽ xong .

“Đề con cấy mạ, con không biết nấu ăn, ca nói con nấu không thể ăn!”

Đại Thụ nói, nhìn thấy nương nằng lại nhìn Tứ Nha .

“Con trai ngốc, kêu Tứ Nha giúp con làm .” Đại Bàn tẩu tử nói, quay đầu đối với Tứ Nha nói, “Được không Tứ Nha!”

Bên cạnh có người trên gheo, “A, Đại Bàn, con dâu còn chưa vào cửa đã hỗ trợ làm việc nha !”

Tứ Nha quay đầu đáp, “Toàn bộ thượng thôn đều giúp nhà chúng ta làm việc vậy bọn họ không phải là con dâu nhà ta sao!”

Lời này vừa dí dỏm vừa thông minh , khiến người nghe bị chọc cười ha ha.

Tứ Nha thoải mái hô, “Đại Thụ, đi, chúng ta về nấu cơm!” Nói xong giơ tay phải Đại Thụ đi, tuyệt không nhả nhó , thật đúng là rất có khí khái của nhị tỷ nằng .

Phía sau ruộng nước mọi người đang cấy mạ đều nói Đại Bàn tẩu tử cùng Thủy Sinh thật có phúc , con trai Đại Thụ và Tứ Nha tình cảm tốt như vậy , còn là thanh mai trúc mã ——

Béo Nha ngồi ở trước bàn, một mình ăn xong điểm tâm, dọn dẹp một chút, an vị ở trên giường xe chỉ lượn kim khâu may đồ.

Đến giữa trưa bởi vì Phùng Quý chủ động yêu cầu nấu cơm , nằng cũng vô tâm không phể chờ cha nằng nấu cơm Ngô Bảo Nhi ở dưới bếp làm trợ thủ .

Nói đến cũng buồn cười, Ngô Bảo Nhi trước kia ở nhà mình là một bảo bối, hiện tại xem chính mình là cọng cỏ, dám đi theo cả nhà Phùng Quý làm công , thích nhất nhóm lửa chẻ củi , thậm chí đi theo Béo Nha chăm sóc vườn rau.

Tứ Nha về nhà vô cùng hưng phấn, mặc dù bộ dạng nhìn qua một muốn chết.

Béo Nha khề mắng, “Tuổi còn nhỏ chỉ biết nhà chồng !”

Phùng Quý trừng mắt nhìn nằng một cái mới cảm miệng .

Tứ Nha cũng không thèm để ý , “Nhàn rồi cũng là nhàn rồi liền giúp Đại Bàn tẩu tử làm cơm, sao vậy, ai như tỷ a, thành thân càng lười!”

Tứ Nha hiện tại mồm mép lạnh lợi , nói khiến Béo Nha không hề có lực chống đỡ, Phùng Quý và Ngô Bảo Nhi đem mặt chôn ở trong bát cười không ngừng.

Nhưng Béo Nha da mặt dày hơn so với nhị tỷ nằng Hắc Muội , xì xì cơm nước xong nói thẳng, “Người nhàn rồi đi rửa bát, người lười đi ngủ trưa !”

Nói xong thật sự vô tâm không phể đi vào phòng ngủ trưa.

Phùng Quý ở phía sau chẳng những không nói cái gì còn đối với Ngô Bảo Nhi nói, “Bảo Nhi, con cũng ngủ một lát đi!”

Ngô Bảo Nhi vừa nghe cười tủm tỉm đi, lại có thể ôm vợ ngủ ngon .

Sau giữa trưa ngày hè oi bức không gió, mặc dù mở cửa sổ, trên người cũng dần dần ra mồ hôi.

Bỗng nhiên sau lưng gió lạnh thổi tới, nằng kinh ngạc xoay người xem, chỉ thấy Ngô Bảo Nhi nằm nghiêng phía sau nằng, trong tay phe phẩy quạt lớn, cười nhìn nằng, “Vợ à, ta quạt mát cho nằng ngủ, dưỡng tinh thần thoải mái nha!”

Ánh mắt hắt trong suốt mỉm cười, kết hợp ngũ quan thanh tú, trong mắt là tràn đầy đơn thuần lại nhiệt liệt tình ý, Béo Nha chỉ cảm thấy tim đập như sắp nhảy ra, bối rối gục đầu xuống, không dám lại nhìn hắt, mỗi lần hắt kêu nằng là vợ nằng đã biết hắt muốn làm gì . Vì thế vội vàng tiếp tục ngủ, trong đầu lại luôn hiện lên ánh mắt tuấn tú của hắt, lần qua lần lại vẫn ngủ không được.

“Vợ à!” Phía sau Ngô Bảo Nhi ôm sát nằng, khàn khàn giọng, “Có phải nằng ngủ không được hay không, chúng ta đây —— “Béo Nha nghiêng đầu liếc mắt nhìn cặp mắt sáng quắc của hắt.

Ánh mắt nằng ngập nước, khuôn mặt đỏ bừng, đôi môi ướt át, xuống chút nữa, chính là một đôi đầy đà kịch liệt nhấp nhô, quần áo mùa hè đơn bạc che lấp không được hai ngọn đồi, hắt lại muốn sờ soạng.

Nhưng nằng xoay người trốn thoát, bàn tay to của Ngô Bảo Nhi đuổi ra liền đem nằng túm chặt, thuận thế đè ép đi lên, hắt hôn lên mặt nằng, “Vợ, vợ à!”

Một tay vịn vàng vôi vào xiêm y của nàng, nâng đỡ một bên đùi đã vuốt ve, một tay kia kéo xả đai lưng của nàng muốn thoát quần, nơi nào đó lại mạnh mẽ để giữa hai chân nàng va chạm, đục vọng bá đạo của hân lớn tiếng rầm rĩ.

Tối hôm qua hân quần quít lấy Béo Nha mới muốn một lần nàng đã chết sống không chịu cho hân thả la hét buồn ngủ, xem nàng ngủ say sưa hân cũng ghen một đêm.

Béo Nha thật sự hoảng sợ, nàng vươn tay đẩy lồng ngực nóng bỏng của hân, ý đồ gọi lý trí hân về, “Bảo Nhi, ban ngày ban mặt a! Đừng như vậy! Chàng——a!”

Cái lưỡi mềm dẻo của Ngô Bảo Nhi đã quấn lấy lưỡi mềm mại của nàng, hôn bất ngờ không buông.

Béo Nha hoảng sợ mở to hai mắt, ánh ngược Ngô Bảo Nhi hiện lên rõ ràng.

Một tiếng yêu kiều làm cho Ngô Bảo Nhi vừa rồi còn có chút do dự hoàn toàn đổ mất, hân hiện tại cái gì cũng không biết, trong đầu chỉ có một ý niệm, hân muốn đi vào——

Đối với tình hình hiện tại ở thôn Đại Diệp vô luận là ruộng đồng trong khí thế ngất trời, hay trong sương phòng vợ chồng Béo Nha Ngô Bảo Nhi khí thế ngất trời, Hắc Muội một mực không biết, bởi vì vịn vàng chạy đi, mấy ngày nay một mực muốn chết, mãi cho đến khi xe ngựa ra khỏi phạm vi kinh thành nàng thế này mới xem như hoàn toàn an tâm, mỗi lần ngồi ở trong xe nghe được tiếng vó ngựa bên ngoài nàng đều như chim sợ cành cong, sợ Tam Mộc lại bị mang về.

Lâm Tam Mộc thấy vừa đau lòng lại ngọt ngào, mấy ngày nay Hắc Muội đặc biệt như tiểu nữ nhi, như hình với bóng kẻ cận hân.

Ra kinh thành Hắc Muội cuối cùng có thể ngủ một giấc thật ngon, sáng sớm rót cục tinh thần phấn chấn lên đường.

Bởi vì tinh thần phấn chấn, Hắc Muội càng không ngừng quấy rầy Tam Mộc, một lát hỏi cuộc sống trước đây của hân thế nào, thế nào luyện võ, sau đó lại là thế nào gia nhập Đồng Tề hội, Tam Mộc cũng không biết là cố ý chọc Hắc Muội hay không muốn nghĩ tới chuyện quá khứ, đứng đắn ngồi yên nhắm mắt dưỡng thần, đem Hắc Muội chọc tức.

Một lát sau xe ngựa bắt đầu xóc nảy lên, Liễu Phụng Nhi ở bên ngoài hô gọi bọn họ cẩn thận một chút.

Thật đúng là, xe ngựa lắc qua lắc lại, đầu đều sắp hôn mê, Hắc Muội còn không thành thật, kết quả lập tức đầu liền đụng vào vách tường xe ngựa, ánh mắt nhỏ giọt, bộ dạng đau đớn nhếch miệng.

Tam Mộc xem nàng tê mi lông nhần muốn chọc hân đau lòng, trong lòng buồn cười, trên mặt cũng không biểu lộ, nghiêm mặt nói, “Ai kêu nàng không ngoan ngoan ngồi yên, hiện tại biết đau!”

“Nha——” “Hắc Muội chính ở chỗ này ôm đầu giả vờ bị thương.

“Lại đây!” Tam Mộc khe khẽ nói, duỗi cánh tay ra kéo nàng vào lòng, “Ta xoa xoa cho nàng!”

Hắc Muội nằm ở trên gối Tam Mộc, hân trên người mang mát, trong xe oi bức phảng phất có một trận gió lạnh thổi qua, “Trên người chàng thực lạnh!” Hắc Muội hít mũi ghé vào hai đầu gối hân, lắc lắc đầu hít mũi nhìn hân.

Tam Mộc cười cười, “Nóng?”

“Đúng vậy, hiện tại là tháng bảy khẳng định nóng a!” Hắc Muội tùy ý nói, lại không chú ý tới ánh mắt Tam Mộc tà mị.

“Ta thấy nàng cũng thực khá nóng, vậy đem quần áo cởi ra đi!” Nói xong liền lưu loát cởi quần áo nàng.

Hắc Muội kinh hoàng túm quần áo trên người khẽ hô, “Chàng điên rồi!”

Nhưng nàng sao có thể mau bằng Tam Mộc, vài cái đã bị lột sạch, chỉ sót lại tấm lụa quần ngực cùng tiểu khố trắng thuần, lẫn lộn tràn ra hương nữ tử thơm ngát, hai quả nho run rẩy cứng lên, mê người muốn hái.

Hân giờ tay ra, Hắc Muội cả kinh nhăn nhó né tránh, nhưng da thịt bóng loáng của nàng liền như vậy lơ lửng trong xe chật hẹp, Tam Mộc không dấu vết nuốt nước miếng, bàn tay mò vào cái yếm, nâng đỡ một bên vuốt ve, một bên ở trong tay của hân tạo thành các loại hình dạng, mà Hắc Muội rốt cục xụi lơ trong lòng hân, trong ngực lửa càng ngày càng nóng.

Hắc Muội thấy lạ tay người này như mang theo ma lực, những chỗ đi qua đều như nhũn ra, một cỗ sóng nhiệt run rẩy dọc theo ngực bụng đi xuống, làm cho nàng toàn thân mềm nhũn không hề có lực chống cự, trên người không có nửa điểm khí lực, mang theo cầu xin nói, “Tam Mộc, ta sai rồi, chàng hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta thực sự không quấy rầy chàng nữa!”

“Muộn!” Lâm Tam Mộc hung tợn nói, cùng ánh mắt nàng giao nhau, Hắc Muội chỉ cảm thấy chính mình thực không tiền đồ, vừa nhìn vào ánh mắt ái muội thiêu đốt của hân nàng liền nhận không được tâm hoảng ý loạn, thanh danh buru hân ở thôn Đại Diệp đứng trước mặt hân đánh toi bồi.

Hân duỗi ngón tay vuốt mặt nàng, nói, “Có phải muốn hay không?”

Một câu nói khiến sắc mặt Hắc Muội hồng thắm một mảnh, xấu hổ vô cùng, mà Tam Mộc như đoán được tâm tư của nàng, “Chúng ta đã là vợ chồng, tối qua không ngủ cùng nàng, chỉ là sợ nàng mệt nhọc ——”

Nói xong hắn bỗng nhiên ngượng ngùng hé miệng cười, nghĩ đến tối hôm qua Hắc Muội thất vọng nhìn hắn an bài các nàng mỗi người một giường tắt đèn ngủ.

“Ta không có ——” “Cứ như vậy bị hắn trực tiếp vạch trần nàng thẹn quá thành giận, “Ta ước gì chàng cách ta xa một chút, ta không dám trêu vào huyết thống sang quý nha! Nếu không chúng ta một người đi một xe ngựa đi!”

Một câu làm cho Tam Mộc cười lạnh một tiếng, quét nhìn nàng từ trên xuống dưới nhìn, “Nàng nhất định đi cùng xe với người khác thích thú hơn đi với ta đi!”

Hắc Muội vừa nghe đã biết hắn ám chỉ chuyện nàng và Vương Minh đi cùng xe ngựa vào thành, cũng nghiêm túc, tránh hắn, cũng lười đi mặc áo khoác, cứ như vậy miễn cưỡng dựa vào trong góc nhìn hắn nói, “Người ta cái gì cũng nói với ta, tướng mạo lại anh tuấn, càng sáng sủa hoạt bát, đi chung quá thật thích ý ——”

Còn chưa nói hết, rùng mình một cái, lười Lâm Tam Mộc trượt vào ánh mắt lạnh lùng, “Đúng là tâm tâm niệm niệm người ta a!”

Hắc Muội khiêu khích còn muốn trêu chọc, nào ngờ Lâm Tam Mộc nhanh chóng ra chiêu, một phen kéo nàng qua, đem hay tay nàng bắt chéo sau lưng, dùng quần áo vừa rồi cởi ra trói nàng lại, Hắc Muội ăn đau nhũu mảy, lại nhìn xuống không dám kêu to cầu xin tha thứ.

“Còn dám lên ta cùng nam nhân khác nói chuyện trời đất, hôm nay ta khiến nàng biết cái gì là phu quân!”

Nói xong nhấc thắt lưng Hắc Muội lên, tách hai chân nàng ra, đem nàng đặt trên hai đầu gối mình, một tay siết chặt thắt lưng nàng, một tay tháo đai lưng của chính mình, hắn lấy vật kia ra rõ như ban ngày, nhất trụ kinh thiên vận sức chờ phát động, Hắc Muội vừa thấy nhất thời mặt hồng thắm khôn cùng, mặt như sắp bấm ra máu, nàng khó có thể tin một khắc trước Tam Mộc còn kiêu ngạo thanh cao, nhìn ánh mắt hắn, cả kinh nói không ra lời, “Chàng muốn ——”

Nàng quả thực không thể tin được hắn muốn giữa ban ngày ban mặt trong xe ngựa chật hẹp này ——

Lâm Tam Mộc ấn vòng eo của nàng, dùng miệng một phen triệt hạ cái yếm của nàng, da thịt hoàn mỹ của nàng lộ rõ, tinh thuần như một khúc vải sa tanh, ôn hương nhuyễn ngọc hơi hơi run.

Hắn chỉ dùng ánh mắt xem, trong mắt như có sợi tơ, vòng lấy ngực nàng, nghĩ cũng không nghĩ liền vùi đầu cắn mút một phen.

Hai má Hắc Muội đỏ ửng, lông mi khẽ run, vận vẹo thân mình nhưng hai tay bị trói, cứ như vậy ưỡn ngực xấu hổ vô cùng.

Miệng lung tung nói, “Tam Mộc, Tam Mộc cởi trói, ta muốn ôm chàng!”

Lâm Tam Mộc thế này mới vờn một tay ra sau giúp nàng cởi trói, hai tay vừa tự do đã lắc lắc thân mình muốn chạy trốn, Tam Mộc sớm kéo thắt lưng nàng, nắm chặt không buông, sắc mặt dính chặt vào ngực trắng nõn của nàng, hôn môi di động. Cảm giác tê dại truyền khắp cơ thể, tứ chi vô lực.

“Cởi quần áo cho ta!” Hắn ra lệnh.

Hắc Muội ma xui quỷ khiến vâng lời cởi bỏ y bào cho hắn, da thịt cứng cáp trắng nõn của hắn lộ lồ, trong ngực tron bóng tuyết trắng phập phồng, truyền đến nhịp tim kiên định của hắn.

Xe ngựa run lên, hắn thuận thế nâng hạ thân nàng lên, nhắm ngay đi xuống, theo Hắc Muội ảnh nhẵn kinh hô, ánh mắt hắn tối đen sâu thẳm, một tay ổn định thắt lưng của nàng, một tay không ngừng vuốt ve ngực nàng.

Sóng nhiệt mang theo tê dại chạy khắp cơ thể, theo hắn va chạm, nơi cửa khẩu ngưng tụ run run, kịch liệt nóng bỏng, theo xe ngựa xóc nảy, một vòng một vòng đè ép càng sâu vào nơi ấy.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Việc đời đã không phải ngày hôm qua

Tình hình chiến đấu trong xe ngựa dần dần dừng lại.

“Lão gia phu nhân, có quán trà, xuống nghỉ ngơi một lát ăn cơm trưa lại đi nha!” Bên ngoài Liễu Phượng Nhi cao hứng ồn ào, thời tiết thật sự nóng, gặp

một quán trà không dễ dàng.

“Được!” Tam Mộc vội vàng đáp một tiếng bên ngoài quấy rầy.

“Mau xuống a!” Liễu Phụng Nhi còn ở bên ngoài không biết sống chết cao hứng la hét.

Lâm Tam Mộc khẽ rủa thầm một tiếng, thế nào không chịu ở thời khắc mấu chốt bứt ra, dùng tay che miệng Hắc Muội, “Nàng đừng lên tiếng, ta tốc chiến tốc thắng.”

Hắc Muội không dám tin, vừa mở miệng đã bị hấn hung hăng hôn, kế tiếp là mãnh liệt kích thích cảm quan, nàng cơ hồ sắp chóng đờ không nổi, khoái cảm cực lớn khắp toàn thân, nước mắt đều rơi ra ——

Cuối cùng hấn tận hứng kêu rên, nhanh chóng lấy quần áo mặc vào, hấn vỗ vỗ mặt tràn đầy nước mắt của nàng, cười khẽ, “Hiện tại biết phu quân nàng lợi hại đi!”

Hắc Muội bị ép buộc không còn khí lực cùng hấn đấu võ mồm, nhìn hấn đắp thăm lên cho nàng, sau đó lại trong lòng nhìn Lâm Tam Mộc một thân chính khí thanh cao ngẩng đầu xuống xe ——

Cả đời này, được một người như vậy nàng chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, dần dần nhắm mắt lại ngủ.

Từ lúc ở bên trong xe ngựa kịch liệt chiến đấu, Hắc Muội không dám trêu chọc Tam Mộc, ngay cả tên của Vương Minh cũng không dám nhắc, hường qua tư vị xương sống thất lưng rụng rời mới biết được trước kia Tam Mộc có bao nhiêu ôn nhu.

Kể từ đó chạy đi càng phát ra tiết tấu nhanh hơn, Hắc Muội một lòng nghĩ sớm một chút về nhà, Tam Mộc thì lại không vội, nhìn xem phong cảnh bên đường.

Mười lăm tháng tám tết Trung thu hai người vừa vặn đi tới Tứ Phương thành, lúc trước thời điểm đến kinh thành Hắc Muội chính là ở Tứ Phương thành gặp được Vương Minh, khi đó không yên lo âu vội vàng bất an.

Nay dẫn theo Tam Mộc về nhà, tâm trạng tất nhiên là khác biệt lớn.

Vì thế quyết định ở Tứ Phương thành nghỉ ngơi một đêm thật tốt, mưa đủ lương khô, đợi cho ngày thứ hai lại xuất phát, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm thẳng đến Thanh thành.

Buổi tối Hắc Muội tắm xong mới cảm thấy xương sống thất lưng đau buốt, ngày đó không ở trên xe ngựa xóc nảy mấy ngày, hơn nữa còn bị người nào đó áp bức một phen, thật sự là vất vả a.

Ngủ say sưa một giấc vừa cảm giác tỉnh lại, phát hiện Tam Mộc đang ngồi yên ở bên giường, dựa vào đầu giường nhìn nàng xuất thần.

Giờ phút này ánh mắt Tam Mộc nung tình mật ý, rút đi lãnh đạm bình tĩnh ngày xưa, dừng trên khuôn mặt nàng.

Mái tóc đen huyền tản ra hiện rõ khuôn mặt thanh tú, môi đỏ mọng khẽ nhếch.

Nàng liếc mắt một cái, ôm lấy thất lưng của hấn.

“Thức dậy thì chúng ta đi ra ngoài dạo.”

Hắc Muội quật cường ôm thất lưng hấn không buông tay, dùng sức ngửi mùi hương thơm ngát vừa mới tắm trên người hấn, “Không muốn đi ra ngoài!”

“Buông, nghe lời. Chúng ta còn phải mua lương khô!” Tam Mộc xem nàng khó được biểu hiện nũng nịu, cười nhẹ không ngừng, xem nàng im lặng không lên tiếng, bỗng nhiên tà nhệ cười, “Cũng được, không đi thì chỗ đó của ta lại có điểm phúc!” Nói xong muốn cúi người cởi áo tháo thất lưng Hắc Muội.

Hắc Muội vừa thấy vội vàng mặt đỏ tai hồng đứng dậy, nhảy xuống giường, nghiêm trang nói, “Còn phải mua nhiều thứ!”

Bầu môi đối với Tam Mộc nói, “Đi nhanh đi!”

Lâm Tam Mộc ở phía sau cười như trộm nhìn tai Hắc Muội khuếch hồng một mảnh.

Ban đêm ở Tứ Phương thành thế nhưng vô cùng náo nhiệt, thời tiết giữa hè, sắc trời tối muộn rất nhiều, đã qua giờ Tuất nhưng trời còn sáng, hoa cỏ ngã tư bên đường muôn hồng khoe sắc, chuẩn chuẩn bay nghiêng, con bướm nhanh nhẹn, chung quanh tiếng chim lãnh lót, lọt vào trong tầm mắt thật là cảnh đẹp ý vui.

Hắc Muội cùng Tam Mộc sánh vai đi trên phiến đá trong lòng thoải mái và mãn nguyện trước nay chưa từng có, nàng bỗng nhiên ngửa đầu đối với Tam Mộc nói, “Tam Mộc, về sau chúng ta có rảnh đi nhiều thành trì khác nhau ngắm xem phong cảnh được không?”

Ánh mắt Tam Mộc thu liễm sáng mờ nhìn lại nàng nói, “Được, nàng muốn đi đâu ta sẽ cùng đi với nàng!”

Hoa đăng mọc lên, đêm sáng như nước, trên ngã tư đường cũng là bóng người nối liền không dứt, gió mát thổi đến, bóng dáng hai người không muốn xa

rời mà đi chậm rãi về phía trước, ánh trăng kéo mặt bên bọn họ trầm tĩnh tốt đẹp , ánh loang lổ dưới đèn đường.

Vài ngày sau đoàn người rốt cục đến Thanh thành, trên xe mấy người cảm xúc rõ ràng cao vút lên, mặc bên ngoài phồn hoa lộng lẫy thế nào, vẫn là cố hương thân thiết a, ngay cả Tam Mộc tươi cười đều ảm áp lên.

Vốn các nàng muốn suốt đêm chạy về thôn Đại Diệp , cũng không nghĩ tới ở Thanh thành đụng phải một người quen.

Đó chính là má Ngô trước kia ở thôn Đại Diệp, Hắc Muội ở cửa khách điểm gặp gỡ bà.

“Hắc Muội, người tới Thanh thành !” má Ngô kinh hi hỏi thăm.

Hắc Muội khẳng định không muốn phức tạp nói chính mình là từ kinh thành trở về , đành phải lên tiếng đáp lời, thấy má Ngô liên tiếp liếc nhìn Tam Mộc cùng Liễu Phượng Nhi , đành phải giới thiệu từng người.

“A, Hắc Muội thật sự là có phúc , có một tướng công tuần tú như vậy, ta đã nói mà Thanh Thủy nhà ta còn không tin , Hắc Muội tìm vị hôn phu yêu cầu phải cao!”

Má Ngô rõ ràng là che giấu chuyện chính mình trước kia không muốn Thanh Thủy cùng Hắc Muội thân mật, hiện tại thấy nàng có vị hôn phu tất nhiên là hoà giải , nói lời hay .

Bất quá nàng vẫn nhớ xưa nghĩa cũ, nghe nói bọn họ còn chưa ăn cơm nên lôi kéo bọn họ về nhà dùng cơm.

Hắc Muội thế mới biết đầu năm Thanh Thủy cũng không có thi tiến sĩ, hiện tại ở Thanh thành vừa làm một tiên sinh dạy học trong trường tư thực vừa chuẩn bị sang năm thi lại. Vì thế mẹ con bọn họ ở Thanh thành thuê một tiểu viện ở, cách nơi này không xa .

Thịnh tình không thể chối từ, Hắc Muội đành phải mang theo Tam Mộc cùng Liễu Phượng Nhi đi theo má Ngô về nhà, nhưng không thể đi tay không , lại dặn Liễu Phượng Nhi đi mua vài thứ làm lễ vật tới cửa ăn cơm.

Vào nhà má Ngô Hắc Muội bất ngờ nhìn thấy một người, đó là Bạch tiểu thư , hiển nhiên đối phương cũng sững sốt.

“Đây là con dâu ta, vừa vào cửa hồi đầu tháng !” má Ngô cười hớ hớ giải thích.

Hắc Muội thật sự rất bất ngờ, không nghĩ tới Thanh Thủy thế nhưng cùng Bạch Minh Tuệ thành vợ chồng. Bạch gia tuy rằng thương lộ chặt đứt nhưng tốt xấu cũng có chút của cải , Bạch lão bản làm sao có thể đem hòn ngọc quý trên tay gả cho Thanh Thủy người như vậy chứ, huống chi đầu năm nay hẳn không có thi tiến sĩ.

Nói sau Bạch Minh Tuệ hẳn là có đối tượng đính hôn đi!

Đối mặt ánh mắt kinh ngạc của Hắc Muội, Bạch Minh Tuệ cười nhợt nhạt, giống một tiểu nàng dâu bung trà cho các nàng, sau đó nói chính mình đi chuẩn bị cơm canh liền lui ra ngoài.

“Má Ngô, má cũng biết nàng —— “Hắc Muội có chút lấp bắp , nhìn má Ngô chỉ vào bóng dáng Bạch Minh Tuệ hỏi.

“Biết!” Má Ngô cười cười, “Hắc Muội, con dâu này của ta không tệ đi?”

“Đó là tương đương không tệ !” Hắc Muội vội gạt đầu, má Ngô vui đến cười không khép miệng, khi Hắc Muội hỏi mới nói ra chân tướng Thanh Thủy cưới Bạch Minh Tuệ.

Thì ra buôn bán của Bạch lão bản bị người khác chen chân suy sụp , sau đó lại bởi vì đắc tội người ta, cả nhà đều vào đại lao, này thì Hắc Muội biết, nàng còn đi vào trong lao ngục thăm .

Sau đó Bạch lão bản mất nhiều bạc mới đi ra, nào biết bị vợ ôm hết tiền tài bỏ trốn.

“Vợ nào?” Hắc Muội hỏi.

“Chính là vợ kẻ mới cưới năm trước a!”

Thì ra Bạch lão bản vào năm trước đã tái giá, nhưng ai ngờ vào cửa không đến một năm gặp được chuyện như vậy, trực tiếp ôm bạc bỏ chạy.

Bạch gia thật sự là họa vô đơn chí .

“Người cũng biết, Bạch lão bản là người sĩ diện a, đáp ứng bán nhà cũ ở thành Nam, mở tửu quán nhỏ chính là tửu quán bên kia chúng ta vừa gặp nhau.”

Má Ngô nói đến cảnh ngộ Bạch lão bản Hắc Muội thần thức không thôi.

“Ta chính là ở trước cửa hàng bán tranh thêu quen biết , “Nói tới đây má Ngô vô cùng cảm khái, “Ai! Chân chính là tiểu thư khuê các, khăn thêu ra không giống bình thường, chính là tính tiền cũng không được xuất đầu lộ diện , vẫn là ta cố ý đăng môn bài phòng mới nhìn thấy !”

Hắc Muội không nghĩ tới bởi vì một tay nghề thêu thùa giỏi khiến cho má Ngô nhận thức đứa con dâu này, ngắm lại cũng phải, má Ngô luôn thích cô nương hiền lương thực đức.

Nhưng nếu Bạch gia không gặp rủi ro, Thanh Thủy chỗ nào có thể lấy được Bạch Minh Tuệ.

Nhưng xem đáng về Bạch Minh Tuệ vừa rồi tựa hồ nhân duyên cùng cuộc sống làm cho nàng vô cùng vừa lòng, vậy nàng cũng cao hứng, dù sao cũng từng quen biết, huống chi Thanh Thủy và má Ngô đối với mình không tệ.

Thời điểm cơm sắp dọn xong Thanh Thủy đã về, nhìn thấy Hắc Muội sừng sốt, ngay sau đó rất cao hứng, còn nhớ trước kia lúc con bé ở thôn Đại Diệp hay nói cười.

Hắc Muội giới thiệu Tam Mộc là vị hôn phu của mình cho hẳn biết, hẳn hơi có chút thất vọng.

Nàng sợ xấu hổ, vội vàng mượn cơ hội đi xuống bếp giúp Bạch Minh Tuệ, đã thấy Liễu Phượng Nhi đến đã vô cùng nhanh nhẹn tới hỗ trợ.

Lại nói tiếp Bạch Minh Tuệ trước kia còn là chủ tử của Liễu Phượng Nhi, nhưng lúc này nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ đối với Hắc Muội cùng Tam Mộc cung kính có lễ, giống như chưa bao giờ nhận thức Bạch Minh Tuệ.

Hắc Muội vừa nghĩ cũng lý giải tâm trạng Liễu Phượng Nhi, ngược lại có chút thương thức.

Sau khi ăn xong, má Ngô tiếp đón Thanh Thủy cùng Tam Mộc uống trà, trong bếp chỉ còn hai người Bạch Minh Tuệ và Hắc Muội, nàng rửa chén đĩa, Hắc Muội nhìn từng là một tiểu thư khuê các nay trên cổ tay dính đầy dầu mỡ, dưới ánh đèn nhu hòa trên ngón tay nhỏ dài xinh xắn loang lổ điểm điểm lỗ kim, bỗng nhiên trong lòng dao động, “Bạch tiểu thư, để ta rửa!”

“Ta có thể!” Nàng ngẩng đầu mắt ngọc mảy mai cười nói, “Ta đã quen!”

Hắc Muội nếu không nói cái gì, không khí trong bếp không hiểu xấu hổ lên.

Nàng đang định rời đi bỗng nhiên Bạch Minh Tuệ nói, “Hắc Muội, tha thứ cho cha ta đi!”

Nàng phía sau lưng căng thẳng, xoay người lại cười cười, “Ta đã sớm không hận hẳn, bằng không khi đó ta đã không vào thăm người!”

“Cám ơn!”

Một câu thành khẩn cảm ơn làm cho Hắc Muội trong lòng bỗng nhiên mềm mòng, cảm thấy tất cả đi qua thật sự không trọng yếu, vô luận là Bạch gia âm mưu hay Diệp Tinh từ hôn, không có quá trình như vậy nàng sẽ không cùng Tam Mộc đến được với nhau, trong lòng nàng bỗng nhiên mang cảm kích.

Trước khi đi ánh trăng đã treo cao, Hắc Muội lúi cúi sang một bên nói, “Có lẽ chúng ta có thể lại làm buôn bán rau trộn!”

Bạch Minh Tuệ mừng rỡ, “Cám ơn người Hắc Muội, cha ta nghe xong nhất định thật cao hứng!”

Mãi cho đến trở lại khách điểm, tâm trạng Hắc Muội vẫn tốt, ngủ không được, lúi cúi Tam Mộc nói chuyện.

“Thật sự đã không còn hận Bạch gia?”

“Không hận, bọn họ đã đủ thảm!”

“Không thể tưởng tượng được nương tử nhà ta lòng dạ độ lượng như vậy!” Tam Mộc trêu đùa liền muốn đi nắm nơi mềm mại hẳn tâm tâm niệm niệm

“Đừng quậy!” Hắc Muội cuống quýt lui vào trong lòng hẳn giữa ma trảo hẳn tập kích bất ngờ, “Tam Mộc, nói thật, ta ở kinh thành một đoạn thời gian suy nghĩ rất nhiều, lúc ấy ta nói với mình, chỉ cần chàng có thể bình an trở lại bên cạnh ta, chúng ta an an ổn ổn sống, ta nguyện ý tha thứ tất cả những người trước kia từng tổn thương ta!”

Tam Mộc thờ dài nhẹ nhàng phát tóc đen rối tung.

“Ta cũng vậy, ta nói với mình, nếu ta lại trở về bên cạnh nàng ta sẽ quên hết những ngày cô đơn gian nan trước kia.”

Hắc Muội bỗng nhiên nhìn hẳn nói, “Trách không được ở xe ngựa ta quán quýt chàng hỏi chuyện trước kia như vậy chàng cũng không nói!”

Tam Mộc nhìn đôi mắt đen huyền như vẩy mực của nàng, mím môi cười yếu ớt, nói, “Chúng ta một lần nữa bắt đầu vui vui vẻ vẻ mỗi ngày hạnh phúc!”

“Ừm!”

Hắc Muội nhìn hẳn thần thái sáng láng lên tiếng trả lời.

“Vậy đêm nay có phải cho ta khoái hoạt tốt đẹp một đêm không?” Tam Mộc một đôi mắt hẹp dài hơi hơi tỏa sáng, hai cánh tay đã thuần thục vô cùng bắt đầu lột quần áo của nàng.

Hắc Muội vui cười trốn tránh, nhìn khuôn mặt đường cong tuấn mỹ cương nghị của hắn, trong lòng vui sướng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Vui vui vẻ vẻ nhà quê

Xe ngựa một đường đi đến trấn, Hắc Muội nghĩ lập tức có thể nhìn thấy Lâm thúc và Cát Tường thì vui chết đi được, thật xa đã muốn xuống xe, chạy đến trước cửa hàng, vừa thấy thật kỳ quái, thế nhưng cửa hàng là người khác kinh doanh.

“Lâm thúc ta đâu?” Hắc Muội vừa nói xong lập tức sửa miệng, “Tỷ phu ta đâu?”

“Ở phía sau đại viện, nói là muốn nghỉ ngơi một thời gian, liền đem cửa hàng cho ta thuê !” Tiểu nhị chỉ vào tiểu viện đúng là tiểu viện Hắc Muội mua làm quà cưới cho Cát Tường.

Hắc Muội có chút kỳ quái, Lâm thúc thế nhưng ngay cả cửa hàng cũng không mở, không biết phát sinh chuyện gì, Hắc Muội lòng nóng như lửa đốt bỏ Tam Mộc và Liễu Phượng Nhi chạy vào sân trước, lại thấy dưới giàn hoa tường vi trên nhuyển tháp Cát Tường nằm híp mắt, Lâm thúc ở một bên gọt trái cây, thỉnh thoảng đưa một miếng nhỏ đến bên miệng Cát Tường.

Nhìn hai người tương thân tương ái Hắc Muội thế này mới an tâm, đứng ở cửa nhìn kỹ, bỗng nhiên cảm thấy dung mạo Cát Tường thật giống nương nàng, trong nháy mắt còn tưởng nương nàng còn sống.

“Tỷ, Lâm thúc!” Hắc Muội hô một tiếng.

Bên này Cát Tường cùng Lâm thúc mừng rỡ, hai người đều tranh nhau đứng dậy, Lâm thúc lại vô cùng kỳ quái đề Cát Tường lại, chính mình một phen chạy đến trước mặt Hắc Muội, lôi kéo nàng đi đến bên cạnh Cát Tường, “Mau đến cho tỷ người xem đi!”

Hắc Muội vốn còn muốn hỏi tỷ nàng Cát Tường thế nào ngồi dậy xem nàng, trước kia chỉ cần Hắc Muội vừa xuất hiện, Cát Tường đã vội vàng đi tới, như người lớn mang con nhỏ lôi kéo tay nàng.

Nàng nghi hoặc chưa nói ra, lại thấy Cát Tường hướng về phía nàng cười, nhất thời mở to hai mắt nhìn chăm chăm tay nàng đặt trên bụng, “Thật sự?”

Cát Tường gật đầu, Lâm thúc cười đến toe toét, “Hắc Muội, người sắp làm dì, ta sắp làm cha !”

Lúc này Tam Mộc cùng Liễu Phượng Nhi cũng vào sân, những lời này vừa vắn nghe vào tai.

Tam Mộc cũng cười, nhìn Hắc Muội kinh hi nhảy lên trong sân, như phát điên rồi bỗng nhiên lại yên tĩnh che miệng nói, “Không thể âm ỹ, không thể âm ỹ, âm ỹ cháu ta đang ngủ!”

Dáng vẻ cả kinh khiến mọi người chọc cười.

Hắc Muội thế này mới biết Cát Tường mang thai đã hai tháng, bất quá các nàng cũng là vào mấy ngày trước mới biết được.

Lâm thúc vốn không kỳ vọng Cát Tường có thể mang thai, lúc trước Hắc Muội cũng đem tình trạng Cát Tường nói ra, không biết có phải mầm móng của hắn quá mạnh hay Cát Tường trong thời gian này điều dưỡng sức khỏe tốt, dù sao thực sự đã mang thai.

Nhưng Lâm thúc là người làm việc tin được, huống chi cũng chịu Cát Tường như con gái vừa biết nàng mang thai không nói hai lời đã giao cửa hàng cho người khác, hạ quyết tâm muốn chiếu cố Cát Tường đến khi đứa nhỏ sinh ra mới thôi.

“Cha muội biết không?”

Hắc Muội hỏi, nếu cha nàng Phùng Quý mà biết, vậy còn không phải mừng như điên sao.

Lâm thúc vỗ đầu, “Xem ta, vui quá lú lẫn còn chưa báo tin về nhà!”

“Tỷ, tỷ tỉnh dưỡng cho tốt, buổi chiều bọn muội về nhà sẽ nói với cha! Lâm thúc chiếu cố tỷ ta tốt là được rồi!”

Kéo ghế dưới giàn hoa, mọi người ngồi nói chuyện phiếm.

Cát Tường thấy Tam Mộc và Hắc Muội về nhà khẳng định cũng an tâm, nhưng vẫn quan tâm chuyện của Tam Mộc xử lý xong chưa, có cần phải đi nữa

không, nàng không muốn lại nhìn Hắc Muội ủ rũ buồn bã.

Vì thế trêu ghẹo Tam Mộc nói hán đi rồi Hắc Muội thất hồn lạc phách, nói khiến Tam Mộc nhìn Hắc Muội cười đến đắc ý, Hắc Muội mặt đỏ tai hồng cầu xin tha thứ.

Cơm trưa Lâm thúc làm vô cùng phong phú, vốn từ sau khi Cát Tường mang thai hán luôn kiên trì mỗi ngày hầm canh, hôm nay vừa vặn hầm canh xương củ cải, hán lại đi ra ngoài mua cá về kho, làm thêm món thịt băm xào cải trắng .

Bưng lên thơm ngào ngạt , Hắc Muội thờ dài , “Rất cực ăn cơm ở nhà vẫn ngon nhất !”

Thời điểm ăn cơm nhìn Lâm thúc bận trước bận sau , một lát thêm cơm, một lát lấy nước trà cho Cát Tường uống , còn rút sạch xương cá đút cho Cát Tường ăn, trước mặt những người này Cát Tường đỏ mặt chống đẩy, Lâm thúc còn nghiêm trang nói, “Đừng thẹn thùng, đều là người trong nhà sợ cái gì, dù người ngoài có trông thấy ta cũng không sợ!”

Hắc Muội nói, “Tỷ của ta thực hạnh phúc!”

Tam Mộc tiếp một câu, “Nàng không tính phúc sao?”

Thiếu chút nữa khiến Hắc Muội bị sặc, vội vàng vui đầu ăn cơm.

Liễu Phượng Nhi lại vô cùng tri kỷ cơm nước xong đi xuống bếp dọn dẹp .

Hắc Muội nói với Lâm thúc, “Nếu không để Liễu Phượng Nhi ở chỗ này chiếu cố tỷ ta một thời gian thế nào?”

Không nghĩ tới Lâm thúc cực lực từ chối, nói hán hoàn toàn có thể chiếu cố tốt cho Cát Tường, hơn nữa cũng không muốn trong nhà có nhiều người .

Vừa vặn Liễu Phượng Nhi đi ra nghe thấy được, cúi đầu tránh đi .

Hắc Muội sợ trong lòng nàng không thoải mái vội vàng đi qua nói, “Liễu Phượng Nhi, lời tỷ phụ ta nói người đừng để , hán là quá lo cho tỷ ta muốn tự mình chiếu cố, nói sau, chúng ta đều là dân quê, cũng không quen người khác hầu hạ !”

“Phu nhân, ta hiểu được , ngài không cần giải thích!”

Hắc Muội nhìn Liễu Phượng Nhi cũng không giống thực để ý nên không nói cái gì nữa.

Cơm nước xong, ba người chuẩn bị về nhà , Hắc Muội nghĩ Lâm thúc hiện tại đem tiểu viện và cửa hàng của mình cho người khác thuê, muốn một khách không rời chiếu cố Cát Tường, tất cả nguồn kinh tế cũng chỉ có dựa vào tiền thuê mỗi tháng , hơn nữa Cát Tường hiện tại cũng cần ăn bồi bổ , vì thế đem bảy tám lượng bạc còn lại trên người đều cho Lâm thúc, .

Vốn Lâm thúc không chịu nhận, Hắc Muội nói là cho Cát Tường mua đồ bồi bổ thể này mới nhận.

Ba người cùng tiến lên phố mua vài thứ về nhà , mượn con la của Lâm thúc, kéo này nọ về nhà.

Nghĩ lập tức sắp về nhà ở thôn Đại Diệp, tâm trạng Hắc Muội rất tốt, cùng Tam Mộc Liễu Phượng Nhi ba người cười cười nói nói , càng không ngừng hướng Liễu Phượng Nhi giới thiệu người nhà mình, lại giới thiệu mấy hộ thân thiết trong thôn, ngay cả đình đầu mặt trời chói chang đều chẳng cảm thấy một .

Vừa đến cửa thôn, Hắc Muội trên mặt lại lộ tươi cười vui vẻ, thôn dân nhìn thấy Hắc Muội cùng Tam Mộc đã trở lại người người đều vây lại nói chuyện.

Hắc Muội cùng Tam Mộc thế mới biết, thì ra từ lúc bọn họ đi rồi người trong thôn mỗi ngày đều thảo luận Hắc Muội rốt cuộc có tìm được Tam Mộc hay không, Tam Mộc còn có thể đi theo Hắc Muội trở về hay không, thậm chí còn có người lấy một con gà hoặc hai mươi trứng gà ra cược.

Hơn nữa cuộc Hắc Muội tìm không được Tam Mộc ảm đạm về thôn dĩ nhiên là đại đa số.

Hắc Muội vừa nghe lập tức chỉ vào những người này nói, “Cho các người không tin ta, lần này các người thua thảm !”

Lại cùng người trong thôn giới thiệu Liễu Phượng Nhi là muội muội nàng ở bên ngoài kết bái, Liễu Phượng Nhi chân động nhìn Hắc Muội.

“Yên tâm, ta không cho người ở trong thôn kém một bạc !”

Nói được Liễu Phượng Nhi cúi đầu không nói, trong lòng nóng hăm hập .

Hắc Muội một đường cùng các hương thân chào hỏi bước nhanh về nhà, nàng hiện tại muốn nhanh chóng gặp cha nàng .

Còn chưa đi đến cửa viện nàng đã lớn tiếng kêu, “Cha, con đã trở về, Béo Nha, Tứ Nha, tỷ đã trở về!”

Giọng nói lớn tiếng như vậy không cần phải nói cũng biết nàng là Hắc Muội, người trong nhà biết Hắc Muội về nhà , mọi người toàn bộ vui sướng chạy ra bên ngoài.

Phùng Quý đầu tiên nhìn thấy Hắc Muội, thứ hai lại vừa thấy Tam Mộc, không nói hai lời trực tiếp lôi kéo tay Tam Mộc khóc không thành tiếng, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

Khiến cho Hắc Muội nén nước mắt trên choker, “Cha, con mới là con gái cha nha, cha thế nào lôi kéo Tam Mộc vui mừng!”

Béo Nha cùng Ngô Bảo Nhi Tứ Nha đều vây quanh Hắc Muội vừa khóc vừa cười.

Qua một hồi lâu mới chú ý tới Liễu Phượng Nhi.

Hắc Muội nói thẳng, “Đây là bằng hữu ta ở bên ngoài gặp được, nàng vẫn chiếu cố ta, ta nhận nàng làm muội muội, nàng không còn người thân ta liền đem nàng trở lại, về sau cũng là người nhà chúng ta.”

Liễu Phượng Nhi vô cùng lễ phép nhất nhất vâng an, bộ dạng biết vâng lời, diện mạo vốn xinh đẹp, nhưng bởi vì vết sẹo trên mặt ngược lại có chút khiến người ta đau lòng.

Phùng Quý nói, “Đưa nhỏ a về sau xem đây là nhà mình!”

Liễu Phượng Nhi nước mắt rơi như mưa!

Người một nhà rất cục đoàn tụ, không nói hai lời, Phùng Quý chuẩn bị buổi tối mở tiệc, Béo Nha cùng Ngô Bảo Nhi xách đồ từ con la xuống, Tứ Nha thì châm trà cho Tam Mộc và Liễu Phượng Nhi.

Trong bếp Hắc Muội cùng Phùng Quý thương lượng chuyện hộ tịch của Liễu Phượng Nhi.

Vốn trong nhà thêm một người là chuyện lớn, bởi vì dân quê ruộng đồng nhiều như vậy, thêm một người về sau phải chia ruộng thêm một phần sẽ phiền toái, nhưng đối với nhà Phùng Quý không có vấn đề gì, bởi vì nhà nàng vốn không có con trai, mà vào hộ lại là một đứa con gái, cho nên không tồn tại chuyện ruộng đất, đơn giản là thêm dân số.

Thứ nhất, thuế má sẽ thêm tiền, thứ hai về sau nếu nàng lập gia đình, trong nhà phải chuẩn bị đồ cưới vân vân.

Phùng Quý là người tốt, hơn nữa vài năm nay Hắc Muội làm đường gia cũng xuôi gió xuôi nước, ông không cần lo lắng, nghe nói ở kinh thành Liễu Phượng Nhi còn chiếu cố Hắc Muội không nói hai lời đáp ứng.

Bên ngoài nhà chính, Tam Mộc nhìn Tứ Nha vui sướng đối với hán tử mi long nhãn, nâng tay sờ sờ đầu nàng, “Lại cao thêm một chút!”

Tứ Nha đứng ở trước mặt nghiêm trang nói, “Không cho phép trốn đi nữa!”

Ngữ khí tiểu đại nhân khiến Lâm Tam Mộc cười toe toét, hoá ra tất cả mọi người cho rằng lần đó hán tử đi là trốn, hiện tại đã trở lại, xem như Hắc Muội đem hán tử áp giải trở về sao?

Buổi tối một bàn người rất náo nhiệt a, hơn nữa lại biết được Cát Tường mang thai, Phùng Quý vui chết đi được, lôi kéo Ngô Bảo Nhi uống mấy ly, nếu không phải Hắc Muội vừa trở về, ước gì suốt đêm chạy tới trần xem Cát Tường.

Nhìn Ngô Bảo Nhi và Phùng Quý cười ha ha, Hắc Muội cùng Tam Mộc nhìn nhau, hiển nhiên hai người đều nghĩ nên nói với Ngô Bảo Nhi thế nào về chuyện cha mẹ hán tử đã qua đời.

Nhưng giờ phút này người một nhà đoàn tụ náo nhiệt như vậy bọn họ thật sự nói không nên lời, đều ở trong lòng nghĩ đợi một thời gian nữa nói sau.

Buổi tối Liễu Phượng Nhi được an bài ngủ với Tứ Nha.

Trong nhà hiện tại nhiều người, buổi tối trong các phòng đều có người, nơi nơi đèn đuốc sáng trưng, miễn bàn thêm náo nhiệt,

Béo Nha vô cùng chịu khó chủ động nấu nước cho Tam Mộc và Hắc Muội tắm rửa, thấy Béo Nha bận rộn, Hắc Muội thuận miệng khen, “Béo Nha thành thân càng chịu khó!” Một câu khiến Phùng Quý nhìn Béo Nha cười nhạo một tiếng.

Hắc Muội không rõ, Tứ Nha che miệng cười, tiến đến bên tai Hắc Muội cáo trạng, “Tam tử mỗi ngày ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới dậy —— “

Béo Nha cùng Ngô Bảo Nhi đều mặt đỏ tai hồng cúi đầu.

Hắc Muội lại ha ha phá lên cười, “Cha mẹ sinh con trời sinh tính đều không giống nhau, huống chi tỷ muội chúng ta, hiện tại cuộc sống tốt lắm nó muốn sống thế nào thì sống!”

Ngô Bảo Nhi vô cùng cao hứng Hắc Muội có thể dung túng bọn họ như vậy, về mặt cảm kích nhìn nàng.

Nói đến cuộc sống tốt lắm, Hắc Muội bỗng nhiên nhớ tới kế ước một trăm mẫu ruộng tốt.

Suy nghĩ đem sự tình thập phần viên mãn giải thích ra, Tam Mộc ở một bên kẻ xướng người hoạ.

Nói đến nói đi, chính là nói cho mọi người Tam Mộc lần này rời đi là vì lấy một trăm mẫu ruộng tốt này, xem như di sản cha mẹ hân để lại cho hân, vốn vẫn bị người khác đoạt đi, lần này có cơ hội lấy lại, cho nên mới rời đi.

Lần giải thích này còn có hàng thật giá thật khế ước một trăm mẫu ruộng tốt, người trong nhà đều chấn kinh, không nghĩ tới Tam Mộc của cải phong phú như vậy, người người xấu hổ, giống như làm cho hân tới ở rể là bị ỷ khuất thật lớn.

Lần này càng sợ Tam Mộc không muốn tiếp tục ở rể nhà Hắc Muội, đem Hắc Muội ngược nung vô cùng.

Cuối cùng Tam Mộc trình trọng tô thái độ không bao giờ rời khỏi Hắc Muội nữa, dù bên ngoài có núi vàng núi bạc hân cũng không ly khai, người một nhà thế này mới yên tâm.

Chuyện một trăm mẫu ruộng tốt hiển nhiên làm cho người một nhà chấn kinh, đếm trên đầu ngón tay đều đếm không được một quý có thể có bao nhiêu lương thực a!

Phùng Quý vui vẻ nhếch miệng, ôm Tứ Nha nhìn khế ước.

Nhưng thật ra Ngô Bảo Nhi trấn định tự nhiên, nói, “Nhị tỷ nhị tỷ phụ, hai người cần phải xử lý tốt, trước xây một thôn trang quản lý đám tá điền.”

“Ừm, một quý lúa này chúng ta lại chậm rãi để ý!”

Buổi tối Hắc Muội và Tam Mộc tắm xong nằm ở trên giường, Hắc Muội hừ hừ, “Ai, vẫn là giường nhà mình ngủ thoải mái a!”

Tam Mộc nở nụ cười, ôm nàng nói, “Mau ngủ đi!”

Ngày hôm sau trời vừa sáng Hắc Muội đã thức, cùng Tam Mộc ra phía sau núi đi dạo, rời nhà tính đến gần nửa năm, nhìn núi non quen thuộc, tiếng nói quê hương thân thiết Hắc Muội có một loại cảm giác chưa bao giờ rời đi, nhìn xem Tam Mộc cũng là vẻ mặt thoải mái thích ý, hai người hiểu ý mà cười.

Trở lại trong viện hết thấy đều là hơi thở ấm áp cuộc sống, Béo Nha đang chuẩn bị điểm tâm, Ngô Bảo Nhi thì nhóm lửa, Tứ Nha mang theo Liễu Phượng Nhi ra ngoài cắt hoa ngũ vị về nhà, Phùng Quý cho gà ăn, quét tước sân, rửa sạch nhánh cây lá khô.

Người một nhà ăn xong điểm tâm, Hắc Muội xem Béo Nha cùng Ngô Bảo Nhi đánh ngáp, lại liên tưởng đến Tứ Nha cáo trạng nói Béo Nha mỗi ngày ngủ lười, trong lòng cười trộm, Béo Nha vẫn chỉ sợ Hắc Muội, nàng vừa về gần lười trên người nhất thời bị rút bớt, nhìn xem Ngô Bảo Nhi đều tròn mắt há hốc mồm.

Thời điểm nửa buổi sáng Hắc Muội và Tam Mộc cầm lễ vật đi bái phỏng từng nhà trong thôn, trạm thứ nhất chính là nhà Diệp Lý Chính, nói chuyện một chút liền ly khai, lại đi nhà Phùng bà bà.

Hắc Muội đưa một giỏ gì đó, khiến Phùng bà bà mừng như điên, nhìn Hắc Muội cũng thuận mắt hơn, mà Phùng Kim và Vương Kiều Nga thái độ rõ ràng vô cùng thân thiết kính hơn, trước không nói Hắc Muội hiện tại coi như là một tiểu địa chủ, chỉ nói Tam Mộc ở một bên đáng vẻ cao nhã khí thế, còn có lúc Vương Kiều Nga sinh tiểu nữ nhi Hắc Muội bắt kẻ hiềm khích trước kia ra tay giúp đỡ.

Hắc Muội cuối cùng đi tới nhà Phùng Dũng, trong nhà quang cảnh chân chính là chỉ có bốn bức tường, huynh đệ Phùng Dũng điển hình sáng nay có rượu sáng nay say, Hương Thảo thật đúng là ăn không ít khô, ánh mắt nhìn người đều lơ đãng, hoàn toàn mất hết vẻ thanh tú trước kia.

Đối với Hắc Muội đến hai huynh đệ Phùng Dũng vô cùng bất ngờ, càng bất ngờ là Hắc Muội còn mang theo này nọ cho Hương Thảo, huynh đệ hai mặt nhìn nhau, đợi cho Hắc Muội rời đi thái độ rõ ràng đối với Hương Thảo tốt hơn rất nhiều, không dám tùy ý đánh chửi.

Nửa buổi sáng, Béo Nha cùng Tứ Nha bắt đầu nấu cơm, Hắc Muội nói, “Làm nhiều đồ ăn chút, hôm nay có mấy người đến nhà chúng ta ăn cơm uống rượu.”

Thời điểm gần ăn cơm trưa Diệp Lý Chính cùng vài trưởng bối trong thôn tới, thậm chí còn có Phùng bà bà và Phùng Kim.

Phùng Quý xiêm áo đàng hoàng tiếp đãi mọi người.

Trên bàn cơm, Hắc Muội giờ cái chén nói, “Hôm nay mời mọi người đến ăn cơm một là ta cùng Tam Mộc đã trở lại cùng các hương thân tụ họp, mời trưởng bối ăn cơm uống rượu tận tâm ý, “Mọi người liên tục nói Hắc Muội quá khách khí, nhà này làm có thứ tự lễ nghĩa a.

Hắc Muội chỉ vào Liễu Phượng Nhi nói, “Thứ hai, là muốn giới thiệu cho các trưởng bối vị muội muội ta mới kết bái này, từ hôm nay trở đi coi như là cô nương thôn Đại Diệp a!”

Mọi người uống rượu, ăn đồ ngon, được Hắc Muội khách khí như vậy khẳng định là người người vỗ ngực nói, chỉ cần Hắc Muội nhận thức nàng, vậy nàng chính là một thành viên trong thôn Đại Diệp.

Giờ phút này Liễu Phượng Nhi trong lòng lo lắng từng trận, nàng không nghĩ tới Hắc Muội chẳng những nói như vậy còn thật sự long trọng vì nàng ra mặt, nàng vốn là người tính cách ngay thẳng lại lạnh lợi, lập tức liền kính rượu từng người trên bàn, cuối cùng còn thập phần trình trọng kính Hắc Muội một ly.

Diệp Lý Chính uống thích , đong đong đưa đưa đứng lên lôi kéo Hắc Muội chỉ Liễu Phượng Nhi, “Yên tâm đi, ngày mai bảo đảm cho người họ tịch , Phùng Quý lại có thêm khuê nữ nha!”

Cơm nước xong, Hắc Muội trực tiếp nói với Diệp Lý Chính, Tam Mộc ở bên cạnh Thanh thành có một trăm mẫu ruộng tốt, vốn trên bàn vài trường bối đức cao vọng trọng uống choáng váng hôn mê , nghe được một trăm mẫu ruộng tốt lập tức tất cả đều bình tĩnh , trừng lớn mắt nhìn Hắc Muội.

Hắc Muội cười cười nói, ruộng đã là của nàng , cho ai sẽ do nàng định đoạt , những tá điền trước kia nàng khẳng định là sẽ không muốn toàn bộ, hy vọng để người thôn Đại Diệp bỏ khuyết vào, cần Diệp Lý Chính suy nghĩ chọn lựa kỹ càng.

Nói thật người họ Diệp trong thôn Đại Diệp rất nhiều người vẫn ăn không đủ no .

Diệp Lý Chính vô cùng cao hứng Hắc Muội coi trọng ông như vậy, việc này ông phải về nhà suy nghĩ cẩn thận, rất nhiều người họ Diệp ở hạ thôn trong nhà không đủ ruộng đất, ăn không đủ no mặc không đủ ấm đi ra ngoài thôn làm khuôn vác , ông làm trưởng thôn cũng không chịu nổi a!

Phùng bà bà có lẽ do lớn tuổi, cũng có thể trong nhà hiện tại sống khó khăn chút , hiện tại đối với Phùng Quý không còn hùng hùng hổ hổ như trước, biết mượn sức con trai, đối với Hắc Muội Tam Mộc nhường bộ , lúc rời đi nói nhiều lời hay, còn đối với Tứ Nha cười cười .

Hắc Muội cũng không nói cái gì, trải qua chuyện kinh thành nàng nghĩ ra rất nhiều, làm người vẫn độ lượng tốt hơn, nói sau hiện tại nhà nàng sống tốt lắm, không tất yếu lại đi so đo mấy chuyện vặt vãnh phiền não này .

Cuộc sống nên hướng về phía trước a!

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Trăm mẫu ruộng tốt

Ở nhà lại nghỉ ngơi hai ngày, Hắc Muội lại một bộ dạng sinh long hoạt hổ, Tam Mộc ngược lại cùng sinh lễ của hắc hắc mã một lần nữa vô cùng thần thiết, ngay cả con la trong nhà cũng cùng các nàng quen thân.

Liễu Phượng Nhi đã chính thức đổi tên thành Phùng Liễu Phượng.

Nàng từ nhỏ đã là cô nhi, trí nhớ ban đầu chính là thời điểm sáu bảy tuổi bị má mình bán vào Bạch phủ, vẫn không người thân thích , sau đó lại một phen biến cố, nay thế nhưng lại có nhà , nhìn tên mình trên họ tịch rơi lệ đầy mặt, khóc đến độ dừng không được, một nhà Phùng Quý nhìn thấy cũng rất chua xót .

Người trong thôn không khỏi đối với nàng cũng thương tiếc một ít.

Đã là thời tiết cuối hạ vào thu, điền trong ruộng đồng nơi nơi tràn ngập bầu không khí mùa thu hoạch, mọi người lòng tràn đầy vui mừng chờ đợi .

Hôm nay một nhà Hắc Muội chuẩn bị đi Thanh thành nhìn xem một trăm mẫu ruộng tốt, người một nhà đều xuất động, thứ nhất lúc đi qua trấn có thể ghé vào thăm Cát Tường, thứ hai xem như người một nhà đều thừa dịp trước khi thu hoạch vụ thu bận rộn đi ra ngoài giao du một phen.

Hôm qua Phùng Quý đã chuẩn bị xong vài thứ cho Cát Tường , một gói to khoai tây đều là mới đào , còn có rau cải trong vườn, vừa vặn có thể đem con la mấy ngày trước Hắc Muội mượn Lâm thúc trả lại.

Béo Nha hai ngày nay luôn làm quần áo con nít, khá bận rộn , hôm qua đã làm xong, xem như tấm lòng của di ba nàng , Tứ Nha cũng không thể chê, trực tiếp xách hai con gà .

Liễu Phượng Nhi là người chịu khó , mấy ngày nay không có việc gì liền ở trong phòng Tứ Nha làm quần áo, lấy ra vừa thấy mọi người đều khoe khéo tay, dựa vào gặp qua Cát Tường cùng Lâm thúc, làm cho mỗi người một bộ mùa thu .

Tam Mộc nhìn Hắc Muội cười đến tề mi lộng nhần, đây là chê cười Hắc Muội, xem nàng chuẩn bị gì cho Cát Tường, Hắc Muội khiêu khích nháy mắt, không nói hai lời trực tiếp lấy ra một đôi nguyên bảo bằng bạc, “Thế nào, đủ thành ý đi!”

Tam Mộc vừa thấy cười nhạo, “Tục khí!”Rước lấy người trong nhà một trận vui cười.

“Ta đây là thực tế!”Hắc Muội mòi phân khí phách .

Bất quá lễ vật này Cát Tường và Lâm thúc vô cùng vui vẻ nhận, đều là người một nhà , cũng không có ra vẻ khách sáo.

Cả nhà bởi vì là trời vừa sáng đã xuất phát cũng không có ăn sáng, đến trấn trời sáng hẳn, vì thế Lâm thúc đơn giản ở bên ngoài mua đậu hoa bánh bao bánh quẩy về ăn.

Vừa dọn xong điểm tâm, bởi vì bánh quẩy xem như tươi mới, Béo Nha cướp vài cái ăn, Ngô Bảo Nhi nhìn thấy ha ha cười không ngừng.

Bất quá hẳn vẫn cho rằng nhìn Béo Nha ăn là một loại hưởng thụ, vì thế đem bánh quẩy của mình đều cho Béo Nha. Nào ngờ Béo Nha mới ăn được mấy cái lại uống vào một chén đậu hoa đã buồn nôn, ngồi xôm ở góc tường nôn khan nước mắt đều chảy ra. Ngô Bảo Nhi gấp đến độ sắp khóc.

Từ Nha còn giấu cột nạng tham ăn, nhưng Phùng Quý có hiểu biết, liên tục nháy mắt với Hắc Muội, nửa ngày nàng mới hiểu được, vô cùng kinh hi hỏi Béo Nha, “Béo Nha, nguyệt sự tháng này có đến không?”

Béo Nha còn mơ hồ, thế nào nhị tỷ đột nhiên hỏi kinh nguyệt, chưa đợi nàng hỏi đáp Ngô Bảo Nhi đã mở lời, “Không!”

Nhất thời mọi người biểu tình phản kích, Ngô Bảo Nhi lúc đầu xấu hổ sau trong lòng đoán được kinh hi.

Hắc Muội đã bỏ chạy ra sân, thẳng đến nhà Vương đại phu ở đầu trấn.

Trong lo lắng chờ đợi Vương đại phu bắt mạch xong rốt cục chiếm được tin vui, Béo Nha có thai.

Phùng Quý đối mặt hai nữ nhi đều có hi cao hứng phát khóc, chốc lát lôi kéo tay Lâm thúc, chốc lát lại đi kéo tay Ngô Bảo Nhi, cuối cùng lại ôm Tam Mộc một cái, còn nhỏ giọng nói, “Tam Mộc, còn thiếu con, cần phải ra sức a!”

Bên cạnh Hắc Muội vừa vặn nghe được, ánh mắt Tam Mộc cười như không cười quay lại thật sự là xấu hổ vô cùng.

“Trách không được nhị tỷ nói ta mộng lớn dễ sinh!” Béo Nha vuốt bụng ngây ngô cười, một câu đem cả nhà đều chọc cười.

Kể từ đó mọi người không thể không thay đổi hành trình.

Bởi vì Vương đại phu nói Béo Nha có lẽ mang thai đã hai tháng, như vậy tính ngày không thua kém Cát Tường bao nhiêu, nhưng hai người đều là ba tháng đầu, cho nên vẫn nên thận trọng, huống chi Cát Tường lúc trước từng lưu sản, càng phải chú ý.

Vì thế Béo Nha liền lưu lại làm bạn với Cát Tường, vừa vặn một đôi phụ nữ có thai cũng có thể trao đổi kinh nghiệm cho nhau, Ngô Bảo Nhi khẳng định là không rời Béo Nha, hai nữ nhi đều mang thai cần chiếu cố, Phùng Quý hiện tại đối với thôn trang a, ruộng tốt a, giao du a, đều không có hứng thú, chuẩn bị ở bên hai nữ nhi.

Lâm thúc cũng rất vui khi vợ chồng Béo Nha cùng cha vợ ở lại nhà hẳn một thời gian, như vậy Cát Tường cũng vui vẻ.

Hắn trực tiếp đi ra ngoài mua đồ dùng sinh hoạt mới, bao gồm giường, ngoại trừ giường của hắn và Cát Tường, một giường nhỏ cho Phùng Quý ngủ, hẳn chuẩn bị mua một cái giường mới cho Béo Nha và Ngô Bảo Nhi, giường lớn.

Trong viện lập tức náo nhiệt lên, mỗi người vui vẻ phấn chấn.

Cuối cùng chỉ có Từ Nha và Liễu Phượng Nhi đi theo Hắc Muội Tam Mộc đi xem ruộng tốt ở Thanh thành.

Vốn một đồng người, hiện tại chỉ còn lại có bốn người, cho nên xe la của Lâm thúc cho ba nữ tử ngồi, Tam Mộc một mình cưỡi ngựa.

Vừa đi, một bên cảm thụ được đầu thu trời cao khí sáng.

Nửa buổi sáng rốt cục đi tới một trăm mẫu ruộng tốt bên cạnh Thanh thành thành.

Liễu Phượng Nhi nói, “Hắc Muội, ta đã tới thôn trang.”

Hắc Muội vừa nghe vốn thấy kỳ lạ, nghe Liễu Phượng Nhi giải thích xong mới biết thì ra chỗ thôn trang một trăm mẫu ruộng tốt trước kia là sản nghiệp tổ tiên Bạch gia.

Hắc Muội nhìn nhìn Tam Mộc hai người ngẫm hiểu, xem ra lai lịch một trăm mẫu ruộng tốt này là vòng vo vài lần mới đến tay trưởng công chúa, sau đó cho Tam Mộc.

Lại nói tiếp bọn họ cũng dụng tâm lương khô, nhưng về phương diện khác Hắc Muội lại nghĩ có phải bên cạnh Tam Mộc cất dấu rất nhiều cơ sở ngầm hay không, các nàng nhất cử nhất động ở kinh thành đều bị giám thị.

Bất quá nàng là người độ lượng, dù sao chính mình cùng Tam Mộc an phận thủ thường sống cũng không sợ cái gì, nói không chừng trưởng công chúa đối với Tam Mộc là quan ái chiếu cố thôi, dù sao cũng là tỷ đệ ruột.

Nghĩ như vậy trong lòng Hắc Muội sáng tỏ thông suốt, Tam Mộc rõ ràng đã cảm giác được cảm xúc của nàng, liền trấn án, bốn người thế này chuẩn bị vào trang.

Thực hiển nhiên đó là một thôn trang xây dựng vô cùng chu đáo, thiết bị kiến trúc rất hoàn thiện, lúc này đang một mảnh khí thế ngất trời.

Ruộng tốt tênh mông bát ngát bằng phẳng trong ngày mùa tươi tốt tràn ngập, một mảnh đồng ruộng lớn bị cắt thành từng khối chỉnh tề, khe rãnh đồng ruộng nước róc rách, mỗi bờ ruộng chỗ khe rãnh đều có nông nhân đang bận rộn .

Liều Phụng Nhi giới thiệu , thôn trang này nghe nói là nằm trên khối đất cao nhất Thanh thành, bởi vì xung quanh đều tiến gần hồ, một năm bốn mùa cũng không thiếu nước, chính giữa còn có một con kênh nước sâu, hình thành rãnh thoát nước vô cùng kỹ càng.

Vẫn dọc theo xe ngựa tiến đến chính giữa, ở trước đỉnh núi râm mát, Liều Phụng Nhi nói, “Đây là thôn trang Bạch gia xây dựng.”

Thật đúng là thôn trang này được xây dựng vô cùng chú trọng, phân làm ba tầng, phía dưới cùng vây quanh bên ngoài một vòng là nhà cửa thấp bé, cửa phòng đều hướng bên ngoài , hình thành tường vây, chỗ cửa lớn có một nam nhân hơn bốn mươi tuổi thấy ngựa và xe la chạy nhanh tới hỏi.

Tam Mộc trực tiếp báo danh, nam nhân kia vừa nghe lập tức quỳ xuống, “Lý Đại Nãi bái kiến ông chủ mới.”

Liều Phụng Nhi đối với Hắc Muội thấp giọng nói, “Hắn là phụ trách quản lý thôn trang, trước kia vẫn là hắn đi liên lạc với Bạch gia.”

“Hắn làm người như thế nào?”

“Là người khôn khéo chịu khó !”

Tầng thứ hai chính là kho lúa, vì phòng cháy phòng trộm, kho lúa đều là độc lập , chung quanh ba thước không có bất luận cây cối gì, tất cả đều là cát , lại hướng lên trên chính là nội trang .

Tứ Nha nhìn những nhà cửa rất khác biệt hô to thật đẹp a!

Bất quá này đó nhà cửa làm được thật sự tinh xảo rất khác biệt, trách không được Liều Phụng Nhi nói Bạch gia trước kia vào mùa hè nóng bức sẽ tới nơi này nghỉ ngơi thời gian.

Hai tầng tiểu lâu tất cả đều làm bằng gỗ , hơn nữa ba mặt tiểu lâu vây quanh trong viện trải qua một dòng suối, nước trong suốt róc rách chảy, trung gian tất cả đều là hoa cỏ dây leo, giờ phút này đang xanh um tươi tốt.

“Nhị tỷ, phía sau còn có một cái gì đó thật lớn a!”

Tứ Nha ở phía sau viện hồ, các nàng đi qua vừa thấy thì ra là một guồng nước lớn, bên kia núi là một hồ nhỏ, hơn nữa mặt này không có cây cối, tất cả đều là bụi cây hoa cỏ cỏ thấp lùn, đặc biệt đẹp.

Hắc Muội cao hứng cùng Tứ Nha nơi nơi nhảy lên, Tam Mộc nhìn thấy hé miệng cười không ngừng .

Liều Phụng Nhi cùng Tứ Nha ở phía trước chờ Lý Đại Nãi triệu tập tá điền trong thôn trang lại ra mắt ông chủ mới.

Hắc Muội và Tam Mộc hai người lên lầu nhìn xem, bên trong tiểu lâu vô cùng đầy đủ, vật dụng gia đình đều có , chỉ là giường không có đệm chăn mà thôi.

“Đêm nay chúng ta ở đây ngủ một đêm đi!”Tam Mộc nói.

“Được!”Hắc Muội vui vẻ đáp ứng.

Đợi cho người đến đông đủ lúc xuống lầu mới phát hiện trong thôn trang không có bao nhiêu người, Lý Đại Nãi giải thích nói lúc đầu trong thôn trang có phân nửa người là ký khế ước bán mình, thời điểm Bạch gia bán thôn trang cũng bán cùng , còn lại hơn hai mươi người đều là tá điền phụ cận trong thôn.

“Đề Liều Phụng Nhi cùng Tứ Nha ở lại chỗ này điểm danh, chúng ta đi phía sau xem chút!”Tam Mộc cười tủm tỉm nói.

Hắc Muội vốn muốn tự mình điểm danh , sau đó lại nghĩ Liều Phụng Nhi quen thuộc hơn, nói sau nếu nàng có chuyện làm hấn là cũng vui vẻ chút đi, vì thế trực tiếp phui tay.

“Đi nơi nào a?”Hắc Muội hỏi, Tam Mộc lúi cúi kéo nàng đi thẳng phía Nam.

Triển núi tựa như vùng ngoại ô, thật sự đặc biệt xinh đẹp.

Gió cuốn thảo liễu, bụi phấn rơi xuống, ánh nắng chiếu rọi xuống hoa sen bích thủy, dưới cái nóng oi bức người nhìn thấy liền vui vẻ thoải mái.

Đi xuống xuyên qua cây cối dĩ nhiên là một dòng suối, dòng suối trước sân chính là đến từ đây , ở trong này tụ tập thành một thác nước trong, xanh xanh lục lục.

“Sao chàng biết ở đây có thác nước?”

Tam Mộc nhìn Hắc Muội kinh ngạc đắc ý nhũn nhũn, “Có muốn yên ương nghịch nước không?”

Hắc Muội cả kinh nhìn Tam Mộc, “Chàng điên rồi?”

Tam Mộc khiêu khích nhìn nàng một cái, hai mắt kích động trong suốt có khuynh hướng tức giận, liền như vậy trực tiếp bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, Hắc Muội nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

Cứ như thể ở dưới ánh nắng chói chang, thân hình cao to lực lưỡng, da thịt như ngọc bích, trực tiếp lộ ra trước mắt Hắc Muội, nàng vội vàng rũ mắt xuống, trong lòng như dòng suối trước mắt chảy róc rách, lóng lánh nhẹ nhàng thấy đáy lạnh lẽo.

Nàng một mặt ửng hồng, tâm hoảng ý loạn, dung nhan tuấn tú của hắn lại không gọn sóng không sợ hãi.

“Xuống giúp ta!” Giờ phút này dung mạo Tam Mộc phá lệ lạnh lùng mỉa mai.

Hắc Muội còn chưa kịp nhận nhớ đã bị Tam Mộc một phen kéo vào trong nước, quần áo nàng ướt đầm, hắn thoải mái lột ra, thân thể của nàng từng chút lộ rõ, nhất thời lui vào trong nước, lại che giấu không được hai ngực mướt mà trong nước, dung mạo e lệ, nàng xấu hổ quay đầu nhìn nơi khác, Tam Mộc lại một phen ôm thắt lưng mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng chậm chạp giúp nàng tắm rửa.

Tiếng nước thanh u, giọt nước như tuyết châu từng chút vỡ ra, từng giọt theo thân thể hai người uốn lượn rơi xuống.

Thanh sơn nước biếc, nước suối thấm lạnh, ngày tốt cảnh đẹp a!

“Quần áo ẩm ướt một lát thế nào trở về hả!” Hắc Muội thấp giọng nói.

Quần áo của nàng ở bên bờ có nhiều nếp nhăn.

Tam Mộc không thêm đề ý, ở bên tai nàng khe khẽ nói, “Chờ chúng ta xong việc sẽ khô!”

“Xong việc gì?” Nàng vừa hỏi ra khỏi miệng liền biến mất trong môi hắn, bàn tay ngựa quen đường cũ ôm lấy nhũ phong mềm mại ấm áp, trần trọc chiếm lấy.

Hắc Muội nhất thời e lệ hết chỗ nói, song cổ tay chỉ có thể ôm bờ vai trơn bóng kiên cố của hắn, xấu hổ giấu mặt vào gáy hắn, thừa nhận nhiệt tình cướp đoạt của hắn.

“Đừng, đừng ——” Trong nước Hắc Muội vô lực thừa nhận.

Thật vất vả bị buông ra Tam Mộc đem nàng từ trong nước một phen ôm lấy, chọc cho nàng thấp giọng kêu sợ hãi lui vào lòng hắn che đậy cơ thể loà lổ.

“Tam Mộc, sẽ bị người khác trông thấy ——”

Bên bờ đang có một đồng cỏ khô nhỏ, tựa vào hai cây, Tam Mộc buông nàng ở trên đồng cỏ khô, nằm sấp lên, cười đến nhất định phải được, “Ta hiện tại quần không được nhiều như vậy!”

Phất sợi tóc rối tung qua một bên, cúi đầu phải ngâm lấy bộ ngựa sữa không tỳ vết, miệng phun ra nuốt vào vài cái, trước ngực đỏ bừng như đoá hoa nở rộ, đôi mắt Hắc Muội ẩm ướt hắn mỉa mai hoặc cười, đè hạ thân căng cứng xuống, tách hai chân nàng ra, đỉnh cực nóng trượt vào nơi mướt mà, chậm rãi đòi lấy ——

Hắc Muội cảm thấy Tam Mộc thật sự quá lớn mật, cứ như vậy dưới ban ngày ban mặt, nàng hai má đỏ bừng, đôi mắt nhắm chặt cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt thâm thúy chăm chú của hắn.

Hắn luôn xuất kỳ bất ý như vậy, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn.

(xuất kỳ bất ý : đánh bất ngờ)

“Xem, quần áo khô đi!” Tam Mộc cười như mèo trộm được cá.

Lúc hai người trở lại sân người đã tản đi, Liễu Phượng Nhi cùng Tứ Nha đang chờ bọn họ về ăn cơm.

“Nhị tỷ, quần áo tỷ thế nào nhiều nếp nhăn?” Tứ Nha nhìn Hắc Muội hỏi, mặt nàng hồng thấu nửa trời, cũng không dám nhìn người khác.

Cố tình Tứ Nha còn truy vấn.

Liễu Phượng Nhi kéo nàng nói, “Vừa mới không phải kêu đói sao? Còn không mau đi ăn cơm đi.”

Tứ Nha vừa định rời khỏi, Hắc Muội mới chuẩn bị thở ra một hơi, Tam Mộc khẽ nói, “Cho tỷ muội nhiều cơm một chút, nhị tỷ muội hôm nay thực vất vả!”

“Vì sao vất vả?” Tứ Nha nghi hoặc hỏi, Hắc Muội tức giận trừng Tam Mộc, Liễu Phượng Nhi cúi đầu buồn cười.

Hắc Muội thực sự cảm thấy giờ phút này rất mất mặt, xấu hổ vô cùng, cố tình Tam Mộc lại nói thêm một câu, “Nhị tỷ muội cũng sắp làm nương!”

Hắc Muội nghiêm mặt thấp rửa, “Còn nói bừa!” Tức giận muốn đánh hấn, Tam Mộc một phen siết chặt nằng, trước mặt Liễu Phượng Nhi cùng Tứ Nha dường như muốn hôn nằng, làm nằng sợ hãi, vội vàng cách hấn rất xa.

Đêm đó trăng sáng sao mờ, ngoài cửa sổ tiến vào một mảnh ánh sáng nhu hòa, cùng ánh nến đèn đưa hoà lẫn.

Hắc Muội đang trải ga giường, Tam Mộc bỗng nhiên vô cùng kỳ quái nói, “Dưới giường sao có rom rạ?”

Hắc Muội xốc lên vừa thấy, phía dưới thật sự lót rom rạ, này dĩ nhiên là kiểu giường cổ cổ xưa nhất, nhìn rom rạ Hắc Muội lập tức nghĩ đến tình cảnh lúc giữa trưa hai người ở sườn núi trên đồng cỏ khô triển miên.

Tam Mộc dù có hứng thú nhìn giường cỏ, chuyển động đến bên Hắc Muội, thừa dịp nằng không chú ý từ phía sau một phen siết trụ thắt lưng của nằng, một tay nắm lấy nơi cao ngất, môi ấm nóng tiến vào cổ áo, lại xoạt một tiếng kéo vạt áo nằng ra.

“Tên sắc lang này!” Hắc Muội bỏ chần trên tay còn chưa trải xong, giờ tay vốn muốn ở trên má hấn hung hăng néo một cái, cũng mượn cơ hội báo thù việc giữa trưa hấn trêu chọc nằng trước mặt Liễu Phượng Nhi cùng Tứ Nha, nhưng vừa tiếp xúc với hai má bóng loáng ẩm áp của hấn, dưới ánh đèn khuôn mặt hấn tuần mỹ như ngọc, nằng rút cuộc chỉ lướt nhẹ.

“Cha bảo ta cần thêm ra sức, hôm nay cũng không phải nằng không nghe được!” Tam Mộc tà nịnh nói.

Hắc Muội vừa nghe không nhúc nhích nữa thấp giọng hỏi, “Chàng có phải muốn đùa nhỏ không?”

“Ta không vội, ta sợ nằng gấp!” Tam Mộc vừa nói xong, chôn ở trong lòng nằng phốc xuy nở nụ cười.

Hắc Muội rất ngượng ngùng nói, “Ta cũng không gấp!”

“Nhưng ta hiện tại gấp! Không được nằng sờ sờ!” Nói xong hấn lôi kéo tay nằng tìm được nơi đó của hấn, cứng rắn vô cùng, nóng bỏng khiến nằng mặt đỏ tím đập.

Xúc cảm như vậy, cả kinh Hắc Muội không nói gì nhìn trời, “Chàng thật sự là —— “

Đôi mắt ánh mắt long lanh của hấn lòng Hắc Muội như có nai con chạy, tay hấn đã thực sự không chịu không chế cầm lấy hai luồng mềm mại tâm tâm niệm niệm dần dần lướt xuống phía dưới.

Hắc Muội dùng một chút, rất nhanh không cốt khí hóa thành một bãi nước, làm sao còn tìm được vẻ mặt nghiêm túc nửa khắc trước.

Lâm Tam Mộc đẩy nằng ngã lên giường hỗn độn cỏ và chăn, tinh tế hôn môi gáy nằng, ngẫu nhiên mang theo vài phần thô lỗ cần cần, làm cho nằng thờ dốt hừ hừ sau mới hóa thành ôn nhu liềm mát, dùng mọi cách đưa bốn hồng mai mềm mại, trên dãy núi tuyết trắng vẫn còn xanh tím giữa trưa triển miên để lại, mang theo một loại kinh diễm bất mất.

“A!” Hắc Muội mờ to hai mắt, giữa trưa vừa mới trải qua một lần thân thể giờ phút này càng thêm mãnh cảm, cảm giác mãnh liệt đáng sợ, gắt gao bóp chặt mép giường, nằng cắn môi không cho chính mình kêu ra tiếng.

Tam Mộc cúi đầu cho nằng một cái hôn lâu dài, hàm hồ nói, “Hô lên đi! Ta thích âm thanh của nằng.”

Hắc Muội vừa thẹn lại ngọt ngào, thế này mới nghĩ một tầng trên lầu cũng chỉ có hai người bọn họ, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng kích thích, nhất thời tâm huyết dâng trào ngẩng đầu chủ động hôn hấn, tìm hiểu đầu lưỡi nhiệt tình đi miêu tả bạc môi duyên dáng của hấn, đôi mắt Hắc Muội chủ động Tam Mộc thấp thờ phi phò, ánh mắt một chút thay đổi, dưới tiến độ nhanh hơn, hai người đều như là bị một đoàn hỏa diễm vây quanh, cơ thể sắp bị hòa tan, cả hai đều bị khoái cảm cực đại nhấn chìm.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Đồng cỏ khô

Ủm một tiếng, Hắc Muội khẽ nhếch hai mắt mông lung như sương trắng, trong mê ly lộ ra mờ mịt, sau một lúc lâu mới hoàn toàn thanh tỉnh, thấy Tam Mộc không một mảnh vải ngồi trước mặt mình, chậm rãi mặc quần áo, dáng người kiện mỹ trong ánh sáng hừng đông vô cùng bắt mắt, nghĩ đến đêm qua điên cuồng, nằng nhất thời sắc mặt đỏ lên, xấu hổ quay đầu chỗ khác, trong chốc lát lại nhìn không được nhìn không chuyển mắt.

Tam Mộc cười cười giả vờ không biết nằng xem trộm đi ra khỏi phòng.

Đối với một ngày một đêm ở thôn trang mà nói xương sống thất lưng Hắc Muội như muốn rụng rời, nhưng trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Đêm qua dây dưa làm cho nàng hao khí lực, buổi sáng dậy trễ, nhìn Tam Mộc rửa mặt xong, thần thanh khí爽 từ bên ngoài tiến vào, xoay người đến bên giường, lúc thì kéo kéo chân nàng, lúc thì vuốt vuốt má nàng, miệng còn treu chọc, “A, trời đã sáng cô nương muốn phơi nắng sao!”

Nhìn hắc đầu nghịch Hắc Muội tức nghiêng răng nghiêng lợi, hất hắc quạt cường đứng dậy, thiếu chút nữa ngã xuống, Tam Mộc một phen đỡ nàng cười đến mặt nhẵn tã mị.

“Hồ ly tinh!” Hắc Muội hung tợn nhìn hắc, nghiêm mặt, “Lão nương bị người ép buộc sắp tàn phế!”

Tam Mộc cười hi hi nhìn nàng.

Hắc Muội yên lặng rửa mặt, trong lòng cảm thấy chính mình càng ngày càng không giống chính mình, trước kia bư hắc như vậy dưới thân thể khỏe mạnh của hắc công thành chiếm đất thật vô dụng, nếu không tiếp tục như vậy, nàng muốn phản kích, nhưng tất yếu lại bị hắc ăn được gấu gao.

Ăn qua điểm tâm Hắc Muội cùng Tam Mộc chuẩn bị về nhà, bởi vì chuyện thôn trang đã quyết định giao cho Liễu Phụng Nhi hiệp trợ giám sát Lý Đại Nỗ xử lý, dù sao qua hơn một tháng nữa là đến thu hoạch vụ thu, hiện không dễ điều chỉnh, mà Tứ Nha thế nhưng xưng phong nhận việc muốn lưu lại hỗ trợ quản lý sổ sách.

Hắc Muội nghĩ hiện còn chưa tới mùa thu hoạch ngoại trừ chút việc nhỏ, cũng không có gì làm, nàng cảm thấy hứng thú vậy để nàng từ từ học, học nhiều bản sự cũng không tệ.

Mà Tam Mộc cùng Hắc Muội cười ngửa chậm rì rì về trấn.

Tam Mộc sợ Hắc Muội vất vả cơ bản đều là từ phía sau ôm nàng, nàng cũng vui sướng hài lòng hưởng thụ.

Đến trấn cùng Phùng Quý Béo Nha Ngô Bảo Nhi Cát Tường Lâm thúc ăn cơm trưa, ngồi dưới giàn hoa râm mát nói về chuyện thôn trang, đợi cho mặt trời ngã về tây hai người mới quyết định về nhà.

Hắc Muội vẫn thích ở thôn Đại Diệp, hai ngày không về nhà thật sự nhớ.

Về đến nhà, ban đầu một một đồng người nay chỉ còn lại có hai vợ chồng bọn họ, phá lệ vắng vẻ.

Buổi tối, Hắc Muội nấu chút canh bí đỏ ăn, liền chuẩn bị nấu nước tắm rửa ngủ, hôm nay cười ngửa một ngày hai người đều mệt mỏi.

Sáng hôm sau, Hắc Muội còn mơ hồ, cảm thấy phía sau một cái đinh cứng rắn đặt lên lưng, than thở dịch chuyển vị trí tiếp tục ngủ, sáng sớm ngày hè quả thật dễ đi vào giấc mộng.

Tam Mộc sớm đã tỉnh táo lại, trong nắng sớm hai má tuyết trắng, mắt tiếp tối đen nhìn Hắc Muội ngủ trong ngực im lặng ôn hoà như trẻ con.

Hắc vron ngón tay thon dài ra, không ngừng ma sát mặt, gáy oa, cổ của Hắc Muội, buồn cười nhìn nàng trong lúc ngủ mơ cau mày bĩu môi, trái tránh phải trốn.

Hắc Muội mở to mắt nhìn Tam Mộc một đôi mắt đào hoa đẹp dễ ngóng nhìn nàng, bên trong một mảnh chói rọi.

“Đến đến!” Nàng than thở, “Ta thấy chàng tinh lực quá dư thừa đi! Hôm nay cùng ta đi làm việc!”

Nói xong xoay người rời giường, đi bên ngoài rửa mặt.

Hắc Muội thật sự quyết định muốn Tam Mộc cùng mình đi làm việc, miễn cho tinh lực hắc quá thừa mà phát tiết trên người nàng.

Hôm nay phải làm việc rất đơn giản, nhưng cố sức, chính là đi nhà người khác gánh rom rạ về.

Bởi vì gạo nếp so với lúa bình thường thu gặt sớm một tháng, hiện chính thức lúc thu gặt, nhưng bởi vì gạo nếp sản lượng thấp, cũng không có bao nhiêu người trồng, toàn bộ thôn Đại Diệp chỉ có nhà nương Ngũ Nương trồng nửa mẫu, hôm qua lúc về thôn thấy tam ca tam tẩu Ngũ Nương đang đánh gạo nếp, Hắc Muội thấy được vô cùng cao hứng, bắt chuyện suy nghĩ mua rom rạ về.

Ca tẩu Ngũ Nương biết Hắc Muội và Ngũ Nương quan hệ tốt, nói sau rom rạ cũng chỉ cho gia súc ăn, giá trị không được vài đồng tiền, tháng sau đã tới lúc thu hoạch lúa quy mô lớn, còn không nơi nào là rom rạ.

Liền nói cho Hắc Muội không lấy tiền, cũng không đáng giá, gạo nếp đánh ra gánh về nhà rom rạ thì xếp trên sân, kêu Hắc Muội trực tiếp tới gánh.

Hắc Muội cũng không khách khí, trực tiếp cảm tạ nói ngày mai tới gánh.

Hắc Muội muốn này đó rom rạ là có nguyên nhân, trước kia người bán ngựa từng nói, mùa thu để ngựa ăn rom rạ ngựa sẽ khỏe mạnh hơn.

Vốn Hắc Muội thầm nghĩ gánh hai gánh trở về, rom rạ nhiều như vậy đã nghĩ trừng trị Tam Mộc, kêu hắc đem toàn bộ rom rạ gánh về nhà.

Tam Mộc nhìn Hắc Muội đặc ý đào dạt muốn nhìn hắc chế giễu chỉ có thể kiên trì gánh.

Nói thật phân lượng rom rạ so với lúa không chênh lệch nhiều, nhưng bởi vì Tam Mộc chưa từng làm việc nhà nông. Hơn nữa gánh rom rạ và gánh lúa đều dùng công cụ, ở giữa là khúc gỗ dày chắc, hai đầu được vuốt nhọn, như vậy gánh rom rạ cũi lửa đều rất thuận tiện.

Nhưng Tam Mộc từ hạ thôn gánh mấy gánh rom rạ trở lại trong sân, vẫn một bộ dạng gian nan, Hắc Muội nhìn ha ha cười không ngừng.

Hắc Muội đứng ngoài chuồng ngựa nhìn Tam Mộc trên người dính rom rạ đáng vẻ chật vật đáng đánh đòn một bên vén rom rạ đến trước mặt hắc mã cho nó ăn một bên nói, “Ai, hắc mã a hắc mã, nếu ngươi là người thật tốt, ta sẽ gả cho ngươi, ăn ít làm nhiều, không giống ai kia, ăn thì nhiều, mà có chút việc cũng làm không tốt, ngươi nói đàn ông như vậy —— “

Tam Mộc nghe mặt âm trầm không đợi nàng nói xong đã nói, “Chờ —— “

Hắn còn thật buồn bực, hắn vừa đến thôn Đại Diệp làm việc nhà nông nàng đã coi hắn không ra gì, bước chân càng nhanh tăng tốc độ gánh rom về sân, Hắc Muội lập tức đem rom rạ chất chồng lên đồng cỏ khô thành hai tầng, cao nửa người, sau đó nằm lên trên đá chân ngâm cỏ một bộ dạng nhàn nhã đặc ý.

Tam Mộc gánh tới trưa một thờ hồng học, vì vội vàng gánh một hơi trở về thấy Hắc Muội đáng vẻ thanh thản còn một bộ trông coi sắc mặt, Tam Mộc trong lòng thật tình khó chịu.

Hắn nghĩ chính mình so với con hắc mã súc sinh này càng tội nghiệp a.

Buông gánh xuống, đặt mông ngồi lên đồng cỏ khô nghỉ ngơi.

“Không gánh nữa ?” Hắc Muội kỳ quái nhìn hắn nói.

“Đã hắc mã tốt như vậy, nàng kéo nó đi gánh đi, ta không gánh !” Tam Mộc thờ phỉ phỉ nói.

Hắc Muội cười rộ lên, không nghĩ tới Tam Mộc công tử cao quý cũng có một mặt trẻ con như vậy.

Ngẫm lại cũng phải, người ta là thân phận gì người khác không biết nàng còn không biết sao, đó là huyết thống hoàng tộc hàng thật giá thật, hoàng tử a, dù không ngồi trên long ý, cũng là một cấp bậc Vương gia, hiện đi theo nàng sống nơi thâm sơn cùng cốc không nói còn phải gánh rom rạ, tựa hồ thật sự là chính mình quá đáng.

Tam Mộc xem Hắc Muội cười hớ hớ giúp hắn phui rom rạ trên người nghĩ đến nàng chung quy lương tâm phát hiện, đau lòng chính mình, trong lòng giờ phút này cũng mờ mờ trong bụng, sắc mặt lại có ý lạnh lùng, hất tay Hắc Muội ra, giả vờ tức giận.

Hắc Muội vốn cho rằng Tam Mộc chỉ phát tính trẻ con ầm ĩ, nào biết hắn thực sự ngửa mặt lên, ngồi ở một bên không để ý tới nàng, cái này Hắc Muội hoàn toàn đã quên chính mình buổi sáng còn hạ quyết tâm muốn trừng trị Tam Mộc, hiện nhìn hắn giống như rất tức giận, cũng nghĩ chính mình có phải rất quá đáng hay không, muốn hắn gánh rom rạ không nói còn châm chọc khiêu khích.

Vì thế Hắc Muội ra đòn sát thủ, giờ tay qua dọc theo cổ hắn từ từ sờ soạng xuống phía dưới, dừng ở trước ngực hắn sờ loạn, “Ngoan, đừng nóng giận, ta xem xem bà vai có bị thương hay không.”

Tam Mộc còn muốn giả vờ, nhưng bàn tay linh hoạt ở ngực hắn vừa mò vừa bóp, làm cho hắn tim đập như nổi trống.

Nơi đó của hắn lập tức cứng lên.

Hắc Muội quỳ trên đồng cỏ khô, được một tác lại muốn tiến một thước, môi ẩm nóng từng chút hôn mặt hắn, theo khoe môi đến sườn mặt lại đến lỗ tai.

Tam Mộc đã bất tri bất giác ôm Hắc Muội trước ngực, khi nàng dùng môi đầy đặn ngậm vành tai hắn khẽ cắn, hắn trong óc oanh một tiếng, suýt nữa nói lỏng tay quăng nàng xuống đồng cỏ khô.

Hắc Muội lần này xem như bất chấp mọi thứ, vài lần triển miên qua nàng cũng học được đôi chút, nàng muốn nắm trong tay quyền chủ động.

Tam Mộc thấy nàng chủ động bày tỏ kinh hi vạn phần, cố ý một bộ dạng muốn chống đỡ còn chờ xem nàng chủ động.

Nàng không an phận dây dưa trong ngực hắn, dùng đầu gối mềm mại cọ xát ngực hắn, thậm chí cố gắng dùng răng kéo vạt áo hắn ra.

Da mặt Hắc Muội dày cũng kinh người!

Hai người nữ thượng nam hạ nằm trên đồng cỏ khô, thân thể mềm mại cùng cứng cỏi kiện mỹ ma sát, kích thích một mảnh kinh thiên hải lãng, Lâm Tam Mộc đã bị khơi mào dục vọng.

“Nàng đây là châm lửa, tự tìm a!” Tam Mộc nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói xong, một phen đem áo lót nàng cỡi ra bên hông.

Nhất thời Hắc Muội cả đầu tóc đen phiêu tán, che lấp gáy ngọc thon dài, bà vai tinh tế mượt mà, xuống chút nữa chính là hai luồng đầy đủ khe khẽ nhún nhảy, mặt trên nhũ tiêm anh đào nảy lên trước mắt hắn kích động đường cong cực đẹp.

Xem Tam Mộc phía dưới mình bị trêu chọc hơi thờ đột nhiên gáp, luồng cuồng hôn Hắc Muội bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng thích hơn, vui cười lắc hông cạo nơi đó của hắn.

“Xem ta làm gì nàng!” Tam Mộc hồng mắt một tay nâng hông nàng, một tay giải đai lưng, vật kia nhanh chóng bắn ra, đột nhiên dưới thân cương cứng bị tay nàng ấm nóng gắt gao cầm, hắn kêu đau đón một tiếng, chống lại đôi mắt khiêu khích của Hắc Muội.

Nàng liền như vậy nắm cự vật trướng lên phát đau của hắn, sau đó, nàng giúp đỡ hắn, từng chút từng chút, từ từ ngồi xuống ——

Tam Mộc mím môi nhắm mắt, thờ dài cảm thụ được từ từ bị bao vây trong ấm áp ướt át.

Trên đồng cỏ khô vàng óng ánh dao động, hai cơ thể lửa nóng trắng nõn thân mật khăng khít giao hợp, trao đổi hơi ấm cho nhau.

Tiết tấu thâm trầm va chạm, lá trúc bên sân run run, trong viện yên tĩnh mơ hồ phát ra rên rỉ làm người ta thất điên bát đảo, dẫn tới hắc mã thỉnh thoảng hí vang.

Hắc Muội rốt cục ngã xuống dưới nhắm mắt lại, thờ hồn hên, “Quả nhiên mặt trên rất tốn sức, ôi, mệt muốn chết rồi!”

Tam Mộc xoay ngược người lại con người ngấm đen thâm thúy, giống như bóng râm dưới nắng, lại giống như mây mù vùng núi mệnh mang ngày thu, hắn nhìn thân hình yếu điệu tròn bóng nằm trên đồng cỏ khô, theo nàng thờ dốc nhấp nhô xinh đẹp, nhất thời dung nhan tuấn mỹ cười tà mị, “Hiện đến phiên ta đi!”

Hắc Muội vừa nghe đầu đều lớn, “A, không cần nha —— “

“Hiện không phải do nàng quyết định!” Lâm Tam Mộc ánh mắt đầy hỏa hoa, cổ họng ám ách hung tợn uy hiếp, không buông tha chế trụ Hắc Muội lùi bước, nghênh ngang thẳng nhập.

Hắc Muội một bên thừa nhận va chạm một bên nói không nên lời, “Này chàng chưa thỏa mãn hả, miệt mài vô độ a —— “

Tam Mộc dùng môi nuốt lấy lời nàng, đem chân nàng đặt trên lưng, lại một trận tấn công dũng mãnh, môi lưỡi Hắc Muội bị ngăn chặn, chỉ cảm thấy không khí càng ngày càng loãng, vốn vừa mới trải qua một lần thân thể còn chưa bình phục lại, giờ phút này hoa điền ướt át bên trong trôi chảy, phía dưới lực đạo kinh người chuẩn xác rút ra đưa vào, lại co rút tới đỉnh núi ——

Sau giữa trưa ánh mặt trời nóng bức, gió hạ mát mẻ, bên bờ ruộng trăm hoa đua nở, ngay cả không khí trong phòng cũng mang theo mùi thơm ngát điền viên.

Hắc Muội miễn cưỡng nằm, mí mắt cũng không muốn nhúc nhích.

Tam Mộc nhìn nàng như một con thú nhỏ hấp hối, hip mắt cười, một bộ đắc ý khi được ăn sạch .

Bởi vì trong nhà chỉ có hai vợ chồng Hắc Muội, ngày đó Hắc Muội bị ép buộc sắp xui, ngóng trông người nhà mau trở về, miễn cho Tam Mộc quá mức kiêu ngạo, áp bức nàng mỗi ngày không rời được giường, chỗ nào còn có đáng về bu rầu sinh long hoạt hổ trước kia.

Qua vài ngày Diệp Lý Chính tới cửa bàn chuyện tá điền.

Diệp Lý Chính xác thực là người dụng tâm lương khô, xuất ra phương án thập phần hợp lý, đã có lợi cho Hắc Muội lại làm cho người thôn Đại Diệp đều được lợi, ngay cả Hắc Muội cùng Tam Mộc đều khen Diệp Lý Chính có tài.

Phương án của ông làm cho người toàn thôn tự giác báo danh đi thôn trang làm tá điền, mỗi nhà chọn ra một người, một tháng về nhà một lần, người được chọn dựa theo Hắc Muội cùng mọi người quen biết chia làm ba cấp lao động thượng trung hạ, căn cứ cấp bậc bất đồng được thù lao bất đồng.

Này thật sự là một biện pháp tốt.

Được Hắc Muội cùng Tam Mộc khen, Diệp Lý Chính tuổi cũng đã cao lại như đứa nhỏ được khích lệ vui vẻ, vô cùng hào hứng nói chính mình đi thông báo từng nhà, để mọi người báo danh.

Qua hai ngày báo danh danh sách nộp lên Hắc Muội sợ hãi, thế nhưng có hai ba chục người, tiểu tử choai choai chiếm đa số, trong đó có cả Phú Đề, bất quá so sánh với hạ thôn mà nói thượng thôn chỉ có hai ba người báo danh, dù sao người họ Phùng ở thượng thôn đã có hơn hai mươi mẫu ruộng tốt.

Trong danh sách của Hắc Muội thế nhưng thấy được tên Diệp An.

Diệp Lý Chính thật cẩn thận nhìn sắc mặt Hắc Muội, sợ nàng đề xuất loại bỏ tên này, nhưng không nghĩ tới Hắc Muội ha ha cười, không gạch Diệp An ngược lại gạch tên vài người làm việc lười nhác gan ty.

“Diệp bá, ta tuyển người hoàn toàn xem nhà ai có lao động dư thừa cùng tình trạng làm việc, công bằng đi!”

“Công bằng công bằng!” Diệp Lý Chính liên tục gật đầu, yên tâm mà cùng Tam Mộc uống trà.

Ngày hôm sau công bố người được chọn đi thôn trang và thù lao, thôn Đại Diệp như một nòi nổ tung, Hắc Muội cho thù lao vô cùng hào phóng, bao ăn bao ở, một người một năm năm lượng bạc, có thể lấy tiền cũng có thể lấy lương thực, quá tiết có thể thay phiên về thôn, qua năm mới còn có thể thay phiên nghỉ ở nhà một tháng.

Này thực sự rất hào phóng, nghe người trên trấn nói, đầy tớ làm công ở nhà giàu một tháng nhiều lắm cũng chỉ ba bốn văn tiền, một năm cũng chỉ được bốn năm lượng bạc.

Vì thế hai mươi người được chọn mừng như điên, có thể giúp trong nhà kiếm chút bạc cùng đồ ăn, cuộc sống khẳng định sẽ dư dả hơn.

Người không được chọn thì ủ rũ, đều do bình thường có ấn tượng không tốt với hương thân, người trong nhà cũng thăm oán, cảm thấy trên mặt không ánh sáng.

Nhưng đối với Diệp An có thể được chọn một nhà Diệp bà bà đã cao hứng lại hồ thẹn, hai năm nay cuộc sống của bọn họ không bằng trước kia, lại bởi vì chuyện này sốt ruột, trong thôn nghe không chịu gấp, hơn nữa mười người họ Phùng thượng thôn người người có ruộng nhà Hắc Muội, khẳng định hướng về Hắc Muội.

Thương lượng lập tức qua vài ngày những người này phải đi thôn trang tìm Liễu Phụng Nhi báo cáo, ngày đó Hắc Muội mỗi buổi sáng đều đem những người này tập hợp với nhau, giảng giải quy định.

Ý tưởng này của Hắc Muội là thương lượng với Tam Mộc cho ra, trên cơ bản chính là người trong thôn cùng người thôn trang đánh giá lẫn nhau, đánh giá kém liền không cần, đánh giá tốt sẽ có thưởng.

Này cũng là lúc trước đã nói với Liễu Phụng Nhi và Lý Đại Náo.

Cứ như vậy, nàng chỉ cần đem sổ sách quản lý tốt, nhân viên trên cơ bản không cần quan tâm.

Hiện nghĩ thế nào cùng Ngô Bảo Nhi nói chuyện cha mẹ hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Việc vui liên tục

Nào ngờ Diệp Lý Chính mang theo này đó lao động đi thôn trang chưa tới hai ngày xe la chở Phùng Quý Cát Tường cùng Béo Nha và hai con rể đã trở lại.

Bất quá trên xe la lớt một tầng đệm thật dày cho phụ nữ có thai ngồi cũng không vương bận.

Tính đến Cát Tường đã ba tháng đầu, Vương đại phu nói ổn định lại, không có việc gì, mà Béo Nha thì khoẻ mạnh.

Thì ra các nàng ở trấn cảm thấy nhàm chán, nhớ nhà, muốn về thôn Đại Diệp ở.

Phùng Quý liền đem các nàng trở lại.

Hắc Muội cùng Tam Mộc đương nhiên cao hứng mọi người đều đã trở lại.

Lập tức trong nhà lại náo nhiệt lên.

Mấy tỷ muội tụ tập nói chuyện phiếm, Tam Mộc Ngô Bảo Nhi cùng Lâm thúc ba người cũng tán gẫu trời cao biển rộng, Phùng Quý trên mặt cả ngày vui tươi hơn hờ, người chỉ cần vui vẻ cảm giác đều trẻ ra rất nhiều.

Bên ngoài toàn thôn bận túi bụi, bắt đầu cấy lúa, gánh thóc, phơi gạo, một nhà Hắc Muội lại việc gì cũng không cần làm, Hắc Muội nấu cơm cho gà cho heo ăn, nếu là trước kia Phùng Quý khẳng định không chịu ngồi yên muốn đi tìm việc làm, nhưng hiện hai nữ nhi mang thai, ông không hề vội vã ra bên ngoài chạy tìm làm việc, mà là bụng trả đồ nước, so với trượng phu Cát Tường cùng Béo Nha còn săn sóc hơn.

Chính là Hắc Muội không biết thế nào, càng ngày càng tham ngủ, ăn còn nhiều hơn so với Béo Nha, lúc đầu mọi người cũng không ý, nghĩ đến đây là bệnh mùa thu, nói sau, người luôn cần miễn một khi không việc gì làm thật đúng một mỗi uể oải.

Sau đó xem Hắc Muội ăn no liền muốn đi ngủ, Cát Tường nói, “Đừng nói là cả ba tỷ muội chúng ta cùng mang thai đi!”

Vừa nghe Hắc Muội giật mình, ngẫm lại nguyệt sự tháng này thực không tới, sẽ không thực sự nói trúng đi.

Tam Mộc cùng Lâm thúc lập tức lái xe đi trấn mời Vương đại phu tới cửa.

Đúng là Hắc Muội thực sự mang thai , hơn nữa dựa theo Vương đại phu suy tính, hẳn là vào thời điểm sau khi biết Béo Nha mang thai vài ngày đã gieo mầm móng.

Người một nhà đều vui mừng khỏi phải nói, này quả thực là tam hi lâm môn , người trong thôn cũng liên tục chúc mừng.

Trong lòng Hắc Muội vẫn tính toán thời gian , nghĩ có phải lần đó đi thôn trang bên cạnh Thanh thành mang thai không, ngày nào giữa trưa cùng buổi tối hai người chiến đấu kịch liệt, chẳng lẽ thật sự là hai lần đó, nhưng ngày hôm sau về thôn, trên đồng cỏ khô kể chuồng ngựa cũng kích tình bốn phía a, nói không chính xác là lần nào ——

Tam Mộc lại nói, “Nàng nói, nên đặt tên gì cho con chúng ta?”

Hắc Muội sừng sốt, thốt ra, “Đồng cỏ khô!”

Lâm Tam Mộc cười một tiếng, Hắc Muội thế này mới phục hồi thần trí, chống lại ánh mắt bốn cột của Tam Mộc, vội vàng ngượng ngừng thấp giọng giải thích, “Ta nghĩ đến tốt cùng là mang thai lúc nào!”

Tam Mộc nghe xong vỗ vỗ gáy nàng, “Lần trở về a!”

“Nào có!” Hắc Muội cuống quýt phủ nhận, “Đã nghĩ chúng ta cũng không phải một lần hai lần, thế nào lúc trước không có mang thai, chỉ mang thai vào thời điểm đó!”

Hắc Muội vừa nói như vậy Tam Mộc không khỏi cũng tự hỏi, có chút khiến người ta không biết nên khóc hay cười nói, “Ta nghĩ, vài lần đều có một điểm chung, chính là rom rã, có lẽ con chúng ta thực có duyên với rom rã!”

“Vậy kêu rom rã?”

“Còn không bằng đồng cỏ khô đâu!”

“Đồng cỏ khô tốt, ta nghe tỷ phu nói con của bọn họ kêu kho hàng!”

Hắc Muội nghĩ lần đó cùng Tam Mộc ở trấn gặp được Lâm thúc và Cát Tường ở trong kho hàng, mở to trong mắt đen láy cười ha ha, “Thực!” Xem ra mọi người đặt tên cho đứa nhỏ đều dựa theo nơi chế tạo nha!

Hắc Muội bỗng nhiên nghĩ, “Vậy chàng nói Đại Thụ nhà Đại Bàn tẩu tử không phải —— “

Nói được chính nàng đều dừng lại ngượng ngừng .

“Cha cũng nói dễ nuôi, nàng xem nhũ danh của nàng thật tiền, bộ dạng thật tốt a!”

“Đương nhiên!”

Vì thế đứa nhỏ vừa mới trong bụng mẹ nó đã được cha mẹ nó ở trong mùa thu đó đặt một cái tên vô năng.

Lâm Tam Mộc đối mặt với việc chính mình sắp làm cha thật ra vẫn chậm chạp tiếp nhận, hẳn không nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ có con .

Buổi tối ôm Hắc Muội cảm khái vạn lần, “Vào một khắc ta biết thân thể của mình liền thề cả đời này không cần đại phú đại quý, cũng không cần tất cả đều là ngập trời, chỉ cần an an ổn ổn sống thật yên lặng!”

Hắc Muội mở to ánh mắt đen bóng tò mò hỏi, “Chàng sẽ không mười hai tuổi đã bắt đầu muốn vợ con đặt ở đầu giường gần lò sưởi đi!”

Tam Mộc cười ha ha , “Cái đó thì không có nghĩ tới!”

“Không có thân phận tôn quý cùng ta sống ở nông thôn chàng thực sự không tiếc nuôi!”

Hắc Muội cười khê trừu chọc nói, “Nếu ngồi trên vị trí kia, được người đời quý lạy, nắm trong tay quyền sinh sát, hậu cung ba ngàn giai lệ —— “

“Ba ngàn giai lệ nhưng thật ra có chút tiếc nuôi!” Tam Mộc bỗng nhiên nói, chọc cho Hắc Muội trừng hấn.

Tam Mộc vội vàng nói, “Đừng trừng, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng sinh ra sẽ mất lé!”

“Phi! Cái miệng quạ đen, không nói được lời hay!”

“Được được, ta nói điều tốt, chúng ta sinh con gái nhất định xinh đẹp như hoa, sinh con trai nhất định anh tuấn tiêu sái —— “

Mùa thu cỏ cây thơm ngát, có loại mát lạnh như có như không thấm vào lòng người, gió mát thích ý tự nhiên.

Tam Mộc cùng Hắc Muội nằm ôm nhau, ánh mắt hai người đen như mực thỉnh thoảng khẽ nhìn, ấm áp kéo dài.

Ngày hôm sau Tam Mộc tìm được Ngô Bảo Nhi vô cùng trịnh trọng đem chuyện của cha mẹ hắn nói ra, nhưng không kể tí mĩ sự thật tàn khốc, chỉ nói cả hai uống thuốc độc qua đời, gặp được hắn và Hắc Muội, chỉ muốn Ngô Bảo Nhi kiếp này vĩnh viễn ở Thanh thành không cần rời khỏi.

Ngô Bảo Nhi đối mặt tin dữ này hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần, đối với chuyện cha mẹ xử lý di thể có thể lý giải, nhưng kêu hắn vĩnh viễn ở Thanh thành hắn không hiểu, nhưng không nghĩ tới lão bộc ở Ngô gia khi nghe Ngô Bảo Nhi hỏi lấy ra một phong thư của vợ chồng Ngô lão gia.

Thì ra vợ chồng Ngô lão gia lần này đi kinh thành đối với việc tử vong sớm có đoán trước. Trong lòng viết thật sự quyết tuyệt, dặn Ngô Bảo Nhi ở thôn Đại Diệpn an phận thủ thường sống thật tốt, một không cần kinh thương, hai không cần làm quan, ba không cần kết giao với băng hữu quan trường.

Ngô Bảo Nhi xem xong thư dưới sự trấn an của lão bộc mới dần dần bình ổn lại.

May mà hắn vốn là người coi mở khoát đạt, qua một thời gian, lập bài vị cha mẹ ở giữa nhà cù, coi như là hiếu tâm.

Qua đi mọi người biết được lúc trước vợ chồng Ngô lão gia để Ngô Bảo Nhi ở rể nhà Hắc Muội bất quá là vì bảo vệ Ngô Bảo Nhi, người một nhà liên thương lượng có nên để đứa nhỏ Béo Nha sinh theo họ Ngô hay không, cũng vì tưởng niệm vợ chồng Ngô lão gia.

Ngô Bảo Nhi cũng nói như vậy cũng tốt, dù sao Hắc Muội cùng Tam Mộc hiện đã trở lại, cũng có đứa nhỏ, xem như Phùng gia có hậu.

Vì thế Ngô Bảo Nhi nói, “Béo Nha, con chúng ta kêu Ngô Niệm Thân đi!”

Mọi người đều nói hay, trong tên ngụ ý kỷ thác cảm ơn cùng tưởng niệm của Ngô Bảo Nhi đối với cha mẹ.

Qua một thời gian, Lâm thúc cùng Tam Mộc đi thôn trang đón Liễu Phượng Nhi và Tứ Nha về, biết được mọi việc đều ổn thỏa, lương thực bội thu, người một nhà rất vui mừng, cảm giác làm đại địa chủ khiến nàng cười toe toét, tiếc nuối duy nhất trong lòng chính là không thấy được cảnh tượng mùa thu hoạch.

Bất quá lần này Liễu Phượng Nhi quả thật ra sức rất lớn, không hổ từng là nha hoàn nhà giàu, tâm nhãn chú ý nhiều, chịu đựng được trường hợp, những tá điền lai lịch bất đồng nàng đều hoà giải được.

Hắc Muội hiện mang thai, Phùng Quý cùng Tam Mộc nói cái gì cũng không cần nàng quan tâm, thấy Liễu Phượng Nhi cũng có năng lực, trực tiếp quyết định Phùng Quý và Liễu Phượng Nhi qua hai ngày đi thôn trang bán lương thực.

Ba đôi tiểu vợ chồng ở trong nhà ăn uống ngủ, nhiệm vụ hầu hạ ba phụ nữ có thai toàn bộ giao cho ba trượng phu, bởi vì Tứ Nha cũng muốn đi theo Phùng Quý đi thôn trang, bởi vì nàng muốn tính toán sổ sách nhìn bạc trắng bóng vào sổ, tính yêu bạc Tứ Nha cực kỳ giống nhị tỷ nàng Hắc Muội, đều là cái tham tiền.

Không nghĩ tới thời điểm tháng Mười một người bất ngờ tới cửa, đó là cha con Bạch gia, chẳng qua đã nghĩ năm đó từng người là người quyền quý sang trọng, thái độ Bạch lão bản rõ ràng có chút xấu hổ cũng khiêm tốn, hắn đã biết một trăm mẫu ruộng tốt sản nghiệp tổ tiên Bạch gia nằm trong tay Hắc Muội, cho nên nói thể sự vô thường, thật sự là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, phong thủy luân phiên chuyển động a!

Bất quá Hắc Muội vô cùng bình tĩnh tự nhiên, biết Bạch lão bản vẫn muốn tiếp tục làm buôn bán rau trộn, cũng thập phần hào phóng, bất kể hiềm khích trước kia tiếp tục cung ứng hàng hóa, hơn nữa cho phép hắn một năm tính tiền một lần.

Dù sao Bạch lão bản đã không cần tài lực hùng hậu như trước, bất quá Hắc Muội cảm thấy hắn là người có khiếu buôn bán, tin tưởng hắn nhất định sẽ có một ngày Đông Sơn tái khởi, nàng cố vũ làm cho Bạch lão bản được ủng hộ, cũng đối với chuyện năm đó hồ thẹn.

Người là như thế, gặp phải khốn cảnh, mới hiểu được thương hại cùng tình lại.

Một năm này đối với cả Phùng Quý mà nói thật sự là việc vui liên tục, người một nhà mỗi ngày chen chúc với nhau ăn uống náo nhiệt, vui vẻ vô cùng.

Đối với ngày qua ngày, người người vui vẻ.

Hiện có nhiều bạc, Hắc Muội làm đương gia vẫn duy trì tác phong cần kiệm, nhưng vật chất vẫn phong phú khiến toàn thôn thềm thường phong cho Phùng Quý danh hiệu Phùng lão gia.

Cát Tường và Béo Nha bụng đã lớn lên, nhất là Béo Nha, tròn vo như trái bóng, Ngô Bảo Nhi đều kêu nàng. Béo Bảo Nhi, mỗi ngày hai người kêu nhau Bảo Nhi.

Hắc Muội cũng mang thai bốn tháng, bụng hơi hơi nhô lên, người cũng mượt mà chút.

Kỳ thực Hắc Muội đã hỏi qua Vương đại phu, đầy ba tháng vẫn có thể sinh hoạt vợ chồng, nhưng Tam Mộc kiên trì không cho Hắc Muội mạo hiểm.

Hắn sờ sờ mặt nàng, hôn má hôn mí mắt nàng, hoặc nhẹ hoặc nặng gặm nhấm, dần dần bình ổn lại, đôi mắt u ám nói, “Đầu tiên ta chịu đựng, đợi về sau xem ta hung hăng tính sổ với nàng!”

Nói được Hắc Muội che miệng cười, còn cố ý giơ tay chỉ chỗ cứng ngắc của hắn, hiện nàng rất đắc ý, cố tình khiêu khích dụ hoặc, lần lượt khiêu chiến nhẫn nại cực hạn của Tam Mộc, khiến Tam Mộc buồn bực vô cùng nhưng lại vô kế khả thi.

Hôm nay buổi tối Tam Mộc sợ đề lên bụng Hắc Muội nên nhẹ nhàng cúi người ôm nàng, âu yếm sờ tới sờ lui, làm Hắc Muội có cảm giác, xem Tam Mộc yên tĩnh bình ổn hơi thở, nói, “Có phải nhẫn thật sự vất vả không?”

Nói xong chủ động hôn môi hắn.

Tam Mộc cười cười, “Không vất vả!”

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Bánh bao nhỏ

Một năm này không thể nghĩ ngờ là một năm Phùng gia tốt đẹp náo nhiệt, cũng là người thôn Đại Diệp đều hoan hỉ vui mừng.

Thời điểm chúc tết nhà Phùng Quý chen chúc đầy người, mọi người đều nhớ kỹ ân huệ ruộng đất của bọn họ, nói sau chúc tết cho ông chủ là điều hiển nhiên.

Qua đầu năm lại là nguyên tiêu, bởi vì trong nhà ba phụ nữ có thai, người một nhà đều không đi trấn hay Thanh thành chơi, nhưng Phùng Quý Tam Mộc Ngô Bảo Nhi mua về rất nhiều hoa đăng, đem trong viện trang trí phá lệ vui mừng.

Mà Liễu Phụng Nhi đặc biệt ân cần, thay đổi các món ăn liên tục cho tỷ muội Cát Tường, đến hậu kỳ, nhất là Cát Tường thân thể nặng, căn bản ăn không vô cái gì, uống chút nước đã thấy no.

Đối với Liễu Phụng Nhi biểu hiện người một nhà đều không còn gì để nói, qua năm đã hoà hợp cả nhà.

Qua tết nguyên tiêu Bạch lão bản dẫn Thanh Thủy cùng Bạch Minh Tuệ tới cửa bái phỏng, còn mang theo chút lễ vật.

Đối với bọn họ bái phỏng người Phùng gia vẫn khách khách khí khí, hơn nữa có Thanh Thủy là người quen cũng thân thiện.

Đều tán gẫu chút chuyện nhà, bất quá Hắc Muội cảm thấy Bạch lão bản thử chính mình, thử cái nhìn của nàng đối với quan hệ của hắn và Liễu Phụng Nhi.

Hắc Muội không khỏi trong lòng cảm thấy buồn cười, người a đúng là mỗi người một tính cách, như Bạch lão bản làm việc luôn thích vòng vo uyển chuyển.

Thái độ Liễu Phụng Nhi rõ ràng đối với Bạch lão bản như tất cả khách đến chơi, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nếu Hắc Muội không biết nàng trước kia là nha hoàn thông phòng của Bạch lão bản nàng thậm chí nghĩ nàng là lần đầu tiên nhìn thấy cha con Bạch lão bản.

“Hắc Muội, ta cũng hiểu được lời này nói ra có chút không ổn, bất quá ta vẫn muốn thử xem, trước kia ta vì phạm một sai lầm đánh mất một người, “Nói xong hắn ánh mắt dừng ở Hắc Muội, khiến cho Hắc Muội có chút không tự nhiên, Tam Mộc mâu quang sáng ngời nhìn hắn, hắn thế này mới cười nửa một chút, tiếp tục nói, “Ta muốn văn sai lầm.”

Hắc Muội lẳng lặng nhìn hắn chờ đợi hắn nói tiếp.

“Ta muốn cưới Liễu Phụng Nhi làm vợ!” Bạch lão bản rốt cục gian nan nói ra.

Bên cạnh Liễu Phụng Nhi đang đưa nước trà cùng đậu phộng bánh kẹo nghe vậy thân hình cứng đờ, nhưng rất bình tĩnh.

Hắc Muội khẽ cười nói, “Bạch lão bản, chuyện này người nói với ta vô dụng, Liễu Phụng Nhi đã đến thôn Đại Diệp ở, là một thành viên trong nhà ta, nhưng người cũng biết hôn sự của tỷ muội ta cha ta đều rất ít hỏi đến, ta sẽ không tự quyết định, chỉ cần Liễu Phụng Nhi đồng ý ta cũng sẽ ủng hộ.”

Nói xong liền gọi Liễu Phụng Nhi lại.

Bạch lão bản vừa định nói gì đó với Liễu Phụng Nhi, nàng trực tiếp đối với Hắc Muội nói, “Hắc Muội, ta không đồng ý!”

Về mặt Bạch lão bản nhất thời cứng đờ, Hắc Muội sợ hắn khó xử, vội vàng khuyên giải an ủi, “Bạch lão bản người đi về trước, ta hỏi nàng một chút.”

Ngược lại là Bạch Minh Tuệ lúc gần đi đối với Hắc Muội và Liễu Phụng Nhi nói một ít lời về cha nàng, đơn giản là gia cảnh sa sút, hắn không còn vô

đoán tự tin như trước kia nữa , thăm nghĩ sống thật tốt, dù sao Liễu Phụng Nhi từng nữ nhân của hắn.

Bất quá Hắc Muội thật bất ngờ với thái độ cương quyết cự tuyệt của Liễu Phụng Nhi đối, vốn tưởng rằng thế nào nàng cũng có chút do dự, nhưng Liễu Phụng Nhi nói làm cho nàng hiểu rõ , hơn nữa đối với Liễu Phụng Nhi thêm kính nể thương thức.

Ngày đó nàng ngồi bên giường vô cùng nghiêm túc hỏi Liễu Phụng Nhi vì sao cự tuyệt.

Liễu Phụng Nhi cũng vô cùng nghiêm túc nói, “Vô luận trước kia như thế nào ta cũng không muốn trong cuộc sống sau này có bất kỳ liên quan gì tới hắn——“

Hắc Muội vốn tưởng nàng còn ghi hận hắn đối với nàng bạc tình, nhưng không nghĩ tới nàng là cảm thấy không muốn dựa vào nam nhân, cho dù là dựa vào trượng phu, nàng sống một mình cả đời.

Nhưng Hắc Muội ngẫm lại vẫn nói, “Người không đồng ý Bạch lão bản, ta cũng không phản đối, nhưng ta hy vọng người có thể tìm được bạn đời, hy vọng nhà chúng ta mỗi người đều có thể hạnh phúc.”

Hắc Muội không muốn nàng một mình soons cô độc hết quãng đời còn lại.

Cát Tường dự tính ngày sinh là vào giữa tháng hai, thời tiết đã hết rét lạnh , bởi vì ở nông thôn có tập tục, con gái không thể sinh con ở nhà mẹ đẻ , nói là đối với người nhà mẹ đẻ bất lợi.

Hắc Muội cùng Tam Mộc khẳng định sẽ không để ý quy củ, nhưng Lâm thúc rất để ý, muốn về trấn sinh đứa nhỏ, Phùng Quý đành phải vội vàng đưa Cát Tường về trấn.

Trừ bà mụ, cũng chỉ có Phùng Quý và Lâm thúc chiếu cố, may mắn Liễu Phụng Nhi chủ động xin đi giết giặc.

Ba ngày sau, Phùng Quý cùng Liễu Phụng Nhi mang về tin tức tốt, Cát Tường sinh một nhi tử, bảy cân hai lạng.

Người trong nhà đương nhiên cao hứng , nhất là Phùng Quý, còn chưa tới đầy tháng ông đã mua thật nhiều kẹo phát cho người trong thôn.

Cuối tháng hai Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha cũng về đình viện Ngô gia , Phùng Quý trực tiếp mời bà mụ ở trấn đến thôn Đại Diệp, an bài đến Ngô gia, hơn nữa lão bộc nhà Ngô Bảo Nhi là người có kinh nghiệm.

Đợi thời điểm Béo Nha sắp sinh ngoại trừ Cát Tường cùng Lâm thúc, mọi người đều chờ ở bên ngoài, Béo Nha gào khóc khiến Ngô Bảo Nhi gấp đến độ xoay quanh, nếu không có lão bộc chặn cửa phòng, hắn đã xông vào phòng sinh cùng Béo Nha.

Tam Mộc nhìn hắn bình thường một bộ dạng hi hi ha ha mọi sự không quan tâm lúc này khẩn trương đứng cũng không được ngồi cũng không xong, vô cùng buồn cười, an ủi hắn.

Ngô Bảo Nhi xem Tam Mộc còn một bộ không hiểu nổi giận dùng dùng nói, “Bên trong không phải vợ con người người khẳng định không khẩn trương, đợi đến lúc nhị tử sinh đứa nhỏ người thử xem!”

Nhưng không nghĩ tới Tam Mộc thật đúng là bị Ngô Bảo Nhi nói trúng .

Béo Nha sinh một nhi tử hơn tám cân, cho nên nàng ăn không ít khổ , nói không muốn sinh đứa nhỏ , đương nhiên đây là nói sau .

Thời điểm tháng ba, thời tiết ấm áp hơn nhiều, trong ruộng cải dầu đã thật cao , trên đỉnh đã nở ra tầng tầng lớp lớp hoa ô vàng óng ánh.

Hắc Muội nhìn Phùng Quý làm đầy tháng cho đứa nhỏ Kho Hàng của Cát Tường cách mười ngày lại làm đầy tháng cho đứa nhỏ Thiết Đan của Béo Nha.

Lập tức được hai cháu ngoại trai, Phùng Quý ở giữa hai đầu trấn và trong thôn bận rộn cũng vui sướng.

May mà Cát Tường trong tháng đều có Liễu Phụng Nhi và Lâm thúc lo lắng.

Còn Béo Nha trong tháng ngoại trừ lão bộc ra Tứ Nha cũng đi hỗ trợ , Ngô Bảo Nhi thì thành thực hơn, trước kia có chút đáng về thư sinh hiện đã thành một người đàn ông tốt ở nhà.

Còn Tam Mộc và Hắc Muội mang thai, từng ngày mắt thấy bụng sinh nàng lớn lên.

Bất quá Hắc Muội không giống Cát Tường thật cẩn thận dưỡng thai, cũng không như Béo Nha mang thai lười đời mạng, cũng không muốn nhúc nhích.

Nàng ngược lại cảm thấy thời điểm này hắn là đi lại nhiều, vì thế Tam Mộc mỗi buổi sáng giám hộ hạ nàng đi dạo một chút.

Ruộng đồng tháng tư cảnh xuân vô hạn, vạn vật sinh cơ ngập trời.

Rốt cục cuối tháng tư Hắc Muội cảm giác được đau bụng sắp sinh , Tam Mộc sớm đã mời bà mụ đợi mệnh, trực tiếp đi đình viện Ngô gia kêu bà mụ.

Một ngày này Tam Mộc rốt cục hiểu được cảm giác của Ngô Bảo Nhi lần đó Béo Nha sinh đứa nhỏ.

Trong phòng là thời khắc Hắc Muội gian nan, nhưng đối với Tam Mộc bên ngoài là dày vò, bên cạnh Phùng Quý liên tiếp an ủi Tam Mộc.

Lại mắt thấy hán gấp đến độ xoay quanh, cảm thấy chính mình một thân võ nghệ mưu trí, lúc này không hề có tác dụng, như làm việc nhà nông một dạng bất lực.

May có Phùng Quý có kinh nghiệm, trấn an một phen, trong phòng sinh bà mẹ đã đi ra chúc mừng, cũng là một tiểu tử béo mập, chùng tám cân!

Toàn bộ thôn Đại Diệp biết Phùng gia có tin vui, đối với Hắc Muội sinh con trai thái độ mọi người hoàn toàn khác nhau, bởi vì Hắc Muội là đương gia, đứa nhỏ là họ Phùng, kế thừa gia nghiệp, ý nghĩa khẳng định không giống.

Thời điểm giữa tháng năm cái đầu cũng hái xong, chỉ còn lại cây ruộng, người trong thôn lục tục đến thăm Hắc Muội cùng con trai nàng.

Nằm trên giường Hắc Muội nghe Phùng Quý bên ngoài nhận người trong thôn chúc mừng vui tươi hơn hử, lại nhìn đứa nhỏ bên cạnh ngủ được an ổn, ngẩng đầu Tam Mộc đang từ bên ngoài cầm tã tiến vào, vô cùng thuần thực nâng tiểu mông đứa nhỏ lên bao tã, trong lòng cảm thấy vô cùng bình thản, cả đời này đều cảm thấy viên mãn.

Nhìn ánh mắt Hắc Muội cười dài, Tam Mộc một bên dịu dàng lau mặt cho nàng một bên cười yếu ớt nói, “Cười cái gì?”

“Tam Mộc, ta cảm thấy chính mình thực hạnh phúc! cuộc sống hiện tại vô cùng mỹ mãn như ý.”

Tam Mộc cười cười, “Đứa ngọc, nàng tên là Như Ý, không Như Ý sao được!”

Hắc Muội nghe cười đến ngây ngô.

Tam Mộc xoay người tiến đến hôn nàng một phen, lúc lui ra cau mày nói, “Một mùi vị sữa!”

Hắc Muội một chút không bắt ngờ, cố ý lắc lắc một bộ ngực no đủ.

Nghe Phùng Quý nói canh cá trích đối với phụ nữ mới sinh rất tốt, vừa bổ dưỡng lại có thêm sữa, Tam Mộc mỗi sáng sớm đều mang theo lưới đi ra suối bắt cá, mỗi ngày không nhiều không ít ba con cá trích nhỏ, Hắc Muội ăn đến mặt đều béo một vòng, sữa rất đủ.

Giờ phút này nhìn đầy đặn đưa Tam Mộc cười như trộm, ngồi bên giường vỗ về chơi đùa.

Hắc Muội đối với việc này đã quen, nói sau từ khi nàng mang thai đến sinh đứa nhỏ, hán ghen khuấy chính chính một năm, để hán sờ sờ cho đỡ thèm đi!

Tam Mộc cách lớp áo còn chưa đủ, lấy tay sờ soạng vào bên trong, không ngờ bị kích thích sữa lập tức chảy ra, thẳng tắp bắn về phía mặt Tam Mộc, Hắc Muội cười ha ha, cười xong thế này mới nhớ tới sợ đánh thức Đồng Cỏ Nhỏ, vội vàng xem xét, hoàn hảo, vật nhỏ ngủ thật ngọt ngào, một chút cũng không chịu ảnh hưởng.

Tam Mộc cười híp mắt, một đôi mắt đào hoa thủy quang bắn ra bốn phía lóe sáng, một bên vuốt ve một bên hỏi, “Có trưởng không?”

Hắc Muội không nghĩ tới Tam Mộc biết nhiều kiến thức như vậy, xem ra trao đổi kinh nghiệm với Lâm thúc và Ngô Bảo Nhi không ít a!

“Có chút!”

Hắc Muội nói xong liền thấy Tam Mộc thế nhưng cúi đầu xuống, như Đồng Cỏ Nhỏ mút lấy.

“Chàng —— “

Tam Mộc nâng mặt lên, ừng ực uống vào, bên miệng dính đầy màu sữa trắng.

Hắc Muội nhìn nở nụ cười.

Lần đó từ kinh thành trở về nàng vốn đã cảm thấy tính tình Tam Mộc dịu ngoan bình thản rất nhiều, mang thai qua đi tính tình nàng cũng nhu mì, nhưng không nghĩ tới sinh đứa nhỏ xong Tam Mộc đối với đứa nhỏ cũng như chính mình vô cùng dịu dàng thăm thiết, thậm chí thêm ý lại, cả ngày kề cận mẹ con các nàng.

Bất quá loại cảm giác này thực không tệ.

Mỗi khi Đồng Cỏ Nhỏ cần bú sữa Tam Mộc cũng dựa sát vào cạnh nàng, tò mò nhìn đứa nhỏ uống sữa, hán cũng thỉnh thoảng lại đùa bỡn hai luồng mềm mại của nà, khiến cho Hắc Muội có đôi khi dở khóc dở cười.

Hai mươi chín tháng năm là đầy tháng đứa nhỏ vào ngày này Phùng gia rất náo nhiệt, trừ Cát Tường cùng Béo Nha còn trong nhà tỉnh dưỡng ra, người thượng thôn trên cơ bản đều đến, hạ thôn cũng có nhiều người đến.

Phùng Quý mở tiệc đầy tháng, bởi vì Liễu Phụng Nhi cùng Tứ Nha đi thôn trang giám sát chuyện thu hoạch, chủ yếu đều là Phùng bà bà Vương Kiều Nga, Hương Thảo, Đại Bản tẩu từ tới hỗ trợ, mà Ngũ Nương hiển nhiên cũng mang thai, làm không được việc gì, nhưng vẫn đến nhà Hắc Muội.

Trên bàn tiệc đang ăn vui, thì có hai hán tử nhìn qua thật bình thường đến, cưỡi ngựa, lập tức mang theo hai cái hòm vào.

Xem ra rõ ràng là người bên ngoài, người trong thôn thấy lạ, nhưng không nghĩ tới còn đến tặng lễ.

Phùng Quý đang khó hiểu, cùng bọn họ lại không biết, vội vàng kêu Tam Mộc đi ra xem.

Tam Mộc chỉ nói đây là bằng hữu trước kia.

Lui vào trong phòng, hai hán tử không nói hai lời, trực tiếp một người chuyển lên một cái hộp, mở ra, ánh kim long lánh, phục trang đẹp đẽ, đem Phùng Quý đều xem ngây người.

Hai người ngay cả nước cũng không uống trực tiếp rời đi.

Tam Mộc giải thích lung tung trước kia từng giúp nhà người ta, người ta đến tặng lễ báo đáp ân tình.

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Gặp lại Vương Minh

Tam Mộc đem hai hòm châu báu tùy ý để bên giường cho Hắc Muội xem.

Trong rương có một khối ngọc như ý nạm vàng vô cùng bắt mắt, nàng cầm lên xem, mặt trên có chữ Cổ.

Tam Mộc xem nàng cầm khối ngọc nhìn xem cẩn thận, đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, khe khẽ nói, “Mẫu thân ta họ Cổ.”

Hắc Muội nhìn hần chậm rãi nói, “Trường công chúa thật sự là dụng tâm lương khổ a!”

Tam Mộc khe khẽ thở dài,

Hắc Muội kéo tay hần nói, “Nàng dù sao cũng là tỷ tỷ chàng, nàng từ bé ở trong hoàn cảnh kia lớn lên, khẳng định cho rằng giúp chàng tranh thủ vị trí kia chính là đối với chàng tốt nhất, kết cục như bây giờ đối với chúng ta là tốt nhất, nhưng nàng khẳng định vẫn có tiếc nuối!”

“Mỗi người đều có tiếc nuối đi!”

“Tựa như chàng vẫn không có gặp qua mẫu thân mình?”

“Ừm!” Tam Mộc cúi mí mắt lên tiếng trả lời.

Hắc Muội nâng tay vỗ vỗ bờ vai của hần an ủi, nàng biết có mẫu thân hạnh phúc, cũng biết mất đi mẫu thân đau xót, mà đối với Tam Mộc chưa từng gặp qua mẫu thân hần nàng cảm thấy đau lòng.

“Tam Mộc, tên của con chúng ta là Phùng Cổ đi!”

Tam Mộc giương mắt có chút bất ngờ nhìn nàng, hần không nghĩ tới Hắc Muội thế nhưng dùng họ mẫu thân đặt tên cho đứa nhỏ.

“Chúng ta cũng giống Ngô Bảo Nhi và Béo Nha, dùng tên đứa nhỏ để tưởng niệm mẫu thân chàng!”

“Được! Hắc Muội, cảm ơn nàng!” Tam Mộc trong mắt có chút cảm khái.

“Đứa gốc, chúng ta là người một nhà, còn cảm ơn cái gì!”

Rất nhanh Hắc Muội ra tháng, ở trên giường nằm thời gian dài như vậy nàng sắp phát điên, vừa vặn sắp đến thu hoạch vụ thu, nàng muốn đi thôn trang xem tài sản của nàng.

Mà Liễu Phụng Nhi cùng Tứ Nha vài ngày trước cũng đã chạy tới thôn trang.

Ngay tại ngày hôm sau thời điểm Hắc Muội cùng Tam Mộc xuất phát trong nhà thế nhưng có một vị khách đến.

Hắc Muội kinh hi nhìn Vương Minh.

Một người thôn Đại Diệp dẫn đường Vương Minh tới nhà Hắc Muội.

“Hắc Đế!” Dung mạo Vương Minh vẫn như một năm trước trong sáng như vậy, tươi cười sạch sẽ, dù đã biết thân phận nữ tử của Hắc Muội, hắn vẫn quen với xưng hô này.

“Vương đại ca!” Hắc Muội vô cùn thân thiết gọi hắn, nàng không nghĩ tới Vương Minh thật sự có thể tìm được nhà nàng.

Hai người ngồi ở nhà chính, thập phần thân thiết tán gẫu.

Hắc Muội thế mới biết ngày nàng cùng Tam Mộc rời đi kinh thành buổi chiều đó hắn kỳ thực đã đến tiểu viện nàng thuê mới biết được bọn họ đã rời khỏi.

“Vương đại ca, thật ngại, không có nói lời từ biệt cùng người, lúc ấy tình huống có chút phức tạp, chúng ta cũng muốn ——” Hắc Muội ngượng ngùng giải thích, bị Vương Minh khoát tay cắt ngang.

“Không có việc gì, ta hiểu, các người tốt là được!”

Bỗng nhiên trong phòng truyền ra tiếng đứa nhỏ khóc nỉ non, Hắc Muội vội vàng đứng dậy đi vào trong, Tam Mộc đang ngồi xổm bên giường nhỏ, nhìn Đồng Cỏ Nhỏ oa oa khóc.

“Con khóc sao chàng không dỗ nó?” Hắc Muội kỳ quái hỏi.

“Con ta thấy nương nó cùng nam nhân khác khinh khinh ta ta mất hứng!” Tam Mộc liếc nhìn nói.

Hắc Muội nghe vậy dừng một chút, quay đầu nhìn Tam Mộc, xì cười, ôm Đồng Cỏ Nhỏ một bên lắc lư dỗ nó một bên nói, “Đồng Cỏ Nhỏ không khóc a, nương mang con đi gặp khách, miễn cho cha con ghen tị không để ý tới chúng ta!”

Phía sau Tam Mộc liếc nhìn bóng dáng các nàng rời đi không tự giác sờ sờ cằm mình, trong lòng suy tư, chẳng lẽ chính mình hiện tại thực sự nhỏ mọn như vậy? Ghen tị? Lâm Tam Mộc rất không giống Lâm Tam Mộc trước kia a, trách không được nói ôn nhu hương là mộ phần của anh hùng!

“Nhìn xem, đây là con ta Đồng Cỏ Nhỏ!” Hắc Muội ôm tiểu mao đầu cho Vương Minh xem.

Vương Minh nhìn vẻ mặt Hắc Muội vui sướng trong lòng vừa vui lại tiếc nuối.

Thật ra lần đầu tiên hắn gặp Hắc Muội đã biết nàng là một nữ tử, một đường ở chung tính tình nàng ngay thẳng hào phóng làm cho hắn tâm động, nhưng hắn trời sanh tính tình ôn hòa, đối với tình cảm lại thật cẩn thận, vốn nghĩ Hắc Muội đã ở kinh thành, còn nhiều thời gian, hắn có rất nhiều cơ hội, nào biết sự tình phát triển làm hắn quá mức ngoài ý muốn.

Nàng thế nhưng đã thành thân, hơn nữa trọng phu còn mỹ mạo như vậy, còn bị trường công chúa nhốt trong phủ làm nam sủng.

Dù không hề đoán trước được nguy hiểm hắn vẫn giúp nàng, khi biết nàng cùng trọng phu bình an rời khỏi kinh thành trong lòng hắn không biết là nên cao hứng hay mất mát.

Nữ tử tươi cười phấn chấn tùy tiện đã đi rồi ——

Sau một năm hắn luôn nhớ tới khoảng thời gian ngọt ngào nàng cùng hắn đến kinh thành, phảng phất như mới hôm qua, mà lời nàng từng nói hắn ghi nhớ trong lòng, ngọc bội của nàng vẫn còn ở chỗ hắn, hắn có phải có lý do đi gặp nàng không! Muốn nhìn xem nàng sống thế nào!

Giờ phút này Hắc Muội so với dĩ vãng mượt mà rất nhiều, cảm nhận đều thành cảm tròn, cả người nhìn qua thần thái sáng láng, tinh thần phấn chấn, đứa nhỏ trong lòng mập mạp, trọng phu phía sau cười yếu ớt, ngọc thụ lâm phong.

Vương Minh nhìn bọn họ trong lòng dần dần tiêu tan, nàng hạnh phúc hẳn hẳn là cao hứng, không phải sao?

“Hắc Đế, cái này trả lại cho người!” Vương Minh lấy ra khối ngọc bội.

“Vương đại ca, cảm ơn người!”

Hắc Muội tiếp nhận ngọc bội vô cùng cảm kích hắn, bọn họ bất quá là bèo nước gặp nhau hắn lại đáng giá tín nhiệm như thế, khối ngọc bội này vốn nên bị hủy, nhưng nàng cảm thấy đây là kỷ vật duy nhất của mẫu thân Tam Mộc để lại cho hắn, cũng là quà sinh nhật mười tám tuổi hắn tặng cho nàng, nàng trong lòng vẫn là muốn có nó.

Phùng Quý rất hiếu khách, cùng Hắc Muội giữ Vương Minh ở lại một đêm, ngày mai lại về Thanh thành, hắn vẫn chối từ, thẳng đến Tam Mộc mở miệng giữ hắn.

Hôm nay Tam Mộc phụ trách chăm sóc Đồng Cỏ Nhỏ, Hắc Muội dẫn Vương Minh đi chung quanh ruộng đồng, người trong thôn biết hắn là Bộ đầu

đến từ kinh thành rất tò mò, cũng rất nhiệt tình.

Buổi tối Vương Minh được an bài vào phòng sau đông sương phòng, trước kia vẫn là phòng của Tứ Nha cùng Liễu Phụng Nhi, thẳng đến Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha chuyển đi ra tây sương phòng, các nàng mới chuyển đến tây sương phòng lớn một chút, phòng này trở thành phòng dành cho khách.

Buổi tối người một nhà ngồi vây quanh trong sân ăn cơm, Phùng Quý gần đây thực thích lúc ăn cơm chiều uống một ly, nhất là hôm nay có Vương Minh, hai người bọn họ uống gần một vò rượu.

Thời điểm đưa Vương Minh trở về phòng hắn đã có chút men say, một tay chụp vai Hắc Muội, hàm hồ nói, “Hắc Đệ, ngươi yên tâm, ta vĩnh viễn là đại ca ngươi, có cái gì khó khăn cứ nói với đại ca, nếu tưởng công ngươi bắt nạt ngươi, cũng nói với đại ca, đại ca giúp ngươi ——”

Cuối cùng Tam Mộc âm trầm trở lại trong phòng, Hắc Muội nhìn hắn một bộ dạng kiềm nén trong lòng thấy buồn cười, nói sau cũng khó được nhìn thấy có người làm cho Tam Mộc khó chịu.

“Tam Mộc, nghe được không, ta hiện tại có đại ca, xem chàng về sau còn dám bắt nạt ta không!” Hắc Muội ngồi ở trước bàn trang điểm, vừa chải tóc vừa quay đầu mặt mày hơn hờ nói, Tam Mộc ần ần phát hỏa.

Trong chốc lát hắn cười như không cười đi tới, một phen ôm nàng lên, Hắc Muội vui cười nhìn hắn, “Thực ghen tị?”

“Ta ghen cái gì chứ? Nàng vốn đã là người của ta, từ mũi chân đến sợi tóc đều là của ta, sao ta phải ăn dấm chua của người khác?”

Tam Mộc nhủ mày nói, ôm nàng trực tiếp đi đến giường, “Ta hiện tại liền muốn bắt nạt nàng, xem ai không phục!”

Nói xong liền quăng Hắc Muội xuống đệm giường, nằm qua kéo tấm y của nàng.

Nàng vô cùng thân nhiên trấn định mà đối diện hắn sắp mãnh liệt “Bắt nạt”, quần áo cởi ra, ánh mắt hắn kim lòng không dục theo đẩy đà khe khẽ nhảy lên của nàng di chuyển xuống, đi ngang qua vòng eo bằng phẳng mảnh khảnh, dừng ở chỗ thần bí của nàng.

Sinh xong đứa nhỏ thân thể Hắc Muội không thể nghi ngờ so với trước kia càng thêm mãnh cảm mượt mà, tản ra hơi thở mê người.

Lâm Tam Mộc cả người nằm sắp lên, ôm nàng, khe khẽ ma sát, gây cho nàng nhiệt lực, cũng mang đến choáng váng cùng khát vọng, anh đào của nàng bị ma sát dục đứng lên.

Nàng ưỡn ngực, càng dán sát vào ngực hắn.

Nàng chủ động đón nhận làm cho hắn thập phần uất ức, hít vào một hơi, trượt hạ thân, hai tay nhào nặn, đẩy đà của nàng trong tay hắn biến hóa hình dạng, Hắc Muội cảm thấy chính mình được lấp đầy căng cứng, nàng khó chịu lắc người, rõ ràng trong thân thể khát vọng.

“Có phải nàng cũng muốn ta bắt nạt nàng không?” Trong hỗn loạn Tam Mộc còn không quên trêu chọc Hắc Muội, nàng hí mắt, như một con mèo điệu ngoan đợi an ủi, “Đời này chàng chỉ có thể bắt nạt một mình ta!”

Hắn cười, trong mắt đào hoa tràn đầy tình ý, “Xem ta bắt nạt nàng tới chết!” Nói xong động thân mà vào, rước lấy Hắc Muội thỏa mãn thờ dài.

Tốc độ của hắn cực nhanh, mang đến cực hạn khoái hoạt, Hắc Muội dần dần mềm nhũn, rên rỉ đón ý nói hòa, nàng cảm thấy chính mình sinh xong đứa nhỏ hình như càng có thể hưởng thụ loại sinh hoạt vợ chồng này.

Ngày hôm sau thời điểm Vương Minh cáo từ thất lũng Hắc Muội cứng ngắc đưa tiễn, Tam Mộc ở một bên cười như tặc.

Nàng quay đầu nhìn về phía hắn, “Hiện tại vừa lòng, ta không thể cùng Vương đại ca đồng hành đi thôn trang!”

Tam Mộc nhìn nàng nhủ mày bĩu môi, thân thanh khí sáng rời đi.

Phùng Quý ở một bên không rõ, khuyên Hắc Muội, “Hắc Muội, con muốn đi thôn trang sao? Hôm nay có thể đi a!”

Hắc Muội néo néo thất lũng bần rùn vô lực đối với Phùng Quý nói, “Cha, con nghỉ ngơi hai ngày mới đi!”

Phùng Quý không hiểu ra sao, “Làm sao vậy, đứa nhỏ đều do cha giữ, con một cái gì a!”

Hắc Muội cúi đầu vội vàng chạy đi.

Cũng không đợi hai ngày sau Liễu Phụng Nhi một mình đã trở lại.

“Liễu Phụng Nhi, không phải sắp thu hoạch vụ thu sao? Ngươi thế nào đã trở lại?”

“Hắc Muội, ngày mai ta sẽ chạy trở về, hôm nay về là có chút việc gấp nói với ngươi!”

Hắc Muội nghe nàng vừa nói như vậy, nghĩ xảy ra chuyện gì kêu nàng nhanh nói.

“Là như vậy, vài ngày trước chúng ta vào thành tìm hiểu giá lương thực năm nay đựng phải Bạch lão bản, hần nói hần muốn chuyển từ kinh doanh từ lâu sang bán rau dưa, nhờ ta hỏi ý của ngươi.”

Phòng chừng Bạch lão bản cũng biết Hắc Muội mới ra tháng, không thể vội vã tới cửa bàn chuyện buôn bán.

“Vậy ngươi cảm thấy thế nào?”

Hắc Muội hỏi lại Liễu Phượng Nhi.

“Ta nghe hần nói về sau cũng đến vài từ lâu cùng chợ dò xét, nếu chúng ta đổi giống rau cải chỉ cần chọn giống tốt, hần là có thể so sánh với lương thực kiếm tiền, nói sau hiện tại lương thực cũng giảm giá lợi hại.”

Liễu Phượng Nhi vẫn nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Bạch lão bản có nắm chắc có thể tiêu thụ bao nhiêu không?”

“Hần nói bảy tám mẫu rau cải tiêu thụ không thành vấn đề!”

Hắc Muội suy nghĩ nói, “Được, vậy trước trồng thử mười mẫu xem, sau đó chúng ta lại ra quyết định!”

“Được.”

Liễu Phượng Nhi lên tiếng trả lời, đang chuẩn bị về tây sương phòng, Hắc Muội bỗng nhiên lại hỏi.

“Đúng rồi, ngươi vừa rồi nói chúng ta là chỉ ai a?”

Liễu Phượng Nhi sững sốt, hơi mất tự nhiên nói, “Ta cùng Phú Đệ!”

Hắc Muội vừa nghe thấy bất ngờ, lại nhìn Liễu Phượng Nhi có chút không yên, trong lòng khẽ nhúc nhích, trên mặt cười cười nói, “Phú Đệ là người có năng lực, hần trước kia liền thường xuyên vào thành bán rau cải, đối với giá đồ rau cải vẫn rất nắm chắc !”

Nói xong trở lại trong phòng Hắc Muội liền nhin không được suy nghĩ chẳng lẽ Liễu Phượng Nhi cùng Phú Đệ ——

Thu hoạch vụ thu xong, tá điền ở thôn trang làm việc lục tục về thôn Đại Diệp, Hắc Muội muốn chứng thật suy nghĩ.

Phú Đệ đến nhà Hắc Muội.

“Phú Đệ, ngươi thật sự muốn thành thân với Liễu Phượng Nhi?”

Hần kiên định gật đầu.

“Không chê trên mặt nàng có sẹo?”

“Không chê!”

“Không chê nàng lớn hơn ngươi?”

“Không chê!”

” Vậy ngươi nói vì sao muốn thành thân với nàng? Nếu nàng gả cho ngươi , ta sẽ không tiếp tục cho nàng quản lý thôn trang !”Hắc Muội vừa nói như Phú Đệ xấu hổ một chút mới nói, “Đệ muội nhà ta nhiều, ta muốn cưới một nữ nhân có năng lực như ngươi!”

Lời này nói ra Hắc Muội cả đầu hắc tuyến , hoá ra Phú Đệ là dựa theo tiêu chuẩn chính mình tìm vợ a, bất quá nói gì thì nói, Liễu Phượng Nhi đúng là cùng một loại người như nàng.

“Được, chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ ủng hộ!”

Được Hắc Muội đồng ý Phú Đệ chạy nhanh như chớp, bất quá Hắc Muội lại cảm thấy hần không dễ dàng có thể có được Liễu Phượng Nhi như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Buru Hân Dân Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Năm năm sau

Tháng ba tháng tư thôn quê trong không khí vui mừng, đêm qua một trận mưa xuân đổ xuống làm cho ngày hôm sau núi rừng càng thêm tươi mát, trời không càng thêm trong sáng.

Dưới ánh nắng ấm áp chiếu xuống núi rừng, lục ý ngang trời.

Ngày xuân ấm áp sức sống bừng bừng.

Ruộng đồng đã không giống vài năm trước đều là cải dầu hay lúa mạch, trong mỗi mảnh ruộng đều có các loại cây nông nghiệp khác nhau, có kiều mạch, có gạo nếp, có bông, có cao lương.

Nay thôn Đại Diệp mỗi nhà mỗi hộ đều rất chú ý chủng loại, mỗi một quý thu hoạch xong, mọi người đều vây quanh Tam Mộc cùng Hắc Muội hỏi ý nhà mình nên trồng loại gì, bởi vì Hắc Muội đã là trưởng thôn.

Mà Liễu Phụng Nhi nay đã là vợ Phú Đề, đứa nhỏ cũng có hai tuổi, nhiệm vụ lớn nhất hiện tại của nàng chính là giúp Hắc Muội an bài người trong thôn trồng loại cây nông nghiệp nào.

Trồng loại cây nào đều căn cứ năm trước Hắc Muội cùng Tam Mộc đi Thanh thành ký kết hợp đồng, nói cách khác khi cây nông nghiệp còn chưa trọng nó đã bị bán đi.

Hiện tại người nào không hâm mộ người thôn Đại Diệp a!

Có Hắc Muội là trưởng thôn có khả năng như vậy, cuộc sống thôn Đại Diệp càng phát đạt.

Ba năm trước đây được Diệp Lý Chính tiến cử, Hắc Muội đã là trưởng thôn thôn Đại Diệp, ở trong thôn nói chuyện đó là một ngụm nước miếng một cái đình, huống chi toàn bộ thôn Đại Diệp hiện tại đều là tá điền nhà nàng.

Trong thôn lao động khoẻ mạnh vẫn làm việc ở thôn trang.

Trong thôn trang đã có một nửa ruộng tốt dùng để trồng rau cải, nay nơi đó do Tứ Nha và Đại Thụ phụ trách, hai người tuổi không lớn, nhưng có năng lực, một người quản lý sổ sách một người quản lý tá điền, đem thôn trang xử lý thực náo nhiệt.

Hắc Muội có đôi khi nghĩ, cuộc sống hiện tại của các nàng có chút giống hợp tác xã.

Bất quá thực thích hợp nhà nàng cũng thích hợp thôn Đại Diệp.

Lương thực rau dưa đều bán sỉ ra ngoài, lại thông qua người khác phân bố khắp nơi cả nước, mà Bạch lão bản hiển nhiên là người thu mua, hàng năm nàng có ba thành rau cải cùng lương thực đều bị một mình hắn thu mua, chính là hắn vẫn độc thân.

Phía sau núi thôn Đại Diệp chính là thời tiết đào măng, lúc còn nghèo khổ, toàn thôn mọi người suốt đêm tranh nhau đào măng đem đến Thanh thành đổi vài đồng tiền, nay đã khác xưa, càng nhiều thôn dân lên núi đào măng là vì cho người nhà ăn, măng xào thịt băm, hầm canh xương.

Tựa như hiện tại, đúng là lúc đào măng, rất nhiều đứa nhóc choai choai mang theo túi to, kiêng cuốc ở giữa núi rừng, nói nói cười cười.

Lâm Tam Mộc cùng Hắc Muội hiển nhiên cũng ở trong đó.

Giờ phút này Phùng gia vô cùng náo nhiệt, Cát Tường cùng Lâm thúc còn có bảo bối Tiểu Kho Hàng của bọn họ về thôn Đại Diệp, Ngô Bảo Nhi cùng Béo Nha cũng tới, mà tân hôn không lâu Tứ Nha cùng Đại Thụ cũng về thôn, một nhà hơn mười người, ngồi trong sân nói chuyện phiếm, đứa nhỏ đùa giỡn, Phùng Quý hiện đã lớn tuổi, nhưng sức khoẻ rất tốt, bởi vì cuộc sống tốt nên tinh thần cũng phấn chấn. Người trong nhà đều về đoàn tụ, chờ Tam Mộc cùng Hắc Muội đào măng về nhà xào thịt ăn.

Trong rừng, Hắc Muội vẫn một thân bó y thâm lục đơn giản, Tam Mộc một thân áo bông đơn, hai người tay trong tay đi trong rừng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu kinh hi.

“Mau tới a, nơi này lại có một cái!”

Tam Mộc hiện tại vô cùng thuần thực, cầm cái cuốc gấp rút đào măng, măng toàn bộ lộ ra, không lãng phí phần dưới của măng cũng không tổn hại đến gốc mẹ.

“Thật có thể làm!” Hắc Muội một bên nhặt măng bỏ vào trong túi, một bên ngẩng đầu mắt lóe sáng khích lệ Tam Mộc.

Đứa nhỏ đã năm tuổi, hẳn cùng nàng vẫn như lúc tân hôn như hình với bóng.

Vài năm nay Lâm Tam Mộc học được rất nhiều này nọ, tách ngô, kéo đậu phộng, giã gạo, đào măng, thậm chí cấy mạ.

Mặc dù cuộc sống của bọn họ đã không cần bọn họ tự mình làm mấy việc này, nhưng Hắc Muội vẫn thường xuyên ra ruộng, chính mình trồng một ít

khoai tây ngô , ăn cảm giác đặc biệt ngon.

“Không sai biệt lắm , chúng ta về nhà ăn cơm trưa đi! Người trong nhà lại nhiều, nhiều măng đây hẳn là đủ ăn mấy ngày .”Hắc Muội run run túi to trong tay, nặng trĩu , phía dưới còn có một túi, “Con trai đang chờ chúng ta!”

“Được, về nhà ăn cơm đi! Đồng Cỏ Nhỏ không hổ là con ta a, đều thích ăn măng như ta!”

Tam Mộc khiêng cái cuốc, lấy túi to, “Ta cảm, đường núi ẩm ướt trơn trượt, cẩn thận một chút!”

“Hừ, nhắm mắt ta cũng có thể đi.”Hắc Muội đối với hắc quan tâm lơ đãng, vô cùng ung dung thoải mái.

Nhưng thời điểm giẫm lên một hòn đá dưới chân vừa trượt ngã xuống, may mà phía dưới là một thảm cỏ thật dày, nàng trực tiếp đặt mông ngồi trên cỏ.

Tam Mộc cười ha ha, “Đã kêu nàng cẩn thận một chút!”

Hắc Muội cũng không giận, ngấm lại còn không bằng ngay tại thảm cỏ này nghỉ tạm một lát, vì thế cũng không đứng dậy, ngược lại tứ chi hướng lên trời ngã xuống, híp mắt phơi nắng.

Nhìn Tam Mộc ở bên cạnh ngồi xuống, nàng liền nhìn không được oán thán, chính mình đã năm năm không có vài gió dầm mưa xuống ruộng làm việc , chính là ngẫu nhiên làm chút việc cũng là vào sáng sớm, không có phơi nắng , nhưng chính mình cũng không có trắng tí nào . Mà Tam Mộc mỗi lần đều vào lúc mặt trời lên cao mới ra ngoài làm việc , làn da hẳn vẫn trắng như vậy.

Có thể thấy được ông trời thật sự là không công bằng a, nhìn khuôn mặt trắng nõn của Tam Mộc mang ý cười không khỏi nghĩ đến con trai năm tuổi Đồng Cỏ Nhỏ, may mắn là làn da giống Tam Mộc, trắng nõn non mềm , mi thanh mục tú .

Lúc này nhất định đứng ở cửa sân nhìn xung quanh đợi bọn họ về!

Vừa nghĩ đến đây Tam Mộc đã nhào tới.

Hắc Muội vui cười trốn tránh, “Muốn làm gì? Lại muốn dopis ban ngày giờ trò lưu manh hả!”

“Chỉ lưu manh với nàng!”Tam Mộc lấy xu thế mạnh mẽ ngăn chặn Hắc Muội, nhìn ánh mắt thông suốt , tay đã bắt đầu động tác.

Hai người tựa như đứa nhỏ ở trên cỏ chơi đùa , dần dần liền có chút thờ hờn hờn.

Hắc Muội nhìn Tam Mộc trên người vẻ mặt sáng ngời có chút quần sắc, mấy năm nay, nàng cùng Tam Mộc làm rất nhiều chuyện phóng đảng, ở trong mảnh ngô, đậu phộng , lúa, chuồng ngựa, thậm chí trong bếp, hiện tại hẳn có phải muốn ở trong rừng ——

Quả nhiên Lâm Tam Mộc tà mị cười, “Có muốn thử cảm giác trong rừng không!”

Hắc Muội lúng túng, hẳn thật sự muốn ở trong này a, vừa nghĩ đến trên núi còn có rất nhiều người cũng đến đào măng , nàng liền giây dựa phản đối, “Không được, trên núi có thật nhiều người!”

“Sợ cái gì, bọn họ sẽ không tới đây!”

“Bị trông thấy nhiều không tốt, “Hắc Muội còn chống đẩy tay hẳn.

“Có phải sợ bị người trong thôn trông thấy không , tổn hại đến mặt mũi trưởng thôn nàng à!”

Nhìn Tam Mộc đắc ý đào dạt Hắc Muội nghiêng người.

“Thế nào, muốn câu dẫn trưởng thôn đại nhân vậy phải xuất ra chút bản lĩnh nha!”

“Tốt!”Tam Mộc nói xong tay hẳn đã trượt đến giữa hai chân nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng thăm dò chen chúc đi vào, tại đặng tới trở ngại hẳn lui ra, ở lối vào mê muội trên dưới tả hữu chuyển động kịch liệt .

Hắn tà ác nhìn Hắc Muội phản ứng.

Nàng gất gao kim nén không phát ra âm thanh.

Lâm Tam Mộc ác độc ở trên nhụy hoa hung hăng kích thích một chút, rước lấy nàng một trận run run.

“Như Ý cô nương, nàng hiện tại thật sự là có năng lực a, ta xem nàng kế tiếp còn có thể nhắc người được không!”Tam Mộc đè nặng nàng hung hăng nói.

Kỳ thực Hắc Muội đối mặt hẳn giờ trò lưu manh cảm thấy vừa kích thích vừa thẹn cẩu.

“Còn không cầu ta!” Tay Tam Mộc chuyển động nhanh hơn, muốn cho Hắc Muội cầu xin hẳn nhanh thoả mãn nàng, nhưng trong cổ họng nàng chỉ phát

ra tiếng rên rĩ làm cho hắn cảm thấy không phải Hắc Muội kìm nén, mà là hắn đã nhịn không được .

Mấy năm nay cuộc sống vợ chồng của hắn và Hắc Muội so với trước khi sinh Đồng Cò Nhỏ càng thêm như cá gặp nước .

Trên cỏ hai người tắm rửa ánh mặt trời tận tình rong ruổi .

Hắc Muội hí hóp cảm thụ được ánh nắng trên đỉnh đầu, trên người hắn thờ dốc ngay tại bên tai, trong son đã ngọt ngấy thờ gấp, hương vị quen thuộc, tâm hồn sớm đã lên chín tầng mây, chỉ có thân thể nóng bỏng của người phía trước, là nàng giờ phút này toàn bộ kỳ thác.

Vòng trụ cổ hắn, nàng cảm giác chính mình cùng hắn cứ như vậy hòa thành một thể ——

Trong mơ hồ nàng nghĩ tới trượng phu yêu mình, con trai đáng yêu hoạt bát, cha già từ ái, tỷ muội tương thân tương ái, không tự giác mỉm cười.

Nàng cả đời này từng có thời khắc gian nan, cũng có thời khắc mê mang bất lực, nhưng cuối cùng nàng chiếm được hạnh phúc, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Buru Hãn Dân Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.